ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\300\Stephen King-Temna_vez_06-Vlci_z_Cally.pdb

PDB Name: Stephen King-Temná věž 06 - Vlc
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Stephen King
VLCI Z CALLY
Temná věž V

Tato kniha je pro Franka Mullera,
který slyší hlasy v hlavě.

Závěrečná zápletka

Vlci z Cally jsou pátým dílem příběhu, který je inspirován básnickým vyprávěním Roberta Browninga „Childe Roland přišel k Temné věži“. Šestý díl, Zpěv Susannah, bude vydán v roce 2004. Sedmý a poslední, Temná věž, bude publikován později téhož roku.

První díl, Pistolník, vypráví o tom, jak Roland Deschain z Gileadu pronásleduje a nakonec dopadne Waltera, muže v černém, který předstíral přátelství k Rolandovu otci, ale ve skutečnosti sloužil Karmínovému králi ze vzdáleného Konečného světa. Dopadení tohoto poločlověka Waltera je pro Rolanda jedním z kroků na cestě k Temné věži, neboť doufá, že tam je možno zastavit a snad i zvrátit stále rychlejší rozpad Středosvěta a pomalé odumírání Paprsků. Podtitul tohoto románu zní NOVÝ ZAČÁTEK.

Když se s Rolandem seznamujeme, Temná věž je jeho posedlostí, jeho grálem, jeho jediným důvodem k životu. Dozvíme se, jak se Marten pokusil, když byl Roland ještě chlapec, poslat ho do vyhnanství na západ a vyřadit ho tak z té velké hry. Avšak Roland Martenovy plány dokonale zkříží, zejména díky tomu, jakou zbraň si vybral při své zkoušce mužnosti.

Steven Deschain, Rolandův otec, pošle svého syna a dva jeho přátele (Cuthberta Allgooda a Alaina Johnse) do přímořského panství Mejis, a to hlavně proto, aby chlapce dostal z Walterova dosahu. Tam se Roland setká se Susan Delgadovou, která se právě, celá vylekaná, vracela od čarodějnice, a zamiluje se do ní. Rhea z Coosu žárlí na dívčinu krásu a je také trochu nebezpečná, protože získala jednu z velkých skleněných koulí, kterým se říká Oblouky duhy… nebo Čarodějova skla. Je jich celkem třináct, nejmocnější a nejnebezpečnější je Černá třináctka. Roland a jeho přátelé prožijí v Mejisu řadu dobrodružství, a i když vyváznou životem (a také s růžovým Obloukem duhy), Susan Delgadová, ta líbezná dívka v okně, je upálena na hranici. Tento příběh se vypráví ve čtvrtém díle, Čaroděj a sklo. Podtitul tohoto románu zní VHLED.

Během vyprávění o Věži zjistíme, že pistolníkův svět má jakýsi zásadní a strašlivý vztah k našemu světu. Toto spojení se poprvé projeví, když Jake, chlapec z New Yorku z roku 1977, potká na pouštní dostavníkové stanici Rolanda, řadu let po smrti Susan Delgadové. Mezi Rolandovým a naším světem jsou dveře, a jedněmi z nich je smrt. Jake se ocitne na pouštní dostavníkové stanici poté, co ho kdosi strčil na Čtyřicáté třetí ulici do silnice a přejelo ho auto. To auto řídil Enrico Balazar. Ten, kdo Jakea strčil, byl zločinecký sociopat Jack Mort, Walterův představitel na newyorské úrovni Temné věže.

Než Jake a Roland doženou Waltera, Jake znovu zemře… tentokrát kvůli pistolníkovi, který je postaven před trýznivou volbu: buď jeho symbolický syn, nebo Temná věž. Vybere si Věž. Jakeova poslední slova předtím, než padne do propasti, znějí: „Tak jdi – jsou jiné světy než tento.“

Poslední střetnutí mezi Rolandem a Walterem se odehraje u Západního moře. Hovoří spolu celou noc a muž v černém vyloží Rolandovi budoucnost pomocí zvláštního balíčku tarotových karet. Roland se má soustředit zejména na tři karty – Věžně, Paní stínů a Smrt („nikoli pro tebe, pistolníku“).

Kniha Tři vyvolení (s podtitulem OBNOVA) začíná na pobřeží Západního moře zanedlouho poté, co se Roland probudí po střetu s Walterem. Na vyčerpaného pistolníka zaútočí horda masožravých „humroidů“, a než jim Roland stačí utéct, je vážně zraněn, přijde o dva prsty na pravé ruce a dostane vážnou infekci. Roland se znovu vydá na cestu po pobřeží Západního moře, i když je nemocný a možná umírá.

Cestou narazí postupně na troje dveře, které stojí volně na břehu. Všechny se otevírají do New Yorku, ale do tří různých kdy. Z roku 1987 Roland vytáhne Eddieho Deana, Věžně heroinu. Z roku 1964 vytáhne Odettu Susannah Holmesovou, ženu, která přišla o nohy, když ji sociopat Jack Mort strčil pod kola projíždějícího metra. Je to Paní stínů, které se v hlavě skrývá druhá, násilnická osobnost. Ta skrytá žena, krutá a lstivá Detta Walkerová, je odhodlána zabít Rolanda i Eddieho, když ji pistolník vtáhne do Středosvěta.

Roland si myslí, že možná zvolil všechny tři v osobě Eddieho a Odetty, protože v Odettě jsou ve skutečnosti dvě osoby, ale když se Odetta a Detta spojí do jediné Susannah (hlavně díky lásce a odvaze Eddieho Deana), pozná pistolník, že tomu tak není. Zjistí ještě něco: mučí ho vzpomínky na Jakea, chlapce, který ve chvíli smrti mluvil o jiných světech.

Pustiny, podtitul SMÍŘENÍ, začínají paradoxem: Rolandovi připadá, že Jake je zároveň živý i mrtvý. Jakea Chamberse, který žije v New Yorku koncem 70. let minulého století, pronásleduje stejná otázka: živý, nebo mrtvý? Jak to s ním je? Když Roland, Eddie a Susannah zabijí obřího medvěda, který se jmenoval Mir (tak mu říkal Starý lid, který ze strachu odešel) nebo Šardik (tak mu říkali Velcí staří, již ho postavili), jdou všichni tři po stopách zvířete a objeví stezku Paprsku, známou pod jménem „od Šardika k Maturinovi, od Medvěda k Želvě“. Kdysi bylo Paprsků šest a spojovaly dvanáct portálů, které označují okraje Středosvěta. V bodě, kde se Paprsky kříží, ve středu Rolandova světa (a všech světů), stojí Temná věž, svorník všech kde a kdy.

V Rolandově světě už Eddie a Susannah nejsou vězni. V lásce a shodě se stávají také pistolníky, takže jsou plnohodnotnými účastníky výpravy a následují Rolanda, posledního seppe-sai (prodavače smrti), po stezce Šardika, po cestě Maturina.

V mluvícím kruhu nedaleko od portálu Medvěda je čas zhojen, paradox skončí a přivedou skutečného třetího. Jake se vrátí do Středosvěta v závěru nebezpečného obřadu, kdy si všichni čtyři – Jake, Eddie a Susannah i Roland vzpomenou na tváře svých otců a zhostí se svých úkolů se ctí. Zanedlouho se ze čtveřice stane pětice, protože Jake se spřátelí s brumlákem. Brumláci, kteří vypadají jako kříženci jezevce, mývala a psa, dovedou trochu mluvit. Jake svého nového přítele pojmenuje Ochu.

Cesta zavede poutníky k Ludu, kde zdegenerovaní potomci dvou starých politických frakcí pokračují v dávno započatých bojích. Než k městu dojdou, dorazí do malého městečka River Crossing, kde stále přebývá několik stařičkých pamětníků starých časů. Poznají v Rolandovi také pamětníka dob, než se svět hnul, a uctí jeho i jeho společníky. Staří lidé jim povědí o jednokolejném vlaku, který možná stále jezdí z Ludu do pustin, po stezce Paprsku směrem k Temné věži.

Jakea ta novina poleká, ale nijak nepřekvapí; než ho vytáhli z New Yorku, dostal dvě knihy z obchodu, jehož majitelem byl muž se jménem hodným zamyšlení: Calvin Věž. Jedna knížka je plná hádanek, ale stránky s odpověďmi jsou vytrženy. Druhá kniha, Karlík Šš–šš, je dětský příběh, který však ve Středosvětě zní temnými ozvěnami. Například slovo kar v Ušlechtilé řeči, kterou se Roland učil v Gileadu, znamená smrt.

Teta Talitha, matriarcha River Crossingu, dává Rolandovi stříbrný křížek na krk a družina pokračuje v cestě. Cestou po vratkém mostě přes řeku Send Jakea unese umírající (a velmi nebezpečný) psanec Gasher. Ten odvede mladého zajatce později k Tikytákovi, poslednímu vůdci politické frakce zvané Šedí.

Roland s Ochem se vydá za Jakem a zatím Eddie a Susannah najdou Kolíbku ludskou, kde se probudí vlak Blaine Mono. Blaine je poslední pozemní nástroj rozsáhlého počítačového systému, který leží pod městem Lud, a zajímá ho už jen jedno: hádanky. Slíbí, že vezme poutníky na konečnou stanici železnice… Pokud mu dají hádanku, kterou nedokáže rozluštit. Jinak, říká Blaine, jejich cesta skončí smrtí: hromu strom.

Roland Jakea zachrání a Tikytáka považuje za mrtvého. Jenomže Andrew Quick není mrtvý. Pololepého a se strašlivou ranou v obličeji ho zachrání muž, který si říká Richard Fannin. Fannin se však představí jako Bezvěký cizinec, démon, před kterým byl Roland varován.

Poutníci pokračují v cestě z umírajícího města Lud v jednokolejném vlaku. Skutečnost, že opravdový mozek vlaku existuje v počítačích, které zůstávají daleko za nimi, nijak nemění jejich situaci a vlak ve tvaru růžového projektilu se zatím řítí po chatrné koleji kamsi po stezce Paprsku rychlostí překračující dvanáct set kilometrů za hodinu. Jejich šancí, jak přežít, je položit Blaineovi hádanku, na kterou počítač nedokáže odpovědět.

Na začátku dílu Čaroděj a sklo Eddie takovou hádanku skutečně položí a zničí Blainea jedinečnou lidskou zbraní: nelogičností. Vlak dojede do stanice, která je další verzí města Topeka v Kansasu, vylidněného chorobou zvanou „superchřipka“. Když se znovu vydají na cestu po stezce Paprsku (nyní v apokalyptické podobě mezistátní silnice č. 70), vidí znepokojivé nápisy. SLÁVA KARMÍNOVÉMU KRÁLI, stojí na jednom. BACHA NA KRÁČEJÍCÍHO FRAJERA, radí druhý. A jak si pozorní čtenáři připomenou, Kráčející frajer má jméno, které se velmi podobá Richardu Fanninovi.

Roland poví přátelům příběh o Susan Delgadové a pak přijdou k paláci ze zeleného skla, postavenému napříč silnicí, paláci, který se velmi podobá tomu, jejž hledala Dorotka Vichrová v Čaroději ze země Oz. V trůnní síni toho velkého hradu potkají nikoli Velkého a strašného Oze, ale Tikytáka, posledního uprchlíka z velkého města Lud. Tikyták zemře a ukáže se skutečný čaroděj. Je to Rolandův dávný přízrak, Marten Široplášť, v jiných světech známý jako Randall Flagg, jinde jako Richard Fannin a ještě jinde jako John Farson (Dobrý muž). Roland a jeho přátelé toto zjevení, které je naposledy varuje, aby zanechali své cesty k Věži („Proti mně každá pistole selže, Rolande, kamaráde stará,“ řekne pistolníkovi.), nedokážou zabít, ale dokážou se ho zbavit.

Poté, co ho naposledy vtáhlo Čarodějovo sklo, a po posledním strašlivém odhalení – že Roland z Gileadu zabil vlastní matku, protože ji považoval za čarodějnici Rheu – se cestovatelé znovu ocitnou ve Středosvětě a znovu na stezce Paprsku. Opět se vydají na výpravu a právě zde je zastihneme na prvních stránkách knihy Vlci z Cally.

Tato zápletka nikterak neshrnuje první čtyři knihy z cyklu Věž; pokud jste je dosud nečetli, radím vám, abyste to udělali, nebo tuto knihu odložili. Jde o pouhé součásti jediného dlouhého příběhu a uděláte líp, když je budete číst od začátku do konce, než abyste začínali zprostředka.

„Pane, za nás mluví olovo.“
– Steve McQueen, Sedm statečných

„Nejdřív přicházejí úsměvy, potom lži.
Poslední je střelba.“
– Roland Deschain z Gileadu

Ta krev, která v tobě proudí,
proudí i ve mně,
když pohlédnu dozrcadla,
je to můj obličej, co vidím.
Vezmi mě za ruku,
opři se o mě,
jsme skoro volní,
putující chlapče.
– Rodney Crowell

VZDOR

19

Prolog
Šmejdi
1

Tianovi se dostalo požehnání (i když takové slovo by použil málokterý farmář) tří políček: měl Poříční pole, kde jeho rodina od nepaměti pěstovala rýži, pole U cesty, kde Jaffordsové stejně dlouhé roky a řadu generací pěstovali řepu, dýni a kukuřici, a Svinské pole, úhor, kde se rodilo kamení, mozoly a zmařené naděje. Tian nebyl první Jaffords, který byl odhodlán z těch dvaceti akrů za domem něco udělat; jeho děda, v mnoha jiných ohledech obdařený zdravým rozumem, byl přesvědčen, že je tam zlato. Tianova máma byla stejně tak přesvědčena, že se tam bude dařit porinu, vzácnému koření. Tian byl zase postižený madrigalem. Na Svinském poli bude madrigal samozřejmě růst. Musí tam růst. Získal tisícovku semen (a že ho stála jmění), která si schoval pod prkennou podlahou v ložnici. Teď už jenom zbývalo zorat Svinské pole a příští rok mohl sít. O takové práci se však lehko mluví, hůř se udělá.

Jaffordsovi byli požehnáni dobytkem a také třemi mezky, ale kdyby se člověk pokoušel využít k práci mezka na Svinském poli, zbláznil by se. To zvíře, které by mělo tu smůlu, že by na něj ta povinnost připadla, by nejpozději v poledne prvního dne padlo se zlámanýma nohama nebo se smrtelnými štípanci. Před několika lety jeden z Tianových strýců na žihadla málem doplatil. Přiběhl domů, křičel z plných plic a v patách se mu hnalo hejno obrovských muťáckých vos se žihadly jako dráp.

Našli jejich hnízdo (no, našel ho Andy; Andy si z vos nic nedělal, ať byly sebevětší) a vypálili je petrolejem, ale mohly by tam být další. A byly tam díry. Zrádné mrchy, byla jich spousta a vypálit díry přece nejde, že? Nejde. Svinské pole se nacházelo v místě, kterému předkové říkali „rozviklaná zem“. Proto tam bylo skoro tolik děr jako kamení, nemluvě o nejméně jedné jeskyni, ze které táhl průvan ohavně smrdící hnilobou. Kdoví jací bubáci a mluvící démoni se schovávají v jejích temných útrobách?

A nejhorší díry nebyly tam, kde je člověk (nebo mezek) vidí. To vůbec ne, pane, ani náhodou. Pasti lámající nohy se vždycky schovávaly v nevinných trsech plevele a vysoké trávy. Mezek tam šlápne, pak to suše praskne, jako když se zlomí větev, a už ta zatracená potvora leží na zemi, cení zuby, koulí očima a bolestí hýká do nebe. A nepřestane, dokud ji nezbavíte trápení, a v Calla Bryn Sturgisu má dobytek cenu, dokonce i takový dobytek, u kterého se zdravý rodokmen tolik nesleduje.

Tian proto oral se sestrou zapraženou v postroji. Nebylo důvodu, proč ne. Tia byla šmejdka, proto se sotva hodila k něčemu jinému. Byla to mohutná holka – šmejdi často narostli do ohromné velikosti – a byla ochotná, Člověk Ježíš nechť ji miluje. Ten Stařec jí udělal ježíšovský stromek, kterému říkal kruzi–fix, a ona ho všude nosila. Houpal se teď sem a tam a bouchal ji do zpocené kůže, když tahala.

Rameny obloženými koženým postrojem táhla pluh, který Tian řídil starými habrovými držadly a tahem za sestřiny kožené opratě. Škubal jimi, cloumal držadly a přitom mručel, když se radlice pluhu zabořila hluboko a hrozilo, že uvázne. Byl konec Plné země, ale tady na Svinském poli bylo vedro jako uprostřed léta. Tia měla montérky tmavé a propocené, lepily se jí na dlouhá masitá stehna. Pokaždé, když Tian trhl hlavou, aby odhodil vlasy z očí, odlétla z něj sprška potu.

„Hej, ty mrcho!“ zakřičel. „Tamhle ten kámen nám zlomí pluh, seš slepá?“

Není slepá ani hluchá. Je prostě šmejdka. Zabrala doleva, a pořádně. Tian za ní přepadl krkolomně dopředu a narazil si holeň o jiný kámen, který neviděl a který pluh zázrakem minul. Když ucítil, jak mu ke kotníku stékají první teplé pramínky krve, napadlo ho (nikoli poprvé), jaké šílenství to sem Jaffordse vždycky pudilo. V hloubi duše tušil, že madrigalu se tu nebude dařit o nic víc než předtím porinu, i když ďáblova tráva se tu pěstovat dala. Jo, mohl by si tím svinstvem osít celých dvacet akrů, kdyby chtěl. Trik spočíval spíš v tom, jak ji udržet mimo, to byla vždycky první práce o Nové zemi. Ona totiž –

Pluh sebou trhl napravo a pak vpřed a skoro mu vytrhl paže z kloubů. „Prr!“ zakřičel. „Pomalu, holka! Nový mi nenarostou, když mi je urveš, víš?“

Tia otočila širokou, zpocenou, prázdnou tvář k nebi s nízko plujícími mračny a zahýkala smíchy. Člověče Ježíši, ona dokonce hýká jako osel.

Jenže to byl smích, lidský smích. Tian by rád věděl, občas se té otázce neubránil, jestli ten smích něco znamená. Rozumí něčemu z toho, co jí říká, nebo jenom reaguje na tón řeči? Chápali někteří šmejdi –

„Dobrý den, sai,“ ozval se za ním hlasitý a téměř bezbarvý hlas. Majitel hlasu si nevšímal Tianova překvapeného výkřiku. „Příjemné dny a nechť trvají na zemi dlouho. Přicházím z daleké cesty a jsem vám k službám.“

Tian se prudce obrátil, uviděl tam stát Andyho – vysokého přes dva metry – a vzápětí se skoro natáhl jak široký, tak dlouhý, protože sestra právě udělala další obrovitý krok vpřed. Opratě mu vylétly z rukou a omotaly se mu kolem krku, jen to plesklo. Tia, která si neuvědomovala nebezpečí, udělala další mohutný krok. V tu chvíli zůstal Tian bez dechu. Zdušeně hekl a chytil opratě za smyčku. Andy to všechno sledoval se svým obvyklým širokým, nic neříkajícím úsměvem.

Tia znovu zabrala a Tian ztratil půdu pod nohama. Přistál na kameni, který se mu prudce zapíchl mezi půlky, ale aspoň že mohl znovu dýchat. Aspoň chvilku. Zatracené všivé pole! Vždycky bylo takové! Vždycky takové bude!

Tian popadl koženou smyčku dřív, než se mu mohla znovu stáhnout kolem krku, a zaječel: „Prr, potvoro! Stůj, jestli nechceš, abych ti ty tvoje obrovský a zbytečný cecky utrhl!“

Tia docela ochotně zastavila a ohlédla se, aby zjistila, co se děje. Usmála se ještě víc. Zvedla jednu svalnatou paži – leskla se potem – a ukázala prstem. „Andy!“ pronesla. „Přišel Andy!“

„Nejsem slepej,“ zahučel Tian, vyhrabal se na nohy a třel si zadnici. Krvácel i tam? Dobrý Člověče Ježíši, měl pocit, že ano.

„Dobrý den, sai,“ pozdravil Andy i ji a třikrát si poklepal na kovové hrdlo kovovými prsty. „Dlouhé dny a příjemné noci.“

I když Tia slyšela nejméně tisíckrát, jak zní obvyklá odpověď –A tobě dvojnásob –, dokázala akorát obrátit širokou idiotskou tvář k nebi a znovu zahýkat smíchy jako osel. Tiana to kupodivu zabolelo, nikoli v pažích nebo v krku nebo ve zhmožděném zadku, ale u srdce. Matně si vzpomínal, jaká byla jako malá: hezká a hbitá jako vážka, chytrá jak jen si člověk může přát. Potom –

Ale než stačil domyslet, ozvala se předtucha. Srdce mu kleslo jako kámen. Ta novina musela přijít, zrovna když jsem tady, pomyslel si. Tady na tom zastrčeném poli, kde se ničemu nedaří a všechno končí špatně. Stejně už byl čas, že? Byl přímo nejvyšší čas.

„Andy,“ řekl.

„Ano!“ usmál se Andy. „Andy, váš přítel! Vrátil se z daleké cesty a je vám k službám. Ráčil byste svůj horoskop, sai Tiane? Je Plná země. Měsíc je červený, nazývá se Měsíc lovkyně, to jest nazývá se tak ve Středosvětě. Ozve se vám přítel! Bude se vám dařit v obchodních záležitostech! Dostanete dva nápady, jeden dobrý a jeden špatný –“

„Ten špatný byl, že jsem šel orat tohle pole,“ přerušil ho Tian. „Vykašli se na ten zatracený horoskop, Andy. Proč jsi tady?“

Andy se zřejmě nemohl usmívat ustaraně – přece jen to byl robot, poslední v Calla Bryn Sturgisu, to jest na celá kola a míle kolem –, ale Tianovi se zdálo, že se opravdu tváří ustaraněji. Robot vypadal jako dětská kresba představující dospělého, byl nemožně vysoký a nemožně hubený. Nohy a paže měl stříbřité. Hlavu představoval válec z nerezové oceli s elektrickýma očima. Tělo, rovněž pouhý válec, byl zlatý. Uprostřed – tam, kde by měl člověk hrudník – měl vyražen nápis:

NORTH CENTRAL POSITRONICS, LTD.
VE SPOLUPRÁCI SE
STRJÍRNAMI LaMERK
UVÁDÍ VÝROBEK

ANDY

Vzor: POSEL (Mnoho dalších funkcí)
Sériové číslo DNF-44821-V-63

Proč a jak tenhle krám přežil, když všichni další roboti zmizeli – a to už před řadou generací –, Tian nevěděl a ani ho to nezajímalo. Robota bylo možno zahlédnut kdekoliv v Calle (nikdy se nezatoulal mimo hranice kraje), jak si vykračuje na svých nemožně tenkých stříbrných nohách, rozhlíží se, chvílemi pocvakává, když si ukládá (nebo vymazává – kdo ví?) informace. Zpíval písně, roznášel klepy a zvěsti z jednoho konce městečka na druhý – Andy, Robot vzoru Posel, byl neúnavný chodec – a zdálo se, že mu působí radost, když může kdekomu rozdávat věštby, i když v obci panovalo přesvědčení, že jsou k ničemu.

Robot však měl ještě jednu funkci, a ta k něčemu byla.

„Proč jsi tady, ty hromado šroubů a plechu? Odpověz mi! Jsou to Vlci? Přicházejí z Hromové tišiny?“

Tian stál a hleděl vzhůru Andymu do hloupého usměvavého kovového obličeje, pot na těle mu vychládal a modlil se vší mocí, aby ten pitomý krám řekl, že ne, a pak aby mu znovu nabídl horoskop nebo že třeba zazpívá „Zelený kukuřičný pláně“, všech dvacet nebo třicet slok.

Jenže všechno, co Andy řekl, stále s úsměvem, bylo: „Ano, sai.“

„Kriste a Člověče Ježíši," pronesl Tian (Stařec mu vnukl myšlenku, že ta dvě jména znamenají totéž, ale nikdy se nenamáhal, aby o tom hlouběji přemýšlel). „Kolik je času?"

„Jeden měsíc složený z dnů, než přijdou," odpověděl Andy stále s úsměvem.

„Od úplňku do úplňku?"

„Skoro tak, sai."

Takže třicet dnů, víceméně. Třicet dnů do Vlků. A nemá smysl doufat, že se Andy plete. Nikdo neměl ponětí, jak robot pozná s takovým předstihem, že se Vlci blíží z Hromové tišiny, prostě to poznal. A nikdy se nemýlil.

„Sper tě ďas za ty špatný zprávy!" vykřikl Tian a měl vztek, že se mu třese hlas. „K čemu seš?"

„Promiňte, že je ta zpráva špatná," řekl Andy. V útrobách mu slyšitelně cvaklo, oči mu zablýskly jasnější modří a couvl o krok. „Nechtěl byste, abych vám řekl horoskop? Je konec Plné země, doba obzvláště příznivá pro dokončování starých záležitostí a seznamování s novými lidmi –"

‚A sper ďas i ty tvoje falešný proroctví!" Tian se shýbl, sebral hroudu hlíny a hodil ji po robotovi. Od Andyho kovové kůže se odrazil kámen ukrytý v hroudě. Tia vyjekla a pak se rozbrečela. Andy couvl o další krok, jeho stín se po Svinském poli táhl do dálky. Ale ten jeho protivný, hloupý úsměv nezmizel.

‚A co písničku? Kus na sever od města jsem se od Manni naučil jednu zábavnou, jmenuje se V čase ztrát volej Boha." Odněkud z hloubi Andyho útrob zaznělo nejisté kvílení píšťaly, provázené vlnkami klavírních akordů. „Zní takto –"

Po tvářích mu stékal pot a svědivá varlata se mu lepila ke stehnům. Pronikavý pach vlastní bláznivé posedlosti. Tiino hýkání s hloupým obličejem obráceným k nebi. A tenhle idiotský robot přinášející špatné zprávy se mu chystá zazpívat nějakou mannijskou nábožnou píseň.

„Buď zticha, Andy." Promluvil docela rozumně, i když se zaťatými zuby.

„Sai," souhlasil robot a pak milosrdně zmlkl.

Tian přistoupil ke své vyjící sestře, objal ji jednou paží a ucítil při tom její sytý (ale ne tak docela nepříjemný) pach. Z ní nečišela žádná posedlost, jenom práce a poslušnost. Vzdychl a pak ji začal hladit po roztřesené paži.

„Nech toho, ty uhýkaná mrcho," řekl. Slova byla možná krutá, ale tón zněl neobyčejně laskavě, a ona reagovala na tón. Začala se uklidňovat. Oblouk jejího boku tlačil bratra těsně pod hrudník (byla o celou stopu vyšší) a každý cizinec, který by šel okolo, by se nejspíš zastavil a zadíval se na ně, protože by užasl nad tím, jak jsou si podobní ve tváři, ale jak rozdílně jsou velcí. Přinejmenším ta podoba však byla oprávněná: byli dvojčata.

Uklidnil sestru laskavostmi prokládanými nadávkami – za ta léta od doby, kdy se vrátila z východu jako šmejdka, ty dva druhy výraziva Tianu Jaffordsovi docela splynuly –, až nakonec přestala naříkat. A když nebem ve smyčkách proletěl řezák a jako obvykle několikrát skřehotavě zakáchal, ukázala na něho a zasmála se.

V Tianovi sílil pocit, který byl jeho nátuře tak cizí, že ho ani nepoznával. „To není správný," pronesl. „V žádným případě. Člověče Ježíši a všichni bozi, co vás je, není to správný." Podíval se k východu, kde se kopce ztrácely až ve stoupající hradbě tmy, což mohla být mračna, jenže nebyla. Byl to okraj Hromové tišiny.

„Není správný, co s námi provedli."

„Určitě si nechcete poslechnout svůj horoskop, sai? Vidím třpytivé mince a krásnou tmavou dámu."

„Tmavé dámy se budou muset beze mě obejít," řekl Tian a začal stahovat sestře postroj z širokých ramen. „Jsem ženatý a ty to určitě dobře víš."

„Mnohý ženatý muž si pořídil klisničku," poznamenal Andy. Tianovi to připadalo skoro opovážlivé.

„Ale ne ten, co miluje svou manželku." Tian si hodil postroj přes rameno (vyrobil ho sám, jelikož ve stájích vládl pozoruhodný nedostatek lidských postrojů) a otočil se k domovu. „A rozhodně žádný farmář. Ukaž mi farmáře, který si může dovolit klisničku, a já políbím ten tvůj naleštěnej zadek. Krucinál, Tio. Hejbni sebou."

„Domů?" zeptala se.

„Správně."

„Oběd doma?" Dívala se na něj omámeným, roztouženým pohledem. „Zemáky?" Odmlčela se. „Omáčka?"

„Jasně," ujistil ji Tian. „Proč ne, sakra?"

Tia zavýskla a rozběhla se k domu. Když běžela, bylo v ní cosi téměř úctyhodného. Jak kdysi poznamenal jejich otec, chvíli předtím, než ho odnesl podzim: „Chytrá nebo tupá, je to pořádný kusanec v pohybu."

Tian šel pomalu za ní, hlavu skloněnou, a dával pozor na díry, kterým se jeho sestra zřejmě dokázala vyhnout, aniž se na ně podívala, jako by kdesi hluboko v sobě měla všechny zmapované. Ten divný nový pocit stále sílil. Vztek znal – každý farmář, který někdy ztratil krávu kvůli mléčné horečce nebo se díval, jak letní krupobití mlátí kukuřici, ho zažil spousty –, ale toto bylo hlubší. Byl to vztek, ale nějak nový. Šel pomalu, hlavu skloněnou, pěsti zaťaté. Neuvědomil si, že Andy jde za ním, dokud robot nepronesl: „Mám ještě jinou zprávu, sai. Severozápadně od městečka, na stezce Paprsku, jsou cizinci z Vnějšího světa –"

„Seru na Paprsek, seru na cizince a seru na tvůj plechovej zadek," utrhl se Tian. „Nech mě být, Andy."

Andy chvilku stál na místě, obklopený kamením a trávou a jalovými hroudami Svinského pole, toho nevděčného kusu Jaffordsovy půdy. Relé uvnitř cvakala. Oči mu blýskaly. A rozhodl se, že si půjde promluvit se Starcem. Stařec mu nikdy neříkal, že sere na jeho plechovej zadek. Stařec si vždycky rád poslechl horoskop.

A vždycky ho zajímali cizinci.

Andy zamířil k městečku a k Panně Marii Klidného srdce.

2

Zalia Jaffordsová neviděla, jak se manžel a švagrová vracejí ze Svinského pole. Neslyšela, jak Tia několikrát ponořila hlavu do sudu na dešťovou vodu před stodolou a pak odfrkla mokrými rty jako kůň. Zalia byla za domem na jižní straně, věšela prádlo a dávala pozor na děti. Netušila, že je Tian zpátky, dokud ho neuviděla v kuchyňském okně, jak ji pozoruje. Překvapilo ji už to, že ho tam vidí, ale ještě víc ji překvapilo, jak vypadá. V obličeji byl popelavě šedý, jen na

lících kostech mu vyskočily dvě jasně červené skvrny a třetí mu svítila uprostřed čela jako dobytčí značka.

Vhodila zbytek kolíčků, které stále držela v ruce, zpátky do koše s prádlem a zamířila k domu.

„Kam jdeš, mami?“ zavolal Heddon a vzápětí se přidala Hedda: „Kam jdeš, ma–mii?“

„Ale nikam,“ odbyla je. „Jenom dávejte pozor na svoje mladší bratříčky a sestřičku.“

„Próó–óóč?“ zakňourala Hedda. Dovedla to svoje kňučení k dokonalosti. Jednoho dne ho protáhne ještě o něco víc a matka jí na místě rozrazí hlavu.

„Protože jste nejstarší,“ odpověděla.

„Ale –“

„Zavři pusu, Heddo Jaffordsová.“

„Dáme na ně pozor, mami,“ řekl Heddon. Její Heddon si dal vždycky říct. Asi nebyl tak bystrý jako jeho sestra, ale bystrost neznamenala všechno. Zdaleka ne. „Chceš, abych dověšel to prádlo?“

„Heddonéé.“ To byla jeho sestra. Znovu to rozčilující kňučení. Ale Zalia na ně neměla čas. Jenom letmo se podívala na ostatní: Lymana a Liu, kterým bylo pět, a Arona, kterému byly dva roky. Aron seděl nahý na zemi a spokojně třískal dvěma kameny o sebe. Představoval vzácnost, protože se narodil jako jedinák, a jak jí ho ženské z vesnice záviděly! Protože Aron bude vždycky v bezpečí. Jenže ostatní, Heddon a Hedda… Lyman a Lia…

Najednou pochopila, co může znamenat, že se muž vrátil takhle v poledne. Modlila se k bohům, aby to tak nebylo, jenže když vešla do kuchyně a uviděla, jak se dívá ven na děti, získala téměř jistotu.

„Řekni mi, že to nejsou Vlci,“ zachraptěla horečně. „Řekni, že nejsou.“

„Jsou,“ odpověděl Tian. „Třicet dní, říká Andy – od úplňku do úplňku. A v tom se Andy nikdy –“

Než mohl pokračovat, přimáčkla si Zalia Jaffordsová ruce ke spánkům a vykřikla. Hedda na dvorku vyskočila. Vzápětí se rozběhla k domu, ale Heddon ji chytil a zadržel.

„Přece neodvedou Lymana a Liu, když jsou tak malí, že ne?“ zeptala se ho. „Heddu nebo Heddona možná, ale ty maličké přece ne? Přece jim bude šest až za půl roku!“

„Vlci si odvedli už tříleté a ty to víš,“ řekl Tian. Otvíral a zavíral dlaně pořád dokola. Ten pocit v něm neustále narůstal – pocit, který byl silnější než pouhý vztek.

Podívala se na něj a slzy se jí hrnuly po tváři.

„Možná je čas zarazit to.“ Tian promluvil hlasem, který sotva poznával.

„To přece nejde!“ zašeptala. „Jak bychom ve jménu bohů mohli?“

„Nevím,“ zahučel. „Ale pojď sem, ženo, prosím tě.“

Přišla, naposledy se ohlédla po pěti dětech na zadním dvorku – jako by se chtěla ujistit, že tam pořád jsou, že je žádní Vlci ještě neodvedli – a pak přešla obývací pokoj. V rohu na židli u vyhaslého ohniště seděl dědeček, hlavu skloněnou, dřímal a z vrásčitých bezzubých úst mu tekly sliny.

Z tohoto pokoje byla vidět stodola. Tian přitáhl manželku k oknu a ukázal. „Podívej se,“ řekl. „Všimla sis jich, ženo? Vidíš je pořádně?“

Jistěže viděla. Tianova sestra, vysoká šest a půl stopy, si právě stáhla šle montérek z ramen a velká ňadra se jí leskla vodou, jak si na ně cákala ze sudu dešťovku. Ve vratech do stodoly stál Zalman, Zaliin vlastní bratr. Byl vysoký téměř sedm stop, statný byl skoro jako lord Perth, vysoký jako Andy a měl stejně prázdný výraz jako ta dívka. Urostlý mládenec, když se dívá na urostlou mladici s odhalenými ňadry, by měl v rozkroku důkladnou bouli, ale Zalman ne. A nikdy mít nebude. Byl šmejd.

Otočila se k Tianovi. Dívali se na sebe, muž a žena, kteří nebyli šmejdi, ale to jen díky slepé šťastné náhodě. Pokud jim bylo známo, stejně tak na jejich místě mohli stát Zalman a Tia a dívat se ke stodole na Tiana a Zaliu, s těly tak statnými, ale ducha tak mdlého.

„Jistěže vidím,“ řekla mu. „Myslíš si, že jsem slepá?“

‚A nepřeješ si někdy, abys byla?“ zeptal se. „Když je tak vidíš?“

Zalia neodpověděla.

„Není to správné, ženo. Není to správné. A nikdy nebylo.“

„Ale už od nepaměti –“

„Kašlu na od nepaměti!“ zařval Tian. „Jsou to děti! Naše děti!“

„Takže bys radši nechal Vlky, aby vypálili Callu do základů? Aby nám všem podřezali krk a oči usmažili v hlavě? Protože to se už stalo. To přece víš.“

Věděl, dobře to věděl. Ale kdo uvede věci do správného řádu, když ne muži z Calla Bryn Sturgisu? V těchto končinách rozhodně nebyly žádné úřady ani žádný šerif, urozený nebo neurozený. Byli odkázáni sami na sebe. Dokonce i v těch dávných dobách, kdy ve Vnitřních panstvích vládlo světlo a pořádek, zde se podobného světla nedostávalo. Toto bylo pohraničí a život tady byl vždycky zvláštní. Potom začali přicházet Vlci a život se stal ještě mnohem podivnějším. Kdy to vlastně začalo? Před kolika generacemi? Tian nevěděl, ale podle jeho názoru byl „od nepaměti“ přehnaný výraz. Vlčí nájezdy do pohraničních vesnic začaly, když byl dědeček mladý – dědečkovo dvojče unesli, když sourozenci seděli na zemi a hráli drápky. „Žebrali ho, páč byl blížejc k cestě,“ vyprávěl jim dědeček (mnohokrát). „Dyž bych tehda vyšel z baráku první já, byl bych blížejc k cestě já a oni by žebrali mě, Bůh je dobrý!“ Pak vždycky políbil dřevěný krucifix, který mu dal Stařec, pozvedl ho k nebi a zachechtal se.

Jenomže dědečkovi vyprávěl zase jeho dědeček, že za jeho časů – což bylo před pěti nebo možná dokonce šesti generacemi, pokud Tian počítal dobře – nebyli žádní Vlci, kteří vyráželi z Hromové tišiny na šedých koních. Jednou se Tian toho starého muže zeptal: A děti se tehdy skoro všechny rodily po dvou? Zmínil se o tom někdo ze starých? Dědeček o tom dlouho uvažoval a pak zavrtěl hlavou. Ne, nevzpomínal si, co říkali pamětníci o dětech, tak nebo onak.

Zalia se na něho úzkostlivě dívala. „Nejsi v náladě, abys o takových věcech přemýšlel, určitě ne, když ses celé

dopoledne trmácel po tom kamenitém poli.“

„Moje uvažování nezmění nic na tom, kdy přijdou nebo koho seberou,“ řekl Tian.

„Neprovedeš nějakou hloupost, Tiane, že ne? Nějakou hloupost, a úplně sám?“

„Ne,“ řekl.

Ani nezaváhal. Už začal kout plány, pomyslela si a dovolila, aby v ní zasvítil paprsek naděje. Proti Vlkům nemohl Tian určitě nic svést – nikdo z nich nemohl –, ale rozhodně nebyl hloupý. Ve farmářské vesnici, kde většina mužů nemyslela dál než na sadbu příští brázdy (nebo na sadbu svých ztuhlých kolíků o sobotní noci), představoval Tian jistou zvláštnost. Uměl napsat své jméno, uměl napsat MILUJI TĚ, ZALLIE (a tím ji získal, i když ona ta slova napsaná v hlíně nedokázala přečíst), uměl sčítat a také počítat od velkého čísla k malému, což bylo ještě těžší, jak sám říkal. Že by…?

Cosi v ní nechtělo tu myšlenku dokončit. Ale když její mateřské srdce pomyslelo na Heddu a Heddona, Liu a Lymana, cosi v ní chtělo doufat. „Tak co tedy?“

„Svolám obecní shromáždění. Pošlu pírko.“

„Přijdou?“

„Až uslyší tu novinu, každý muž v Calle se probudí. Promluvíme si o tom. Možná že tentokrát budou chtít bojovat. Možná budou chtít bojovat za svoje děti.“

Za nimi se ozval nakřáplý stařecký hlas: „Vy hovada pitomý.“

Tian a Zalia se ruku v ruce otočili a podívali se na stařík. Hovada bylo tvrdé slovo, ale Tian soudil, že děda se na ně – na něho – dívá docela laskavě.

„Proč to říkáte, dědečku?“ zeptal se.

„Z takovýho shromáždění, jaký plánuješ, chlapi vyrážej a spálej půlku země, jenom když se vopijou,“ řekl stařík. „Za střízliva –“ zavrtěl hlavou. „Takový k ničemu nepohneš.“

„Myslím, že tentokrát se třeba pletete, dědečku,“ řekl Tian a Zalia cítila, jak se jí srdce sevřelo studenou hrůzou. Ale uvnitř v něm se v teple choulila naděje.

3

Všichni by bručeli mnohem míň, kdyby jim dal vědět aspoň den předem, ale Tian nechtěl čekat. Nemohli si dopřát luxus ani jediné promarněné noci. A když poslal Heddona a Heddu s pírkem, opravdu přišli. Věděl, že přijdou.

Callská Obecní síň stála na konci hlavní ulice v obci, za Berkovým koloniálem a zábavním koutkem obecního Pavilonu, kde teď na konci léta ležela vrstva prachu a byla tma. Místní ženy začnou brzy s výzdobou pro Sklizeň, ale v Calle nikdy Sklizňové noci moc nedali. Dětem se samozřejmě vždycky líbilo, jak se házejí vycpaní panáci do ohně, a odvážnější mládenci si ukradli nějakou tu hubičku, když se setmělo, ale to bylo tak vše. Ty serepetičky a slavnosti možná byly důležité pro Středosvět a Vnitřní svět, ale tady ne. Tady měli na starosti mnohem vážnější věci než slavnosti Sklizně.

Například Vlky.

Někteří muži – z majetnějších farem na západě a tří rančů na jihu – přijeli na koních. Eisenhart z Rozkývaného B si dokonce přivezl pušku a přes hrudník měl zkřížené nábojové pásy (Tian Jaffords pochyboval, že by kulky ještě k něčemu byly, a kdyby ano, že by stařičká puška vystřelila). Přijela delegace lidu Manni, natěsnaná do drožky tažené párem muťáckých valachů – jeden měl tři oči, druhému ze zad trčel sloup živého růžového masa. Většina callských mužů přijela na oslech a mezcích, v bílých kalhotách a dlouhých barevných košilích. Zaprášená sombrera na šňůrce si cvrnknutím prstu shodili do týla, když vstupovali do Obecní síně, a neklidně se po sobě dívali. Lavice byly z obyčejného borového dřeva. Nebyli tu žádné ženy ani šmejdi, takže muži zaplnili ani ne třicítku lavic z devadesáti. Ozýval se hovor, ale nikdo se nezasmál.

Tian stál venku s pírkem v rukách, díval se na slunce, které klesalo k obzoru, a jeho zlato temnělo až do barvy připomínající nakaženou krev. Když se slunce dotklo země, Tian se znovu podíval na hlavní ulici. Byla prázdná až na tři nebo čtyři mladé šmejdy, kteří seděli na schodech u Berky. Všichni byli mohutní a nehodili se k ničemu kromě tahání balvanů ze země. Další lidi neviděl, ani přijíždějící osly. Zhluboka se nadechl, vydechl, pak se znovu nadechl a podíval se vzhůru na temnící nebe.

„Člověče Ježíši, nevěřím v tebe,“ pronesl. „Ale jestli tam jsi, tak mi teď pomoz. Buď Bohu díky.“

Potom šel dovnitř a zavřel dveře Obecní síně trochu prudčeji, než bylo nezbytně nutné. Hovor ustal. Sto čtyřicet mužů, většinou farmářů, se dívalo, jak kráčí dopředu, široké nohavice bílých kalhot šustí, nízké boty cvakají po podlaze z tvrdého dřeva. Myslel si, že v této chvíli už bude tak vystrašený, že snad ani nedokáže mluvit. Byl přece farmář, žádný komediant nebo politik. Pomyslel na své děti, a když se podíval na muže, zjistil, že se jim může směle podívat do očí. Pírko v rukách se netřáslo. Když promluvil, slova lehce plynula jedno za druhým, přirozeně a srozumitelně. Možná neudělají to, v co doufal – v tom mohl mít dědeček pravdu –, ale vypadali, že budou docela ochotně naslouchajít.

„Všichni víte, kdo jsem,“ začal, vztyčený a s brkem prastarého narudlého pírka v rukou. „Tian Jaffords, syn Lukeův, manžel Zalie Hoonikové. Máme spolu pět dětí, dvoje dvojčata a jedináka.“

Mezi muži to zašumělo, nejspíš si všichni říkali, jaké štěstí Tian a Zalia mají, že se jim narodil Aron. Tian počkal, až hlasy utichnou.

„Žiju v Calle celý život. Mám s vámi společné khef a vy zase se mnou. Teď slyšte, co vám řeknu, žádám vás.“

„Říkáme díky-sai,“ zamumlali. To byla celkem obyčejná odpověď, ale Tiana povzbudila.

„Blíží se Vlci. Dozvěděl jsem se to od Andyho. Třicet dní od měsíce do měsíce, a jsou tady.“

Znovu to zašumělo. Tian postřehl zoufalství a vztek, ale nikdo nebyl překvapen. Pokud šlo o šíření novinek, byl Andy nesmírně výkonný.

„Ani ti z nás, kdo umějí trochu číst a psát, nemají skoro žádný papír, na který by psali,“ řekl Tian, „takže vám nemůžu s jistotou říct, kdy přišli naposledy. Nejsou žádné záznamy, víte, všechno se traduje jenom ústně. Vím, že jsem byl tehdy

už dost velký, takže je to víc než dvacet let–“

„Dvacet čtyři,“ ozval se hlas zezadu.

„Né, dvacet tři,“ opravil ho jakýsi hlas víc vpředu. Reuben Caverra vstal. Byl to obtloustlý muž s kulatou, veselou tváří. Veselý teď však nebyl a vypadal ustaraně. „Vzali si Ruth, sestřičku, slyšte mě, žádám vás.“

Muži natěsnaní na lavicích jen zamumlali – vlastně jen hlasitě vzdychli na souhlas. Mohli se pohodlně rozsadit, ale raději se mačkali rameno na rameni. Někdy útěchu poskytovalo nepohodlí, to si Tian domyslel.

Reuben pokračoval: „Hráli jsme si pod velkou borovicí na dvorku, když přišli. Od té doby jsem dělal na tom stromě každý rok značku. A pokračoval jsem v tom, i když ji pak přivedli zpátky. Je tam dvacet tři značek, to je dvacet tři roků.“ A posadil se.

„Dvacet tři nebo dvacet čtyři, to je jedno,“ řekl Tian. „Kdo byl malé dítě, když Vlci naposledy přišli, od té doby vyrostl a má zase svoje děti. Takže je tu pro ty hajzly pěkná úroda. Pěkná úroda dětí.“ Odmlčel se a dal jim možnost, aby je samotné napadla navazující myšlenka, než ji vysloví nahlas. „Jestli to dopustíme,“ řekl konečně. „Jestli dopustíme, aby Vlci odvedli naše děti do Hromové tišiny a vrátili je nám jako šmejdy.“

„Co jiného můžeme dělat, sakra?“ vykřikl muž, který seděl na jedné prostřední lavici. „Nejsou to lidi!“ Všichni souhlasně (a zoufale) zamumlali.

Jeden Manni vstal a přitáhl si tmavě modrou pláštěnku pevně na kostnatá ramena. Rozhlédl se po ostatních zlověstným pohledem. Nebyly šílené ty jeho oči, ale Tianovi připadalo, že jsou na hony vzdálené rozumnému výrazu. „Slyšte mě, žádám vás,“ řekl.

„Říkáme díky-sai.“ Úcta, leč zdrženlivá. Vidět Manni v městečku byla vzácnost, a tady jich bylo osm, všichni pohromadě. Tian byl rád, že přišli. Pokud něco mohlo zdůraznit smrtelnou vážnost situace, pak přítomnost Manni.

Dveře Obecní síně se otevřely a dovnitř vklouzl ještě jeden muž. Měl na sobě dlouhý černý kabát. Na čele jizvu. Nikdo, ani Tian, si ho nevšiml. Všichni hleděli na Manni.

„Slyšme, co říká Kniha Manni: Když anděl smrti prošel Ejgipem, zabil prvorozeného v každém domě, jehož dveře nebyly potřísněny krví obětního beránka. Tak praví Kniha.“

„Chvalme Knihu,“ pronesli ostatní Manni.

„Možná bychom to měli udělat taky tak,“ pokračoval mluvčí Manni. Hlas měl klidný, ale žíla na čele mu prudce tepala. „Možná bychom měli proměnit příštích třicet dnů v radostnou slavnost maličkých a pak je uspat a nechat jejich krev vsáknout do země. Ať si Vlci odnesou na východ jejich mrtvoly, jestli chtějí.“

„Jsi šílený,“ ozval se Benito Cash rozhořčeně, ale zároveň se skoro smál. „Vy jste tedy pronárod. Nebudeme zabíjet vlastní děti!“

„Nebylo by těm, co se vracejí, líp, kdyby byli mrtví?“ opáčil Manni. „Marní obři! Vydlabané skořápky!“

„Ano, a co jejich bratři a sestry?“ zeptal se Vaughn Eisenhart. „Protože Vlci berou jednoho z každých dvojčat, jak moc dobře víte.“

Vstal druhý Manni, na hrudník mu splývalo hedvábně bílý vous. První se posadil. Stařec, jmenoval se Henchick, se rozhlédl po ostatních, pak se podíval na Tiana. „Třímáš pírko, mladý muži – mohu promluvit?“

Tian přikývl na znamení, aby začal. Vůbec to nezačínalo špatně. Jenom ať dokonale prozkoumají uličku, ve které se ocitli, prozkoumají všechny slepé kouty. Věřil, že nakonec pochopí, že jsou jen dvě možnosti: nechat Vlky, ať si vezmou po jednom z každého páru, který ještě nedospěl do puberty, jako to dělali vždycky, nebo se jim postavit a bojovat. Ale aby to pochopili, musejí se smířit s tím, že ostatní cesty nikam nevedou.

Stařec promluvil trpělivě. Skoro smutně. „Je to smutná představa, ano. Ale pomyslete na toto, sais: kdyby Vlci přišli a zjistili, že nemáme žádné děti, možná by nás nechali nadobro na pokoji.“

„Ano, možná,“ zamručel jeden z rolníků – jmenoval se Jorge Estráda. „Nebo taky ne. Manni-sai, byli byste ochotní zabít všechny děti ve městě pro nějaké možná?“

Shromážděním zaznělo hlasité mumlání. Vstal další rolník, Garrett Strong. Ve tváři se sraženým nosem měl sveřepý výraz. Palce zahákl za opasek. „Měli bychom se zabít všichni,“ řekl. „Děti jako dospělí.“

Manni se nijak nerozčiloval. Ani ostatní v modrých pláštěnkách kolem něj. „Je to jenom možnost,“ řekl stařík. „Mluvili bychom o ní, kdyby ostatní chtěli.“ Posadil se.

„Já ne,“ ozval se Garrett Strong. „Slyšte mě, žádám vás. To by bylo jako uříznout si hlavu, abych se nemusel holit, sakra.“

Ozval se smích a několik výkřiků Slyším tě velmi dobře. Garrett se posadil a vypadal už trochu méně nasupeně a dal hlavu dohromady s Vaughnem Eisenhartem. Poslouchal je jeden z rančerů, Diego Adams, a černé oči měl velmi pozorné.

Vstal další rolník – Bucky Javier. Měl malou hlavu s vystrčenou kozí bradkou a jasná modrá očka. „Co kdybychom na nějaký čas odešli?“ zeptal se. „Co kdybychom sebrali děti a odjeli na západ? Třeba až k západnímu rameni Velké řeky?“

Na chvíli se rozhostilo zamyšlené ticho. Západní rameno řeky Whye bylo až skoro ve Středosvětě… kde se podle Andyho nedávno objevil veliký palác ze zeleného skla, který se prý pak zase ztratil. Tian se už chystal odpovědět, když to za něj udělal Eben Berka, obchodník. Tianovi se ulevilo. Chtěl zůstat zticha co nejdéle. Až se všichni vymluví, řekne jim, co zbývá.

„Zbláznil ses?“ vyjel Eben. „Vlci by přišli, uviděli, že jsme pryč, a všechno by vypálili do základů – farmy a ranče, úrodu a zásoby, do posledního zrnka. Kam bychom se pak vrátili?“

„A co kdyby se pustili za námi?“ přidal se Jorge Estráda. „Myslíš, že by bylo obtížné nás sledovat, pro takové, jako jsou Vlci? Vypálili by to tady, jak říká Berka, pak vyrazili po naší stopě a stejně by nám děti sebrali!“

Hlasitější souhlas. Dupání bot do borové podlahy. A další výkřiky Slyšte ho, slyšte!

„Kromě toho,“ vstal Neil Faraday a držel obrovské a špinavé sombrero před sebou, „nikdy nám neukradli všechny

děti.“ Mluvil ustrašeným tónem, kterým nabádal k rozumu, ale Tiana nutil skřípat zuby. Takové rady se obával nejvíc. Jejího skrz naskrz falešného nabádání k rozumu.

Jeden z Manni, mladší a s holou bradou, se hlasitě a pohrdavě uchechtl. „Jistě, z každé dvojice zbude jeden! A tím je to v pořádku, že? Bůh ti žehnej!“ Možná by řekl ještě víc, ale mladíkovu paži sevřela Henchickova uzlovatá ruka. Mládenec ztichl, ale hlavu poslušně nesklonil. Oči mu jenom hořely, rty měl jak tenkou bílou čárku.

„Nemyslím, že je to správné,“ řekl Neil. Začal otáčet sombrerem tak, až se z toho Tianovi trochu zatočila hlava. „Ale musíme čelit faktům, ne? Ano. A oni je neberou všechny. Takže moje dcera Georgina je bystrá a chytrá –“

„Jo, a tvůj syn George obrovitý trouba s prázdnou hlavou,“ dořekl Ben Slightman. Slightman byl u Eisenharta předákem a na hlouposti si nepotrpěl. Sundal si brýle, otřel je šátkem a pak šije zase nasadil na nos. „Viděl jsem ho sedět na schodech u Berky, když jsem jel ulicí. Viděl jsem ho moc dobře. A ještě další, co mají stejně prázdné makovice.“

„Ale –“

„Já vím,“ přerušil ho Slightman. „Je to těžké rozhodnutí. Pár prázdných makovic je lepší, než kdyby byli všichni mrtví.“ Odmlčel se. „Nebo kdyby odvedli všechny, a nejen polovinu.“

Když se Ben Slightman posadil, zazněly výkřiky Slyšte ho a Díky.

„Vždycky nám nechají dost, abychom přežili, že?“ ozval se jeden rolník, který sídlil přesně na západ od Tiana, poblíž hranic Cally. Jmenoval se Louis Haycox a promluvil zamyšleným, hořkým hlasem. Rty pod knírem se mu vlnily v úsměvu, který nebyl moc veselý. „Naše děti nezabijeme,“ řekl směrem k lidu Manni. „Nechť je vám Bůh milostiv, pánové, ale nevěřím, že byste toho i vy byli schopni, kdyby došlo přímo na zabíjení. Nebo aspoň ne všichni z vás. Nemůžeme si sbalit saky paky a jít na západ – nebo kdoví kam –, protože bychom tu zanechali farmy. Oni by je vypálili, je to tak, a stejně by si pro děti přišli. Potřebují je, jen bohové vědí proč.

Vždycky to nakonec skončí u jednoho: jsme rolníci, aspoň většina z nás. Silní, když máme ruce v půdě, slabí, když je tam nemáme. Já sám mám dvě děti, čtyři roky staré, a mám je obě moc rád. Neumím si představit, že bych některé ztratil. Ale jedno bych dal, abych to druhé zachoval. I svoji farmu.“ Na to zaznělo souhlasné mumlání. „Jakou jinou možnost máme? Říkám toto: rozzlobit Vlky, to by byla nejhorší chyba na světě. Pokud se jim samozřejmě nedokážeme postavit. Kdyby to šlo, postavil bych se jim. Ale nevím, jestli by to bylo možné.“

Tian cítil, jak se mu s každým Haycoxovým slovem zachvívá srdce. Kolik asi účinku dokázal ten muž odčerpat jeho slovům? Bohové a Člověče Ježíši!

Vstal Wayne Overholser. Byl to nejúspěšnější farmář z Calla Bryn Sturgisu a jeho mohutné břicho to dokazovalo. „Slyšte mě, to žádám.“

„Říkáme díky-sai,“ zamumlali.

„Povím vám, co uděláme,“ rozhlédl se. „Co jsme udělali vždycky, přesně to. Chce někdo z vás vykládat o tom, že se postavíme Vlkům? Je někdo z vás tak šílený? A co si na ně vezmeme? Kopí a kameny, pár luků a kuší? Možná čtyři zrezivělé staré bouchačky, jako je tahle?“ Píchl palcem směrem k Eisenhartově kulovnici.

„Nedělej si legraci z mého střílejícího železa, synu,“ ohradil se Eisenhart, ale žalostně se usmíval.

„Přijdou a vezmou děti,“ rozhlížel se Overholser. „Některé. Pak nás zase nechají na pokoji na celou generaci nebo ještě déle. Tak to je, tak to bylo a já říkám, abychom to tak nechali být.“

Mezi přítomnými to zahučelo nesouhlasem, ale Overholser počkal, až se utiší.

„Dvacet tři roků nebo dvacet čtyři, to už je jedno,“ rozumoval, když se zase uklidnili. „Každopádně je to dlouho. Dlouhá doba míru. Možná jste na pár věcí zapomněli, lidičky. Jednak že děti jsou úroda jako každá jiná. Bůh vždycky sešle další. Vím, že to zní tvrdě. Ale tak jsme žili a tak musíme žít dál.“

Tian nečekal, až na tohle někdo odpoví. Kdyby se pustili touto cestou ještě kousek, každá šance na jejich obrácení by byla ztracena. Pozvedl opopanaxové pírko a zvolal: „Slyšte, co řeknu! Slyšte mě, to pravím!“

„Díky-sai,“ odpověděli. Overholser se nedůvěřivě podíval na Tiana.

A máš důvod, aby ses tak na mě díval, pomyslel si farmář. Protože já mám toho zbabělého selského rozumu dost, to tedy mám.

„Wayne Overholser je chytrý a úspěšný muž,“ začal Tian, „a proto se strašně nerad stavím proti jeho názoru. A taky proto, že je tak starý, že by mi mohl dělat tátu.“

„Bacha, aby to nebyl tvůj táta,“ zavolal Rossiter, jediný čeledín Garreta Stronga, a tomu se všichni zasmáli. Dokonce i Overholser se tomu vtípku pousmál.

„Synku, jestli opravdu tak strašně nerad proti mně mluvíš, tak nemluv vůbec,“ řekl Overholser. Usmíval se dál, ale jenom ústy.

„Jenže já musím,“ odpověděl Tian. Začal pomalu přecházet před lavicemi sem a tam. V rukou se mu pohupovalo rezavě červené opopanaxové pírko. Tian trochu zesílil hlas, aby všichni pochopili, že už nemluví jenom k velkému farmáři.

„Musím právě proto, že sai Overholser je tak starý, že by mohl být můj táta. Jeho děti jsou už velké, to víte všichni, a pokud vím, měl jenom dvě, děvče a chlapce.“ Odmlčel se, a pak vypálil to hlavní. „Narodili se dva roky od sebe.“ Jinými slovy, nebyla to dvojčata. Takže oba byli před Vlky uchráněni, ale to už nahlas říkat nemusel. Všichni zamumlali.

Overholser nebezpečně zrudl. „Říkat něco takového je pořádná všivárna! Moji potomci nemají s tímhle nic společného, ať to jsou dvojčata nebo ne! Dej sem to pírko, Jaffordsi. Mám ještě něco na srdci.“

Ale boty začaly dupat do podlahy, nejdřív pomalu, ale pak stále rychleji, až rachotily jako krupobití. Overholser se zlostně rozhlížel a byl už rudý skoro do fialova.

„Chci mluvit!“ zakřičel. „Budete mě poslouchat, pravím?“

Odpověděly mu výkřiky Ne, ne, Teď ne a Jaffords má pírko a Sedni si a slyš. Tian měl pocit, že sai Overholser zjišťuje – a zdá se, že pozoruhodně pozdě –, že ve vesnicích často vládne hluboko uložená zášť vůči těm nejbohatším a

nejúspěšnějším. Ti méně šťastní nebo méně chytří (což jde většinou ruku v ruce) možná smekají klobouk, když bohatý projíždí ve své bryčce nebo kočáru, třeba i pošlou podříznuté prase nebo krávu na znamení díků, když jim boháči půjčí svoje dělníky, aby pomohli se stavbou domu nebo stodoly, majetné možná všichni jásavě pozdraví na shromáždění na Konci roku za to, že pomohli koupit piano, o které se obohatila musica v Pavilonu. Jenže muži z Cally dupali, aby přehlušili Overholsera, s jakýmsi divokým uspokojením.

Overholser, který nebyl zvyklý, aby ho takto opomíjeli – přímo se mu vysmívali –, to zkusil ještě jednou. „Chtěl bych pírko, pravím!“

„Ne,“ odpověděl Tian. „Později, jestli chceš, ale teď ne.“

Na to zazněl přímo jásot, většinou od těch nejmenších rolníků a některých jejich čeledínů. Manni se nepřipojili. Shlukli se teď tak pevně k sobě, že vypadali jako tmavě modrá inkoustová skvrna uprostřed síně. Očividně je takový obrat poděsil. Vaughn Eisenhart a Diego Adams mezitím přistoupili ze strany k Overholserovi a potichu mu cosi říkali.

Máš šanci, pomyslel si Tian. Měl bys ji využít co nejlíp.

Pozvedl pírko a muži se utišili.

„Všichni budou mít možnost promluvit,“ začal. „Pokud jde o mě, říkám toto: takhle to nemůže jít dál, prostě sklonit hlavu a klidně stát, až Vlci přijdou a vezmou nám děti. Oni –“

„Oni je vždycky vracejí,“ ozval se ustrašeně čeledín Farren Posella.

„Vracejí z nich jenom slupky!“ vykřikl Tian a hned se ozvalo několik výkřiků Slyšte ho. Nebylo jich však dost, usoudil Tian. Zdaleka ne dost. Zatím.

Znovu zklidnil hlas. Nechtěl jim tu kázat. Overholser se o to pokusil a nikam se nedostal, bez ohledu na svých tisíc akrů.

„Staly se z nich jen slupky. A z nás? Co to dělá s námi? Někdo možná řekne, že nic, že Vlci vždycky patřili k životu v Calla Bryn Sturgisu, jako když občas přijde vichřice nebo zemětřesení. Jenže to není pravda. Přicházejí sem po šest generací, nanejvýš. Ale Calla je tady víc než tisíc let.“

Starý Manni s kostnatými rameny a zlověstným pohledem se pozvedl. „Říká pravdu, folken. Farmáři tu byli – a Manni mezi nimi –, ještě než do Hromové tišiny vpadla temnota, o Vlcích ani nemluvě.“

Vyslechli to užasle. Zdálo se, že jejich údiv starce uspokojil, protože jen přikývl a posadil se.

„Takže když se podíváme víc nazpátek, přišli Vlci celkem nedávno,“ rozkládal Tian. „Přišli šestkrát během asi sto dvaceti nebo sto čtyřiceti let. Kdo ví? Protože jak je známo, čas se jaksi rozbředl.“

Potichu zamručeli. Občas někdo pokýval hlavou.

„Každopádně se to děje jednou za generaci,“ pokračoval Tian. Uvědomoval si, že kolem Overholsera, Eisenharta a Adamse se tvoří nepřátelské jádro. Možná je s nimi i Ben Slightman – nejspíš ano. S těmi muži by nepohnul, i kdyby mluvil jako anděl. Inu, snad se bez nich obejde. Pokud strhne ostatní. „Přicházejí jednou za generaci, a kolik dětí berou? Tři tucty? Čtyři?

Sai Overholser možná tentokrát děti nemá, ale já je mám – a ne jedna dvojčata, ale dvoje. Heddona a Heddu, Lymana a Liu. Mám rád všechny čtyři, ale už za měsíc o dva z nich přijdu. A až se ti dva vrátí, budou z nich šmejdi. Nevím, jaká jiskřička dělá z člověka lidskou bytost, ale ta jiskra bude uhašena.“

Slyšte ho, slyšte, zašumělo síní jako povzdech.

„Kolik z vás má dvojčata, která ještě na sobě nemají žádné chlupy, jenom vlasy na hlavě?“ zeptal se Tian. „Zvedněte ruce!“

Ruku zvedlo šest mužů. Pak osm. Tucet. Pokaždé, když si Tian začal myslet, že už jsou všichni, zvedla se další váhavá ruka. Nakonec napočítal dvacet dvě ruce, a to tu nebyli všichni, kdo mají děti. Viděl, že Overholsera tak velký počet vylekal. Diego Adams také zvedl ruku a Tian si radostně všiml, že i Diego kousek odsedí od Overholsera, Eisenharta a Slightmana. Tři Manni měli také ruku nahoře. Jorge Estrada. Louis Haycox. A spousta dalších, které znal, což ho vlastně nijak nepřekvapilo. Znal skoro všechny ty muže. Možná všechny až na několik krajánků, kteří pracovali u rohlíků za nízkou mzdu a teplou večeři.

„Pokaždé, když přijdou a vezmou nám děti, vezmou nám také další kus srdce a duše,“ řekl Tian.

„Ale no tak, synku,“ ozval se Eisenhart. „To je přece jenom trochu silné –“

„Sklapni, rančere,“ okřikl ho kdosi. Hlas patřil muži, který přišel pozdě, měl na čele jizvu. Všechny polekal tím, jak rozzlobeně a pohrdavě se ozval. „On má pírko. Nech ho mluvit až do konce.“

Eisenhart se prudce otočil, aby zjistil, kdo s ním tak mluví. Uviděl ho a neodpověděl. Tiana to nepřekvapilo.

„Díky, p?re,“ řekl Tian klidně. „Skoro jsem už domluvil. Pořád myslím na stromy. Ze silného stromu můžete otrhat listí a on přežije. Můžete mu do kůry vyřezat spoustu jmen, a kůra mu znovu naroste. Můžete dokonce vyříznout kus živého dřeva, a přežije. Ale když budete řezat živé dřevo pořád dokola, nakonec přijde chvíle, kdy i ten nejsilnější strom musí umřít. Už jsem to zažil na své farmě a je to hrozné. Umírají zevnitř. Vidíte to na listí, když žloutne od kmene ke špičkám větví. A přesně to dělají Vlci naší vesnici. To dělají naší Calle.“

„Slyšte ho!“ zvolal Freddy Rosario z další farmy, která byla blízko u Tiana. „Slyšte ho dobře!“ Fredy měl také dvojčata, jenže to byli zatím kojenci, takže byli zřejmě v bezpečí.

Tian pokračoval: „Říkáte, že když se jim postavíme a budeme bojovat, že nás všechny zabijí a vypálí Callu od východní hranice po západní.“

„Ano,“ zaburácel Overholser. „Přesně to říkám. A nejsem jediný.“ Kolem něj zaznělo souhlasné mumlání.

„Jenže pokaždé, když prostě stojíme se sklopenou hlavou a prázdnýma rukama, zatímco Vlci nám berou to, co je dražší než všechna úroda nebo domy a chlévy, vyříznou další kus živého dřeva ze stromu, kterým je tohle městečko!“ Tian mluvil rázně a ruku s pírkem držel vysoko. „Jestli se nevzepřeme a nezačneme brzy bojovat, stejně umřeme. To říkám já, Tian Jaffords, syn Lukeův! Jestli se nevzepřeme a nezačneme brzy bojovat, budou z nás šmejdi také.“

Hlasité výkřiky Slyšte ho! Divoké dupání. Dokonce potlesk.

George Telford, další rančer, cosi pošeptal Eisenhartovi a Overholserovi. Poslouchali, přikývli. Telford vstal. Měl stříbrné vlasy, byl opálený a pohledný, větrem ošlehaný, jak to některé ženy mívají rády.

„Řekls svoje, synku?“ zeptal se laskavě, jako kdyby se ptal dítěte, jestli si už pro dnešek dost vyhrálo a půjde spát.

‚Asi ano,“ odpověděl Tian. Najednou měl po náladě. Telford se nemohl jako rančer rovnat Vaughnu Eisenhartovi, ale měl obratný jazyk. Tian měl pocit, že dnes nakonec přece jen prohraje.

„Takže si můžu vzít pírko?“

Tiana napadlo, že ho nevydá, ale k čemu by to bylo? Řekl všechno, jak nejlíp uměl. Snažil se. Možná že by se Zalií měli sbalit děti a sami odejít na západ, zpátky ke Středosvětu. Bude trvat od úplňku do úplňku, než Vlci přijdou, aspoň jak tvrdí Andy. Člověk by mohl získat pěkný náskok před těmi potížemi, které přijdou za třicet dní.

Předal pírko.

„Všichni si vážíme nadšení mladého sai Jaffordse a určitě nikdo nepochybuje o jeho odvaze,“ začal George Telford. Při řeči držel pírko na levé straně hrudi, na srdci. Pohledem přejížděl posluchače a zdálo se, že vyhledává oči každého z nich – jako přítel. „Ale musíme myslet nejen na děti, které odejdou, ale také na ty, které zůstanou, ne? Vlastně musíme chránit všechny děti, ať už jsou to dvojčata, trojčata nebo jedináci, jako je Aron sai Jaffordse.“

Telford se teď obrátil k Tianovi.

„Co řekneš svým dětem, až Vlci zastřelí jejich matku a možná jim zapálí dědečka tou svou světelnou holí? Co jim povíš, abys řev obětí přehlušil? Aby hořící kůže a obilí tak strašně nepáchly? Že zachraňujeme naše duše? Nebo živé dřevo nějakého vymyšleného stromu?“

Odmlčel se, aby mohl Tian odpovědět, ale Tian žádnou odpověď neměl. Skoro už je dostal… ale Telforda ze svých počtů vynechal. Ten vemlouvavý darebák Telford, který také už měl dávno za sebou roky, kdy by se musel obávat toho, že se mu na dvoře objeví Vlci na svých velkých šedých koních.

Telford přikývl, jako by Tianovo mlčení očekával, a obrátil se zase k lavicím. „Až Vlci přijdou, budou mít zbraně vrhající oheň – světelné hole, to víte – a pistole a takové ty létající kovové věci. Zapomněl jsem, jak se jmenují –“

„Drnčáky,“ zavolal kdosi.

„Zlé Tonky,“ přidal se další.

„Bumeráky,“ ozval se třetí.

Telford přikyvoval a dobrotivě se usmíval. Učitel a jeho hodní žáčci. „Ať se jmenují, jak chtějí, létají vzduchem, hledají cíle, a když se zaměří, vystrčí rotující čepele ostré jako břitva. Dokážou rozsekat člověka od hlavy k patě za pět vteřin a nezbude z něho nic, jenom kruh z krve a vlasů. Věřte mi, protože já jsem to viděl na vlastní oči.“

„Slyšte ho, slyšte ho dobře!“ zvolali muži na lavicích. Oči měli vytřeštěné a polekané.

„Sami Vlci jsou strašní,“ pokračoval Telford a hladce přešel od jedné táborákové historky k další. „Vypadají trochu jako lidi, ale nejsou to lidi, jsou trochu větší a mnohem hroznější. A ti, co slouží hluboko v Hromové tišině, jsou daleko nejstrašnější. Jsou to upíři, jak jsem slyšel. Asi jsou to muži s hlavami ptáků a zvířat. Nemrtví sluhové prasklé helmice. Válečníci Šarlatového oka.“

Muži zamumlali. Dokonce i Tian cítil, jak mu při zmínce o Oku přeběhl mráz po zádech.

„Vlky jsem viděl, o tom ostatním jsem slyšel,“ přiznával Telford. „A i když všemu nevěřím, věřím dost věcem. Ale nechme být Hromovou tišinu a co se tam možná rojí. Držme se Vlků. Vlci jsou náš problém, a to dost velký. Zvlášť když přijdou po zuby ozbrojení!“ Zavrtěl hlavou a smutně se usmíval. „Co uděláme? Možná bychom je mohli shazovat klacky z těch jejich velkých koní, sai Jaffordsi. Co myslíte?“

Opovržlivý smích.

„Nemáme žádné zbraně, kterými bychom jim mohli čelit,“ řekl Telford. Mluvil teď suše a věcně jako muž, který oznamuje, co bylo sečteno a podtrženo. „I kdybychom je měli, jsme farmáři, rančeři a honáci, žádní bojovníci. My –“

„Přestaň s tou zbabělou řečí, Telforde. Měl by ses za sebe stydět.“

Po takovém ledovém prohlášení všichni jen zalapali po dechu, Zachrupalo v zádech a zavrzalo v krcích, jak se všichni otáčeli, aby zjistili, kdo to promluvil. A potom, pomalu, jako by jim dával přesně to, co chtěli, se pozdní návštěvník s bílými vlasy a v dlouhém černém kabátě s ohrnutým límcem pomalu zvedl z poslední lavice v síni. Jizva na čele – měla tvar kříže – byla ve světle benzínových lamp jasně vidět.

Byl to Stařec.

Telford se vzchopil poměrně rychle, ale když promluvil, připadalo Tianovi, že se zatím nevzpamatoval. „Prosím za prominutí, p?re Callahane, ale držím pírko –“

„K čertu s tím tvým pohanským pírkem a k čertu s tou tvou zbabělou radou,“ přerušil ho p?re Callahan. Prošel středovou uličkou, kráčel zlověstně ztuhlým krokem. Nebyl tak starý jako onen Manni, a už vůbec ne tak starý jako Tianův dědeček (který tvrdil, že je nejstarší člověk nejen tady, ale také v Calla Lockwoodu na jihu), a přesto vypadal kdovíproč starší než oba. Starší o celé věky. Určitě s tím měly něco společného ty děsivé oči, které se dívaly ze světa schovaného za jizvou na čele (Zalia tvrdila, že si ji způsobil sám). A pak za to mohl také jeho hlas. I když byl tady dost roků na to, aby vybudoval tu svoji divnou církev Člověka Ježíše a obrátil půlku Cally k tomu svému duchovnímu smýšlení, ani cizince by nenapadlo považovat p?re Callahana za místního. Byl cizí s tím svým suchým a nosovým přízvukem a častým používáním nesrozumitelného slangu (říkal mu „pouliční žargon“). Určitě přišel z nějakého jiného světa, o kterém neustále blábolili Manni, i když on o něm nikdy nemluvil, a nyní byl jeho domovem Calla Bryn Sturgis. Vyzařovala z něj věcná a neoddiskutovatelná autorita, kvůli které se mu nikdo neodvažoval skákat do řeči, ať už měl pírko nebo ne. Možná byl mladší než Tianův dědeček, ale p?re Callahan byl stejně Stařec.

4

Prohlížel si teď muže z Calla Bryn Sturgisu, ale na George Telforda ani nepohlédl. Pírko v Telfordově ruce pokleslo.

Telford se posadil na první lavici, pírko stále držel.

Callahan začal jedním z těch svých slangových slov, ale všichni zde byli farmáři a nikdo nepotřeboval vysvětlení.

„Jste srágorové."

Dál si je prohlížel. Většina jeho pohled nevydržela. Po chvilce i Eisenhart a Adams sklopili zrak. Overholser držel bradu nahoře, ale pod pronikavým pohledem Starce vypadal rančer spíš uraženě než vzdorně.

„Srágorové," opakoval muž v černém kabátě s vyhrnutým límcem a s důrazem na každou slabiku. Ve výřezu vyhrnutého límce svítil zlatý křížek. Druhý kříž na čele – ten, o kterém Zalia věřila, že si ho vyryl do masa vlastními nehty na znamení pokání za nějaký hrozný hřích – svítil pod lampami jako tetování.

„Tento mladík nepatří do mého stáda, ale má pravdu, a myslím, že to všichni víte. V hloubi srdce to víte. Dokonce i vy, pane Overholsere. A vy taky, Georgi Telforde."

„Nic takového nevím," ozval se Telford, ale jen slabě a zdaleka ne tak přesvědčivě jako před chvílí.

„Kdo lže, ten krade a do pekla se hrabe, to by vám řekla moje matka." Callahan se na Telforda usmál tak studeně, že Tian by nerad takový úsměv viděl. A pak se Callahan obrátil k němu. „Nikdy jsem to neslyšel vyjádřit líp než dnes od tebe, chlapče. Díky-sai."

Tian ochable zvedl ruku a ještě chaběji se usmál. Cítil se jako postava z nějaké jarmareční hry, kterou v poslední chvíli zachránil nečekaný nadpřirozený zásah.

„Já o zbabělosti něco vím, vy možná taky," pokračoval Callahan a obrátil se k mužům na lavicích. Zvedl pravou ruku, znetvořenou a pokroucenou nějakým dávným zraněním, zřejmě při požáru, upřeně se na ni zadíval, pak ji znovu spustil k boku. „Mám osobní zkušenost, dalo by se říct. Vím, jak jedno zbabělé rozhodnutí vede k dalšímu… a dalšímu… a dalšímu… až je pozdě na to, aby se člověk obrátil, aby se změnil. Pane Telforde, ujišťuji vás, že ten strom, o kterém mluvil mladý pan Jaffords, není vůbec vymyšlený. Calla je ve velkém nebezpečí. Vaše duše jsou v nebezpečí."

„Zdrávas Maria, milosti plná," pravil kdosi v levé části místnosti, „Pán je s tebou. Požehnaný plod života tvého, J-"

„Ticho," vyštěkl Callahan, „to si nechte na neděli." Jeho oči jako modré hvězdy v hlubokých jámách si je bedlivě prohlížely. „Dneska večer zapomeňte na Boha a Marii a Člověka Ježíše. Zapomeňte na světelné hole a drnčáky Vlků. Musíte bojovat. Jste muži z Cally, nebo ne? Tak jednejte jako muži. Přestaňte se chovat jako psi, co se plazí po břiše, aby olízali boty svého krutého pána."

Overholser zrudl a chtěl vstát. Diego Adams ho popadl za paži a cosi mu zašeptal do ucha. Overholser chvilku zůstal, jak byl, napůl pozvednutý, ale pak se posadil. Vstal Adams.

„To zní hezky, padrone," řekl Adams tím svým těžkým přízvukem. „Zní to statečně. Ale pořád tu možná zbývá pár otázek. Haycox jednu položil. Jak se můžou rančeři a farmáři postavit ozbrojeným zabijákům?"

„Tím, že si sami najmou ozbrojené zabijáky," odpověděl Callahan.

Na to se rozhostilo užaslé ticho. Skoro jako by Stařec promluvil jiným jazykem. Nakonec se ozval – opatrně – Diego Adams. „Nerozumím."

„Jistěže ne," souhlasil Stařec. „Tak poslouchejte a poučte se. Rančere Adamsi a vy všichni, poslouchejte a nabírejte moudrost. Ani ne šest dnů jízdy na severozápad od nás podle stezky Paprsku putují na jihovýchod tři pistolníci a jeden učedník." Usmál se, když viděl jejich údiv. Pak se otočil k Slightmanovi. „Ten učedník není o mnoho starší než tvůj synek Ben, ale už je rychlý jako had a nebezpečný jako škorpion. Ostatní jsou mnohem rychlejší a nebezpečnější. Vím to od Andyho, který je viděl. Chcete pořádné kalibry? Máte je po ruce. To vám zaručuju."

Tentokrát se Overholser vztyčil v plné výšce. Tvář mu hořela, jako by měl horečku. Mohutný břich se mu třásl. „Co je tohle za dětskou pohádku?" vyjel. „I kdyby takoví muži kdysi byli, vymizeli zároveň s Gileadem. A Gilead se proměnil v prach ve větru už před tisíci lety."

Tentokrát se neozvalo žádné souhlasné nebo pochybovačné mumlání. Vůbec žádné mumlání. Všichni seděli jako zařezaní, ochromení zvukem toho mytického slova: pistolnici.

„Mýlíš se," opravil ho Callahan, „ale kvůli tomu se nemusíme hádat. Můžeme se jít přesvědčit sami. Myslím, že postačí malá skupinka. Tady Jaffords… já… a co ty, Overholsere? Chceš jet?"

„Žádní pistolníci nejsou!" zařval Overholser.

Jorge Estráda za ním vstal. „P?re Callahane, Bůh ti požehnej –"

„– tobě taky, Jorge."

„– ale i kdyby pistolníci existovali, jak by ve třech mohli čelit čtyřiceti nebo šedesáti nepřátelům? A když by to nebylo čtyřicet nebo šedesát normálních mužů, ale čtyřicet nebo šedesát Vlků?'1

„Slyšte ho, mluví rozumně!" zvolal Eben Berka, obchodník.

‚A proč by vůbec měli za nás bojovat?" pokračoval Estráda. „Překlepáváme to z roku na rok, ale víc nedokážeme. Co bychom jim nabídli, kromě trochy teplého jídla? A který muž by chtěl umřít kvůli večeři?"

„Slyšte ho, slyšte!" křičeli jednohlasně Overholser a Eisenhart. Ostatní rytmicky dupali do podlahy.

Stařec počkal, až dupání utichne, a pak řekl: „Mám na faře knihy. Asi půl tuctu."

Většina to sice věděla, ale při pomyšlení na knihy – tolik papíru –všichni užasle vydechli.

„V jedné z nich stojí, že pistolníci nesmějí přijímat odměnu. Nejspíš proto, že jsou potomci rodu Artura Elda."

„Eldové! Eldové!" zašeptali Manni a někteří zvedli do výšky pěsti s vystrčeným ukazovákem a malíkem. Popadni je za rohy, pomyslel si Stařec. Texas, do toho. Podařilo se mu utajit smích, ale na rtech se mu přece jen objevil úsměv.

„Mluvíš o chlapácích, kteří procházejí krajem a konají dobré skutky?" zeptal se Telford trochu posměšně. „Na takové povídačky jsi už moc starý, p?re."

„Nejsou to chlapáci," řekl Callahan trpělivě, „pistolníci."

„Jak se můžou tři muži postavit Vlkům, p?re?" vyrazil ze sebe Tian.

Podle Andyho byl jeden pistolník vlastně žena, ale Callahan nechtěl dál přilévat olej do ohně (i když cosi zlomyslného

v něm by v tom rádo pokračovalo). „To je otázka pro jejich vůdce, Tiane. Zeptáme se ho. A nebojovali by jenom za večeři, víš. To vůbec ne.“

„Tak za co?“ zeptal se Bucky Javier.

Callahan si myslel, že by mohli chtít to, co leží pod prkny jeho kostela. A to mu vyhovovalo, protože ta věc se probudila. Stařec, který kdysi utekl z městečka zvaného Jerusalem’s Lot v jiném světě, se toho chtěl zbavit. Jestli se toho nezbaví brzy, zabije ho to.

Do Calla Bryn Sturgisu přišlo ka. Ka jako vítr.

„Až přijde čas, pane Javiere,“ řekl Callahan. „Všechno má svůj čas, sai.“

Mezitím se v Obecní síni začal rozmáhat šepot. Šířil se lavicemi od úst k ústům jako vítr plný naděje a strachu.

Pistolníci.

Pistolníci na západě, přicházejí ze Středosvěta.

A byla to pravda, Bůh jim pomoz. Poslední smrtonosné děti Artura Elda, přicházející do Calla Bryn Sturgisu po stezce Paprsku. Ka jako vítr.

„Je čas, abyste se vzmužili,“ oznámil jim p?re Callahan. Oči pod jizvou na čele mu svítily jako lampy. Ale v hlase měl aspoň trochu slitování. „Je čas povstat, pánové. Čas povstat a stát věrně.“

Část první
Todes

I.
Tvář na hladině
1

Čas je tvář na hladině: to bylo úsloví z dávných časů, z dalekého Mejisu. Eddie Dean tam nikdy nebyl.

Ale vlastně tam svým způsobem byl. Roland všechny své čtyři společníky – Eddieho, Susannah, Jakea a Ocha – jednou v noci do Mejisu zavedl svým dlouhým vyprávěním, když tábořili na dálnici I70 v Kansasu, který vůbec nebyl Kansasem. Tu noc jim vyprávěl příběh o Susan Delgadové, své první lásce. Možná své jediné lásce. A o tom, jak ji ztratil.

To úsloví bylo možná pravdivé, když byl Roland chlapec jen o málo starší než Jake Chambers, ale podle Eddieho teď bylo možná ještě pravdivější, protože svět povoloval jako pružina ve starých hodinkách. Roland jim vyprávěl, že ani tak základním věcem, jako jsou čárky na kompasu, se ve Středosvětě už nedá věřit, protože co dneska je přímo na západě, bude zítra možná na jihozápadě, i když to vypadá bláznivě. A čas se začal posunovat podobně. Byly dny, o kterých by Eddie přísahal, že trvaly čtyřicet hodin, po jiných následovaly noci (jako ta, kdy je Roland zavedl do Mejisu), které jim připadaly ještě delší. Potom přišlo odpoledne, kdy se zdálo, že tma houstne přímo před očima a přes obzor k vám spěchá noc. Eddieho napadlo, jestli se čas neztratil.

Odjeli (a prohádankovali se) z města Lud ve vlaku zvaném Blaine Mono. Blaine je svízel, prohodil Jake několikrát, ale ukázalo se, že je něco horšího než svízel. Blaine Mono byl nadobro šílený. Eddie ho zabil nelogičností („V tom jsi prostě od přírody talent, zlato,“ řekla mu Susannah.) a pak se z toho vlaku dostali v Topece, která však tak docela nepatřila do světa, z něhož přišli Eddie, Susannah a Jake. Což bylo vlastně dobře, protože přes tento svět – ten, ve kterém se kansaskému baseballovému týmu říkalo Monarchové, coca-cola se jmenovala Nozz-A-La a to velké japonské auto Takuro, a ne Honda – se přehnal jakýsi mor, který zabil víceméně všechny lidi. Tak tohle si klidně strčte do toho svýho Takura Spirit a jeďte do háje, pomyslel si Eddie.

Běh času mu celou dobu připadal docela jasný. Většinou byl k smrti vystrašený, asi jako všichni, zřejmě kromě Rolanda – ano, čas vypadal skutečný a zřetelný. Nezažil pocit, že mu čas proniká mezi prsty, ani když procházeli po dálnici I-70 s náboji v uších, hleděli na nehybná auta a poslouchali bzučení čehosi, čemu Roland říkal řidina.

Ale po utkání ve skleněném paláci s Jakeovým dávným přítelem Tiky-tákem a Rolandovým dávným známým (Flaggem nebo Martenem… nebo – možná – Maerlynem) se čas změnil.

Ale ne hned. Putovali jsme tou zatracenou růžovou koulí… viděli jsme, jak Roland omylem zabil matku… a když jsme se vrátili…

Ano, tehdy se to stalo. Probudili se na mýtině asi třicet mil od Zeleného paláce. Pořád ho ještě viděli, ale všichni chápali, že se nachází v jiném světě. Někdo – nebo nějaká síla – je přenesl řidinou zpátky na stezku Paprsku. Nevěděli, kdo nebo co to způsobilo, ale bylo to natolik ohleduplné, že jim to zabalilo svačinu, každému přidalo k pití Nozz-A-Lu a povědomé pytlíky sušenek Keebler.

Poblíž, na větvi stromu, byl připíchnutý vzkaz od bytosti, kterou Roland málem v Paláci zabil. „Vzdejte se Věže. To je poslední varování.“ Opravdu k smíchu. Roland by se Věže nevzdal, stejně jako by nezabil Jakeova ochočeného brumláka a neupekl si ho k večeři. Nikdo z nich by se nevzdal Rolandovy Temné věže. Bůh jim pomoz, zůstanou v tom až do konce.

Ještě chvíli bude světlo, řekl Eddie toho dne, kdy našli Flaggův varovný vzkaz. Chceš ho využít, nebo jak?

Ano, odpověděl Roland z Gileadu. Využijeme ho.

A to udělali, šli po stezce Paprsku nekonečnými otevřenými pláněmi, které od sebe oddělovaly pásy bujného, těžko prostupného křoví. Po lidech nebylo ani památky. Nebe zůstávalo zatažené, den za dnem a noc za nocí. Jelikož sledovali stezku Paprsku, mračna přímo nad nimi se občas rozvířila a protrhla, takže uviděli kus modré oblohy, ale nikdy ne na dlouho. Jednou v noci se mraky rozptýlily natolik, že uviděli úplněk a na něm zřetelně vyvstávající tvář: ošklivý, úlisný škleb Kupce. To podle Rolandových počtů znamenalo konec léta, ale podle Eddieho mělo léto dávno odzvoněno, tráva byla většinou zvadlá nebo úplně suchá, stromy (těch pár, co tu zbývalo) byly holé, křoví pichlavé a

zhnědlé. Zvěře bylo málo a poprvé po celých týdnech – od chvíle, kdy opustili les, kde vládl Šardik, kyborgský medvěd – šli občas na kutě s poloprázdným žaludkem.

Podle Eddieho však nic z toho nebylo tak znepokojivé jako pocit, že ztratili čas jako takový: nebyly žádné hodiny, žádné dny, týdny, žádná roční období, kristepane. Měsíc možná Rolandovi napovídal, že je konec léta, ale svět kolem nich vypadal spíš jako na počátku listopadu, kdy se ukládá k zimnímu spánku.

Během tohoto období Eddie došel k závěru, že čas je tvořen zejména vnějšími událostmi. Když se strhla smršť zajímavého dění, zdálo se, že čas uhání. Pokud nastala obvyklá nudná rutina, zpomalil se. A když se nedělo vůbec nic, čas očividně zastavil také. Prostě se sbalil a odjel na prázdniny. Divné, ale pravda.

Opravdu všechen děj ustal? Eddie uvažoval (a vzhledem k tomu, že neměl na práci nic než strkat kolečkové křeslo Susannah po jedné nudné pláni za druhou, měl na úvahy spousty času). Jediná zvláštnost, kterou si dokázal vybavit z doby po návratu z Čarodějova skla, bylo to, čemu Jake říkal Tajemné číslo, ale to nejspíš nic neznamenalo. V Kolébce ludské potřebovali vyluštit matematickou hádanku, aby získali přístup k Blaineovi, a Susannah se nyní domnívala, že Tajemné číslo je nějaká ozvěna oné hádanky. Eddie si tím vůbec nebyl jistý, ale byla to aspoň nějaká teorie.

A opravdu, co by mohlo být tak zvláštního na čísle devatenáct? Je to Tajemné číslo, opravdu. Po chvíli rozmýšlení Susannah zdůraznila, že je to prvočíslo stejně jako čísla, která otevřela bránu mezi nimi a Blainem Monem. Eddie dodal, že je to jediné číslo, jež se při počítání objeví mezi osmnáctkou a dvacítkou. Jake se tomu zasmál a řekl mu, aby přestal blbnout. Eddie, který seděl těsně u ohně a vyřezával králíka (když byl hotový, putoval do batohu, kde už byli kočka a pes), řekl Jakeovi, aby si přestal utahovat z jeho jediného opravdového talentu.

2

Putovali znovu po stezce Paprsku asi pět nebo šest týdnů, když narazili na staré vyježděné koleje, což určitě znamenalo starou cestu. Nesledovala přesně stezku Paprsku, ale Roland se po ní stejně vydal. Tvrdil, že pro jejich účely sleduje Paprsek dostatečně. Eddie si myslel, že chůze po cestě

by mohla znovu všechno rozběhnout obvyklým tempem, trochu otřást tím šíleným pocitem, že se ocitli v bezčasých koňských šířkách, ale nestalo se tak. Cesta je vedla vzhůru přes stoupající řadu plání jako po schodech. Nakonec se ocitli na dlouhém hřebeni, který směřoval od severu na jih. Na druhé straně se cesta svažovala do tmavého lesa. Skoro pohádkového lesa, pomyslel si Eddie, když vkročili do stínů. Susannah druhý den v lese zastřelila jelínka (nebo to možná bylo třetí den… nebo čtvrtý) a po té jednotvárné dietě vegetariánských burritos, které připravoval pistolník, chutnalo maso lahodně, ale v roklinách se neskrývali žádni skřeti nebo trolové ani elfové – ať už ti od Keeblera nebo jiní. Ale taky žádní jeleni.

„Pořád se rozhlížím po Perníkové chaloupce," prohodil Eddie. To už se proplétali mezi starými lesními velikány několik dní. Nebo to možná byl už týden. Určitě věděl jen to, že se drží poměrně blízko stezky Paprsku. Viděli ji na nebi… a cítili ji.

„Co je to Perníková chaloupka?" zeptal se Roland. „Další pohádka? Jestli ano, rád si ji poslechnu."

No jistě. Ten chlap se nemohl pohádek nasytit, zvlášť takových, které začínaly „Bylo nebylo, kdysi dávno všichni žili v lesích". Ale to, jak poslouchal, bylo trochu divné. Jaksi nepatřičné. Eddie se o tom jednou zmínil Susannah a ona to vystihla jedním rázem, jak už to tak uměla. Susannah měla básnickou, téměř záhadnou schopnost převést pocity do slov, posadit je na to pravé místo.

„To je tím, že neposlouchá tak napjatě jako děcko před spaním," vysvětlila. „Ty bys prostě chtěl, aby tak poslouchal, zlato."

„A jak teda poslouchá?"

„Jako antropolog," odpověděla okamžitě. „Jako antropolog, který se snaží pochopit nějakou cizí kulturu podle jejích mýtů a legend."

Měla pravdu. A pokud bylo Eddiemu úzko z toho, jak Roland poslouchá, nejspíš to bylo tím, že v hloubi duše cítil, že pokud by tu měl někdo naslouchat vědecky, měl by to být on, Suze a Jake. Protože oni přišli z mnohem více intelektuálního kde a kdy. Nebo ne?

Ať to bylo jakkoliv, všichni čtyři zjistili, že spousta příběhů je stejná v obou světech. Roland znal pohádku „Dianin sen", která se přízračně podobala příběhu „Dáma nebo tygr", kterou všichni tři bývalí Newyorčané četli ve škole. Příběh o Lordu Perthovi se podobal biblickému příběhu Davida a Goliáše. Roland slyšel spoustu příběhů o Člověku Ježíšovi, který zemřel na kříži, aby napravil hříchy světa, a vyprávěl Eddiemu, Susannah a Jakeovi, že Ježíš má ve Středosvětě řadu následovníků. Oba světy měly společné také písně. Například „Bezstarostnou lásku". Nebo „Hey Jude", i když v Rolandově světě zněl první verš „Hey Jude, I see you, lad."

Eddie víc než hodinu vyprávěl Rolandovi pohádku o Jeníčkovi a Mařence a z proradné čarodějnice, která pojídá děti, skoro bez přemýšlení udělal Rheu z Cóosu. Když došel k místu, kde se čarodějnice snaží děti vykrmit, zarazil se a zeptal se Rolanda: „Znáš ji? V nějaké verzi?"

„Ne," řekl Roland, „ale je to pěkný příběh. Vyprávěj ho do konce, prosím."

Eddie to udělal a skončil žádaným A žili šťastně až do smrti, a pistolník přikývl. „Nikdo nežije šťastně až do smrti, ale necháme děti, aby na to přišly samy, že?"

„Jo," souhlasil Jake.

Ochu ťapal u chlapcovy nohy a vzhlédl k Jakeovi s klidným obdivem ve zlatě lemovaných očích. „Jo," pronesl brumlák a věrně napodobil chlapcův trochu mrzutý tón.

Eddie chytil Jakea kolem ramen. „Věčná škoda, že jsi tady místo v New Yorku," řekl. „Kdybys byl zase v tom Velkým jabku, chlapče, nejspíš bys měl touhle dobou už vlastního dětského psychiatra. Rozebíral bys tahle témata s rodiči. Dostával se k jádru svých nevyřešených konfliktů. Možná bys taky dostal nějaký dobrý léky. Třeba ritalin nebo něco podobnýho."

„Celkem vzato jsem radši tady," prohlásil Jake a podíval se dolů na Ocha.

„Jo," souhlasil Eddie. „To ti nevyčítám."

„Takovým příběhům se říká pohádky," dumal Roland. „Znamená to slovo něco?"

„Ne," odpověděl Eddie. „Prostě to označuje určitou kategorii. V našem světě máme své příběhy s tajemstvím a napínavé příběhy… science fiction… kovbojky… pohádky. Chápeš?"

„Ano," řekl Roland. „Lidé ve vašem světě vždycky chtějí jasné rozlišení? Aby příběh měl v ústech jedinou příchuť?"

„Myslím, že tím jsi to vystihl," ozvala se Susannah.

„Copak nikdo její guláš?" zeptal se Roland.

„Někdy k večeři ano," odpověděl Eddie, „ale pokud jde o zábavu, většinou dáváme přednost tomu, aby se chutě nemíchaly a všechno na talíři držíme pěkně oddělené. Zní to ale pěkně nudně, když se to takhle řekne."

„Kolik bys řekl, že těch pohádek je?"

Bez váhání – a rozhodně se nijak nedomlouvali – Eddie, Susannah a Jake řekli najednou úplně stejné slovo: „Devatenáct!" A za okamžik Ochu chraptivě zopakoval: „Dvat–nác!"

Podívali se po sobě a zasmáli se, protože „devatenáct" se stalo jejich oblíbenou hláškou a nahradilo „bumhuka", který už Jakea a Eddieho trochu unavoval. Jenomže se zasmáli trochu stísněně, protože ta záležitost s devatenáctkou začala být maličko divná. Eddie zjistil, že ji vyřezal na bok své poslední dřevěné figurky, jako by ji označoval: Hele, parde, vítej v našem zapadáku! Říkáme mu bar U devatenáctky. Susannah i Jake se přiznali, že večer nosí k ohni v náruči vždycky devatenáct klacků. Nikdo nedokázal říct proč, prostě jim připadalo správné to tak dělat.

Pak přišlo ráno, kdy je Roland zastavil na okraji lesa, kterým procházeli. Ukázal na nebe, ke kterému natahoval omšelé větve jeden zvláště starý strom. Tvar těch větví tvořil proti nebi číslovku devatenáct. Čistou devatenáctku. Všichni to viděli, ale Roland to spatřil první.

Jenže Roland, který věřil na znamení a věštby stejně samozřejmě, jako kdysi Eddie věřil v žárovky a alkalické baterie, tomu, jak jeho ka-tet podivně a náhle tomuto číslu podlehlo, nevěnoval zvláštní pozornost. Stmelili se, řekl, stmelili se, jak jen ka-tet dokáže, takže jejich myšlenky, zvyky a drobné obsese se šíří na všechny jako rýma. Byl přesvědčený, že tomu do jisté míry napomáhá Jake.

„Máš ten dar, Jakeu," řekl. „Nevím jistě, jestli je stejně silný, jako byl u mého dávného přítele Alaina, ale bohové, věřím, že to tak může být."

„Nevím, o čem mluvíš," zamračil se Jake popleteně. Eddie věděl –aspoň trochu – a domníval se, že Jake to časem také pozná. Tedy pokud někdy čas začne znovu normálně plynout.

A toho dne, kdy Jake přinesl kobliny, se to stalo.

3

Zastavili se, aby se naobědvali (další fádní vegetariánská burritos, jelikož zvěřina došla a z Keeblerových sušenek zůstala jen sladká vzpomínka), a tu si Eddie všiml, že Jake je pryč, takže se zeptal pistolníka, jestli ví, kam chlapec odešel.

„Oddělil se od nás, je to asi půl kola," odpověděl Roland a ukázal na cestu zbývajícími prsty na pravé ruce. „Nic se mu nestalo. Kdyby ano, všichni bychom to vycítili." Roland se podíval na své burrito a pak se do něho bez nadšení zakousl.

Eddie otevřel ústa, aby ještě něco dodal, ale Susannah ho předešla. „Už je tu. Ahoj, zlato, co to máš?"

Jake měl plnou náruč jakýchsi kulatých věcí o velikosti tenisového míčku. Jenomže tyto míčky by nikdy pořádně neskákaly. Trčely z nich drobné trny. Když se chlapec přiblížil, Eddie je ucítil a ta vůně byla skvělá – jako čerstvě upečený chleba.

„Myslím, že by se to dalo jíst," oznámil Jake. „Voní to jako čerstvý kváskový chleba, který máma a paní Shawová – hospodyně – kupovaly u Zabara." Podíval se na Susannah a Eddieho a usmál se. „Znáte to, lidi, u Zabara?"

„Jasně že ano," řekla Susannah. „Tam to bylo nejlepší, mmm–hmmm. A opravdu to voní dobře. Ale ještě jsi neochutnával, že ne?"

„V žádném případě." Tázavě se podíval na Rolanda.

Pistolník skoncoval s jejich nejistotou tím, že jeden plod vzal, oloupal trny a do zbytku se zakousl. „Koblinky," prohlásil. „Už jsem žádné neviděl, ani nepamatuju. Jsou skvělé." Modré oči mu zasvítily. „Trny radši nejezte, nejsou jedovaté, ale hodně kyselé. Můžeme je osmažit, jestli zbyla trocha jeleního loje. Pak chutnají skoro jako maso."

„To vypadá jako dobrý nápad," nadchl se Eddie. „Klidně se nacpi. Pokud mě se týče, nejspíš si ty houbové kobylinky, nebo co to je, odpustím."

„Vůbec to nejsou houby," opravil ho Roland. „Spíš jakési bobule."

Susannah si jednu vzala, maličko si ukousla a pak se zakousla pořádně. „Tohle si, drahoušku, neodpustíš," pochvalovala si. „Tatínkův kamarád Pop Mose by řekl, jsou fakt prima." Vzala od Jakea další koblinku a přejela palcem po jejím hedvábném povrchu.

„Možná," řekl Eddie, „ale jednou na střední jsem četl kvůli referátu jednu knížku – myslím, že se jmenovala Vždy jsme žili v zámku –, kde ta potrhlá bláznivka otrávila celou rodinu něčím podobným." Naklonil se k Jakeovi, povytáhl obočí a protáhl koutky úst v úsměvu, který měl být strašidelný. „Otrávila celou rodinu a všichni zemřeli v bolestech!"

Eddie se svalil z kmene, na kterém seděl, a začal se převalovat v jehličí a listí. Dělal strašné grimasy a vydával zvuky, jako že se dusí. Ochu pobíhal kolem něj a pronikavě vyrážel Eddieho jméno.

„Nech toho," poručil Roland. „Kde jsi je našel, Jakeu?"

„Tamhle," ukázal. „Na mýtině, kterou jsem zahlédl ze stezky. Je jich tam plno. A nevím, lidi, jestli máte chuť na maso… já teda jo… je tam spousta stop. A hodně jich je čerstvých." Očima zapátral v Rolandově obličeji. „Velmi… čerstvých… stop." Mluvil pomalu, jako k někomu, kdo jazyku pořádně nerozumí.

Roland se mírně pousmál. „Mluv tiše, ale mluv jasně," řekl. „Co tě trápí, Jakeu?"

Když Jake odpověděl, sotva pohnul rty. „Když jsem sbíral koblinky, sledovali mě lidé." Odmlčel se, pak dodal. „Teď nás pozorují taky."

Susannah vzala jednu koblinku, chvíli ji obdivovala a pak k ní sklonila obličej, jako by očichávala květinu. „Kus zpátky po cestě, kterou jsme přišli? Napravo od ní?"

„Ano," řekl Jake.

Eddie zvedl k ústům pěst, jako by si odkašlával, a zeptal se: „Kolik?"

„Myslím čtyři."

„Pět," opravil ho Roland. „Možná i šest. Je mezi nimi jedna žena. A taky chlapec, který není o moc starší než Jake."

Jake se na něj polekaně podíval. Eddie se zeptal: „Jak dlouho tam jsou?"

„Od včerejška," odpověděl Roland. „Napojili se za nás z východního směru."

„A tys nám to neřekl?" zeptala se Susannah. Mluvila docela přísně, ani se neobtěžovala zakrýt si ústa, aby se jí nedalo odezírat ze rtů.

Roland se na ni podíval s nepatrně lišáckým výrazem v očích. „Byl jsem zvědavý, který z vás je ucítí první. Vlastně jsem si vsadil na tebe, Susannah."

Chladně se na něho podívala a mlčela. Eddie si pomyslel, že v tom pohledu byl pořádný kus Detty Walkerové, a byl rád, že ten pohled nepatřil jemu.

„Co s nimi uděláme?" zeptal se Jake.

„Prozatím nic," odpověděl pistolník.

Jakeovi se to moc nelíbilo. „Co když jsou jako Tikytákovo ka-tet? Gasher a Hoots a ti ostatní?"

„Nejsou."

„Jak to víš?"

„Protože už by proti nám vyrazili a už by je žraly mouchy."

Na to nikdo neměl odpověď, a tak se znovu vydali na cestu. Stezka se kroutila hlubokými stíny, hledala si cestu mezi stromy, které byly stovky let staré. Po necelých dvaceti minutách chůze uslyšel Eddie jejich pronásledovatele (nebo stíny): praskání větviček, šustění křoví a jednou dokonce tichý hlas. Lepinožky, jak by řekl Roland, Eddie byl znechucený sám ze sebe, že si jich nevšiml tak dlouho. Také uvažoval, jak se ta kumpanie živí. Jestli tím, že kořist stopuje a loví, tak se jim nemohlo dařit moc dobře.

Eddie Dean začal patřit do Středosvěta v mnoha ohledech, někdy tak jemných, že si je neuvědomoval, ale vzdálenost stále počítal v mílích, a ne v kolech. Odhadoval, že ušli asi patnáct mil od místa, kde je dohonil Jake s těmi svými koblinami a horkou novinkou, když Roland vyhlásil padla. Zastavili se uprostřed cesty, jako to dělali vždy od chvíle, kdy vstoupili do lesa. Tak se zmenšovala možnost, že uhlíky z ohniště podpálí les.

Eddie se Susannah nasbírali pěknou hromádku suchých větví a Roland a Jake zatím připravovali malý tábor a pustili se do porcování Jakeových zásob koblin. Susannah bez námahy pojížděla se svým křeslem po prsti pod starými stromy a skládala si větve na klín. Eddie se držel poblíž a potichu si broukal.

„Koukni tamhle nalevo, zlato," řekla Susannah.

Udělal to a v dálce uviděl oranžovou jiskřičku. Oheň.

„Nejsou moc dobří, co?" zeptal se.

„Nejsou. Po pravdě řečeno je mi jich trochu líto."

„Napadá tě, proč jdou za námi?"

„Ne–e, ale myslím, že Roland má pravdu – řeknou nám to, až budou chtít. Nebo zjistí, že se jim nehodíme, a pak se prostě vypaří. Tak jdeme, vrátíme se."

„Ještě vteřinku." Zvedl další větev, zaváhal, pak sebral ještě jednu. Tak, a bylo to správně. „Fajn," řekl.

Na zpáteční cestě spočítal klacky, které nasbíral, a pak ty u Susannah na klíně. Pokaždé mu vyšlo devatenáct.

„Suze," řekl, a když na něho pohlédla, oznámil: „Čas znovu začal."

Nezeptala se ho, co tím myslí, jenom přikývla.

4

Odhodlání nejíst kobliny nevydrželo Eddiemu dlouho; voněly zatraceně dobře, když se tak smažily na jelením loji, který Roland (vražedně šetrná to duše) uschoval ve své ošoupané staré torbě. Eddie si naložil svou porci na starobylý talíř, jichž pár našli v Šardikově lese, a zhltnul je.

„Jsou výborné, jako humři," liboval si, ale pak si vzpomněl na příšery na pláži, které sežraly Rolandovi prsty. „Chci říct, že jsou dobré jako Nathanovy karbanátky. A promiň, že jsem si z tebe utahoval, Jakeu."

„To nevadí," usmíval se Jake. „To tvoje utahování není nijak hrozné."

„Jedno byste měli mít na paměti," řekl Roland. Usmíval se – poslední dobou se usmíval častěji, mnohem častěji –, ale oči měl vážné. „Vy všichni. Kobliny někdy přivolávají velmi živé sny."

„Chceš říct, že tě zfetujou?" zeptal se Jake polekaně. Vzpomněl si na otce. Elmer Chambers v životě zkoušel spoustu podivností.

„Zfetujou? Nevím jistě, co –"

„Že budeš sjetej. V rauši. Uvidíš různé věci. Jako když sis vzal meskalin a šel do kamenného kruhu, kde ten démon… vždyť víš, skoro mi ublížil."

Roland se na chvíli odmlčel a vzpomínal. V tom kamenném kruhu byl uvězněn nějaký druh sukuby. Kdyby jí nechali volnou ruku, nepochybně by Jakea Chamberse sexuálně zasvětila a pak ho usouložila k smrti. Nakonec to dopadlo tak, že ji Roland přinutil mluvit. Za trest na něj seslala vidinu Susan Delgadové.

„Rolande?" Jake se na něj starostlivě díval.

„Nemusíš se bát, Jakeu. Znám houby, které způsobují to, co máš na mysli – mění vědomí, povznášejí ho –, ale kobliny ne. Jsou to bobule, dobré k jídlu. Pokud budeš mít obzvlášť živé sny, prostě si vzpomeň, že to opravdu jsou jen sny."

Eddiemu to připadalo jako hodně divná řeč. Především se Rolandovi nepodobalo, aby tolik pečoval o jejich duševní zdraví. A aby tolik plýtval slovy.

Všechno se znovu rozběhlo a on to taky ví, pomyslel si Eddie. Měli jsme takovou malou pauzu, ale hodiny už zase jdou. Hra pokračuje, jak se říká.

„Postavíme hlídky, Rolande?" zeptal se Eddie.

„Takový příkaz nedám," rozhodl pistolník nevzrušeně a začal si balit cigáro.

„Ty si opravdu myslíš, že nejsou nebezpeční, že?" zeptala se Susannah a pohlédla k lesu, ve kterém už jednotlivé stromy splývaly ve večerním šeru. Jiskřička ohně, které si tuhle všimli, už zmizela, ale lidé, kteří je sledovali, tam byli stále. Susannah je cítila. Když se podívala dolů na Ocha a zpozorovala, že se dívá stejným směrem, nijak ji to nepřekvapilo.

„Myslím, že je to spíš jejich problém," odpověděl Roland.

„Co mělo tohle znamenat?" zeptal se Eddie, ale Roland už nic neřekl. Jenom ležel na cestě se smotaným kusem jelenice pod hlavou, hleděl vzhůru do tmavého nebe a kouřil.

Za chvíli Rolandovo ka-tet spalo. Nepostavili žádné hlídky, ale nikdo je nerušil.

5

Když sny přišly, nebyly to vůbec žádné sny. Věděli to všichni, možná kromě Susannah, která tam v jistém velmi reálném smyslu tu noc vůbec nebyla.

Panebože, jsem zase v New Yorku, pomyslel si Eddie. A vzápětí: Opravdu zase v New Yorku. To je skutečné.

Bylo. A byl v New Yorku. Na Druhé avenue.

V tu chvíli vyšel zpoza rohu Padesáté čtvrté ulice Jake a Ochu. „Hele, Eddie," usmíval se Jake. „Vítej doma."

Hra pokračuje, pomyslel si Eddie. Hra pokračuje.

II.
New York, New York

1

Než Jake usnul, upíral oči do hluboké tmy – na zamračeném nočním nebi nesvítily ani hvězdy, ani měsíc. Když už dřímal, se strachem si uvědomil, že padá. Ve svém předchozím životě takzvaného normálního dítěte se mu ve snu často zdálo, že padá, zvlášť ve zkouškovém období, ale to přestalo, jakmile se tak namáhavě narodil do Středosvěta.

Pak ten pocit, že padá, zmizel.

Zaslechl krátkou bzučivou melodii, která však působila až moc krásně. Tři tóny, a už si člověk přál, aby zmlkly, tucet tónů, a člověk si myslel, že ho to zabije, jestli to hned nepřestane. Jako by mu každé zabzučení rozechvívalo kosti. Zní to jako havajka, že? pomyslel si, a i když se bzučivá melodie vůbec nepodobala zlověstnému drnčení řidiny, kdoví proč působila stejně nebezpečně.

To tedy rozhodně.

Potom, zrovna když si pomyslel, že už to opravdu déle nevydrží, ta hrozná, nádherná melodie ztichla. Tma za zavřenými víčky se najednou rozsvítila zářivou tmavou červení.

Opatrně otevřel oči do plného slunce.

A vyjekl.

New York.

Kolem se míhaly taxíky, svítily na slunci jasně žlutou barvou. Kolem Jakea prošel loudavým krokem mladý černoch se sluchátky walkmanu v uších, nohama v sandálech trochu podupával do rytmu a potichu si broukal „ša–da–ba, ša–da–bou!" Na ušní bubínky zaútočila sbíječka. Na korbu náklaďáku dopadaly kusy betonu a jejich rachot se odrážel jako ozvěna od jedné budovy k druhé. Svět překypoval zvuky. Ani si neuvědomil, jak si zvykl na hluboké ticho Středosvěta. Víc než zvykl. Zamiloval si ho. Přesto zdejší randál a cvrkot měl svůj půvab a Jake mu nedokázal odolat. Zpátky v New Yorku. Rty se mu roztáhly v úsměvu.

„Ejk! Ejk!" zavolal potichu jakýsi ustrašený hlásek.

Jake pohlédl dolů a uviděl, že na chodníku sedí Ochu s oháňkou těsně přitaženou k tělu. Brumlák neměl červené botičky a ani Jake neměl červené polobotky (díky bohu), ale stejně se to velmi podobalo návštěvě v Rolandově Gileadu, kam se dostali prostřednictvím růžového Čarodějova skla. Skleněné koule, která způsobila tolik potíží a smutku.

Tentokrát to nebylo žádné sklo… prostě usnul. Ale tohle přece nebyl sen. Byl živější než všechny jeho dosavadní sny dohromady a mnohem strukturovanější. A navíc…

Navíc, jak tak s Ochem postávali v centru města nalevo od saloonu zvaného Kansas City Blues, lidé se jim vyhýbali. Zatímco Jake tento jev studoval, jedna žena přímo překročila Ocha a povytáhla si přitom na koleni rovnou černou sukni. Nepřítomný výraz v obličeji (Jsem prostě další Newyorčanka, která si hledí svého, tak mi dejte pokoj, něco takového jí Jake vyčetl z tváře) se ani nepohnul.

Oni nás nevidí, ale jaksi nás cítí A jestli nás cítí, tak tu musíme opravdu být.

První logická otázka zněla proč? Jake o ní chvíli uvažoval, pak se rozhodl, že ji odloží. Měl pocit, že odpověď přijde. Zatím by si rád užil New York, dokud má šanci.

„Jdeme, Ochu," zavelel a vyrazil za roh. Brumlák, očividně žádný městský hejsek, se držel tak těsně u něj, že Jake cítil, jak mu dýchá na kotník.

Druhá avenue, pomyslel si. A potom: Pane bože –

Než stačil domyslet, uviděl, že před jedním obchodem s kufry a zavazadly stojí Eddie Dean, vypadá omámeně a trochu nepatřičně, protože má na sobě staré džíny, jelenicovou košili a jelenicové mokasíny. Vlasy měl čisté, ale visely mu na ramena a prozrazovaly, že neviděly kadeřníka už pěkně dlouho. Jake si uvědomil, že sám nevypadá o moc líp. Také měl jelenicovou košili a na spodní půlce těla roztrhané pozůstatky kalhot, které si oblékl v den, kdy nadobro odešel z domova, vztyčil plachty směr Brooklyn, Dutch Hill a jiný svět.

Ještě že nás nikdo nevidí, pomyslel si Jake, ale pak si řekl, že na tom stejně nezáleží. Kdyby je lidé viděli, nejspíš by měli za pár hodin hromadu drobásků. Zasmál se tomu. „Hej, Eddie, vítej doma."

Eddie přikývl, ale vypadal zamyšleně. „Vidím, že sis přivedl kámoše."

Jake se shýbl a pohladil Ocha. „Je to taková moje kreditka American. Express. Bez něho nevytáhnu paty z domu."

Jake už chtěl pokračovat – připadal si vtipný, okouzlující, plný zajímavých postřehů –, když tu kolem rohu kdosi prošel, ani se na ně nepodíval (stejně jako ostatní), a všechno se proměnilo. Byl to kluk, který měl na sobě kalhoty, jež vypadaly jako Jakeovy, protože opravdu patřily Jakeovi. Nebyly to ty, které měl na sobě teď, ale byly skutečně jeho. A taky tenisky. Byly to ty, které ztratil na Dutch Hill. Strhl mu je omítkový muž, který hlídal dveře mezi světy.

Chlapec, který právě kolem nich prošel, byl John Chambers, byl to on, jenomže v této podobě vypadal jemně a nevinně a hrozně mladě. Jak jsi přežil? zeptal se v duchu a díval se na svá záda. Jak jsi přežil ta duševní muka, když jsi přicházel o rozum a utíkal z domu, a ten strašný dům v Brooklynu? A hlavně, jak jsi přežil toho dveřníka? Musíš být tvrdší, než vypadáš.

Eddie se zatvářil tak vyjeveně, že se Jake musel smát, i když byl také pořádně otřesený. Připomnělo mu to komiksový obrázek, kde se postavička snaží podívat na dvě strany zároveň. Pohlédl dolů a uviděl na Ochově tváři podobný výraz. Tím to bylo všechno ještě legračnější.

„Co to má sakra být?" dožadoval se Eddie.

„Přehrávání ze záznamu," řehtal se Jake. Znělo to dost pitomě, ale to mu nevadilo. Cítil se pitomě. „Je to, jako když jsme pozorovali Rolanda ve Velké síni Gileadu, jenomže tohle je New York a je 31. května 1977! To je ten den, kdy jsem šel za školu! Přehrávání ze záznamu, kámo!"

„Za školu?" divil se Eddie, ale Jake mu nedal šanci. Najednou mu došlo ještě něco. Přímo ho to udeřilo. Zavalilo ho to jako člověka, který trčí na pláži, když se přižene přílivová vlna. Obličej mu hořel tak jasně, že Eddie couvl o krok.

„Ta růže!" zašeptal. Bylo mu tak slabo, že nemohl mluvit hlasitěji, a v krku mu vyschlo jako na poušti. „Eddie, ta růže!"

„Co je s ní?"

„Dnes je den, kdy jsem ji uviděl!" Natáhl se a položil Eddiemu na loket roztřesenou ruku. „Půjdu do knihkupectví… a potom na tu prázdnou parcelu. Myslím, že tam bývaly lahůdky –"

Eddie přikyvoval a také na něm začínalo být znát vzrušení. „Umělecké lahůdkářství Torna a Jerryho, na rohu Druhé a Čtyřicáté šesté –"

„Lahůdkářství je pryč, ale je tam ta růže! Já, jak jdu po té ulici, se jdu na ni podívat, a my ji můžeme uvidět taky!"

Eddiemu zasvítily oči. „Tak jdeme," rozhodl. „Přece tě neztratíme z očí. Tedy tamtoho. To je sakra fuk."

„Neboj se," uklidnil ho Jake. „Já vím, kam jde."

2

Jake vpředu – Jake z New Yorku na jaře 1977 – šel pomalu, pořád se rozhlížel, přímo si ten den vychutnával. Jake ze Středosvěta si přesně vzpomněl, jak tomu chlapci bylo: najednou cítil úlevu, že ty hádavé hlasy v hlavě

(Umřel jsem!)

(Neumřel!)

konečně přestaly brebentit. To bylo u toho laťového plotu, kde dva obchodníci hráli piškvorky perem značky Mark Cross. A samozřejmě se mu ulevilo, protože unikl Piperově škole a své šílené závěrečné slohové práci při hodině angličtiny slečny Averyové. Závěrečná slohová práce tvořila celých dvacet pět procent z konečné známky u každého studenta, slečna Averyová to vysvětlila zcela jasně, a Jake napsal hrozné bláboly. Nic na tom nezměnila skutečnost, že učitelka mu nakonec dala jedničku s hvězdičkou, tím se jenom potvrdilo, že to prostě nebyl on; celý svět se stavěl na hlavu, devatenáctkovatěl.

Když tomu všemu unikl – byť jenom na chvilku –, bylo mu skvěle. Jasně že si ten den vychutnával.

Jenomže s tím dnem něco je, pomyslel si Jake – ten Jake, který šel za svým starým já. Něco s ním…

Rozhlédl se, ale nemohl na nic přijít. Konec května, jasné letní slunce, spousta chodců a zevlounů nakukujících do výkladních skříní na Druhé avenue, záplava taxíků, občas dlouhá černá limuzína; na tom nebylo nic špatného.

Jenomže cosi bylo špatně.

Všechno bylo špatně.

3

Eddie si všiml, že ho chlapec tahá za rukáv. „Připadá ti tu něco divného?" zeptal se Jake.

Eddie se rozhlédl. Sám se sice přizpůsoboval s obtížemi (vracel se totiž do New Yorku, který byl o pár let mladší než jeho kdy), ale věděl, co má Jake na mysli. Něco bylo špatně.

Ohlédl se po chodníku s náhlou jistotou, že neuvidí jejich stín. Ztratili své stíny jako ty děti v jedné pohádce… jedné z devatenácti pohádek… nebo to bylo něco novějšího, jako Lev, čarodějnice a skříň, nebo Petr Pan? Možná jedna z těch, kterým se dalo říkat Moderní devatenáctka.

Na tom každopádně nezáleželo, protože stíny měli.

Ale neměli bychom je mít, uvědomil si Eddie. Neměli bychom své stíny vidět, když je tma.

Hloupá myšlenka. Přece nebyla tma. Bylo ráno, kristepane, slunečné květnové ráno, sluníčko pomrkávalo na chrómu projíždějících aut a v oknech obchodů na východní straně Druhé avenue tak jasně, že museli mhouřit oči. Přesto Eddiemu připadalo, zeje jaksi tma, jako by to všechno byl jenom křehký povrch, jako plátěná kulisa v pozadí jeviště. „Až půjde opona nahoru, uvidíme Ardenský les.“ Nebo hrad v Dánsku. Nebo kuchyni v domě Willyho Lomana. V tomto případě vidíme Druhou avenue v centru New Yorku.

Ano, přesně tak. Jenomže za tímto plátnem byste nenašli zákulisí s dílnami a sklady, ale jenom rozlehlou klenutou tmu. Jakýsi obrovitý mrtvý vesmír, v němž byla Rolandova Věž už v troskách.

Pěkně prosím, ať se pletu, pomyslel si Eddie. Pěkně prosím, jenom ať je to nějakej kulturní šok nebo starej dobrej absťák.

Jenomže věděl, že to nebude ani jedno, ani druhé.

„Jak jsme se sem dostali?“ zeptal se Jakea. „Nebyly tu žádné dveře…“ Nedomluvil a pak zadoufal: „Možná že to je opravdu sen?“

„Není,“ odpověděl Jake. „Spíš se to podobá tomu, jak jsme putovali v Čarodějově skle. Jenomže tentokrát v tom žádná koule není.“ Najednou ho něco napadlo. „Slyšel jsi tu hudbu? Takové bzučení? Těsně předtím, než ses tu objevil?“

Eddie přikývl. „Byla dost nesnesitelná. Až mi z ní slzely oči.“

„Přesně tak,“ přitakal Jake.

Ochu očichával hydrant. Eddie a Jake se zastavili, aby jejich malý společník mohl zvednout nohu a přidat vlastní značku k ostatním vzkazům, které už na té pouliční vývěsce nepochybně visely. Před nimi stále pomalu šel druhý Jake – chlapec ze sedmasedmdesátého – a zevloval. Eddiemu připadal jako turista z Michiganu. Dokonce zakláněl hlavu, aby si prohlédl vršky budov, a Eddieho napadlo, že kdyby vás při takovém počínání přistihla Newyorská rada cyniků, odebrala by vám zákaznickou kartu od Bloomingdalea. Neměl si však na co stěžovat, tím lehčí bylo chlapce sledovat.

A zrovna když o tom Eddie přemýšlel, kluk ze sedmasedmdesátého zmizel.

„Kam jsi šel? Kristepane, kam jsi šel?“

„Klid,“ usmíval se Jake. (Ochu u nohy si neodpustil své „Id!“) „Jenom jsem zašel do obchodu. Do té… hm… Manhattanské restaurace pro duši, tak se jmenovala.“

„Tam jsi dostal toho Karlíka Šš–šš a hádanky?“

„Přesně tak.“

Eddiemu se moc líbil ten užaslý, omámený úsměv, který Jakeovi rozsvítil tvář. „Pamatuješ, jak Rolanda rozrušilo, když jsem mu řekl, jak se majitel knihkupectví jmenuje?“

Eddie se pamatoval. Majitel Manhattanské restaurace pro duši se jmenoval Calvin Věž.

„Honem,“ vyhrkl Jake. „Chci se dívat.“

Eddiemu nemusel říkat dvakrát. Také se chtěl dívat.

4

Jake se zastavil mezi dveřmi do obchodu. Sice se pořád usmíval, ale tak nějak nejistě.

„Co je?“ zeptal se Eddie. „Co se stalo?“

„Nevím. Mám pocit, že něco je jinak. Prostě… od doby, co jsem tu byl, se toho tolik stalo…“

Díval se na černou tabuli v okně, která byla podle Eddieho moc chytrý prostředek k prodávání knížek. Vypadala jako jídelní lístek v bufetech nebo na rybím trhu.

DNEŠNÍ SPECIALITY
Z Mississippi! Smažený William Faulkner
Vázané vydání za tržní cenu
Brožované vydání Vintage Library
po 75 c za kus

Z Maine! Chlazený Stephen King
Vázané vydání za tržní cenu
Slevy Knižního klubu
Brožované vydání 75 c za kus

Z Kalifornie! Natvrdo vařený Raymond Chandler
Vázané vydání za tržní cenu
Brožované vydání 7 ks za 5,00 $.

Eddie se podíval za tabuli a uviděl, že druhý Jake – ten, který ještě nebyl opálený a neměl v očích tvrdý a jasný pohled – stojí u malého stolku s vyloženými knihami. Dětskými knihami. Nejspíš tam bylo i Devatenáct pohádek a Moderní devatenáctka.

Nech toho, napomínal se. To jsou chorobně obsedantní sračky a dobře to víš.

Možná, ale starý dobrý Jake Sedmasedmdesát se zrovna chystal koupit si něco ze stolku, který jim změnil – a velmi pravděpodobně zachránil – život. Číslem devatenáct se bude zabývat později. Nebo vůbec ne, pokud to dokáže.

„Jdeme,“ řekl Jakeovi. „Vlezem dovnitř.“

Chlapec otálel.

„Co se děje?“ vyzvídal Eddie. „Věž nás neuvidí, jestli ti tohle dělá starosti.“

„Věž možná ne,“ řekl Jake, „ale co když on?“ Ukázal na svoje druhé já, které se teprve mělo seznámit s Gasherem a

Tikytákem a starými lidmi z River Crossingu. A ještě nepotkal Blainea Mona a Rheu z Coosu.

Jake se díval na Eddieho ustrašeně a zvědavě zároveň. „Co když uvidím sám sebe?“

Podle Eddieho se to klidně mohlo stát. Sakra, cokoliv se mohlo stát.

Ale to nic nezměnilo na tom, co cítil v srdci. „Myslím, že máme jít dovnitř, Jakeu.“

„Jo…“ Zaznělo to jako dlouhý vzdech. „Taky myslím.“

5

Vešli dovnitř a nikdo je neviděl. Eddiemu se ulevilo, když na stolku, který upoutal chlapcovu pozornost, napočítal jedenadvacet knih. Samozřejmě s tou výhradou, že když si Jake vybral ty dvě, které chtěl – Karlíka Šš–šš a hádanky –, zbývalo jich devatenáct.

„Našel jsi něco, synku?“ zeptal se mírně jakýsi hlas. Patřil tlustému pánovi v bílé košili s rozhalenkou. Za ním, u pultu, který vypadal, jako by ho přestavěli z nálevního pultu z přelomu století, popíjela kávu a uždibovala cukroví trojice starších pánů. Na mramorové stolní desce byla rozložená šachovnice a hra byla v plném proudu.

„Ten pán, co sedí na konci, je Aaron Deepneau,“ zašeptal Jake. „Bude mi vysvětlovat hádanku o Samsonovi.“

„Pst!“ napomínal ho Eddie. Chtěl slyšet, o čem bude mluvit Calvin Věž s klukem Sedmasedmdesát. Najednou mu to připadalo moc důležité… ale proč je tu sakra taková tma?

Jenomže to vůbec není žádná tma. Na východní stranu ulice v tuto denní dobu dopadá spousta slunce, a když se sem otevřou dveře, zaplaví i tuhle místnost jasné světlo. Jak můžeš říct, zeje tma?

Protože kdoví proč byla. Slunce – kontrast působený sluncem – to ještě zhoršovalo. A ještě víc to zhoršoval fakt, že nedokázal tu tmu vlastně vidět… a Eddie si uvědomil hroznou věc: ti lidé byli v nebezpečí. Věž, Deepneau, kluk Sedmasedmdesát. A on sám, Jake ze Středosvěta a Ochu nejspíš také.

Všichni byli v nebezpečí.

6

Jake sledoval, jak jeho druhé, mladší já, couvlo o krok před majitelem obchodu a jak kulí oči překvapením. Protože se jmenuje Věž, pomyslel si Jake. To mě překvapilo. Ale ne kvůli Rolandově Věži – o ní jsem tehdy ještě nevěděl –, ale kvůli obrázku, který jsem přidal na poslední stránku své závěrečné slohové práce.

Na poslední stránku přilepil fotografii Šikmé věže v Pise a pak ji celou počmáral černou pastelkou, aby byla co nejvíc začerněná.

Věž se ho zeptal, jak se jmenuje. Jake Sedmasedmdesát mu to řekl a Věž s ním chvilku žertoval. Žertoval příjemně, jak to umějí někteří dospělí, kterým nelezou děti na nervy.

„Slušný stisk, parde,“ říkal Věž. „Připomínáš potulného hrdinu z westernového románu – chlapíka, který vjede do Black Forku v Arizoně, vyčistí město a pak jede dál. Něco ve stylu Wayna D. Overholsera…“

Jake se přikradl o něco blíž ke svému starému já (v koutku duše ho napadlo, jak skvělý by to byl výstup v pořadu Sobotní večerní živá show) a vytřeštil oči. „Eddie!“ Pořád šeptal, i když věděl, že lidé v obchodě ho nemohou –

Jenomže na jisté úrovni by možná mohli. Vzpomněl si na tu paní na Padesáté čtvrté ulici, která si vyhrnula sukni, aby mohla překročit Ocha. A teď oči Calvina Věže zabloudily jeho směrem, ale pak se zase upřely na jeho druhé já.

‚Asi by bylo lepší nepřitahovat zbytečně pozornost,“ zamumlal mu Eddie do ucha.

„Já vím,“ odpověděl Jake, „ale podívej se na Karlíka Šš–šš, Eddie!“

Eddie se podíval a chvíli neviděl nic zvláštního – jen Karlíka: Karlíka s čelním reflektorem a podezřelým úšklebkem zabijáka dobytka. Potom Eddiemu vylétlo obočí do poloviny čela.

„Myslel jsem, že Karlíka Šš–šš napsala nějaká Beryl Evansová,“ zašeptal.

Jake přikyvoval. „Já taky.“

„Tak kdo je tahle –“ Eddie se znovu podíval. „Kdo je ta Claudia y Inez Bachman?“

„Vůbec netuším,“ řekl Jake. „V životě jsem o ní neslyšel.“

7

Jeden ze starších pánů u pultu se vydal loudavým krokem k nim. Eddie a Jake ustoupili. Když couvali, Eddieho studeně zamrazilo v zádech. Jake byl hrozně bledý a Ochu potichu, ustrašeně kňučel. Něco viselo ve vzduchu, určitě. Svým způsobem opravdu ztratili své stíny. Eddie jenom nevěděl jak.

Kluk Sedmasedmdesát vytáhl peněženku a zaplatil za dvě vybrané knížky. Ještě chvíli si povídali a dobromyslně se pochechtávali a pak zamířil ke dveřím. Eddie už chtěl za ním vyrazit, ale Jake ze Středosvěta ho chytil za paži. „Ne, ještě ne – ještě se vrátím.“

„Mně je fuk, jestli přelouskáš všechny knížky v tom krámu. My počkáme na chodníku.“

Jake o tom přemýšlel a kousal si ret, pak přikývl. Zamířili ke dveřím, pak se zastavili a ustoupili, protože druhý Jake se vracel. Knížka s hádankami byla otevřená. Calvin Věž rozumoval nad šachovnicí na pultu. S přátelským úsměvem se ohlédl.

„Rozmyslel sis to s tou kávou, ó hyperborejský poutnice?“

„Ne, chtěl jsem se vás zeptat –“

„To je s tou Samsonovou hádankou,“ řekl Jake ze Středosvěta. „Myslím, že to není důležité. Ale ten Deepneau zazpívá moc dobrou písničku, jestli ji chceš slyšet.“

„Já se bez ní obejdu,“ odsekl Eddie. „Jdeme.“

Vyšli ven. A i když na Druhé avenue pořád cosi vadilo – ten pocit, že přímo za nebem čeká nekonečná temnota –, bylo to o něco lepší než v Manhattanské restauraci pro duši. Aspoň tu byl čerstvý vzduch.

„Řeknu ti, co uděláme,“ začal Jake. „Půjdeme hned teď na roh Druhé a Čtyřicáté šesté.“ Kývl hlavou směrem ke své druhé verzi, která zrovna poslouchala, jak Aaron Deepneau zpívá. „Já nás dohoním.“

Eddie o tom uvažoval, pak zavrtěl hlavou.

Jake trochu schlípl. „Copak nechceš vidět tu růži?“

„To si piš, že chci,“ ujistil ho Eddie. „Jsem celý žhavý, abych ji viděl.“

„Tak –“

„Mám pocit, jako bychom tu ještě neskončili. Nevím proč, ale je to tak.“

Jake – jeho verze ze sedmasedmdesátého – nechal při návratu dovnitř otevřené dveře, takže teď Eddie mohl proklouznout. Aaron Deepneau vyprávěl Jakeovi hádanku, kterou nakonec vyzkoušeli na Blaineovi Monovi: co umí běhat, ale nikdy nechodí, co má ústa, ale nikdy nemluví. Jake ze Středosvěta si zatím prohlížel tabuli ve výkladní skříni (Smažený William Faulkner, Natvrdo vařený Raymond Chandler). Mračil se, ale bylo znát, že se ani tak nezlobí, jako spíš pochybuje a bojí se.

„Ten nápis je taky jinak,“ řekl.

„Jak?“

„Nevzpomenu si.“

„Záleží na tom?“

Jake se k němu otočil. V očích pod zkrabatělým čelem měl plno strachu. „Já nevím. Je to další hádanka. Nenávidím hádanky!“

Eddie věděl, jak mu je. Kdy Beryl není Beryl? „Když je to Klaudie,“ řekl nahlas.

„Cože?“

„Ale nic. Radši jdi stranou, Jakeu, nebo do sebe narazíš.“

Jake polekaně pohlédl na vycházející verzi Jakea Chamberse a pak Eddieho poslechl. A když kluk Sedmasedmdesát vyrazil po Druhé avenue s novými knihami v levé ruce, Jake ze Středosvěta se na Eddieho unaveně usmál. „Ale vzpomínám si na jedno,“ řekl. „Když jsem z toho knihkupectví odcházel, byl jsem přesvědčený, že se sem nikdy nevrátím. Ale vrátil jsem se.“

„Vzhledem k tomu, že jsme spíš duchové než lidi, řekl bych, že je to diskutabilní.“ Eddie přátelsky prohrábl Jakeovi vlasy na zátylku. „A jestli jsi opravdu zapomněl na něco důležitého, možná ti Roland pomůže, aby sis vzpomněl. Na to on je machr.“

Jakeovi se ulevilo a usmál se. Z osobní zkušenosti věděl, že pistolník opravdu dobře umí pomoci lidem, aby si na ledacos vzpomněli. Možná že Rolandův přítel Alain vládl schopností dotýkat se cizích myslí nejsilněji a jeho přítel Cuthbert měl z jejich ka-tet největší smysl pro humor, ale Roland se za ty roky vyvinul v sakra dobrého hypnotizéra. V Las Vegas by vydělal jmění.

„Tak můžeme vyrazit za mnou?“ zeptal se Jake. „Zkontrolovat růži?“ Trochu nešťastně a popleteně se rozhlédl po Druhé avenue sem a tam – po ulici, která byla osvětlená a zároveň jaksi temná. „Tam to bude asi lepší. S růží je všechno lepší.“

Eddie se už chystal souhlasit, když před knihkupectvím Calvina Věže zastavil tmavě šedý lincoln Town Car. Zaparkoval u žlutého obrubníku před požárním hydrantem a nezaváhal ani na vteřinu. Přední dveře se otevřely, a když Eddie uviděl, kdo vystupuje od volantu, popadl Jakea za rameno.

„Au!“ ohradil se Jake. „Člověče, to bolí!“

Eddie si ho nevšímal. Naopak, ruka na Jakeově rameni se sevřela ještě pevněji.

„Kristepane,“ zašeptal Eddie. „Ježíšikriste, co to má být? Co to má sakra být?“

8

Jake si všiml, že Eddie zbledl, až byl v obličeji popelavě šedý. Oči poulil z důlků. Jake pracně vyprostil rameno ze sevření. Eddie vypadal, jako by chtěl tou rukou kamsi ukázat, ale asi neměl dost síly. Padla mu k boku, jen to pláclo.

Muž, který vystoupil z místa vedle řidiče, přešel k chodníku, řidič zatím otevíral zadní dveře blíž k obrubníku. Dokonce i Jakeovi připadalo, že mají své pohyby nacvičené, skoro jako taneční kroky. Muž, který se zvedl ze zadního sedadla, měl na sobě drahý oblek, ale to nic neměnilo na skutečnosti, že to byl v podstatě zavalitý skrček s pořádným břichem a černými vlasy, které mu na skráních šedivěly. Černé vlasy byly plné lupů, podle toho, jak oblek na ramenou vypadal.

Jakeovi připadalo, že den potemněl ještě víc. Podíval se nahoru, jestli se slunce neschovalo za mrak. Neschovalo, ale skoro se mu zdálo, že se kolem oslňujícího kotouče tvoří černá korona, jako kruh maskary kolem vytřeštěného oka.

O půl bloku dál ve městě Jake z roku 1977 nahlédl do okna restaurace a Jake si vzpomněl na její jméno: U mámy Šš–šš. Nedaleko pak byl obchod Věž dobrých nahrávek, kde si pomyslí, Věže jsou dnes na každém rohu. Kdyby se jeho předchozí verze ohlédla, uviděla by šedý lincoln… ale to se nestalo. Chlapec se sedmasedmdesátého se soustředil pevně na budoucnost.

„To je Balazar,“ řekl Eddie.

„Cože?“

Eddie ukazoval na tlouštíka, který se právě zastavil, aby si upravil značkovou kravatu. Druzí dva muži stáli vedle něho. Vypadali uvolněně a zároveň ostražitě.

„Enrico Balazar. A vypadá mnohem mladší. Panebože, je skoro ve středních letech!“

„Je rok 1977,“ připomněl mu Jake. Potom mu to došlo: „To je ten chlap, kterého jste s Rolandem zabili?“ Eddie Jakeovi vyprávěl o přestřelce v Balazarově klubu, která se odehrála v roce 1987, šťavnatější pasáže ovšem vynechal. Například tu, jak Kevin Blake hodil hlavu Eddieho bratra do Balazarovy kanceláře, aby Eddieho a Rolanda vylákal ven. Hlavu Henryho Deana, velkého mudrce a zasloužilého feťáka.

„Jo,“ souhlasil Eddie. „Ten chlap, kterého jsme s Rolandem zabili. A ten, co řídil, to je Jack Andolini. Starý hnusák, jak mu lidi říkali, ovšem pouze za jeho zády. Prošel se mnou jedněmi dveřmi těsně předtím, než ta přestřelka začala.“

„Roland ho taky zabil. Že ano?“

Eddie přikývl. Bylo to jednodušší než se snažit vysvětlit, jak se stalo, že Jack Andolini bídně zahynul slepý a bez

obličeje pod chtivými klepety a nenasytnými tlamami humroidů na pláži.

„Ten druhý strážce se jmenuje George Biondi. Raťafák. Toho jsem zabil já. Teda zabiju ho. Ode dneška za deset let.“ Eddie vypadal, že každou chvíli omdlí.

„Eddie, je ti něco?“

„Snad ne. Nesmí mi nic být.“ Ustoupili od dveří do knihkupectví. Ochu se pořád krčil Jakeovi u nohy. Jakeovo druhé já už zmizelo v dálce na Druhé avenue. Teď už utíkám, pomyslel si Jake. Možná skáču přes vozík toho pošťáka. Běžím tryskem k lahůdkářství, protože vím určitě, že tam je cesta zpátky do Středosvěta. Cesta zpátky k němu.

Balazar se zahleděl na svůj odraz ve skle vedle tabule s Dnešními specialitami, naposledy si špičkami prstů pročísl vlasy na spáncích a pak prošel otevřenými dveřmi. Andolini a Biondi šli za ním.

„Ostří hoši,“ řekl Jake.

„Ti nejostřejší,“ souhlasil Eddie.

„Z Brooklynu.“

„No jo.“

„Proč ostří hoši z Brooklynu chodí do antikvariátu s knížkami na Manhattanu?“

„Myslím, že to tady máme zjistit. Jakeu, udělal jsem ti něco s ramenem?“

„Ale ne. Jenže mně se zpátky už moc nechce.“

„Mně taky ne. Tak jdeme.“

A vešli znovu do Manhattanské restaurace pro duši.

9

Ochu se pořád držel Jakeovi za patami a pořád kňučel. Jake z toho nebyl nadšený, ale chápal to. Pach strachu v knihkupectví se dal přímo nahmatat. Deepneau seděl u šachovnice a nešťastně hleděl na Calvina Věže a nově příchozí, kteří moc nevypadali na milovníky starých tisků, co hledají vzácná první vydání. Druzí dva starší pánové u pultu dopíjeli kávu velkými doušky jako lidé, kteří si právě vzpomněli, že je někde čeká důležitá schůzka.

Zbabělci, pomyslel si Jake s pohrdáním, které bylo v jeho životě poměrně novinkou. Srabi. Jsou sice staří, ale tím to není.

„Musíme probrat pár věcí, pane Torene,“ říkal Balazar. Mluvil tiše, klidně, rozumně, bez sebemenšího přízvuku. „Prosím, mohli bychom odejít dozadu do vaší kanceláře –“

„Nemáme co projednávat,“ řekl Věž. Jeho pohled se neustále stáčel k Andolinimu. Jake asi věděl proč. Jack Andolini vypadal jako sekernický psychopat z hororu. „Přijďte patnáctého července, možná budeme jednat. Možná. Takže bychom si mohli promluvit po Čtvrtém červenci. Asi. Jestli máte zájem.“ Usmál se, aby ukázal, že je rozumný. „Ale teď? Páni, to prostě nemá smysl. Ještě není ani červen. A pro vaši informaci, já se nejmenuju –“

„On to nechápe,“ prohlásil Balazar. Podíval se na Andoliniho, podíval se na toho s velkým nosem. Zvedl ruce k ramenům, pak je spustil. Kam to ten svět spěje? říkalo to gesto. „Jacku? Georgi? Ten pán si ode mě vzal šek – na částku, kde byla před desetinnou čárkou jednička s pěti nulami – a on teď říká, že nemá smysl se mnou mluvit.“

„Neuvěřitelný,“ zahučel Biondi. Andolini neřekl nic. Jenom se díval na Calvina Věže a blátivě hnědé oči vykukovaly pod nepěknou vypouklinou čela jako zlá zvířátka z jeskyně. S takovým obličejem ani nemusíte moc mluvit, aby vám okolí porozumělo, pomyslel si Jake. Porozumělo tomu zastrašování.

„Já chci s vámi mluvit,“ vysvětlil Balazar. Mluvil trpělivě a rozumně, ale oči hrozivě upíral na Věžovu tvář. „Proč? Protože moji zaměstnavatelé v této záležitosti chtějí, abych s vámi promluvil. To mi stačí. A víte co? Myslím, že za sto táců byste mi mohl věnovat pět minut a popovídat si. Nebo ne?“

„Těch sto tisíc je pryč,“ řekl Věž chabě. „To určitě víte vy i ten, kdo vás najal.“

„To mě vůbec nezajímá,“ odpověděl Balazar. „A proč by mělo? Byly to vaše peníze. Mě zajímá to, jestli nám je vrátíte. Jestli ne, budeme si muset promluvit přímo tady, před celým světem.“

Ten celý svět se nyní skládal z Aarona Deepneaua, jednoho brumláka a dvou bývalých Newyorčanů, které nikdo v obchodě neviděl. Deepneauovi kamarádi od baru už jako praví srabi dávno utekli.

Věž to ještě naposledy zkusil. „Nemám nikoho, kdo by se mi postaral o obchod. Za chvíli bude oběd a to k nám chodívá docela dost –“

„Tenhle kšeft nevydělá ani padesát babek za den,“ přerušil ho Andolini, „a my to všichni víme, pane Torene. Jestli máte opravdu starost, že vám uteče velká tržba, ať se na pár minut postaví ke kase on.“

Jake si po jednu hroznou vteřinu myslel, že muž, kterému Eddie říkal „Starý hnusák“, nemyslí nikoho jiného než Johna „Jakea“ Chamberse. Pak si uvědomil, že Andolini ukazuje za něj na Deepneaua.

Věž, nebo Toren, se vzdal. „Aarone?“ zavolal. „Nevadí ti to?“

„Ne, jestli to nevadí tobě,“ odpověděl Deepneau. Vypadal ustaraně. „Určitě chceš s těma chlapama mluvit?“

Biondi se na něj podíval. Jake si pomyslel, že Deepneau vydržel pohled pozoruhodně dobře. Bylo to zvláštní, ale Jake byl na starého pána hrdý.

„Jo,“ řekl Věž. „Jo, to je dobré.“

„Nebojte se, kvůli nám panenský zadek neztratí,“ zachechtal se Biondi.

„Bacha na hubu, tady jsme mezi učenci,“ napomenul ho Balazar, ale Jakea napadlo, že se přitom usmívá. „Jdeme, Torene. Jenom si trochu promluvíme.“

„Tak se nejmenuju! Nechal jsem se legálně přejmenovat na –“

„To je jedno,“ tišil ho Balazar. Dokonce poplácal Věže po paži. Jake se stále snažil přivyknout myšlence, že to všechno… toto melodrama… se odehrálo poté, co odešel z obchodu se svými dvěma novými knihami (aspoň pro něho byly nové) a pokračoval v cestě. Že se to všechno odehrálo za jeho zády.

„Holt tvrdá palice, že jo, šéfe?“ zahlaholil Biondi žoviálně. „Prostě Holanďan. Ať si říká, jak chce.“

Balazar ho usadil: „Jestli budu chtít, abys mluvil, Georgi, povím, co chci, abys řekl. Rozumíš?“

„Jasně,“ řekl Biondi. Potom, jako by si uvědomil, že to neznělo dost nadšeně: „Jo! Jasně!“

„Dobře.“ Balazar teď už držel Věže za paži, kterou před chvilkou poplácával, a odváděl ho dozadu. Tam byly knihy naskládány halabala. Ve vzduchu se válela těžká vůně milionu zatuchlých stránek. Na jedněch dveřích visela cedulka POUZE PRO ZAMĚSTNANCE. Věž vytáhl svazek klíčů. Lehce cinkaly, když se jimi probíral.

„Třesou se mu ruce,“ zamumlal Jake.

Eddie přikývl. „Mně by se taky klepaly.“

Věž našel klíč, který potřeboval, otočil jím v zámku, otevřel dveře. Znovu se podíval na tři muže, kteří ho přišli navštívit – ostří hoši z Brooklynu –, pak je zavedl do zadní místnosti. Dveře se za nimi zavřely a Jake uslyšel zvuk závory, kterou kdosi zastrčil. Pochyboval, že by to udělal pan Věž.

Jake se podíval do vypouklého zrcadla proti zlodějíčkům, postaveného v rohu obchodu, a všiml si, že Deepneau vzal telefon vedle pokladny, chvilku uvažoval, ale pak sluchátko zase položil.

„Co teď uděláme?“ zeptal se Jake Eddieho.

„Něco zkusím,“ řekl Eddie. „Viděl jsem to kdysi ve filmu.“ Postavil se před zavřené dveře, pak na Jakea mrkl. „Jdu na to. Jestli si akorát rozbiju hlavu, můžeš mi klidně říkat blbče.“

Než se ho Jake stačil zeptat, o čem to mluví, Eddie vešel do dveří. Jake viděl, jak při tom křečovitě zavřel oči a ústa. Byl to výraz člověka, který očekává pořádnou ránu.

Jenomže žádnou ránu nedostal. Eddie prostě prošel dveřmi. V jednu chvíli jeho chodidlo s nazutým mokasínem trčelo dopředu a pak prošlo skrz. Jenom to potichu zašramotilo, jako když se rukou přejede po nehoblovaném dřevu.

Jake se shýbl a vzal Ocha do náruče. „Zavři oči,“ poradil mu.

„Oči,“ souhlasil brumlák, ale dál hleděl na Jakea s výrazem klidného obdivu. Jake tedy zavřel svoje oči, pořádně stiskl víčka. Když je znovu otevřel, Ochu ho napodoboval. Jake nemeškal a vešel do dveří s nápisem POUZE PRO ZAMĚSTNANCE. Na chvilku byla tma a bylo cítit dřevo. Kdesi v hlavě znovu zaslechl to znepokojivé pobzukování. Pak byl na druhé straně.

10

Sklad byl mnohem větší, než Jake očekával – bylo to přímo skladiště plné stohů knížek, které stály, kam se člověk podíval. Odhadoval, že některé ty stohy, které držely na místě páry vztyčených trámů, spíše vzpěry než police, byly určitě přes pět metrů vysoké. Mezi nimi se klikatily úzké uličky. V několika zahlédl zdvižné pojízdné plošiny, jež mu připomněly vysokozdvižné vozíky, které viděl na menších letištích. Stejně jako vpředu tu voněly staré knihy, ale mnohem silněji, až skoro nesnesitelně. Nad nimi porůznu visely lampy se stínítky, které vrhaly nažloutlé, nestejnoměrné světlo. Stíny Věže, Balazara a Balazarových přátel groteskně poskakovaly na stěně vlevo. Věž tam zamířil, vedl své návštěvníky do rohu, který byl skutečně jakousi kanceláří: stál tam stůl s psacím strojem a pořadačem navštívenek, tři staré kartotéky a nástěnka plná různých dokumentů. Visel tam kalendář s obrázkem chlapíka z devatenáctého století, kterého Jake nepoznal… ale pak si vzpomněl. Robert Browning. Jake ho citoval ve své závěrečné slohové práci.

Věž se posadil na židli za stolem, ale okamžitě se zdálo, že toho lituje. Jake s ním cítil. To, jak se ostatní tři shlukli kolem něho, nemohlo být moc příjemné. Jejich stíny vyskočily na zeď za stolem jako stíny chrličů.

Balazar sáhl do saka a vytáhl složený list papíru. Rozložil ho a položil před Věže na stůl. „Poznáváte to?“

Eddie se přisunul blíž. Jake ho popadl. „Nechoď moc blízko! Vycítí tě!“

„To je mi fuk,“ řekl Eddie. „Musím vidět ten papír.“

Jake ho následoval, nevěděl kloudně, co jiného dělat. Ochu se mu v náručí zavrtěl a zakňučel. Jake na něho přísně zasykl a Ochu zamrkal. „Promiň, kamaráde,“ omlouval se Jake, „ale musíš zůstat zticha.“

Byla jeho verze z roku 1977 už na prázdné parcele? Jakmile se ten dřívější Jake ocitl uvnitř, uklouzl, uhodil se a ztratil vědomí. Už k tomu došlo? Nemá smysl nad tím bádat. Eddie měl pravdu. Jakeovi se to nelíbilo, ale věděl, že je to pravda: měli být tady, ne tam, a měli si prohlédnout ten papír, který Balazar ukazoval Calvinu Věžovi.

11

Eddie pochytil první řádek, než Jack Andolini řekl: „Šéfe, mně se tu nelíbí. Něco mi tu smrdí.“

Balazar přikývl. „Souhlasím. Je tu někdo s námi, pane Torene?“ Stále mluvil klidně a zdvořile, ale očima rejdil sem a tam a odhadoval, kolik tato prostorná místnost skýtá úkrytů.

„Ne,“ odpověděl Věž. „No, v obchodě mám kocoura, Sergia. Nejspíš tu někde bude –“

„To není žádnej obchod,“ přerušil ho Biondi, „je to díra, kam strkáš peníze. Nějakej teploušskej dyzajnér si dal spoustu práce, aby zaflastroval takovouhle ratejnu, a to má bejt knihkupectví? Kámo, koho tu chceš oblbnout?“

Sebe, pomyslel si Eddie. Chce oblbnout jenom sebe.

Jako by ta myšlenka byla znamení, znovu začalo to strašné pobzukování. Chlapi shromáždění u Věže v kanceláři je neslyšeli, ale Jake a Ochu ano. Eddie jim to viděl na zkřivených obličejích. A místnost, kde beztak už bylo šero, začala temnět ještě víc.

My se vracíme, pomyslel si Eddie. Ježíši, my se vracíme! Ale nejdřív –

Naklonil se dopředu mezi Andoliniho a Balazara, sice si uvědomoval, že se oba vykuleně, ostražitě rozhlížejí, ale bylo mu to jedno. Zajímal ho jenom ten papír. Kdosi najal Balazara, aby ho Věže/Torena přiměl podepsat (nejspíš) a pak mu s ním zamával před nosem, až přijde pravá chvíle (určitě). Ve většině případů by Il Roche na takovou pochůzku poslal párek svých ostrých hochů – říkal jim „moji džentlmeni“. Jenže tahle prácička byla tak důležitá, že vyžadovala jeho osobní dohled. Eddie chtěl vědět proč.

Dohoda

Tento dokument představuje Dohodu mezi panem Calvinem Věžem, obyvatelem státu New York, majitelem nemovitosti, kterou představuje prázdná parcela, vedená jako pozemek č. 298, blok č. 19, umístěná…

To bzučení mu znovu drnčelo v hlavě, až se roztřásl. Tentokrát to znělo hlasitěji. Stíny zhoustly, roztáhly se po stěnách skladiště. Tma, kterou Eddie cítil na ulici, se protrhávala. Možná je to odnese pryč a to by bylo zlé. Možná je to utopí a to by bylo horší, jistěže by to bylo horší, utopit se v temnotě by určitě byla ohavná smrt.

A co když v té tmě něco číhalo? Něco hladového, jako byl tamten dveřník?

Jsou tam. To byl Henryho hlas. Poprvé skoro za dva měsíce. Eddie si dokázal představit, že Henry stojí těsně za ním a usmívá se potměšilým feťáckým úsměvem: zarudlé oči a žluté, neudržované zuby. Víš, že tam jsou. Ale až uslyšíš bzučení, musíš jít, brácho, to asi víš.

„Eddie!“ vykřikl Jake. „Vrací se to! Slyšíš?“

„Popadni mě za opasek,“ poručil Eddie. Jeho oči rejdily sem a tam po papíru v buclatých rukou pana Věže. Balazar, Andolini a Raťafák se pořád rozhlíželi. Biondi začal dokonce vytahovat pistoli.

„Proč to?“

„Třeba bychom se neměli rozdělovat,“ řekl Eddie. Bzučení velmi zesílilo a Eddie zasténal. Text dohody se před ním rozmazával. Eddie přimhouřil oči, takže se slova znovu stala zřetelnými:

… vedená jako pozemek č. 298, blok č. 19, umístěná v Manhattanu, město New York, na 46. ulici a 2. avenue, na straně jedné, a společností Sombra, která se zabývá podnikáním ve státu New York na straně druhé.
Dnešního dne 15. července 1976 vyplatí společnost Sombra nevratnou částku 100 000,- – USD panu Calvinu Věžovi, kterou tento přijímá v souvislosti se svým majetkem. V tomto ohledu Calvin Věž souhlasí, že nebude…

15. července 1976. Ani ne před rokem.

Eddie cítil, jak je zaplavuje tma, a snažil se zbytek textu nasát očima do mozku: možná to bude stačit k tomu, aby pochopil, co se tu děje. Kdyby tohle dokázal, dostali by se aspoň o krok dál, aby vyluštili, co to všechno pro ně znamená.

Jenom abych se z toho bzučení nezbláznil. Jenom aby nás ty příšery ve tmě cestou zpátky nesežraly.

„Eddie!“ Jake. A podle hlasu pořádně vystrašený. Eddie si ho nevšímal.

…Calvin Věž souhlasí, že nebude prodávat nebo pronajímat či jinak zatěžovat předmětný majetek během období jednoho roku počínaje dnešním dnem a konče 15. červencem 1977. Předpokládá se, že společnost Sombra bude mít právo koupě na výše zmíněný a identifikovaný majetek, jak uvedeno níže.

Během tohoto období Calvin Věž bude plně respektovat a chránit projevený zájem společnosti Sombra na výše zmíněném majetku a nedá svolení k žádným zástavním právům ani jiným břemenům…

Text ještě nekončil, ale bzučení bylo strašlivé, pukala z něho hlava. Na okamžik Eddie pochopil – sakra, skoro to viděl –, jak tento svět zřídl. Možná všechny světy. Prořídly a ztenčily se jako tkanina jeho ošoupaných džínů. Zachytil poslední větu dohody:… pokud budou tyto podmínky dodrženy, bude mít právo prodat či jinak zcizit tento majetek společnosti Sombra nebo jakékoli jiné straně. Potom slova zmizela, všechno zmizelo a roztočilo se v černém víru. Jake se jednou rukou držel Eddieho za opasek a druhou svíral Ocha. Ochu divoce štěkal a Eddiemu vytanul na mysli další zmatený obrázek Dorotky, kterou vichřice unáší do země Oz.

V temnotě se opravdu cosi skrývalo: za divnýma světélkujícíma očima se rýsovaly jakési obrysy, něco takového vidíte ve filmech o průzkumech nejhlubších propastí na dně oceánu. Jenomže ve filmech jsou průzkumníci vždycky uvnitř ocelového potápěčského zvonu, zatímco on a Jake –

Bzučení jim málem roztrhlo uši. Eddie měl pocit, jako by ho po hlavě strčili do Big Benu, zrovna když odbíjí půlnoc. Zaječel, ale neslyšel se. A když to zmizelo, zmizelo všechno – Jake, Ochu, Středosvět – a on se vznášel kdesi za hvězdami a galaxiemi.

Susannah! vykřikl. Kde jsi, Suze?

Nikdo neodpovídal. Byla jen tma.

III.
Mia
1

Bylo nebylo, kdysi v šedesátých letech (než se svět hnul) žila jedna žena, která se jmenovala Odetta Holmesová, příjemná a opravdu sociálně uvědomělá mladá žena, zámožná, hezká a velmi ochotná postarat se o bližního svého (nebo bližní). Neuvědomovala si, že se o své tělo dělí s mnohem méně příjemným stvořením, které se jmenovalo Detta Walkerová. Detta na své bližní zvysoka srala. Rhea z Coosu by Dettu poznala a nazvala by ji sestrou. Roland z Gileadu, poslední pistolník, přitáhl tuto rozštěpenou ženu k sobě do Středosvěta a vytvořil třetí, která byla mnohem lepší, mnohem silnější než ty dvě předchozí. Toto byla žena, do níž se Eddie Dean zamiloval. Nazývala ho manželem a sama přijala jméno jeho otce. Jelikož ji minuly feministické rozmíšky, které následovaly v dalších desetiletích, udělala to ráda. Kdyby ji matka nenaučila, že pýcha předchází pád, neříkala by si Susannah Deanová jen spokojeně, ale také s pýchou.

Nyní se objevila čtvrtá žena. Narodila se ze třetí v jiném čase plném změn a tlaků. Nestarala se o Odettu, Dettu ani Susannah. Nezajímalo ji nic, jenom ten nový chlapíček, který byl na cestě. Nový chlapíček potřeboval nakrmit. Hodovní

síň byla blízko. To bylo důležité a nic víc.

Tato nová žena, svým způsobem stejně nebezpečná jako kdysi Detta Walkerová, byla Mia. Nenosila jméno otce žádného muže, bylo to jen slovo, které v Ušlechtilé řeči znamená matka.

2

Pomalu kráčela dlouhými kamennými chodbami k hodovní síni. Procházela kolem poničených pokojů, kolem prázdných síní a výklenků, kolem zapomenutých ochozů, kde byla prázdná a pustá obydlí. Kdesi v tomto hradu stál starý trůn prosáklý starobylou krví. Kdesi byly žebříky, které vedly do krypt vystlaných kostmi, jež sahaly… jen bohové vědí, jak hluboko. Přesto tu byl život. Život a syté jídlo. Mia to dobře věděla, stejně jako si uvědomovala nohy, které ji nesly, a bohatou, nařasenou sukni, jež se o ně otírala. A ona teď měla takový hlad. Jistěže! Copak nejedla za dva?

Přišla k širokému schodišti. Dolehl k ní jakýsi zvuk, slabý, ale mocný: tepot slo-tranových motorů zakopaných hluboko v zemi pod nejhlubšími kryptami. Mia se o ně nestarala, ani o společnost North Central Positronics, Ltd., která je před desítkami tisíc let postavila a uvedla do chodu. Nestarala se o dvojpólové počítače ani o dveře, ani o Paprsky a ani o Temnou věž, která stála ve středu všeho.

Zajímala se o vůně. Vznášely se k ní, syté a báječné. Kuře a omáčka a pečené vepřové s křupavou kůrčičkou. Plátky hovězího s krůpějemi krve, kola vlhkého sýra, obrovské krevety z Calla Fundy podobné baculatým oranžovým půlměsíčkům. Rozříznuté ryby se strnulýma černýma očima a s břichy překypujícími šťávou. Obrovské hrnce jambalaji a fanaty, velikánské kastroly s caldo largo z dalekého jihu. A k tomu stovky druhů ovoce a tisíce sladkostí, a to je teprve začátek! Předkrmy! Chuťovky před hlavním chodem!

Mia rychle seběhla po širokém hlavním schodišti, kůží dlaně lehounce sjížděla po zábradlí, drobné nožky v sandálech se míhaly po schodech. Jednou měla sen, že ji nějaký hrozný muž strčil pod jakýsi podzemní vlak, a ten jí uřízl nohy v kolenou. Ale sny jsou hloupé. Měla přece chodidla a nohy nad nimi taky, ne? Ano! A v břiše bylo dítě. Ten chlapíček, který chce nakrmit. Měl hlad a ona taky.

3

Od paty schodiště vedla třicetimetrová chodba dlážděná leštěným černým mramorem, která končila u dvojice vysokých dvoukřídlých dveří. Mia k nim spěchala. Uviděla pod sebou plout odraz své postavy a elektrických pochodní, které plály v mramorových hloubkách jako podvodní světla, ale neuviděla muže, jenž přicházel za ní, sestupoval po širokém oblouku schodiště a neměl na nohou společenské střevíce, ale staré otlučené boty. Oblečený byl do vybledlých džínů a modré batistové košile, nikoli do dvorního obleku. Na jeho levém boku visela pistole s ohmatanou santálovou pažbou, v pouzdře sešitém koženým řemínkem. Obličej měl opálený, vrásčitý a ošlehaný větrem. Vlasy černé, i když místy prokvetlé bílými prameny. Nejpozoruhodnější na něm byly oči. Modré, chladné a klidné. Detta Walkerová se nebála žádného chlapa, ani tohoto, ale bála se těch očí střelce.

Těsně před dvojitými dveřmi se rozkládal foyer. Vydlážděný červenými a černými mramorovými čtverci. Na stěnách obložených dřevem visely vybledlé portréty starých lordů a dam. Uprostřed stála socha vytesaná z růžového mramoru protkaného chromovou ocelí. Zdálo se, že představuje potulného rytíře, který nad hlavu zvedá šestirannou pistoli nebo krátký mečík. Obličej byl téměř hladký – sochař rysy pouze naznačil –, ale Mia věděla velmi dobře, kdo to je. Kdo to musí být.

„Zdravím tě, Arture Elde," pronesla a hluboce se uklonila. „Prosím, požehnej věcem, které se chystám zužitkovat. A můj chlapíček také. Přeji ti dobrý večer." Nemohla mu popřát dlouhé dny na zemi, protože jeho dny – stejně jako dny většiny členů jeho rodu – skončily. Místo toho se dotkla svých usměvavých rtů špičkami prstů a poslala mu polibek. Po tomto obřadu vstoupila do hodovní síně.

Tato místnost byla čtyřicet yardů široká a sedmdesát yardů dlouhá. Stěny po stranách lemovaly zářivé elektrické pochodně v křišťálových pochvách. U rozlehlého stolu z železného dřeva obloženého lahůdkami studené i teplé kuchyně stály stovky židlí. Na stole u každého místa ležel bílý talíř s jemným modrým vzorkem, speciální talíř. Židle byly prázdné, speciální banketové talířky byly prázdné i vinné sklenky byly prázdné, ačkoli víno, které je mělo naplnit, stálo v lahvích ve zlatých kbelících v pravidelných rozestupech na stole, vychlazené a připravené. Bylo to tak, jak předpokládala, jak to viděla ve svých nejmilejších, nejjasnějších představách, jak to nacházela zas a znova a bude to tak nacházet, dokud bude ona (a chlapíček) potřebovat. Kdekoli se ocitla, stál tento hrad nablízku. A že tu byla cítit vlhkost a prastaré bahno? Co na tom? A že pod stolem cupitaly stíny – možná krysy nebo dokonce útočné lasičky – proč by ji to mělo zajímat? Nahoře na stole bylo všechno šťavnaté a osvětlené, voňavé a zralé, prostě k nakousnutí. Ať se stíny pod stolem starají o sebe. Jí do nich nic nebylo, opravdu ne.

„Přichází Mia, dcera nikoho!" zavolala vesele do tiché síně se stovkami vůní masa, omáček, krémů a ovoce. „Mám hlad a nakrmím se! Ba co víc, nakrmím svého chlapíčka! Pokud je tu někdo, kdo chce něco proti mně namítat, nechť předstoupí! Nechť na něho dobře vidím a on na mě!"

Nikdo samozřejmě nepředstoupil. Ti, kdo tu možná kdysi hodovali, dávno zmizeli. Teď tu vládl pouze hluboký a ospalý tepot slo-tranových motorů (a slabé a nepříjemné cupitání z Podstolní země). Za ní stál pistolník, tiše se díval. Nebylo to poprvé. Neviděl žádný hrad, ale viděl ji. Viděl ji velmi dobře.

„Mlčení znamená souhlas!" zvolala. Přitiskla si ruku k břichu, které již začalo vystupovat. Zaoblovat se. Potom se smíchem vykřikla: ‚Ano, je to tak! Zde přichází Mia ke své hostině! Kéž poslouží jí i chlapíčkovi, který v ní roste! Kéž jim poslouží velmi dobře!"

A pak se pustila do hodování, ale neposadila se na jedno místo a už vůbec ne k jednomu talíři. Nenáviděla talíře, ty modrobílé, speciální. Nevěděla proč a nestarala se o to. Starala se o jídlo. Procházela kolem stolu jako žena u největšího bufetu na světě, nabírala si prsty a házela jídlo do úst, tu a tam ukousla kus horkého, jemného masa přímo z kosti, kterou hodila zpět na servírovací tác. Několikrát tác minula a pak se kusy masa kutálely po bílém plátěném ubruse, kde

zanechávaly skvrny od šťávy, jako by někdo krvácel z nosu. Jedna ta rozkutálená pečeně převrhla omáčník. Další rozbila křišťálový servírovací talíř plný brusinkového želé. Třetí se skutálela z druhé strany stolu na zem a Mia uslyšela, jak dole cosi po ní skočilo. Ozvalo se krátké zuřivé pištění, po kterém následovalo bolestné zavytí, protože cosi zabořilo zuby do čehosi dalšího. Pak se rozhostilo ticho. Ale jen nakrátko, protože ho brzy přerušil Miin smích. Otřela si mastné prsty o hruď, velmi pomalu. Líbilo se jí, jak se skvrny z různých mas a šťáv rozmazávají po drahém hedvábí. Líbily se jí stále plnější křivky prsů a doteky špiček prstů na bradavkách, drsných, tuhých a vzrušených.

Pomalu procházela kolem stolu a mluvila k sobě mnoha hlasy, takže z toho vznikl jakýsi šílený rozhovor.

Jak se jim vede, drahoušku?

Ach, mají se docela dobře, vřelé díky za optání, Mio.

Opravdu věříš, že Oswald pracoval sám, když zastřelil Kennedyho?

Ani za milion let, drahoušku – celou tu dobu byla za vším CIA. To oni, nebo ti nafoukaní milionáři z Alabamských oceláren.

Jestli by se hlavní město Alabamy nemělo přejmenovat na Bombingham, co říkáš, zlato?

Už jste slyšeli tu novou desku Joan Baezové?

Panebože, jistě, ona zpívá jako anděl! Slyšela jsem, že se budou s Bobem Dylanem brát…

A tak dál, bla bla bla. Roland slyšel Odettin kultivovaný hlas a Dettiny drsné, ale barvité nadávky. Slyšel také hlas Susannah a spoustu dalších. Kolik žen měla v hlavě? Kolik osobností, úplně nebo jen zpola utvořených? Díval se, jak se natahuje přes prázdné talíře, které tam nebyly, a prázdné sklenice (také tam nebyly), jak jí přímo ze servírovacích mís a všechno žvýká stejně hladově a labužnicky, jak se její obličej stále víc leskne tukem, živůtek róby (kterou neviděl, ale vycítil) tmavne, protože si o něj zas a znovu otírala prsty, mačkala jeho látku, tiskla si ho k prsům – těch pohybů si nemohl nevšimnout. A při každé zastávce, než přešla dál, nabrala hrst vzduchu před sebou a hodila talíř, který neviděl, buď na zem pod nohy nebo za stůl na stěnu, která v jejím snu určitě existovala.

„Ták!“ zakřičela drzým hlasem Detty Walkerové. „Ták, ty hnusná stará Modrá ženštino, znovu jsem ho rozbila! Rozbila jsem ten tvůj zasranej talíř, a jak se ti to líbí? Jak se ti to teď líbí?“

Potom přešla k dalšímu místu a třeba se příjemně, ale zdrženlivě zasmála a zeptala se toho a toho, jak se jejich chlapci tomu a tomu daří v Morehouse, a jestlipak není báječné, mít tak dobrou školu pro lidi barevné pleti, to je přece naprosto ú–žas–né! A jak se daří vaší mamince, drahoušku? Ach, tak to je mi velmi líto, všichni se budeme modlit, aby se uzdravila.

Při řeči se natáhla přes další vymyšlený talíř. Popadla velikou polévkovou mísu plnou černého kaviáru a koleček citronu. Zabořila do ní obličej jako prase do korýtka. Nahltala se. Znovu zvedla hlavu, jemně a kouzelně se usmála do svitu elektrických pochodní, rybí jikry jí vyvstávaly na hnědé kůži jako kapky černého potu, tečkovaly jí tváře a čelo, uvízly jí kolem nozder jako krvavé strupy – Ach ano, myslím, že děláme úžasný pokrok, lidé jako ten Bull Connor už mají odzvoněno a nejlepší pomsta je, že to vědí – a potom odhodila mísu za hlavu jako šílený volejbalista, až jí trocha kaviáru napadala do vlasů (Roland to skoro viděl), a když se mísa rozbila o kamennou podlahu, její zdvořilý společenský výraz se svraštil do přízračného úšklebku Detty Walkerové, která třeba zakřičela: „Ták, ty hnusná stará Modrá ženštino, jak se ti todle líbí? Nechceš si strčit trochu toho kaviáru do tý svý vyschlý píči? Tak dělej, do toho! Bude se ti to líbit, pche!“

A pak přešla zase o kousek dál. A pak dál. A dál. Krmila se ve velké hodovní síni. Krmila sebe a chlapíčka. Vůbec se neotočila a Rolanda neviděla. Vůbec si neuvědomovala, že tato síň přísně vzato neexistuje.

4

Rolandovy myšlenky a starosti se Eddieho a Jakea zdaleka netýkaly, když se všichni čtyři (vlastně pět, počítáme-li Ocha) ukládali ke spánku po hostině ze smažených koblin. Soustředil se na Susannah. Pistolník si byl docela jist, že dnes v noci bude zase náměsíčná, a až se to stane, opět za ní půjde. Ne aby zjistil, co má za lubem, to věděl předem.

Ne, jeho hlavním cílem bylo chránit ji.

Brzy odpoledne, někdy v době, kdy se Jake vrátil s náručí dříví, začala Susannah vykazovat příznaky, které Roland poznával: strohá řeč a odsekávaná slova, pohyby trochu moc trhané na to, aby byly půvabné, sklon nepřítomně si mnout spánek nebo čelo nad levým obočím, jako by ji tam něco bolelo. Copak Eddie ta znamení nevidí? divil se Roland. Eddie byl opravdu mizerný pozorovatel, když ho Roland potkal poprvé, ale od té doby se ohromně změnil a…

A miloval ji. Miloval ji. Jak potom bylo možné, že nevidí totéž co Roland? Znamení nebyla tak zřetelná jako tehdy na břehu Západního moře, když se Detta chystala vyrazit a násilím sebrat velení Odettě, ale projevovala se a nakonec nebyla zas tolik odlišná.

Na druhé straně, Rolandova matka měla úsloví Láska oslepuje. Možná byl Eddie prostě příliš blízko u ní, než aby to viděl. Nebo ani nechce, pomyslel si Roland. Nechce čelit myšlence, že bychom tím vším museli procházet znovu. Donutit ji, aby se postavila sama sobě a své rozštěpené povaze.

Jenomže tentokrát nešlo přímo o ni. Roland měl jisté podezření už dlouho – vlastně ho pojal ještě před poradou s lidmi z River Crossingu – a teď si byl jist. Ne, nešlo přímo o ni.

A tak se uložil, poslouchal, jak se jejich dech prohlubuje, když jeden po druhém usínají: Ochu, potom Jake, pak Susannah. Eddie poslední.

No… ne tak docela poslední. Slabounce, velmi slabě Roland zaslechl z jihu zvuk hovoru lidí tábořících na druhé straně nedalekého kopce, lidí, kteří je sledovali a pozorovali. Nejspíš si dodávali odvahy, aby předstoupili a dali se poznat. Roland měl bystré uši, ale ne natolik, aby pochytil přesně, co říkají. Padlo asi půl tuctu tichých vět, než kdosi diskusi ukončil hlasitým pssst. Potom se rozhostilo ticho a chvilkami bylo slyšet jenom tiché čenichání větru v korunách stromů. Roland nehybně ležel, díval se vzhůru do tmy, kde nesvítily žádné hvězdy, a čekal, až se Susannah zvedne. Nakonec to udělala.

Ale ještě předtím Jake, Eddie a Ochu ztodesovali.

5

Roland a jeho přátelé se dozvěděli o todesu (to málo, co o něm bylo známo) od Vannaye, dvorního učitele, v dávných dobách svého mládí. Začínalo jich pět: Roland, Alain, Cuthbert, Jamie a Wallace, Vannayův syn. Wallace, pronikavě inteligentní, ale věčně nemocný chlapec, zemřel na padoucí nemoc, někdy sejí říká královská klatba. Taky byli čtyři a zastřešovalo je opravdové ka-tet. Vannay to také věděl a to vědomí určitě prohlubovalo jeho smutek.

Cort je učil navigovat podle slunce a hvězd. Vannay jim ukázal kompas a kvadrant a sextant a učil je matematiku, kterou potřebovali, aby tyto přístroje mohli používat. Cort je učil bojovat. Spolu s dějinami, logickými problémy a naukami o tom, čemu říkal „univerzální pravdy“, je Vannay učil, jak by se této nutnosti bojovat mohli občas vyhnout. Cort je učil, jak zabíjet, když budou muset. Kulhavý Vannay s věčným, leč nepřítomným úsměvem na rtech, je učil, že násilí problémy mnohem častěji zhoršuje než řeší. Nazýval ho vyprázdněnou komnatou, kde všechny skutečné zvuky zdeformují ozvěny.

Učil je fyziku – takovou, jaká byla známa. Učil je chemii – co z chemie zbývalo. Učil je dokončovat věty jako „Ten strom je jako“ a „Když běžím, jsem šťastný jako“ a „Nevydrželi jsme to a museli se smát, protože“. Roland tato cvičení nenáviděl, ale Vannay mu nedovolil, aby se jim vyhýbal. „Máš ubohou představivost, Rolande,“ vysvětlil mu učitel jednou – Rolandovi mohlo být tehdy jedenáct. „Nedovolím ti, abys ji zanedbával a nechal chátrat ještě víc.“

Učil je Sedm kruhů kouzla, i když odmítal říct, jestli v některý věří, a Roland měl pocit, že při jedné z těchto lekcí se Vannay letmo zmínil o todesu. Nebo to možná byl Todes s velkým písmenem. Roland si už nevzpomínal. Věděl ale, že Vannay mluvil o sektě Manni, lidu, který putoval na velké vzdálenosti. A nezmiňoval se také o Čarodějově duze?

Roland se domníval, že ano, ale Růžový oblouk duhy měl v držení už dvakrát, jednou jako chlapec a jednou jako muž, a i když jím v obou případech putoval – podruhé i se svými přáteli –, ani jednou ho neztodesoval.

Jenomže jak bys to poznal? ptal se sám sebe. Jak bys poznal, Rolande, kdyby se to stalo?

Cuthbert a Alain by mu to prozradili, tak je to.

Víš to určitě?

Pistolníkovi se v hrudi začal vzmáhat pocit tak cizí, že ho ani nemohl poznat – bylo to pobouření, hrůza, nebo snad přímo pocit zrady? –, protože si uvědomil, že to neví určitě. Věděl pouze, že ta koule ho zavedla hluboko do svého nitra a on měl štěstí, že se vůbec dostal ven.

Tady žádná koule není, pomyslel si a znovu uslyšel ten druhý hlas – suchý, nevzrušený hlas svého starého kulhavého učitele, který nikdy nepřestal truchlit pro svého jediného syna, a jeho slova byla stejná:

Víš to určitě?

Pistolníku, víš to určitě?

6

Začalo to tichým praskáním. Rolanda nejdřív napadlo, že je to ohniště: někdo přinesl zelené jedlové větve, uhlíky na ně konečně dosáhly a doutnající jehličí začalo praskat. Ale –

Ten zvuk sílil a proměnil se v jakési elektrické bzučení. Roland se posadil a pohlédl za skomírající plamínky. Rozšířily se mu oči a srdce se rozběhlo.

Susannah ležela zády k Eddiemu, trochu se také odtáhla. Eddie měl nataženou ruku a totéž udělal Jake. Jejich ruce se dotýkaly. A zatímco se na ně Roland díval, začali ti dva v trhaných intervalech průsvitnět a zase se objevovat. S Ochem se dělo totéž. Když zmizeli, zůstala po nich kalná šedá zář, která zhruba zachovávala obrysy a postavení jejich těl, jako by jim ve skutečném světě něco drželo místo. Pokaždé, když se vrátili, ozvalo se to praskavé bzučení. Roland viděl, jak se jejich oči za zavřenými víčky divoce pohybují.

Zdají se jim sny. Ale není to jenom sen. Tohle byl todes, onen přechod mezi dvěma světy. Prý to uměli Manni. A prý některé oblouky Čarodějovy duhy přiměly člověka ztodesovat, ať chtěl nebo ne. Zejména jeden oblouk.

Mohli by uváznout někde mezi a spadnout, pomyslel si Roland. Vannay to povídal. Říkal, že todesovat je velmi nebezpečné.

Co ještě říkal? Roland neměl čas vzpomínat, protože v tu chvíli se Susannah vzpřímila, nasadila si na pahýly nohou měkké kožené čepičky, které jí Roland vyrobil, a pak se vyhoupla do kolečkového křesla. Za okamžik už ujížděla k prastarým stromům na severní straně cesty. Mířila přímo na opačnou stranu od místa, kde tábořili jejich průvodci, aspoň za to mohl být vděčný.

Roland chvilku čekal, nevěděl, co dělat. Ale nakonec byla jeho cesta jasná. Nemohl je probudit, dokud todesovali. Něco takového by bylo strašlivě riskantní. Mohl pouze sledovat Susannah, jak to už dělával za jiných nocí, a doufat, že se jí nic nepřihodí.

Mohl bys také trochu popřemýšlet o tom, co se stane dál. To byl Vannayův suchý, mentorský hlas. Když se jeho starý učitel vrátil, zřejmě se mínil nějakou dobu zdržet. V uvažování jsi nikdy nebyl moc dobrý, dle i tak se do toho musíš pustit. Budeš chtít počkat, až se vaši návštěvníci dají poznat, jistě – dokud si nebudeš jist, co chtějí–, ale nakonec, Rolande, budeš muset jednat. Ale nejdřív si to promysli. Lépe dřív než později.

Ano, dřív je vždycky lepší než později.

Ozvalo se další hlasité, bzučivé zapraskání. Eddie a Jake se vrátili, Jake ležel s paží obtočenou kolem Ocha, a pak zase zmizeli a nezůstalo po nich nic, jenom slabé ektoplazmové mihotání. No, to nevadí. Teď měl za úkol sledovat Susannah. Pokud jde o Eddieho a Jakea, když Bůh dá, voda bude.

Co když se sem vrátíš a oni budou pryč? Stává se to, Vannay to říkal Co jí povíš, jestli se ona probudí a zjistí, že jsou oba pryč, její manžel i adoptovaný syn?

S tím si teď nemohl dělat starosti. V této chvíli si musel dělat starosti o Susannah, o její bezpečí.

7

Na sever od cesty stály staré stromy s obrovitými kmeny hodně daleko od sebe. Jejich větve se proplétaly a vysoko nad zemí vytvářely neprostupný baldachýn, ale na zemi byla spousta místa pro kolečkové křeslo, takže Susannah se pohybovala značnou rychlostí, kličkovala mezi vzrostlými železnými stromy a borovicemi, sjížděla po voňavé vrstvě listí a jehličí.

To není Susannah. Ani Detta nebo Odetta. Tahle si říká Mia.

Rolandovi by bylo jedno, i kdyby si říkala Královna Zelených dnů, hlavně když se bezpečně vrátí a ti dva v tu chvíli budou ještě spát.

Začal čichat svěžejší, čerstvější zeleň: rákosí a vodní trávu. A s nimi přišel pach bahna, vrzání žab, sarkastické soví houkání na pozdrav, cákání vody, do které cosi skočilo. Pak následoval přidušený výkřik, protože nějaké zvíře zemřelo, možná ten skokan nebo ten, kdo byl cílem jeho skoku. Začal se objevovat podrost, nejdřív pořídku, ale pak zhoustl. Clona větví se protrhla. Komáři a moskyti bzučeli. Vzduchem se míhaly muchničky. Pach močálu zesílil.

Kola křesla projížděla pod stromy beze stopy. Jak jehličí nahrazovala nízká tráva a křoví, Roland začal rozeznávat zlomené větvičky a potrhané listí, které značilo její cestu. Potom kola dojela na víceméně rovnou zem a začala se bořit do stále měkčí půdy. Po dalších dvaceti krocích si Roland všiml, že do stop prosakuje voda. Ale ona byla příliš chytrá, než aby uvázla – příliš obratná. Po dvaceti krocích, kdy si všiml průsaků, narazil přímo na křeslo, ale prázdné. Na sedáku ležely kalhoty a košile. Odešla do močálu nahá, jenom s koženými čepičkami na pahýlech nohou.

Nad kalužemi stojaté vody se vznášely chomáče mlhy. Vystupovaly z ní travnaté kopečky. Na jednom stál odumřelý kmen, který kdosi zapíchl kolmo do země, a k němu bylo cosi přivázáno. Roland to nejdřív považoval za starého vycpaného panáka. Když přišel blíž, uviděl, že je to lidská kostra. Čelo lebky bylo promáčklé dovnitř, takže mezi zejícími očními důlky zůstal temný trojúhelník. To zranění nepochybně způsobila jakási primitivní bojová palice a mrtvolu (nebo jejího prodlévajícího ducha) tu nechali, aby označovala okraj území nějakého kmene. Nejspíš byli dávno mrtví nebo se odstěhovali, ale opatrnosti není nikdy nazbyt. Roland vytáhl pistoli a dál šel za ženou, přeskakoval z jednoho travnatého kopečku na druhý a škubl sebou pokaždé, když ho v pravém boku bolestně píchlo. Musel vynaložit všechno soustředění a um, aby jí stačil. Částečně také kvůli tomu, že ona si na rozdíl od Rolanda nedělala starosti, jestli zůstane suchá. Byla nahá jako mořská panna a pohybovala se bez námahy jak v bahně a slizu, tak na suché zemi. Přes větší pahorky se přeplazila a na druhé straně vklouzávala do vody, každou chvilku se zastavila a odtrhla si pijavici. V té tmě se zdálo, že její plazení a sklouzávání splývají do jednolitého vlnivého pohybu, který znepokojivě připomínal úhoře.

Pokračovala asi čtvrt míle do hlubin stále smrdutějšího močálu, s trpělivě ji sledujícím pistolníkem za zády. Snažil se být co nejtišeji, i když si nemyslel, že je to nutné. Ta její část, která viděla, cítila a myslela, byla daleko odtud.

Nakonec se zastavila, vztyčila se na pahýlech nohou a rukama se přidržela křoví, aby udržela rovnováhu. Dívala se na černou hladinu tůně, hlavu vztyčnou, tělo nehybné. Pistolník nepoznal, jestli je tůň velká nebo malá, břehy se ztrácely v mlze. Jenomže tam bylo světlo, jakési slabé rozptýlené záření, jako by se vznášelo těsně pod hladinou vody – možná vycházelo z potopených a zahnívajících kmenů.

Stála tam a rozhlížela se po té lesní tůni potažené slizem jako královna přehlížející… co? Co viděla? Hodovní síň? Nakonec si to začal myslet. Skoro to viděl. Napomohl tomu šepot její mysli, který zachycovala jeho mysl, a odpovídala tomu i její slova a skutky. Hodovní síň byl způsob, jakým její mysl oddělovala Susannah od Mii, stejně jako to dělala celé ty roky Odetta a Detta. Mia mohla mít tisíc důvodů, proč držet svou existenci v tajnosti, ale ten největší důvod měl určitě něco společného s životem, který v sobě nosila.

Chlapíček, tak mu říkala.

Potom, tak náhle, že se vždycky lekl (i když už to několikrát zažil), vyrazila na lov. Nejdřív klouzala přízračně potichu, ani kapka necákla, kolem okraje tůně a pak trochu dál. Roland ji pozoroval s výrazem hrůzy i chtíče, jak se tak proplétala a míhala mezi rákosím a přes chomáče trávy. Pijavice, které si teď odtrhla z kůže, už nezahazovala, ale strkala je rovnou do úst jako sladkosti. Svaly na hýždích se jí vlnily. Hnědá kůže svítila jako mokré hedvábí. Když se otočila (Roland už ukročil za strom a proměnil se v další stín), zřetelně viděl, jak se jí zaoblila prsa.

Problém sahal samozřejmě dál než k „chlapíčkovi“. Bylo nutno vzít v úvahu také Eddieho. Co to sakra s tebou je, Rolande? jako by ho Roland slyšel. Mohlo by to být naše dítě. To se prostě nedá vyloučit. Jo, jo, já vím, že ji cosi dostalo, když jsme sem tahali Jakea, ale to přece ještě neznamená…

A tak dál a dál, bla bla bla, jak by řekl sám Eddie, a proč? Protože ji miloval a chtěl by dítě z jejich svazku. A protože Eddiemu přišlo dohadování stejně přirozené jako dýchání. Cuthbert byl stejný.

Nahá žena v rákosí vyrazila vpřed a chytila pořádnou žábu. Zmáčkla ji a žába pukla, mezi prsty vytryskly vnitřnosti a lesklá hromádka vajíček. Praskla hlava. Žena ji zvedla k ústům a chtivě ji pojídala, i když se zelenobílé zadní nohy stále cukaly, a olizovala z kloubů krev a lesklé proužky tkáně. Pak udělala gesto, jako by něco odhazovala na zem, a zvolala hlubokým, hrdelním hlasem, při kterém Rolanda zamrazilo: „Jak se ti todle zamlouvá, ty smradlavá Modrá ženštino?“ Byl to hlas Detty Walkerové. Detty v té nejhorší a nejšílenější podobě.

Ani se nezastavila a už byla znovu v pohybu a pátrala. Následovala malá rybka… pak další žába a potom opravdový úlovek: vodní krysa, která pištěla, zmítala se a snažila se ji kousnout. Vymáčkla z ní život a nacpala si ji do úst, s tlapkami a vším. Za okamžik sklonila hlavu a zvrátila přebytky – směs srsti a popraskaných kostí.

Tak mu ukaž tohle – ovšem za předpokladu, že se s Jakem vrátí z dobrodružství, na které se vydali. A řekni: „Vím, že ženy mívají divné chutě, když nosí dítě, Eddie, ale není tohle trochu moc divné? Podívej se na ni, jak prohledává rákosí a bahno jako nějaký lidský aligátor. Podívej se na ni a řekni mi, že to dělá proto, aby nakrmila vaše dítě. Lidské dítě.“

Přesto by neustoupil. Roland to věděl. Nevěděl však, co by mohla udělat sama Susannah, až jí Roland řekne, že v sobě nosí cosi, co vyžaduje uprostřed noci syrové maso. A jako by už tohle nestačilo, přišel dnes todes. A cizinci, kteří je vyhledali. Jenže ti cizinci představovali nejmenší potíž. Naopak, jejich přítomnost ho téměř uklidňovala. Nevěděl, co chtějí, ale přesto to jaksi znal. Už se s nimi kdysi potkal, mnohokrát. Nakonec chtěli vždycky totéž.

8

Žena, která si říkala Mia, nyní začala během lovu mluvit sama se sebou. Roland znal i tuto část jejího rituálu velmi dobře, ale stejně ho zamrazilo. Díval se přímo na ni, avšak těžko věřil tomu, že všechny ty různé hlasy vycházejí ze stejného krku. Ptala se sama sebe, jak se má. Odpověděla, že se má dobře, velllmi děkuji. Mluvila o komsi, kdo se jmenoval Bill, nebo to snad byl Bull. Přeptala se na čísi matku. Kohosi se zeptala na jakési místo, kterému říkala Morehouse, a potom si hlubokým, chraptivým hlasem – nepochybně mužským – odpověděla, že do Morehousu ani žádného jiného housu nechodila. Tomu se hlučně zasmála, takže to musel být vtip. Několikrát (stejně jako jiné noci) se představila jako Mia, což bylo jméno, které Roland dobře znal ze svého dávného života v Gileadu. Bylo to téměř svaté jméno. Dvakrát se uklonila, pozvedla neviditelné sukně způsobem, ze kterého pistolníka bodlo u srdce – poprvé viděl takové úklony v Mejisu, kam ho i s přáteli Alainem a Cuthbertem poslali otcové.

Propracovávala se zpátky k okraji
(síně)
hladiny, lesklá a mokrá. Zůstala tam bez pohybu pět minut, potom deset. Potom znovu posměšně zahoukala sova – húú! – a jakoby v odpověď vyšel zpoza mraků měsíc, aby se na chvilku rozhlédl. Když se to stalo, zmizel stín, ve kterém se schovávalo jakési drobné zvířátko. Pokusilo se prosmeknout kolem číhající ženy. Hladce ho chytila a zabořila obličej do jeho svíjejícího se břicha. Mokře to zapraskalo a vzápětí se ozvalo několikeré zamlaskání. Zbytky podržela v měsíčním světle, tmavé ruce a zápěstí jí ještě víc ztmavly krví. Potom zvíře roztrhla napůl a všechno zhltla. Zvučně si říhla a skulila se zase do vody. Tentokrát pořádně cákla a Roland poznal, že pro dnešek hostina skončila. Snědla dokonce několik ovádů, hravě je chytala ve vzduchu. Jenom doufal, že jí z žádného sousta nebude špatně. Zatím se to nikdy nestalo.

Zatímco zhruba odbývala toaletu a smývala bláto a krev, vrátil se Roland stejnou cestou, jakou přišel, nevšímal si stále častější bolesti v boku a pohyboval se co nejobratněji. Pozoroval ji při téhle proměně už třikrát a už napoprvé mu to stačilo, aby poznal, jak nebezpečně se jí v tomto stavu zbystří smysly.

Zastavil se u jejího kolečkového křesla, rozhlížel se, aby se přesvědčil, že po sobě nezanechal žádnou stopu. Uviděl otisk boty, smazal ho, pro jistotu ho poházel několika listy. Ne mnoha, příliš mnoho by mohlo být horší než žádný. Když skončil, zamířil zase k cestě a tábořišti. Už nespěchal. Žena bude chvilku ještě uklízet, než bude pokračovat. Co Mia uvidí, až bude čistit křeslo Susannah? Nějaký malý, motorizovaný vozík? Na tom nezáleželo. Horší bylo, jak byla chytrá. Kdyby se při jedné z jejích dřívějších výprav neprobudil, protože se potřeboval vymočit, nejspíš by dodneška o jejích loveckých výpravách nic netušil, a to měl mít na takové věci nos.

Nejsi tak chytrý jako ona, červe. Jako by Vannayův duch nestačil, začal ho poučovat i Cort. Už ti to přece předvedla, že?

Ano. Předvedla mu chytrosti za tři ženy. A teď tu byla čtvrtá.

9

Když Roland uviděl, že stromy vpředu prořídly – tedy je tam cesta, po které šli, a místo, kde se utábořili na noc –, dvakrát se dlouze, zhluboka nadechl. Měl se tím uklidnit, ale moc se to nezdařilo.

Když Bůh dá, voda bude, připomněl si. Do velkých věcí nemáš co mluvit, Rolande.

Taková pravda moc nepotěší, zvlášť muže na takové výpravě, ale už se s ní naučil žít.

Znovu se nadechl, pak vykročil z lesa. Když uviděl, že Eddie a Jake leží v hlubokém spánku u vyhaslého ohniště, dlouze si vydechl úlevou. Jakeova pravá ruka, která se držela za Eddieho levačku, když pistolník odcházel za Susannah z tábora, nyní objímala Ochovo tělo.

Brumlák otevřel jedno oko a zadíval se na Rolanda. Pak oko zase zavřel.

Roland ji neslyšel přicházet, ale stejně ji vycítil. Rychle ulehl, překulil se na bok a schoval obličej do ohbí lokte. A z této polohy sledoval, jak křeslo vyjelo z lesa. Očistila ho rychle, ale dobře. Roland nezahlédl jedinou skvrnu od bláta. Loukotě svítily v měsíčním světle.

Zaparkovala křeslo na místě, kde stálo předtím, s obvyklou grácií z něho vyklouzla a přesunula se k místu, kde ležel Eddie. Roland sledoval trochu napjatě, jak se blíží k tělu spícího manžela. Každý, kdo se kdy setkal s Dettou Walkerovou, by byl stejně ostražitý. Protože žena, která si říkala matka, byla prostě příliš podobná té, kterou bývala Detta.

Roland ležel naprosto nehybně, jako by tvrdě spal, ale byl připravený vyrazit.

Potom žena odhrnula vlasy Eddiemu z obličeje a políbila ho na spánek. To něžné gesto povědělo pistolníkovi všechno, co potřeboval vědět. Mohli spát v bezpečí. Zavřel oči a nechal tmu, aby ho pohltila.

IV.

Porada

1

Když se Roland ráno probudil, Susannah stále spala, ale Eddie a Jake už byli vzhůru. Eddie vystavěl nové malé ohniště na šedivém popelu starého. Seděli s chlapcem těsně u plamenů, aby se ohřáli, a pojídali to, čemu Eddie říkal pistolnické burritos. Vypadali rozčileně a ustaraně zároveň.

„Rolande," řekl Eddie, „myslím, že si potřebujeme promluvit. Včera v noci se nám něco stalo –"

„Já vím," řekl Roland. „Viděl jsem. Todesovali jste."

„Todesovali?" podivil se Jake. „Co to je?"

Roland jim to začal vysvětlovat, potom zavrtěl hlavou. „Jestli máme mít poradu, Eddie, měl bys probudit Susannah. Pak se aspoň nebudeme muset opakovat." Pohlédl k jihu. „A doufejme, že nás naši noví přátelé nevyruší, dokud si nepromluvíme. Nic jim do toho není." Ale už o tom začínal pochybovat.

Díval se s větším zájmem než obvykle, jak Eddie třese Susannah, aby se probudila, a byl docela, i když v žádném případě ne úplně přesvědčen, že to bude Susannah, kdo otevře oči. Byla to ona. Posadila se, protáhla, prohrábla si prsty husté kudrny. „Co se děje, zlato? Vydržela bych ještě nejmíň hodinku."

„Potřebujeme si promluvit, Suze," řekl Eddie.

„Cokoli chcete, ale dejte mi ještě chvilku," broukla. „Panebože, jsem to ale ztuhlá."

„Když se spí na tvrdé zemi, je to tak vždycky," poznamenal Eddie.

Nemluvě o tom, když někdo loví nahý v mokřinách a bahnu, pomyslel si Roland.

„Nalij mi trochu vody, zlato." Nastavila dlaně a Eddie je naplnil vodou z měchu. Šplíchla si trochu na tváře a do očí, potichu roztřeseně vykřikla a zasykla: „Studená."

„Udená!" přidal se Ochu.

„Zatím ne," řekla brumlákovi, „ale ještě pár takových měsíců, jako byly ty poslední, a uzená budu. Rolande, vy ve Středosvětě znáte kafe, že jo?"

Roland přikývl. „Z plantáží ve Vnějším oblouku. Na jihu."

„Kdybychom na nějaké narazili, okamžitě ho šlohnem, jo? Hned mi to slib."

„Slibuji," souhlasil Roland.

Susannah si zatím prohlížela Eddieho. „Co se děje? Nevypadáte moc dobře, chlapci."

„Spousta snů," odpověděl Eddie.

„U mě taky," přidal se Jake.

„Mně se nezdálo nic," řekl pistolník. „Susannah, a jak ses vyspala ty?"

Laskavě se na něho podívala. Roland v její odpovědi nevycítil ani náznak lži. „Jako dudek, jako obvykle. K něčemu je tohle cestování přece jenom dobré – člověk může zahodit všechny ty zatracené nembutaly."

„Cos říkal o tom poděsování, Rolande?" zeptal se Eddie.

„Todesování," opravil ho a vysvětlil jim to co nejlépe. Z Vannayova vyučování si nejlépe zapamatoval, jak Manni podstupovali dlouhé půsty, aby si navodili to správné duševní rozpoložení, a to, jak pak cestovali a hledali přesně to pravé místo, kde by si přivodili todes. To místo určovali pomocí magnetů a velikých závěsných virgulí.

„Připadá mi, že by se ti mládenci pěkně vyjímali u nás doma ve Feťáckým parčíku," podotkl Eddie.

„Každopádně v Greenwich Village," připojila se Susannah.

„Zní to jako havajka, že?" dodal Jake vážným hlubokým hlasem a všichni se rozesmáli. Dokonce i Roland se pousmál.

„Todes je další způsob cestování," řekl Eddie, když se uklidnili. „Jako ty dveře. A skleněné koule. Je to tak?"

Roland už chtěl přisvědčit, ale pak zaváhal. „Myslím, že to všechno mohou být varianty stejné věci," řekl. „A podle Vannaye ty skleněné koule – oblouky Čarodějovy duhy – todes usnadňují. Někdy až moc."

Jake řekl: „My jsme opravdu blikali jako… jako žárovky? Jako jiskřivky, jak ty říkáš?"

„Ano – objevili jste se a hned zase mizeli. Když jste byli pryč, na vašem místě zůstala slabá zář, skoro jako by vám tam něco drželo místo."

„Tak to díky bohu," řekl Eddie. „Když to skončilo… když se znovu začalo ozývat to bzučení a my jsme odpálili pryč… povím vám pravdu, už jsem myslel, že se nevrátíme."

„Já si to taky myslel," řekl Jake potichu. Nebe se znovu zatáhlo a chlapec v kalném ranním světle vypadal velmi bledý. „Ztratil ses mi."

„V životě jsem neměl takovou radost, jako když jsem otevřel oči a uviděl tuhle cestu," řekl Eddie. „A tebe vedle sebe, Jakeu. Dokonce i Punťa mi připadal hezkej." Pohlédl na Ocha, potom na Susannah. „Nic takového se ti včera v noci nepřihodilo, zlato?"

„Viděli bychom ji," namítl Jake.

„To ne, kdyby todesovala někam jinam," řekl Eddie.

Susannah zavrtěla hlavou, vypadala ustaraně. „Prostě jsem celou noc prospala. Jak jsem ti říkala. A co ty, Rolande?"

„Nemám co hlásit," odpověděl Roland. Jako vždy si nechá informace pro sebe, dokud mu instinkt nenapoví, že je čas je prozradit. A kromě toho se nedá říct, že by lhal. Se zájmem se zadíval na Eddieho a Jakea. „Nastaly potíže, že?"

Eddie a Jake se po sobě podívali, pak pohlédli na Rolanda. Eddie vzdychl. „Nejspíš ano."

„Je to zlé? Víte to?"

„Asi nevíme, jak moc. Nebo ano, Jakeu?"

Jake zavrtěl hlavou.

„Ale něco jsme zjistili," pokračoval Eddie, „a jestli mám pravdu, máme tu problém. Pořádný." Polkl. Ztěžka. Jake ho chytil za ruku a pistolníka zaujalo, jak rychle a pevně sevřel Eddie chlapcovy prsty.

Roland natáhl paži a chytil za ruku Susannah. Nakrátko se mu před očima objevil obraz, jak ta ruka chytá žábu a vymačkává z ní vnitřnosti. Zapudil ho z mysli. Ta žena, která to udělala, tu teď nebyla.

„Povídejte," pobídl Eddieho a Jakea. „Povězte nám všechno. Poslechneme si to."

„Každé slovo," souhlasila Susannah. „U vašich otců."

2

Odvyprávěli, co se jim stalo v New Yorku z roku 1977. Roland a Susannah poslouchali jako uhranutí, jak jejich druhové sledovali Jakea do knihkupectví a jak viděli před obchodem zastavovat Balazara a jeho džentlmeny.

„Ha!" vyjekla Susannah. „Úplně stejní mizerové! To je skoro jako v nějakém románu od Dickense!"

„Kdo je Dickens a co je to román?" vyzvídal Roland.

„Román je dlouhý příběh zapsaný do knihy," vysvětlila. „Dickens jich napsal asi tucet. Možná v tom byl vůbec nejlepší. V jeho příbězích se píše o lidech, kteří v jednom velkém městě zvaném Londýn neustále potkávali lidi, které znali z jiných míst nebo z dávných dob. Na vysoké jsem měla učitele, který nesnášel způsob, jakým se to vždycky dělo.

Říkal, že Dickensovy příběhy jsou plné podezřelých náhod.“

„Učitel, který buď neznal ka, nebo v něj nevěřil,“ prohlásil Roland.

Eddie přikyvoval. „Jo, je to ka, nic jinýho. Na tuty.“

„Víc než ten vypravěč Dickens mě zajímá žena, která napsala Karlíka Šš–šš,“ pokračoval Roland. „Jakeu, zajímalo by mě, jestli jsi třeba –“

„Mně se nemusí napovídat,“ řekl Jake a rozepínal přezky batohu. Přímo uctivě vytáhl ohmatanou knížku o dobrodružstvích lokomotivy Karlíka a jeho přítele, strojvůdce Boba. Všichni se podívali na obálku. Pod obrázkem bylo stále jméno autorky Beryl Evansové.

„Páni,“ zahučel Eddie. „To je divný. Já tedy nechci přehazovat výhybku nebo něco takovýho…“ Odmlčel se, protože si uvědomil, že zrovna udělal železničářský vtípek, ale pak pokračoval. Rolanda stejně žádné vtípky a hříčky nezajímaly. „Ale je to fakt divný. Tu, kterou si koupil Jake – Jake ze sedmasedmdesátého –, napsala Claudia cosi Bachman.“

„Inez,“ řekl Jake. „A taky tam byl ypsilon. Malý ypsilon. Ví někdo z vás, co to znamená?“

Nikdo netušil, ale Roland řekl, že v Mejisu byla podobná jména. „Myslím, že to byl nějaký uctivý přídavek. Ale nevím jistě, jestli to opravdu byl jenom přídavek. Jakeu, říkal jsi, že nápis v okně byl jiný než předtím. V čem?“

„Nemůžu si vzpomenout. Ale víš co? Kdybys mě znovu zhypnotizoval – víš, tou nábojnicí –, třeba bych si vzpomněl.“

„Časem to možná udělám,“ řekl Roland, „ale dnes ráno není čas.“

A jsme zase v tom, pomyslel si Eddie. Včera čas pomalu neexistoval, a dneska je ho zas málo. Ale ono se tohle všechno kolem času točí, že? Rolandovy dávné časy, naše dávné časy a tyhle nové časy. Tyhle nové nebezpečné časy.

„Proč?“ zeptala se Susannah.

„Naši přátelé,“ kývl Roland směrem k jihu. „Mám pocit, že se nám brzy dají poznat.“

„A jsou to vůbec naši přátelé?“ zeptal se Jake.

„To je opravdu vedlejší,“ řekl Roland, ale znovu uvažoval, jestli je to skutečně pravda. „Prozatím zaměříme mysl našeho khef na to Knihkupectví mysli, nebo jak se jmenovalo. Viděli jste, že ohaři ze Šikmé věže stiskli majitele, že? Toho pana Věže nebo Torena.“

„Chtěl jsi říct zmáčkli?“ zeptal se Eddie. „Zkroutili mu zápěstí?“

„Ano.“

„To teda jo,“ souhlasil Jake.

„Jo,“ přidal se Ochu. „Teda jo.“

„Vsadím se, o co chcete, že ten Věž a Toren znamenají ve skutečnosti totéž,“ řekla Susannah. „Že toren je v holandštině ‚věž‘.“ Viděla, že se Roland chystá promluvit, a zvedla ruku. „Tak to lidé v našem kousku vesmíru dělají často, Rolande – změní si cizí jméno na takové, které je víc… no… americké.“

„Jo,“ přidal se Eddie. „Takže ze Stempovicze je Stamper… Jakov se stane Jacobem… nebo…“

„Nebo Beryl Evansová se stane Claudií y Inez Bachmanovou,“ řekl Jake. Zasmál se, ale nevypadal moc vesele.

Eddie vytáhl z ohniště ohořelý klacek a začal jím čmárat po zemi. Jedno po druhém se objevovala Velká písmena: C…L…A…U. „Raťafák přímo řekl, že Věž je Holanďan. ‚Holt tvrdá palice, že jo, šéfe?‘“ Podíval se na Jakea, jestli to řekl správně. Jake přikývl, pak si vzal také klacík a pokračoval v psaní: D…I…A.

„Že je zrovna Holanďan, to dává docela smysl, že?“ řekla Susannah. „Kdysi Holanďanům patřila většina Manhattanu.“

„Chcete ještě něco z Dickense?“ zeptal se Jake. Za nápisem CLAUDIA napsal do hlíny y, pak se podíval na Susannah. „Co ten strašidelný dům, kterým jsem prošel sem do tohoto světa?“

„Sídlo,“ řekl Eddie.

„Sídlo v Dutch Hill,“ doplnil Jake.

„Dutch Hill, Holandský kopec. Jo, správně. Krucinál.“

„Pojďme k věci,“ pobízel je Roland. „Myslím, že jde o ten papír s dohodou, který jste viděli. A tys měl pocit, že ho musíš vidět, že?“

Eddie přikývl.

„Připadalo ti, že to patří k nutkání sledovat Paprsek?“

„Rolande, myslím, že to byl přímo Paprsek.“

„Jinými slovy cesta k Věži.“

„Jo,“ souhlasil Eddie. Přemýšlel o tom, jakým způsobem se stáčejí mračna v blízkosti Paprsku, jak se u Paprsku ohýbají stíny, jak se jeho směrem snad ohýbá každá větvička na všech stromech. Všechny věci slouží Paprsku, řekl jim kdysi Roland a Eddieho nutkání podívat se na papír, který strčil Balazar před Calvina Věže, to byla vyložená potřeba, neúprosná a tvrdá.

„Řekni mi, co tam stálo.“

Eddie si skousl ret. Nebál se toho tolik, jako se kdysi bál vyřezávání klíče, který jim nakonec pomohl zachránit Jakea a protáhnout ho na tuto stranu, ale bál se dost. Protože tohle bylo důležité, stejně jako ten klíč. Kdyby na něco zapomněl, svět by se mohl zhroutit.

„Kámo, nevzpomenu si na všechno slovo od slova –“

Roland netrpělivě máchl rukou. „Jestli to budu potřebovat, zhypnotizuji tě a budu to mít slovo od slova.“

„Myslíš, že na tom záleží?“ zeptala se Susannah.

„Myslím, že záleží na všem,“ odpověděl Roland.

„Co když na mě hypnóza nebude fungovat?“ zeptal se Eddie. „Co když nejsem, tento, vhodný subjekt?“

„To nech na mně," řekl Roland.

„Devatenáct," pronesl Jake najednou. Všichni se k němu otočili. Hleděl na písmena, která s Eddiem napsali do hlíny před vyhaslým ohništěm. „Claudia y Inez Bachman. Devatenáct písmen."

3

Roland o tom chvilku uvažoval, pak to nechal být. Kdyby číslo devatenáct opravdu hrálo nějakou roli, pak se jeho smysl vyjeví včas. Prozatím bylo nutno se věnovat jiným záležitostem.

„Ten papír," řekl. „Zatím se budeme držet toho papíru. Pověz mi všechno, na co si vzpomeneš."

„No, byl to právní dokument, dole měl pečeť a všechno." Eddie se odmlčel, protože ho zarazila jedna základní věc. Roland možná chápal, co ty pojmy znamenají – přece jenom kdysi byl jakousi prodlouženou rukou zákona –, ale neuškodí, když se přesvědčí. „Víš, co jsou právníci, ne?"

Roland odpověděl velmi suše. „Zapomínáš, že jsem přišel z Gileadu, Eddie. Ten byl uprostřed Vnitřních panství. Myslím, že jsme měli víc obchodníků, farmářů a řemeslníků než právníků, ale zase ne o tolik."

Susannah se zasmála. „Připomněl jsi mi jednu scénu ze Shakespeara, Rolande. Dvě postavy – možná to byl Falstaff a princ Hal, nevím to jistě – si povídají o tom, co udělají, až vyhrajou válku a převezmou moc. A jeden z nich řekne, ‚Nejdřív zabijeme všechny právníky.'"

„To by byl příhodný začátek," souhlasil Roland a Eddieho z toho zadumaného prohlášení zamrazilo. Potom se k němu pistolník znovu obrátil. „Pokračuj. Jestli můžeš něco doplnit, Jakeu, tak to udělej. A uvolněte se, vy dva, u svých otců. Protože teď chci jenom základní představu."

Eddie to sice věděl, ale stejně se mu ulevilo, když to slyšel přímo od Rolanda. „Tak dobře. Byla to Dohoda. To bylo napsaný úplně nahoře, velkejma písmenama. Dole stálo Souhlas vyslovili a u toho dva podpisy. Jeden patřil Calvinu Věžovi. Ten druhej byl nějakej Richard. Vzpomeneš si, Jakeu?"

„Sayre," řekl Jake. „Richard Patrick Sayre." Na chvilku se odmlčel, jen se mu pohybovaly rty, pak přikývl. „Devatenáct písmen."

„A co tam stálo, v té dohodě?" zeptal se Roland.

„Nic moc, jestli chceš vědět pravdu," řekl Eddie. „Nebo aspoň mně to tak připadalo. V podstatě se tam říkalo, že Věž vlastní jednu prázdnou parcelu na rohu Čtyřicáté šesté ulice a Druhé avenue –"

„Tamtu prázdnou parcelu," upřesnil Jake. „Tu s tou růží."

„Jo, přesně tu. Věž tu dohodu podepsal 15. července 1976. Společnost Sombra mu dala sto táců. On jim za to dal, pokud tomu rozumím, slib, že tu parcelu nebude během následujícího roku nikomu prodávat, jedině Sombře, že se o ni bude starat – platit daně a tak – a pak Sombře parcelu nabídne, pokud jim ji do té doby už neprodá. To teda ještě neudělal, když jsme tam byli, ale dohoda měla platit ještě měsíc a půl."

„Pan Věž říkal, že celých těch sto tisíc utratil," připojil Jake.

„Bylo v té dohodě něco o tom, že společnost Sombra má nějaké výsadní právo?" zeptala se Susannah.

Eddie a Jake o tom přemýšleli, podívali se na sebe, a pak zavrtěli hlavou.

„Určitě?" naléhala Susannah.

„No, nevíme to úplně jistě, ale dost jistě," řekl Eddie. „Myslíš, že je to důležité?"

„To nevím," dumala Susannah. „Taková dohoda, o jaké mluvíte, no, bez nějakého výsadního práva prostě nemá smysl. Když se nad tím zamyslíš, na co se v podstatě smrskne? Já, Calvin Věž, souhlasím s tím, že budu přemýšlet o tom, že prodám svoji prázdnou parcelu. Vy mi zaplatíte sto tisíc dolarů a já o tom budu přemýšlet celý rok. Tedy pokud zrovna nebudu popíjet kafe a hrát s přáteli šachy. A až rok skončí, možná vám ji prodám a možná si ji nechám a možná ji nechám vydražit za nejvyšší nabídku. A jestli se vám to nelíbí, milánkové, můžete si klidně nasrat."

„Na něco zapomínáš," řekl Roland mírně.

„Na co?" zeptala se Susannah.

„Ta Sombra není žádné obyčejné sdružení, které se drží práva. Zeptej se sama sebe, jestli obyčejné sdružení najme takového Balazara, aby pro něj vyřizoval vzkazy."

„Teď jsi na to kápl," vyhrkl Eddie. „Věž byl mucho vyděšenej."

„Tím pádem je pár věcí jasnějších," řekl Jake. „Například ten nápis, který jsem viděl u parcely. Ta společnost Sombra dostala za svých sto tisíc také právo, aby tam ‚inzerovala nadcházející projekty'. Viděl jsi to v té smlouvě, Eddie?"

„Myslím, že ano. Hned za tou částí, kde se psalo, že Věž nepřipustí žádný zástavy nebo břemena na svým majetku kvůli projevenýmu zájmu Sombry, je to tak?"

„Správně," řekl Jake. „Ten nápis, který jsem viděl na parcele, říkal…" Odmlčel se, přemýšlel, potom zvedl ruce a podíval se mezi ně, jako by četl z cedule, kterou viděl jen on: „STAVEBNÍ PRÁCE MILLS A NEMOVITOSTI SOMBRA NADÁLE PŘETVÁŘEJÍ MANHATTAN. A potom ještě V TĚCHTO MÍSTECH SE BRZY OBJEVÍ LUXUSNÍ SÍDLIŠTĚ ŽELVÍ ZÁTOKA."

„Takže k tomu to chtěli," řekl Eddie. „Sídliště. Ale –"

„Co je to sídliště?" zeptala se Susannah zamračeně. „Zní to jako hnízdiště."

„Je to takový druh hromadného bydlení," vysvětlil Eddie. „Určitě to existovalo i ve tvé době, ale jmenovalo se to jinak."

„Jo," řekla Susannah trochu drsně. „Říkali jsme jim králíkárny. Nebo jsme si někdy zajeli pořádně daleko do centra a tam se jim říkalo činžáky."

„Na tom nezáleží, protože o sídliště nikdy nešlo," řekl Jake. „Nikdy nešlo o stavbu, kterou ta cedule oznamovala. Byla to jenom, víte… Kruci, jak se to řekne?"

„Kamufláž?" navrhl Roland.

Jake se usmál. „Kamufláž, ano. Jde jim o tu růži, ne o stavbu! A nemůžou se k ní dostat, dokud jim nebude patřit zem,

ze které roste. Vím to určitě.“

„Možná máš pravdu v tom, že ta stavba nic neznamená,“ řekla Susannah, „ale to jméno Želví zátoka mi něco připomíná, tobě ne?“ Podívala se na pistolníka. „Ta část Manhattanu se opravdu jmenuje Želví zátoka, Rolande.“

Přikývl, nijak ho to nepřekvapilo. Želva byla jeden z dvanácti Strážců a skoro určitě stála na opačném konci Paprsku, podle kterého nyní putovali.

„Lidé z firmy Mills možná o růži nevěděli,“ řekl Jake, „ale vsadím se, že lidi ze společnosti Sombra ano.“ Rukou zajel Ochovi do srsti, která byla na krku tak hustá, že chlapcovy prsty docela zmizely. „Myslím, že někde v New Yorku – v nějaké obchodní budově, nejspíš v Želví zátoce na East Side – jsou dveře s nápisem SPOLEČNOST SOMBRA. A někde za těmi dveřmi jsou další dveře. Takové, které vedou sem.“

Chvilku o tom přemýšleli – o světech, otáčejících se kolem jediné osy ve skomírající harmonii – a nikdo nic neříkal.

4

„Podle mě se děje tohle,“ shrnul Eddie. „Suze, Jakeu, klidně mě přerušte, jestli si budete myslet, že se pletu. Tenhleten Cal Věž je nějakej opatrovník růže. Možná si to neuvědomuje, ale určitě to tak je. A možná tu funkci měla i celá jeho rodina před ním. Tím se vysvětluje to jméno.“

„Jenomže on je poslední,“ řekl Jake.

„To nevíš jistě, zlato,“ namítla Susannah.

„Neměl snubní prstýnek,“ odpověděl Jake a Susannah přikývla, uznala takový argument, aspoň prozatím.

„Možná kdysi byly spousty Torenů, kterým patřily spousty pozemků v New Yorku,“ pokračoval Eddie, „ale ty časy jsou pryč. Teď mezi společností Sombra a tou růží stojí jenom jeden tlustej bankrotář, kterej si změnil jméno. Je to… jak se říká těm, co milujou knihy?“

„Bibliofilové,“ napověděla Susannah.

„Jo, je to jeden takovej. A George Biondi možná není Einstein, ale když jsme je tak poslouchali, řekl aspoň jednu chytrou věc. Říkal, že ten Věžův krám není žádnej opravdovej obchod, ale jenom díra, do který se sypou peníze. To, co se s ním děje, je u nás stará známá věc, Rolande. Když máma viděla v televizi nějakýho bohatýho chlápka – třeba Donalda Trumpa –“

„Koho?“ přerušila ho Susannah.

„Toho neznáš, v čtyřiašedesátým to byl ještě kluk. A stejně je to jedno. ‚Žaves ve třech generacích,‘ říkávala nám máma. Tak se to v Americe dělá, chlapci.‘“

„Takže je tu pan Věž a je trochu jako Roland – poslední svého rodu. Odprodá kus majetku tuhle a kus tamhle, platí daně, platí nájem, splácí kreditky a účty za doktora, platí materiál. No, možná si teď vymýšlím… jenže nevím, proč mi přijde, že to tak není.“

„Ne,“ řekl Jake. Mluvil potichu jako uhranutý. „Není.“

„Třeba jste sdíleli jeho khef,“ řekl Roland. „Nebo ještě spíš jste se dotýkali jeho mysli. Jako to uměl můj dávný přítel Alain. Pokračuj, Eddie.“

„A každý rok si říká, že se to knihkupectví rozjede. Třeba se chytí, jak se to v New Yorku občas stává. Dostane se z minusu do plusu a pak bude v pohodě. A nakonec mu zbývá prodat jedinou věc: parcelu dva devět osm v bloku devatenáct v Želví zátoce.“

„Dva devět osm, to dělá devatenáct,“ poznamenala Susannah. „Kéž bych rozluštila, jestli to něco znamená, nebo jestli je to jenom syndrom modrýho auta.“

„Co je to syndrom modrého auta?“ zeptal se Jake.

„Když si koupíš modrý auto, vidíš modrý auta všude.“

„Tady ne, tady je neuvidíš,“ namítl Jake.

„Tady ne,“ připojil se Ochu a všichni se na něho podívali. Byly dny, někdy i celé týdny, kdy Ochu nepromluvil, jen občas opakoval jejich slova. A pak najednou pronesl větu, která by skoro mohla být plodem původní myšlenky. Ale to se nedalo poznat. Ne s jistotou. Ani Jake to nevěděl jistě.

Stejně jako si nejsme jisti s tou devatenáctkou, pomyslela si Susannah a pohladila Ocha po hlavě. Ochu na ni v odpověď přátelsky mrknul.

„Drží se té parcely až do hořkého konce,“ navázal Eddie. „Hele, vždyť mu nepatří ani ta barabizna, ve který má ten obchod, má ho jenom v pronájmu.“

Jake se chopil slova. „Tomovo a Jerryho umělecké lahůdkářství zkrachuje a Věž ho zboural. Protože něco v něm chce tu parcelu prodat. Něco mu říká, že by byl blázen, kdyby to neudělal.“ Jake na chvilku ztichl a přemýšlel o tom, jak se uprostřed noci občas vynořují různé myšlenky. Bláznivé myšlenky, bláznivé nápady a hlasy, které nechtějí zmlknout. „Ale je v něm ještě cosi jiného, jiný hlas –“

„Hlas Želvy,“ napověděla Susannah tiše.

„Ano, Želva nebo Paprsek,“ souhlasil Jake. „Nejspíš je to totéž. A ten hlas mu říká, že musí vydržet za každou cenu.“ Podíval se na Eddieho. „Myslíš, že ví o té růži? Myslíš, že tam občas zajde a podívá se na ni?“

„Jako že králík kadí po lese,“ odpověděl Eddie. „Jasně, že tam chodí. A určitě to ví. Na nějaký úrovni vědomí to musí vědět. Protože rohová parcela v Manhattanu… jakou by měla cenu, Susannah?“

„Za mých časů nejspíš milion babek,“ odhadovala. „Ale v sedmasedmdesátým, bůh ví. Tři? Pět?“ Pokrčila rameny. „Stačilo by to, aby sai Věž prodával v klidu knížky se ztrátou až do konce života, za předpokladu, že dost opatrně investuje kapitál.“

Eddie řekl: „Všechno svědčí o tom, že by prodával hrozně nerad. A Suze už ukázala, jak málo toho Sombra dostala za svých sto tisíc.“

„Ale něco přece dostali,“ namítl Roland. „Něco velmi důležitého.“

„Strčili nohu mezi dveře," řekl Eddie.

„Říkáš pravdu. A teď, jak se jejich dohoda blíží ke konci, posílají něco jako naše Velké lovce rakví. Chlapce tvrdého kalibru. Jestli chtivost nebo nezbytnost Věže nedonutí prodat tu půdu s růží, pak ho vystraší tak, až to udělá."

„Jo," řekl Jake. A kdo se Věže zastane? Možná Aaron Deepneau. Možná nikdo. „Tak co uděláme?"

„Koupíme to my," navrhla Susannah okamžitě. „Co jiného."

5

Na chvíli se všichni ohromeně odmlčeli a potom Eddie zamyšleně přikývl. „Jasně, proč ne? Ta společnost Sombra nemá v tý svý smlouvičce žádný výhradní právo – nejspíš se o to snažili, ale Věž jim na to neskočil. Takže jasně, koupíme to my. Kolik jeleních kůží bude podle vás chtít? Čtyřicet? Padesát? Jestli je to fakt tvrdej obchodník, možná bychom mohli přihodit nějaký suvenýry po Starým lidu. Třeba džbánky, talířky a hroty šípů. Dalo by se o nich konverzovat na koktejlovejch večírcích."

Susannah se na něj káravě zadívala.

„Tak jo, možná to nebylo moc vtipný," připustil Eddie. „Ale musíme čelit jistejm faktům, zlato. Jsme jenom parta poutníků s holým špinavým zadkem, kteří momentálně táboří zase v nějaký jiný realitě – tohle přece už není ani Středosvět."

„Navíc jsme tam ani doopravdy nebyli," připojil se Jake omluvně, „ne tak, jako když se projde některými těmi dveřmi. Cítili nás, ale v podstatě jsme byli neviditelní."

„Vezmeme pěkně jedno po druhém," přerušila je Susannah. „Pokud jde o peníze, já jich mám spousty. Tedy pokud bychom se k nim mohli dostat."

„Kolik?" zeptal se Jake. „Já vím, že je to trochu nezdvořilé – moje matka by omdlela, kdyby mě slyšela, jak se na to někoho ptám, ale –"

„Jsme už přece jenom trochu dál, než abychom si dělali vrásky kvůli zdvořilostem," uklidnila ho Susannah. „Pravda je, zlatíčko, že nevím přesně kolik. Můj tatínek vynalezl několik nových zubařských postupů, které nějak souvisely s korunkami, a pořádně na tom vydělal. Založil společnost Holmes Dental Industries a o finanční záležitosti se staral osobně až do roku 1959."

„V tom roce tě Mort strčil pod metro," řekl Eddie.

Přikývla. „To se stalo v srpnu. Asi za šest týdnů měl otec infarkt – první z řady dalších. Částečně to zavinil stres kvůli tomu, co se mi stalo, ale to určitě nebylo všechno. Jel na plný plyn, rovnou a přímo."

„Vůbec to nemuselo být kvůli tobě," namítl Eddie. „Přece to bylo něco jinýho, než kdybys pod to metro sama skočila, Suze."

„Já vím. Ale to, jak se člověk cítí a jak dlouho to cítí, pokaždé nesouvisí s objektivní pravdou. Když umřela máma, připadlo na mě, abych se o něho starala, ale nezvládala jsem to – nikdy jsem nedokázala vypudit z hlavy myšlenku, že to byla moje chyba."

„Ty časy jsou pryč," prohlásil Roland téměř bez soucitu.

„Díky, zlato," odvětila Susannah suše. „Umíš skvěle postavit všechno do toho správnýho světla. Každopádně po prvním infarktu předal tatínek finanční záležitosti společnosti svému účetnímu – starému příteli, jmenoval se Moses Carver. Když tatínek umřel, Mose se staral i o mě. Řekla bych, že když mě Roland vytrhl z New Yorku a přestěhoval mě do tý zdejší kouzelný nicoty, mohla jsem mít cenu nějakých osm nebo deset milionů dolarů. Stačilo by to na zaplacení parcely pana Věže, pokud by nám ji chtěl prodat?"

„Nejspíš by nám ji prodal i za jelení kůže, pokud má Eddie s Paprskem pravdu," poznamenal Roland. „Jsem přesvědčený, že něco v hloubi srdce a mysli pana Věže – to ka, které ho donutilo, aby parcelu držel co nejdéle – čeká na nás."

„Čeká na kavalerii," řekl Eddie a pousmál se. „Jako Fort Ord v posledních deseti minutách filmu s Johnem Waynem."

Roland se na něj bez úsměvu podíval. „Čeká na Bílou."

Susannah si podržela své hnědé ruce před hnědým obličejem a podívala se na ně. „Tak to nejspíš nečeká na mě," prohodila.

„Ale ano, čeká," řekl Roland. A na okamžik zauvažoval, jakou barvu má ta druhá. Mia.

„Potřebujeme nějaké dveře," zadumal se Jake.

„Potřebujeme nejmíň dvoje," upřesnil Eddie. „Jedny, abysme vyřídili to s Věžem, to je jasný. Ale než se do toho pustíme, potřebujeme nějaký, kterýma bysme se vrátili do časů Susannah. A to co nejblíž k době, kdy ji Roland odvedl. Byla by smůla vrátit se do roku 1977, setkat se s tím Carverem a zjistit, že nechal Odettu Holmesovou prohlásit za mrtvou někdy v roce 1971. Že celej majetek přešel na příbuzný v Zelený zátoce nebo San Berdoo."

„Nebo smůla by byla vrátit se do roku 1968 a zjistit, že pan Carver zmizel," přidal se Jake. „Všechno vytuneloval na svoje účty a odešel do důchodu na Costa del Sol."

Susannah se na něho dívala tak užasle, že za jiných okolností by to bylo legrační. „Mose by nikdy nic takového neudělal! Je to přece můj kmotr!"

Jake zrozpačitěl. „Promiň. Přečetl jsem spoustu detektivek – Agathu Christie, Rexe Stouta, Eda McBaina – a v takových knížkách se podobné věci stanou každou chvíli."

„Kromě toho velký peníze dokážou s lidma pěkně zamávat," doplnil Eddie.

Počastovala ho chladným, zamyšleným pohledem, který vypadal na její tváři divně, skoro cize. Roland, který oproti Eddiemu a Jakeovi věděl něco navíc, v něm poznal pohled, při kterém se rozmačkávají žáby. „Jak to můžeš zrovna ty vědět?" zeptala se. Ale skoro vzápětí dodala: „Ach, zlato, promiň. To mi jenom tak vylítlo."

„To nic," usmál se Eddie. Ten úsměv však vypadal nějak ztuhle a nejistě. „To v tom zápalu." Natáhl se, vzal ji za ruku a stiskl ji. Oplatila mu ten stisk. Úsměv na Eddieho tváři se rozšířil a začal vypadat, že tam opravdu patří.

„To je prostě tím, že Mosese Carvera znám. Je poctivý do morku kostí."

Eddie zvedl ruku – ne že by chtěl naznačit, že jí věří, ale spíš že už nechce na toto téma hovořit.

„Schválně, jestli vašemu nápadu rozumím," řekl Roland. „Především záleží na tom, jestli se dokážeme vrátit do vašeho světa a New Yorku, a to nejenom do určitého časového bodu, ale do dvou."

Odmlčeli se, jak nad tím uvažovali, a potom Eddie přikývl. „Správně. Začneme rokem 1964. Susannah je pryč pár měsíců, ale nikdo se ještě nevzdal naděje, nic takového. Nakráčí na scénu, všichni zatleskají. Návrat ztracené dcery. Seženeme prachy, což by mohlo zabrat trochu času –"

„Možná bude těžké Mosese přesvědčit, aby pustil chlup," přiznala Susannah. „Když jde o peníze v bance, je pěkný skrblík. A mám pocit, že v hloubi duše mě pořád považuje za osmiletou holku."

„Ale právně jsou ty peníze tvoje, ne?" zeptal se Eddie. Roland viděl, že stále našlapuje jaksi obezřetně. Pořád ještě nestrávil tu jedůvku – Jak to můžeš zrovna ty vědět? A ten doprovodný pohled. „Chci říct, on ti nemůže zabránit v tom, aby sis je vzala, nebo ano?"

„Ne, zlato. Tatínek a Moses mi zřídili svěřenecký fond, ale ten vypršel v roce 1959, když jsem dosáhla pětadvaceti let." Obrátila k němu oči – tmavé, nesmírně krásné a s nádherným výrazem. „Tak. A nemusíš tu rozebírat můj věk, ano? Jestli umíš odečítat, spočítáš si to sám."

„Na tom nezáleží," řekl Eddie. „Čas je jenom tvář na hladině."

Roland ucítil, jak mu na pažích naskočila husí kůže. Kdesi – možná v nějakém zářivém poli plném růží barvy krve, stále daleko odsud – kdosi právě přešel po jeho hrobě.

6

„Musí to být v hotovosti," prohlásil Jake suchým obchodnickým tónem.

„Cože?" Eddie s námahou odtrhl zrak od Susannah.

„Hotovost," opakoval Jake. „Nikdo neuzná šek ani pokladní šek, který je třináct let starý. Zvlášť na miliony dolarů."

„Jak to, že znáš takové věci, zlato?" podivila se Susannah.

Jake pokrčil rameny. Ať se mu to líbilo nebo ne (obvykle ne), byl synem Elmera Chamberse. Elmer Chambers nepatřil k dobrákům tohoto světa – Roland by nikdy neprohlásil, že patří k Bílé –, ale byl tím, čemu vedení sítě říkalo „střelec". Velký lovec rakví v televizní zemi, pomyslel si Jake. Možná to bylo trochu nespravedlivé, ale tvrzení, že Elmer Chambers se vyznal v tlačenici, rozhodně nespravedlivé nebylo. A Jake byl samozřejmě Elmerovým synem. Nezapomněl tvář svého otce, i když byly časy, kdy si to přál.

„Hotovost, v každým případě hotovost," přerušil Eddie mlčení. „Takovej obchod vyžaduje hotovost. Jestli dostaneme šek, zkasírujeme ho hned v roce 1964, ne 1977. Strčíme prachy do sportovního pytle – měli v čtyřiašedesátým sportovní pytle, Suze? No nic. Na tom nesejde. Strčíme to do pytle a odneseme do sedmasedmdesátýho. Nemusí to být stejnej den, kdy si Jake koupil Karlíka Šš–šš a Hádej hadači, ale mělo by to být někdy kolem toho data."

„A nesmí to být po patnáctém červenci roku 1977," doplnil Jake.

„Bože, to ne," souhlasil Eddie. „To bychom nejspíš zjistili, že Balazar přesvědčil Věže, aby prodal, a my bychom tam stáli jako bulíci s pytlem prachů v ruce, dloubali bychom se v zadku a usmívali se jako pitomci."

Na chvíli se znovu rozhostilo ticho – možná přemýšleli o tom legračním výjevu – a pak Roland řekl: „Připadá vám to velmi snadné, a proč ne? Pro vás tři je představa dveří mezi tímto a vaším světem s tak-síky a astinem a fottergrafy asi stejně všední, jako je pro mě jízda na mezku. Nebo si připnout šestiraňák. A máte k tomu pocitu dobrý důvod. Každý z vás jedněmi těmi dveřmi prošel. Eddie dokonce prošel oběma směry – do tohoto světa a pak zase do svého."

„Musím ti říct, že ten zpětný výlet do New Yorku nebyl moc velkej vodvaz," poznamenal Eddie. „Trochu velká střílečka." Nemluvě o uřezané hlavě mého bratra, která se kutálela po podlaze v Balazarově kanceláři.

„Ten průchod dveřmi v Dutch Hill taky nebyl sranda," dodal Jake.

Roland přikývl, uznal jejich připomínky, ale ty své si nechal pro sebe. „Celý život jsem přijímal to, co jsi řekl, když jsem tě poprvé poznal, Jakeu – co jsi řekl, když jsi umíral."

Jake, celý bledý, se podíval na zem a neodpověděl. Nerad na to vzpomínal (vzpomínky byly naštěstí mlhavé) a věděl, že Roland je na tom stejně. Dobře! pomyslel si. Ty bys na to neměl chtít vzpomínat! Přece jsi mě pustil! Nechal jsi mě umřít!

„Říkal jsi, že jsou jiné světy než tento," řekl Roland, „a máš pravdu. New York ve všech svých mnohonásobných kdy je jenom jedním z mnoha. To, že nás to tam táhne zas a znovu, má co dělat s růží. O tom nepochybuji. Také nepochybně v jistém smyslu chápu, že ta růže je Temná věž. Buď je to tak, nebo –"

„Nebo ta růže představuje další dveře," zamumlala Susannah. „Ty, které se otvírají přímo do Temné věže."

Roland přikývl. „Tou myšlenkou jsem se už taky zaobíral. Každopádně Manni o těchto jiných světech vědí a jistým způsobem jim zasvětili život. Věří, že todes je nejposvátnější obřad a stav nejvyššího vytržení. Otec a přátelé věděli o skleněných koulích dlouho, to už jsem vám říkal. To, že Čarodějova duha, todes a ty kouzelné dveře mohou být v podstatě totéž, jsme uhodli."

„Kam tím míříš, zlato?" zeptala se Susannah.

„Pouze připomínám, že jsem dlouho bloudil," řekl Roland. „Kvůli změnám času – rozbředávání času, které jste nepochybně všichni pocítili – jsem putoval za Temnou věží víc než tisíc let, někdy jsem přeskočil celé generace, jako když mořský pták klouže z jednoho hřebene vlny na druhý a jen si zmáčí nohy v pěně. Nikdy za celou dobu jsem nenarazil ani na jedny takové dveře mezi světy, dokud jsem nepřišel k těm na břehu Západního moře. Netušil jsem, co jsou zač, i když o todesu a oblocích duhy jsem něco věděl."

Roland se na ně vážně podíval.

„Mluvíte, jako by můj svět byl plný kouzelných dveří, jako je ten váš plný…" Zamyslel se. „Plný letadel nebo autobusů. Tak to není."

„To místo, kde jsme teď, není totožné s žádným, kde jsi předtím byl, Rolande," připomněla mu Susannah. Zlehka se prsty dotkla jeho dotmava opáleného zápěstí. „Už nejsme ve tvém světě. Sám jsi to říkal, tehdy v Topece, kde si Blaine konečně srazil vaz."

„Souhlasím," řekl Roland. „Chci jenom, abyste si uvědomili, že takové dveře jsou možná mnohem vzácnější, než si uvědomujete. A teď mluvíte ne o jedněch, ale dvojích. O dveřích, které byste mohli zaměřit v čase, jako se míří pistolí."

Nemířím rukou, pomyslel si Eddie a trochu se otřásl. „Když to bereš takhle, Rolande, fakticky to zní trochu vachrlatě."

„Tak co budeme dělat?" zeptal se Jake.

„Možná bych vám s tím mohl pomoct," pronesl jakýsi hlas.

Všichni se otočili, ale jen Roland nebyl překvapený. Příchod neznámého uslyšel asi v polovině porady. Roland se však otočil se zájmem a stačil mu jediný pohled na muže, který stál dvacet stop od nich na okraji cesty, aby poznal, že příchozí je buď ze světa, odkud jsou jeho noví přátelé, nebo hned odvedle.

„Kdo jste?" zeptal se Eddie.

„Kde jste nechal kamarády?" zeptala se Susannah.

„Odkud jste?" zeptal se Jake. Oči mu dychtivě svítily.

Cizinec měl na sobě dlouhý černý kabát, rozepnutý, pod ním tmavou košili s kolárkem. Vlasy měl dlouhé a bílé, na spáncích a vpředu mu trčely jakoby ve strachu. Na čele měl jizvu ve tvaru T. „Moji přátele se drží kousek zpátky," odpověděl a trhl palcem kamsi do lesů za ramenem. „Můj domov je nyní Calla Bryn Sturgis. Předtím mi byl domovem Detroit v Michiganu, kde jsem pracoval v útulku pro bezdomovce, vařil polévku a vedl schůze anonymních alkoholiků. Tu práci jsem znal docela dobře. Předtím – nakrátko – Topeka, Kansas."

Všiml si, jak ti tři mladší při těch slovech sebou trhli s určitým pobaveným zaujetím.

„Ještě předtím jsem byl v New Yorku. A ještě předtím v městečku Jerusalem's Lot ve státě Maine."

7

„Vy jste z naší strany," řekl Eddie. Skoro si povzdechl. „Pane bože, vy jste fakticky z naší strany!"

„Ano, asi jsem," řekl muž v kolárku. „Jmenuju se Donald Callahan."

„Jste kněz," poznamenala Susannah. Nejdřív se podívala na kříž, který mu visel na krku – malý a nenápadný, ale svítil zlatem – a pak na větší, hrubší, tvořený jizvou na čele.

Callahan zavrtěl hlavou. „Už ne. Kdysi. Možná budu jednou zas, pokud se mi dostane požehnání, ale teď ne. Teď jsem jenom člověk boží. Můžu se zeptat… ze kdy jste?"

„1964," odpověděla Susannah.

„1977," odpověděl Jake.

„1987," odpověděl Eddie.

Callahanovi zasvítily oči. „1987. A já jsem přišel v roce 1983, počítáno naším způsobem. Tak mi něco pověz, mladý muži, něco velmi důležitého. Než jsi odešel, vyhráli Red Sox Světovou sérii?"

Eddie se rozchechtal. Překvapením i radostí. „Ne, kámo, sorry. Loni vypadli – to bylo na stadionu Shea, hráli proti Mets – a ten maník Bill Buckner, který hrál na první metě, si nechal proklouznout úplně snadnej nízkej míček. Ten to v životě nerozdejchá. Pojď sem a sedni si, co říkáš? Nemáme kafe, ale Roland – to je ten ošlehanej chlapík po mý pravici – umí uvařit docela slušnej zálesáckej čaj."

Callahan obrátil pozornost k Rolandovi a pak udělal něco podivného: padl na koleno, sklonil trochu hlavu a přiložil si pěst na zjizvené čelo. „Buď zdráv, pistolníku, kéž je toto setkání na stezce dobré."

„Buď zdráv," odpověděl Roland. „Přistup, dobrý cizinče, a pověz, co potřebuješ."

Callahan k němu překvapeně zvedl obličej

Roland mu klidně oplácel pohled a přikyvoval. „Dobré setkání nebo zlé, může být, že najdeš, co hledáš."

„A ty možná také," řekl Callahan.

„Pak přistup," opakoval Roland. „Přistup a připoj se k naší poradě."

8

„Ještě než se do toho pořádně pustíme, můžu se na něco zeptat?"

To byl Eddie. Roland, který seděl vedle něj, vystavěl ohniště a prohraboval torbu, aby našel malý hliněný kotlík – artefakt od Starého lidu –, ve kterém rád vařil čaj. „Jistě, mladý muži."

„Jmenuješ se Donald Callahan."

„Ano."

„Jaký máš prostřední jméno?"

Callahan trochu naklonil hlavu, zvedl obočí, pak se usmál. „Frank. Po dědovi. Znamená to něco?"

Eddie, Susannah a Jake se po sobě podívali. Pohled provázela myšlenka, která mezi nimi volně prolétla: Donald Frank Callahan. Rovná se devatenáct.

„Určitě to něco znamená," řekl Callahan.

„Snad," ozval se Roland. „Možná ne." Obratně nalil vodu na čaj z měchu.

„Zdá se, že tě potkala nehoda," poznamenal Callahan při pohledu na Rolandovu pravačku.

„Zvládám to," řekl Roland.

„Zvládá to s malou pomocí svých přátel, dalo by se říct," dodal Jake bez úsměvu.

Callahan přikývl, nerozuměl, ale věděl, že rozumět nemusí: oni byli ka-tet. Možná ten přesný výraz neznal, ale na označení nezáleželo. Záleželo na tom, jak se na sebe dívali a pohybovali se kolem sebe.

„Moje jméno znáte," řekl Callahan. „Mohl bych mít to potěšení a dozvědět se, jak se jmenujete vy?"

Představili se: Eddie a Susannah Deanovi z New Yorku, Jake Chambers z New Yorku, Ochu ze Středosvěta, Roland Deschain z Gileadu. Callahan každému pokývl na pozdrav a zvedl pěst k čelu.

„A k vám přichází Callahan z Lotu," řekl, když bylo představování u konce. „Nebo jsem jím byl. Teď jsem asi jenom Stařec. Tak mi říkají v Calle."

„Tvoji přátelé se k nám nepřidají?" zeptal se Roland. „Nemáme mnoho jídla, ale čaj je vždy."

„Možná ještě ne."

„Aha," přikývl Roland, jako by rozuměl.

„Každopádně hlady netrpíme," pokračoval Callahan. „V Calle byl letos dobrý rok – aspoň donedávna – a rádi se s vámi podělíme o to, co máme." Odmlčel se, zřejmě měl pocit, že zašel příliš rychle příliš daleko, a dodal: „Možná. Jestli všechno půjde dobře."

„Jestli," souhlasil Roland. „Jeden můj starý učitel říkával, že je to jediné slovo, které má tisíc písmen."

Callahan se zasmál. „To není špatné! Každopádně jsme na tom s jídlem asi lip než vy. Také máme čerstvé kobliny – našla je Zalia –, ale mám podezření, že o nich víte. Říkala, že ten keř byl sice velký, ale vypadal poněkud obraný."

„Našel je Jake," řekl Roland.

„Vlastně je našel Ochu," opravil ho Jake a pohladil brumláka po hlavě. „Myslím, že je to koblinový slídič."

„Jak dlouho víte, že tu jsme?" zeptal se Callahan.

„Dva dny."

Callahanovi se podařilo vypadat pobaveně a rozhořčeně zároveň. „Jinými slovy od chvíle, kdy jsme na vás narazili. A to jsme se snažili být kdovíjak obratní."

„Kdybyste si nemysleli, že potřebujete někoho ještě obratnějšího, tak byste nepřišli," řekl Roland.

Callahan vzdychl. „Říkáš pravdu, a já děkuji."

„Přicházíte pro pomoc a úlevu?" zeptal se Roland. Z jeho hlasu zněla jen mírná zvědavost, ale Eddieho Deana velmi, velmi zamrazilo. Ta slova se vznášela ve vzduchu, chvěla se významem. Nebyl sám, kdo to pociťoval. Susannah ho vzala za pravou ruku. Za chvilku se Eddiemu do levé ruky vkradla Jakeova dlaň.

„Není na mě, abych to vyslovil." Callahan najednou mluvil váhavě a nejistě. Možná se bál.

„Víš, že přicházíte k Eldovu rodu?" zeptal se Roland stejným, zvláštně jemným tónem. Natáhl ruku k Eddiemu, Susannah a Jakeovi. Dokonce i k Ochovi. „Protože oni patří ke mně. Stejně jako já k nim. Jsme kruh, a proto se otáčíme. A ty víš, co jsme zač."

„A jste?" zeptal se Callahan. „Všichni?"

Susannah se ozvala: „Rolande, kam míříš?"

„Nula je nic, nic znamená volnost," řekl. „Nejsem ti dlužen, ani ty nejsi dlužen mně. Aspoň zatím. Nerozhodli se, jestli budou žádat."

Ale požádají, pomyslel si Eddie. Když ponechal stranou sny o růži a lahůdkářství a ty drobné psychedelické výlety, nepovažoval se za kdovíjaké médium, ale to ani nepotřeboval, aby poznal, že lidé, kteří Callahana vyslali jako svého zástupce, je určitě požádají. Kdesi padly do ohně kaštany a Roland je měl vytahat.

Ale nejen Roland.

Tady jste udělali chybu, taťkové, pomyslel si Eddie. Sice naprosto pochopitelnou, ale je to pořád chyba. Nejsme žádná kavalerie. Nejsme údernej oddíl. Nejsme pistolníci. Jsme jenom tři ztracený duše z Velkýho jablka, který –

Ale ne. Ne. Eddie věděl, co jsou zač, už od River Crossingu, kdy si ti staří lidé klekli na ulici před Rolandem. Sakra, věděl to už od chvíle, kdy je v lesích (na které pořád myslel jako na Šardikovy lesy) Roland učil mířit pohledem, střílet myslí, zabíjet srdcem. Nejsou tři ani čtyři. Jeden. To, že je Roland tak dotvořil, tak spojil, bylo hrozné. Byl plný jedu a políbil je otrávenými rty. Udělal z nich pistolníky, a copak si Eddie opravdu myslel, že v tomto skoro prázdném a vyrabovaném světě nezůstala žádná práce pro rod Artura Elda? Že se budou moct prostě potulovat po stezce Paprsku, až se dostanou k Rolandově Temné věži a spraví tam, co se pokazilo? Inu, může hádat dvakrát.

Eddieho myšlenky vyslovil Jake a Eddiemu se nelíbilo vzrušení, které měl chlapec v očích. Měl pocit, že spousta dětí odešla do spousty válek se stejně vzrušeným a nabuzeným pohledem. Chudák kluk netušil, že byl otráven, a tím pádem byl pořádný hlupák, protože už měl mít víc rozumu.

„Ale požádají," řekl. „Je to tak, pane Callahane? Požádají nás."

„To nevím," odpověděl Callahan. „Museli byste je přesvědčit…"

Nedomluvil, protože se díval na Rolanda. Roland vrtěl hlavou.

„Tak to nechodí," vysvětlil pistolník. „Jelikož nejste ze Středosvěta, tak to možná nevíte, ale tak to nechodí. My nikoho nepřesvědčujeme. Za nás mluví olovo."

Callahan zhluboka vzdychl, pak přikývl. „Mám jednu knížku. Jmenuje se Příběhy o Arturovi."

Rolandovi zasvítily oči. „Opravdu? Opravdu ji máš? Rád bych takovou knihu viděl. To bych opravdu velmi rád."

„Možná uvidíš," řekl Callahan. „Ty příběhy se sice moc nepodobají příběhům Kulatého stolu, které jsem četl jako kluk, ale…" Zavrtěl hlavou. „Rozumím tomu, co mi říkáte, při tom zůstaneme. Existují tři otázky, mám pravdu? A právě jste mi položili první."

„Tři, ano," řekl Roland. „Trojka je mocné číslo."

Eddie si pomyslel: Jestli chceš vyzkoušet opravdu mocný číslo, Rolande, kamaráde stará, zkus devatenáct.

„A na všechny tři musí odpověď znít ano."

Roland přikývl. „A jestli to tak bude, pak už nemusíte žádat. Můžeme být nasazeni, sai Callahane, ale žádný člověk nás nemůže sesadit. Přesvědčete se, zda vaši lidé –" kývl k lesu směrem na jih, „– tomu rozumějí."

„Pistolníku –"

„Říkej mi Rolande. Jsme v míru, ty a já."

„Dobrá, Rolande. Slyš mě dobře, slyš, to žádám. (Protože tak to říkáme v Calle.) Nás, kdo k tobě přicházíme, je jen půl tuctu. Nás šest nemůže rozhodnout. Jenom Calla může rozhodnout."

„Demokracie," poznamenal Roland. Stáhl si klobouk do týla, promnul si čelo a vzdychl.

„Ale jestli se nás šest dohodne – zvlášť sai Overholser –," odmlčel se a trochu ostražitě se podíval na Jakea. „Co je? Co jsem řekl?"

Jake zavrtěl hlavou a Callahanovi naznačil, aby pokračoval.

„Jestli se nás šest dohodne, bude to hotovka."

Eddie zavřel oči, jako by byl blahem bez sebe. „Opakuj to, kámo."

Callahan se na něj překvapeně a nedůvěřivě zadíval. „Co jako?"

„Hotovka. Nebo cokoliv ze svýho kde a kdy." Odmlčel se. „Z naší strany velkýho ka."

Callahan chvíli rozvažoval, pak se začal usmívat. „Teklo mi do bot," začal. „Zlil jsem se pod vobraz, udělal jsem banku, pak kopnul do vrtule a málem se z toho zvencnul, protože jsem kráčel fakt po tenkým ledě, ale byla to jízda jako na tpbogánu. Něco takovýho?"

Roland byl trochu zmatený (možná i poněkud znuděný), ale tvář Eddieho Deana byla obrazem blaha. Susannah a Jake zřejmě prožívali něco mezi pobavením a jakýmsi překvapeným smutkem ze vzpomínek.

„Ať to frčí dál, kámo," zachraptěl Eddie a oběma rukama naznačil No tak, chlape. Mluvil, jako by měl knedlík v krku. „Jenom ať to frčí."

„Možná jindy," řekl Callahan mírně. „Jindy si třeba posedíme a pohovoříme o starých místech a o tom, jak se mluvilo. Třeba i o baseballu, jestli chceš. Ale teď se čas krátí."

„Možná v mnoha směrech, o nichž ani nevíš," řekl Roland. „Co byste z nás měli, sai Callahane? A teď musíš promluvit k věci, protože jsem ti řekl všemi možnými způsoby, že nejsme tuláci, které tvoji přátelé mohou vyzpovídat a pak je najmout nebo ne, jako to dělají s čeledíny a pasáčky."

„Prozatím vás požádám jen o to, abyste zůstali, kde jste, a dovolili mi je k vám přivést," řekl. „Je tam Tian Jaffords, který v podstatě spískal to, že jsme tady, a jeho žena Zalia. Je tam taky Overholser. Ten nejvíc potřebuje přesvědčit, že vás potřebujeme."

„My ho přesvědčovat nebudeme, ani nikoho jiného," zdůraznil Roland.

„Rozumím," pospíšil si Callahan. „Ano, to jste mi dokonale objasnili. A je tam taky Ben Slightman a jeho chlapec Benny. Mladší Ben je lichý. Jeho sestra umřela před čtyřmi lety, když jim s Bennym bylo deset. Nikdo neví, jestli tím pádem je mladší Ben dvojenec nebo jedinák." Náhle se zarazil. „Odbočil jsem. Promiňte."

Roland naznačil pohybem otevřené dlaně, že se nic nestalo.

„Znervózňujete mě, slyšte mě, to žádám."

„Nemusíš nás o nic žádat, zlato," uklidňovala ho Susannah.

Callahan se usmál. „My se tak vyjadřujeme. V Calle, když se s někým setkáte, řeknete třeba, ‚Tak jak se vede od paty k hlavě, slyš a to žádám?' A odpověď zní: ‚Vede se mi hezky, trubky nereznou, říkám bohům díky-sai.' Vy jste to ještě neslyšeli?"

Zavrtěli hlavou. I když některá slova byla známá, všechny ty výrazy jenom podtrhovaly skutečnost, že se ocitli někde jinde, na místě, kde řeč je zvláštní a zvyky možná ještě podivnější.

„Jde o to," pokračoval Callahan, „že pohraničí znepokojují stvůry, kterým se říká Vlci, vylézají jednou za generaci z Hromové tišiny a kradou děti. Je toho ještě víc, ale tohle je hlavní. Tian Jaffords, který by měl tentokrát ztratit ne jedno, ale dvě děti, říká dost, přišel čas, abychom se jim postavili a bojovali. Jiní – lidé jako Overholser – říkají, že by to byla katastrofa. Myslím, že Overholser a ostatní jemu podobní by zvítězili, ale váš příchod leccos změnil." Naléhavě se naklonil dopředu. „Wayne Overholser není špatný chlap, je prostě vyděšený. Je to největší farmář v Calle, a tak může ztratit mnohem víc než jiní. Ale kdyby se dal přesvědčit, že bychom mohli Vlky zahnat… že bychom nad nimi mohli opravdu zvítězit… věřím, že pak by se jim možná také postavil a bojoval."

„Řekl jsem ti –" začal Roland.

„Že nikoho nepřesvědčujete," přerušil ho Callahan. „Ano, rozumím. Já ano. Ale jestli vás uvidí, uslyší vaši řeč, a pak se přesvědčí sami…?"

Roland pokrčil rameny. „Když Bůh dá, voda bude, jak říkáme."

Callahan přikývl. „V Calle se to říká taky. Mohu přejít k další záležitosti, která s tím souvisí?"

Roland pozvedl ruce – jako by chtěl říct, že je to Callahanova věc, pomyslel si Eddie.

Muž s jizvou na čele chvíli nic neříkal. Když nakonec promluvil, velmi ztišil hlas. Eddie se musel předklonit, aby ho slyšel. „Něco mám. Něco, co chcete. Co možná potřebujete. A myslím, že už to k vám dosáhlo."

„Proč to říkáš?" zeptal se Roland.

Callahan si olízl rty a pak pronesl jediné slovo: „Todes."

9

„Co s ním?" zeptal se Roland. „Co máš s todesem?"

„Nestalo se vám to?" Callahan v tu chvíli vypadal trochu nejistě. „Nikomu z vás se to nestalo?"

„Řekněme, že stalo," pronesl Roland. „Co to pro tebe znamená a taky jak to souvisí s problémem na tom místě, kterému říkáš Calla?"

Callahan vzdychl. I když bylo pořád ještě poměrně brzy, vypadal už unaveně. „Je to těžší, než jsem si myslel, a o hodně. Jste mnohem větší – jak to vyjádřit? – větší kabrňáci. Větší kabrňáci, než jsem čekal."

„Čekal jsi, že najdete jenom tuláky v sedle s rychlýma rukama a prázdnou kebulí, vystihla jsem to?" zeptala se Susannah. Mluvila rozzlobeně. „No, vtipkuj si dál, bobánku. Možná jsme tuláci, ale sedla nemáme. Když nemáme koně, sedla nepotřebujeme."

„Přivedli jsme vám koně," řekl Callahan a to stačilo. Roland všechno nechápal, ale pomyslel si, že teď uslyšel dost, aby se situace trochu objasnila. Callahan věděl, že přicházejí, věděl, kolik jich je, věděl, že jdou pěšky a nejedou na

koních. Něco by mohli vyzvědět špehové, ale všechno ne. A todes… věděl, že někdo z nich nebo všichni todesovali…

„A pokud jde o ty prázdné kebule, možná nejsme nejchytřejší čtyřka na planetě, ale –“ Najednou se odmlčela a škubla sebou. Rukama si přikryla břicho.

„Suze?“ ozval se ihned starostlivě Eddie. „Suze, copak je? Stalo se ti něco?“

„Mám větry,“ usmála se na něho. Rolandovi ten úsměv nepřipadal věrohodný. A měl dojem, že vidí u koutků očí drobné ustarané vrásky. „Včera večer jsem snědla moc koblin.“ A než se Eddie stačil ještě na něco zeptat, otočila se Susannah znovu ke Callahanovi. „Máš ještě něco na srdci, tak to vyklop, zlato.“

„Dobře,“ souhlasil Callahan. „Mám jeden předmět, který má velkou moc. I když jste pořád ještě spoustu kol od mého kostela v Calle, kde je ten předmět schovaný, myslím, že už k vám dosáhl. Ztodesoval vás. Je to jenom jedna věc z mnoha, které umí.“ Zhluboka se nadechl a vydechl. „Jestli nám poskytnete – protože Calla je teď moje městečko, víte, doufám, že tam dožiju své dny a pak mě tam pohřbí – jestli nám poskytnete službu, o kterou žádám, dám vám to… tu věc.“

„Naposledy tě požádám, abys tak už nemluvil,“ řekl Roland. Mluvil tak tvrdě, že se Jake po něm polekaně ohlédl. „Tvá řeč zneucťuje mě i moje an-tet. Určitě uděláme to, oč žádáš, pokud usoudíme, že tvoje Calla je v Bílé a ti, kterým říkáš Vlci, jsou vyslanci okolní tmy: bořitelé Paprsku, jestli rozumíš. Nesmíme si vzít za své služby žádnou odměnu a vy ji nesmíte nabízet. Kdyby tak mluvil některý tvůj společník – ten, kterému říkáš Tian, nebo ten, kterému říkáš Overholster –“

(Eddieho napadlo, že by měl pistolníka opravit, ale pak si řekl, že radši zůstane zticha – když se Roland takhle rozčílil, obvykle bylo lepší mlčet.)

„– to by bylo jiné. Třeba nevědí nic o legendách. Ale ty, sai, máš nejméně jednu knihu, která tě měla trochu poučit. Řekl jsem ti, že za nás mluví olovo, a je to tak. Ale to z nás nečiní nájemné zabijáky.“

„Dobrá, dobrá –“

„A pokud jde o to, co máš,“ pokračoval Roland zvýšeným hlasem, takže Callahana přehlušil, „zbavil by ses toho, že? Děsí tě, že? I kdybychom se rozhodli, že kolem vašeho městečka jenom projedeme, prosil bys nás, abychom to odnesli s sebou, je to tak? Je to tak?“

„Ano,“ řekl Callahan zoufale. „Mluvíš pravdu a já děkuji. Ale… prostě jsem slyšel kousek z vaší porady… stačilo to, abych věděl, že se chcete vrátit zpátky… přejít, jak říkají Manni… a nejen najedno místo, ale na dvě… nebo možná na víc… a čas… slyšel jsem, jak mluvíte o tom, jak zaměřit čas jako pistolí…“

Na Jakeovi bylo najednou vidět, že pochopil a je plný ulekané zvědavosti. „Která to je?“ zeptal se. „Nemůže to být růžová z Mejisu, protože Roland do ní vstoupil a netodesoval. Takže která?“

Callahanovi po pravé tváři stekla slza, potom po levé. Nepřítomně si je utřel. „Nikdy jsem se neodvážil s ní něco provádět, ale viděl jsem ji. Cítil její moc. Kriste, Člověče Ježíši pomoz mi, pod podlahou kostela mám Černou třináctku. A ona ožila. Rozumíte mi?“ Podíval se na ně uslzenýma očima. „Ožila.“

Callahan schoval obličej do dlaní, aby na něho neviděli.

10

Když svatý muž s jizvou na čele odešel pro své souputníky, pistolník ho nehybně sledoval pohledem. Roland měl prsty zaháknuté za opasek starých záplatovaných džínů a vypadal, jako by tak mohl stát až do příští epochy. Jakmile však Callahan zmizel z dohledu, otočil se Roland ke svým společníkům a naléhavě, skoro mrzutě, jim pokynul oběma rukama: Pojďte ke mně. Jakmile poslechli, sedl si Roland na paty. Eddie a Jake udělali totéž (pro Susannah byla pozice na zadnici vlastně způsobem života). Pistolník promluvil skoro přísně.

„Není čas, tak mi povězte, každý z vás, a žádné vytáčky: poctivý, nebo ne?“

„Poctivý,“ odpověděla Susannah okamžitě, pak sebou znovu trochu škubla a promnula si kůži pod levým prsem.

„Poctivý,“ řekl Jake.

„Otivý,“ řekl Ochu, i když jeho se nikdo neptal.

„Poctivý,“ souhlasil Eddie, „ale podívejte se.“ Vzal z okraje ohniště ještě neohořelý klacek, smetl na zemi trochu jehličí stranou a do černé hlíny napsal:

„Je to naživo, nebo ze záznamu?“ prohodil Eddie. Ale když viděl, jak se Susannah zmateně tváří, dodal: „Je to náhoda, nebo to něco znamená?“

„Kdo ví?“ zeptal se Jake. Všichni mluvili potichu, s hlavami u sebe nad nápisem v hlíně. „Je to jako devatenáct.“

„Myslím, že je to jenom náhoda,“ řekla Susannah. „Přece ka není všechno, co cestou potkáme, ne? A tohle ani nezní stejně.“ A obě slova vyslovila, Calla s jazykem nahoře a s širokým a, Callahan s jazykem dole, takže a znělo mnohem úžeji. „Calla je v našem světě španělské slovo… jako spousta slov, která si pamatuješ z Mejisu, Rolande. Myslím, že to znamená ulici nebo náměstí… to berte s rezervou, protože moje středoškolská španělština je dávná minulost. Ale jestli mám pravdu, tak by to slovo klidně mohlo tvořit předponu pro jméno městečka – nebo celou řadu městeček, což je v těchto končinách zřejmě obvyklé. Není to úplně dokonalá hypotéza, ale docela slušná. Ale Callahan…“ Pokrčila rameny. „Co je to za slovo? Irské? Anglické?“

„Určitě není španělské,“ řekl Jake. „A ta devatenáctka –“

„Vykašlete se na devatenáctku,“ přerušil je Roland drsně. „Teď není čas na hrátky s čísly. On se za chvíli vrátí i se svými přáteli, a ještě než se to stane, chci si s naším an-tet promluvit o jiné záležitosti.“

„Myslíš, že by s tou Černou třináctkou mohl mít pravdu?“ zeptal se Jake.

„Ano,“ přisvědčil Roland. „Podle toho, co se tobě a Eddiemu včera v noci stalo, myslím, že odpověď zní ano. Jestli má

skutečně pravdu, bude pro nás nebezpečné takovou věc mít, ale mít ji musíme. Bojím se, že jinak se jí zmocní ti Vlci z Hromové tišiny. To nic, to nám teď nemusí dělat starosti."

Jenomže Roland vypadal velmi ustaraně. Obrátil se k Jakeovi.

„Trhl jsi sebou, když jsi zaslechl jméno toho velkého farmáře. Ty taky, Eddie, i když jsi to skryl lépe."

„Promiň," omlouval se Jake. „Zapomněl jsem tvář svého –"

„Ani v nejmenším," přerušil ho Roland. „To bych pak musel i já. Protože já to jméno také slyšel, a nedávno. Jen si nemůžu vzpomenout kde." Potom neochotně dodal: „Stárnu."

„Bylo to v tom knihkupectví," odpověděl Jake. Popadl svůj batoh, nervózně hmátl po přezkách a rozepnul je. Ještě za řeči odhodil krycí chlopeň. Bylo to, jako by se musel přesvědčit, že knížky Karlík Šš–šš a Hádej, hádači jsou pořád uvnitř, že jsou skutečné. „Manhattanská restaurace pro duši. Je to hrozně divné. Jednou se mi to stalo a jednou jsem se díval, jak se mi to děje. To je samo o sobě pořádná hádanka."

Roland provedl zmrzačenou rukou drobný kroužek, aby naznačil, že Jake má pokračovat, a to rychle.

„Pan Věž se představil," drmolil Jake, „a já taky. Jake Chambers, řekl jsem. A potom řekl on –"

„Slušný stisk, parde," skočil mu Eddie do řeči. „Přesně tak to řekl. Potom řekl, že Jake Chambers mu zní jako jméno hrdiny z westernového románu."

„Chlapíka, který vjede do Black Forku v Arizoně, vyčistí město a pak jede dál. Něco ve stylu Waynea D. Overholsera." Podíval se na Susannah a zopakoval to. „Waynea D. Overhobera. A jestli mi řekneš, že i tohle je náhoda, Susannah…" Rozzářil se nečekaným úsměvem jako sluníčko. „Povím ti, abys mi políbila tu moji bělošskou prdelku."

Susannah se zasmála. „To není zapotřebí, drzounku. Nevěřím, že je to náhoda. A až se seznámíme s tím Callahanovým farmářským kamarádem, určitě se ho zeptám, jak zní jeho prostřední jméno. Vsadím se, že nejenom začíná na D, ale že bude znít nějak jako Dean nebo Dane, prostě na čtyři písmena –" Ruka jí znovu zabloudila těsně pod prsa. „Ty větry! Páni! Co bych dala za trochu živočišného uhlí nebo lahvičku –" Znovu se odmlčela. „Jakeu, co je? Co se děje?"

Jake držel v rukou Karlíka Šš–šš a v obličeji byl bledý jako smrt. Oči měl vytřeštěné, ustrašené. Ochu vedle něho ustrašeně kňučel. Roland se naklonil, aby se podíval, a jeho oči se taky rozšířily.

„Bohové dobří," pronesl.

Eddie a Susannah se podívali. Název zněl stejně. Obrázek byl stejný: antropomorfní lokomotiva dýmající do kopce, na radlici úsměv, ve světlometu radostný pohled. Ale žlutá písmena dole, Příběh a ilustrace od Beryl Evansové, zmizela. A řádek s poděkováním byl také pryč.

Jake otočil knížku a podíval se na hřbet. Stálo tam Karlík Šš–šš a Mc-Cauley House, vydavatelství. Nic jiného.

Na jih od nich zazněly hlasy. Callahan a jeho přátelé se blížili. Callahan z Cally. Callahan z Lotu, jak si také říkal.

„Titulní strana, zlato," pobídla ho Susannah. „Podívej se tam, rychle."

Jake to udělal. Byl tam opět jen název knížky a jméno vydavatele, tentokrát s tiráží.

„Podívej se na stránku s copyrightem," napověděl Eddie.

Jake otočil stránku. A tam, na zadní straně titulního listu a vedle stránky, kde už začínal vlastní příběh, stála informace o copyrightu. Jenomže žádná pořádná informace tam nebyla.

Copyright 1936,

stálo tam. Číslice dávaly dohromady devatenáct. Zbytek stránky byl prázdný.

v.
Overholser

1

Susannah dokázala v ten dlouhý a zajímavý den vypozorovat spoustu věcí, protože jí to Roland umožnil a také proto, že jakmile pominula ranní nevolnost, se znovu cítila ve své kůži.

Těsně předtím, než se Callahan a jeho společníci přiblížili na doslech, k ní Roland zamumlal: „Drž se u mě a ani slovo, pokud ti nedám pokyn. Pokud tě budou považovat za moji šavin, necháme je při tom."

Za jiných okolností by se ihned jadrně ohradila proti představě, že by měla být Rolandova poslušná vedlejší ženuška, osobní nočňátko, ale dnes dopoledne nebyl čas a v každém případě nešlo o žádné vtipkování, na to se tvářil příliš vážně. Navíc ji lákala role věrné a tiché osůbky. Po pravdě řečeno ji lákala jakákoli role. Už jako dítě bývala nejspokojenější, když si mohla hrát na někoho jiného.

Což nejspíš vystihuje všechno, co o tobě stojí za to vědět, zlato, pomyslela si.

„Susannah?" zeptal se Roland. „Slyšíš mě?"

„Slyším tě dobře," odpověděla. „Neboj se o mě."

„Jestli to půjde, jak chci, oni z tebe uvidí málo a ty z nich uvidíš hodně."

Jako černoška, která vyrůstala v Americe uprostřed dvacátého století (když Odetta četla Neviditelného od Ralpha Ellisona, skoro celou dobu se smála a tleskala a každou chvíli se na křesle zhoupla dopředu a dozadu jako člověk, který prožívá zjevení), Susannah přesně věděla, o co Rolandovi jde. A ona mu to poskytne. Bylo v ní cosi – ta zlomyslná Detta Walkerová –, co z duše nenávidělo Rolandovu nadřazenost, ale v podstatě uznávala, co je zač: poslední svého druhu. Možná dokonce hrdina.

2

Zatímco sledovala, jak Roland všechny představuje (Susannah přišla na řadu úplně poslední, až po Jakeovi, a představil ji skoro nevolky), měla čas uvažovat o tom, jak je jí skvěle, když ji přešlo to dloubání v levém boku, způsobené větry. Sakra, dokonce i to věčné pobolívání hlavy přestalo, a že ji drželo dlouho – někdy v zátylku, jindy v

jednom nebo druhém spánku, někdy těsně nad levým okem, jako začínající migréna – už víc než týden. A k tomu ta rána. Pokaždé jí tak hodinu po probuzení bylo zle a nohy měla jako z vaty. Nikdy nezvracela, ale tu první hodinu k tomu neměla daleko.

Nebyla tak hloupá, aby takové příznaky správně neurčila, ale měla důvod vědět, že nic neznamenají. Prostě doufala, že se neztrapní tím, že by se nafoukla jako matčina přítelkyně Jessika, a to ne jednou, ale dvakrát. Dvě falešná těhotenství a v obou případech ta žena vypadala, že bude mít dvojčata. Možná i trojčata. Jessice Beasleyové samozřejmě ustala menstruace a tím spíš bylo lehčí uvěřit, že bude mít dítě. Susannah věděla, že není těhotná, z jednoho prostého důvodu: stále menstruovala. Měsíčky jí začaly hned ten den, kdy se probudila znovu na stezce Paprsku, pětadvacet nebo třicet mil za Zeleným palácem. Od té doby už měla další. V obou případech byla perioda nezvykle silná, spotřebovala spoustu hadříků, aby vsákly ten temný proud, přičemž do té doby měla menses slabý, v některých měsících sotva pár skvrn, kterým její matka říkala „dámské růže“. Ale nestěžovala si, protože než se ocitla v tomto světě, mívala periody obvykle bolestivé a někdy přímo mučivé. Ty dvě, které prodělala od návratu na stezku Paprsku, nebolely vůbec. Nebýt nasáklých hadříků, které pečlivě zahrabávala po stranách cesty, vůbec by nepoznala, že přišel její měsíční čas. Možná to bylo tou čistou vodou.

Jistěže věděla, o co tady jde. Na to nemusela být raketová inženýrka, jak by řekl Eddie. Ty bláznivé, pomíchané sny, které si nedokázala vybavit, ta slabost a nevolnost po ránu, trvalé bolesti hlavy, nezvykle bolestivé větry a občasné křeče ukazovaly na totéž: chtěla jeho dítě. Víc než co jiného na světě chtěla, aby jí v břiše rostl chlapec Eddieho Deana.

Rozhodně však nechtěla, aby se nafoukla pokořujícím falešným těhotenstvím.

Na to se teď vykašli, pomyslela si, když uviděla Callahana a ostatní. V této chvíli musíš jenom pozorovat. Musíš vidět, co neuvidí Roland, Eddie a Jake. Tak nám nic neunikne. A pocítila, že takový úkol zvládne velmi dobře.

Opravdu, v životě se necítila tak skvěle.

3

První přišel Callahan. Po něm následovali dva muži, jeden vypadal na třicet a druhý připadal Susannah skoro dvakrát starší. Starý muž měl povislé tváře, které se za takových pět let promění v laloky, a po stranách nosu se mu k bradě táhly hluboké vrásky. „Umíněné vrásky,“ řekl by její otec (a že Dan Holmes měl taky takové!). Mladší muž měl na sobě ohmatané sombrero, starší měl čistý bílý stetson, nad kterým se Susannah málem usmála – vypadal jako klobouk, který nosili kladní hrdinové ve starých černobílých kovbojkách. Přesto se domyslela, že taková pokrývka hlavy nepřišla lacino a že ten muž musí být Wayne Overholser. „Velký farmář,“ jak ho nazval Roland. Ten, kterého musejí přesvědčit, jak se vyjádřil Callahan.

Ale my nikoho přesvědčovat nebudeme, pomyslela si Susannah s jistou úlevou. Ta sevřená ústa, lstivý pohled, a hlavně ty hluboké vrásky (další se mu vrývala kolmo do čela těsně nad očima) napovídaly, že sai Overholser bude představovat pořádnou svízel, pokud dojde na přesvědčování.

Hned za těmi dvěma – přesněji za mladším z mužů – přicházela vysoká, hezká žena, nejspíš nebyla přímo černá, ale pleť měla určitě skoro stejně tmavou jako Susannah. Zadní voj tvořil obrýlený muž vážného vzezření a ve farmářských šatech, s chlapcem, který mu byl podobný a byl asi o dva nebo tři roky starší než Jake. Podoby mezi těmi dvěma si nebylo možné nevšimnout. Muselo se jednat o Slightmana staršího a mladšího.

Ten kluk je možná starší než Jake, pokud jde o roky, pomyslela si, ale stejně vypadá nějak změkčile. Pravda, ale to neznamená nutně něco zlého. Jake na svoje roky viděl až příliš mnoho věcí. A taky toho až moc udělal.

Overholser se podíval na jejich pistole (Roland a Eddie měli každý velký revolver se santálovou pažbou, Jakeovi visel v podpaží Ruger .44 v jakési dokařské spojce, jak říkal Roland), pak se podíval na Rolanda. Ledabyle pozdravil, napůl sevřenou pěstí si máchl kus od čela. Neuklonil se vůbec. Pokud to Rolanda urazilo, nedal to na sobě znát. Jeho tvář nevyzařovala nic, jenom zdvořilý zájem.

„Buď zdráv, pistolníku,“ řekl muž, který kráčel vedle Overholsera, a padl na koleno s hlavou skloněnou a čelem opřeným o pěst. „Jsem Tian Jaffords, syn Lukeův. Tato paní je moje manželka Zalia.“

„Buď zdráv,“ odpověděl Roland. „Dovol, abych byl pro tebe Roland, pokud ti to vyhovuje. Nechť jsou tvé dny na zemi dlouhé, sai Jaffordsi.“

„Říkej mi Tian. Prosím. A kéž jsou tvé dny i tvých přátel dvakrát tak –“

„Já jsem Overholser,“ přerušil je neomaleně muž v bílém stetsonu. „Přišli jsme za vámi – za tebou a tvými přáteli – na žádost Callahana a mladého Jaffordse. Formality bych vynechal a co nejdřív přešel k jádru věci, neberte to nijak zle, to žádám.“

„Prosím za prominutí, ale takhle to úplně není,“ ozval se Jaffords. „Konalo se shromáždění a muži z Cally hlasovali –“

Overholser ho znovu přerušil. Byl už prostě takový, pomyslela si Susannah. Pochybovala, že si svoje chování vůbec uvědomuje. „Obec, ano. Calla. Přišel jsem tam s přáním prospět obci a sousedům, ale v tuhle dobu je spousta práce, nejvíc za celý –“

„Hromu strom,“ řekl Roland mírně, a i když Susannah znala hlubší význam toho úsloví, ze kterého jí po zádech přeběhl mráz, Overholserovi se rozsvítily oči. To jí napovědělo, jak bude dnešní den pokračovat.

„Uzraj, sklizni, ach ano, říkám díky.“ Callahan, který stál po straně, hleděl do lesa a vypadal, že se obrnil trpělivostí. Za Overholserem stál Tian Jaffords a jeho žena, ti si právě vyměnili rozpačitý pohled. Slightmanové se jen dívali a čekali. „Takže aspoň tomuhle rozumíš.“

„V Gileadu nás obklopovaly farmy a svobodné statky,“ řekl Roland. „Měl jsem ve stodole svůj díl sena a obilí. Ano, a také řepy.“

Overholser se na Rolanda díval s úsměvem, který Susannah připadal přímo urážlivý. Jako by říkal My víme svoje, že ano, sai? Přece jenom jsme oba světa znalí chlapu „Odkud opravdu jsi, sai Rolande?“

„Příteli, potřebuješ zajít k ušaři,“ řekl Eddie.

Overholser se na něj zmateně podíval. „Co prosím? Asi jsem se přeslechl.“

Eddie udělal gesto, které říkalo: Vidíš?, a přikývl. „Přesně tak jsem to myslel.“

„Buď zticha, Eddie,“ řekl Roland. Stále byl mírný jako ovečka. „Sai Overholsere, možná bychom měli chvíli věnovat tomu, že si sdělíme jména a proneseme zdvořilá přání. Protože tak se chovají civilizovaní, laskaví lidé, je to tak?“ Roland se odmlčel – krátce, ale významně – a pak řekl: „S ohaři je to možná jiné, ale tady žádní ohaři nejsou.“

Overhosler stiskl rty a tvrdě se zadíval na Rolanda, připravený na urážku. Ale v pistolníkově tváři nic urážlivého neviděl, a tak se zase uvolnil. „Díky,“ řekl. „Tian a Zalia Jaffordsovi, jak už bylo řečeno –“

Zalia se poklonila, po stranách ošoupaných manšestrových nohavic roztáhla neviditelné sukně.

„– a tady je Ben Slightman starší a Benny mladší.“

Otec zvedl pěst k čelu a pokývl. Syn, tvář plnou úcty a strachu (hlavně kvůli těm pistolím, domyslela si Susannah) se uklonil s pravou nohou vytrčenou dopředu a patou opřenou o zem.

„Starce už znáte,“ uzavřel Overholser s přesně takovým nedbalým pohrdáním, které by jeho samotného hluboce urazilo, kdyby k němu někdo takto mluvil. Susannah předpokládala, že když je někdo velký farmář, zvykne si mluvit, jak se mu zachce. Uvažovala, jak dlouho bude na Rolanda dorážet, než zjistí, že s ním ani nehnul. Protože někteří lidé se sebou orat nenechají. Možná vám budou chvíli přikyvovat, ale potom –

„To jsou moji souputníci,“ řekl Roland. „Eddie Dean a Jake Chambers z New Yorku. A toto je Susannah.“ Ukázal na ni, ale vůbec se k ní neotočil. Overholserovi se ve tváři objevil vědoucí, čistě samčí výraz, který už Susannah viděla. Detta Walkerová uměla takový výraz utřít mužům z tváře, ale nevěřila, že by to sai Overholserovi vadilo.

Přesto se na Overholsera a ostatní kouzelně usmála a také v úkloně roztáhla neviditelné sukně. Podle vlastního soudu byla její poklona stejně pěkná jako ta, kterou předvedla Zalia Jaffordsová, ale poklona vypadá jinak, když člověku chybí kus nohou. Návštěvníci si samozřejmě všimli, že kus jejího těla chybí, ale nezajímalo ji, jaké pocity to v nich budí. Zato ji však zajímalo, co si myslí o kolečkovém křesle, které jí Eddie sehnal v Topece, kde skončil Blaine Mono. Tito lidé nic podobného ještě neviděli.

Callahan možná ano, pomyslela si. Protože Callahan je z naší strany. Ten –

Chlapec řekl: „To je brumlák?“

„Ticho, nemluv,“ okřikl ho Slightman a vypadal, že ho skoro šokovalo, že jeho syn promluvil.

„To nic,“ řekl Jake. „Ano, je to brumlák. Ochu, běž k němu.“ Ukázal na Bena mladšího. Ochu přecupital kolem ohniště k místu, kde stál chlapec, a vzhlédl k němu zlatě lemovanýma očima.

„Ještě nikdy jsem žádného ochočeného neviděl,“ řekl Tian. „Slyšel jsem o nich, to ano, ale svět se hnul.“

„Možná že ne všechno se hnulo,“ poznamenal Roland. Podíval se na Overholsera. „Možná že něco z toho starého zatím vydrželo.“

„Můžu si ho pohladit?“ zeptal se chlapec Jakea. „Nekousne mě?“

„Můžeš, nic ti neudělá.“

Slightman mladší si dřepl před Ocha a Susannah jen zadoufala, že Jake má pravdu. Kdyby brumlák ukousl tomu klukovi nos, nijak by to ke zdárnému průběhu návštěvy nepřispělo.

Ale Ochu strpěl, že ho někdo hladí, dokonce natáhl dlouhý krk pro vzorek vůně ze Slightmanova obličeje. Chlapec se zasmál. „Jak jsi říkal, že se jmenuje?“

Než stačil Jake odpovědět, udělal to sám brumlák. „Ochu!“

Všichni se zasmáli. A najednou byli všichni spolu, v přátelském setkání na cestě, která sledovala stezku Paprsku. Pouto bylo křehké, ale i Overholser si ho uvědomil. A když se ten velký farmář smál, vypadal, že by z něj nakonec mohl být docela dobrý chlapík. Snad vyděšený a rozhodně nafoukaný, ale něco na něm bylo.

Susannah nevěděla, jestli má být ráda, nebo se bát.

4

„Rád bych s tebou prohodil slovo o samotě, jestli nemáš nic proti,“ řekl Overholser. Oba chlapci poodešli kousek stranou i s Ochem, Slightman mladší se Jakea přitom ptal, jestli brumlák umí počítat, a uslyšel, že někteří to opravdu umějí.

„Myslím, že ne, Wayne,“ odpověděl Jaffords okamžitě. „Dohodli jsme se, že se vrátíme do našeho tábora, nalámeme chléb a vysvětlíme těmto lidem, co nás trápí. A potom, jestli budou souhlasit, postoupíme dál –“

„Nemám nic proti tomu prohodit se sai Overholserem pár slov,“ řekl Roland, „a ty, myslím, také ne, sai Jaffordsi. Je to přece váš dinh?“ A ještě než Tian stačil znovu něco namítat (nebo to popřít), pokračoval: „Nabídni těm lidem čaj, Susannah. Eddie, přistup sem k nám, jestli ráčíš.“

Poslední větu, kterou dnes slyšeli poprvé, pronesl Roland s dokonalým přízvukem. Susannah to obdivovala. Kdyby se o to pokusila ona, nejspíš by to znělo, jako by cucala brčko.

„Na jih odtud máme jídlo,“ ozvala se Zalia stydlivě. „Jídlo a graf a kávu. Andy –“

„Pojíme s potěšením a s radostí popijeme vaši kávu,“ řekl Roland. „Ale nejdřív si dejte čaj, žádám vás. Budeme pryč jen chvilku, viď, sai?“

Overholser přikývl. Už se netvářil tak přísně a upjatě. Ani tělo už nedržel tak ztuha. Z druhé strany cesty (kousek od místa, kde včera v noci vklouzla do lesa žena jménem Mia), se smáli chlapci, protože Ochu udělal něco chytrého – Benny se smál překvapeně, Jake pyšně.

Roland vzal Overholsera za paži a vedl ho kousek dál po cestě. Eddie popocházel za nimi. Jaffords se zamračil a vypadal, že se stejně chce přidat k nim. Susannah ho chytila za rameno. „Ne,“ řekla potichu. „On ví, co dělá.“

Jaffords se na ni chvíli nedůvěřivě díval, potom se podvolil. „Třeba bych ti mohl trochu přiložit na oheň, sai,“ řekl Slightman starší a laskavě se podíval na její zkrácené nohy. „Protože vidím už jenom pár jiskřiček, to teda vidím.“

„Jestli ti to nevadí,“ řekla Susannah a pomyslela si, jak je to všechno báječné. Jak báječné, jak zvláštní. Možná také

smrtonosné, ale ona se už naučila, že to má také své kouzlo. Právě díky možnosti, že přijde tma, se den zdál tak jasný.

5

Na cestě, asi čtyřicet stop od ostatních, stáli tři muži. Overholser vypadal, že mluví jenom on, chvílemi prudce gestikuloval, aby svou řeč zdůraznil. Mluvil, jako by Roland byl obyčejný vandrák s bouchačkou, který se náhodou courá po cestě v doprovodu několika kamarádíčků, kteří ani nestojí za řeč. Vysvětloval Rolandovi, že Tian Jaffords je blázen (i když to myslí dobře), který nechápe, jak to v životě chodí. Říkal Rolandovi, že Jaffordse musejí udržet na uzdě, aby vychladl, a že je to nejen v jeho zájmu, ale v zájmu celé Cally. Tvrdil Rolandovi, že kdyby se vůbec něco dalo dělat, on, Wayne Overholser, syn Alanův, by byl první, kdo by se přihlásil. Nikdy necouval před životními starostmi, ale postavit se Vlkům je šílenství.

A ztišeným hlasem dodal, že když už mluví o šílenství, musí se zmínit o Starci. Když se drží svého kostela a obřadů, je to v pořádku. Takové věci trocha šílenství jenom oživí. Ale tohle bylo něco kapku jiného. Ano, dost jiného.

Roland to všechno poslouchal, chvilkami pokyvoval hlavou. Neřekl skoro nic. A když Overholser konečně domluvil, velký farmář z Calla Bryn Sturgisu jen hleděl na muže před sebou skoro jako uhranutý. Hlavně kvůli těm vybledlým modrým očím. „Jsi to, co říkáš?“ zeptal se konečně. „Pověz mi pravdu, sai.“

„Jsem Roland z Gileadu,“ odpověděl pistolník.

„Z rodu Eldova? To tvrdíš?“

„To ti zaručuju,“ řekl Roland.

„Ale Gilead…“ Overholser se odmlčel. „Gilead dávno zmizel.“

„Já ne,“ řekl Roland.

„Zabil bys nás všechny, nebo nás nechal zabít? Pověz mi, to žádám.“

„Co bys udělal ty, sai Overholsere? Ne někdy později, ne zítra nebo za týden nebo za měsíc od této chvíle, ale v této minutě?“

Overholser dlouho stál, díval se na Rolanda a Eddieho a potom znovu na Rolanda. Zde stál muž, který nebyl zvyklý měnit své názory. Kdyby to udělal, zranilo by ho to jako tržná rána. Kousek od nich se ozýval smích chlapců, protože Ochu přinesl věc, kterou mu Benny hodil – klacek velký skoro jako brumlák sám.

„Vyslechl bych vás,“ řekl Overholser nakonec. „Tolik bych udělal, bohové, mi pomozte a říkám díky.“

„Jinými slovy, vysvětlil všechny důvody, proč to je bláznovství,“ řekl jí Eddie později, „a potom udělal přesně to, co chce Roland. Bylo to jako kouzlo.“

„Někdy je Roland opravdu kouzelný,“ řekla.

6

Skupinka z Cally tábořila na přívětivé pasece na kopci, kousek na jih od cesty, ale dost daleko od stezky Paprsku, aby mračna visela klidně a nehybně na nebi, tak nízko, že se jich mohli skoro dotknout. Cesta lesem do tábora byla pečlivě vyznačena. Některé záseky, které Susannah viděla, byly velké jako dlaň. Tito lidé byli možná skvělí farmáři a chovatelé dobytka, ale bylo jasné, že v lese se necítí jako doma.

„Mohu tě vystřídat u toho křesla, mladý muži?“ zeptal se Overholser Eddieho, když stoupali do posledního svahu. Susannah už cítila vůni pečeného masa a uvažovala, kdo asi vaří, když celá skupina Callahan–Overholser přišla za nimi. Nezmínila se ta žena o nějakém Andym? Že by to byl sluha? Zmiňovala se o něm. Overholserův personál? Možná. Muž, který si může dovolit takhle velký stetson, jejž si teď znovu narazil na hlavu, si určitě mohl dovolit služebnictvo.

„Jestli ráčíte,“ řekl Eddie. Neodvažoval se dodat „žádám“ (Pořád mu to zní moc nabubřele, pomyslela si Susannah), ale odsunul se a předal rukojeti křesla Overholserovi. Farmář byl statný muž, svah tu byl pořádný a teď měl tlačit ženu, která vážila skoro šedesát kilo, avšak dýchal sice těžce, ale pravidelně.

„Mohu ti položit otázku, sai Overholsere?“ zeptal se Eddie.

„Jistě,“ odpověděl Overholser.

„Jaké máš prostřední jméno?“

Pohyb křesla na okamžik ochabl, Susannah to přičetla obyčejnému překvapení. „To je divná otázka, mladíku, proč se ptáš?“

„Ale, je to takový můj koníček,“ řekl Eddie. „Vlastně podle nich předpovídám budoucnost.“

Opatrně, Eddie, opatrně, pomyslela si Susannah, ale přesto se dobře bavila. ‚Ach, je tomu tak?“

„Ano,“ přisvědčil Eddie. „Třeba ty. Vsadím se, že tvoje prostřední jméno začíná –“ Zdálo se, že počítá, „– písmenem D.“ Vyslovil Dí, jak se vyslovují Velká písmena v Ušlechtilé řeči. „A řekl bych, že je krátké. Na pět písmen? Možná jenom na čtyři?“

Křeslo se znovu přestávalo pohybovat. „Ďábel ať se koří!“ zvolal Overholser. „Jak to víš? Pověz mi to!“

Eddie pokrčil rameny. „Je to vlastně jenom počítání a odhad. Po pravdě řečeno se spletu skoro stejně často jako uhodnu.“

„Spíš častěji,“ opravila ho Susannah.

„Povím ti, že moje prostřední jméno je Dale,“ řekl Overholser, „ale pokud mi někdo vysvětlil proč, dávno mi to vypadlo z hlavy. Přišel jsem o příbuzné, když jsem byl ještě mladý.“

„To je mi líto,“ řekla Susannah a s radostí si všimla, že Eddie míří někam pryč. Nejspíš chtěl Jakeovi říct, že s tím prostředním jménem měl pravdu: Wayne Dale Overholser. Rovná se devatenáct.

„Je ten mladý muž tak fikaný, nebo je to blázen?“ zeptal se Overholser Susannah. „Pověz mi to, žádám, protože já to nepoznám.“

„Od každého trochu,“ odpověděla.

„Nemluvě o této pojízdné židli, že? Je stejně fikaná jako kompas.“

„Říkám díky,“ odpověděla a v duchu si oddechla úlevou. Zaznělo to správně, nejspíš proto, že to vyslovila

neplánovaně.

„Odkud pochází?“

„Z místa, na které jsme cestou před časem narazili,“ řekla. Takový obrat v rozhovoru ji moc nepotěšil. Podle jejího názoru by jejich příběh měl vyprávět Roland (nebo o něm mlčet). Byl jejich dinh. Kromě toho platí, že vyprávění jednoho člověka by nemělo odporovat jinému. Přesto si pomyslela, že by mohla ještě něco říct. „Je tam řidina. Přišli jsme z její druhé strany, kde je všechno mnohem jinačí.“ Otočila hlavu co nejvíc, aby se na něho podívala. Tváře a krk měl rudé, ale v podstatě si vedl velmi dobře na muže, kterému muselo být hodně přes padesát. „Víš, o čem mluvím?“

„Jo,“ řekl, odkašlal si a odplivl na levou stranu. „Ne že bych ji přímo viděl nebo slyšel, rozumíš. Nikdy se nepouštím moc daleko, na farmě je moc práce. Lidi v Calle stejně nejsou velcí zálesáci, znáš to.“

No jistě, to asi znám, pomyslela si Susannah, zrovna zahlédla další vysekanou značku velkou skoro jako talíř. Ten nešťastný strom bude mít štěstí, jestli přežije nadcházející zimu.

„Andy se o řidinách něco navykládal. Prý vydává jakýsi zvuk, ale neví, co to je.“

„Kdo je Andy?“

„Však se s ním sama brzo setkáš, sai. Ty jsi taky z té Cally York jako tvoji přátelé?“

„Ano,“ zostražitěla znovu. Prosmýkl její křeslo kolem ošumělého starého železného stromu. Les zde prořídl a vůně jídla velmi zesílila. Maso… a káva. Zakručelo jí v břiše.

„A oni nejsou žádní pistolníci,“ pokývl Overholser směrem k Jakeovi a Eddiemu. „To nemůžeš tvrdit.“

„To si musíš rozhodnout sám, až přijde čas,“ řekla Susannah.

Chvilku neodpovídal. Kolečkové křeslo drkotalo přes špičaté kameny. Před nimi ťapal Ochu, po boku Jakea a Bennyho Slightmana, kteří se rychle spřátelili, jak to umějí jen chlapci. Přemýšlela, jestli je to dobré.

Protože ti chlapci byli každý jiný. Čas jim možná ukáže, jak moc jsou jiní, k jejich lítosti.

„On mě vyděsil,“ přiznal se Overholser. Mluvil tak potichu, že ho skoro nebylo slyšet. Jako by mluvil jenom k sobě. „To ty jeho oči, no jo. Hlavně ty oči.“

„Takže chceš pokračovat stejně jako dosud?“ zeptala se Susannah. Otázka zdaleka nebyla tak bezstarostná, jak seji Susannah snažila položit, ale přesto ji polekalo, jak zuřivě odpověděl.

„Zešílelas, ženská? Jistěže ne – kdybych teda viděl nějaké východisko z té šlamastyky, ve které jsme se octli. Slyš mě dobře! Ten kluk –“ ukázal na Tiana Jaffordse, který šel i s manželkou před nimi, „– ten kluk mě vyloženě obvinil, že jsem se podělal strachy. Musel každýmu vyslepičit, že nemám žádný děti v tom věku, o který se Vlci zajímají, jo. On je ale má, to víš. Ale copak si myslíš, že jsem blázen, který si neumí spočítat, co by nás to stálo?“

„Já ne,“ řekla Susannah klidně.

‚Ale on? To si zdaleka nemyslím.“ Overholser mluvil jako člověk, ve kterém se sváří hrdost a strach. „Copak já chci dát děti Vlkům? Děti, které nám pak pošlou zpátky jako šmejdy, co jsou na obtíž celé obci? Ne! Ale ani nechci, aby nás nějaký štváč všechny zatáhl do maléru, ze kterého bychom se už nevyhrabali!“

Ohlédla se po něm a uviděla něco fascinujícího. Chtěl nyní souhlasit. Najít důvod, proč souhlasit. Roland ho dovedl tak daleko, a přitom skoro nepromluvil. Jenom… nu, jenom se na něho díval.

Koutkem oka zahlédla pohyb. „Kristepane!“ vykřikl Eddie. Ruka Susannah hmátla po pistoli, která však nebyla na místě. Znovu se otočila dopředu. Ze svahu jim přicházel vstříc kovový muž vysoký určitě přes dva metry a pohyboval se tak štítivě opatrně, že si Susannah nemohla pomoci, aby se neusmála.

Jake už měl ruku na dokařské spojce a pažbě pistole, která v ní visela.

„Klid, Jakeu!“ pronesl Roland.

Kovový muž, kterému modře blýskaly oči, se před nimi zastavil. Stál naprosto nehybně asi deset vteřin, takže Susannah měla spoustu času, aby si přečetla nápis vyražený do jeho hrudníku. North Central Positronics, pomyslela si, znovu na scéně. Nemluvě o továrně LaMerk.

Potom robot zvedl stříbrnou paži, položil si stříbrnou dlaň na nerezové čelo. „Buď zdráv, pistolníku, přicházející z daleka,“ řekl. „Dlouhé dny a příjemné noci.“

Roland také zvedl ruku k čelu. „Nechť jich ty máš dvojnásob, Andy-sai.“

„Díky.“ Z hlubin nezbadatelných útrob se mu ozvalo cvakání. Pak se robot naklonil k Rolandovi, modré oči mu zablýskly jasněji. Susannah viděla, jak se Eddieho ruka přibližuje k santálové pažbě jeho prastarého revolveru. Roland se však vůbec nepohnul.

„Připravil jsem chutné jídlo, pistolníku. Mnoho dobrých věcí z darů země, tak.“

„Říkám díky, Andy.“

„Kéž si pochutnáte.“ V robotovi znovu zacvakalo. „Třeba byste si zatím chtěli poslechnout svůj horoskop?“

VI.
Způsoby Eldů
1

Kolem druhé hodiny po poledni téhož dne jich všech deset usedlo k jídlu, které Roland nazval rančerským obědem. „Při dopolední práci se na něj s láskou těšíte,“ řekl přátelům později, „a při té odpolední na něj nostalgicky vzpomínáte.“

Eddie si myslel, že si dělá legraci, ale u Rolanda si člověk nebyl nikdy úplně jistý. Jeho humor, pokud byl nějakého schopen, byl suchý jako troud.

Nebylo to nejlepší jídlo, jaké kdy Eddie ochutnal, protože tato meta náležela hostině, již přichystali staří lidé v River Crossingu, ale po tolika týdnech v lesích jenom s pistolníkovými burritos (po kterých nejvýš dvakrát týdně kadili drobné tvrdé bobky jako králíci) to byla velmi příjemná změna. Andy podával obrovské, středně propečené stejky

polité houbovou omáčkou. Jako přílohu měli fazole, jakési zavinuté křupavé placky a pečenou kukuřicí. Eddie kousek ochutnal a zjistil, že je sice tuhá, ale chutná. K tomu byl zelný salát, který vyráběla manželka Tiana Jaffordse vlastníma rukama, jak Tian o překot zdůrazňoval. Měli také skvělý pudink, který nazývali jahodové pohlazení. A samozřejmě kávu. Eddie odhadoval, že jen oni čtyři museli vypít nejméně tři litry. Dokonce i Ochu si dal. Jake položil na zem talířek s tmavým, silným výluhem. Ochu začichal, pronesl „Kaf!“ a ihned tekutinu pilně vylízal.

Během jídla se nevedly žádné vážné řeči („Jídlo a porada se nemají míchat,“ byla jedna z mnoha perel Rolandových moudrostí.), ale Eddie se dozvěděl spoustu věcí od Jaffordse a jeho ženy, hlavně o tom, jak se žije tady v těch končinách, kterým Tian a Zalia říkali „pohraničí“. Eddie doufal, že Susannah (která seděla u Overholsera) a Jake (ten byl s tím mládencem, kterému už Eddie začínal říkat Malý Benny) se toho dozvědí aspoň zpoloviny tolik. Čekal by, že Roland se posadí s Callahanem, ale Callahan neseděl s nikým. Vzal si jídlo kousek stranou, pokřižoval se a jedl sám. A velmi střídmě. Měl vztek na Overholsera, že strhl pozornost na sebe, nebo je prostě od přírody samotář? Těžko říct po tak krátké době, ale kdyby Eddiemu někdo přistrčil pistoli k hlavě, byl by hlasoval pro to druhé.

Eddieho nejvíc udivovalo, jak byl tento kout světa zatraceně civilizovaný. Vedle něho vypadal Lud se svými válčícími Šedými a Puby jako ostrovy lidožroutů z námořnického románu pro mládež. Tito lidé měli silnice, výkon práva a systém vlády, jenž Eddiemu připomněl městské schůze v Nové Anglii. Měli Obecní síň a pírko, které zřejmě bylo nějakým symbolem autority. Když chtěl někdo svolat shromáždění, musel nechat pírko kolovat. Když ho postupně vzalo do ruky dostatek lidí, konala se schůze. Když to dost lidí neudělalo, schůze nebyla. Pírko nesli dva lidé a jejich počtům se věřilo bez diskuse. Eddie pochyboval, že by to fungovalo v New Yorku, ale ve zdejších končinách to vypadalo na dobrý způsob řízení.

Bylo tu aspoň sedmdesát dalších obcí zvaných Calla, táhly se od Calla Bryn Sturgisu v mírném oblouku na sever a jih. Calla Bryn Lockwood na jih a Calla Amity na sever byla také plná farmářů a rančerů. Také tam museli vydržet občasné nájezdy Vlků. Dál na jih byla Calla Bryn Bouse a Calla Staffel, kde měli obrovské rozlohy pastvin, a Jaffords tvrdil, že tam Vlky mívají také… aspoň si to myslel. Dál na sever byla Calla Sen Pinder a Calla Sen Chre, kde stály farmy a pěstovaly se ovce.

„Farmy mají docela velké,“ vysvětloval Tian, „ale čím dál na sever, tím jsou menší, to víte, až se ocitnete v zemi, kde padá sníh – to jsem aspoň slyšel. Nikdy jsem to neviděl na vlastní oči – a dělají tam skvělý sýr.“

„Na severu nosí dřevěné boty, aspoň se to říká,“ řekla Zalia Eddiemu trochu roztouženě. Ona měla na nohou odřená bagančata, kterým říkala farmářky.

Lidé z různých Call cestovali málo, ale cesty existovaly, pokud by se jim cestování zachtělo, a obchod kvetl. Kromě cest tam ještě měli Whye, které se někdy říkalo Velká řeka. Ta se vinula na jih od Calla Bryn Sturgisu až k Jižním mořím, aspoň se to říkalo. Byly také Cally, kde měli doly a továrny (kde se leccos vyrábělo pomocí tlaku páry, a dokonce, ano ano, elektřiny), a kupodivu byla jedna Calla, která se věnovala jen a jen potěšení: hrám a divokým, zábavným jízdám a…

Ale v té chvíli Tian, který právě mluvil, vycítil manželčin pohled a vrátil se ke kotlíku pro další dávku fazolí. A talířek manželčina salátu na usmířenou.

„Tak,“ řekl Eddie a vyryl do hlíny křivku. „Toto je pohraničí Cally. Oblouk, který se táhne na sever a jih… jak daleko, Zalio?“

„To je mužská věc, tak,“ namítla. Potom, když uviděla, že její muž se stále obírá ohništěm, nahlíží do kotlíků, se naklonila k Eddiemu trochu blíž. „Počítáte v mílích, nebo kolech?“

„Trochu v obojím, ale líp mi to jde v mílích.“

Přikývla. „Možná takové dva tisíce mil –“ ukázala na sever, „– a dvakrát tolik tady, tak,“ naznačila jižní směr. Chvíli zůstala s rukama roztaženýma na obě strany, pak paže spustila, sevřela ruce v klíně a znovu zaujala předchozí pozici zdrženlivé manželky.

‚A ta městečka… ty Cally… se táhnou až k okrajům?“

„To jsme slyšeli, kéž tě to potěší, a obchodníci přece jen přicházejí a odcházejí. Na severozápad odtud se Velká řeka rozděluje ve dvě. Východní rameno se jmenuje Devar-Tete Whye – Malá Whye, dalo by se říct. Samozřejmě víc lidí přicestuje od severu, protože řeka teče ze severu na jih, to víš.“

„Ano. A na východ?“

Podívala se dolů. „Hromová tišina,“ řekla hlasem, který Eddie sotva zaslechl. „Nikdo tam nechodí.“

„Proč?“

„Je tam tma.“ Stále seděla se sklopenou hlavou. Pak zvedla paži. Tentokrát ukázala směrem, odkud přišel Roland a jeho přátelé. Ukázala ke Středosvětu. „Tam končí svět. Aspoň tak nám to řekli. A tam…“ Ukázala na východ a teď zvedla tvář k Eddiemu. „Tam je Hromová tišina a ta skončila dávno. Uprostřed jsme my, a my chceme jen v klidu a míru jít svou cestou.“

„A myslíš, že se to stane?“

„Ne.“ A Eddie uviděl, že pláče.

2

Krátce poté se Eddie omluvil a odešel do mlází, protože se potřeboval uchýlit do ústraní. Když se zvedl z dřepu, natáhl se po jakémsi listí, kterým se chtěl utřít, ale v tu chvíli přímo za ním promluvil jakýsi hlas.

„Těmi ne, sai, snad račte. To je jedovatá třapnička. Utřete se s ní, a jak se budete škrábat!“

Eddie vyskočil, prudce se otočil a jednou rukou popadl okraj džínů a druhou hmátl po Rolandovu opasku s pistolí, který visel na větvi nejbližšího stromu.

„Andy, to není košer, takhle šmírovat lidi, když kladou bobky.“ Potom ukázal na jakési nízko zelené křoví. „A co tohle? Budu mít problém, když se utřu tímhle?“

Nastala pauza přerušovaná řadou cvaknutí.

„Co je?“ zeptal se Eddie. „Provedl jsem něco?“

„Ne,“ řekl Andy. „Pouze zpracovávám vaši informaci, sai. Košer: neznámé slovo. Šmírovat: to jsem nedělal, prostě jsem se procházel, jestli dovolíte. Klást bobek: pravděpodobně slangový výraz pro vyměšování–“

„Jo,“ přerušil ho Eddie, „přesně tak. Ale poslouchej – jestli jsi mě nesmiřoval, Andy, jak to, že jsem tě neslyšel? Přece je to tady samý křoví. Lidi dělají většinou randál, když se prodírají křovím.“

„Nejsem žádná osoba, sai,“ řekl Andy. Eddiemu připadalo, že to zní domýšlivě.

„Tak teda jedinec. Jak to, že tak vobrovitej jedinec jako ty se umí tak potichu plížit?“

„Naprogramování,“ odpověděl Andy. „Tamto listí bude vyhovovat, jak račte.“

Eddie obrátil oči v sloup, pak si utrhl plnou hrst. „No jo. Naprogramování, jasně. To jsem si mohl myslet. Díky-sai, dlouhý dny, polib mi prdel a nakráčej do nebe.“

„Nebe,“ opakoval Andy. „Místo, kam se chodí po smrti; druh ráje. Podle Starce ti, kdo odejdou do nebe, usednou po pravici Boha Otce Všemohoucího, navěky věků.“

„Fakt? A kdo usedne po levici? Všichni cesťáci s Zepterem?“

„Sai, to nevím. Zepter je pro mě neznámé slovo. Chtěl byste znát svůj horoskop?“

„Proč ne?“ odpověděl Eddie. Zamířil zpátky k táboru, kam ho vedl smích chlapců a brumlákův štěkot. Andy se tyčil vedle něj, blyštěl se i pod zamračeným nebem a zdálo se, že nevydává vůbec žádný zvuk. Působilo to přízračně.

„Jake máte datum narození, sai?“

Eddie měl za to, že na tohle by měl být připravený. „Jsem v měsíci Kozy,“ vzpomněl si, pak si vzpomněl ještě na něco. „Nebo spíš Kozla.“

„Zimní sníh je plný běd, zimní dítě je silné a divoké,“ řekl Andy. Ano, mluvil dost blahosklonně, bylo to zřetelné.

„Silný a divoký, to jsem celý já,“ pochvaloval si Eddie. „Pořádně jsem se neumýval víc než měsíc, tak bys měl věřit, že na mně je všechno silné a divoké. A co ještě potřebuješ, Andy, starochu? Chceš vidět moji dlaň, nebo chceš něco jiného?“

„To nebude nutné, sai Eddie.“ Robot mluvil velmi spokojeně a Eddie si pomyslel, To jsem celý já, rozdávám radost, kudy chodím. Dokonce i roboti mě milujou. Je to moje ka. „Je období Plné země, všichni vzdávejme díky. Měsíc je červený, ve Středosvětě se mu říkalo měsíc Lovkyně, ano. Budete cestovat, Eddie! Budete cestovat daleko! Vy i vaši přátelé! Hned dnes v noci se vrátíte do Calla New Yorku. Potkáte tam tmavou dámu. Vy –“

„Chci o tom výletě do New Yorku slyšet víc,“ zastavil se Eddie. Do tábora bylo pár kroků. Byl tak blízko, že viděl ostatní. „A žádné žerty, Andy.“

„Budete todesovat, sai Eddie! Vy i vaši přátelé. Musíte být opatrní. Až uslyšíte kammen – bzukot, jak víte –, musíte se všichni soustředit na sebe navzájem. Abyste se nepoztráceli.“

„Jak to všechno víš?“ vyzvídal Eddie.

„Naprogramování,“ odpověděl Andy. „Horoskop je hotový, sai. Žádné poplatky.“ A potom dodal něco, co Eddiemu připadalo jako poslední šílená kapka: „Sai Callahan – Stařec, jak víte – říká, že nemám licenci na předpovídání osudu, takže nesmím účtovat žádné poplatky.“

„Sai Callahan říká pravdu,“ odpověděl Eddie, a když už Andy chtěl znovu vykročit, ještě se ozval:

„Ale počkej chvilku, Andy. Račiž, žádám tě.“ Bylo až přízračné, jak rychle mu začalo takové vyjadřování znít samozřejmě.

Andy se docela ochotně zastavil a otočil se k Eddiemu, modré oči mu svítily. Eddie měl na jazyku asi tisíc otázek ohledně todesu, ale momentálně ho ještě víc zajímalo cosi jiného.

„Ty o těch Vlcích víš.“

„Ach ano. Říkal jsem to sai Tianovi. Zuřil.“ Eddie znovu postřehl v Andyho hlase jakousi blahovůli… ale to byl určitě jenom takový dojem, ne? Nějaký robot – dokonce i takový, který přežil dávné časy – přece nemohl trpět lidskými slabostmi? Nebo mohl?

Netrvalo ti moc dlouho, abys zapomněl na Mona, co, zlato? ozval se mu v hlavě hlas Susannah. A hned vzápětí ho následoval Jakeův hlas: Blaine je svízel. A potom uslyšel i svůj hlas: Jestli budeš s tímhle hochem jednat jako s obyčejným pouťovým automatem na věštění budoucnosti, zasloužíš si všechno, co tě potká, Edáčku.

„Pověz mi o těch Vlcích,“ vybídl ho Eddie.

„Co byste chtěl vědět, sai Eddie?“

„Odkud pocházejí, například. Kde mají svoje místečko, kde si můžou dát tlapy na stůl a prdět o sto šest. Pro koho pracujou. Proč kradou děti. A proč z dětí, které nakonec vrátí, jsou šmejdi.“ Pak ho napadla další otázka. Možná ta nejhlavnější. „A taky, jak poznáš, že přijdou?“

Uvnitř Andyho zacvakalo. Tentokrát cvakal hodně, možná celou minutu. A když Andy znovu promluvil, měl jiný hlas. Eddiemu připomněl strážníka Bosconiho ze čtvrti, kde dřív bydlel. Brooklynská avenue, to byl rajón poldy Bosca. Když ho člověk potkal, jak se prochází po ulici a vrtí obuškem, mluvil Bosco jako lidská bytost a taky se tak choval – jak se máš, Eddie, jak se daří tvojí mámě, jak se daří tomu budižkničemovi, tvýmu bráchovi, jestlipak se zapíšeš do chlapecký ligy, tak jo, uvidíme se v tělocvičně, ne abys začal kouřit, přeju pěknej den. Ale když si policajt Bosco myslel, že jste něco provedli, proměnil se v chlapa, kterému by se člověk nejradši vyhnul. Strážník Bosconi se neusmíval a oči za brýlemi byly jako zmrzlé únorové kaluže (tady, na této straně Velkého Všehomíra, byl únor náhodou Čas Kozy). Policajt Bob nikdy Eddieho neuhodil, ale několikrát – jednou těsně poté, co nějací kluci zapálili obchod pana Woo Kima –, si byl Eddie jist, že by ho ten parchant v modré uniformě praštil, kdyby byl Eddie tak hloupý a něco mu odsekl. Policista nebyl vyloženě schizofrenní – aspoň ne jako v případě Detty/Odetty –, ale skoro. Policista Bosconi existoval ve dvou verzích. Jednu z nich představoval milý chlap. Tou druhou byl polda.

Když Andy znovu promluvil, už to nebyl žádný dobromyslný přihlouplý strýček, který věří článkům v Inside View,

kde se píše o aligátořích chlapcích a že Elvis Presley stále žije v Buenos Aires. Tento Andy mluvil naprosto bez emocí, jako by byl mrtvý.

Jinými slovy jako skutečný robot.

„Jaké je vaše heslo, sai Eddie?“

„Cože?“

„Heslo. Máte deset vteřin. Devět… osm… sedm…“

Eddie si vzpomněl na špionážní filmy, které viděl. „Myslíš, že já řeknu něco jako ‚Růže v Káhiře kvetou‘ a ty odpovíš ‚Pouze v zahradě paní Wilsonové‘ a na to zase já řeknu –“

„Chybné heslo, sai Eddie… dva… jedna… nula.“ Uvnitř Andyho to tlumeně zadunělo, Eddiemu byl ten zvuk nesmírně protivný. Zněl, jako když ostrý sekáček projede kusem masa a zasekne se do špalku. Náhle začal poprvé přemýšlet o Starém lidu, který sestrojil Andyho (nebo to možná dokázali lidé ještě starší než Starý lid, řekněme Opravdu starý lid – kdopak ví?). Takové lidi by Eddie osobně nerad potkal, pokud by jejich vzorkem měli být poslední přežívající v Ludu.

„Můžete mít ještě jeden pokus,“ pronesl studený hlas. Trochu připomínal hlas, který se ptal Eddieho, jestli by chtěl slyšet svůj horoskop, ale nic lepšího se o něm nedalo říct – jen že cosi připomínal. „Pokusíte se znovu, Eddie z New Yorku?“

Eddie se rozhodl rychle. „Ne,“ odpověděl, „vykašlu se na to. Ta informace je vyhrazená, že?“

Několikrát to zacvakalo. Pak se ozvalo: Vyhrazená: omezená, držená v rámci stanovených hranic, jako informace daného dokumentu nebo q-disku; omezená na osoby oprávněné tuto informaci využívat; oprávněné osoby se ohlašují heslem.“ Další odmlka vyplněná přemýšlením a potom Andy dodal: „Ano, Eddie. Tato informace je vyhrazená.“

„Proč?“ zeptal se Eddie.

Nečekal odpověď, ale Andy mu ji poskytl. „Směrnice devatenáct.“

Eddie ho poplácal po ocelovém boku. „Příteli, to mě vůbec nepřekvapuje. Samozřejmě že směrnice devatenáct.“

„Nechtěl byste si poslechnout rozšířený horoskop, Eddie-sai?“

„Myslím, že se bez něj obejdu.“

‚A co třeba písničku s názvem ‚Lomcovák, co jsem včera večer pil‘? Má spoustu zábavných slok.“ Odněkud z Andyho hlasové membrány zazněl tón píšťaly.

Eddie, kterého představa spousty zábavných slok kdoví proč vylekala, zrychlil krok, aby se dostal k ostatním co nejdřív. „Necháme to na jindy, co říkáš? Zrovna teď bych si dal hrnek kafe.“

„Přeji vám dobrou chuť, sai,“ řekl Andy. Eddiemu připadalo, že to znělo nějak schlíple. Jako policajt Bosco, když se od vás dozvěděl, že letos v létě nemáte čas zapsat se do chlapecké ligy.

3

Roland seděl na balvanu trčícím ze země a popíjel kávu. Poslouchal, co mu Eddie povídá, a nijak ho nepřerušoval, jenom jednou trochu změnil výraz ve tváři: při zmínce o směrnici devatenáct nepatrně povytáhl obočí.

Na druhé straně mýtiny Slightman mladší vytáhl jakýsi bublifuk, který vyráběl neobyčejně pevné bubliny. Ochu je honil, několik jich propíchl zuby, ale pak začal chápat, co po něm Slightman asi chce, totiž sehnat bubliny na vratkou hromádku plnou světla. Ta bublinová hromádka připomněla Eddiemu Čarodějovu duhu, ty nebezpečné skleněné koule. Opravdu Callahan jednu má? Tu nejnebezpečnější ze všech?

Za chlapci, na okraji mýtiny, stál Andy, stříbrné paže založené na nerezocelové klenbě hrudníku. Čekal, až bude moci sklidit po jídle, které jim přinesl a pak uvařil, jak se Eddie domníval. Dokonalý sluha. Uvaří, uklidí, předpoví vám setkání s tmavou dámou. Jenom nečekejte, že poruší směrnici devatenáct. Aspoň ne bez hesla.

„Pojďte ke mně, lidi, můžete?“ požádal je Roland mírně zvýšeným hlasem. „Přišel čas, abychom usedli k poradě. Nebude trvat dlouho, což je dobré, alespoň pro nás, protože my už jsme poradu drželi, ještě než k nám přišel sai Callahan, a řeči po chvíli unaví, to tedy ano.“

Sešli se a usedli kolem něho jako poslušné děti, ti z Cally i ti, kteří přišli z daleka a budou odtud pokračovat do ještě větší dálky.

„Nejdřív bych chtěl slyšet, co víte o těch Vlcích. Eddie mi řekl, že Andy nemůže prozradit, odkud jeho vědomosti pocházejí.“

„Mluvíš správně,“ zaburácel Slightman starší. „Ten, kdo ho vyrobil, nebo někdo později mu zabránil o tomhle mluvit, i když nás na příchod Vlků vždycky upozorní. O jiných věcech dokáže mlít hubou bez přestání.“

Roland se podíval na hromotluckého farmáře z Cally. „Zasvětíš nás, sai Overholsere?“

Tian Jaffords vypadal zklamaně, že nebyl vyzván on. Jeho žena byla zklamaná kvůli němu. Slightman starší přikývl, jako by Rolandův výběr řečníka očekával. Overholser se nenafouknul, jak by Eddie asi předpovídal. Namísto toho asi půl minuty hleděl dolů na své překřížené nohy a ošoupané boty, mnul si tvář a přemýšlel. Na pasece bylo tak ticho, že Eddie slyšel, jak farmářova dlaň tiše chrastí ve dvou– nebo třídenním strnisku. Nakonec vzdychl, pokývl a podíval se na Rolanda.

„Pravím díky. Nejsi takový, jak jsem čekal, musím říct. Ani tvoje tet.“ Overholser se otočil k Tianovi. „Udělal jsi správně, že jsi nás sem dotáhl, Tiane Jaffordsi. Takové setkání bylo zapotřebí a já říkám díky.“

„Já tě sem nevytáhl,“ opravil ho Jaffords. „To byl Stařec.“

Overholser kývl na Callahana. Callahan udělal totéž a potom vrásčitou rukou udělal ve vzduchu znamení kříže – jako by chtěl říct, že to neudělal ani on, ale Bůh, pomyslel si Eddie. Možná to tak bylo, ale když došlo na tahání horkých kaštanů z ohně, vsadil by dvě babky na Rolanda z Gileadu za každý dolar, který by připadl na Boha a Člověka Ježíše, ty nebeské pistolníky.

Roland čekal, na tváři naprosto klidný a dokonale zdvořilý výraz.

Nakonec se Overholser rozhovořil. Mluvil skoro čtvrt hodiny, pomalu, ale stále k věci. Tak především tu byla ta

záležitost s dvojčaty. Obyvatelé Cally si uvědomovali, že v jiných částech světa a jiných minulých dobách jsou děti rozené po dvojicích spíše výjimkou než pravidlem, ale v kraji Velkého srpu byla naopak vzácností jednočetná těhotenství, jak se to stalo u Jaffordsů s Aronem. Byly to převelké vzácnosti.

A někdy před sto dvaceti lety (možná sto padesáti – s tím časem je to dnes hrozné, žádnou událost není možno přesně časově určit) začaly nájezdy Vlků. Nepřicházeli přesně každou generaci, tedy každých dvacet let, ale za delší dobu. Přesto se to období jedné generaci blížilo.

Eddiemu se zachtělo zeptat se Overholsera a Slightmana, jak Starý lid mohl zamknout Andymu ústa, pokud jde o Vlky, jestliže Vlci vyrážejí z Hromové tišiny necelých dvě stě let, ale pak to nechal být. Ptát se na něco, na co není možno odpovědět, je ztráta času, řekl by Roland. Přesto byla taková otázka zajímavá, že? Bylo zajímavé ptát se, kdy a kdo (nebo co) programoval Andyho – Posla (Mnoho dalších funkcí).

A proč.

Overholser řekl, že Vlci brali děti po jednom z každého páru ve věku zhruba od tří do čtrnácti let a odváděli je na východ, do země Hromové tišiny. (Slightman starší při těchto slovech vzal svého chlapce kolem ramen, jak si Eddie všiml.) Děti tam zůstaly poměrně krátkou dobu – tak čtyři týdny, nejvýš osm. Potom se jich většina vrátila. O těch, které se nevrátily, se všichni domnívali, že v Zemi temnoty zemřely, že ten příšerný obřad, jemuž byly zřejmě podrobeny, několik dětí zabil, místo aby je jen poničil.

Z těch, které se vrátily, se stali přinejlepším puncovaní idioti. Pětileté dítě po návratu neumělo nic z perně naučené slovní zásoby, zbývalo mu jenom žvatlat a natahovat se po věcech, které chtělo. Plenky, které odložilo před dvěma nebo třemi lety, znovu musely nastoupit a zůstávaly, dokud takovému zešmejděnému děcku nebylo deset nebo i dvanáct let.

„To vám povídám, Tia se pořád počurává, tak jednou za šest dní, a dá se počítat s tím, že se taky jednou za měsíc pokadí," doplnil Jaffords.

„Slyšte ho," souhlasil Overholser sklíčeně. „Můj vlastní bratr Welland byl zrovna takový, až do smrti. A samozřejmě se na ně musí dávat pozor, víceméně neustále, protože když se dostanou k něčemu, co mají rádi, budou se cpát, dokud nepuknou. Kdo dohlíží na tvoje, Tiane?"

„Bratránek," odpověděla Zalia, než Tian stačil promluvit. „Heddon a Hedda už taky můžou trochu pomoct, už jsou celkem ve věku, kdy –" zarazila se a zřejmě si uvědomila, co říká. Zkřivila ústa a zmlkla. Eddie asi pochopil. Heddon a Hedda už mohli pomáhat, ano. Příští rok bude moct pomáhat už jenom jeden z nich. Zatímco ten druhý…

Dítě, které bylo odvedeno v deseti letech, se mohlo vrátit se zachovanými zbytky řeči, ale dál už nikdy nepokročilo. Děti, které byly odvedeny jako nejstarší, dopadly nejhůř, protože zřejmě do určité míry dokázaly pochopit, co se jim přihodilo. O co přišly. Tyto děti byly plačtivé a často se prostě odplížily pryč a hleděly na východ jako ztracené duše. Jako by tam viděly svoje ubohé mozky, kroužící jako ptáci na tmavém nebi. Časem polovina z těchto dětí spáchala sebevraždu. (Při těch slovech se Callahan znovu pokřižoval.)

Šmejdům zůstala dětská postava, řeč i chování až do věku šestnácti let. Potom, velmi náhle, většina z nich prudce vyrostla do velikosti mladého obra.

„Nemáte ponětí, jaké to je, když jste to neviděli a neprožili," řekl Tian. Díval se do popela v ohništi. „Nemáte ponětí, jakou jim to působí bolest. Víte, jak pláče dítě, když se mu prořezávají zuby?"

„Ano," řekla Susannah.

Tian přikývl. „Je to, jako by se jim prořezávalo celé tělo, víte."

„Slyšte ho," souhlasil Overholser. „Můj bratr asi šestnáct nebo osmnáct měsíců mohl jenom spát, jíst, naříkat a růst. Pamatuju se, že plakal dokonce i ve spaní. Vylezl jsem z postele a přešel k němu a z jeho hrudníku a nohou a hlavy se ozývalo takové chrastění. To bylo slyšet, jak mu v noci rostou kosti, slyšte mě."

Eddie si představil tu hrůzu. Člověk slyšel různé pohádky o obrech – čichám, čichám člověčinu –, ale až do této chvíle ho vůbec nenapadlo, jak může být hrozné, proměňovat se v obra. Jako by se jim prořezávalo celé tělo, připomněl si Eddie a otřásl se.

„Rok a půl, déle ne, a bylo to hotové, ale zajímalo by mě, jak dlouho to musí připadat jim, protože po návratu si neuvědomovali čas o nic víc než ptáci nebo hmyz."

„Nekonečně dlouho," pronesla Susannah. Byla velmi bledá a vypadala, že je jí zle. „Musí jim to připadat jako celá věčnost."

„V noci to chrastí, jak jim rostou kosti," opakoval Overholser. „Bolí je hlava, jak jim rostou lebky."

„Zalman jednou křičel devět dnů bez přestávky," přidala se Zalia. Pronesla to lhostejně, ale Eddie viděl v jejích očích hrůzu, viděl ji velmi dobře. „Vystoupily mu lícní kosti. Bylo přímo vidět, jak se zvedají. Čelo se vyklenovalo pořád víc, a když jste nastavili ucho blíž, bylo slyšet, jak mu lebka vrže, když se roztahuje. Znělo to, jako když vrže větev stromu pod tíhou námrazy.

Křičel devět dnů. Devět. Ráno, v poledne a uprostřed noci. Křičel a křičel. Z očí se mu hrnuly slzy. Modlili jsme se ke všem bohům, co jich je, aby ochraptěl – nebo i oněměl –, ale nic takového se nestalo, říkám díky. Kdybychom měli pistoli, nejspíš bychom ho zabili, jak tam tak ležel na slamníku, abychom tu bolest ukončili. Můj starý dobrý tatínek už se mu chystal podříznout krk, když vtom to přestalo. Kosti mu nějakou dobu ještě rostly – jeho kostra, víte –, ale hlava byla nejhorší ze všeho, a tak konečně přestal křičet, bohům díky a Člověku Ježíši také."

Kývla na Callahana. Ten také přikývl a zvedl k ní ruku, chvíli ji podržel nataženou ve vzduchu. Zalia se obrátila zase k Rolandovi a jeho přátelům.

„Teď mám pět vlastních dětí," řekla. „Aron je v bezpečí, říkám díky, ale Heddonovi a Heddě je deset, těm se to nevyhne. Lymanovi a Lie je teprve pět, ale i pět roků stačí. Pět…" Zakryla si obličej rukama a ztichla.

4

Jakmile překotný růst skončil, někteří byli schopni pracovat, pokračoval Overholser. Ostatní – většina – nedokázali zvládnout ani tak jednoduché úkoly jako dobývání pařezů nebo vykopávání jam na kůly. Vídali jste je posedávat na schodech Berkova konzumu nebo se někdy se potloukali klátivým krokem po kraji, skupinky mladých mužů a žen, všichni obrovití, mohutní a tupí, někdy se na sebe usmívali a žvatlali, jindy jenom civěli do nebe.

Nepářili se, za to buď chvála a díky. I když všichni do té ohromné velikosti nevyrostli a jejich duševní a tělesné schopnosti se trochu lišily, zdálo se, že jedno platí u všech: vrátili se pohlavně umrtvení. „Račte mi prominout hrubost," řekl Overholser, „ale nevěřím, že se potom bratrovi Wellandovi někdy postavil, i když si na něj sahal. Zalio? Viděla jsi někdy, že by se tvému bratrovi… však víš co…"

Zalia zavrtěla hlavou.

„Kolik vám bylo, když přijeli, sai Overholsere?" zeptal se Roland.

„Myslíš jako poprvé? Wellandovi a mně bylo devět." Overholser teď mluvil velmi rychle. Vypadalo to, že má tuto řeč nacvičenou, ale Eddie byl jiného názoru. Overholser představoval v Calla Bryn Sturgisu sílu. Byl to velký farmář, Bůh nás ochraňuj a ukamenuj vrány. Bylo pro něho těžké vzpomínat na dobu, kdy byl dítě, malý, bezmocný a ustrašený. „Naše máma s tátou se nás snažili schovat ve sklepě. Aspoň tak mi to řekli. Ale nic si z toho nepamatuju, to mi věřte. Nejspíš jsem to zapomněl v sebeobraně. Jo, tak to bude. Někdo si to pamatuje lip než jiný, Rolande, ale všichni se shodujou na jednom: jednoho seberou, druhého nechají. Toho uneseného vrátí jako šmejda, který možná zastane trochu práce, ale od pasu dolů je mrtvěj. A potom… když se dožijí třicítky…"

Když se dožili třicítky, šmejdi najednou, skokem zestárli. Vlasy jim zbělely a často úplně vypadaly. Oči se jim zkalily. Svaly, které bývaly tak mohutné (jako u Tii Jaffordsové a Zalmana Hoonika), ochably a zchátraly. Někdy zemřeli v klidu, ve spánku. Ale častěji nebyl jejich konec vůbec klidný. Objevily se boláky, někdy na kůži, ale častěji v žaludku nebo v hlavě. V mozku. Všichni zemřeli dlouho předtím, než by bylo přirozené, nebýt Vlků, a mnoho jich zemřelo podobně, jako když vyrůstali z velikosti normálního dítěte v obra: v bolestném křiku. Eddieho napadlo, kolikpak asi z těchto idiotů, kteří zřejmě umírali na jakousi rakovinu, prostě někdo udusil nebo třeba nakrmil nějakým silným sedativem, které je poslalo daleko mimo bolest, daleko mimo spánek. Na něco takového se člověk neptá, ale Eddie si pomyslel, že odpověď by zněla: mnoho. Roland někdy používal slovo delah, které vždy doprovodil lehkým potřesem ruky kamsi k obzoru.

Mnoho.

Návštěvníci z Cally, kterým zármutek rozvázal jazyk a vzpomínky, by možná ještě pokračovali a vršili jednu žalostnou příhodu na druhou, ale Roland jim to nedovolil. „Teď mluvte o Vlcích, to žádám. Kolik jich k vám přichází?"

„Čtyřicet," odpověděl Tian Jaffords.

„Když se vezme celá Calla?" ozval se Slightman starší. „Né, to víc než čtyřicet." A trochu omluvně se obrátil na Tiana: „Bylo ti nejvýš devět, když přijeli naposledy, Tiane. Mně bylo něco přes dvacet. V městečku jich mohlo být čtyřicet, ale další přijeli na okolní farmy a ranče. Řekl bych, že celkem jich bylo šedesát, Rolande-sai, možná osmdesát."

Roland se podíval na Overholsera, povytáhl obočí.

„Je to už třiadvacet let, nezapomeňte," řekl Overholser, „ale myslím, že ta šedesátka to byla."

„Říkáte jim Vlci, ale co jsou zač doopravdy? Jsou to lidé? Nebo něco jiného?"

Overholser, Slightman, Tian a Zalia: Eddie chvilku přímo cítil, jak ti čtyři sdílejí khef, téměř je slyšel. Najednou se cítil sám a odstrčený, jako když vidíte na rohu ulice líbající se milence, navzájem se svírající v náručí a zahleděné hluboko do očí toho druhého. Ale teď už se tak přece nemusel cítit, nebo ano? Měl přece svoje vlastní ka-tet, své vlastní khef. Nemluvě o vlastní ženě.

Roland mezitím netrpělivě vrtěl malíčkem, to gesto Eddie tak důvěrně znal. No tak, lidi, říkal ten posunek, čas letí

„Nedá se pořádně poznat, kdo to je," začal Overholser. „Vypadají jako lidi, ale nosí masky."

„Vlčí masky," doplnila Susannah.

„Ano, paní, vlčí masky, šedé jako jejich koně."

„Říkáte, že všichni přijedou na šedých koních?" zeptal se Roland.

Tentokrát mlčeli kratší dobu, ale Eddie stále cítil ono khef a ka-tet, myšlenky, které se dorozumívají pomocí čehosi mnohem elementárnějšího než telepatie.

„Jo, hrome!" vybuchl Overholser a to mělo zřejmě znamenat, Na to vsaď prdel a neopovažuj se mě znovu zeptat. „Všichni na šedých koních. Na sobě mají šedé kalhoty, které vypadají jako kůže. Černé boty s hromotluckými ocelovými ostruhami. Zelené pláště a kapuce. A ty masky. Víme, že jsou to masky, protože někdy jsme je pak našli, když je ztratili. Vypadají jako z oceli, ale na slunci hnijí jako maso, zatracený ksindl."

„Aha."

Overholser mu věnoval poněkud urážlivý postranní pohled, jako by říkal, Jsi hlupák, nebo jenom pomalej? Potom řekl Slightman:, „Jejich koně letí jako vítr. Někdy posadí jedno děcko před sedlo a druhé dozadu."

„Opravdu je to tak?" zeptal se Roland.

Slightman horlivě přikyvoval. „Bohové nás ochraňujte." Všiml si, že Callahan znovu dělá znamení kříže, a vzdychl. „Prosím za prominutí, Starče."

Callahan pokrčil rameny. „Byli jste tu dřív než já. Svolávejte všechny bohy, co ráčíte, pokud vám bude jasné, že podle mě jsou falešní."

„A přijíždějí z Hromové tišiny," ujišťoval se Roland, který si posledních slov nevšímal.

„Tak," přisvědčil Overholser. „Uvidíte, kde leží, tamtím směrem asi stovku kol." Ukázal na jihovýchod. „Protože vyjdeme z lesů na posledním kopci před Srpem. Odtamtud uvidíte celou Východní planinu a za ní je velká tma, jako když na obzoru leží bouřkový mrak. Říká se, Rolande, že kdysi dávno tam byly vidět hory."

„Jako Skalnaté hory z Nebrasky," vydechl Jake.

Overholser na něho pohlédl. „Jak prosím, Jakeu-soh?“

„Ale nic,“ Jake se na farmáře plaše pousmál. Eddie si zatím důkladně zapamatovával, jak Overholser Jakea oslovil. Žádný sai, ale soh. Prostě další zajímavost.

„O Hromové tišině už jsme slyšeli,“ poznamenal Roland. Hlas měl až děsivě lhostejný, ale když Eddie ucítil, jak se mu do ruky vkrádá dlaň Susannah, byl rád.

„Je to zem upírů, ghúlů a skřetů – to se vypráví,“ řekla jim Zalia. Mluvila potichu, snažila se, aby se jí netřásl hlas. „Samozřejmě že jsou to jenom staré povídačky –“

„Ty povídačky jsou pravdivé,“ přerušil ji Callahan. Mluvil sice tvrdě, ale Eddie v jeho hlase zaslechl strach. Slyšel ho moc dobře. „Upíři jsou – a ty ostatní příšery velmi pravděpodobně také – a Hromová tišina je jejich hnízdo. O tom si můžeme důkladněji promluvit jindy, pistolníku, jestli ráčíš. Prozatím slyš jenom tohle, žádáme tě: o upírech vím dost. Nevím, jestli Vlci odvádějí děti z Cally zrovna k nim – asi spíš ne –, ale upíři opravdu jsou.“

„Proč to říkáš, jako bych o tom pochyboval?“ zeptal se Roland.

Callahan sklopil oči. „Protože pochybují mnozí. Já jsem taky pochyboval. Pochyboval jsem hodně, a…“ Zlomil se mu hlas. Odkašlal si, a když dokončoval větu, skoro šeptal. „A to byla moje zkáza.“

Roland chvíli mlčel, dřepěl na podrážkách prastarých bot, pažemi si objímal kostnatá kolena a trochu se pohupoval dopředu a dozadu. Potom se obrátil k Overholserovi: „V kolik hodin přicházejí?“

„Když odvedli Wellanda, bratra, bylo ráno,“ odpověděl farmář. „Nebylo to dlouho po snídani. Pamatuju se na to, protože Welland se mámy ptal, jestli si může vzít s sebou do sklepa hrnek s kafem. Ale posledně… když odvedli Tianovu sestru a Zaliina bratra a spoustu dalších…“

„Já přišel o dvě neteře a synovce,“ ozval se Slightman starší.

„Tehdy to bylo chvíli poté, co v Obecní síni zvonili poledne. Víme, v který den se to stane, protože ten den zná Andy, ale víc nám neřekne. Potom uslyšíme dusot kopyt, když z východu přijíždějí, a vidíme ohon prachu, který za sebou zvedají –“

„Takže poznáte, kdy přijedou,“ řekl Roland. „Vlastně to víte ze tří zdrojů. Od Andyho, podle dusotu kopyt a zvířeného prachu.“

Overholser, který pochopil Rolandův závěr, zrudl v buclatých tvářích a na krku jako cihla. „Přijíždějí ozbrojení, Rolande, rozumíš. Můžou střílet – mají pušky i revolvery, jaké má tvoje tet, a granáty – a další zbraně. Strašlivé zbraně Starého lidu. Světelné hole, které při dotyku zabíjejí, létající kovové bzučivé koule, kterým se říká Zlé Tonky nebo bumeráky. Ty hole spálí kůži dočerna a zastaví srdce – možná jsou elektrické nebo snad –“

Eddiemu znělo následující Overholserovo slovo jako anat–nomové. Nejdřív si myslel, že se ten muž snažil říct anatomické. Za chvilku si uvědomil, že to spíš bylo „atomové“.

„Jakmile vás Zlá Tonka zvětří, metelí to za váma, ať utíkáte, jak rychle chcete,“ vykládal Slightmanův chlapec dychtivě, „a můžete dělat jaký chcete zatáčky. Že jo, tati?“

„Jo, hrome,“ přisvědčil Slightman starší. „Potom vystrčí čepele, které víří kolem dokola tak rychle, že ani nejsou vidět, a rozřežou člověka na cucky.“

„Všichni jedou na šedých koních,“ dumal Roland. „Všichni mají stejnou barvu. Co ještě?“

Nic, jak se zdálo. Všechno bylo řečeno. Přijeli z východu v den, který Andy předpověděl, a po celou děsivou hodinu – možná déle – byla Calla plná dusotu kopyt těch šedých koní a křiku zdrcených rodičů. Zelené pláště vířily. Vlčí masky, které vypadaly jako z kovu a na slunci hnily jako kůže, cenily zuby. Děti byly uneseny. Někdy se stalo, že některý pár Vlci přehlédli, takže děti zůstaly spolu, což naznačovalo, že vlčí předvídavost není dokonalá. Ale i tak museli být zatraceně efektivní, pomyslel si Eddie, protože pokud rodiče děti někam odstěhovali (což dělali často) nebo schovali doma (jak se dělo skoro vždycky), Vlci je stejně našli a dlouho jim to netrvalo. Našli je dokonce i na dně hromady sklizené řepy nebo kupy sena. Lidé z Cally, kteří se pokusili čelit útoku, byli zastřeleni, usmaženi světelnou holí – že by to byl nějaký laser? – nebo rozsekáni na kusy létající Zlou Tonkou. Když se Eddie pokusil představit si to poslední, vybavil se mu jeden krvavý filmeček, na který ho kdysi zatáhl Henry. Jmenoval se Fantasma. Dávali ho ve starém kině Majestic. Na rohu Brooklynské a Markey Avenue. Majestic, stejně jako Eddie v minulém životě, páchl močí, popcornem a laciným vínem, které se prodávalo balené v hnědém sáčku. Někdy se v uličkách povalovaly jehly. Možná žádná sláva, ale občas – obvykle v noci, když nemohl dlouho usnout – cosi hluboko v něm stále oplakávalo ten starý život, do kterého patřil i Majestic. Plakalo to jako ukradené dítě, které volá mámu.

Děti byly uneseny, kopyta oddusala tam, odkud přišla, a tím to končilo.

„Ne, to určitě ne,“ namítl Jake. „Přece je museli přivést zpátky, ne?“

„Ne,“ řekl Overholser. „Šmejdi se vracejí vlakem, slyšte, je jich tam už velké vrakoviště, to vám můžu ukázat, a – co? Co je?“ Jakeovi spadla brada a zbělel jako křída.

„Nedávno jsme prodělali s vlakem dost špatnou zkušenost,“ vysvětlila Susannah. „Ty vlaky, které vám děti zase přivezou, jsou mono?“

Nebyly. Overholser, Jaffordovi a Slighmanovi ani netušili, co to mono je. (Callahan, který byl jako kluk v Disneylandu, to věděl.) Vlaky, které děti přivážely, tahala obyčejná stará lokomotiva (Doufám, že se žádná nejmenovala Karlík, pomyslel si Eddie), ale bez mašinfíry a jenom s jedním nebo dvěma plošinovými vagóny. Děti se mačkaly na nich. Když přijely, obyčejně plakaly strachem (a taky kvůli spáleninám od slunce, pokud bylo na západ od Hromové tišiny horké a jasné počasí), potřísněné jídlem a vlastními uschlými výkaly, a byly dehydrované na troud. U konce kolejiště nebylo žádné nádraží, i když Overholser vyslovil názor, že tam možná kdysi, před staletími stálo. Jakmile děti vyložili, zapřáhli spousty koní a pokaždé krátký vlak odtáhli pryč z rezavých kolejí. Eddieho napadlo, že by se dalo spočítat, kolikrát Vlci přišli, podle toho, kolik lokomotiv takto rezavělo na vrakovišti, jako když se podle letokruhů počítá věk stromu.

„Jak dlouho ty děti jely, dá se to odhadnout?“ zeptal se Roland. „Soudě podle toho, v jakém stavu dorazily?“

Overholser se podíval na Slightmana, potom na Tiana a Zaliu. „Dva dny? Tři?“

Pokrčili rameny a přikývli.

„Dva nebo tři dny,“ odpověděl Overholser Rolandovi možná s větší jistotou, než k jaké ho opravňovaly pohledy ostatních. „Dost dlouho na to, aby je popálilo slunce a aby snědly většinu jídla, které dostaly –“

„Nebo ho po sobě rozpatlaly,“ zamručel Slightman.

„– ale ne tak dlouho, aby na ten úpal zemřely,“ dokončil Overholser. „Pokud bychom měli podle toho hádat, jak daleko od Cally se dostaly, můžu vám akorát popřát, abyste tu hádanku rozluštili, protože nikdo neví, jakou rychlost ten vlak nabere, když jede přes pláně. K druhému břehu řeky přijede docela pomalu, ale to celkem nic neznamená.“

„Ne,“ souhlasil Roland, „to neznamená.“ Zamyslel se. „Zbývá dvacet sedm dnů?“

„Teď už dvacet šest,“ ozval se Callahan tiše.

„Je tu jedna věc, Rolande,“ řekl Overholser. Mluvil omluvně, ale bojovně vystrčil bradu. Eddieho napadlo, že Overholser se přepnul do podoby chlapíka, který se vám nelíbí už od pohledu. Tedy pokud máte problém s autoritativními lidmi, což měl Eddie vždycky.

Roland tázavě zvedl obočí.

„Ještě jsme neřekli ano.“ Overholser pohlédl na Slightmana staršího, jako by hledal podporu, a Slightman přikývl.

„Musíte vědět, že my nemáme možnost poznat, jestli jste ti, za které se prohlašujete,“ řekl Slightman trochu ostýchavě. „Moje rodina nikdy neměla žádné knížky, co pamatuju, a na ranči taky žádné nejsou – dělám předáka na Eisenhartově Rozkývaném B – jenom plemenné knihy, ale když jsem byl malý, slyšel jsem spoustu příběhů o Gileadu a pistolnících a Arturu Eldovi jako každý kluk u nás… slyšel jsem o kopci Jericho a další divoké povídačky… ale nikdy jsem neslyšel o pistolníkovi, kterému by chyběly dva prsty, nebo o pistolnici s hnědou kůží nebo o pistolníkovi, který je tak mladý, že se bude holit až za pěknou řádku let.“

Jeho syn se při těch slovech polekal a zároveň upadl do strašných rozpaků. Slightman také vypadal rozpačitě, ale vytrval.

„Prosím za prominutí, jestli vás něco z toho urazilo, ale já opravdu –“

„Slyšte ho, slyšte dobře,“ zamručel Overholser. Eddie docházel k závěru, že jestli ten chlap vystrčí bradu ještě o kousek víc, nejspíš se mu odlomí.

„– ale naše rozhodnutí bude mít dalekosáhlé dopady. To musíte chápat. Jestli se rozhodneme špatně, mohlo by to znamenat zánik našeho městečka a všech jeho obyvatel.“

„Nevěřím vlastním uším!“ vykřikl Tian Jaffordds rozhořčeně. „Myslíte si, že to jsou podvodníci? Bohové dobří, chlape, copak ses na něho nepodíval? Copak jsi –“

Manželka ho popadla za loket tak prudce, až mu pod špičkami jejích prstů zůstaly na opálené kůži bílé otisky. Tian na ni pohlédl a ztichl, ale rty pevně stiskl k sobě.

Někde v dálce zakrákala vrána a trochu ostřejším hlasem jí odpověděl řezák. Pak se rozhostilo ticho. Jeden po druhém se otáčeli k Rolandovi z Gileadu, aby viděli, jak odpoví.

5

Pokaždé to bylo stejné a to ho unavovalo. Žádali pomoc, ale chtěli také doporučení. Nejlépe zástup svědků. Žádali ochranu, ale bez rizika, chtěli jen zavřít oči a být zachráněni.

Roland se pomalu houpal dopředu a dozadu, rukama objímal kolena.

Potom sám pro sebe přikývl a zvedl hlavu. „Jakeu,“ řekl. „Pojď ke mně.“

Jake pohlédl na Bennyho, svého nového kamaráda, pak vstal a přešel k Rolandovi. Za patami mu ťapkal Ochu, jako vždy.

„Andy,“ řekl Roland.

„Sai?“

„Přines mi čtyři talíře, z kterých jsme jedli.“ Zatímco Andy plnil rozkaz, Roland oslovil Overholsera: „Přijdete o pár kousků nádobí. Když pistolníci přijedou do města, sai, leccos se rozbije. To je prostý životní fakt.“

„Rolande, my přece nepotřebujeme –“

„Ticho,“ zarazil ho Roland, a i když mluvil mírně, Overholser okamžitě ztichl. „Vy jste nám vyprávěli svůj příběh, teď jsme na řadě my.“

Na Rolanda padl Andyho stín. Pistolník zvedl hlavu a převzal talíře, které ještě nebyly umyté a stále se leskly mastnotou. Pak se obrátil k Jakeovi, se kterým se udála pozoruhodná proměna. Když seděl s malým Bennym, díval se, jak Ochu předvádí své chytré kousky, a pyšně se usmíval, vypadal Jake jako obyčejný dvanáctiletý kluk – bezstarostný a nejspíš ve své staré kůži. Teď úsměv zmizel a bylo těžké poznat, kolik je mu vlastně let. Jeho modré oči hleděly do Rolandových, které měly skoro stejný odstín. Pod paží se mu v „dokařské spojce“ houpal ruger, který v jiném životě sebral otci ze zásuvky stolu. Spoušť byla zajištěna koženým očkem, které teď Jake popaměti uvolnil. Stačil jediný drobný pohyb.

„Odříkej, co ses naučil, Jakeu, synu Elmerův, a věrně.“

Roland trochu čekal, že Eddie nebo Susannah zasáhnou, ale nestalo se tak. Podíval se na ně. Tváře měli chladné a vážné jako Jake. Dobře.

Jakeův hlas byl také bez výrazu, ale slova zazněla tvrdě a pevně.

„Nemířím rukou, ten, kdo míří rukou, zapomněl tvář svého otce. Mířím očima. Nestřílím rukou –“

„Nechápu, co má tohle –“ začal Overholser.

Susannah na něj namířila ukazovák a pronesla: „Zmlkni.“

Zdálo se, že Jake nic neslyšel. Nespouštěl oči z Rolanda. Chlapec si položil pravou ruku na hrudník, roztáhl prsty. „Ten, kdo střílí rukou, zapomněl tvář svého otce. Střílím hlavou. Nezabíjím pistolí. Ten, kdo zabíjí pistolí, zapomněl tvář

svého otce.“

Jake se odmlčel. Nadechl se. A promluvil.

„Zabíjím srdcem.“

„Zabij tohle,“ prohodil Roland a bez dalšího varování vyhodil všechny čtyři talíře vysoko do vzduchu. Vzlétly, roztočily se a oddělily od sebe, černé kotouče proti bílému nebi.

Jakeova ruka, ta, která spočívala na hrudi, se proměnila v rozmazanou šmouhu. Tasila ruger z pouzdra, švihla jím vzhůru a začala mačkat spoušť, když Rolandova ruka byla stále ještě ve vzduchu. Zdálo se, že talíře se nerozprskávají jeden po druhém, ale všechny najednou. Na paseku dopadly střepy. Několik jich padlo do ohně, až vylétl popel a jiskry. Jeden nebo dva cinkly Andymu o ocelovou hlavu.

Rolandovy ruce se bleskurychle mihly, jak jimi chňapl do vzduchu. I když nevydal žádný rozkaz, Eddie a Susannah udělali totéž, udělali to, zatímco návštěvníci z Calla Bryn Sturgisu se krčili, polekaní hlasitou palbou. A rychlostí střelby.

„Podívejte se na nás, račte, říkám díky,“ řekl Roland. Zvedl ruce. Eddie a Susannah udělali totéž. Eddie chytil tři hliněné střepy. Susannah jich měla pět (a k tomu malé říznutí na bříšku prstu). Roland chytil plný tucet střepů z padajícího šrapnelu. Vypadalo to skoro, že by vydaly na celý talíř, kdyby se kousky slepily dohromady.

Šestice z Cally užasle hleděla. Malý Benny si pořád mačkal rukama uši. Teď ruce pomalu spustil. Díval se na Jakea jako na ducha nebo na nebeské zjevení.

„Pane… Bože,“ vydechl Callahan. „To je jako nějaký trik z představení o Divokém západu.“

„Žádný trik,“ odpověděl Roland, „to v žádném případě. Je to Způsob Eldů. Jsme z onoho an-tet, khef a ka, to vám zaručuju. Pistolníci, rozumíte. A teď vám povím, co uděláme.“ Očima vyhledal Overholserův pohled. „Co chceme udělat, říkám, protože nás nikdo nenajal. Přesto si myslím, že nic z toho, co řeknu, vás nijak neznepokojí. A jestli snad ano –“ Roland pokrčil rameny. Jestli ano, vaše škoda, znamenalo to gesto.

Vysypal střepy mezi boty a oprášil si ruce.

„Kdyby to byli Vlci,“ řekl, „už by jich vás soužilo jenom padesát šest místo šedesáti. Čtyři by leželi mrtví na zemi, dřív než byste se stačili nadechnout. Zabil by je chlapec.“ Zahleděl se na Jakea. „Tedy ten, koho byste možná nazvali chlapcem.“ Roland se odmlčel. „Jsme zvyklí na velkou přesilu.“

„Ten mládenec má úžasnou mušku, to zaručuju,“ řekl Slightman starší. „Ale mezi hliněným talířem a Vlky na koních je rozdíl.“

„Pro tebe, sai, možná ano. Pro nás ne. Ne když dojde na střílení. Když se začne střílet, zabijeme vše, co se hýbe. Proto jste nás přece vyhledali?“

„Co když se nedají zastřelit?“ zeptal se Overholser. „Co když se nedají zastavit ani tím nejtvrdším kalibrem?“

„Proč marníte čas, když času zbývá málo?“ zeptal se Roland klidně. „Přece víte, že se dají zabít, jinak byste nás vůbec nevyhledali. Neptal jsem se na to, protože odpověď je nasnadě.“

Overholser znovu temně zrudl. „Prosím za prominutí,“ zamumlal.

Benny zatím pořád civěl na Jakea vykulenýma očima a Rolanda nad oběma chlapci trochu bodla lítost. Možná se jim i nadále podaří udržovat jakési přátelství, ale to, co se právě přihodilo, ho zásadně promění, z přátelství se stane něco, co se vůbec nebude podobat bezstarostnému khef, které spolu doposud chlapci sdíleli. Což byla škoda, protože když Jake nebyl zrovna volán, aby se stal pistolníkem, byl pořád jenom klukem. Přibližně ve věku, ve kterém byl Roland uvržen do zkoušky mužnosti. Ale nejspíš nezůstane mladý moc dlouho. A to byla škoda.

„Teď mě poslouchejte,“ řekl Roland, „a slyšte mě dobře. Zakrátko vás opustíme, abychom se vrátili do svého tábora a usedli ke své poradě. Zítra, až přijedeme do vašeho městečka, uložíme se u jednoho z vás –“

„Přijďte na Sedm mil,“ ozval se Overholser. „Uvítáme vás a poděkujeme, Rolande.“

„U nás je to sice mnohem menší,“ nabízel se Tian, „ale Zalia a já –“

„Budeme mít velkou radost, jestli přijdete k nám,“ řekla Zalia. Zrudla stejně silně jako Overholser. „Tak, velkou radost.“

Roland se zeptal: „Máš kromě kostela také dům, sai Callahane?“

Callahan se usmál. „Mám, a vzdávám Bohu díky.“

„První noc v Calla Bryn Sturgisu bychom mohli zůstat u tebe,“ rozhodl Roland. „Bylo by to možné?“

„Jistě, jste vítáni.“

„Měl bys nám ukázat svůj kostel. Zasvětit nás do jeho tajemství.“

Callahan neuhnul pohledem. „S radostí takové příležitosti využiji.“

„V dalších dnech,“ usmíval se Roland, „využijeme veškeré pohostinnosti v městečku.“

„Určitě vám nebude nic chybět,“ ujišťoval ho Tian. „To vám slibuji.“ Overholser a Slightman přikyvovali.

„Pokud máme soudit podle jídla, které jsme právě pojedli, říkáte určitě pravdu. Pravíme díky, sai Jaffordsi, díky vám všem. Asi týden budeme my čtyři procházet městečkem a strkat nos tu i tam. Možná i trochu déle, ale nejspíš tak týden. Prohlédneme si ráz krajiny a jak jsou v ní rozmístěny budovy. Pořádně se připravíme na příchod těch Vlků. Budeme hovořit s lidmi, a lidé budou hovořit s námi – vy, kteří jste teď tady, se o to postaráte, tak?“

Callahan přikyvoval. „Nemůžu mluvit za Manni, ale ostatní budou s vámi mluvit o Vlcích víc než ochotně. Bůh a Člověk Ježíš ví, že to nejsou tajnůstkáři. A ti ze Srpu se jich k smrti bojí. Jestli budou mít pocit, že byste nám mohli pomoct, udělají, oč je požádáte.“

„Manni se mnou budou mluvit také,“ řekl Roland. „Už jsem s nimi dřív držel řeč.“

„Nenech se unést nadšením Starce, Rolande,“ upozornil ho Overholser. Zvedl baculaté ruce varovně do vzduchu. „V městečku jsou i jiní, které budete muset přesvědčit –“

„Například Vaughn Eisenhart,“ doplnil Slightman.

„Tak, a Eben Berka, chápeš," řekl Overholser. „Jeho jméno je jenom na tom konzumu, víte, ale patří mu i vývařovna a ta hospoda před ní… a taky má poloviční podíl ve stájích… a zápůjčky ve většině hospodářství v okolí. Když už jsme u těch hospodářství, nesmíme zapomenout na Buckyho Javiera," zamručel Overholser. „Nemá sice nejvíc, ale to jenom proto, že předal půlku svého majetku mladší sestře, když se vdávala." Overholser se naklonil k Rolandovi, obličej rozzářený vzpomínkou na kousek historie městečka, kterou se chystal vyprávět. „Roberta Javierová, Buckyho sestřička, měla štěstí," řekl. „Když naposledy přišli Vlci, byla se svým dvojencem jenom asi rok stará. Takže je vynechali."

„Buckyho dvojence odvedli už předtím," vysvětloval Slightman. „Bully už je čtyři roky po smrti. Byl nemocný. Od té doby není nic, co by Bucky pro ty dva mladší neudělal. Ale měli byste s ním promluvit, jo. Bucky má sice jenom osmdesát akrů, ale má váhu."

Roland si pomyslel: Stále to nechápou.

„Děkuji vám," řekl. „V nejbližší době nás tedy čekají hlavně obhlídky a naslouchání. Až skončíme, požádáme, aby ten, kdo se stará o pírko, ho nechal kolovat a svolal shromáždění. Tam vám povíme, jestli se dá městečko bránit a kolik budeme chtít mužů na pomoc, jestli to půjde."

Roland si všiml, jak se Overholser nadechuje k odpovědi, a zarazil ho zavrtěním hlavy.

„Každopádně jich nebudeme chtít mnoho," řekl. „Jsme pistolníci, žádná armáda. Myslíme jinak, jednáme jinak než armády. Požádáme nejvýš o pět mužů, aby bojovali s námi. Ale nejspíš o méně – tak dva nebo tři. Ale možná budeme potřebovat víc lidí, aby nám pomohli s přípravami."

„Proč?" zeptal se Benny.

Roland se usmál. „To ještě nedovedu říct, synku, protože jsem neviděl, jak to u vás v Calle vypadá. Ale v podobných případech je vždycky nejmocnější zbraní překvapení, a připravit pořádné překvapení, to obvykle vyžaduje spoustu lidí."

„Největší překvapení pro Vlky bude," ozval se Tian, „že vůbec budeme bojovat."

„Co když zjistíte, že se Calla nedá bránit?" zeptal se Overholser. „To mi povězte, to žádám."

„Potom vám já a moji přátelé poděkujeme za pohostinnost a potáhneme dál," odpověděl Roland, „protože mám svůj vlastní úkol dál na stezce Paprsku." Chvíli pozoroval sklíčené obličeje Tiana a Zalie a dodal: „Ale myslím, že to není pravděpodobné. Obyčejně se najde nějaká cesta."

„Kéž shromáždění přijme váš úsudek příznivě," řekl Overholser.

Roland zaváhal. V této chvíli by mohl jít s pravdou ven, kdyby chtěl. Jestli ti lidé stále věřili, že tet pistolníků by se nechalo svazovat rozhodnutím, které vydali farmáři a rančeři na veřejné schůzi, pak opravdu ztratili pojem o tom, jak kdysi fungoval svět. Ale vadilo to tolik? Nakonec všechno půjde svou cestou a stane se součástí jeho dlouhé minulosti. Nebo taky ne. Jestli ne, udělá v Calla Bryn Sturgisu tečku za svou minulostí a putováním a bude tlít pod kamenem. Možná ani to ne. Možná zůstane na místě, kde padne mrtev, někde na východ od městečka, on i jeho přátelé, a hnijící maso budou ozobávat vrány a rezáci. To prozradí ka. Jako vždy.

Všichni se na něho dívali.

Roland vstal, pravým bokem mu při tom pohybu projela prudká bolest, až sebou škubl. Eddie, Susannah a Jake ho napodobili a také vstali.

„Bylo to dobré setkání," pronesl Roland. „Pokud jde o to, co nás čeká, dá-li Bůh, voda bude."

Callahan řekl: „Amen."

VII.
Todes
1

„Šedáci," řekl Eddie.

„Tak," souhlasil Roland.

„Je jich padesát nebo šedesát, všichni na sedácích."

„Tak, toto řekli."

„A nepřipadalo jim to vůbec divné," dumal Eddie.

„Ne. Aspoň se nezdálo."

„Ale je to divné?"

„Padesát nebo šedesát koní stejné barvy? Ano, řekl bych, že je."

„Lidé z Cally přece chovají koně."

„Tak."

„Přivedli jich několik, abychom mohli jet." Eddie, který v životě na koni nejel, byl rád, že se tato zkušenost zatím odkládá, ale neřekl to nahlas.

„Tak, jsou uvázaní za kopcem."

„To víš jistě?"

„Cítil jsem je. Domnívám se, že se o ně postaral ten robot."

„Proč tihle lidi považují padesát nebo šedesát koní stejné barvy za běžnou věc?"

„Protože o Vlcích nebo věcech, které s nimi souvisejí, moc nepřemýšlejí," řekl Roland. „Myslím, že je příliš zaměstnává strach."

Eddie zapískal pár tónů, které však nedávaly dohromady žádnou melodii. Potom zopakoval: „Šedáci."

Roland přikývl. „Šedáci."

Chvilku se na sebe dívali, pak se rozesmáli. Eddiemu se moc líbilo, když se Roland smál. Byl to suchý, disharmonický

zvuk, zněl jako volání těch obřích černých ptáků, kterým říkal rezáci… ale Eddiemu se líbil. Možná to bylo tím, že se Roland smál tak zřídka.

Bylo pozdě odpoledne. Mraky nad hlavou prořídly natolik, že získaly světle modrou barvu, což byla skoro barva nebe. Overholserova skupina se vrátila do tábora. Susannah a Jake se vrátili po lesní cestě, aby nasbírali další kobliny. Po tom bohatém jídle, které spořádali, už nikdo nechtěl nic těžkého. Eddie seděl na kládě a vyřezával si. Vedle něho seděl Roland, před sebou měl na kusu jelenice rozložené všechny jejich pistole. Jednu součástku po druhé promazával a každý závěr, bubínek a hlaveň podržel proti světlu a naposledy si ho prohlédl, než ho položil.

„Pověděl jsi jim, že už to nemůžou ovlivnit," řekl Eddie, „ale nevnímali to o nic víc než tu záležitost s těma šedákama. A tys to nezdůrazňoval."

„Jenom bych je vystrašil," vysvětlil Roland. „V Gileadu jsme měli jedno rčení: Zlo může počkat až do dne, kdy musí dopadnout."

„Aha. My jsme v Brooklynu taky měli jedno rčení: Ze semišovýho saka sopel nedostaneš." Zvedl předmět, který vyráběl. Bude to káča, pomyslel si Roland, hračka pro nějaké děcko. A znovu ho napadlo, kolik toho asi Eddie ví o ženě, se kterou každou noc uléhal. O těch ženách. Ne třeba vědomě, ale podvědomě. „Jestli rozhodneš, že jim můžeme pomoct, tak jim budeme muset pomoct. To je ve stručnosti způsob Eldů, že?"

„Ano," odpověděl Roland.

„A jestli nedokážeme získat žádného z nich, aby bojoval s námi, budeme bojovat sami."

„Ach, s tím si nedělám starosti," řekl Roland. Měl talířek plný lehkého, sladkého zbrojního oleje. Namočil v něm růžek flanelového hadříku, zvedl pružinový zásobník z Jakeova rugeru a začal ho čistit. „Tian Jaffords půjde s námi, když na to přijde. Určitě má nějakého kamaráda, který udělá totéž, ať už shromáždění rozhodne jakkoliv. Přinejhorším je tu jeho žena."

„A když kvůli nám oba zahynou, co s jejich dětmi? Mají jich pět. Taky se myslím mluvilo o nějakým starouškovi – snad dědovi jednoho z nich. Nejspíš se starají i o něj."

Roland pokrčil rameny. Před několika měsíci by Eddie to gesto – i nehybný výraz v pistolníkově tváři – pochopil jako lhostejnost. Teď už rozuměl. Roland byl stejným vězněm svých pravidel a tradic, jako kdysi Eddie byl vězněm heroinu.

„Co když zabijou v tom městečku nás, až budeme blbnout s těma Vlkama?" zeptal se Eddie. „Nebude pak tvoje poslední myšlenka znít: ‚Nemůžu uvěřit, co jsem to byl za trotla, zahodit šanci dostat se k Temný věži, jenom abych zachránil bandu usmrkanejch spratků.' Nebo něco podobnýho."

„Pokud nebudeme stát věrně, nikdy se nedostaneme k Temné věži ani na tisíc mil," odpověděl Roland. „Chceš mi říct, že to necítíš?"

To Eddie nemohl, protože to cítil. A cítil ještě něco: jakousi krvežíznivou dychtivost. Ve skutečnosti se nemohl dočkat, až bude znovu bojovat. Chtěl dostat pár těch Vlků, nebo co byli zač, na mušku jednoho z Rolandových velkých revolverů. Nemělo smysl si něco nalhávat: toužil získat několik skalpů.

Nebo vlčích masek.

„Co tě opravdu trápí, Eddie? Chci, abys mi to řekl, když jsme tu jen sami dva." Pistolníkovy rty se zacukaly v nepatrném, křivém úsměvu. „Jen račiž, to žádám."

„Mám se vyzpovídat, co?"

Roland pokrčil rameny a čekal.

Eddie o té otázce uvažoval. Byla to důležitá otázka. Když tak před ní stál, připadal si zoufalý a k ničemu, podobně jako když měl za úkol vyřezat klíč, který měl propustit Jakea Chamberse do jejich světa. Jenomže tehdy mohl všechno svádět na přízrak svého staršího bratra, na Henryho, který mu hluboko v hlavě našeptával, že není k ničemu, že nikdy nebyl a ani nebude. A teď ho ohromila velikost toho, na co se Roland ptal. Protože mu starosti dělalo všechno, všechno bylo špatně. Všechno. Jenže špatně bylo špatné slovo, úplně opačné. Protože když se to vzalo z druhé strany, všechno vypadalo příliš správné, příliš dokonalé, příliš…

„Arhhh," zachroptěl Eddie. Popadl se z obou stran hlavy za vlasy a zatáhl. „Nedokážu vymyslet, jak to říct."

„Tak řekni to první, co tě napadne. Neváhej."

„Devatenáct," řekl Eddie. „Všechno je devatenáct."

Po zádech se svalil na voňavou lesní půdu, zakryl si oči a zakopal nohama jako vzteklé děcko. Pomyslel si: Možná zabít pár Vlků mě postaví zase na nohy. Možná to bude přesně ono.

2

Roland mu vyměřil plnou minutu a potom řekl: „Je ti líp?"

Eddie se posadil. „Vlastně ano."

Roland přikývl a pousmál se. „Tak už můžeš říct víc? Jestli ne, necháme to být, ale naučil jsem se mít ve vážnosti tvé pocity, Eddie – mnohem víc, než si uvědomuješ –, a jestli budeš mluvit, budu naslouchat."

Mluvil pravdu. Pistolníkovy pocity vůči Eddiemu původně kolísaly mezi opatrností a pohrdáním vůči tomu, co Roland považoval za charakterovou slabost. Vážnost se dostavila pomaleji. Objevila se v Balazarově kanceláři, kde Eddie bojoval nahý. To by dokázalo jen velmi málo mužů, které Roland znal. Vážnost narůstala, když si Roland začal uvědomovat, jak moc se Eddie podobá Cuthbertovi. Potom, v jednokolejném vlaku, si Eddie počínal s jakousi zoufalou kreativitou, kterou Roland mohl obdivovat, ale nikdy by jí nedosáhl. Eddie Dean měl neustále překvapující a někdy i rozčilující talent Cuthberta Allgooda dělat si ze všeho legraci. Měl také dar bleskové a hluboké intuice jako Alain Johns. Ale Eddie se ve výsledku vůbec nepodobal ani jednomu z Rolandových dávných přátel. Někdy byl slabý a zaměřený jen na sebe, ale hluboko uvnitř měl spoustu odvahy a také jejího skvělého bratra, kterému Eddie sám někdy říkal „srdce".

Ale v této chvíli chtěl Roland využít jeho intuice.

„Tak dobře," začal Eddie. „Nepřerušuj mě. Na nic se neptej. Jenom poslouchej."

Roland přikývl. A doufal, že Susannah a Jake se nevrátí, aspoň zatím.

„Podívám se na nebe – tam, kde se zrovna teď trhají mračna – a uvidím v tý modři napsaný číslo devatenáct."

Roland zvedl hlavu. A ano, bylo to tam. Také to číslo uviděl. Ale uviděl zároveň mračno podobné želvě a další díra v roztrhaném mraku vypadala jako obrněný vůz.

„Dívám se na stromy a vidím devatenáctku. Do ohně, vidím devatenáctku. Jména dávají devatenáctku jako u Overholsera a Callahana. Ale to všechno jsou jenom věci, které vidím, které můžu říct, můžu je pojmenovat." Eddie drmolil jako o překot, díval se Rolandovi rovnou do očí. „Je tu ještě něco. Má to něco společného s todesem. Já vím, že vy si všichni někdy myslíte, že mi všechno připomíná, jak jsem se dostával do rauše, a možná je to pravda, ale Rolande, todesovat je stejný jako pořádně se zfetovat."

Eddie o takových věcech vždycky mluvil, jako by si Roland nikdy za svůj dlouhý život nestrčil do mozku a těla nic silnějšího než graf, ale to bylo od pravdy dost daleko. Mohl by to Eddiemu někdy připomenout, ale teď ne.

„Už jenom být tady v tom tvým světě je jako todesovat. Protože… ách, chlape, tohle je těžký… Rolande, všechno tady je skutečný, ale zároveň není."

Rolanda napadlo, že by měl Eddieho upozornit, že toto není jeho svět, už ne – pro něho představovalo město Lud konec Středosvěta a začátek všech mystérií, která pak následovala –, ale opět mlčel.

Eddie nabral plnou hrst lesní půdy s voňavým jehličím a vyryl tím do hlíny pět černých rýh. „Skutečný," řekl. „Cítím to, čichám to." Strčil hrst jehličí k ústům a vyplázl jazyk, aby je olízl. „Ochutnávám to. A přitom je to stejně neskutečný jako devatenáctka, kterou vidím v ohni, nebo to mračno na nebi, který vypadá jako želva. Rozumíš tomu, co říkám?"

„Rozumím tomu velmi dobře," zamumlal Roland.

„Ti lidi jsou skuteční. Ty… Susannah… Jake… ten Gasher, kterej unesl Jakea… Overholser a Slightmanové. Ale to, jak se tu pořád objevují věci z mýho světa, to není skutečný. Nemá to smysl ani logiku, ale o to tak nejde. Prostě to není skutečný. Proč tady lidi zpívají Hej Jude? Nevím. A co ten kyborgskej medvěd – Šardik – odkud znám jeho jméno? Proč mi připomíná králíky? A ty kraviny s Čarodějem z Ozu, Rolande – to všechno se nám přihodilo, o tom nepochybuju, ale zároveň mi to nepřipadá skutečný. Připadá mi to jako todes. Jako devatenáct. A co následovalo po Zeleným paláci? Inu, vešli jsme do lesa jako Jeníček a Mařenka. Je tu cesta, po který můžeme jít. Kobliny, který si nasbíráme. Civilizace skončila. Všechno se rozpadá. Sám jsi to řekl. Viděli jsme to v Ludu. Jenomže víš co? Nerozpadá se to! Chachá, pitomci, zase jsem vás dostal!"

Eddie se zachechtal. Znělo to skřípavě a šíleně. Když si odhrnul černé vlasy z čela, zůstala mu na kůži šmouha od lesní hlíny.

„Vtip je v tom, že přímo tady, miliardu mil daleko kdovíodkud, narazíme na městečko jako z pohádky. Civilizovaný. Slušný. A v nich lidi, s jakejma máme pocit, že je dávno známe. Možná se ti nelíbí všichni – Overholser je trochu tuhý sousto –, ale máš pocit, že je znáš."

V tom má Eddie taky pravdu, pomyslel si Roland. Ještě Callu Bryn Sturgis ani neviděl, ale už mu připomínala Mejis. V jistém ohledu mu to připadalo naprosto v pořádku – farmářská a rančerská městečka jsou si po celém světě podobná –, ale v jiném ohledu ho to znepokojovalo. Sakra znepokojovalo. Například to sombrero, které nosil Slightman. Bylo možné, aby tady, tisíc mil od Mejisu, muži nosili podobné klobouky? Možná ano. Ale bylo možné, aby Slightmanovo sombrero Rolandovi tak silně připomínalo klobouk, který kdysi nosil Miguel, ten starý mozo v Mořské vyhlídce v Mejisu, před takovou řadou let? Nebo jen zapracovala jeho fantazie?

Pokud se fantazie týče, Eddie říká, že žádnou nemám, pomyslel si.

„A to pohádkový městečko má pohádkovej problém," pokračoval Eddie. „A tak ti pohádkoví lidi zavolají partu filmovejch hrdinů, aby je zachránili před pohádkovejma zločincema. Vím, že se to všechno odehrává doopravdy – velmi pravděpodobně budou umírat lidi a krev bude opravdová, řev bude opravdovej, potom ten pláč bude taky opravdovej –, ale zároveň je v tom cosi, co mi připadá jenom jako divadelní kulisy."

„A New York?" zeptal se Roland. „Jak ten ti připadal?"

„Stejnej," odpověděl Eddie. „Jen pomysli. Když si Jake vzal Karlíka Šš–šš a tu hádankovou knížku, zůstalo na stolku devatenáct knih… a potom ze všech parchantů, co jich v New Yorku je, se ukázal Balazar! Zrovna tenhle hajzl!"

„Ale no tak, no tak!" ozvala se Susannah vesele za nimi. „Žádné sprosťárny, chlapci." Jake ji tlačil po cestě, na klíně vezla hromadu koblin. Oba vypadali rozjařeně a spokojeně. Roland si domyslel, že s tím bude mít co dělat to vydatné jídlo, které předtím spořádali.

Roland řekl: „Někdy ten pocit neskutečna zmizí, ne?"

„Není to přímo neskutečno, Rolande. Je –"

„Nebuď takový puntičkář. Někdy zmizí. Je to tak?"

„Ano," řekl Eddie. „Když jsem s ní."

Šel za ní. Sklonil se. Políbil ji. Roland je ustaraně pozoroval.

3

Denní světlo se pomalu ztrácelo. Seděli kolem ohně a nechávali ho vyhasnout. Nakonec dostali jenom malý hlad a ten lehko ukojili koblinami, které natrhali Susannah a Jake. Roland přemýšlel o čemsi, co řekl Slightman, a byl zadumaný asi víc, než bylo zdrávo. Nakonec celý nerozpleteny ranec myšlenek odsunul a řekl: „Někteří z nás, nebo možná všichni, se dnes v noci setkáme v městě New York."

„Jenom doufám, že se tam tentokrát dostanu," poznamenala Susannah.

„Stane se podle vůle ka," odpověděl Roland klidně. „Je důležité, abyste zůstali spolu. Jestli se na cestu vydá jenom jeden, myslím, že to budeš nejspíš ty, Eddie. Pokud pocestuje jenom jeden… nebo jedna…, tak by měl zůstat přesně tam, kde je, dokud se znovu neozvou zvonky."

„Kammen," ozval se Eddie. „Tak jim říká Andy."

„Rozumíte tomu všichni?"

Přikyvovali a Roland si při pohledu do jejich tváří uvědomil, že si jeden každý vyhrazuje právo rozhodnout se, co udělá, až přijde čas, podle konkrétních okolností. Což bylo naprosto v pořádku. Nakonec, buď to byli pistolníci, nebo nebyli.

Překvapil sám sebe, když se uchechtl.

„Čemu se směješ?" zeptal se Jake.

„Jenom mě napadlo, že dlouhý život přináší zvláštní společníky," řekl Roland.

„Jestli tím míníš nás," ozval se Eddie, „tak ti něco povím, Rolande – ty taky nejsi zrovna Norman Normál."

„To asi ne," připustil Roland. „Jestli pocestuje skupina – dva, tři, možná všichni –, měli bychom se chytit za ruce, až začne zvonění."

„Andy říkal, že se musíme soustředit na sebe navzájem," vzpomněl si Eddie. „Abychom se neztratili."

Susannah všechny překvapila, protože začala zpívat. Jenomže Rolandovi to spíš než skutečnou píseň připomínalo zpěv galejníků – popěvek, který se vyzpěvuje verš za veršem. Neměl pořádnou melodii, ale její hlas zněl velmi příjemně: „Děti, až uslyšíte klarinetu zpěv… Děti, až uslyšíte flétny zpěv! Děti, až uslyšíte tam–bu–rí–ny zpěv… Musíte se uklonit a pozdravit svůj iiii–DOL!"

„Co to je?"

„Pracovní popěvek," řekla. „Možná ho zpívali moji prarodiče a praprarodiče, když sbírali bavlnu u svého massa. Ale časy se mění." Usmála se. „Poprvé jsem ho slyšela v kavárně v Greenwich Village v roce 1962. A muž, který ho zpíval, byl takový ten bluesový bílý křikloun, jmenoval se Dave Van Ronk."

„Vsadím se, že tam byl taky Aaron Deepneau," vydechl Jake. „Kruci, určitě seděl přímo vedle tebe u stolu."

Susannah se k němu překvapeně otočila, zaujalo ji to. „Jak tě to napadlo, zlato?"

Eddie se vložil: „Zaslechl totiž, jak Calvin Věž říká tomu Deepneauovi, že se poflakoval po Village od… jak to povídal, Jakeu?"

„Ne po Village, ale Bleecker Street," zasmál se Jake. „Pan Věž říkal, že pan Deepneau se potuloval po Bleecker Street dávno předtím, než se Bob Dylan naučil zafoukat na tu svoji hohnerku víc než géčko. To myslel asi harmoniku."

„To je pravda," řekl Eddie, „a já bych na to, co povídal Jake, možná nevsadil celý balík, ale určitě víc než pár drobných. Deepneau tam určitě byl. Ani by mě nepřekvapilo, kdybych zjistil, že za barem obsluhoval Jack Andolini. Protože přesně tak to v zemi Devatenáctky chodí."

„Každopádně ti z nás, kdo se vydají na cestu, by se měli držet spolu," uzavřel Roland. „A tím myslím na dosah ruky a celou dobu."

„Já myslím, že tam nebudu," pronesl Jake.

„Proč to říkáš, Jakeu?" zeptal se pistolník překvapeně.

„Protože určitě neusnu," odpověděl Jake. „Jsem na to moc rozčilený."

Ale nakonec usnuli všichni.

4

Ví, že je to sen, který přivolala jenom náhodná Slightmanova poznámka, ale stejně tomu nedokáže uniknout. Stále se dívej po zadním východu, říkával jim Cort, ale jestli v tom snu jsou nějaká zadní vrátka, Roland je nemůže najít. Slyšel jsem o kopci Jericho a další divoké povídačky, tohle říkal ten Eisenhartův předák, jenomže kopec Jericho připadal Rolandovi dost skutečný. A proč by ne? Byl tam přece. Byl to jejich konec. Konec celého světa.

Je vedro a dusno. Slunce vystoupá na vrchol nebe a pak tam zůstává celou věčnost, jako by hodiny přestaly plynout. Pod nimi se táhne dlouhý svah plný velikých tváří z šedočerného kamene, jsou to sochy ošlehané větrem a deštěm, které zde zanechal dávno zmizelý lid, a Grissomovi muži neúprosně postupují vpřed mezi ně a Roland a pár jeho posledních společníků ustupují stále vzhůru a za postupu střílejí. Střelba z pistolí zní neustále, je nekonečná a do toho bzučí kule odrážené od kamenných tváří a tvoří pronikavý kontrapunkt, který se jim vrývá do hlavy jako krvežíznivé bzučení komárů. Jamieho DeCurry zabil odstřelovač, možná Grissomův bystrooký syn nebo přímo Grissom. Alaina potkal horší konec. Zastřelili ho, ve tmě v noci před poslední bitvou, dva jeho nejlepší přátelé, byla to hloupá chyba, strašná smrt. Nedalo se tomu zabránit. Nepřítel přepadl ze zálohy a pobil DeMulletův oddíl u Skalnatých hran, a když se Alain po půlnoci vracel, aby jim to sdělil, Roland a Cuthbert… zaburácely jejich pistole… a když potom Alain křičel jejich jména –

A už jsou na vrcholu kopce a není kam utíkat. Na východ za nimi je drolivý útes spadající přímo do Soli – které se pět set mil na jih odtud říká Čisté moře. Na západ je kopec s kamennými tvářemi a Grissomovi muži, kteří s jekotem postupují k nim. Roland a jeho muži jich pobili stovky, ale pořád jich zbývají dva tisíce, a to je jen mírný odhad. Dva tisíce mužů s modře pomalovanými rozšklebenými obličeji, někteří jsou ozbrojeni puškami a ještě méně jich má kuše – proti tuctu. Tolik jich zbývá, zde na kopci Jericho, pod rozpáleným nebem. Jamie mrtvý, Alain mrtvý rukou nejlepších přátel – klidný, spolehlivý Alain, který mohl odjet do bezpečí, ale rozhodl se jinak – a Cuthbert byl postřelen. Kolikrát? Pětkrát? Šestkrát? Jeho košile, promáčená krví, se mu lepí na kůži. Půlka obličeje mu zmizela pod proudící krví. Oko na stejné straně se mu nevidomě poulí. Přesto má stále Rolandův roh, ten, na který troubil Artur Eld, jak tvrdí pověst. Nechce ho vydat. „Protože já na něho troubím mnohem líbezněji, než to umíš ty," směje se Rolandovi. „Můžeš si ho vzít, až mě zabijí. Nezapomeň mi ho pak sebrat, Rolande, protože je to tvůj majetek."

Cuthbert Allgood, který kdysi odjel do panství Mejis s havraní lebkou nasazenou na hrušce sedla. „Moje hlídka," tak jí říkal a mluvil s lebkou, jako by byla živá, protože takovou měl náturu, a někdy přiváděl Rolanda skoro k šílenství svou pošetilostí, a teď je tady pod rozpáleným sluncem a potácí se k němu s kouřícím revolverem v jedné ruce a s Eldovým rohem v druhé, crčí z něho krev, je napůl slepý a umírá… ale stále se směje. Ach drazí bohové, chechtá se a chechtá.

„Rolande!“ křičí. „Zradili nás! Proti nám stojí přesila! V zádech máme moře! Máme je přesně tam, kde je chceme mít! Zaútočíme?“

A Roland pochopí, že má pravdu. Jestli jejich výprava za Temnou věží má opravdu skončit zde na kopci Jericho – po zradě jednoho z vlastních řad a pod záplavou barbarů ze zbytků armády Johna Farsona –, tak ať je to konec se vší parádou.

„Ano!“ zvolá, „Ano, velmi dobře. Vy z hradu, ke mně! Pistolníci, ke mně! Ke mně, říkám!“

„Pokud jde o pistolníky, Rolande,“ říká Cuthbert, „jsem tu. A jsme poslední.“

Roland se na něho nejdřív podívá, potom ho pod tím strašlivým nebem obejme. Cítí Cuthbertovo rozpáleně tělo, jeho sebevražednou rozechvělou křehkost. A přesto se chechtá. Bert se pořád chechtá.

„Dobrá,“ zachraptí Roland a rozhlédne se po několika zbývajících mužích. „Pustíme se do nich. A nebudeme brát žádné zajatce.“

„Ne, žádné zajatce, rozhodně žádné,“ souhlasí Cuthbert.

„Nepřijmeme jejich kapitulaci, pokud ji nabídnou.“

„To v žádném případě!“ chechtá se Cuthbert jako blázen, „Ani kdyby celé ty dva tisíce složily zbraně.“

„Tak zaduj na ten zatracený roh.“

Cuthbert zvedne roh k zakrváceným rtům a zatroubí jako z děla – naposled, protože když mu o minutu později (nebo možná pět či deset minut, v té poslední bitvě čas nic neznamenal) vypadl z prstů, nechal ho Roland ležet v prachu. V tom smutku a krvežíznivém zápalu na Eldův roh úplně zapomene.

„A teď, mí přátele – sláva!“

„Sláva!“ zvolá zbývající tucet mužů pod sálajícím sluncem. Je to jejich konec, konec Gileadu, konec všeho, a jemu je to už jedno. Všechny myšlenky se utopí v tom známém rudém vzteku, žíznivém a dohánějícím k šílenství. Takže naposledy, pomyslí si. Nechť je to tak.

„Ke mně!“ zvolá Roland z Gileadu. „Vpřed! Za Věž!“

„Za Věž!“ vykřikne Cuthbertvedle něj a točí se kolem dokola. V jedné ruce drží Eldův roh a míří jím k nebi, v druhé ruce drží revolver.

„Žádné zajatce!“ ječí Roland. „ŽÁDNÉ ZAJATCE!“

Vyrazí vpřed a dolů vstříc Grissomově hordě modrých tváří, on a Cuthbert v čele, a když minou první z obřích šedočerných obličejů zaklánějících se ve vysoké trávě a všude kolem létají oštěpy a šípy a kule, ozvou se zvonky. Jejich melodie je mnohem víc než krásná, hrozí, že ho tou svou pronikavou líbezností roztrhá na kusy.

Teď ne, pomyslí si, ach, bohové, teď ne – nechte mě to dokončit. Nechte mě to dovést do konce s přítelem po boku a konečně dosáhnout klidu. Prosím.

Hmátne po Cuthbertově ruce. Chvíli cítí přítelovy prsty ulepené krví, tam na tom kopci Jericho, kde vyhasl jeho statečný život plný smíchu… a pak přítelovy prsty zmizely. Vlastně spíš jeho prsty hladce prošly Bertovou dlaní. Padá, padá, svět temní, padá, zvonky hrají, kammen hrají („Zní to jako havajka, že?“) a on padá, kopec Jericho je pryč, Eldův roh je pryč, je tma a v té tmě svítí červená písmena, některá jsou z Velkých písmen, je jich dost, aby dokázal přečíst slovo, a to slovo říká –

5

To slovo říká STŮJ. Ale Roland vidí, že lidé přecházejí ulici bez ohledu na znamení. Rychle pohlédnou proti směru proudících aut a pak se vrhnou do silnice. Jeden chlapík přecházel, i když se blížilo žluté tak-si. Tak-si zakličkovalo a zatroubilo. Přecházející muž po něm nebojácně cosi zaječel, vystrčil prostředník na pravé ruce a máchl jím za ujíždějícím vozidlem. Roland si domyslel, že toto gesto nejspíš neznamená dlouhé dny a příjemné noci.

Byla to noc v New Yorku, a i když se tu všude pohybovali lidé, žádný z nich nepatřil do jeho ka-tet. Roland si musel připustit, že se naplnila možnost, kterou téměř neočekával: že jediným člověkem, který se zde ukáže, bude on. Nikoli Eddie, ale on. Kam ve jménu všech bohů má jít? A co má udělat, až se tam dostane?

Pamatuj na vlastní radu, pomyslel si. „Jestli se tam objevíte sami,“ řekl jsi jim, „držte se na místě.“

Ale znamenalo to snad prostě trčet na… podíval se na zelené označení ulice … na rohu Druhé avenue a Padesáté čtvrté ulice a sledovat, jak se střídá červený nápis STŮJ s bílým JDI?

Zatímco o tom uvažoval, zezadu se ozval jakýsi hlas, vysoký a zalykající se radostí. „Rolande! Zlatoušku! Otoč se a podívej se na mě! Pořádně se na mě podívej!“

Roland se obrátil, už věděl, co uvidí, ale přesto se usmíval. Znovu prožívat den na kopci Jericho bylo strašné, ale toto byl přece pořádný protijed – Susannah Deanová letí k němu po Padesáté čtvrté ulici, směje se a pláče radostí, ruce nad hlavou.

„Moje nohy!“ křičí zplna hrdla. „Moje nohy! Já mám zase nohy! Ach Rolande, pusinko, chval Člověka Ježíše, JÁ MÁM ZASE NOHY!“

6

Vrhla se mu do náruče, hubičkovala ho na tvář, na krk, čelo, nos, ústa a drmolila pořád dokola: „Moje nohy, ach, Rolande, vidíš to, já můžu chodit, já můžu běhat, mám svoje nohy, chvála Bohu a všem svatým, zase mám nohy.“

„Kéž tvá radost trvá věčně, drahoušku,“ řekl Roland. Pochytit způsob mluvy místa, ve kterém se v poslední době pohyboval, byl jeho starý trik – nebo snad zvyk. V této chvíli to byla mluva callských. Kdyby strávil víc času zde v New Yorku, nejspíš by brzy mával za ujíždějícím tak-si rukou s vystrčeným prostředníkem.

Ale vždycky budu cizí, pomyslel si. Neumím přece říct ani aspirin. Pokaždé, když to zkusím, zkomolím to.

Vzala ho za pravou ruku, stáhla mu ji dolů s překvapující silou a položila ji na svou holeň. „Cítíš to?“ naléhala. „Přece si to jenom nepředstavuju, nebo ano?“

Roland se zasmál. „Copak jsi ke mně neutíkala, jako bys na nich měla Rafova křídla? Ano, Susannah.“ Položil levou

dlaň, tu se všemi prsty, na její levou nohu. Jedna noha a dvě nohy, obě mají dole chodidla. Zamračil se. „To bychom ti měli sehnat nějaké boty."

„Proč? Je to jenom sen. Musí být."

Upřeně se na ni zadíval a ona se pomalu přestala usmívat.

„Není? Opravdu?"

„Ztodesovali jsme. Jsme tu doopravdy. Jestli si pořežeš chodidla, Mio, budeš je mít pořezaná i zítra, až se probudíš u táborového ohně."

To jméno mu vylétlo skoro – i když ne tak docela – samo. Teď čekal, všechny svaly napjaté jako struna, aby viděl, jestli si toho povšimne. Jestli ano, omluví se a řekne jí, že ztodesoval přímo ze sna o někom, koho kdysi dávno znal (i když po Susan Delgadové pro něho něco znamenala jenom jedna žena, a ta se nejmenovala Mia).

Ale ona si toho nepovšimla a Rolanda to ani nijak nepřekvapilo.

Protože se chystala na svou další loveckou výpravu – jako Mia –, když zazněly kammen. A Mia, na rozdíl od Susannah, má nohy. Krmí se na bohatých hostinách v rozlehlých síních, mluvíš dávnými přáteli, nechodila na Morehouse ani do žádného jiného housu, a má nohy. Takže tahle žena má nohy. A je oběma ženami, i když to neví.

Najednou Roland zadoufal, že nepotkají Eddieho. Mohl by vycítit, že něco je jinak, i když Susannah si to neuvědomuje. A to by bylo zlé. Kdyby měl Roland tři přání jako ztracený princ v dětské pohádce, v této chvíli by všechna tři přání zněla stejně: skoncovat s tou záležitostí v Calla Bryn Sturgisu dřív, než těhotenství Susannah – Miino těhotenství – začne být znát. Potýkat se s obojím najednou by bylo obtížné.

Snad i nemožné.

Dívala se na něho rozšířenýma očima plnýma otázek. Ne kvůli tomu, že ji oslovil jménem, které jí nepatří, ale protože chtěla vědět, co teď budou dělat.

„Je to tvoje město," řekl. „Podíval bych se po tom knihkupectví. A té prázdné parcele." Odmlčel se. „A růži. Můžeš mě tam zavést?"

„Inu," rozhlédla se, „je to moje město, o tom nepochybuju, ale Druhá avenue rozhodně nevypadá jako za časů, kdy se Detta vypravovala na svoje loupežné výpady k Macymu."

„Takže nedokážeš najít to knihkupectví a parcelu?" Rolanda to zklamalo, ale nijak nezkrušilo. Cesta se najde. Vždycky je nějaká –

„Ach, to není problém," řekla. „Ulice jsou stejné. New York vypadá prostě jako mřížka, Rolande, třídy se táhnou tímhle směrem a ulice zase tamtím. Je to brnkačka. Jdeme."

Znamení se přepnulo na STŮJ, ale Susannah se rychle rozhlédla, vzala ho pod paži a přeběhli Padesátou čtvrtou na druhou stranu. Susannah rázovala nebojácně, i když byla bosá. Bloky domů byly krátké, ale přeplněné exotickými obchody. Roland se neubránil, aby je nehltal očima, ale zdálo se, že ochabnutí pozornosti je neohrožuje. Chodníky byly sice plné lidí, ale nikdo do nich nevrážel. Roland však slyšel, jak podpatky jeho bot klapou po chodníku, a viděl také stíny, které vrhají ve světlech z výkladních skříní.

Skoro tu jsme, pomyslel si. Kdyby ta síla, která nás sem vrhla, byla ještě mocnější, byli bychom tady úplně.

A uvědomil si, že ta síla možná skutečně vzroste, pokud měl Callahan pravdu ohledně toho, co skrývá pod podlahou svého kostela. Jak se budou blížit k městečku a zdroji, který tento jev působí…

Susannah mu škubla paží. Roland se okamžitě zastavil. „Máš něco s nohama?" zeptal se.

„Ne," řekla a Roland si všiml, že je ulekaná. „Proč je taková tma?"

„Susannah, je přece noc."

Netrpělivě mu zatřásla paží. „To vím, nejsem slepá. Copak ty to…" Zaváhala. „Copak ty to necítíš?"

Roland si uvědomil, že cítí. Především tma na Druhé avenue vůbec nebyla temná. Pistolník stále nemohl pochopit marnotratnost, s jakou tihle lidé v New Yorku zacházejí s věcmi, které v Gileadu byly považovány za největší vzácnost. Papír, voda, čištěná ropa, umělé osvětlení. Světlo bylo všude. Zářilo z výkladních skříní (byly osvětlené, i když bylo zavřeno), ještě prudší světlo zářilo z lidového tržiště zvaného Blimpie a nad tím vším svítily zvláštní oranžové elektrické lampy, ze kterých se vsakovalo světlo snad přímo do ovzduší. Ale Susannah měla pravdu. Ve vzduchu byla cítit černota, bez ohledu na oranžové lampy. Zdálo se, že obklopuje lidi, kteří kráčeli ulicí. Připomnělo mu to, co předtím říkal Eddie: Všechno je devatenáct.

Ale tato temnota, kterou spíš cítil než viděl, neměla s devatenáctkou nic společného. Musíme odečíst šest, abychom pochopili, co se děje. A Roland poprvé uvěřil, že Callahan měl pravdu.

„Černá třináctka," řekl.

„Cože?"

„Ta nás sem zavedla, ztodesovala nás a my ji cítíme všude kolem sebe. Není to stejné, jako když jsem létal uvnitř grapefruitu, ale je to podobné."

„Připadá mi to špatné," řekla potichu.

„Je to špatné," souhlasil. „Černá třináctka je nejspíš nejhroznější předmět, který od Eldových dob stále zůstává na povrchu zemském. Ale Čarodějova duha z té doby nepochází, jsem si jistý, že existovala ještě dřív –"

„Rolande! Hej, Rolande! Suze!"

Vzhlédli a přes dřívější obavy se Rolandovi nesmírně ulevilo, že vidí nejen Eddieho, ale i Jakea a Ocha. Byli asi o jeden a půl bloku dál. Eddie mával. Susannah mu zuřivě zamávala v odpověď. Roland ji chytil za paži, než se stačila rozběhnout, k čemuž se určitě chystala.

„Pozor na nohy," varoval ji. „Nemáš zapotřebí chytit nějakou infekci a odnést si ji na druhou stranu."

Vyrazili rychlou chůzí. Eddie a Jake, kteří byli obuti, se jim rozběhli naproti. Chodci jim bez rozhlížení uhýbali z cesty a dokonce přerušovali rozhovor, jak Roland viděl, ale pak si všiml, že to není tak docela pravda. Jeden malý chlapeček,

nanejvýš tři roky starý, statečně capal vedle matky. Zdálo se, že žena si ničeho nevšimla, ale když se kolem nich mihli Eddie a Jake, děcko je sledovalo vykulenýma, tázavýma očima… a potom dokonce natáhlo ruku, jako by si chtělo pohladit cupitajícího Ocha.

Eddie předběhl Jakea a dorazil první. Podržel si Susannah na délku paže před sebou a zahleděl se na ni. Roland si všiml, že jeho výraz se docela podobá výrazu toho děcka před chvílí.

„No? Tak co říkáš, zlato?“ Susannah mluvila nervózně jako žena, která se vrátila domů k manželovi se zbrusu novým účesem.

„Rozhodně je to lepší,“ pochválil ji Eddie. „Nepotřebuju je, abych tě měl rád, ale jsou rozhodně víc než dobré, přímo excelentní. Kristepane, teď jsi o pár centíků vyšší než já!“

Susannah si všimla, že je to tak, a zasmála se. Ochu očichal kotník, který tam nebyl, když naposledy tuto ženu viděl, a pak se taky zasmál. Byl to zvláštní štěkavý zvuk, ale rozhodně to byl smích.

„Máš hezké nohy, Suze,“ poznamenal Jake a ta otřepaná pochvala znovu Susannah rozesmála. Chlapec si toho nevšímal, už se otočil k Rolandovi. „Chceš vidět to knihkupectví?“

„A je tam něco k vidění?“

Jake se zachmuřil. „Vlastně moc ne. Mají zavřeno.“

„Tak bych se podíval na tu parcelu, jestli na to máme čas, než nás to pošle zpátky,“ řekl Roland. „A na tu růži.“

„Nebolí tě ty nohy?“ zeptal se Eddie Susannah. Díval se na ni velmi upřeně.

„Jsou prima,“ smála se. „Prima.“

„Vypadáš jinak.“

„To bych řekla!“ Předvedla bosý taneček. Byla to nekonečná řada měsíců od doby, kdy naposledy tancovala, ale nadšení, které z ní vyzařovalo, nahradilo všechnu neobratnost. Ke skupince otrhaných poutníků se rázně blížila žena v pracovním kostýmku a s kufříkem v ruce, ale najednou odbočila a několik kroků ušla přímo po silnici, aby se jim vyhnula. „To bych řekla, že vypadám, vždyť mám nohy!“

„Přesně jako v té písničce,“ poznamenal Eddie.

„Cože?“

„To nic,“ řekl a vzal ji kolem pasu. Ale Roland si znovu všiml, že si ji pátravě, tázavě prohlíží. Ale s trochou štěstí to nechá být, pomyslel si Roland.

A přesně to Eddie udělal. Políbil ji do koutku úst a obrátil se k Rolandovi. „Chceš vidět tu slavnou prázdnou parcelu a ještě slavnější růži, co? No, to já taky. Veď nás, Jakeu.“

7

Jake je vedl po Druhé avenue a zastavil se, jen aby mohli rychle nahlédnout do Manhattanské restaurace pro duši. V tomto obchodě však nikdo neplýtval světlem, takže opravdu tam nebylo mnoho k vidění. Roland doufal, že se bude moci podívat na ceduli s denním menu, ale ta zmizela.

Jake, který mu četl myšlenky, jak už to běžně chodí u lidí, kteří sdílejí khef, řekl: „Nejspíš ji mění každý den.“

„Možná,“ souhlasil Roland. Ještě chvíli se díval oknem dovnitř, neviděl nic, jenom tmavé police, několik stolků a pult, o kterém se zmiňoval Jake – ten, u kterého staří přátelé popíjeli kávu a hráli hru, které se v jiném světě říká hrady. Neviděl nic, ale něco cítil, dokonce i skrz sklo: zoufalství a prohru. Kdyby to byla vůně, pomyslel si Roland, byla by kyselá a trochu zatuchlá. Pach prohry. Možná dobrých snů, které nedozrály. Čímž daly dokonalou páku do rukou nějakého toho Enrica Balazara „Il Roche“.

„Viděl jsi dost?“ zeptal se Eddie.

„Ano. Půjdeme.“

8

Pro Rolanda byla cesta kolem osmi bloků z Druhé a Padesáté čtvrté na Druhou a Čtyřicátou šestou jako cesta do země, ve kterou až do této chvíle věřil jen napůl. A jak divné to musí být pro Jakea ? pomyslel si. Ten pobuda, který požádal chlapce o čtvrťák, byl pryč, ale restaurace, u které posedával, tu byla: Máma Šš–šš. Ta stála na rohu druhé a Padesáté druhé. O blok dál byl obchod s hudbou, Věž dobrých nahrávek. Bylo stále otevřeno – podle hodin, které ukazovaly čas velkými elektrickými body, bylo teprve čtrnáct minut po osmé večer. Z otevřených dveří se řinuly hlasité zvuky. Kytary a bubny. Hudba tohoto světa. Připomínala mu obětní hudbu, kterou hráli Šedí tehdy v městě Lud, a proč taky ne? Toto byl Lud, z jiné doby a jiného místa, ale byl. Roland byl o tom přesvědčen.

„To jsou Rolling Stones,“ poznamenal Jake, „ale jiná písnička, než kterou jsem slyšel ten den, kdy jsem uviděl růži. Tehdy to byla ‚Nabarvi to na černo‘.“

„Copak tuhle nepoznáváš?“ zeptal se Eddie.

„Ale jo, ale nemůžu si vzpomenout na název.“

„No to bys tedy měl,“ řekl Eddie. „Je to ‚Devatenácté nervové zhroucení‘.“

Susannah se zastavila a ohlédla se. „Jakeu?“

Jake přikývl. „Má pravdu.“

Eddie zatím vylovil noviny ze zamřížovaných dveří vedle Věže dobrých nahrávek. Byl to kus The New York Times.

„Zlato, copak tě máma neučila, že tohle kuchání příloh lepší lidi obvykle nedělají?“ pokárala ho Susannah.

Eddie si jí nevšímal. „Koukněte na tohle. Všichni.“

Roland se naklonil k němu a trochu čekal, že uvidí zprávy o dalším světovém moru, ale nebylo tam nic tak otřesného. Aspoň pokud mohl soudit.

„Přečti mi, co tam stojí,“ požádal Jakea. „Písmena mi poletují hlavou sem a tam. Asi kvůli tomu, že todesujeme – uvízli jsme mezi –“

„RHODESKÁ VOJSKA OBSADILA MOSAMBICKÉ VESNICE,“ četl Jake. „DVA CARTEROVI PORADCI

PŘEDPOKLÁDAJÍ ÚSPORU NĚKOLIKA MILIARD V SOCIÁLNÍM PLÁNU. A tady dole, ČÍŇANÉ PROHLÁSILI, ŽE ZEMĚTŘESENÍ V R. 1976 MĚLO NEJHORŠÍ NÁSLEDKY ZA ČTYŘI STOLETÍ. Taky –“

„Kdo je to Carter?“ zeptala se Susannah. „To je prezident před… Ronaldem Reaganem?“ Poslední dvě slova doprovodila velmi významným mrknutím. Eddie ji zatím nedokázal přesvědčit, že Reaganovo prezidentství myslel zcela vážně. Nevěřila ani Jakeovi, když jí chlapec vykládal, že to sice zní bláznivě, ale že pro něho to není tak nepředstavitelné, protože Reagan byl kdysi guvernérem Kalifornie. Susannah se tomu prostě smála a přikyvovala, jako by oceňovala takovou vtipnost a fantazii. Věděla, že Eddie přemluvil Jakea, aby mu tu historku potvrdil, ale ona se nachytat nedá. Asi by si uměla představit jako prezidenta Paula Newmana, možná i Henryho Fondu, který ve filmu Selhání vyloučeno vypadal docela prezidentsky, ale aktér Dnů v Údolí smrti? Ani v nejhorších snech.

„Nevšímejte si Cartera,“ nabádal je Eddie. „Podívejte se na datum.“

Roland se pokusil, ale písmo mu plavalo před očima. Téměř už se ustálilo na Velkých písmenech, které uměl přečíst, ale pak se znovu přeměnila v jakousi hatmatilku. „Co je to za datum, u vašich otců?“

„Druhého června,“ řekl Jake. Podíval se na Eddieho. „Ale jestli je tu stejný čas jako na druhé straně, nemělo by být prvního června?“

„Ale on není stejný,“ odpověděl Eddie chmurně. „Není. Na téhle straně běží čas rychleji. Hra se rozjela. A herní hodiny běží rychle.“

Roland o tom uvažoval. „Jestli se sem znovu vrátíme, bude pokaždé ještě později, že?“

Eddie přikývl.

Roland pokračoval, i když mluvil stejně tak pro sebe jako k ostatním. „Za každou minutu, kterou strávíme na druhé straně – tam, kde je Calla –, tady uplyne minuta a půl. Nebo i dvě.“

„Ne, dvě ne,“ opravil ho Eddie. „Určitě tu čas neběží dvakrát rychleji.“ Ale neklidný pohled, který vrhl na datum na novinách, prozradil, že si tím vůbec není jistý.

„I kdybys měl pravdu,“ pokračoval Roland, „nemůžeme teď dělat nic jiného než jít dál.“

„Vstříc patnáctému červenci,“ řekla Susannah. „Kdy Balazar a jeho džentlmeni přestanou hrát slušně.“

„Možná bychom měli nechat ty lidi z Cally, aby si poradili sami,“ navrhl Eddie. „Strašně nerad to říkám, Rolande, ale možná bychom měli.“

„To nemůžeme, Eddie.“

„Proč ne?“

„Protože Callahan má Černou třináctku,“ vysvětlila Susannah. „Naše pomoc je cena, za kterou nám ji vydá. A my ji potřebujeme.“

Roland zavrtěl hlavou. „Vydal by ji každopádně – myslím, že to je jasné. On se jí bojí.“

„Jo,“ souhlasil Eddie. „Taky mám ten pocit.“

„Musíme jim pomoct, protože to jsou způsoby Eldů,“ řekl Roland Susannah. „A protože cesta ka je vždycky cestou povinnosti.“

Napadlo ho, že hluboko v jejích očí vidí jakýsi třpyt, jako by řekl něco zábavného. Asi to tak bylo, ale nebyla to Susannah, koho pobavil. Byla to buď Detta nebo Mia, kterým připadaly podobné myšlenky legrační. Otázka zněla, o kterou šlo. Nebo to byly obě?

„Strašně mi vadí, jak to tady působí,“ řekla Susannah. „Ta tma.“

„Na parcele to bude lepší,“ utěšoval ji Jake. Vyrazil a ostatní ho následovali. „Ta růže všechno zlepšuje. Však uvidíte.“

9

Když Jake přešel Padesátou ulici, začal pospíchat. Na té straně Čtyřicáté deváté, která byla blíž městu, přešel do klusu. Na rohu Druhé a Čtyřicáté osmé se rozběhl. Nemohl si pomoct. Na Čtyřicáté osmé mu pomohl nápis JDI, ale znamení začalo červeně blikat, jakmile se dostal k opačnému obrubníku.

„Jakeu, počkej!“ zavolal za ním Eddie, ale Jake nepočkal. Možná nemohl. Eddie cítil, jak ho to táhne, určitě to cítil i Roland a Susannah. Vzduch naplňovalo sílící bzučení, slabé a líbezné. Mělo v sobě všechno, co postrádala ta ohavná černota kolem nich.

Rolandovi to bzučení přivolalo vzpomínky na Mejis a Susan Delgadovou. Na polibky na husté sladké trávě.

Susannah si vzpomněla, jak jako malá trávila chvíle s otcem, šplhala mu do klína a tiskla hladkou tvářičku ke hrubé pletenině jeho svetru. Vzpomněla si, jak zavírala oči a zhluboka vdechovala vůni, která patřila jenom a pouze jemu: vůně dýmkového tabáku a libavky a mazání, které si vtíral do zápěstí, kde ho už v pětadvaceti začala trápit artritida. Ty vůně pro ni znamenaly, že všechno je v pořádku.

Eddie se přistihl, že vzpomíná na výlet do Atlantic City, když byl hodně malý, bylo mu tak pět nebo šest let. Vzala je tam máma a někdy v průběhu dne odešla s Henrym koupit zmrzlinu. Paní Deanová ukázala na chodník a řekla: Posadíš prdelku semhle, mladý pane, a udržíš ji tam, dokud se nevrátíme. A on poslechl. Mohl by tam sedět celý den, dívat se přes svažitou pláž na šedé vlny oceánu. Těsně nad pěnou poletovali racci a volali na sebe. Pokaždé, když vlny couvly, zůstal po nich kluzký pruh mokrého hnědého písku, který se tak leskl, že se na něj mohl podívat jenom přivřenýma očima. Hukot vln byl mohutný, ale zároveň konejšivý. Mohl bych tu zůstat navěky, myslel si tehdy a vzpomněl si na to i teď. Mohl bych tu zůstat navěky, protože je tu krásně a klid a… a všechno je tu v pořádku. Tady je všechno v pořádku.

Toto jich všech pět (protože Ochu to také cítil) cítilo nejsilněji: že cosi je nádherně a zázračně v pořádku.

Roland a Eddie chytili Susannah za lokty, ani se po sobě nemuseli podívat. Zvedli její bosá chodidla z chodníku a nesli ji. Na Druhé a Čtyřicáté sedmé byla hustá doprava proti nim, ale Roland zvedl ruku proti přijíždějícím světlometům a vykřikl: „Stát! Stůjte ve jménu Gileadu!“

A světla se zastavila. Zaskřípaly brzdy, přední nárazník křapl o zadní nárazník, zařinčelo rozsypané sklo, ale auta

zastavila. Roland a Eddie přešli ulici ozářeni světlomety a zahlceni houkáním klaksonů, mezi sebou nesli Susannah, jejíž navrácené (a už velmi špinavé) nohy se vznášely deset centimetrů nad zemí. Když se blížili k rohu Druhé avenue a Čtyřicáté šesté ulice, pocit, že jsou šťastní a že je všechno, jak má být, pořád sílil. Roland cítil, jak mu bzučení růže omamně koluje žilami.

Ano, pomyslel si Roland. U všech bohů, ano. Je to ono. Možná to nejsou jenom dveře k Temné věži, ale možná sama Věž. Bohové, taková síla! A jak to táhne! Cuthberte, Alaine, Jamie – kéž byste tu byli!

Jake stál na rohu Druhé a Čtyřicáté šesté a díval se na laťový plot asi metr a půl vysoký. Po tvářích se mu hrnuly slzy. Ze tmy za plotem se rozléhalo silné harmonické bzučení. Zvuk mnoha hlasů, které spolu zpívaly. Zpívaly jediný mohutný tón. Zde je ano, říkaly ty hlasy. Zde je, že můžete. Zde je obrat k lepšímu, šťastné setkání, horečka, která pomine před úsvitem a dovolí krvi vychladnout. Zde je přání, které se splnilo, a chápavý pohled. Zde je laskavost, které se vám dostalo, a tak jste seji naučili předávat dál. Zde je zdravý rozum a jasná mysl, které jste považovali za ztracené. Zde je všechno v pořádku.

Jake se k nim otočil. „Cítíte to?“ zeptal se. „Cítíte?“

Roland přikývl. Také Eddie.

„Suze?“ zeptal se chlapec.

„Je to skoro nejkrásnější věc na světě, že?“ řekla. Skoro, pomyslel si Roland. Ona řekla skoro. A taky mu neuniklo, že jí při těch slovech zabloudila ruka k břichu a pohladila ho.

10

Plakáty, které si Jake pamatoval, byly na svém místě – Olivia Newton-John na Rádio City, G. Gordon Liddy a Grots v jakémsi podniku Mercury, filmový horror Válka zombií, ZÁKAZ VSTUPU. Ale –

„Tohle není stejné,“ ukázal na graffiti v tmavě růžové barvě. „Je to stejná barva, rukopis vypadá stejně, ale když jsem tu byl předtím, byla to básnička o Želvě: ‚Vidím ŽELVU obrovitou, krunýřem hne zemí celou.‘ A potom cosi o následování Paprsku.“

Eddie přistoupil blíž a přečetl toto: „Ach SUSANNAH-MIO, má rozštěpená dívko, Done zaparkoval její KOČÁR U JIŽANSKÉHO PRASÁTKA, v roce ‘99.“ Podíval se na Susannah. „Co má tohle sakra znamenat? Máš tušení, Suze?“

Zavrtěla hlavou. Měla vytřeštěné oči. A vyděšené, všiml si Roland. Ale která žena se polekala? To nepoznal. Věděl jenom, že Odetta Susannah Holmesová byla rozštěpená už od počátku, a že to „mio“ velmi připomíná jméno Mia. Bzučení vycházející z temnoty za plotem ztěžovalo přemýšlení. Chtěl jít ke zdroji toho bzučení hned teď. Potřeboval tam jít, jako člověk umírající žízní potřebuje dojít k vodě.

„Jdeme,“ řekl Jake. „Můžeme přelézt rovnou tady. Jde to snadno.“

Susannah se podívala na svoje bosé špinavé nohy a couvla. „Já ne,“ řekla. „Nemůžu. Když nemám boty.“

To dávalo smysl, ale Roland si pomyslel, že má ještě další důvody. Mia tam nechtěla jít. Mia pochopila, že by se mohlo stát něco strašného, kdyby to udělala. Jí i jejímu dítěti. Chvilku váhal, jestli ji k tomu nemá donutit, aby se růže postarala o tu věc, která v ní roste, i o její novou problematickou osobnost, tak silnou, že Susannah se zde objevila i s Miinýma nohama.

Ne, Rolande. To byl Alainův hlas. Alain, který se vždycky dokázal nejsilněji dotknout cizí mysli. Nevhodná doba, nevhodné místo.

„Zůstanu tu s ní,“ řekl Jake. Bylo znát, že je mu to hrozně líto, ale nezaváhal, a Rolanda zaplavila láska k tomu chlapci, kterého kdysi nechal zemřít. Hlas ve tmě za plotem o té lásce zpíval, on to slyšel. A že by také o prostém odpuštění, a nikoli obtížně dosahovaném vykoupení? Měl pocit, že tomu tak je.

„Ne,“ řekla. „Ty jdi, zlatíčko. Nic se mi nestane.“ Usmála se na ně. „Je to taky moje město, vždyť víte. Umím se o sebe postarat. A kromě toho –“ Ztišila hlas, jako by jim sdělovala velké tajemství. „Myslím, že jsme tak trochu neviditelní.“

Eddie se na ni znovu pátravě zadíval, jako by se jí chtěl zeptat, jak vůbec může s nimi nejít, ať už je bosá nebo ne, ale tentokrát si Roland nedělal starosti. Miino tajemství bylo v bezpečí, aspoň prozatím. Volání růže bylo příliš silné, než aby Eddie dokázal přemýšlet o něčem jiném. Byl už celý žhavý vyrazit.

„Měli bychom se držet pohromadě,“ váhal Eddie. „Abychom se neztratili, až se budeme vracet. Sám jsi to říkal, Rolande.“

„Jak je to daleko odtud k růži, Jakeu?“ zeptal se Roland. Těžko se mu mluvilo, když mu to bzučení zpívalo v uších jako vítr. Těžko se mu přemýšlelo.

„Je skoro uprostřed parcely. Takových třicet metrů, spíš míň.“

„Ve vteřině, kdy uslyšíme zvonky,“ řekl Roland, „se rozběhneme zpátky k plotu a Susannah. Všichni tři. Dohodnuto?“

„Dohodnuto,“ řekl Eddie.

„Všichni tři a Ochu,“ doplnil Jake.

„Ne, Ochu zůstane se Susannah.“

Jake se zamračil, očividně se mu to nelíbilo. Roland nic jiného ani nečekal. „Jakeu, Ochu je taky bos… a neříkal jsi, že je tam rozbité sklo?“

„No jo…“ protáhl. Neochotně. Potom si Jake klekl na koleno a podíval se do Ochových zlatě lemovaných očí. „Zůstaneš se Susannah, Ochu.“

„Ochu! Aneš!“ Ochu zůstaneš. Jakeovi to stačilo. Vstal, otočil se k Rolandovi a přikývl.

„Suze?“ zeptal se Eddie. „Nerozmyslíš si to?“

„Ne.“ Důrazně. Bez váhání. Roland si už byl skoro jist, že ji řídí Mia, tahá za páky a otáčí kolečky. Skoro jist. Ani teď to nevěděl určitě. Bzučení růže znemožňovalo, aby si byl jist čímkoli kromě toho, že všechno – všechno – je v pořádku.

Eddie přikývl, políbil ji na tvář a pak přešel k laťovému plotu s tou zvláštní básničkou: Ach Susannah-MIO, má rozštěpená dívko. Propletl si prsty, aby vytvořil stupačku. Jake do ní vložil nohu, vzepřel se a zmizel jako závan větru.

„Ejk!“ vykřikl Ochu, ale pak ztichl a posadil se k bosé noze Susannah.

„Teď ty, Eddie,“ řekl Roland. Propletl zbývající prsty, chtěl Eddiemu vytvořit stejný stupínek jako Eddie Jakeovi, ale Eddie se prostě chytil hrany plotu a vyhoupl se nahoru. Ten feťák, jehož Roland poprvé uviděl v tryskovém letadle vracejícím se na Kennedyho letiště, by toto nikdy nedokázal.

Roland řekl. „Zůstaňte na místě. Oba.“ Mohl tím mínit ženu a brumláka, ale díval se jenom na ženu.

„Nic se nám nestane,“ slíbila, sklonila se a pohladila Ocha po hedvábné srsti. „Viď, hochu?“

„Ochu!“

„Běž se podívat na svou růži, Rolande. Dokud můžeš.“

Roland se na ni naposledy zkoumavě podíval, potom se chytil plotu. Za okamžik zmizel a nechal Susannah a Ocha samotné na nejdůležitější a nejrozechvělejší křižovatce celého vesmíru.

11

Zatímco čekala, přihodily se jí zvláštní věci.

Kus zpátky po cestě, kterou sem přišli, poblíž Věže dobrých nahrávek, byly hodiny, které střídavě ukazovaly čas a teplotu: 8:27, 17. 8:27, 17. 8:27, 17. Potom najednou blikaly 8:34, 17. 8:34, 17. Vůbec od nich neodtrhla oči, na to by přísahala. Stalo se snad něco s tím přístrojem?

Muselo se stát, pomyslela si. Jak jinak by to bylo možné? Nijak, domnívala se, ale proč jí najednou všechno připadalo jiné? Dokonce to i jinak vypadalo! Možná se porouchaly moje přístroje.

Ochu zakňučel a natáhl k ní dlouhý krk. Když to udělal, uvědomila si, proč všechno vypadá jinak. Kromě toho, že kolem ní kdovíjak proklouzlo sedm minut, svět se vrátil do své dřívější, velmi známé perspektivy. Nižší perspektivy. Byla Ochovi blíž, protože byla blíž k zemi. Ty skvělé dlouhé nohy a chodidla, které měla, když otevřela oči v New Yorku, zmizely.

Jak se to stalo? A kdy? Během těch sedmi chybějících minut?

Ochu znovu zakňučel. Tentokrát skoro vyštěkl. Díval se kamsi za ni, opačným směrem. Otočila se tam. Půl tuctu lidí přecházelo Čtyřicátou šestou směrem k nim. Pět lidí bylo normálních. Ten šestý chodec byla žena s bílým obličejem v šatech prosáklých bahnem. Oční důlky měla prázdné a černé. Dolní čelist jí volně visela snad až k hrudní kosti a Susannah viděla, že jí přes spodní ret leze zelený červ. Ti, co přecházeli ulici zároveň s ní, jí uvolňovali místo, stejně jako ostatní chodci na Druhé avenue uhýbali Rolandovi a jeho přátelům. Susannah uhodla, že v obou případech ti normálnější chodci vycítili cosi nezvyklého a uhnuli. Jenomže tato žena netodesovala. Byla mrtvá.

12

Bzučení sílilo a sílilo a oni tři klopýtali přes zarostlou parcelu plnou odpadků a rozbitých cihel. Stejně jako předtím viděl Jake v každém stínu a koutě obličeje. Uviděl Gashera a Hootse, Tikytáka a Flagga, uviděl střelce Eldreda Jonase, Depapea a Reynoldse. Uviděl matku a otce a Gretu Shawovou, jejich hospodyni, která vypadala trochu jako Editha Bunkerová z televize a která mu nikdy nezapomněla odříznout kůrku ze sendviče. Greta Shawová mu někdy říkala Bama, i když to bylo tajné, jenom mezi nimi dvěma.

Eddie viděl lidi ze své staré čtvrti: Jimmieho Polia, kluka s koňským kopytem, a Tommyho Frederickse, který se vždycky tak rozčilil, když sledoval pouliční bitky, že se hrůzně šklebil a kluci mu říkal Halloweenský Tommy. Byl tam taky Skipper Bannigan, který by se popral klidně se samotným Al Caponem, kdyby Capone udělal tu velkou chybu a přišel do jejich čtvrti, a Csaba Drabnik, Šílený zasraný Maďar. V hromádce rozbitých cihel uviděl mámin obličej, její zářící oči ožily v rozbitých střepech láhve od limonády. Uviděl její přítelkyni Doru Bertollo (všichni kluci v bloku jí říkali Kozatá Bertollo, protože je měla opravdu pořádné, veliké jako melouny). A samozřejmě uviděl Henryho. Henry stál vzadu ve stínech, díval se na něho. Jenomže Henry se usmíval, už se nemračil, a vypadal střízlivý. Zvedl ruku a udělal gesto, které Eddiemu připomnělo zvednuté palce. Jen dál, šepotalo sílící bzučení a teď šeptalo hlasem Henryho Deana. Jen dál, Eddie, ukaž jim, z jakého jsi těsta. Copak jsem to klukům neříkal? Když jsme byli za Dahliovým bistrem a kouřili cigarety Jimmieha Polia, copak jsem jim to neříkal? „Můj bráška by dokázal přemluvit samotného čerta, aby se podpálil,“ to jsem říkal. Že jo? Ano. Ano, říkal. A tak jsem to vždycky cítil, bzučelo to. Vždycky jsem tě měl rád. Někdy jsem tě shazoval, ale vždycky jsem tě měl rád. Byl jsi můj malý chlapík.

Eddie se rozbrečel. A ty slzy byly dobré.

Roland uviděl ve stínech a hromádkách cihel všechny fantomy svého života, od matky a své chůvy až po návštěvníky z Calla Bryn Sturgisu. A jak šli dál, ten pocit, že je všechno v pořádku, sílil. Pocit, že všechna jeho těžká rozhodnutí, všechna bolest a ztráty a prolitá krev přece jenom nebyly k ničemu. Cítil smysl. Cítil účel. Cítil život a lásku. To všechno slyšel v písni růže a také se rozplakal. Hlavně úlevou. Než se sem dostal, byla to těžká cesta. Hodně lidí zemřelo. Ale tady přesto žili. Tady zpívali s růží. Jeho život nakonec nebyl jenom vyprahlý sen.

Chytili se za ruce a klopýtali dál, pomáhali si navzájem vyhýbat se prknům s trčícími hřebíky a dírám, ve kterých by mohl uváznout kotník, zvrtnout se a třeba se zlomit. Roland nevěděl, jestli si mohou zlomit kost, když todesují, ale neměl chuť to zjišťovat.

„Tohle stálo za všechno,“ zachraptěl.

Eddie přikyvoval. „Teď už se nikdy nezastavím. Možná se nezastavím, ani když umřu.“

Jake na něj udělal souhlasné gesto, spojil palec a ukazovák do kroužku, a zasmál se. Ten smích zněl Rolandovým uším sladce. Byla tu větší tma než na ulici, ale oranžová pouliční světla na Druhé a Čtyřicáté šesté byla dost silná, aby to tu osvětlovala aspoň trochu. Jake ukázal na ceduli, která ležela na hromadě prken. „Vidíte to? To je ten poutač z lahůdek. Vytáhl jsem ho z trávy. Proto leží zrovna tam.“ Rozhlédl se, pak ukázal jiným směrem. „A podívejte se!“

Druhá cedule pořád stála. Roland a Eddie se otočili, aby si přečetli nápis. I když ho nikdy předtím neviděli, přesto oba měli silný pocit déj? vu.

STAVEBNÍ PRÁCE MILLS A NEMOVITOSTI SOMBRA
NADÁLE PŘETVÁŘEJÍ MANHATTAN
V TĚCHTO MÍSTECH SE BRZY OBJEVÍ
LUXUSNÍ SÍDLIŠTĚ ŽELVÍ ZÁTOKA!
VOLEJTE 661–6712, KDE ZÍSKÁTE DALŠÍ INFORMACE!
BUDETE MOC RÁDI, AŽ TO UDĚLÁTE!

Jak už jim Jake říkal, cedule vypadala stará, potřebovala buď opravit, nebo rovnou vyměnit. Jake si vzpomněl na graffiti, které bylo nastříkáno přes nápis, a Eddie si na to vzpomněl z Jakeova vyprávění, ne proto, že to pro něho něco znamenalo, ale prostě proto, že bylo divné. A nápis tam byl, přesně jak Jake říkal: BANGO SKANK. Nějaký podpis dávno zmizelého sprejera.

„Myslím, že telefonní číslo na ceduli je jiné," řekl Jake.

„Jo?" podivil se Eddie. „A jak bylo to staré?"

„Nepamatuju se."

„Tak jak můžeš vědět, že tohle je jiné?"

Jindy a jinde by Jakea takové otázky popudily. Ale teď ho tišila blízkost růže, takže se jen usmál. „To nevím. To asi nemůžu. Ale určitě mi připadá jiné. Jako ten nápis ve výkladu knihkupectví."

Roland je sotva slyšel. Kráčel dopředu přes hromádky cihel a prken a rozbitého skla ve svých starých kovbojských botách a oči mu svítily i ve stínech. Už tu růži viděl. Vedle ní cosi leželo, na místě, kde Jake našel svůj klíč, ale Roland tomu nevěnoval pozornost. Viděl jenom růži, která vyrůstala z trsu trávy, potřísněné purpurovou barvou. Padl před ní na kolena. Za okamžik se k němu přidal Eddie po levé straně, Jake po pravé straně.

Růže se před nocí pevně svinula. Potom, jak tak před ní klečeli, se začaly okvětní plátky rozevírat, jako by je zdravila. Bzučení kolem nich zesílilo jako píseň andělů.

13

Zpočátku se Susannah nedělo nic zlého. Vydržela na místě, přestože ztratila skoro půl metru ze své osoby – aspoň té osoby, která sem dorazila – a teď jí byla vnucena stará známá (a odporně podřízená) pozice, napůl v kleku a napůl vsedě na špinavém chodníku. Zády se opírala o plot, který chránil prázdnou parcelu. Hlavou jí prolétla trpká myšlenka – Teď už jenom potřebuju kartónovou cedulku a plechovku na drobné.

Vydržela, dokonce i když uviděla tu mrtvou ženu přecházející Čtyřicátou šestou ulici. Zpěv pomohl – pochopila, že to byl hlas růže. Ochu pomohl taky, tiskl k ní svoje teplé tělo. Hladila ho po hedvábném kožichu, využívala jeho přítomnosti jako záchytného bodu. Říkala si pořád dokola, že není šílená. Tak dobře, ztratila sedm minut. Možná. Nebo možná jenom přeskočilo v útrobách těch moderních hodin. Dobře, uviděla, jak ulici přechází mrtvá žena. Možná. Nebo to byla jenom nějaká zhulená feťačka, Bůh ví, že jich v New Yorku nebylo málo –

Feťačka, které z úst vylézá zelený červík?

„To jsem si mohla vymyslet," řekla brumlákovi. „Že?"

Ochu nervózně těkal pohledem mezi Susannah a světlomety projíždějících aut, která mu možná připadala jako veliká útočná zvířata se svítícíma očima. Nervózně zakňučel.

„Kromě toho se kluci brzy vrátí."

„Uci," souhlasil brumlák nadějeplně.

Proč jsem s nimi prostě nešla? Eddie by mě přenesl na zádech, Bůh ví, že už to dělal tolikrát, s postrojem i bez něj.

„Nemohla jsem," zašeptala. „Prostě jsem nemohla."

Protože cosi v ní se růže bálo. Bálo se, že se to dostane moc blízko. Ovládlo ji to neznámé cosi i během těch chybějících sedmi minut? Susannah se obávala, že se to stalo. Jestli ano, bylo to už pryč. Sebralo si to své nohy a odkráčelo na nich do New Yorku cirka v roce 1977. To nebylo dobré. Ale vzalo to s sebou také strach z růže, a to bylo dobré. Nechtěla se bát něčeho, co bylo tak silné a tak nádherné.

Další osobnost? Myslíš, že ta dáma, která ti přinesla nohy, byla další osobnost?

Jinými slovy další verze Detty Walkerové?

Při tom pomyšlení se jí chtělo zakřičet. Teď už chápala, jak se může cítit žena pět let po úspěšné operaci rakoviny, když jí doktor při běžném rentgenovém vyšetření oznámí, že má stín na plicích.

„Už ne," zamumlala horečně, zatímco kolem pospíchala další skupinka chodců. Všichni před plotem trochu uhýbali, i když se pak museli k sobě mnohem víc natlačit. „Ne, už ne. To nejde. Jsem vcelku. Už jsem… už jsem se ustálila."

Jak dlouho už byli její přátelé pryč?

Podívala se ulicí na blikající hodiny. Oznamovaly 8:42, ale nevěděla, jestli jim může věřit. Připadalo jí to déle. Mnohem déle. Možná by na ně měla zavolat. Prostě jen zahalekat. Jak se tam máte?

Ne. Nic takového. Jsi přece pistolník, holka. Aspoň to tvrdí on. On si to myslí. Přece nechceš, aby změnil názor jen proto, že tu hulákáš jako školačka, když uvidí pod keřem slepýše. Prostě tu budeš sedět a čekat. To zvládneš. Ochu ti dělá společnost a ty –

Potom uviděla na druhé straně ulice stát toho muže. Jen tak stál vedle novinového stánku. Byl nahý. Na těle měl řez ve tvaru zubatého Y, nahrubo sešitý velkými černými stehy, začínal mu v tříslech, stoupal a u hradní kosti se větvil. Zíral na ni prázdnýma očima. Skrz ni. Skrz svět.

Jakákoli možnost, že by to byla pouhá halucinace, vzala zasvé, když se Ochu rozštěkal. Hleděl přímo přes ulici na toho nahého mrtvého muže.

Susannah se vykašlala na mlčení a s jekotem začala volat Eddieho.

14

Když se růže rozevřela a odhalila šarlatovou pícku schovanou v okvětních plátcích a žluté slunce žhnoucí uprostřed, uviděl Eddie všechno, co bylo důležité.

„Ach, pane Bože," vzdychl Jake za ním, ale mohl by být klidně tisíc mil daleko.

Eddie viděl ohromné věci i věci, které se téměř staly. Alberta Einsteina jako dítě, které při přecházení ulice téměř přejel odbrzděný mlékařský vůz. Dospívajícího mládence Alberta Schweitzera, který vylézá z vany a málem stoupne na mýdlo ležící vedle vytažené zátky. Nacistického Oberleutnanta pálícího kus papíru s datem a místem invaze dne D. Uviděl muže, který měl v úmyslu otrávit veškeré vodní zdroje pro Denver, jak umírá na infarkt na odpočívadle u silnice I-80 v Iowě s pytlíkem hranolků od McDonalda na klíně. Uviděl teroristu s výbušninou připevněnou na těle, jak se najednou odvrací od přeplněné restaurace ve městě, které bylo možná Jeruzalém. Toho teroristu proměnilo samo nebe a pomyšlení, že se klene nad spravedlivými stejně jako nad nespravedlivými. Uviděl čtyři muže, kteří zachraňují chlapečka před příšerou, jejíž celou hlavu jako by tvořilo jediné oko.

Ale důležitější než to všechno byla ohromná váha navršujících se drobností, od letadel, která nehavarovala, po muže a ženy, kteří přišli na správné místo ve správný čas, a tím založili generace. Viděl polibky mezi dveřmi a vrácené peněženky a muže, kteří došli na křižovatku a vybrali si správnou cestu. Viděl tisíce náhodných setkání, jež vůbec nebyla náhodná, desetitisíce správných rozhodnutí, stovky tisíc správných odpovědí, miliony nezveřejňovaných laskavých činů. Viděl staré lidi z River Crossingu a Rolanda klečícího v prachu před tetou Talithou, která mu žehnala. Znovu slyšel, jak mu upřímně a radostně žehná. Slyšel ji, jak mu říká, aby křížek, jejž mu dává, položil k patě Temné věže a vyslovil na tom opačném konci země jméno Talithy Unwin. Uviděl v hořících záhybech růže samotnou Věž a na okamžik pochopil její smysl: rozděluje své provazce moci do všech světů, co jich jen je, a pevně je drží ve veliké spirále času. Pro každou cihlu, která přistála na zemi a ne na hlavě nějakého děcka, pro každé tornádo, které minulo parkoviště přívěsů, pro každou kulku, která neletěla, pro každou ruku, která se zdržela násilí, je zde Věž.

A tichý zpěvavý hlas růže. Ta píseň, která slibovala, že všechno může být v pořádku, všechno může být v pořádku, že běh všech věcí může být v pořádku.

Ale cosi se tam pokazilo, pomyslel si.

V bzučení zaznívalo nepříjemné skřípání, jako když vrže rozbité sklo. V rozpáleném srdci ošklivě šlehala purpurová zář, jakési chladné světlo, které tam nepatřilo.

„Jsou dvě osy existence," uslyšel Rolanda. „Dvě!" Stejně jako Jake i on mohl být tisíc mil daleko. „Věž… a růže. Přesto jsou totéž."

„Totéž," souhlasil Jake. Obličej měl zalitý zářivým světlem, tmavě červeným a jasně žlutým. Ale Eddie měl pocit, že vidí i to další světlo – blikavý purpurový odraz podobný podlitině. Teď ta skvrna tančila Jakeovi na čele, a za chvilku na tváři, a hned se zase vznášela hluboko v očích. Pak zmizela, ale znovu se objevila na spánku jako ztělesnění špatné myšlenky.

„Co je s ní?" uslyšel Eddie vlastní hlas, ale nikdo neodpověděl. Ani Roland nebo Jake, ani růže.

Jake zvedl prst a začal počítat. Počítal okvětní plátky, jak Eddie viděl. Ale počítat nebylo vlastně zapotřebí. Všichni věděli, kolik lístků tam je.

„My ten pozemek musíme získat," řekl Roland. „Vlastnit ho a pak ho chránit. Dokud se Paprsky neobnoví a Věž nebude znovu v bezpečí. Protože Věž slábne a jedině růže udržuje všechno pohromadě. Ale už také slábne. Je nemocná. Cítíte to?"

Eddie už chtěl říct, že to samozřejmě cítí, a právě v té chvíli začala křičet Susannah. Za okamžik se k ní přidal Ochu, divoce se rozštěkal.

Eddie, Jake a Roland se po sobě podívali jako spáči vytržení z hlubokých snů. Eddie vyskočil první. Otočil se, klopýtal zpátky k plotu a Druhé avenue a v běhu na ni volal. Za ním vyrazil Jake, zastavil se jenom na okamžik, aby cosi sebral z trsu lopuchů, kde kdysi ležel klíč.

Roland se naposledy bolestně zahleděl na divokou růži, která tak statečně rostla tady na tom rozrytém smetišti plném cihel a prken a plevele a odpadků. Znovu se začínala zavírat a světlo, které plálo uvnitř, se schovávalo.

Já se vrátím, řekl jí. Přísahám při bozích všech světů, při své matce a otci a přátelích, které jsem měl, že se vrátím.

Bál se však.

Roland se otočil a rozběhl se k laťovému plotu a vybíral si cestu mezi poházenými odpadky s nevědomou mrštností, přestože ho bolelo v boku. V běhu se mu vracela stále jedna myšlenka a tepala mu v mozku jako srdce: Dvě. Dvě osy existence. Ta růže a Věž. Věž a růže.

Všechno ostatní bylo zachyceno mezi nimi, kde se vše otáčelo v křehké složité rovnováze.

15

Eddie se vrhl přes plot, jenže si to špatně vyměřil a dopadl na břicho, ale vyskočil na nohy a bez rozmýšlení se postavil před Susannah. Ochu pořád štěkal.

„Suze! Co je? Co se stalo?" Hmátl po Rolandově pistoli, ale nic nenašel. Zdálo se, že pistole netodesovaly.

„Tam!" křičela a ukazovala na druhou stranu ulice. „Tam! Vidíš ho? Prosím tě, Eddie, prosím řekni, že ho vidíš!"

Eddie ucítil, jak se mu rázem zvýšila teplota. Uviděl nahého muže, kterého někdo rozřízl a sestehoval způsobem, který mohl znamenat jenom pitevní tvořivost. Další muž – živý – si u blízkého stánku koupil noviny, rozhlédl se ulicí a pak přešel přes Druhou avenue. I když zároveň roztřepával noviny, aby se mohl podívat na titulky, všiml si Eddie, jak se muž vyhnul mrtvému. Stejně jako se lidé vyhýbali nám, pomyslel si.

„Byl tu ještě jeden mrtvý," šeptala. „Žena. Šla. A ten červ. Viděla jsem, jak se jí červ plazí po –"

„Podívejte se napravo," řekl Jake přiškrceně. Klečel u Ocha a hladil ho, aby se uklidnil. V druhé ruce držel cosi pomačkaného a růžového. V obličeji byl bílý jako tvaroh.

Podívali se tam. Pomalu k nim kráčelo dítě. Poznali, že je to holčička, jenom podle červenomodrých šatů. Když se

přiblížila, uviděl Eddie, že ta modrá má představovat oceán. Z červených skvrnek se vyklubaly křiklavě barevné plachetničky. Hlavu měla rozmáčknutou po nějaké strašné nehodě. Rozmáčknutou tak, že byla širší než delší. Oči měla jako slisované hrozny. Na jedné bledé paži nesla bílou plastovou kabelku. Ta holčička si nesla svou nejlepší kabelku k příležitosti zvané „Přejede mě auto, ale ještě o tom nevím".

Susannah se nadechla a chystala se ječet. Ta tma, kterou dosud jenom cítila, už byla skoro viditelná. Rozhodně se dala nahmatat, tiskla ji jako vrstva hlíny. Přesto bude ječet. Musí ječet. Zaječí, nebo se zblázní.

„Ani hlásku," zašeptal jí do ucha Roland z Gileadu. „Nevylekej ji, chudinku ztracenou. Na tvůj život, Susannah!" Ze Susannah vyšel výkřik jenom jako dlouhý, vyděšený vzdech.

„Jsou mrtví," pronesl Jake slabým, pevným hlasem. „Oba."

„Bludní mrtví," odpověděl Roland. „Slyšel jsem o nich od otce Alaina Johnse. Muselo to být krátce poté, co jsme se vrátili z Mejisu, protože potom už nezbývalo moc času, než se všechno… jak to říkáš, Susannah? Než všechno ‚táhlo do pekel s expresní doručenkou'. Každopádně to byl Hořící Chris, který nás varoval, že jestli někdy ztodesujeme, možná uvidíme bludné mrtvé." Ukázal na druhou stranu ulice, kde stále stál mrtvý muž. „Takoví jako tamhleten zemřeli buď tak náhle, že ještě nepochopili, co se s nimi stalo, nebo se s tím prostě odmítli smířit. Dřív nebo později odejdou. Myslím, že jich není mnoho."

„Díky Bohu," řekl Eddie. „Je to jako ze zombáckýho filmu George Romera."

„Susannah, co se ti to stalo s nohama?" divil se Jake.

„Nevím," odpověděla. „V jednu chvíli jsem je měla, a najednou jsem byla stejná jako dřív." Zřejmě si uvědomila Rolandův upřený pohled a otočila se k němu. „Vidíš něco zábavnýho, zlato?"

„Jsme ka-tet, Susannah. Pověz nám, co se stalo doopravdy."

„Co se to sakra snažíš naznačit?" vyjel na něho Eddie. Možná by byl řekl víc, ale než se k tomu dostal, Susannah ho chytila za paži.

„Nachytals mě, co?" ušklíbla se na Rolanda. „No dobře, povím vám to. Podle těch fajnovejch tečkovejch hodin tamhle dole jsem ztratila sedm minut, zatímco jsem na vás, chlapci, čekala. Sedm minut a svoje fajnový nový nohy. Nechtěla jsem nic říkat, protože…" Zakolísala, ale pak pokračovala. „Protože jsem se bála, že třeba přicházím o rozum."

Toho ses nebála, pomyslel si Roland. Přísně vzato.

Eddie ji k sobě přitiskl a políbil na tvář. Nervózně se podíval přes ulici na nahou mrtvolu (ta holčička s rozmačkanou hlavou naštěstí odkráčela po Čtyřicáté šesté ulici k budově OSN), pak se podíval znovu na pistolníka. „Jestli to, co jsi předtím říkal, je pravda, Rolande, tak to proklouzávání v kolečkách času je moc špatná zpráva. Co kdyby to místo sedmi minut takhle proklouzlo o tři měsíce? Co když až se sem příště vrátíme, bude ta parcela prodaná? To nemůžeme dopustit. Protože ta růže, člověče… ta růže…" Eddiemu se začaly z očí hrnout slzy.

„Je ta nejlepší věc na světě," řekl Jake potichu.

„Na všech světech," řekl Roland. Ulevilo by se Eddiemu a Jakeovi, kdyby věděli, že toto konkrétní hrknutí v kolečkách času se nejspíš odehrálo v hlavě Susannah? Že Mia na sedm minut vyšla ven, porozhlédla se a pak zajela zpátky do nory jako punxutawneyský svišť na Hromnice? Nejspíš neulevilo. Ale ve ztrhané tváři Susannah si čehosi všiml: buď už věděla, co se děje, nebo měla velmi silné podezření. To musí být pro ni peklo, pomyslel si.

„Musíme se trochu víc snažit, jestli máme opravdu něco změnit," řekl Jake. „Takhle nejsme o nic lepší než ti bludní mrtví."

„Musíme se taky dostat do čtyřiašedesátého," připomněla Susannah. „Jestli se máme dostat k mým prachům. Půjde to, Rolande? Jestli má Callahan Černou třináctku, bude fungovat jako dveře?"

Ta bude fungovat pěkně vypečeně, pomyslel si Roland. A ještě hůř než vypečeně. Než to stačil říct nahlas (nebo něco jiného), ozvaly se zvonky todesu. Chodci na Druhé avenue je neslyšeli o nic víc než viděli poutníky shluknuté u laťového plotu, ale mrtvola na druhé straně ulice pomalu zvedla mrtvé ruce a přitiskla si je k mrtvým uším a ústa se jí zkřivila v bolestném šklebu. A pak zprůhledněla.

„Držte se navzájem," zavelel Roland. „Jakeu, chyť Ocha za srst pořádně! I když ho to bude bolet!"

Jake poslechl, zvonky se mu zarývaly hluboko do hlavy. Byly nádherné, ale bolely.

„Jako když se otvírá zub bez novokainu," poznamenala Susannah. Otočila hlavu a na okamžik viděla skrz laťový plot. Také zprůhledněl. Za ním rostla růže, lístečky měla svinuté, ale stále z ní vycházela tichá, nádherná zář. Ucítila, jak ji Eddie bere kolem ramen.

„Drž se, Suze – v každým případě se drž."

Popadla Rolanda za ruku. Ještě okamžik viděla Druhou avenue a potom najednou všechno zmizelo. Bzučení zvonků pohltilo svět a ona letěla slepou temnotou s Eddieho paží kolem ramen a s Rolandovou rukou zmáčknutou ve své dlani.

16

Když je temnota propustila, ocitli se na cestě skoro čtyřicet stop daleko od tábořiště. Jake se pomalu posadil, pak se otočil k Ochovi. „Nestalo se ti nic, hochu?"

„Ochu."

Jake pohladil brumláka po hlavě. Rozhlédl se po ostatních. Byli tu všichni. Oddechl si úlevou.

„Co je to?" zeptal se Eddie. Když zazněly zvonky, chytil Jakea za druhou ruku. V propletených prstech jim uvízl zmačkaný růžový předmět. Po hmatu vypadal jako látka, ale zároveň jako kov.

„Já nevím," odpověděl Jake.

„Sebral jsi to na tom pozemku, když Susannah začala křičet," řekl Roland. „Viděl jsem tě."

Jake přikývl. „Jo. Asi to tak bylo. Protože na tom místě byl předtím klíč."

„Co je to, zlato?"

„Nějaká taška." Podržel ji za ucha. „Řekl bych, že to byl můj pytlík na bowling, ale ten zůstal u dráhy i s koulí uvnitř.

Zůstal v roce 1977.“
„Co je napsáno na boku?“ zeptal se Eddie.
Ale nedokázali to rozluštit. Mračna se znovu zatáhla a měsíc nesvítil. Vrátili se společně do tábora, pomalu a roztřeseně jako mrzáci, a Roland rozdělal oheň. Potom se podívali na nápis na boku růžového pytlíku na bowling.

SAMÉ ZÁSAHY NA DRAHÁCH STŘEDOSVĚTA

stálo tam.
„To není správně,“ řekl Jake. „Je to skoro přesně, ale ne úplně. Na mé tašce stálo SAMÉ ZÁSAHY NA DRAHÁCH VE STŘEDU MĚSTA. Dal mi ji Timmy v den, kdy jsem nakoulel dvě stě osmdesát dva bodů. Říkal, že nejsem dost starý, aby mi mohl koupit pivo.“
„Koulející pistolník,“ poznamenal Eddie a zavrtěl hlavou. „Zázraky nikdy neustanou, co?“
Susannah vzala tašku a přejela po ní rukama. „Co je to za látku? Na omak je jako z kovu. A je těžká.“
Roland, kterého napadlo, k čemu je ta taška určena – i když nevěděl, kdo nebo co ji tam pro ně nachystalo –, řekl: „Strč ji do svého batohu ke knihám, Jakeu. A dobře ji opatruj.“
„Co budeme dělat teď?“ zeptal se Eddie.
„Spát,“ odpověděl Roland. „Myslím, že dalších pár týdnů budeme mít spoustu práce. Budeme muset spát, kdykoli a kdekoli to půjde.“
„Ale –“
„Spi,“ přerušil ho Roland a rozložil kůže.
Nakonec usnuli a všem se zdálo o růži. Jenom Mie ne, protože ta v poslední noční temné hodině vstala a vyklouzla, aby povečeřela ve velké hodovní síni. A hodovala, co hrdlo ráčilo.
Nakonec, jedla přece za dva.

Část druhá
Vyprávění příběhů

I.
Pavilon
1
Na cestě do Calla Bryn Sturgisu Eddieho překvapilo zejména to, jak snadná a přirozená mu připadala jízda na koni. Na rozdíl od Susannah a Jakea, kteří jezdívali na koni na letních táborech, Eddie nikdy koně ani nepohladil. Když ráno poté, co se vrátil z todesu číslo dvě, uslyšel blížící se klapot kopyt, jala ho hrůza. Nebál se přímo jízdy nebo těch zvířat; bál se toho, že možná – sakra, spíš určitě – bude vypadat jako blbec. Co by to bylo za pistolníka, který nikdy nejezdil na koni?
Eddie si ale našel chvilku, aby s Rolandem vyměnil slůvko, než přijeli. „Včera v noci to nebylo stejné.“
Roland povytáhl obočí.
„Včera v noci to nebylo devatenáct.“
„Jak to myslíš?“
„Nevím, jak to myslím.“
„Já taky ne,“ vložil se mezi ně Jake, „ale on má pravdu. Včera v noci mi New York připadal skutečný. Tedy, já věděl, že todesujeme, ale i tak…“
„Skutečný,“ opakoval Roland zamyšleně.
A Jake s úsměvem dodal: „Skutečný jako růže.“
2
Tentokrát kráčeli v čele Callských Slightmanové, každý vedl na dlouhé uzdě pár koní. Na koních z Calla Bryn Sturgisu nebylo nic děsivého, rozhodně se vůbec nepodobali koním, které si Eddie představoval, jak cválají po Pádu v Rolandově vyprávění o dávném Mejisu. Tato zvířata byla podsaditá, s robustníma nohama s huňatou srstí a velkýma, inteligentníma očima. Byli větší než shetlandští poníci, ale do ohnivých hřebců, které Eddie čekal, měli daleko. Nejenže byli osedláni, ale každý kůň měl k sedlu připevněnou pořádnou stočenou přikrývku.
Když šel Eddie k tomu svému (nemuseli mu říkat, který to je, věděl to: grošák), všechny pochybnosti a starosti ho opustily. Položil jenom jedinou otázku, namířenou na Bena Slightmana mladšího, když prozkoumal třmeny. „Ty mi budou moc krátké, Bene – můžeš mi ukázat, jak se prodlužují?“
Když chlapec sesedl, aby to udělal sám, Eddie zavrtěl hlavou. „Nejlíp bude, když se to naučím,“ řekl. A vůbec mu to nebylo trapné.
Když mu to chlapec ukázal, uvědomil si Eddie, že vlastně žádné poučování nepotřeboval. Uviděl, jak se to dělá, skoro hned, když Bennyho prsty rozepnuly třmen a odhalily kožený řemínek vzadu. To nebyla žádná skrytá, podvědomá znalost, a ani mu to nepřipadalo nějak nadpřirozené. Bylo to prostě tak, že s tím koňským teplem a vůní před sebou věděl, co a jak. Podobnou zkušenost od svého příchodu do Středosvěta prodělal jenom jednou, a to když poprvé vytáhl z pouzdra jednu Rolandovu pistoli.
„Potřebuješ pomoc, zlato?“ zeptala se Susannah.
„Jenom mě posbírej, až se svalím na druhé straně,“ zamručel, ale samozřejmě se nic takového nestalo. Kůň stál klidně a zhoupl se jen nepatrně, když Eddie vložil nohu do třmenu a vyšvihl se do prostého černého rančerského sedla.
Jake se zeptal Bennyho, jestli má pončo. Předákův syn se zkoumavě podíval na zamračené nebe. „Nemyslím, že by

mělo pršet," řekl. „Takhle je často celé dny kolem Vrcholné sklizně –"

„Chci ho pro Ocha." Byl naprosto klidný, naprosto jistý. Cítí se přesně jako já, pomyslel si Eddie. Jako by to dělal už tisíckrát.

Chlapec vytáhl z jedné sedlové brašny srolované nepromokavé plátno a podal ho Jakeovi, ten mu poděkoval, navlékl si ho a pak strčil Ocha do prostorného vaku, který zabíral celý předek jako klokaní kapsa. Brumlák ani nekníkl na protest. Eddie si pomyslel: Kdybych Jakeovi řekl, že Ochu by měl běžet za námi jako ovčácký pes, jestlipak by mi odpověděl: „Takhle jezdí vždycky"? Ne… ale asi by si to pomyslel

Když vyrazili, Eddie si uvědomil, co mu to všechno připomíná: příběhy, které slýchal o převtělení. Snažil se tu myšlenku zaplašit, znovu být tím praktickým drsným klukem z Brooklynu, který vyrostl ve stínu Henryho Deana, ale moc mu to nešlo. Pomyšlení na převtělení by možná nebylo tolik znepokojivé, kdyby přišlo přímo, ale to se nestalo. Myslel na to, že nemůže být z Rolandova rodu, prostě nemůže. To by se musel Artur Eld někdy zastavit na jejich sídlišti, tak. Třeba na pálivé čili a pár smažených koblih Dahlieho Lundgrena. Hloupé, vyvozovat takovou myšlenku z toho, že dokáže jezdit bez učení na očividně poslušném koni. Ale ta myšlenka se vracela tu a tam celý den a doprovodila ho až do spánku: Eldové. Rod Eldů.

3

Poledne trávili v sedle, a zatímco pojídali kobliny a popíjeli studenou kávu, Jake popohnal svého koně, aby jel vedle Rolanda. Ochu vykoukl na pistolníka jasnýma očima z přední kapsy ponča. Jake krmil brumláka kousky kobliny a Ochu měl na vousech drobky.

„Rolande, můžu s tebou mluvit jako s dinhem?" Jake mluvil trochu rozpačitě.

„Jistě." Roland upil kávy, pak se se zájmem podíval na chlapce a kolébal se při tom pokojně v sedle sem a tam.

„Ben – vlastně oba Slightmanové, ale hlavně ten kluk – se ptal, jestli bych nemohl bydlet u nich. Na Rozkývaném B."

„Chceš tam jet?" zeptal se Roland.

Chlapci lehce zrudly tváře. „No, já si říkal, že kdybyste vy byli v městečku se Starcem a já na venkově – jižně od městečka, víš, tak bychom získali dva různé obrázky o tom, jak to tam vypadá. Můj táta říká, že člověk nic nevidí moc dobře, pokud se na to dívá jenom z jednoho hlediska."

„To je pravda," souhlasil Roland a doufal, že mu v hlase ani obličeji není znát smutek a lítost, kterou najednou pocítil. Vedle něho je chlapec, který se stydí za to, že je chlapec. Získal přítele a ten přítel ho pozval na návštěvu, jak to kamarádi dělají. Benny nepochybně sliboval, že Jake by mu mohl pomáhat krmit dobytek a možná střílet z luku (nebo kuše, pokud místo šípů střílí šipky). Bude tam skrýš, kterou mu Benny bude chtít ukázat, tajná místa, kam by Benny za jiných časů chodil se svým dvojčetem. Třeba je to posed na stromě nebo rybníček v rákosí jenom pro něj, nebo kus říčního břehu, kde prý dávní piráti zakopali zlato a drahé kamení. Taková místa, na která chlapci chodí. Ale cosi v Jakeu Chambersovi se teď stydělo za to, že takové věci chce. To byl kus jeho duše, kterou zkazil dveřník v Dutch Hill, Gasher, Tikyták. A samozřejmě taky Roland. Kdyby teď Jakeovu žádost zamítl, chlapec by se ho už nejspíš nikdy nezeptal.

A ani by ho kvůli tomu nezačal nenávidět, což bylo ještě horší. A kdyby souhlasil, ale nevhodným způsobem – třeba jen s nepatrným náznakem shovívavosti –, chlapec by si to rozmyslel.

Chlapec. Pistolník si uvědomil, jak moc touží po tom, aby tak mohl Jakeovi dál říkat, a jak málo času už na to zbývá. Měl z Calla Bryn Sturgisu špatný pocit.

„Běž s nimi, až nás dnes večer v Pavilonu pohostí," řekl Roland. „Běž a ať ti slouží, jak se tu říká."

„Určitě? Protože jestli si myslíš, že byste mě mohli potřebovat –"

„Úsloví tvého otce je dobré. Můj starý učitel –"

„Cort, nebo Vannay?"

„Cort. Ten nám říkával, že jednooký muž vidí ploše. Jsou zapotřebí dvě oči, posazené kousek od sebe, aby viděly věci, jak jsou. Takže ano. Běž s nimi. Spřátel se s tím chlapcem, jestli je ti to milé. Vypadá, že by o to stál."

„Jo," odpověděl Jake krátce. Ale tváře získávaly obvyklou barvu. Roland to viděl rád.

„Zítra buď u něj. A u jeho kamarádů, jestli má nějakou partu, se kterou chodí ven."

Jake zavrtěl hlavou. „Jsou daleko na venkově. Ben říká, že Eisenhart má na hospodářství spoustu dělníků a je tam pár kluků jeho věku, ale nemá dovoleno si s nimi hrát. Asi proto, že je synem předáka."

Roland přikývl. Nepřekvapilo ho to. „V Pavilonu ti dnes večer nabídnou graf. Je zapotřebí, abych ti připomínal, že po prvním přípitku zůstáváme u chlazeného čaje?"

Jake zavrtěl hlavou.

Roland se dotkl svého spánku, rtů, koutku oka a znovu rtů. „Hlavu čistou. Ústa zavřená. Oči dokořán. Řečí málo."

Jake se uculil a zvedl palce nahoru. „A co vy?"

„My tři zůstaneme dnes v noci u kněze. Ze srdce doufám, že zítra snad uslyšíme jeho vyprávění."

„A uvidíte…" Trochu se za ostatními opozdili, ale Jake přesto ztišil hlas. „Uvidíte, o čem nám vyprávěl?"

„To nevím," řekl Roland. „Pozítří všichni tři zajedeme na Rozkývané B. Možná poobědváme se sai Eisenhartem a pohovoříme. Potom budeme mít dalších několik dnů, abychom si všichni čtyři prohlédli městečko i jeho okolí. Jestli se ti na ranči povede dobře, Jakeu, nechám tě tam, dokud budeš chtít a dokud tě tam budou chtít oni."

„Opravdu?" I když si zachoval tvář (jak se tak říká), pomyslel si pistolník, že Jakea to velmi potěšilo.

„Tak. Podle toho, co jsem zjistil – co vím –, jsou v Calla Bryn Sturgisu tři důležité figury. Především Overholser. Potom Berka, ten obchodník. A třetí je Eisenhart. Všechno, co o něm zjistíš, si poslechnu s velkým zájmem."

„Uslyšíš to," ujistil ho Jake. „A díky-sai." Třikrát si poklepal na hrdlo. Pak se jeho vážnost rozpustila v širokém úsměvu. Klukovském úsměvu. Popohnal koně do klusu a dohnal svého nového přítele, aby mu řekl, že ano, může u nich přespat, ano, můžou si spolu hrát.

4

„Tedy pánové," pronesl Eddie. Ta slova zazněla tiše a pomalu, skoro jako by je vyslovila kreslená postavička, která strnula úžasem. Ale po téměř dvou měsících v lese si takový výhled zasloužil obdivný výkřik. A navíc to bylo překvapení. V jednu chvíli klapali koňmo po lesní stezce, většinou po dvojicích (Overholser jel sám v čele skupiny a Roland tvořil zadní voj). A v příštím okamžiku stromy zmizely a země se rozprostřela na sever, jih a východ. Naskytl se jim nečekaný, úžasný, omračující výhled na městečko, jehož děti měli zachránit.

Nejdřív Eddie vůbec neměl oči pro to, co se prostíralo přímo pod ním, a když pohlédl na Susannah a Jakea, všiml si, že ti se také dívají za Callu. Eddie se nemusel ohlížet po Rolandovi, aby věděl, že se také dívá někam dál. Poutník je definován jako chlap, který se vždycky dívá někam dál, pomyslel si Eddie.

„Tak, docela pěkný výhled, za to bohům díky," řekl Overholser samolibě a potom, s pohledem na Callahana, dodal: „A taky Člověku Ježíšovi, jistěže, všichni bohové jsou jeden, když jde o děkování, tak mi to říkali, a je to dobré rčení."

Mohl žvanit dál a nejspíš to také dělal. Když je někdo mocný farmář, obvykle si může říkat, co chce a jak dlouho chce. Eddie si ho nevšímal. Soustředil se znovu na výhled.

Před nimi, za obcí, se táhla na jih řeka jako šedá stuha. Rameno Velké řeky, které se říká Devar-Tete Whye, vzpomněl si Eddie. Tam, kde řeka vycházela z lesa, protékala Devar-Tete mezi příkrými břehy, ale ty se snížily, když řeka vstoupila mezi obdělávaná pole, a potom břehy zmizely úplně. Uviděl několik skupin palem, zelených a tropických, což bylo k neuvěření. Za nevelkou vesnicí, na západ od řeky, byla země zářivě zelená a všude protkaná šedými flíčky. Eddie byl přesvědčen, že za slunného dne se ta šeď promění v zářivě modrou, a když je slunce přímo v nadhlavníku, je ta zář tak ostrá, že není možno se na ni dívat. Díval se totiž na rýžová pole. Na rybníčky.

Za poli a na východ od řeky se rozkládala poušť, táhla se celé míle daleko. Eddie uviděl, že do pouště vedou souběžné kovové linky, a dovtípil se, že to jsou železniční koleje.

A za pouští – anebo tam, kde přestávala být vidět – začínalo prostě černo. Stoupalo do nebe jako mlžná stěna, až se zdálo, že se zařezává do nízko zavěšených mračen.

„Tamhle je Hromová tišina, sai," řekla Zalia Jaffordsová.

Eddie přikývl. „Země Vlků. A bůhví čeho ještě."

„Jo, hrome," ozval se Slightman mladší. Snažil se mluvit drsňácky a chladně, ale Eddie si všiml, že je pořádně vystrašený, skoro měl slzy na krajíčku. Ale jeho Vlci určitě neodvedou – když vám umřelo dvojče, tak nesplňujete podmínku a jste jako jedinák. No, u Elvise Presleyho to rozhodně fungovalo, ale Král popu nepocházel z Calla Bryn Sturgisu. Dokonce ani z Calla Lockwoodu na jihu.

„Né, Král byl kluk z Mississippi," řekl Eddie potichu.

Tian se otočil v sedle a podíval se na něho. „Jak prosím, sai?"

Eddie, který si neuvědomil, že mluví nahlas, řekl: „Promiňte. Mluvil jsem sám se sebou."

Andy, robot vzoru Posel (Mnoho dalších funkcí) je právě dohnal dlouhými kroky, takže to uslyšel. „Ti, kdo hovoří sami se sebou, mají žalostnou společnost. To je staré rčení z Cally, sai Eddie, neračte to brát osobně."

„A jak jsem říkal už dřív a nepochybně to budu opakovat, ze semišového saka sopel nedostaneš, příteli. To je zase staré úsloví z Calla Bryn Brooklynu."

Andymu zacvakalo v útrobách. Modré oči mu zablýskly. „Sopel: hlen z nosu. Také osoba mladšího věku neuctivého chování. Semiš: kožený výrobek, který –"

„Nech to být, Andy," přerušila ho Susannah. „Můj přítel rád provádí takové pitomůstky. Dělá to dost často."

„Ach ano," řekl Andy. „Je to zimní dítě. Nechtěla byste, abych vám řekl horoskop, Susannah-sai? Potkáte hezkého muže! Budete mít dvě myšlenky, jednu špatnou a jednu dobrou! Budete mít tmavovlasé –"

„Vypadni, idiote," ozval se Overholser. „Mazej rovnou do městečka, žádné potulování. Zkontroluj, jestli je v Pavilonu všechno, jak má být. Nikdo nechce poslouchat ty tvoje zatracené horoskopy, prosím za prominutí, Starče."

Callahan neodpověděl. Andy se uklonil, třikrát si poklepal na kovové hrdlo a vydal se po stezce dolů, sice příkré, ale pohodlně široké. Susannah se za ním dívala téměř s úlevou.

„Jste na něho trochu tvrdej, ne?" zeptal se Eddie.

„Je to jenom stroj," opáčil Overholser a poslední slovo zdůraznil, jako by mluvil k děcku.

„A umí být pořádně otravný," dodal Tian. „Ale povězte mi, sais, co si myslíte o naší Calle?"

Roland pobídl koně, aby se dostal mezi Eddieho a Callahana. „Je velmi krásná," řekl. „Ať se jednalo o jakékoli bohy, toto místo poctili přízní. Vidím kukuřici, řepu, fazole a… brambory? Jsou tamto brambory?"

„Tak, zemčata, jak račte," potvrdil Slightman, očividně potěšený Rolandovým zrakem.

„A tamhleto všechno je nádherná rýže," řekl Roland.

„Tu pěstují všechna malá hospodářství u řeky," řekl Tian, „kde je voda sladká a teče pomalu. A my víme, jaké máme štěstí. Když je rýže připravená – ať už k výsadbě nebo sklizni –, všechny ženy jdou společně. Zpívají si v polích, dokonce tancují."

„Hop-hop-hopala," zabručel Roland. Aspoň toto Eddie uslyšel.

Tian a Zalia se rozzářili překvapením, protože ta slova poznali. Slightmanové si vyměnili pohled a usmáli se. „Kde jste slyšel Rýžovou píseň?" zeptal se starší Slightman. „Kdy?"

„U nás doma," řekl Roland. „Dávno. Hop-hop-hopala, sázej rýži hopala." Ukázal na západ, daleko od řeky. „Tam je největší farma, uprostřed pšenice. Tvoje, sai Overholseie?"

„To je ona, říkám díky."

„A za ní, na jih, jsou další farmy… a potom ranče. Tamhle se pěstuje skot… tamhle ovce… tam zase skot… další skot… tam zase ovce…"

„Jak to z takové dálky rozeznáš?" zeptala se Susannah.

„Ovce spasou trávu těsně k zemi, paní-sai," řekl Overholser. „Takže tam, kde vidíte světle hnědé kousky země, to je

půda spasená ovcemi. Ty ostatní – asi byste řekli okrové – spásl skot.“

Eddie si vzpomněl na všechny kovbojky, které viděl v kině Majestic: Clint Eastwood, Paul Newman, Robert Redford, Lee Van Cleef. „U nás se vyprávějí legendy o válkách o pastviny mezi rančery a pěstiteli ovcí,“ řekl. „Protože, jak jsi řekl, ovce spasou trávu až moc. Sežerou i kořínky, že, takže tráva už nenaroste.“

„To je úplná hloupost, račiž prominout,“ ušklíbl se Overholser. „Ovce spasou trávu pořádně, ano, ale pak přes tu pastvinu pošleme krávy k napajedlům. Jejich hnůj je plný semínek.“

„Aha,“ řekl Eddie. Lepší odpověď nevymyslel. Po takovém vysvětlení vypadaly všechny pastvinové války nesmírně pitomě.

„Jedeme,“ pobídl je Overholser. „Dne ubývá, račte vidět, a v Pavilonu na nás čeká hostina. Bude tam celé městečko, aby vás uvítalo.“

A pořádně si nás prohlédlo, pomyslel si Eddie.

„Jeď první,“ pobídl ho Roland. „Můžeme tam být, než se setmí. Nebo se pletu?“

„Ne,“ řekl Overholser, zabořil paty koni do slabin a strhl mu hlavu na bok (už jen při takovém pohledu Eddie sebou škubl). Zamířil dolů po stezce. Ostatní ho následovali.

5

Eddie nikdy nezapomněl na první setkání s Callskými, tato vzpomínka se mu vždycky vybavila velmi lehce. Nejspíš proto, že všechno, co se přihodilo, bylo překvapivé, a když následuje jedno překvapení za druhým, celý zážitek získá snový přídech. Pamatoval si, jak se světlo změnilo, když skončily proslovy – světlo těch divných, mihotavých pochodní. Pamatoval si, jak Ochu nečekaně pozdravil diváky. Obličeje obrácené vzhůru k nim a vlastní dusivou paniku a vztek na Rolanda. Susannah, která se vyhoupla na lavici u piana v místě, které místní říkali musica. Ach ano, takové vzpomínky zůstanou. To si pište. Ale ještě živější než vzpomínky na jeho milovanou byla vzpomínka na pistolníka.

Na Rolanda, jak tančí.

Ale ještě než se všechno toto přihodilo, museli projet hlavní ulicí a musel prožít zvláštní pocit ohrožení. Na té cestě ho pronásledovalo tušení zlých časů.

6

Dojeli k městečku asi hodinu před západem slunce. Mraky se protrhly a propustily zbytky narudlého denního světla. Ulice byla prázdná. Její povrch tvořila měkká hlína. Kopyta koní tlumeně klapala po cestě rýhované stopami kol. Eddie uviděl veřejnou stáj, pak podnik zvaný Poutníkovo spočinutí, který vypadal jako kombinace hotelu a jídelny, a na opačném konci ulice jakousi velikou patrovou budovu, která prostě musela být Obecní síní Cally. Napravo od ní svítily pochodně, takže tam nejspíš čekali lidé, ale na severním konci městečka, kudy přijeli, nebyl nikdo.

Ticho a prázdné prkenné chodníky začínaly nahánět Eddiemu hrůzu. Vzpomněl si na Rolandovo vyprávění o tom, jak Susan naposledy jela do Mejisu na káře, ve které stála s rukama svázanýma před sebou a se smyčkou kolem krku. Když jela ona, také byla silnice nejdřív prázdná. Zpočátku. Potom, nedaleko od křižovatky Velké cesty a cesty na Hedvábný ranč, minula Susan a její věznitelé osamělého farmáře, muže s očima, které Roland nazval očima vraha jehňátek. Později na ni lidé házeli zeleninu a klacky, dokonce kameny, ale tento osamělý farmář byl první, stál tam s hrstí kukuřičných listů, které na ni hodil skoro něžně, jak tak projížděla kolem na… no, na své cestě k hromu strom, Slavnosti sklizně Starého lidu.

Jak vjížděli do Calla Bryn Sturgisu, Eddie neustále toho muže vyhlížel, toho s těma očima vraha jehňátek a hrstí kukuřičných listů. Protože z tohoto městečka neměl dobrý pocit. Necítil zlo – zlo jako v Mejisu v tu noc, kdy zemřela Susan Delgadová –, ale jakousi prachsprostou mizérii. Jako je mizerná smůla, mizerné rozhodnutí, mizerná znamení. Možná mizerné ka.

Naklonil se k Slightmanovi staršímu. „Kde sakra všichni jsou, Bene?“

„Tamhle,“ ukázal Slightman na zář pochodní.

„Proč jsou tak potichu?“ zeptal se Jake.

„Nevědí, co mají čekat,“ řekl Callahan. „Jsme tady odříznutí od světa. Když sem někdo čas od času zavítá, je to kupec, ohař, hráč… a taky plovoucí jarmark, ten se někdy uprostřed léta zastaví.“

„Co je to plovoucí jarmark?“ zeptala se Susannah.

Callahan popsal široký plochý člun, poháněný kolesem a natřený veselými barvami, plný malých obchůdků. Čluny pomalu plují po Devar-Tete Whye, zastavují se u všech osad Cally ve Středním srpu a prodávají, dokud mají zboží. Většinou je to samý brak, prohlásil Callahan, ale Eddie mu tak docela nedůvěřoval, aspoň pokud jde o plovoucí jarmark. Mluvil totiž s téměř neuvědomělou nechutí dlouholetého pámbíčkáře.

„A ti ostatní, co sem přijdou zvenku, jim kradou děti,“ dokončil Callahan. Ukázal nalevo, kde stála dlouhá dřevěná budova, jež se táhla snad přes půlku ulice. Eddie napočítal nikoli dvoje úvaziště pro koně, ani čtvero, ale osmero. A byla to dlouhá úvaziště. „Berkův konzum, račte si posloužit,“ řekl Callahan poněkud sarkasticky.

Dojeli k Pavilonu. Eddie později odhadl počet přítomných na sedm nebo osm set, ale když je uviděl poprvé – masu klobouků, čepců, bot a upracovaných rukou pod šikmými červenými večerními paprsky –, připadal mu ten zástup obrovský, nespočetný.

Ti na nás nějaký ten sajrajt budou házet, pomyslel si. Budou na nás házet sajrajt a ječet „Hromu strom“. Ta představa byla sice směšná, ale velmi neodbytná.

Callští se rozestoupili a vytvořili na zelené trávě uličku, která vedla k vyvýšenému dřevěnému pódiu. Pavilon lemovaly pochodně uchycené v železných košících. V tuto chvíli všechny plály docela obyčejným žlutým plamenem. Eddieho nos zachytil silný pach petroleje.

Overholser sesedl. Totéž udělali i ostatní členové jeho skupiny. Eddie, Susannah a Jake se podívali na Rolanda. Roland chvíli nehybně seděl, mírně se nakláněl dopředu, jednu paži položenou přes hrušku sedla, a vypadal ponořený

v myšlenkách. Potom smekl klobouk a podržel ho v natažené paži vstříc zástupu. Třikrát si poklepal na hrdlo. Zástup zamumlal. Uznale, nebo překvapeně? Eddie to nepoznal. Ale ani rozzlobeně, to rozhodně ne, a to bylo dobré. Pistolník přehodil jednu nohu přes sedlo a lehce seskočil. Eddie opustil sedlo opatrněji, uvědomoval si, že se na něho upírají všechny oči. Postroj pro Susannah si nasadil už dřív a teď se postavil vedle jejího koně, zády k ní. Vklouzla do postroje s lehkostí, která prozrazovala dlouhou praxi. Shromáždění lidé znovu zamumlali, když uviděli, že jí od kolen dolů chybějí nohy.

Overholser rázně vyrazil uličkou a cestou občas někomu potřásl rukou.

Callahan šel rovnou za ním a chvilkami udělal ve vzduchu znamení kříže. Ze zástupu se natáhly další ruce, aby chytily uzdy koní. Roland, Eddie a Jake šli vedle sebe. Ochu seděl stále v široké přední kapse ponča, které Benny půjčil Jakeovi, a se zájmem se rozhlížel.

Eddie si uvědomil, že ten zástup přímo vnímá i čichem – pot a vlasy a opálenou kůži a chvilkami i obláček toho, čemu postavy z kovbojek obvykle říkaly (s podobným pohrdáním, jakým Callahan počastoval plovoucí jarmarky) „vodička pro fajnovky“. Čichal také jídlo: vepřové a hovězí, čerstvý chléb, smaženou cibuli, kávu a graf. Zakručelo mu v břiše, ale stejně neměl hlad. Ne, neměl opravdový hlad. Pomyšlení, že ulička, kterou kráčeli, najednou zmizí a ti lidé se na ně vrhnou, ho pořád pronásledovala. Byli tak potichu! Odněkud z nevelké dálky uslyšel první kozodoje a sovy, kteří začínali ladit pro noční zpěvy.

Overholser a Callahan vystoupili na pódium. Eddie si znepokojeně všiml, že nikdo další ze skupiny, která pro ně přijela, je nenásledoval. Roland však vystoupil po třech širokých dřevěných schodech bez váhání. Eddie šel za ním, ale uvědomoval si, že má trochu slabá kolena.

„Není ti něco?“ zamumlala mu Susannah do ucha.

„Zatím ne.“

Nalevo od pódia stálo kulaté jeviště a na něm sedm mužů, všichni v bílých košilích, džínách a s šerpami. Eddie poznal nástroje, které drželi, a i když mu mandolína a bendžo napověděly, že chystaná hudba budou nejspíš nějaké cajdáky, pohled na ně ho uklidnil. Přece by si neobjednávali kapelu, aby hrála při obětování lidí, ne? To by pak stačilo pár bubnů, aby rozohnily diváky.

Eddie se otočil k zástupu lidí se Susannah na zádech. Polekalo ho, když uviděl, že ulička, která začínala tam, kde končila hlavní ulice, už zmizela. Obličeje se obrátily vzhůru k němu. Ženy i muži, mladí i staří. Obličeje neprozrazovaly žádné city a nebyly tu žádné děti. Byly to tváře, které byly většinu času vystaveny slunci a nesly i příslušné stopy. Nepříjemný pocit Eddieho neopouštěl.

Overholser se postavil k obyčejnému dřevěnému stolu. Na něm leželo veliké chocholaté pero. Farmář ho vzal a zvedl do výšky. Shromáždění lidé, už teď mlčenliví, ztichli tak zlověstně, že Eddie slyšel, jak v hrudníku nějakého stařík rachotí dech.

„Postav mě na zem, Eddie,“ řekla Susannah tiše. Nechtělo se mu, ale udělal to.

„Jsem Wayne Overholser z farmy Sedm mil,“ začal Overholser a přistoupil k okraji pódia a pero držel před sebou. „Slyšte mě, to žádám.“

„Říkáme díky-sai,“ zamumlali lidé.

Overholser se otočil a natáhl jednu ruku směrem k Rolandovi a jeho tet, stáli tam v šatech ušpiněných po cestě (Susannah vlastně nestála, seděla mezi Eddiem a Jakem na zadku a opírala se o jednu ruku). Eddiemu připadalo, že v životě nezažil tak zkoumavé pohledy.

„My, mužové z Cally, jsme vyslechli Tiana Jaffordse, George Telforda, Diega Adamse a ostatní, kteří promluvili v Obecní síni,“ pokračoval Overholser. „Sám jsem tam mluvil. ‚Přijdou a vezmou děti,‘ řekl jsem, a myslel jsem tím Vlky, samozřejmě, ‚a pak nás zase nechají na pokoji celou generaci nebo déle. Tak to je, tak to bylo, a já říkám, abychom to nechali být.‘ Teď si myslím, že ta slova byla možná trochu uspěchaná.“

Zástup znovu zamumlal, potichu jako vítr.

„Na stejném shromáždění jsme slyšeli otce Callahana, který řekl, že na sever od nás jsou pistolníci.“

Znovu mumlání. Tentokrát hlasitější. Pistolníci… Středosvět… Gilead.

„Usnesli jsme se, že vypravíme skupinu, která to zjistí. Toto jsou lidé, které jsme našli, vidíte. Oni tvrdí, že jsou… tím, zač je prohlásil p?re Callahan.“ Overholser vypadal rozpačitě. Skoro jako by se snažil zadržet větry. Eddie už takový výraz viděl, většinou v televizi, kdy byli politici postaveni tváří v tvář faktu, který nedokázali okecat, takže byli nuceni ustoupit. „Oni tvrdí, že jsou ze zmizelého světa. Což znamená…“

Do toho, Wayne, pomyslel si Eddie, vyklop to. Zvládneš to.

„Což znamená z Eldova rodu.“

„Bohové ať jsou pochváleni!“ vykřikla jakási žena. „Bohové je seslali, aby zachránili naše děti, to udělali!“

Okolí ji okřikovalo, aby zmlkla. Overholser čekal, až bude ticho, s bolestným výrazem na tváři, pak pokračoval. „Můžou mluvit sami – a to musejí –, ale viděl jsem dost, abych uvěřil, že nám možná dokážou pomoct s naším neštěstím. Mají dobré pistole – vidíte je – a umějí je používat. To vám zaručuju a říkám díky.“

Tentokrát zástup zahučel hlasitěji a Eddie vycítil dobrou vůli. Trochu se uvolnil.

„Tak dobrá, ať předstoupí jeden po druhém, abyste pořádně slyšeli jejich hlas a viděli tvář. Toto je jejich dinh.“ Zvedl ruku k Rolandovi.

Pistolník udělal krok vpřed. Červený západ slunce mu zapálil levou tvář. Pravou mu zář pochodní namalovala žlutě. Vystrčil levou nohu. Zadunění ošoupaného podpatku, který se zapíchl do prkna, bylo v tom tichu slyšet velmi dobře. Eddieho kdoví proč napadlo, že čísi pěst bouchla do víka rakve. Roland se hluboce uklonil s dlaněmi otočenými k lidem. „Roland z Gileadu, syn Stevenův,“ prohlásil. „Z rodu Eldova.“

Všichni vzdychli.

„Kéž je naše setkání dobré.“ Ustoupil a pohlédl na Eddieho.

Tento kousek zvládne. „Eddie Dean z New Yorku,“ řekl. „Syn Wendellův.“ Aspoň to máma vždycky tvrdila, pomyslel si. A potom dodal, aniž to měl v úmyslu: „Z rodu Eldů. Ka-tet Devatenácti.“

Ustoupil a na okraji pódia se ocitla Susannah. Záda rovná, pohled klidný. „Jsem Susannah Deanová, manželka Eddieho, dcera Dana, z rodu Eldů, ka-tet Devatenácti, kéž je naše setkání dobré a prospěje vám.“ Udělala pukrle, při kterém jako by pozvedla sukni.

Tomu se lidé zasmáli i zatleskali.

Zatímco mluvila, Roland se sklonil a zašeptal cosi Jakeovi do ucha. Jake přikývl a pak sebevědomě předstoupil. Vypadal velmi mladě a v tom večerním světle moc hezky.

Vystrčil nohu a uklonil se. Ponču, zatížené Ochem, se komicky zhouplo. „Jsem Jake Chambers, syn Elmerův, z rodu Eldů, ka-tet Devadesáti devíti.“

Devadesáti devíti? Eddie se podíval na Susannah, která nepatrně pokrčila rameny. Co má sakra těch devadesát devět znamenat? Pak si pomyslel, ať to spere ďas. Nevěděl ani, co to znamená ka-tet Devatenácti, a přitom to sám řekl.

Ale Jake neskončil. Vytáhl Ocha z kapsy ponča od Bennyho Slightmana. Při pohledu na brumláka zástup zahučel. Jake se rychle ohlédl po Rolandovi – Víš to určitě? ptal se ten pohled – a Roland přikývl.

Nejdřív si Eddie myslel, že Jakeův chlupatý kamarád neudělá nic. Lidé z Cally – folken – znovu docela ztichli, ztichli natolik, že znovu byl slyšet večerní zpěv ptáků.

Potom se Ochu postavil na zadní, jednu nohu vystrčil dopředu a pěkně se nad ní uklonil. Trochu se zakymácel, ale udržel rovnováhu. Drobné černé tlapky podržel dlaněmi vzhůru jako Roland. Lidé zalapali po dechu, zasmáli se a zatleskali. Jake vypadal jako omráčený.

„Ochu!“ řekl brumlák. „Eld! Díky!“ Každé slovo zřetelně zaznělo. Ještě chvilku se ukláněl, pak padl na všechny čtyři a rychle odcupital k Jakeovi. Potlesk byl hromový. Roland (protože kdo jiný by to brumláka mohl naučit, pomyslel si Eddie) jediným geniálním, jednoduchým tahem udělal z těchto lidí jejich přátele a obdivovatele. Aspoň pro dnešek.

Takže to bylo první překvapení: Ochu, který se uklání shromážděným folken z Cally a prohlašuje se za an-tet se svými druhy na cestě. To druhé překvapení se podobalo zásahu blesku. „Nejsem žádný řečník,“ řekl Roland a znovu vystoupil vpřed. „Jazyk se mi plete hůř než opilci o Sklizňové noci. Ale několika slovy nás určitě počastuje Eddie, to vím jistě.“

Teď zůstal jako omráčený Eddie. Pod pódiem tleskal dav lidí a uznale dupal do země. Ozývaly se výkřiky Díky-sai a Promluv dobře a Slyšte ho, slyšte. Dokonce i hudba se zapojila, zahrála tuš, sice trochu nejistý, zato hlasitý.

Měl akorát čas střelit po Rolandovi zuřivým horečnatým pohledem: Co mi to doprdele děláš? Pistolník ani nehnul brvou a založil si paže na hrudi.

Potlesk utichal. A Eddieho vztek mizel. Nahradila ho hrůza. Overholser se na něho díval se zájmem, paže založené jako Roland, ať už si to napodobování uvědomoval nebo ne. Eddie zahlédl pod sebou, v čele zástupu, několik jednotlivých tváří: Slightmany, Jaffordsovy. Podíval se na druhou stranu a tam stál Callahan, modré oči přivřené. Nad těma očima byla křivá jizva ve tvaru krucifixu a zdálo se, že ta jizva svítí.

Co jim má sakra vykládat?

Měl bys už začít, Edáčku, ozval se jeho bratr Henry. Oni čekají.

„Prosím za prominutí, jestli mi trochu trvá, než se rozjedu,“ řekl. „Ujeli jsme celý míle a kola a další míle a kola, a vy jste první lidi, který vidíme po řadě –“

Po řadě čeho? Týdnů, měsíců, roků, desetiletí?

Eddie se zasmál. Měl pocit, že mluví jako největší blbec na světě, člověček, u kterého se nedá čekat, že se zvládne sám vyčurat, natož že umí zacházet s pistolí. „Po řadě svatých Dindů.“

Tomu se zasmáli, a pořádně. Někdo dokonce zatleskal. Zahrál na místní vtipnou strunu a ani si to neuvědomil. Uvolnil se a zjistil, že dokáže mluvit docela přirozeně. Připadlo mu, jenom mu to tak prolétlo hlavou, že ještě nedávno tenhle ozbrojený pistolník, který stojí před sedmi stovkami ustrašených lidí plných naděje, vysedával před televizí jenom v zažloutlých spodkách, pojídal čipsy, ládoval se heroinem a díval se na Méďu Béďu.

„Přišli jsme zdaleka,“ řekl, „a čeká nás ještě daleká cesta. Čas, který strávíme tady, bude krátký, ale uděláme, co můžeme, to mě slyšte, žádám vás.“

„Mluv dál, cizince!“ zavolal kdosi. „Mluvíš poctivě!“

Fakt? podivil se v duchu Eddie. To je pro mě novinka.

Ozvalo se pár výkřiků Jó a Pokračuj.

„Léčitelé v mém panství mají jedno rčení,“ prozradil jim Eddie. „Hlavně neubližuj.“ Nebyl si jistý, jestli je to motto advokátů nebo doktorů, ale slyšel to už v hezkých pár filmech a televizních hrách a znělo to docela dobře. „My tu ubližovat nebudeme, to víte, ale ještě nikdy nikdo nikomu nevytáhl kulku nebo ani třísku zpod nehtu, aniž by netekla krev.“

Souhlasné mumlání. Avšak Overholser zachoval kamenný výraz a Eddie uviděl v zástupu pochybovačné pohledy. Najednou, až ho to překvapilo, ho zaplavil vztek. Neměl žádné právo se na ty lidi zlobit, protože mu nic neudělali a nic jim neodepřeli (aspoň zatím), ale stejně měl vztek.

„V panství New York máme ještě jedno rčení,“ pokračoval. „Nikdo ti oběd zadarmo nedá. Podle toho, co víme, je vaše situace vážná. Bojovat proti těm Vlkům bude nebezpečné. Ale když se nic nedělá, pak z toho lidi bývají nanicovatí a zaražení.“

„Slyšte ho, slyšte ho!“ zavolal kdosi v zadních řadách. Eddie si všiml, že tam stojí robot Andy a blízko něho je velký vůz plný lidí v nařasených pláštích, černých nebo tmavě modrých. Eddie si domyslel, že to budou Manni.

„Porozhlédneme se,“ řekl Eddie, „a jakmile pochopíme, o co tady jde, uvidíme, co se dá dělat. Jestli si budeme myslet,

že odpověď zní nic, tak vám zamáváme a potáhneme dál.“ V druhé nebo třetí řadě stál muž v ohmataném bílém kovbojském klobouku. Eddiemu připadal docela jako Taťka Cartwright ze starého televizního seriálu Bonanza. Tato verze patriarchy Cartwrightů vypadala, že vůbec není z Eddieho řečí nadšená.

„Jestli budeme moci pomoct, tak pomůžeme,“ řekl. Hlas už měl úplně bez výrazu. „Ale nebudeme na to sami, lidi. Slyšte mě, to žádám. Slyšte mě dobře. Měli byste se připravit na to, že se budete muset brát za to, co chcete. Měli byste se připravit, že budete bojovat za všechno, co vám má zůstat.“

S těmi slovy vystrčil před sebe nohu – mokasín, který nosil, nevydal to zadunění jako pěst na víku rakve, ale Eddie si na ten zvuk stejně vzpomněl – a uklonil se. Rozhostilo se naprosté ticho. Potom začal tleskat Tian Jaffords. Přidala se k němu Zalia. Benny také tleskal. Otec do něho dloubl, ale chlapec tleskal pořád dál a za chvilku se připojil i Slightman starší.

Eddie věnoval Rolandovi spalující pohled. Rolandův nevzrušený výraz se nezměnil. Susannah ho zatahala za nohavici a Eddie se k ní sklonil.

„Zvládls to dobře, zlato.“

„Ale ne díky jemu,“ Eddie kývl směrem k Rolandovi. Ale když už to měl za sebou, cítil se kupodivu dobře. A proslovy skutečně nebyly Rolandova parketa, Eddie to věděl. Zvládl by to, kdyby neměl náhradníka, ale nebylo to pro něj důležité.

Takže teď víš, co jsi zač, pomyslel si Eddie. Hlásná trouba Rolanda z Gileadu.

Ale bylo to něco špatného? Copak něco podobného nedělal předtím Cuthbert Allgood?

Předstoupil Callahan. „Snad bychom je mohli povzbudit trochu lépe, přátelé – předvedeme jim pořádné uvítání Calla Bryn Sturgisu.“

Začal tleskat. Shromáždění folken se tentokrát připojili okamžitě. Potlesk byl dlouhý a silný. Ozývalo se volání, pískot, dupot (sotva uspokojivý, když ho nezesilovala prkenná podlaha). Hudební kombo zahrálo ne jeden tuš, ale celou sérii. Susannah chytila Eddieho za ruku. Jake ho popadl za druhou. Všichni čtyři se uklonili jako rocková skupina na konci zvláště dobré série písniček a aplaus se zdvojnásobil.

Nakonec je Callahan utišil zvednutím rukou. „Čeká nás vážná práce, lidi,“ řekl. „Musíme přemýšlet o vážných věcech, vykonat vážné věci. Ale dnes se pustíme do jídla. Později budeme tancovat a zpívat a veselit se!“ Znovu se roztleskali a Callahan je znovu utišil. „Stačí!“ volal. „A vy vzadu, Manni, vím, že jste si přivezli své potraviny, ale na světě není důvod, proč byste to svoje nemohli jíst a pít s námi. Připojte se k nám, jen račte! A nechť se vám vede dobře!“

Nechť se nám všem vede dobře, pomyslel si Eddie, kterého pocit ohrožení neopouštěl. Ten pocit byl jako host, který stojí stranou veselé společnosti, těsně za kruhem světla z pochodní. A byl jako zvuk. Zvuk podpatku udeřivšího do dřevěné podlahy. Pěsti udeřivší do víka rakve.

7

I když zde stály lavice a dlouhé stoly na dřevěných kozách, k večeři usedli jenom staří lidé. A byla to slavná večeře, doslova s dvěma stovkami jídel, mezi kterými bylo možno si vybrat, a většinou byla domácí a lahodná. Hostina začala přípitkem na Callu. Pronesl ho Vaughn Eisenhart, který stál se sklenicí v jedné ruce a s pírkem v druhé. Eddie si pomyslel, že je to nejspíš místní verze národní hymny.

„Kéž se Calle vždycky vede dobře!“ zvolal rančer a vyzunkl pohár grafu jediným dlouhým douškem. Eddie musel hrdlo toho muže obdivovat, protože místní graf, když už nic jiného, byl tak ostrý, že už jen přičichnutí vhánělo slzy do očí.

„Tak jest!“ odpověděli folken, zajásali a napili se.

V té chvíli pochodně lemující Pavilon změnily barvu do tmavě karmínové, jako nedávno zapadlé slunce. Zástup udělal áách a óóch a zatleskal. Taková ukázka technologie Eddieho neomráčila – rozhodně ne ve srovnání s Blainem Monem nebo dvojpólovými počítači, které řídily Lud –, ale vrhaly na celý ten zástup dost světla a zdálo se, že jsou netoxické. Zatleskal jako ostatní. Susannah také. Andy jí už přinesl kolečkové křeslo a s poklonou jí ho rozložil. (Také jí nabídl, že jí poví o tom hezkém cizinci, kterého brzy potká.) Susannah už pojížděla mezi skupinkami lidí s talířkem jídla na klíně, popovídala si tuhle, poodjela, popovídala si tamhle. Eddie si domyslel, že asi prožila spoustu koktejlových večírků, které se od toho dnešního příliš nelišily, a trochu žárlil na její sebejistotu.

Začal si všímat dětí, které se tu objevily. Folken si zřejmě řekli, že návštěvníci nejspíš nevytasí na místě své kolty a nezahájí masakr. Nejstarší děti měly dovoleno pohybovat se zde samy. Přesunovaly se v bezpečných tlupách, které Eddiemu připomněly vlastní dětství, a nabíraly si ze stolů nesmírné množství jídla (ale ani apetit žravých výrostků neudělal v té hojnosti mezírku). Pozorovaly cizince, ale žádné se neodvážilo jít blíž.

Nejmladší děti se držely u rodičů. Ty, které byly ve věku někde mezi tím, se mačkaly kolem klouzačky, houpaček a důmyslné opičí konstrukce z tyčí na úplně opačném konci Pavilonu. Hrálo si jich jenom několik, většina hltala večírek rozpačitýma očima, jako by je někdo nachytal na hruškách. Eddiemu nad nimi usedalo srdce. Viděl, kolik je tam dvojčat – bylo to přízračné –, a domyslel si, že právě tyto rozpačité děti, které byly příliš velké na to, aby si ještě radostně hrály na dětském hřišti, představují ono budoucí sousto pro Vlky… tedy pokud se Vlkům dovolí, aby si počínali jako obvykle. Neviděl žádné „šmejdy“, zřejmě je drželi úmyslně stranou, protože by vrhali na slavnost stín. Eddie to chápal, ale doufal, že mají někde svůj vlastní večírek. (Později zjistil, že to bylo přesně tak – dostali koláče a zmrzlinu na stoly za Callahanovým kostelem.)

Jake by dokonale zapadl do prostřední skupiny dětí, kdyby byl z Cally, ale to samozřejmě nebyl. A vybral si přítele, který se k němu přesně hodil: staršího o pár let, ale zkušenostmi mladšího. Přecházeli mezi stoly a ujídali, kde mohli. Ochu cupital docela spokojeně u Jakeovy nohy, hlava se mu houpala ze strany na stranu. Eddie nepochyboval, že kdyby náhodou někoho napadlo udělat nějaký agresivní pohyb směrem k Jakeovi z New Yorku (nebo jeho novému kamarádovi, Bennymu z Cally), opovážlivec by přišel o pár prstů. V jednu chvíli si Eddie všiml, jak se ti dva chlapci na

sebe podívali, a i když mezi nimi nepadlo ani slovo, vyprskli smíchy v přesně stejný okamžik. A Eddiemu to připomnělo vlastní dětská přátelství tak silně, až to zabolelo.

Eddie však na dlouhé rozjímání neměl čas. Z Rolandova vyprávění věděl (a navíc ho několikrát měl možnost pozorovat přímo v akci), že pistolníci z Gileadu byli mnohem víc než jenom strážci míru. Byli to také poslové, účetní, někdy zvědové, občas dokonce i popravčí. Ale především to byli diplomati. Eddie, jehož vychoval bratr a jeho kamarádi, kteří oplývali takovými klenoty moudrosti jako třeba Můžeš mě žrát stejně jako tvoje ségra nebo Šukal jsem tvou mámu a fakt byla bezva, nemluvě o oblíbeném Nedržím hubu, protože rostu, a když tě tak merčím, tak zvracím, by se nikdy nepovažoval za diplomata, ale celkově vzato si myslel, že si vedl slušně. Jenom Telford byl oříšek, ale kapela ho přehlušila, budiž díky.

Pámbu mu byl svědkem, že byl hozen do vody a musel plavat. Callští se možná Vlků báli, ale to jim nebránilo ve vyptávání, jak si Eddie a ostatní z jeho tet budou počínat. Eddie si uvědomil, že Roland mu prokázal opravdu velkou laskavost, když ho přinutil mluvit před celým shromážděním. Tím se aspoň trochu zahřál pro další kolo.

Všem říkal totéž a opakoval to pořád dokola. Nedá se mluvit o nějaké strategii, dokud si pořádně neprohlédnou městečko. Nedá se říct, kolik mužů z Cally budou potřebovat jako pomocníky. To se ukáže časem. Musejí se na to vyspat. Když Bůh dá, voda bude. A k tomu všemožná klišé, na která si dokázal vzpomenout. (Dokonce ho napadlo, že jim slíbí kuře v každém rendlíku, až Vlky porazí, ale udržel jazyk za zuby, než mu něco takového ujelo.) Farmář z malého hospodářství, jmenoval se Jorge Estrada, chtěl vědět, co udělají, jestli se Vlci rozhodnou zapálit obec. Jiný, Garrett Strong, chtěl, aby jim Eddie pověděl, kam bezpečně schovají děti, až Vlci přijdou. „Protože tady je nemůžeme nechat, to se rozumí samo sebou," říkal. Eddie, který si uvědomoval, že rozumí jenom málo věcem, usrkával graf a vedl nezávaznou konverzaci. Přistoupil k němu nějaký chlapík, Neil Faraday (Eddie nepoznal, jestli je to drobný farmář nebo jen podomek) a sdělil mu, že to celé zašlo moc daleko. „Nikdy přece neseberou všechny děti, víte," nabádal ho. Eddie měl chuť zeptat se Faradaye, co by si myslel o někom, kdo prohlásí: „No, manželku mi znásilnili jenom dva," ale radši si ten komentář nechal pro sebe. Další chlapík, s tmavou pletí a knírem, jmenoval se Louis Haycox, se představil a řekl Eddiemu, že došel k závěru, že Tian Jaffords má pravdu. Od oné schůze nespal spoustu nocí a pořád si to přemílal v hlavě a nakonec si řekl, že se bude bránit a bojovat. Tedy jestli ho budou chtít. Ta upřímnost a strach, které měl jasně vepsané ve tváři, Eddieho hluboce zasáhly. To nebyl žádný nadšený kluk, který neví, do čeho se pouští, ale dospělý muž, jenž to nejspíš věděl až moc dobře.

Tak se tedy na něho obraceli se svými otázkami a pak odcházeli, aniž se jim dostalo pořádné odpovědi, ale i tak vypadali spokojeněji. Eddie mluvil a mluvil, až mu vyschlo v ústech, potom si místo dřevěného poháru s grafem vzal studený čaj, protože se nechtěl opít. Nechtěl už ani jíst, byl přecpaný. Ale oni stále přicházeli. Cash a Estráda. Strong a Echeverria. Winkler a Spalter (Overholserovi bratranci, jak řekli). Freddy Rosario a Farren Posella… nebo to byl Freddy Posella a Farren Rosario?

Každých deset nebo patnáct minut světla opět změnila barvu. Z červené na zelenou, ze zelené na oranžovou, z oranžové na modrou. Džbány s grafem kolovaly. Hovor byl stále halasnější. A smích také. Eddie stále častěji slyšel pokřikovat Jo, hrome a cosi, co znělo jako Zapadni!, a vzápětí se vždycky všichni rozchechtali.

Viděl, že Roland mluví s nějakým starým mužem v modrém plášti. Ten stařec měl nejhustší, nejdelší a nejbělejší plnovous, jaký kdy Eddie viděl, pokud nepočítá televizní filmy s biblickou tematikou. Mluvil vážně a pohlížel Rolandovi do ošlehané tváře. Jednou položil pistolníkovi ruku na paži a trochu za ni zatahal. Roland poslouchal, přikyvoval, nic neříkal – aspoň dokud ho Eddie pozoroval. Ale zajímá ho to, pomyslel si Eddie. No jo – starý dlouhán a ošklivec slyší něco, co ho velmi zajímá.

Hudebníci se hrnuli zpátky na své pódium, když k Eddiemu přistoupil další člověk. Byl to ten chlapík, který mu připomínal Tatʼku Cartwrighta.

„George Telford," představil se. „Kéž se ti daří, Eddie z New Yorku." Hranou pěsti se letmo dotkl čela, pak dlaň rozevřel a natáhl ruku. Na hlavě měl rančerský klobouk – kovbojský, a ne farmářské sombrero –, ale dlaň měl pozoruhodně měkkou, až na řadu mozolů v meziprstí. Tam drží otěže, pomyslel si Eddie, a když už musí pracovat, tak nejspíš nedělá nic jiného.

Eddie se maličko uklonil. „Dlouhé dny a příjemné noci, sai Telforde." Napadlo ho, že se zeptá, jestli se Adam, Hoss a Malý Joe vrátili do Ponderosy, ale řekl si, že bude moudřejší mlčet.

„Kéž jich prožiješ dvakrát tolik, synku, dvakrát tolik." Podíval se na pistoli, kterou měl Eddie na boku, pak se podíval Eddiemu do tváře. Oči měl bystré a nijak přátelské. „Váš dinh nosí její sestru, řekl bych."

Eddie se usmál, neřekl nic.

„Wayne Overholser říká, že s další to vaše ka-hůdě předvedlo pěknou ostrostřelbu. Tu má dnes večer nejspíš tvoje manželka?"

„Nejspíš ano," řekl Eddie a nijak se nepozastavoval nad tím výrazem ka-hůdě. Věděl moc dobře, že Susannah má ruger u sebe. Roland rozhodl, že bude lepší, když Jake půjde na Eisenhartovo Rozkývané B beze zbraně.

„Čtyři proti čtyřiceti, to bude docela prácička, co říkáš?" nadhodil Telford. „Jo, pořádná prácička. Nebo jich z východu přijde možná šedesát, nikdo si pořádně nepamatuje, kolik jich bylo, a jak by mohli? Dvacet tři roků je dlouhý mír, buď Bohu chvála a díky Člověku Ježíši."

Eddie se usmál a pronesl další nic neříkající frázi, jenom doufal, že Telford přejde k jinému tématu. Vlastně doufal, že Telford přejde někam úplně jinam.

Takové štěstí však neměl. Otravové jsou vždycky vytrvalí: je to skoro zákon přírody. „Samozřejmě když jsou čtyři ozbrojení proti čtyřiceti… nebo šedesáti… to už vypadá líp než tři ozbrojení a jeden, co může akorát mávat na pozdrav. Zvlášť čtyři s pořádnýma bouchačkama, slyš mě dobře."

„Slyším tě moc dobře," řekl Eddie. U pódia, na kterém byli představeni, stála Zalia Jaffordsová a cosi vyprávěla

Susannah. Eddie viděl, že Suze také vypadá, že ji cosi zaujalo. Získává si farmářovu manželku, Roland si získává Pána zasraných prstenů, Jake získává kamaráda, a co získám já? Chlapa, který vypadá jako Taťka Cartwright a vyslýchá mě jako Perry Mason.

„Tak máte ještě nějaký zbraně?“ naléhal Telford. „Určitě jich musíte mít víc, jestli přemejšlíte o tom, že budete bojovat s Vlky. Já osobně si myslím, že je to šílenství, tím se nijak netajím. Vaughn Eisenhart si myslí to samý –“

„Overholser si to také myslel, a změnil názor,“ řekl Eddie velmi ledabyle. Usrkával čaj, díval se na Telforda přes okraj šálku a doufal, že se Telford zamračí. Nebo se dokonce rozzlobí. Ale ničeho takového se nedočkal.

„Wayne je kam vítr, tam plášť,“ uchechtl se Telford. „Jo, jo, ten si každou chvíli myslí něco jinýho. Waynem bych si ještě nebyl moc jistej, mladý sai.“

Eddie už chtěl říct: Jestli si myslíš, že tohle je volební kampaň, tak se pleteš, ale neřekl nic. Ústa na zámek, oči dokořán, slov jen málo.

„Nebo snad máte rychlopalný bouchačky?“ vyzvídal Telford. „Nebo granáty?“

„Inu,“ protáhl Eddie, „to se uvidí.“

„V životě jsem neslyšel, že by pistolníkem byla ženská.“

„Ne?“

„Nebo kluk, když už na to přijde. Nebo i učedník. Jak máme vědět, že jste takoví, za koho se vydáváte? Pověz mi to, žádám tě.“

„No, na to je těžká odpověď,“ okolkoval Eddie. Telford, který vypadal moc starý na to, aby měl děti v rizikovém věku, se mu pranic nelíbil.

„Ale lidi to budou chtít vědět,“ naléhal Telford. „Rozhodně dřív, než ta mela začne.“

Eddie si vzpomněl, jak Roland říkal: Mohou nás nasadit, ale nikdo nás nemůže sesadit. Bylo jasné, že oni to ještě nepochopili. Rozhodně ne Telford. Jistěže na některé otázky bylo nutno odpovědět, a to kladně. Callahan už se o tom zmínil a Roland to potvrdil. Ty otázky byly tři. První se týkala žádosti o pomoc a úlevu. Eddie měl pocit, že tyto otázky ještě nepadly, protože nebyla příležitost, ale nemyslel si ani, že budou položeny v Obecní síni, až přijde čas. Odpovědi mohou dát drobní lidé jako Posella a Rosario, kteří ani nevěděli, co říkají. Protože to byli lidé, kteří měli děti v rizikovém věku.

„Co jste doopravdy zač?“ nedal se odbýt Telford. „Pověz mi to, žádám tě.“

„Jsem Eddie Dean, z New Yorku. Doufám, že nepochybuješ o mé cti. Doufám u Krista, že to neděláš.“

Telford couvl, najednou byl opatrný. Eddie to pozoroval s chmurným uspokojením. Strach nebyl lepší než úcta, ale Bože, bylo to lepší než nic. „Ne, to vůbec ne, můj příteli! Prosím! Ale pověz mi tohle – už jsi někdy vyzkoušel tu pistoli, kterou nosíš? Pověz mi to, žádám tě.“

Eddie viděl, že Telford, i když byl z Eddieho nervózní, tomu doopravdy nevěří. Možná mu v tváři a chování pořád zbýval velký kus ze starého Eddieho Deana, toho, který opravdu byl v New Yorku, než aby mu tento rančer-sai uvěřil, ale Eddie si pomyslel, že je v tom něco jiného. Něco hlubšího. Stál tu chlapík, který se rozhodl, že bude stát stranou a sledovat, jak nestvůry z Hromové tišiny unášejí děti jeho sousedů, a takový chlapík možná prostě nedokáže uvěřit prostým, konečným odpovědím, jaké dává pistole. Eddie však takové odpovědi už poznal. Dokonce si je zamiloval. Pamatoval si na ten jediný strašlivý den v Ludu, jak se hnal se Susannah v kolečkovém křesle pod šedivým nebem, zatímco duněly boží bubny. Pamatoval se na Franka a Lustera a námořníka Topsyho, vzpomněl si na ženu, která se jmenovala Maud a poklekla a políbila jednoho toho šílence, kterého Eddie zastřelil. Cože to říkala? Neměli jste Winstona zabíjet, měl právě narozeniny. Něco takového řekla.

„Vyzkoušel jsem tuhle i tu druhou a taky ruger,“ odpověděl. „A už nikdy se mnou nemluv takovým způsobem, příteli, jako bychom si my dva jenom užívali nějakou povedenou legraci.“

„Jestli jsem tě nějak urazil, pistolníku, prosím za prominutí.“

Eddie se trochu uvolnil. Pistolníku. Aspoň že ten stříbrovlasý mizera měl dost filipa, aby to řekl, i když tomu nevěřil.

Kapela zahrála další tuš. Kapelník přetáhl řemen od kytary přes hlavu a zavolal: „Tak jedem, a všichni! Dost bylo jídla! Je čas, abyste to sádlo vytancovali a vypotili, to teda je!“

Jásot a veselý pokřik. Také zarachotily drobné výbuchy, které způsobily, že Eddie zajel rukou k pistoli, jak už tolikrát viděl u Rolanda.

„Jen klid, příteli,“ smál se Telford. „To jsou jenom malé rachejtle. Děti odpalují Sklizňové ohně, víš.“

„Tak je to,“ řekl Eddie. „Prosím za prominutí.“

„To není potřeba.“ Telford se usmíval. Byl to příjemný úsměv Taťky Cartwrighta, ale Eddie v něm uviděl jednu věc zcela jasně: tento člověk nikdy nebude na jejich straně. Aspoň dokud každý Vlk z Hromové tišiny nebude ležet bradou vzhůru ve výřadu přímo v tomto Pavilonu. A jestli se to stane, tak potom bude tvrdit, že byl s nimi od začátku.

8

Tancovalo se až do východu měsíce a té noci byl měsíc vidět jasně. Eddie provedl několik paniček z městečka. Dvakrát si zatančil se Susannah v náručí, a když tančili čtverylku, vytáčela figury – obrat vlevo a obrat vpravo – v křesle velmi půvabně. Její zpocený, ale blažený obličej v neustále se měnícím světle jenom zářil. Roland také tančil, půvabně, ale (jak si Eddie pomyslel) bez skutečné radosti nebo prožitku. Rozhodně neviděli nic, co by je mohlo připravit na to, co přišlo v závěru večera. Jake a Benny Slightman spolu někam zmizeli, ale jednou je Eddie zahlédl klečet pod stromem a hrát jakousi hru, která podezřele připomínala roztahováka.

Když se přestalo tančit, začalo se zpívat. S tím začala samotná kapela – truchlivou milostnou baladou, po které následoval rychlý kousek, jehož text však byl tak silně prošpikován místním nářečím, že Eddie vůbec nerozuměl. To ani nemusel, stejně pochopil, že je to košilatá píseň, protože muži pokřikovali a chechtali se a ženy dovádivě pištěly. Některé starší ženy si ucpávaly uši.

Po těchto prvních dvou písničkách si několik lidí z Cally vylezlo ke kapele a začalo zpívat. Eddie si nemyslel, že by některý z dobrovolníků přesahoval úroveň soutěže Hledáme nové talenty, ale diváci každého vřele pozdravili, když se postavil před kapelu, a když pak slézali dolů, provázel je dychtivý aplaus (zejména když šlo o pěknou mladou paničku). Dvě dívky, asi devítileté, očividně jednovaječná dvojčata, zazpívaly baladu „Ulice Campary“ a jejich zpěv byl líbezný a dokonalý, provázený pouze jedinou kytarou. Eddieho překvapilo, v jak hrobovém tichu folken poslouchali. I když většina mužů už byla pořádně opilá, ani jediný neporušil posvátné ticho. Nikdo neodpálil jedinou petardu. Spousta jich poslouchala (také ten, který se jmenoval Haycox) a slzy jim tekly po tvářích. Kdyby se Eddieho někdo předtím zeptal, řekl by, že samozřejmě chápe, jakou citovou zátěž městečko nese. Ale nechápal, to si teď uvědomil.

Když píseň o unesené ženě a umírajícím kovbojovi skončila, ještě chvíli vládlo naprosté ticho – ani noční ptáci nevolali. Pak následoval bouřlivý potlesk. Kdyby právě teď měli rozhodovat o tom, co provést s Vlky, ani Taťka Cartwright by se neodvážil tvrdit, že by se měli držet stranou, pomyslel si Eddie.

Dívky udělaly pukrle a mrštně seskočily dolů na trávník. Eddie si myslel, že tím večer skončí, ale potom se k jeho překvapení na pódium vyšplhal Callahan.

Řekl: „Ještě jedna písnička je smutnější než tato, naučila mě ji moje matka.“ A pak se pustil do veselé irské písničky nazvané „Kup mi další rundu, ty bubáku“. Byla nejméně stejně necudná jako ta, kterou předtím zpívala kapela, ale tentokrát Eddie většině slov rozuměl. Vesele se tedy připojil ke zbytku obecenstva, které pokaždé sborem zahulákalo poslední verš každé sloky: Než mě hochu sklátíš, kup mi rundu další, ty jeden bubáku!

Susannah přejela s křeslem k terase a lidé jí pomohli nahoru, než dozněl potlesk, kterým byla odměněna Starcova píseň. Krátce si promluvila se třemi kytaristy a ukázala jim cosi na krku jednoho nástroje. Všichni přikyvovali. Eddie se domyslel, že buď znají přímo onu písničku, nebo nějakou její verzi.

Diváci napjatě čekali, ale nejvíc její manžel. Potěšilo ho, i když nijak nepřekvapilo, když se pustila do „Věčně smutná dívka“, kterou si někdy cestou zpívala. Susannah nebyla žádná Joan Baezová, ale hlas měla pevný a plný citu. A proč by ne? Byla to píseň ženy, která odešla z domova do cizích končin. Když dozpívala, žádné ticho jako po duetu malých dívek nenastalo, ale zaburácel upřímný nadšený potlesk. Ozýval se pokřik Jó a Opakovat! a Další sloky! Susannah už další sloky nezazpívala (protože zazpívala všechny, které znala), ale vysekla aspoň hlubokou poklonu. Eddie tleskal, až ho bolely ruce, pak si strčil ukazováky do koutků úst a zahvízdal.

A potom – zázraky neměly toho večera zřejmě ustát – zatímco opatrně sundávali Susannah, se nahoru vyšplhal sám Roland.

Jake a jeho nový kamarád se ocitli vedle Eddieho. Benny Slightman držel v náručí Ocha. Až do dnešního večera by Eddie tvrdil, že brumlák by kousl každého, kdo by se o to pokusil, a přitom nepatřil do Jakeova ka-tet.

„On umí zpívat?“ zeptal se Jake.

„To by byla pro mě novinka, hochu,“ řekl Eddie. „Uvidíme.“ Netušil, co má očekávat, a trochu ho pobavilo, jak prudce mu bouchá srdce.

9

Roland odložil pouzdro s pistolí a nábojový pás. Podal je dolů Susannah a ta je vzala a připnula si obojí k opasku vysoko nad pasem. Látka košile se jí přitom napnula a Eddieho napadlo, že její prsa vypadají větší. Ale pak si řekl, že je to jenom tím osvětlením, a zapomněl na to.

Světlo mělo oranžovou barvu. Roland stanul, bez pistole a se štíhlými boky vypadal jako chlapec. Chvilku se jen díval kamsi za mlčenlivé, pozorné tváře a Eddie ucítil, jak se mu do dlaně vkradla Jakeova ruka, chladná a drobná. Nebylo potřeba, aby chlapec říkal, na co myslí, protože Eddie si myslel totéž. Ještě nikdy totiž neviděl muže, který by vypadal tak osaměle, tak daleko od běhu lidského života, plného družnosti a vřelosti. Když ho tam tak viděl, na tom místě vyhrazeném pro fiestu (protože to byla opravdová fiesta, bez ohledu na zoufalý podnik, který je zřejmě čekal), to jenom podtrhovalo základní pravdu: byl poslední. Žádný další nebyl. Pokud Eddie, Susannah, Jake a Ochu patřili k jeho rodu, tak jenom ke vzdálené větvi daleko od kmene. Byli spíš ozvěnou. Ale Roland… Roland…

Ticho, napomenul se Eddie. O takových věcech nebudeš přemýšlet. Dnes večer ne.

Roland pomalu zkřížil paže těsně přes hrudník, takže si mohl položit dlaň pravačky na levou tvář a dlaň levačky na pravou. Eddiemu to vůbec nic neříkalo, ale nějakých sedm set obyvatel Cally zareagovalo okamžitě: jásavým, pochvalným řevem, který daleko přehlušoval obyčejný potlesk. Eddie si vzpomněl na jeden koncert Rolling Stones, který navštívil. Diváci zařvali úplně stejně, když bubeník od Stounů, Charlie Watts, začal klepat na kravský zvonec v synkopovém rytmu, který mohl znamenat jedině „Honky Tonk Woman“.

Roland se nehýbal, paže zkřížené, dlaně na bocích, dokud všichni neztichli. „Naše setkání v Calle je dobré,“ pronesl. „Slyšte mě, to žádám.“

„Říkáme díky!“ zaburáceli. A ještě: „Slyšíme tě velmi dobře!“

Roland přikývl a usmál se. „Já a moji přátelé jsme byli daleko a čeká nás ještě spousta věcí, které máme vykonat a uvidět. Ale teď, dokud zde prodléváme, budete k nám upřímní, když my budeme upřímní k vám?“

Eddieho zamrazilo. Ucítil, jak se Jakeova ruka sevřela. To je první z otázek, pomyslel si.

Než stačil myšlenku dokončit, obecenstvo zaburácelo v odpověď: „Tak, a říkáme díky!“

„Vidíte, co jsme, a přijímáte nás s tím, co děláme?“

To máme druhou, pomyslel si Eddie a teď zmáčkl Jakeovi ruku on. Uviděl, jak si Telford a Diego Adams vyměnili polekaný, vědoucí pohled. Pohled mužů, kteří si najednou uvědomili, že ta očekávaná rána dopadla a oni s tím nemohou nic dělat. Příliš pozdě, chlapci, pomyslel si Eddie.

„Pistolníci!“ vykřikl kdosi. „Pistolníci věrní a opravdoví, říkám díky! Říkám díky ve jménu Božím!“

Souhlasný pokřik. Hromový potlesk a jásot. Výkřiky Díky a Jó a dokonce Jo, hrome.

Když se utišili, čekal Eddie, že jim pistolník položí poslední otázku, tu nejdůležitější: Hledáte pomoc a úlevu?

Roland ji nepoložil. Řekl pouze: „Pro dnešek půjdeme svou cestou a složíme hlavu k odpočinku, protože jsme unavení. Ale ještě vám zazpívám jednu písničku a zatancuji tanec, než odejdeme, to tedy udělám, protože věřím, že obojí znáte."

Diváci to uvítali nadšeně a rozjařeně. Jistěže obojí znali.

„Já je také znám a zamiloval jsem si je," pokračoval Roland z Gileadu. „Vím, že jsou staré, a vůbec jsem nečekal, že ještě někdy uslyším ‚Rýžovou píseň' z jiných úst kromě svých vlastních. Teď už jsem starší, to tedy jsem, a nejsem tak hbitý jako kdysi. Prosím za prominutí, pokud moje kroky nebudou přesné –"

„Pistolníku, říkáme díky!" zvolala jakási žena. „Takovou radost cítíme, ano!"

„Cožpak necítím totéž?" odpověděl pistolník mírně. „Copak vám nedávám radost, kterou sám cítím, a vodu, kterou jsem přinesl silou vlastních paží a vlastního srdce?"

„Dám ti pojíst šťavnaté zeleně," zazpívali jako jeden muž a Eddiemu naskočila na zádech husí kůže a oči se mu zamžily.

„Ach, panebože," vzdychl Jake. „On toho tolik umí…"

„Rozdám vám radost z rýže," řekl Roland.

Ještě chvilku stál v oranžovém světle, jako by sbíral sílu, a potom začal tančit jakýsi tanec, který byl cosi mezi ohnivým irským dupákem a klasickým stepem. Zpočátku byl pomalý, velmi pomalý, pata špička, pata špička. Zas a znovu jeho podpatky bouchaly jako pěst na víko rakve, ale teď v tom byl rytmus. Nejdřív jenom rytmus, ale za chvilku, když pistolníkovy nohy začaly zrychlovat, to byl víc než rytmus: byl z toho jakýsi džajv. To byl jediný výraz, který Eddieho napadl, jediný, který aspoň trochu vystihoval skutečnost.

Susannah přijela k nim. Kulila oči, užasle se usmívala. Pevně sevřela ruce mezi prsy. „Adi, Eddie!" vydechla. „Věděl jsi, že umí něco takového? Tušil jsi to?"

„Ne," odpověděl Eddie. „Ani náhodou."

10

Pistolníkova chodidla v otlučených a rozbitých starých botách zrychlila pohyb. A pak zrychlila ještě víc. Rytmus vystupoval stále zřetelněji a Jake si najednou uvědomil, že ten rytmus zná. Setkal se s ním, když tehdy poprvé todesoval do New Yorku. Než se setkal s Eddiem, prošel kolem něj mladý černoch se sluchátky walkmanu na uších a ten si do rytmu poklepával nohama v sandálech a potichu prozpěvoval „ša–da–ba, ša–da–bou!". A ten rytmus byl úplně stejný jako ten, který vydupával Roland na kapelovém pódiu, přičemž každé bou! doplnil vysokým vykopnutím a tvrdým úderem patou do podlahy.

Lidé kolem nich začali tleskat. Nevytleskávali těžké doby rytmu, ale naopak ty lehké. Začínali se pohupovat. Ženy si chytily sukně a začaly mávat jejich cípy kolem sebe. Výraz, který Jake viděl na všech tvářích, byl stejný od nejstarší po nejmladší: čirá radost. Nejen to, pomyslel si a vzpomněl si na výraz, který používal jeho učitel angličtiny, když chtěl vystihnout, jak na nás působí některé knihy: extáze dokonalého porozumění.

Rolandova tvář se začala lesknout potem. Spustil založené paže a začal tleskat. V té chvíli začali folken z Cally skandovat do rytmu jediné slovo: „Už…! Už…! Už…! Už…!" Jakeovi připadalo, že takové slovo někteří kluci používají před vyvrcholením, a najednou zapochyboval, jestli je to jenom náhoda.

Samozřejmě není. Jako ten černý kluk, který si prozpěvoval stejný rytmus. To všechno je Paprsek a to všechno je devatenáct.

„Už…! Už…! Už…!"

Eddie a Susannah se připojili. Benny také. Jake přestal přemýšlet a udělal totéž.

11

Eddie nakonec nezískal pořádnou představu o tom, co mají slova „Rýžové písně" znamenat. Ne kvůli nářečí, protože zpíval Roland, ale protože se hrnula příliš rychle, než aby se dala sledovat. Kdysi v televizi slyšel jednoho vyvolávače na tabákové aukci v Jižní Karolíně. Toto bylo něco podobného. V textu se objevovaly pevné rýmy, volné rýmy, absolutní rýmy, dokonce i vnucené rýmy – u slov, která se k sobě vůbec nehodila, ale byla k tomu na okamžik donucena písničkou. Vlastně to nebyla píseň, bylo to spíš skandování nebo šílený pouliční hiphop. Blíž to Eddie nedokázal vystihnout. A celou dobu Rolandovy nohy vydupávaly hypnotizující rytmus do dřevěné podlahy, celou dobu diváci tleskali a prozpěvovali Už, už, už, už.

Co Eddie přece jen stačil zachytit, znělo nějak takto:

Už–je–tam a už je to,
zasaď kořen, hop na to,
hop–ala, hop–ala
ať je velká úroda.
Dívenky to netají,
rýži všechny sázejí,
mládenci jim pomůžou
rýži vsadit hluboko,
ať se správně uchytí
aby každý syneček
měl hop–ala stvoleček
a pak přidat vlažičku
abychom, abychom
uhlídali hezounkou
hop–ala úrodičku.

Potom následovaly nejméně další tři sloky. Ale to už Eddie ztratil nit, ale byl si docela jist, že hlavní myšlenku pochopil: mladý muž a mladá žena dávají v jarním období roku vzejít jak rýži, tak dětem. Tempo písně, už na začátku sebevražedně rychlé, zrychlovalo a zrychlovalo, až slova splynula v proud srozumitelný jen místním, a posluchači tleskali tak rychle, že se jim ruce jen míhaly. A podpatky Rolandových bot zmizely v té rychlosti docela. Eddie by řekl, že je nemožné, aby někdo tancoval tak strašně rychle, zvlášť po tak vydatné večeři.

Zpomal, Rolande, pomyslel si. Tady nemůžeme volat záchranku, jestli ti vypovědí ventily.

Potom, na jakýsi signál, kterému Eddie, Susannah ani Jake nerozuměli, Roland a folken z Cally to zběsilé tempo uťali, ruce jim vylétly k nebi a boky trhli kupředu jako při souloži. „Hop–ala!“ vykřikli, a to byl konec.

Roland se zapotácel, pot se mu hrnul po tvářích i po čele… a padl z pódia na diváky. Eddiemu vyskočilo srdce až do krku. Susannah vykřikla a rozjela se s křeslem dopředu. Jake zachytil jedno držadlo a zastavil ji tak, než se stačila někam dostat.

„Myslím, že to patří k představení!“

„Jo, já si to taky myslím,“ přidal se Benny Slightman.

Diváci jásali a tleskali. Unášeli Rolanda nad hlavami na zvednutých pažích. On sám držel paže zvednuté ke hvězdám. Hrudník se mu zdvíhal jako měchy. Eddie rozjařeně a nedůvěřivě sledoval, jak pistolník pluje k nim jako na hřebenu vlny.

„Roland zpívá, Roland tančí a vrchol všeho je,“ řekl, „že Roland se vrhá mezi diváky jako Joey Ramone.“

„O čem to mluvíš, zlato?“ zeptala se Susannah.

Eddie zavrtěl hlavou. „To není důležitý. Ale tomuhle se nic nevyrovná. Tohle musí být konec večírku.“

A byl.

12

Za půl hodiny už čtyři jezdci pomalu projížděli hlavní ulicí Calla Bryn Sturgisu. Jeden byl zabalený do tlusté salide. Při každém výdechu jim od úst stoupaly mrazivé obláčky, stejně jako jejich koním. Nebe bylo poseté studenými diamantovými střípky, z nichž nejjasnější byla Stará hvězda a Stará matka. Jake už před chvílí odjel se Slightmany na Eisenhartovo Rozkývané B. Callahan jel se zbývajícími třemi cestovateli, kousek před nimi. Ale než vyrazili na cestu, trval na tom, že Rolanda zabalí do tlusté deky.

„Říkáš, že to k tobě není ani míli daleko –“ ohradil se Roland.

„Můžeš si žvanit, jak chceš,“ řekl Callahan. „Mraky se roztrhly, noc se ochladila dost, aby sněžilo, a ty jsi tančil hopalu tak, že co jsem tady, ještě jsem nic takového neviděl.“

„A kolik je to let?“ zeptal se Roland.

Callahan zavrtěl hlavou. „To nevím. Opravdu, pistolníku, nevím. Docela dobře si pamatuju, kdy jsem sem přišel – to bylo v zimě 1983, devět roků potom, co jsem odešel z městečka Jerusalem’s Lot. Devět roků, co mám tohle.“ Pozvedl zjizvenou ruku.

„Vypadá to jako spálenina,“ poznamenal Eddie.

Callahan přikývl, ale nic víc už na toto téma neřekl. „Každopádně je čas tady jinačí, jak jste si určitě moc dobře všimli.“

„Čas tady klouže,“ poznamenala Susannah. „Jako směry na kompasu.“

Roland, už zabalený do pokrývky, vyprovodil Jakea na cestu několika slovy… a ještě čímsi. Eddie uslyšel kovové cinknutí, když cosi putovalo z ruky pistolníka do ruky učedníka. Možná to byla trocha peněz.

Jake a Benny Slightman odjeli do tmy bok po boku. Když se Jake otočil a naposledy zamával, Eddie mu pozdrav oplatil, ale kupodivu ho zabolelo u srdce. Kristepane, přece nejsi jeho táta, napomenul se. To byla pravda, ale bolest to nijak nezmírnilo.

„Nestane se mu nic, Rolande?“ Eddie neočekával jinou než uklidňující odpověď, jen potřeboval na tu bolest nějaký balzám. Takže ho pistolníkovo dlouhé mlčení vylekalo.

Nakonec Roland odpověděl: „Budeme doufat.“ A pokud šlo o Jakea Chamberse, neřekl už ani slovo.

13

A už byli u Callahanova kostela, dlouhé a jednoduché roubené budovy s křížkem nad dveřmi.

„Jak mu říkáš, p?re?“ zeptal se Roland.

„Panny Marie Klidného srdce.“

Roland přikývl. „Dobré jméno.“

„Cítíte to?“ zeptal se Callahan. „Cítí to někdo z vás?“ Nemusel říkat, o čem mluví.

Roland, Eddie a Susannah seděli bez hnutí skoro celou minutu. Nakonec Roland zavrtěl hlavou.

Callahan spokojeně přikývl. „Spí.“ Odmlčel se, pak dodal: „Vzdejme Bohu díky.“

„Ale cosi tam je,“ řekl Eddie. Kývl směrem ke kostelu. „Je to jako… já nevím, skoro jako nějaká tíha.“

„Ano,“ souhlasil Callahan. „Jako tíha. Je to odporné. Ale dnes večer to spí. Díky Bohu.“ Naznačil do mrazivého vzduchu kříž.

Kousek dál po obyčejné polní cestě (ale uhlazené a lemované pečlivě ošetřovanými živými ploty) stál další srub. Callahanův dům, kterému říkal fara.

„Budeš nám dnes večer vyprávět svůj příběh?“ zeptal se Roland.

Callahan se podíval na pistolníkův hubený, vyčerpaný obličej a zavrtěl hlavou. „Ani slovo, sai. I kdybys byl svěží. Můj příběh se nedá vyprávět za svitu hvězd. Zítra při snídani, než s přáteli vyrazíš za svými záležitostmi – vyhovuje ti to?“

„Ano,“ řekl Roland.

„Co když se to v noci probudí?“ zeptala se Susannah a kývla hlavou směrem ke kostelu. „Probudí se to a ztodesuje nás?“

„Tak půjdeme," řekl Roland.

„Tys dostal nápad, co s tím dělat, že?" zeptal se Eddie.

„Možná," odpověděl Roland. Zamířili po chodníku k domu. Callahana přijali mezi sebe tak přirozeně, jako když se dýchá.

„Má to něco společného s tím, co ti vyprávěl ten starý Manni?" otázal se Eddie.

„Možná," opakoval Roland. Podíval se na Callahana. „Pověz mi, p?re, ztodesovalo to někdy tebe? Znáš to slovo, ne?"

„Znám," odpověděl Callahan. „Dvakrát. Jednou do Mexika. Malého městečka Los Zapatos. A jednou… myslím… do hradu Krále. Měl jsem nejspíš štěstí, že jsem se dostal zpátky, tehdy podruhé."

„O jakém Králi to mluvíš?" zeptala se Susannah. „Arturu Eldovi?"

Callahan zavrtěl hlavou. Jizva na čele v záři hvězd svítila. „Radši o tom teď nebudeme mluvit," prohlásil. „V noci ne." Smutně se podíval na Eddieho. „Přicházejí Vlci. Už to je dost zlé. A teď si sem přijde tenhle mladík a tvrdí, že Red Sox znovu prohráli Světovou sérii… a zrovna s Mets?"

„Je mi líto," řekl Eddie, a zatímco popisoval poslední zápas – hru, která Rolandovi nedávala moc smyslu, i když vypadala trochu jako Body, někdo jí říkal Branky –, došli k domu. Callahan měl hospodyni. Nebylo po ní vidu ani slechu, ale nechala na kamnech hrnec horkého kakaa.

Popíjeli a Susannah řekla: „Zalia Jaffordsová mi prozradila něco, co by tě mohlo zajímat, Rolande."

Pistolník povytáhl obočí.

„Bydlí s nimi dědeček jejího manžela. Prý je to nejstarší člověk v Calla Bryn Sturgisu. Tian a ten stařík se už spoustu let nesnášejí – Zalia ani pořádně neví, kvůli čemu se pohádali, už je to moc dávno –, ale Zalia s ním vychází moc dobře. Prý za posledních pár let hodně zesenilněl, ale občas má ještě světlé chvíle. A tvrdí, že jednoho Vlka viděl. Mrtvého." Odmlčela se. „Tvrdí, že ho sám zabil."

„U mé duše!" vykřikl Callahan. „To neříkejte!"

„Říkám. Tedy, říká to Zalia."

„Tohle by stálo za poslech," zpozorněl Roland. „Stalo se to, když Vlci přišli naposledy?"

„Ne," odpověděla Susannah. „A ani předtím, když byl Overholser sotva odrostlý z plínek. Bylo to ještě předtím."

„Jestli přicházejí každých dvacet tři let," počítal Eddie, „tak to je skoro před sedmdesáti roky."

Susannah přikývla. „Ale on už byl tehdy dospělý muž. Povídal Zalii, že utvořili švarm a ten stál na Západní cestě a čekal, až Vlci přijdou. Nevím, kolik lidí znamená švarm –"

„Pět nebo šest," řekl Roland. Pokyvoval hlavou nad hrnkem kakaa.

„Každopádně byl s nimi Tianův dědeček. A oni jednoho Vlka zabili."

„Jak vypadal?" zeptal se Eddie. „Jaký byl pod tou maskou?"

„To neříkala," odpověděla Susannah. „Asi jí to nevyprávěl. Ale my bychom měli –"

Ozvalo se zachrápání, dlouhé a důkladné. Eddie a Susannah se polekaně otočili. Pistolník usnul. Brada mu padla na prsa. Paže měl založené, jako by upadl do snů stále s myšlenkami na tanec. A na rýži.

14

V domě byla jenom jedna oddělená ložnice, takže Roland spal pohromadě s Callahanem. Eddie a Susannah tím pádem dostali možnost prožít jakési líbánky. První společná noc, kdy byli o samotě, navíc v posteli a pod střechou. Nebyli tak unavení, aby toho nevyužili. Potom Susannah okamžitě usnula. Eddie ještě chvíli ležel vzhůru. Váhavě zaměřil myšlenky na úhledný Callahanův kostelík a pokusil se dotknout té věci, která leží uvnitř. Nejspíš to nebyl dobrý nápad, ale nemohl odolat, aby to aspoň nezkusil. Nic. Vlastně spíš nic, za nímž číhalo cosi.

Mohl bych to probudit, pomyslel si Eddie. Myslím, že bych to opravdu dokázal.

Jasně, a do bolavýho zubu se dá bouchnout kladivem, ale proč by to měl dělat?

Nakonec to budeme muset probudit. Myslím, že to budeme potřebovat.

Snad, ale to bylo téma na jindy. Teď byl čas nechat to být.

Přesto ještě chvíli Eddie nedokázal přestat. Hlavou se mu míhaly obrazy jako střepy rozbitého zrcadla v jasném slunci. Calla rozkládající se v hloubce pod nimi pod zamračeným nebem, řeka Devar-Tete Whye jako šedá stuha. Na březích zelená pole: rýže, hop-ala. Jake a Benny Slightman se na sebe podívají a rozesmějí se, aniž mezi nimi padlo slovo. Ulička porostlá zelenou trávou, vedoucí od hlavní ulice k Pavilonu. Světla pochodní měnící barvu. Ochu se uklání a docela zřetelně mluví {Eld! Díky!). Susannah zpívá: „Celý život neznám nic než smutek."

Ale nejjasněji si zapamatoval, jak Roland stojí štíhlý a bez pistole na prkenném pódiu a s pažemi zkříženými na hrudi a rukama přitisknutýma na tvářích, a ty vybledlé modré oči se dívají na folken. Roland pokládá otázky, dvě ze tří. A potom dusot jeho bot po prknech, zpočátku pomalý, pak pořád rychlejší. Rychlejší a rychlejší, až se v umělém osvětlení jeho nohy proměnily v jednolitou šmouhu. Tleskal. Potil se. Usmíval se. Ale jeho oči se neusmívaly, ty oči odstřelovače. Byly chladné jako vždycky.

Ale jak jenom tančil! Pane Bože, jak jenom tančil v tom světle pochodní.

Už-je-tam a už je to, zasaď kořen, hop na to, pomyslel si Eddie.

Susannah vedle něho zasténala ze sna.

Eddie se k ní otočil. Podstrčil jí dlaň pod paží, aby cítil její ňadro.

Poslední myšlenka patřila Jakeovi. Měli by se na tom ranči o něj dobře starat. Jestli ne, tak toho bude ta banda kravských pohůnků trpce litovat. Eddie usnul. Nezdály se mu sny. A jak se noc připozdívala a měsíc zapadal, ten pohraniční svět se pod nimi otočil jako umírající hodiny.

II.
Suchá křivice

1

Roland se probudil z dalšího hrozného snu o kopci Jericho v hodině před úsvitem. Ten roh. Cosi o rohu Artura Elda. Vedle něj spal ve velké posteli Stařec, mračil se, jako by ho také trápil zlý sen. Nakrabacené čelo pomačkalo jizvu, zlomilo ramena kříže vyrytého do kůže.

Rolanda probudila bolest, ne sen o rohu, který vypadl Cuthbertovi z ruky, když jeho dávný přítel padl. Pistolník uvázl ve svěráku bolesti od boků až ke kotníkům. Viděl tu bolest jako řadu zářivých a hořících prstenců. Takto platil za bouřlivé cvičení předchozího večera. Jestli to bylo všechno, bude všechno v pořádku, jenže věděl, že za to nemůže jenom jeho trochu příliš velké taneční nasazení. Nebylo to ani revma, jak si namlouval posledních několik týdnů, kdy tělo muselo projít nezbytným obdobím, aby se přizpůsobilo podzimnímu vlhkému počasí. Nebyl slepý a všiml si, jak mu kotníky, zvlášť ten pravý, začaly otékat. Podobného otékání si všiml u kolen, kyčle sice vypadaly stále dobře, ale pod rukou ucítil, jak se ten pravý pod kůží mění. Ne, nebylo to revma, které Corta v jeho posledním roce tak hrozně trápilo, že se za deštivých dnů držel doma u ohně. Toto bylo něco horšího. Byla to artritida, ta mizerná, ta suchá. Nebude trvat dlouho a postihne mu ruce. Roland by nemoci s radostí obětoval pravačku, kdyby ji to uspokojilo. Naučil se s ní dělat spoustu věcí od chvíle, kdy mu z ní humroidi ukousli první dva prsty, ale nikdy nebude jako za starých časů. Jenomže choroby se tak nechovají, že? Nemůžete si je usmířit oběťmi. Artritida přijde, až se jí bude chtít, a půjde tam, kam se jí zachce.

Možná mám ještě rok, pomyslel si, jak tak ležel vedle spícího kněze ze světa Eddieho, Susannah a Jakea. Možná mám i dva.

Ne, dva ne. Nejspíš ani ten jeden. Jak to Eddie říkával? Přestaň si lhát do kapsy. Eddie měl spoustu úsloví ze svého světa, ale toto bylo zvlášť povedené. Zvlášť příhodné.

Ne že by vzdal Věž, kdyby mu ten starý křivič kostí sebral schopnost střílet, vsednout na koně, uříznout kus kůže nebo štípat dříví na oheň, i tak jednoduché věci. Ne, zůstane v tom až do konce. Ale nelíbila se mu představa, že jede poslední za ostatními, je na nich závislý, možná je i připoutaný k sedlu uzdou, protože už se neudrží za hrušku sedla. Vlekli by ho jako kotvu. A nemohli by ji vytáhnout, kdyby bylo nutno napnout plachty a rychle vyrazit.

Jestli to dojde tak daleko, zabiju se.

Ale to neudělá. To byla pravda. Přestaň si lhát do kapsy.

Což mu znovu připomnělo Eddieho. Potřeboval mluvit s Eddiem o Susannah, a to hned. S touto myšlenkou se probudil a možná stála za tu bolest. Nebude to příjemný rozhovor, ale musí to být. Byl čas, aby se Eddie dozvěděl o Mie. Bude pro ni obtížnější vyklouznout pryč, když teď byli v městečku – v domě –, ale ona to přesto bude muset udělat. Nebude moci ignorovat potřeby svého dítěte a své vlastní tužby o nic víc, než Roland mohl ignorovat zářivé prstence bolesti, které mu obepínaly pravý bok a koleno a oba kotníky, ale zatím ušetřily jeho nadané ruce. Kdyby Eddieho nevaroval, mohly by nastat strašlivé potíže. A další potíže v této chvíli nepotřebovali, mohly by je stáhnout ke dnu.

Roland ležel celý rozbolavělý a sledoval, jak nebe světlá. Ulekl se, když uviděl, že nesvítá přímo na východě; teď se svítání posunulo kousek k jihu.

Východ slunce také klouzal.

2

Hospodyně byla pěkná čtyřicátnice. Jmenovala se Rosalita Munozová, a když uviděla, jak se Roland sune ke stolu, prohodila: „Jeden hrnek kávy, a potom jdeš se mnou.“

Callahan se naklonil k Rolandovi, když hospodyně odešla ke sporáku pro hrnec. Eddie a Susannah ještě nevstali. Měli kuchyni jenom pro sebe. „Jak to s tebou vypadá, pane?“

„Je to jenom revma,“ odbyl ho Roland. „Měli ho všichni v mojí rodině z otcovy strany. Do oběda to přejde, pokud bude svítit slunce a nebude pršet.“

„Já revma znám,“ řekl Callahan. „Poděkuj Bohu, že to není nic horšího.“

„To poděkuji.“ A také Rosalitě, která přinesla pořádné hrnky plné kávy, ze které se kouřilo. „A tobě také říkám díky.“

Postavila hrnky na stůl, udělala pukrle a pak se na něho vážně a stydlivě zahleděla. „V životě jsem neviděla nikoho, kdo by roztočil rýžový tanec líp, sai.“

Roland se křivě usmál. „Dnes ráno za to platím.“

„Já tě napravím,“ prohlásila. „Mám kočičí olej, moje specialita. Nejdřív zažene bolest a potom i to kulhání. Zeptej se kněze.“

Roland se podíval na Callahana, který přikývl.

„Tak se za tebou podívám. Díky-sai.“

Hospodyně se znovu uklonila.

„Potřebuji nějakou mapu Cally,“ řekl Roland, když odešla. „Nemusí to být nic uměleckého, ale musí být přesná a vzdálenosti musí souhlasit. Můžeš mi nějakou nakreslit?“

„V žádném případě,“ prohlásil Callahan klidně. „Trochu maluju, ale nedokážu nakreslit ani mapku, podle které by ses dostal k řece, i kdybys mi přiložil pistoli k hlavě. Takový talent prostě postrádám. Ale znám dva lidi, kteří vám s tím pomůžou.“ Zvýšil hlas. „Rosalito! Rosie! Pojď sem na chvilku, račiž!“

3

O dvacet minut později vzala Rosalita Rolanda za ruku, dlaň měla suchou a pevnou. Odvedla ho do komory a zavřela dveře. „Spusť kaťata, to žádám,“ řekla. „Nestyď se, určitě nemáš nic, co bych ještě neviděla, pokud nejsou chlapi z Gileadu a Vnitřních panství stavění jinak.“

„To nejspíš nejsou,“ souhlasil Roland a nechal kalhoty padnout k zemi.

Slunce už stálo vysoko, ale Eddie a Susannah zatím zůstávali za obzorem. Roland na ně nespěchal. Čekala je spousta

časných rán – a také pozdních večerů –, ale dnes ráno je nechá vychutnat klid pod střechou nad hlavou, pohodlí péřových matrací pod tělem a výjimečného soukromí poskytovaného dveřmi mezi jejich tajným já a zbytkem světa.

Rosalita, v jedné ruce lahvičku bledé olejnaté tekutiny, jen zasykla plnými rty. Podívala se Rolandovi na pravé koleno, pak mu levou rukou sáhla na pravý bok. Trochu sebou pod tím dotekem škubl, i když dotek byl přejemný.

Zvedla k němu oči. Byly tak tmavě hnědé, až byly skoro černé. „To není revma. Je to artritida. Taková, co se rychle rozšíří."

„Ano, tam, odkud pocházím, tomu říkáme suchá křivice," řekl. „Před p?rem ani slovo, ani před mými přáteli."

Tmavé oči si ho klidně měřily. „To tajemství nebudeš moct udržet moc dlouho."

„Slyším tě dobře. Ale dokud to tajemství dokážu zachovávat, tak ho zachovávat budu. A ty mi pomůžeš."

„Tak," souhlasila. „Žádný strach. Poslechnu tě."

„Říkám díky. A teď, tohle mi pomůže?"

Podívala se na lahvičku a usmála se. „Tak. Je v tom máta a ostřice z bažiny. Ale tajemství je v kočičí žluči – pouhé tři kapky na každou lahvičku, víš. Jsou tady skalní kočky, které přicházejí z pouště, od té velké temnoty." Naklonila lahvičku a trochu tekutiny si vylila na dlaň. Rolanda okamžitě do nosu udeřila vůně máty, po které následovala jiná vůně, hlouběji uložená, a ta byla mnohem méně příjemná. Ano, to asi byla žluč pumy nebo kuguára či jiného zvířete, kterému v těchto končinách říkali skalní kočka.

Když se sklonila a vetřela tekutinu do kolen, okamžitě a silně pocítil horko, skoro příliš silné, aby se dalo snést. Ale když trochu ustoupilo, pocítil větší úlevu, než v jakou se odvažoval doufat.

Když domazala, řekla: „Jak se teď vede tvému tělu, pistolníku-sai?"

Místo aby odpověděl ústy, přimáčkl ji na svoje štíhlé svlečené tělo a pořádně ji objal. Odpověděla mu stejně a beze studu a zašeptala mu do ucha: „Jestli jsi ten, za koho se prohlašuješ, tak nesmíš dovolit, aby nám odvedli děti. Ani jediné. A nic si nedělej z řečí, co vedou ty štěnice Eisenhart a Telford."

„Uděláme, co budeme moci," slíbil.

„Dobře. Díky." Ustoupila, pohlédla dolů. „Jedna tvoje část žádnou artritidu nemá, ani revma. Vypadá docela zdravě. Některá dáma by se možná chtěla dnes večer dívat na měsíček, pistolníku, a bude jí samotné smutno."

„Třeba se dočká společnosti," řekl Roland. „Dáš mi lahvičku toho mazání, abych ho měl po ruce na cestách po Calle, nebo je příliš vzácná?"

„Ne, není moc vzácná." Když koketovala, usmívala se. Teď však znovu zvážněla. „Ale pomůže ti nejspíš jenom na chvíli."

„Já vím," řekl Roland. „A na tom nezáleží. Natáhneme čas, jak to jenom půjde, ale nakonec si ho svět všechen vybere zpět."

„Tak," souhlasila. „To udělá."

4

Když vyšel z komory a zapínal si opasek, konečně uslyšel, že se v druhém pokoji cosi hýbe. Mumlání Eddieho hlasu, po něm ospalé ženské zasmání. Callahan stál u sporáku a naléval si čerstvou kávu. Roland přišel k němu a rychle promluvil.

„Viděl jsem, že nalevo od cestičky mezi domem a kostelem roste ličidlo."

„Ano, a má zralé plody. Máš bystré oči."

„Na očích teď nezáleží. Půjdu ven a natrhám si jich plný klobouk. Chci, aby tam za mnou zašel Eddie, než jeho manželka usmaží pár vajíček. Dokážeš to zařídit?"

„Určitě, ale –"

„Dobře," řekl Roland a vyšel ven.

5

Než Eddie přišel, měl už Roland skoro půlku klobouku plnou oranžových bobulí a také jich snědl několik pořádných hrstí. Bolest v nohou a bocích polevila podivuhodně rychle. Zatímco sbíral, uvažoval, kolik by asi Cort zaplatil za jedinou lahvičku kočičího oleje Rosality Munozové.

„Chlape, to vypadá jako voskový třešně, který moje matka vytahovala na stůl každý Díkůvzdání," ozval se Eddie. „Ty je fakticky jíš?"

Roland utrhl ličidlo velké skoro jako špička prstu a strčil ho Eddiemu do úst. „Chutnají jako vosk, Eddie?"

Eddieho oči, zpočátku ostražité, se najednou rozšířily. Polkl, usmál se a už se ohlížel po dalších. „Jsou jako brusinky, jenomže sladší. Jestlipak by Suze uměla upéct buchty? A i kdyby ne, ta Callahanova hospodyně by určitě –"

„Poslouchej mě, Eddie. Poslouchej bedlivě a drž na uzdě svoje city. Pro svého otce."

Eddie se už natahoval po keříku, který byl obzvlášť obtěžkaný ličidlem. Zarazil se však a jenom se na Rolanda podíval, tvář bez výrazu. V tom ranním světle Roland viděl, o kolik starší Eddie vypadal. To, jak dospěl, bylo opravdu neobyčejné.

„O co jde?"

Roland, který to tajemství uchovával jenom pro sebe tak dlouho, že vypadalo složitější, než bylo ve skutečnosti, byl překvapen, jak rychle a jednoduše ho mohl prozradit. A Eddie, jak si povšiml, nebyl zvlášť překvapený.

„Jak dlouho už to víš?"

Roland zapátral v jeho otázce po výčitkách, ale žádné neslyšel. „S jistotou? Od té doby, co jsem ji poprvé viděl vytratit se do lesa. Když jsem ji viděl pojídat…" Roland se odmlčel. „… to, co jedla. Slyšel ji mluvit s lidmi, kteří tam nebyli. Podezření jsem měl už dlouho. Od Ludu."

„A nic jsi mi neřekl."

„Ne." Teď přijde obviňování a pořádná dávka Eddieho sarkasmu. Jenže nic takového se nekonalo.

„Chceš vědět, jestli jsem se nasral, že? Jestli z toho budu dělat vědu.“

‚A budeš?“

„Ne. Nezlobím se, Rolande. Možná mě to podrážděilo a bojím se o Suze jako čert, ale proč bych se měl na tebe zlobit? Copak nejsi dinh?“ Teď se odmlčel Eddie. Když znovu promluvil, byl přesnější. Nebylo to pro něho snadné, ale vyslovil to. „Copak nejsi můj dinh?“

„Jsem,“ odpověděl Roland. Natáhl ruku a poplácal Eddieho po paži. Ohromilo ho, jak mu touží – skoro potřebuje – všechno vysvětlit. Odolal tomu nutkání. Jestli ho Eddie dokázal nazvat nejen dinhem, ale svým dinhem, měl by se jako dinh chovat. Proto řekl: „Nevypadáš, že by tě moje zprávy zaskočily.“

„No, jsem překvapený,“ řekl Eddie. „Možná mě to nezaskočilo, ale… no…“ Sbíral bobule a házel je Rolandovi do klobouku. „Pár věcí jsem si všiml, jasný? Někdy je moc bledá. Občas sebou škubne a chytí se za břicho, ale když se jí člověk zeptá, tvrdí, že má větry. A má větší prsa. To vím nabeton. Ale Rolande, ona má pořád měsíčky! Asi tak před měsícem jsem viděl, jak zahrabává hadříky, a byly krvavé. Promáčené krví. Jak je to možný? Pokud otěhotněla, když jsme sem tahali Jakea – zatímco se snažila zaměstnávat démona z kruhu –, tak by to muselo být nejmíň čtyři měsíce, spíš pět. I když počítáme s tím, jak teď čas klouže, určitě je to tak dlouho.“

Roland přikyvoval. „Vím, že má měsíčníky. A to dokazuje, že to není tvoje dítě. Ta věc, kterou nosí, se vysmívá její ženské krvi.“ Roland si vzpomněl, jak v pěsti zmáčkla žábu, až pukla. A vypila její černou žluč. Olizovala si ji z prstů jako sirup.

„Bude to…“ Eddie vypadal, že jedno ličidlo sní, ale pak si to rozmyslel a hodil bobuli Rolandovi do klobouku. Rolanda napadlo, že bude chvíli trvat, než Eddiemu znovu začne chutnat. „Rolande, bude to vůbec vypadat jako lidské dítě?“

„Skoro jistě ne.“

„Tak jak teda?“

A než stačil slova zadržet, vylétla mu z úst. „Lépe toho ďábla nejmenovat.“

Eddie sebou škubl. Z tváře mu vyprchal i zbytek barvy.

„Eddie? Je ti dobře?“

„Není,“ odsekl Eddie. „Jasně že mi není dobře. Ale ani sebou neseknu jako malá holka na koncertu Andyho Gibba. Co budeme dělat?“

„Prozatím nic. Máme teď na starosti spoustu jiných věcí.“

„Jakpak ne,“ souhlasil Eddie. „Tady čekáme za čtyřiadvacet dní Vlky, jestli jsem počítal správně. Vedle v New Yorku, kdo ví, kolikátýho tam je? Šestýho června? Desátýho? Máme k patnáctýmu červenci blíž než včera, to je jednou jistý. Ale Rolande – jestli to, co Suze v sobě nosí, není lidský, nemůžeme vědět, jestli bude těhotná devět měsíců. Možná se rozsype už v šestým. Sakra, může se rozsypat už zítra.“

Roland přikyvoval a čekal. Eddie se dostal už hodně daleko, určitě zbytek cesty zvládne.

A zvládl. „Jsme v tom až po krk, co?“

„Ano. Můžeme ji pozorovat, sotva co jiného se dá dělat. Nemůžeme ji dokonce ani udržet v klidu, abychom měli naději, že průběh zpomalíme, protože by nejspíš uhodla, proč to děláme. A my ji potřebujeme. Aby střílela, až přijde čas, ale ještě předtím budeme muset vycvičit některé zdejší lidi, aby uměli zacházet se zbraněmi, které budou pro ně vhodné. Nejspíš s luky.“ Roland protáhl obličej. Nakonec dokázal zasáhnout terč na Severním poli dostatečným počtem šípů, aby byl Cort spokojen, ale luk a šíp nebo kuše a šipka ho nikdy moc nezajímaly. To byly oblíbené zbraně Jamieho DeCurry, ne jeho.

„My se do toho opravdu pustíme, co?“

„To jistě.“

A Eddie se usmál. Usmál se, i když mu nebylo veselo. Byl takový, jaký byl. Roland to viděl a byl rád.

6

Když se vraceli ke Callahanově faře, zeptal se Eddie: „Vyložil jsi mi karty na stůl, Rolande, proč je nevyložíme taky jí?“

„Nevím jistě, jestli ti rozumím.“

„Ale rozumíš,“ řekl Eddie.

„Tak dobře, ale odpověď se ti nebude líbit.“

„Už jsem od tebe slyšel všechny možný odpovědi a mám dojem, že se mi líbila tak jedna z pěti.“ Eddie se zamyslel. „Ne, to je moc. Spíš jedna z padesáti.“

„Ta, která si říká Mia – to v Ušlechtilé řeči znamená matka –, ví, že ona nosí dítě, i když pochybuju, že ví, jaké dítě.“

Eddie si to mlčky přebíral v hlavě.

„Ať už je to, co chce, Mia to považuje za svoje dítě a bude ho chránit do posledního dechu. I pokud to bude znamenat, že převezme vládu nad tělem Susannah – jako to občas dělala Detta Walkerová s Odettou Holmesovou –, udělá to, pokud bude moci.“

„A nejspíš by mohla,“ řekl Eddie zachmuřeně. Potom se otočil přímo k Rolandovi. „Takže ty tu říkáš – oprav mě, jestli se pletu –, že nechceš Suze vykládat, že jí v břiše možná roste příšera, protože by to mohlo nepříznivě ovlivnit její výkonnost.“

Roland by mohl namítat, že takový závěr je příliš tvrdý, ale neudělal to. Eddie měl v podstatě pravdu.

Jako vždycky, když se Eddie rozčilil, začal mluvit se znatelnějším pouličním přízvukem. Skoro to vypadalo, jako by mluvil spíš nosem než ústy. „A jestli se během příštího měsíce něco změní – jestli dostane bolesti a vyklopí například příšeru z Černý laguny – nebude vůbec připravená. Nebude mít tušení.“

Roland se zastavil asi dvacet stop před farou. Oknem viděl, že Callahan mluví k dvěma mladým lidem, chlapci a dívce. Dokonce i odtud poznal, že to jsou dvojčata.

„Rolande?“

„Říkáš pravdu, Eddie. Míříš někam? Jestli ano, doufám, že se k tomu dostaneš rychle. Čas už není jenom tvář na vodě, jak jsi sám zdůraznil. Stalo se z něho vzácné zboží.“

Znovu očekával typický výbuch Eddieho Deana plný výroků jako polib mi prdel nebo sežer hovno a chcípni. Ale opět se žádný výbuch nekonal. Eddie se na něho díval, nic víc. Klidně a trochu smutně. Byl smutný kvůli Susannah, jistě, ale také kvůli nim dvěma. Oni dva tu prostě stojí a domlouvají se proti dalšímu ze svého tet.

„Budu držet při tobě,“ řekl Eddie, „ale ne proto, že jsi dinh, ani protože jeden z těch dvou by se vrátil z Hromové tišiny s vypláchnutým mozkem.“ Ukázal na dvě děti v obývacím pokoji, se kterými Stařec mluvil. „Prodal bych každé děcko v tomhle městě za to, který nosí Suze. Kdyby to bylo děcko. Moje děcko.“

„Vím, že bys to udělal,“ řekl Roland.

„Záleží mi na té růži,“ pokračoval Eddie. „Jenom kvůli ní stojí za to riskovat Suze. Ale i tak, musíš mi slíbit, že jestli se to nějak zvrtne – jestli začne rodit nebo jestli ta potvora Mia začne vystrkovat růžky –, pokusíme se ji zachránit.“

„Vždycky bych se snažil ji zachránit,“ ohradil se Roland, ale hlavou mu prolétl letmý, děsivý obraz – krátký, ale velmi zřetelný –, jak Jake visí nad propastí pod horami.

„Přísaháš?“ naléhal Eddie.

„Ano,“ řekl Roland. Jeho oči se setkaly s pohledem mladšího muže. V duchu však uviděl, jak Jake padá do propasti.

7

Došli ke dveřím fary, zrovna když Callahan vyprovázel dva mladé lidi ven. Roland si pomyslel, že to jsou asi nejnádhernější děti, jaké v životě viděl. Vlasy měly černé jako uhel, chlapci sahaly po ramena, dívce, která si je svázala bílou stuhou, spadaly až pod pas. Jejich oči byly dokonale temně modré. Pleť měli smetanově bílou, rty ostře, smyslně červené. Na tvářích jim slabě vystupovaly pihy. Pokud Roland mohl soudit, i ty pihy byly stejné. Děti se dívaly střídavě na něj, pak na Eddieho a na Susannah, která se opírala mezi kuchyňskými dveřmi s utěrkou v jedné ruce a šálkem kávy v druhé. Obě děti se tvářily zvědavě a užasle. Viděl v jejich tvářích opatrnost, ne však strach.

„Rolande, Eddie, rád bych vám představil dvojčata Taveryova, Franka a Francine. Přivedla je Rosalita – Taveryovi bydlí ani ne půl míle odtud, jak račte. Budete mít svou mapu ještě dnes odpoledne a určitě jste v životě neviděli lepší. A to je jenom část z toho, co dovedou.“

Dvojčata pozdravila, Frank úklonou a Francine pukrletem.

„Prokazujete nám dobrodiní a my říkáme díky,“ pověděl jim Roland.

Úžasně bílou pleť zalil totožný ruměnec. Děti mumlavě poděkovaly a chystaly se vyklouznout. Ale ještě předtím Roland chytil obě děti kolem úzkých, ale pevných ramen a odvedl je kousek po cestičce. Nedojala ho ani tak dokonalá dětská krása, jako spíš pronikavá inteligence, kterou viděl v jejich modrých očích. Nepochyboval, že mapu zvládnou. Rovněž nepochyboval, že Callahan poslal Rosalitu, aby přivedla právě je jako úderný příklad, pokud byl ještě nějaký potřeba: jestli někdo nezasáhne, jedno z těch krásných dětí se za měsíc promění v tupého idiota.

„Sai?“ ozval se Frank. Nyní se v jeho hlase objevil náznak obav.

„Neboj se mě,“ řekl Roland, „ale slyš mě dobře.“

8

Callahan a Eddie se dívali, jak Roland pomalu provází Taveryova dvojčata po farním dlážděném chodníku k polní cestě. Oba muži si mysleli totéž: Roland vypadá jako laskavý dědeček.

Susannah se k nim přidala, také se dívala a pak zatahala Eddieho za košili. „Pojď se mnou na minutku.“

Šel za ní do kuchyně. Rosalita byla pryč, takže měli místnost pro sebe. Hnědé oči Susannah byly obrovské a zářily.

„Co se děje?“ zeptal se.

„Zvedni mě.“

Udělal to.

„Teď mi dej rychle pusu, dokud máš možnost.“

„Nic víc nechceš?“

„Copak to nestačí? To by mělo, pane Deane.“

Políbil ji a rád, ale nemohl si nevšimnout, o kolik se zvětšily prsy, které se k němu tisknou. Když se odtáhl, přistihl se, jak pátrá v jejím obličeji po stopách té druhé. Té, která si říkala v Ušlechtilé řeči Matka. Viděl jen Susannah, ale domyslel si, že od této chvíle bude mít zakázáno se dívat.

A očima neustále bloudil k jejímu břichu. Snažil se dívat jinam, ale bylo to, jako by měl na nich závaží. Uvažoval, nakolik se to, co je mezi nimi, změní. Nebylo to příjemné pomyšlení.

„Je to lepší?“ zeptal se.

„Mnohem.“ Pousmála se, ale pak úsměv zmizel. „Eddie? Stalo se něco?“

Ušklíbl se a znovu ji políbil. „Myslíš něco kromě toho, že tu nejspíš všichni umřeme? Ne. Vůbec nic.“

Jestlipak už jí někdy zalhal? Nemohl si vzpomenout, ale asi ne. A i kdyby ano, nikdy to neudělal tak bezostyšně. Tak vypočítavě.

To bylo zlé.

9

O deset minut později, vyzbrojeni dalšími hrnky kávy (a miskou bobulí líčidla), vyšli na malý dvorek za farou. Pistolník chvíli nastavoval tvář slunci, vychutnával si jeho sílu a teplo. Pak se otočil ke Callahanovi. „My tři si teď poslechneme tvůj příběh, p?re, pokud nám ho povíš. A potom možná zajdeme do tvého kostela a podíváme se, co tam je.“

„Chci, abyste si to vzali,“ řekl Callahan. „Kostel to sice neznesvětilo, jak by taky mohlo, když Paní Marie Jasná nebyla nikdy vysvěcena? Ale všechno to tu zhoršuje. V kostele, i když se teprve stavěl, jsem cítil ducha Božího. Teď už ne. Ta věc ho vyhnala. Chci, abyste si to vzali.“

Roland už se chystal pronést něco nezávazného, ale Susannah ho předběhla. „Rolande? Je ti dobře?“

Otočil se k ní. „Nu, ano. Proč by nebylo?“

„Pořád si hladíš bok.“

Opravdu? Ano, už si to uvědomil. Bolest se znovu plížila zpátky, přestože hřálo slunce, přestože ho Rosalita namazala kočičím olejem. Suchá křivice.

„To nic není,“ řekl jí. „Jenom mě trochu bere revma.“

Nedůvěřivě se na něho podívala, ale pak se zdálo, že se s tím spokojila. To je sakra špatný začátek, pomyslel si Roland, když nejméně dva z nás mají tajemství. Takhle to dál nejde. Ne moc dlouho.

Otočil se ke Callahanovi. „Pověz nám svůj příběh. Jak jsi přišel k těm jizvám, jak ses sem dostal a jak jsi přišel k Černé třináctce. Vyslechneme každé slovo.“

„Ano,“ zamumlal Eddie.

„Každé slovo,“ opakovala Susannah.

Všichni tři se podívali na Callahana – Starce, zbožného muže, který si nechal říkat p?re, ale už ne kněz. Pokřivená pravačka mu zabloudila k jizvě na čele a promnula ji. Nakonec řekl: „Mohlo za to pití. O tom jsem teď přesvědčen. Žádný Bůh, žádní ďáblové, žádné předurčení, žádný spolek svatých. Bylo to chlastem.“ Odmlčel se, zamyslel, a pak se na ně usmál. Roland si vzpomněl na Norta, pojídače trávy v Tuliu, kterého vzkřísil z mrtvých muž v černém. Nort se také tak usmíval. „Ale pokud Bůh stvořil svět, pak Bůh stvořil i pití. Takže to byla také Jeho vůle.“

Ka, pomyslel si Roland.

Callahan mlčky seděl, mnul si jizvu na čele v podobě kříže, sbíral myšlenky. A potom začal vyprávět svůj příběh.

III.
Knězův příběh
(New York)
1

Mohlo za to pití, k takovému přesvědčení došel, když s ním konečně přestal a vyjasnilo se mu. Žádný Bůh ani Satan nebo nějaká hlubinná psychosexuální bitva mezi jeho požehnanou mátí a požehnaným tatínkem. Prostě pití. A překvapovalo někoho, že si ho whisky osedlala? Byl přece Ir, navíc kněz, ještě jeden zásah a jsi ze hry venku.

Ze semináře v Bostonu odešel do městské farnosti v Lowellu, stát Massachusetts. Farníci ho milovali (nemluvil o nich jako o svém stádu, protože stáda se skládají ze zvířat), ale po sedmi letech v Lowellu začal být Callahan neklidný. Když v kanceláři diecéze mluvil s biskupem Duganem, měl plná ústa všemožných módních slov, aby ten neklid vystihl: anomie, syndrom únavy z města, stále horší empatie, pocit odtržení od duchovního života. Před schůzkou s biskupem si dal na záchodě panáka (a po něm několik mentolek, nebyl žádný blázen) a byl toho dne proto značně výmluvný. Výmluvnost ne vždy pramení z víry, ale často z lahve. A on nebyl žádný lhář. Skutečně věřil tomu, co říká, tehdy v Duganově pracovně. Každičkému slovu. Stejně věřil ve Freuda, v budoucnost anglicky sloužené mše, ušlechtilost války proti chudobě, kterou vedl Lyndon Johnson, a ve stupiditu jeho eskalující války ve Vietnamu: po pás v bažině, a ten strašný cvok nařizoval pokračovat, pořád jako kolovrátek. Věřil v hodně z těch věcí, protože tyto myšlenky (pokud to vůbec byly myšlenky, a ne jen koktejlové klábosení) byly momentálně v kursu u intelektuální elity. Společenské Svědomí stouplo na burze na dva body a třetinu, Domov a Krb spadly o čtvrtinu, i když pořád patřily mezi vaše rodinné stříbro. Později se všechno zjednodušilo. Později došel k poznání, že tak moc nepije proto, že je duchovně neklidný, ale že je duchovně neklidný, jelikož příliš pije. Člověku by se chtělo něco namítat, říkat, že takhle to určitě není, že je v tom něco víc, že takhle je to moc jednoduché. Ale bylo to tak, přesně. Boží hlas je slabý a tenký jako hlas vrabce ve vichřici, tak pravil prorok Izaiáš a my všichni říkáme díky. Je těžké zřetelně uslyšet slabý hlas, když jste většinou opilí jak zákon káže. Callahan odešel z Ameriky do Rolandova světa ještě předtím, než počítačová revoluce zrodila zkratku GIGO (označující fakt, že zprasené zadání může mít jen zprasený výsledek), ale mockrát slyšel na schůzkách Anonymních alkoholiků, že když strčíte blbce do letadla v San Franscisku a odvezete ho na východní pobřeží, v Bostonu vám vystoupí stejný blbec. Obvykle se čtyřmi nebo pěti panáky k dobru. Ale to bylo až později. V roce 1964 věřil tomu, čemu věřil, a spousta lidí se o překot snažila pomoct mu najít vlastní cestu. Z Lowellu odešel do Spoffordu v Ohiu, bylo to předměstí v Daytonu. Tam zůstal pět let a potom se ho znovu začal zmocňovat neklid. Následně začal znovu vést obvyklé řeči. Takové, jakým na diecézi naslouchali. Takové, které vás pošoupnou zase o kus níž. Anomie. Duchovní odtržení (tentokrát od jeho předměstských farníků). Ano, měli ho rádi (a on měl rád je), ale cosi bylo stále v nepořádku. A to byla pravda, hlavně to platilo v tom tichém baru na rohu (kde ho také všichni měli rádi) a v obýváku na faře s příručním barem. Pokud není podáván v malých dávkách, je alkohol jedovatý, a Callahan se trávil každý večer. To ten jed v jeho žilách, a ne neutěšený stav světa nebo vlastní duše, ho stahoval do hlubin. Bylo to vždycky tak jasné? Později (na dalším setkání Anonymních alkoholiků) slyšel jednoho chlapíka popisovat alkoholismus a návyk jako slona v obýváku: jak je možné, že jste si ho nevšimli? Callahan by mu to neřekl, protože zatím prodělával první devadesátidenní suchou lhůtu a to znamenalo, že měl dovoleno pouze sedět a mlčet („vytáhnout špunty z uší a strčit si je do pusy,“ radili alkoholoví veteráni a my všichni říkáme díky), ale byl by mu to mohl říct, ach ano. Člověk si může nevšimnout slona, pokud to je kouzelný slon, pokud má moc – jako Stín – zatemnit lidskou mysl. Vnutit vám přesvědčení, že vaše problémy jsou duchovní a duševní, ale v žádném případě nemají nic společného s alkoholem. Kristepane, už jenom pitím zaviněná ztráta spánkové fáze REM ho stačila důkladně poničit, ale člověk na to prostě nemyslí, dokud je aktivní. Chlast proměnil myšlenkový proces v jakési cirkusové číslo, při kterém se všichni klauni hrnou ven z maličkého auta. Když se člověk za střízliva ohlédl, tak s ním to, co řekl a dělal, muselo otřást („seděl jsem v hospodě a řešil světové problémy, ale pak jsem nedokázal na parkovišti najít vlastní auto,“ vzpomínal jeden pán na schůzi alkoholiků a my všichni říkáme díky). Všechno, co si člověk myslel, bylo ještě horší. Jak to, že člověk dokázal celé dopoledne blít a odpoledne uvěřit, že měl duchovní krizi? Přesto tak uvažoval. Stejně jako jeho nadřízení, kteří

možná také často měli problémy s kouzelným slonem. Callahan začal pomýšlet na to, že nějaký menší kostel, venkovská farnost, ho více přiblíží k Bohu i sobě samému. A tak na jaře roku 1969 se znovu ocitl v Nové Anglii. Tentokrát na severu Nové Anglie. Vybalil svých pět švestek – kufry, krucifix a ornát – v příjemném městečku Jerusalem's Lot, stát Maine. Tam se nakonec setkal se skutečným zlem. Pohlédl mu do tváře. A ucouvl.

2

„Navštívil mě jeden spisovatel," řekl. „Jmenoval se Ben Mears."

„Myslím, že jsem četl jednu jeho knížku," ozval se Eddie. „Vzdušný tanec, tak se jmenovala. O chlapovi, kterého pověsí za vraždu, kterou spáchal jeho bratr?"

Callahan přikývl. „Tu napsal. Žil tam také učitel, Matthew Burke, a ti oba byli přesvědčení, že v Jerusalem's Lotu řádí upír, takový, který vyrábí další upíry."

„A on existuje ještě jiný druh?" zeptal se Eddie, který si vzpomněl na stovku filmů, které zhlédl v kině Majestic, a tisícovku komiksů, které si nakoupil (a někdy ukradl) u Dahlieho.

„Existuje, k tomu se ještě dostaneme, ale teď chci mluvit o něčem jiném. Hlavně tam byl jeden chlapec, který tomu věřil. Byl asi v tom věku jako váš Jake. Nepřesvědčili mě – aspoň ne zpočátku –, ale oni přesvědčení byli a bylo těžké té jejich víře vzdorovat. A v Lotu se opravdu cosi dělo, to bylo jisté. Lidé mizeli. V městečku vládla hrůzná atmosféra. Teď se to nedá popsat, když tu tak sedíme na sluníčku, ale bylo to tak. Musel jsem odsloužit pohřeb jednomu chlapci. Jmenoval se Daniel Glick. Pochybuji, že byl první obětí toho upíra v Lotu, a rozhodně nebyl poslední, ale byl první, který se objevil mrtvý. V den, kdy měl Danny Glick pohřeb, se můj život jaksi změnil. A teď nemluvím o té čtvrtince whisky denně. Změnilo se mi cosi v hlavě. Cítil jsem to. Jako když se otočí spínač. A i když jsem se už celé roky nenapil, ten spínač je pořád otočený."

Susannah si pomyslela: Tehdy jsi ztodesoval, otče Callahane.

Eddie si pomyslel: Tehdy jsi zdevatenáctkovatěl, kamaráde. Nebo možná zdevětadevadesátkovatěl. Nebo možná obojí.

Roland jenom poslouchal. V hlavě neměl jedinou úvahu, proměnil se v dokonalý naslouchací stroj.

„Ten spisovatel, Mears, se zamiloval do jedné místní dívky, jmenovala se Susan Nortonová. Upír se jí zmocnil. Jsem přesvědčen, že to udělal částečně kvůli tomu, že měl možnost, a částečně aby potrestal Mearse za to, že se odvážil dát dohromady skupinu – ka-tet –, která se ho pokoušela chytit. Šli jsme do domu, který ten upír koupil, byla to stará barabizna, říkalo se jí Marstenův dům. Ten tvor, který tam bydlel, si nechal říkat Barlow."

Callahan se zamyslel, hleděl skrz ně do dávných časů. Nakonec se vzchopil.

„Barlow byl pryč, ale nechal tam tu ženu. A dopis. Byl adresovaný nám všem, ale hlavně mířil na mě. Ve chvíli, kdy jsem ji uviděl ležet v tom sklepě Marstenova domu, jsem pochopil, že je to všechno pravda. Doktor, který byl s námi, ji poslechl na hrudníku a změřil krevní tlak, jen pro jistotu. Žádný tep. Krevní tlak nula. Ale když jí Ben vrazil do hrudi kolík, obživla. Vytryskla krev. Začala ječet a nepřestávala. Ty její ruce… Pamatuju si stíny jejích rukou na stěně…"

Eddie chytil Susannah za ruku. Poslouchali v jakémsi ustrnutí mezi vírou i nedůvěrou. Toto nebyl žádný mluvící vlak řízený porouchaným počítačovým obvodem, ani muži a ženy, kteří upadli do divošství. Toto se podobalo tomu neviditelnému démonovi, který k nim přišel, když přitahovali Jakea. Nebo tomu dveřníkovi v Dutch Hill.

„Co ti říkal v tom dopise, ten Barlow?" zeptal se Roland.

„Že moje víra je slabá a měl bych se napravit. Měl samozřejmě pravdu. Ale jediné, čemu jsem tehdy opravdu věřil, byla whisky Bushmill. Jenom jsem to nevěděl. Ale on ano. Chlast je taky takový upír a možná je nutné, aby si vzal dalšího na pomoc, aby to ten dotyčný poznal.

Ten chlapec, co byl s námi, došel k přesvědčení, že ten upíří vládce chce příště zabít jeho rodiče nebo z nich udělat upíry. Aby se pomstil. Chlapec upadl do zajetí, víte, ale utekl a zabil komplice toho upíra, tu napůl lidskou zrůdu, jmenovala se Straker."

Roland přikyvoval a myslel si, že ten chlapec se čím dál víc podobá Jakeovi. „Jak se jmenoval?"

„Mark Petrie. Doprovodil jsem ho domů a vzal si s sebou na pomoc všechno možné, co mi církev poskytuje: kříž, štolu, svěcenou vodu a samozřejmě bibli. Ale ty věci jsem považoval za symboly a to byla moje Achillova pata. Barlow už tam byl. Dostal Petrieho rodiče. A potom chytil toho chlapce. Zvedl jsem kříž. Svítil. Popálil ho. Zaječel." Callahan se usmál, když si vzpomněl na ten bolestný řev. Při tom pohledu zastudilo Eddieho u srdce. „Řekl jsem mu, že jestli Markovi něco udělá, zničím ho, a v té chvíli bych to mohl udělat. On to také věděl. Odpověděl, že dřív roztrhá chlapci hrdlo. A on by to stihl."

„Mexická plichta," zamumlal Eddie, který si vzpomněl na jeden den u Západního moře, kdy se postavil Rolandovi ve velmi podobné situaci. „Mexická plichta, chlapče."

„Co se stalo?" zeptala se Susannah.

Callahan se přestal usmívat. Mnul si zjizvenou pravici podobně jako si pistolník mnul bok. Zdálo se, že si to neuvědomuje. „Ten upír mi něco navrhl. Prý chlapce pustí, jestli já odložím krucifix, který jsem pořád držel. Postavíme se proti sobě beze zbraní. Jeho víra proti mé. Souhlasil jsem. Bůh mi pomoz, já jsem souhlasil. Chlapec"

3

Chlapec utekl, zmizel jako vír na tmavé vodě.

Zdá se, že Barlow vyrostl. Jeho vlasy, sčesané z čela po evropském způsobu, jako by se mu kolem lebky vznášely. Má na sobě tmavý oblek a zářivě červenou kravatu, úhledně uvázanou, a Callahanovi připadá jako součást temnoty, která ho obklopuje. Rodiče Marka Petrieho leží mrtví u jeho nohou, lebky mají napadrť.

„Teď splň svou část smlouvy, šamane."

Ale proč by měl? Proč ho nezahnat, nespokojit se pro tento večer s remízou? Nebo ho přímo zabít? Na tom nápadu je cosi špatně, strašně špatně, ale nemůže přijít na to, co to je. Ani módní fráze, které mu dosud v krizových momentech

pomáhaly, mu teď nejsou k ničemu. Toto není žádná anomie, nedostatek empatie nebo existenciální žal dvacátého století. Toto je upír. A –

A jeho kříž, který předtím prudce svítil, hasne.

Pocítí v břiše strach jako klubko žhavých drátů, Barlow k němu kráčí přes kuchyň Petriových a Callahan vidí špičáky té příšery velmi zřetelně, protože Barlow se usmívá. Je to vítězný úsměv.

Callahan ucouvne o krok. Potom o dva. Nakonec hýžděmi narazí na okraj stolu a stůl se přesune až ke stěně a pak už není kam ustupovat.

„Je smutné vidět, jak lidská víra selhává," říká Barlow a pak natáhne ruce.

A proč ne? Kříž, který Callahan drží před sebou, je už vyhaslý. Je z něho jenom obyčejný kus sádry, laciná cetka, kterou jeho matka koupila v Dublinu v nějakém krámku se suvenýry, kde ho prodávali za nekřesťanskou cenu. Moc, která z něj proudila Callahanovi do paže s takovou duchovní silou, že by mohl bořit zdi a lámat kámen, je pryč.

Barlow mu ho vytrhne z prstů. Callahan zoufale vykřikne, je to výkřik dítěte, které si najednou uvědomí, že bubáci doopravdy existují a celou dobu čekají ve skříni na svou příležitost. A pak se ozve zvuk, který ho bude pronásledovat celý zbytek života, z New Yorku a utajených silnic v Americe až na setkání Anonymních alkoholiků v Topece, kde nakonec vystřízliví a dojde na svou poslední zastávku v Detroitu, odkud zamíří sem, do Calla Bryn Sturgisu. Vzpomene si na ten zvuk, až mu budou jizvit čelo a on bude s jistotou očekávat, že ho zabijí. Vzpomene si na něj, až ho opravdu zabijí. Tím zvukem je dvojí suché křupnutí, když Barlow láme ramena kříže, a tupá rána, když zbytky odhodí na podlahu. A také si vzpomene na nesmírně směšnou myšlenku, která mu v tu chvíli táhla hlavou, dokonce i když po něm už Barlow natahoval ruce: Bože, potřebuju se napít.

4

Podíval se na Rolanda, Eddieho a Susannah jako člověk, který vzpomíná na absolutně nejhorší chvíli v životě. „U Anonymních alkoholiků slyšíte nejrůznější moudra a hesla. Pokaždé, když si vzpomenu na ten večer, jak mě Barlow chytá za ramena, se mi jedno vybaví."

„Které?" zeptal se Eddie.

„Dejte si pozor, za co se modlíte," řekl Callahan. „Protože se vám to může splnit."

„Ty jsi to pití dostal," prohodil Roland.

„Ach ano," řekl Callahan. „Já jsem své pití dostal."

5

Barlow má silné ruce, nelítostné. Přitahují Callahana a ten si najednou uvědomí, co se stane. Nečeká ho smrt. Smrt by byla ve srovnání s tímhle milosrdenstvím.

Ne, prosím ne, snaží se ze sebe vypravit, ale z úst mu vyjde jenom slabé, zubožené zasténání.

„Tu máš, knězi," zašeptá Barlow.

Callahanova ústa se přitisknou na páchnoucí maso chladného hrdla upíra. Toto není žádná anomie, žádná sociální dysfunkce, žádné etické nebo rasové propletence. Jenom pach smrti a jedna žíla, otevřená a pulsující Barlowovou mrtvou, nečistou krví Žádný pocit existenciální prázdnoty, žádný postmoderní žal nad zánikem amerického hodnotového systému, ani náboženskopsychologická vina západního člověka. Jenom úsilí navěky zadržet dech nebo odvrátit hlavu nebo obojí. Nedokáže to. Vzdoruje snad celé věky, rozmazává si krev po tvářích a čele a bradě jako válečnické pomalování. Není to k ničemu. Nakonec udělá to, co všichni alkoholici musejí, když si je chlast osedlá: napije se.

Třetí zásah. Jsi ze hry venku.

6

„Ten chlapec utekl. Aspoň to. A Barlow mě pustil. Kdyby mě zabil, nebyla by to taková zábava, že? Ne, zábavnější bylo, když mě nechal žít.

Asi hodinu jsem jenom tak bloumal po městečku, které v podstatě přestávalo existovat. Upírů prvního typu není mnoho a to je štěstí, protože první typ dokáže způsobit strašlivou paseku za minimální dobu. Městečko už bylo napůl zamořené a já byl příliš slepý – příliš otřesený –, než abych si toho všiml. A žádný z těch nových upírů se ke mně nepřiblížil. Barlow si mě označil stejně, jako si Bůh označil Kaina, než ho nakonec odeslal na odpočinek do říše snů. Jeho sluha a hlídka, jak bys řekl ty, Rolande.

V uličce vedle Spencerovy drogerie bylo pítko, takové by o pár let později žádná hygienická stanice nepovolila, ale tehdy bylo jedno nebo dvě v každém městečku. Smyl jsem si Barlowovu krev z obličeje a krku. Pokusil jsem si ji taky vymýt z vlasů. A potom jsem šel ke svatému Ondřejovi, to byl můj kostel. Rozhodl jsem se, že se pomodlím, abych dostal druhou šanci. Nebudu se modlit k Bohu teologů, kteří věří, že všechno svaté a nesvaté nakonec pochází z nás, ale ke starému Bohu. Tomu, který před Mojžíšem prohlásil, že žádná čarodějnice nesmí zůstat naživu, a dal vlastnímu synovi moc křísit mrtvé. Druhá možnost, nic víc jsem nechtěl. Dal bych za ni život.

Než jsem se dostal ke svatému Ondřejovi, skoro jsem utíkal. Dovnitř vedly troje dveře. Opřel jsem se do těch prostředních. Odkudsi se ozvala rána z karburátoru, kdosi se zasmál. Pamatuju si ty zvuky naprosto přesně. Jako by vyznačovaly hranici, po kterou sahal můj život kněze svaté římskokatolické církve."

„Co se ti stalo, zlato?" zeptala se Susannah.

„Ty dveře mě odmítly," řekl Callahan. „Měly železnou kliku, a když jsem po ní hmátl, vyšlehl z ní oheň, jako když se zableskne. Odmrštil mě až dolů pod schody na betonový chodník. A způsobil tohle." Zvedl zjizvenou pravici.

„A tohle?" zeptal se Eddie a ukázal mu na čelo.

„Ne," odpověděl Callahan. „To přišlo později. Sebral jsem se. Ještě chvíli se procházel. Znovu jsem skončil u Spencera. Jenomže tentokrát jsem šel dovnitř. Koupil jsem si tam obvaz na ruku. A potom, když jsem platil, jsem uviděl ten nápis. Jeďte s Velkým šedým psem."

„To znamená Greyhound, zlato," vysvětlila Susannah Rolandovi. „To je autobusová společnost, co jezdí po celých Státech."

Roland přikývl a zavrtěl prstem v gestu, kterým pobízel vypravěče k pokračování.

„Slečna Cooganová mi řekla, že další autobus jede do New Yorku, tak jsem si koupil lístek. Kdyby mi řekla, že jede do Jacksonvillu nebo Nome nebo kdovíjaké Lhoty v Jižní Dakotě, klidně bych jel tam. Já jsem se chtěl jenom dostat z tohoto městečka. Nezajímalo mě, že lidé umírají a dějí se jim ještě horší věci, že jsou mezi nimi moji přátelé, moji farníci. Chtěl jsem prostě vypadnout. Rozumíte tomu?"

„Ano," odpověděl Roland bez váhání. „Velmi dobře."

Callahan se mu podíval do tváře a to, co v ní uviděl, ho zřejmě trochu upokojilo. Když pokračoval, vypadal klidněji.

„Loretta Cooganová byla místní starší slečna. Musel jsem ji vyděsit, protože řekla, že musím na autobus počkat venku. Šel jsem tedy ven. Nakonec autobus přijel. Nastoupil jsem a dal řidiči lístek. Utrhl si půlku a moji půlku mi vrátil. Posadil jsem se. Autobus se rozjel. Projeli jsme pod blikajícím oranžovým semaforem uprostřed městečka, a to byla první míle. První míle na cestě, která mě zavedla sem. Později – možná bylo půl páté ráno, pořád byla tma – se autobus zastavil v"

7

„Hartford," oznamuje řidič. „Toto je Hartford, Mac. Máme tu dvacetiminutovou přestávku. Chce jít někdo dovnitř a dát si obložený chleba nebo něco?"

Callahan vydoluje ovázanou rukou peněženku z kapsy a skoro ji upustí. V ústech má pachuť smrti, odpornou, masovou chuť jako po shnilých jablkách. Potřebuje něčím tu pachuť zahnat, a pokud ji nic nezazené, tak aspoň ať ji něčím změní, a jestli ji nic nezmění, tak ať ji aspoň něco přebije, jako když na prkennou podlahu s ošklivou dírou po suku přitlučete kus kovralu.

Podá řidiči dvacku a řekne: „Můžete mi přinést láhev?"

„Pane, předpisy –"

„A drobné si samozřejmě nechte. Půllitr bude stačit."

„Nepotřebuju, aby mi někdo v autobuse vyváděl. Za dvě hodiny jsme v New Yorku. Tam můžete dostat, co chcete." Řidič se pokusí o úsměv. „Je to město zábavy, víte."

Callahan – už žádný otec Callahan, ohnivý záblesk z kliky u dveří mu odpověděl aspoň na tuto otázku – přidá k dvacetidolarovce ještě deset. Podává mu třicet dolarů. Znovu řidiči říká, že půllitr bude stačit a že nečeká, že mu vrátí nazpět. Tentokrát řidič, který není blázen, peníze vezme. „Ale žádné vyvádění," opakuje. „Žádné vyvádění ve svém autobuse trpět nebudu."

Callahan přikyvuje. Žádné vyvádění, hlavní úkol dne. Řidič zajde do obchodu, kde se prodávají potraviny i alkohol a zároveň je to bufet, který existuje zde na okraji Hartfordu, na okraji rána, pod žlutými zářivkami.

V Americe jsou utajené silnice, silnice, které se skrývají. Tento obchod stojí u jedné nájezdové rampy, která vede do sítě silnic na temné straně, a Callahan to cítí. Poznává to podle toho, jak se prázdné kelímky a pomačkané balíčky od cigaret kutálejí po asfaltu ve větru, který se nad ránem zvedá. Pozná to z šepotu nápisů na benzínových pumpách, které říkají PO ZÁPADU SLUNCE PLATTE ZA BENZÍN PŘEDEM. Pozná to podle toho mladého chlapce na druhé straně ulice, který sedí na verandě v půl páté ráno s hlavou složenou na pažích jako mlčenlivý obraz bolesti. Utajené silnice jsou zde blízko, slyší jejich šepot. „Pojď, kamaráde," lákají ho. „Tady můžeš na všechno zapomenout, dokonce i na jméno, které na tebe pověsili, když jsi byl teprve nahé řvoucí dítě, ještě umazané matčinou krví. Pověsili na tebe jméno, jako kdyby psovi pověsili na ocas plechovku, že? Ale tady se s ním nemusíš vláčet. Pojď. Pojď dál." Ale on nikam nejde. Čeká na řidiče autobusu a řidič se poměrně brzy vrací a v hnědém papírovém sáčku nese půllitr Old Log Cabin. Tuto značku Callahan dobře zná, půllitr takové břečky tady v tom Zapadákově vyjde tak na dva a čtvrt dolaru, což znamená, že si řidič právě vydělal zhruba osmadvacetidolarové dýško. To není špatné. Ale tak to v Americe chodí, ne? Dáš hodně, dostaneš málo. A jestli Log Cabin zažene tu příšernou pachuť v ústech – byla mnohem horší než pronikavá bolestvpopálenéruce –, vyplatí se každý desetník z těch třiceti babek. Sakra, vyplatilo by se to i za stovku.

„Žádný vyvádění," opakuje řidič. „Vysadím vás rovnou uprostřed dálnice, jestli začnete vyvádět. Přísahám bohu, že to udělám."

Než Greyhound zajede na nádraží, Don Callahan je opilý. Ale nevyvádí. Jenom klidně sedí, dokud není čas vystoupit a přidat se k lidské společnosti, která se zde v šest hodin ráno shromažďuje: k feťákům, taxikářům, čističům bot, holkám, co vám ho vykouří za deset dolarů, klukům oblečeným jako holky, kteří ho vykouří za pět dolarů, policajtům, kteří točí obušky, drogovým dealerům s velkými tranďáky, dělníkům, kteří zrovna přijíždějí z New Jersey. Callahan se k nim přidá, sice opilý, ale klidný. Policajti s obušky mu nevěnují pozornost. Vzduch na nádraží je cítit cigaretovým kouřem, penisy a výfukovými plyny. Autobusy rachotí. Všichni vypadají, že si hledí svého. Pod chladným bílým světlem zářivek vypadají všichni jako mrtví.

Ne, pomyslí si, když prochází pod cedulí s nápisem VÝCHOD. Ne jako mrtví, to je špatně. Jako nemrtví.

8

„Člověče," pronesl Eddie. „To seš úplnej válečnej veterán. Z Řecka, Říma i Vietnamu dohromady."

Když Stařec začal vyprávět, doufal Eddie, že to vezme letem světem, aby mohli jít co nejdřív do kostela a podívat se na to, co tam bylo uschováno. Nečekal, že ho vyprávění tak zaujme nebo jím dokonce otřese, ale stalo se. Callahan znal věci, o kterých se Eddie domníval, že je může znát jen on sám: smutek kelímků kutálejících se po chodníku, zrezivělou beznaděj tamtoho nápisu na benzínových pumpách, pohled lidských očí v hodině před úsvitem.

A hlavně to, jak to člověk někdy potřebuje.

„Válečnej? To nevím," odpověděl Callahan. Pak vzdychl a přikývl. „Ano, asi ano. Ten první den jsem strávil v různých kinech a první noc v parku Washington Square. Viděl jsem, že jiní bezdomovci se zakrývají novinami, tak jsem to taky

udělal. A to je příklad, jak se život – kvalita života a jeho struktura – pro mě změnila, počínaje dnem, kdy měl pohřeb Danny Glick. Tomu hned neporozumíte, ale vyslechněte mě.“ Podíval se na Eddieho a usmál se. „A neboj se, synu, nebudu mluvit celý den. Ani dopoledne.“

„Pokračuj a vyprávěj po svém způsobu, jen račiž,“ řekl Eddie.

Callahan se rozchechtal. „Říkám díky! Tak, říkám díky! Chtěl jsem vám vyprávět, že horní půlku těla jsem si zakryl Daily News a jeden titulek zněl HITLEROVI BRATŘI ZAÚTOČILI V QUEENSU.“

„Ach Bože, Hitlerovi bratři,“ opakoval Eddie. „Na ty se pamatuju. Banda pitomců. Mlátili… koho? Židy? Černochy?“

„Obojí,“ řekl Callahan. „A vyřezávali jim na čelo svastiky. U mě ji nestačili dokončit. Což je dobře, protože až by skončili, měli v úmyslu něco mnohem horšího než obyčejný výprask. Ale to se stalo až za řadu let, kdy jsem se vrátil do New Yorku.“

„Svastika,“ opakoval Roland. „To je ten sigul na letadle, které jsme našli u River Crossingu, s Davidem’Quickem uvnitř?“

„Mhm,“ přisvědčil Eddie a špičkou boty ji nakreslil do trávy. Tráva se skoro ihned narovnala, ale Roland si stačil všimnout, že znamení na Callahanově čele mohlo být totožné. Kdyby bylo dokončeno.

„Tehdy koncem října v roce 1975,“ pokračoval Callahan, „byli Hitlerovi bratři jenom titulek, pod kterým jsem spal. Ten druhý den v New Yorku jsem skoro celý prochodil a jen vzdoroval nutkání urazit nějakou láhev. Kus ve mně chtěl bojovat, a ne pít. Snažit se a napravit se. Zároveň jsem cítil, jak se do mě prožírá Barlowova krev, čím dál hlouběji. Svět voněl jinak, a ne zrovna líp. Všechno vypadalo jinak, a taky spíš hůř. A do úst se mi pořád vkrádala ta jeho pachuť, podobná chcíplé rybě nebo plesnivému vínu.

Neměl jsem naději na spasení. Ani pomyšlení. Ale náprava stejně neznamená spásu. Ani nebe. Hlavní je očistit si svědomí ještě tady na zemi. A to nejde, když je člověk opilý. Nepovažoval jsem se za alkoholika, ani tehdy ještě ne, ale uvažoval jsem, jestli ze mě udělal upíra. Jestli mi slunce začne pálit kůži a já se začnu koukat ženským po krku.“ Pokrčil rameny, zasmál se. „Nebo třeba mužským. Víte, co se říká o kněžích. Jsme jenom banda pokoutních buzíků, co otravuje lidi a strká jim pod nos kříž.“

„Ale tys nebyl upír,“ řekl Eddie.

„Dokonce ani třetího typu. Byl jsem jenom nečistý. Vyloučený ze všeho. Vyhnanec. Pořád jsem cítil jeho smrad a pořád jsem viděl svět tak, jak ho musí vidět jemu podobní, v odstínech šedé a červené. Červená byla jediná jasná barva, kterou jsem mohl za celé roky vidět. Všechno ostatní byly jenom náznaky.

Myslím, že jsem hledal kancelář Manpower – znáte to, společnost zprostředkující práci. V těch dobách jsem byl ještě kus chlapa a samozřejmě jsem byl mnohem mladší.

ManPower jsem nenašel. Našel jsem ale jakýsi barák, který se jmenoval Domov. Stál na První avenue a Čtyřicáté sedmé ulici, nedaleko od budovy OSN.“

Roland, Eddie a Susannah se po sobě podívali. Nevěděli, co byl ten Domov zač, ale stál pouhé dva bloky od prázdné parcely. Jenomže tehdy ta parcela ještě nebyla prázdná, pomyslel si Eddie. Tehdy v pětasedmdesátém ještě ne. To tam pořád ještě stálo Tomovo a Jerryho umělecké lahůdkářství, Obložené mísy jsou naše specialita. Najednou si přál, aby tu byl Jake. Eddieho napadlo, že kluk by touhle dobou už nadskakoval vzrušením.

„Co to bylo za obchod, ten Domov?“ zeptal se Roland.

„To nebyl žádný obchod, ale útulek. A mokrý útulek. Nevím jistě, jestli byl jediný v Manhattanu, ale vsadím se, že takových bylo hodně málo. Tehdy jsem o útulcích moc nevěděl – jenom něco málo ze své první farnosti –, ale jak šel čas, naučil jsem se hodně. Prohlédl jsem si ten systém z obou stran. Byly doby, kdy jsem dělal chlapa, co v šest večer nabírá polévku do talířů a v devět rozděluje deky. Jindy jsem byl chlap, který tu polévku jedl a pod těmi dekami spal. Samozřejmě poté, co mi prohlédli hlavu, jestli nemám vši.

Jsou útulky, kde vás nenechají, když z vás táhne alkohol. A pak jsou takové, kde vás nechají, když prohlásíte, že od vašeho posledního panáku uběhly už aspoň dvě hodiny. Pak jsou útulky – je jich jenom pár –, kam vás pustí i nasáknuté jako houba, pokud se necháte mezi dveřmi prohledat a necháte si sebrat všechen chlast. Pokud tohle zvládnou, strčí vás do zvláštní zamčené místnosti, kde jsou i ostatní ztroskotanci. Nemůžete utéct, abyste si někde cvaknul, když si to rozmyslíte, a nemůžete děsit lidi, kteří jsou ožrali míň než vy, když na vás přijde delirium tremens a vy začnete vidět lézt po zdi brouky. Na izolaci nemají přístup ženy, je tam moc velká možnost znásilnění. To je jenom další důvod, proč na ulicích častěji umírají bezdomovkyně než bezdomovci. To říkával Lupe.“

„Lupe?“ opakoval Eddie.

„K němu se ještě dostanu, ale prozatím bude stačit, když řeknu, že byl tvůrcem alkoholové politiky v Domově. Tam se v izolaci držel chlast, ne opilci. Mohli jste dostat panáka, když jste ho potřebovali a když jste slíbili, že budete potichu. A k tomu sedativum. Doktoři takový postup zrovna nedoporučují – ani nevím, jestli to bylo legální, protože Lupe ani Rowan Magruder nebyli doktoři –, ale asi to fungovalo. Jednoho rušného večera jsem střízlivý vešel dovnitř a Lupe mě zapřáhl do práce. Prvních pár dnů jsem pracoval zadarmo a potom mě Rowan zavolal do kanceláře, ta byla velká zhruba jako komora na smetáky. Zeptal se mě, jestli jsem alkoholik. Já řekl, že ne. Zeptal se mě, jestli mě hledá policie. Já řekl, že ne. Zeptal se mě, jestli před něčím utíkám. Já řekl, že ano, sám před sebou. Zeptal se mě, jestli chci pracovat, a já se rozbrečel. Vzal to jako souhlas.

Dalších devět měsíců – až do června 1976 –jsem pracoval v Domově. Stlal jsem postele, vařil v kuchyni, chodil jsem s Lupem a někdy s Rowanem na pochůzky, kde jsme sháněli peníze, vozil jsem služební dodávkou opilce na schůze Anonymních alkoholiků, rozdával jsem panáky chlapíkům, kteří se klepali tak strašně, že nedokázali sami udržet skleničku. Začal jsem se starat o knížky, protože jsem v tom byl lepší než Magruder nebo Lupe nebo každý z chlapů, kteří tam pracovali. Nebyla to nejšťastnější doba mého života, to bych nikdy netvrdil, a pachuť Barlowovy krve jsem pořád cítil, ale měla svůj půvab. Moc jsem nepřemýšlel. Prostě jsem držel hlavu dole a dělal, co se mi řeklo. Začal jsem

se uzdravovat.

Někdy během tehdejší zimy jsem si uvědomil, že se začínám měnit. Jako by se u mě začal vyvíjet nějaký šestý smysl. Občas jsem slyšel jemné zvonky. Strašné, ale zároveň líbezné. Někdy, když jsem byl venku, se všechno začalo zatemňovat, i když svítilo slunce. Pamatuju se, jak jsem se díval na zem a zkoumal, jestli mám pořád ještě stín. Byl jsem přesvědčený, že ne, ale byl tam vždycky."

Rolandovo ka-tet si vyměnilo pohledy.

„Někdy se při těch záchvatech objevovaly čichové vjemy. Byl to hořký pach, jako štiplavá cibule smíchaná s rozpáleným kovem. Začal jsem mít podezření, že se u mě rozvíjí nějaký druh epilepsie."

„Šel jsi k doktorovi?" zeptala se Susannah.

„Nešel. Bál jsem se, co jiného by ještě mohl zjistit. Nejspíš mozkový nádor. Já jsem prostě dál držel hlavu dole a makal. A potom, jednou večer, jsem šel na film na Times Square. Dávali tam novou verzi dvou starých kovbojek s Clintem Eastwoodem. Říkalo se tomu spaghetti–western?"

„Jo," přisvědčil Eddie.

„Zase jsem tam uslyšel ty zvonky. Jemné. A cítil jsem ten pach, silnější než jindy. To všechno přicházelo odněkud zepředu, zleva. Podíval jsem se tam a uviděl dva muže, jednoho trochu staršího, druhý byl mladší. Lehko jsem si jich všiml, protože kino bylo ze tří čtvrtin prázdné. Ten mladší se naklonil blíž k tomu staršímu. Starší nespustil oči z plátna, ale vzal mladšího kolem ramen. Kdybych je viděl kdykoli jindy, byl bych si jistý tím, co vidím, ale ten večer ne. Díval jsem se na ně. A začal vidět jakési tmavě modré světlo, nejdřív jenom kolem toho mladšího muže, potom okolo obou. Takové světlo jsem ještě nikdy neviděl. Podobalo se té temnotě, kterou jsem někdy cítil na ulici, když mi v hlavě začaly cinkat ty zvonky. A té vůni. Věděl jsem, že nic z toho tam není, ale přesto to tam bylo. A pochopil jsem. Nesmířil jsem se s tím – to až později –, ale pochopil jsem. Ten mladší muž byl upír."

Odmlčel se, přemýšlel, jak vyprávět dál. Jak jim to vyložit.

„Jsem přesvědčen, že existují nejméně tři typy upírů, které se v našem světě objevují. Říkám jim upír prvního, druhého a třetího typu. První typ je vzácný. Barlow byl prvního typu. Žijí velmi dlouho a můžou dlouhá období – padesát let, sto, možná i dvě stě – strávit v hluboké hibernaci. Když jsou aktivní, jsou schopni vyrábět nové upíry, ty, kterým říkáme nemrtví. Tihle nemrtví jsou upíři druhého typu. Ti také dokážou vyrábět další upíry, ale nejsou nijak chytří." Podíval se na Eddie a Susannah. „Viděli jste film Noc živých mrtvých?"

Susannah zavrtěla hlavou. Eddie naopak přikývl.

„Nemrtví v tom filmu byli zombie, úplně bez mozku. Upíři druhého typu jsou o něco inteligentnější, ale ne o moc. Ve dne nemůžou vycházet ven. Když se o to pokusí, oslepnou, jsou hodně popálení nebo je to zabije.

Nevím to sice jistě, ale jsem přesvědčený, že žijí docela krátce. Ne proto, že změna z živé lidské bytosti na nemrtvého upíra zkracuje život, ale protože život upírů druhého typu je nesmírně nebezpečný.

Ve většině případů – to je pouze moje přesvědčení, ne že bych to věděl – upíři druhého typu vytvářejí další upíry druhého typu na relativně malém území. V této fázi choroby – a ona to je choroba – se upír prvního typu, král upírů, obvykle přestěhuje. V Jerusalem's Lotu toho hajzla nakonec zabili, takových jako on bylo možná na celém světě tak tucet.

V jiných případech upíři druhého typu vytvářejí upíry třetího typu. Ti jsou jako komáři. Nemůžou vyrábět další upíry, ale můžou se krmit. A krmí se. A krmí."

„Můžou chytit AIDS?" zeptal se Eddie. „Tedy, víš, co to je, ne?"

„Vím, i když jsem to slovo uslyšel až na jaře roku 1983, kdy jsem pracoval v útulku Maják v Detroitu a můj čas v Americe se krátil. Samozřejmě jsme už skoro deset let věděli, že se cosi děje. V literatuře se o tom někdy psalo jako o GRID – imunitní nedostatečnosti spojené s gayi. V roce 1982 se začaly objevovat v novinách články o nové nemoci, které se říkalo ‚rakovina gayů', a spekulace, že je možná nakažlivá. Na ulici jí někteří chlapi říkali šukací boláky, podle skvrn, které nemoc působila. Nevěřím, že na ni upíři umírali nebo že by třeba jenom onemocněli. Ale mohli ji mít. A mohli ji přenášet. No jistě. A mám důvod si to myslet." Callahanovi se roztřásly rty, tak je stiskl.

„Když tě ten upíří démon přinutil, aby ses napil jeho krve, předal ti schopnost, díky které jsi ty netvory viděl," řekl Roland.

„Ano."

„Všechny, nebo jenom upíry třetího typu? Ty malé?"

„Ty malé," opakoval Callahan, pak se neradostně uchechtl. „Ano. To se mi líbí. Každopádně jsem jiné než trojky neviděl, aspoň co jsem odešel z Jerusalem's Lotu. Ale první typ jako Barlow je moc vzácný a druhý typ zase moc dlouho nevydrží. Doplácejí na svůj hlad. Jsou věčně chtiví. Ale trojky, ty můžou ve dne vycházet. A základní živiny si berou z jídla stejně jako my."

„Co jsi udělal tehdy večer?" zeptala se Susannah. „V tom kině?"

„Nic," odpověděl Callahan. „Celou dobu, co jsem byl v New Yorku – tedy poprvé – jsem nedělal nic až do dubna. Neměl jsem jistotu, víte. Tedy, v hloubi duše jsem si jistý byl, ale mozek to odmítal přijmout. A celou dobu mě rušilo něco velmi jednoduchého: byl jsem alkoholik na suchu. Alkoholik je také upír a ten alkoholik ve mně měl pořád větší žízeň, zatímco se s tím ta moje zbylá část snažila poprat. Tak jsem si řekl, že vidím jenom párek homosexuálů, co se muckají v kině, nic víc. A ten zbytek – zvonky, pachy, tmavě modré světlo kolem toho mladého – namluvil jsem si, že je to epilepsie nebo následky toho, co mi provedl Barlow, nebo obojí. A s tím Barlowem jsem měl samozřejmě pravdu. Jeho krev se ve mně probudila. Ta krev viděla."

„Bylo to něco víc," řekl Roland.

Callahan se k němu otočil.

„Ztodesoval jsi, otče. Cosi z tohoto světa tě volalo. Ta věc v tvém kostele, řekl bych, i když ve tvém kostele ještě

nebyla, když ses o ní poprvé dozvěděl.“

„Ne,“ řekl Callahan. Hleděl na Rolanda ostražitě a s respektem. „Tehdy tam ještě nebyla. Jak to víš? Pověz mi to, žádám tě.“

Roland to neudělal. „Pokračuj,“ vyzval ho. „Co se ti přihodilo potom?“

„Potom se stalo to s Lupem,“ řekl Callahan.

9

Jeho příjmení znělo Delgado.

Pro Rolanda to bylo pouze chvilkové překvapení – rozšířily se mu oči —, ale Eddie a Susannah znali pistolníka natolik, aby pochopili, že i tohle byla neobyčejná reakce. Ale zároveň si jaksi přivykali na podobné náhody, které možná žádné náhody nebyly, až téměř nabyli dojmu, že pokaždé je to jen cvaknutí zubu na velkém otáčejícím se kole.

Lupemu Delgadovi bylo třicet dva let, byl to alkoholik, který už skoro pět těžce probojovaných let nepil a pracoval v Domově od roku 1974. Domov založil Magruder, ale Lupe Delgado mu vdechl skutečný život a cíl. Tehdy makal jako údržbář v hotelu Plaza na Páté avenue. Po nocích pracoval v útulku. Pomáhal utvářet „mokrou“ politiku v domově a byl první člověk, který Callahana uvítal, když vešel.

„Tehdy poprvé jsem zůstal v New Yorku něco přes rok,“ řekl Callahan, „ale v březnu 1976 jsem…“ Odmlčel se, snažil se vyslovit něco, co všichni tři vyčetli z jeho výrazu. Kůže mu prudce zrůžověla až na místo, kde měl jizvu, ta naopak svítila skoro nepřirozeně bíle.

„Ach jo, myslím, že byste řekli, že v březnu jsem se do něho zamiloval. Dělá to ze mě teplouše? Buzíka? Já nevím. Říká se, že my jsme takoví všichni, že? Někteří tedy jsou. A proč ne? Pomalu každý měsíc se objeví v novinách článek o knězi se sklonem strkat ministrantům ruku pod komži. Pokud jde o mě, nemám důvod se domnívat, že jsem teplý. Bůh ví, že jsem se často ohlédl za pěknýma ženskýma nohama, i když jsem byl kněz, a obtěžovat ministranty mě nikdy nenapadlo. A mezi Lupem a mnou nikdy nedošlo k ničemu fyzickému. Ale miloval jsem ho, a nemluvím jenom o jeho duši nebo zápalu nebo plánech s Domovem. Ani nešlo o to, že se rozhodl pracovat mezi chudými jako Kristus. Fyzicky mě přitahoval.“

Callahan se odmlčel, chvíli bojoval sám se sebou, pak vybuchl: „Bože, byl tak krásný. Krásný!“

„Co se s ním stalo?“ zeptal se Roland.

„Přišel jednou večer koncem března, sněžilo. Měli jsme plno, osazenstvo bylo neklidné. Už tam došlo ke rvačce a pořád jsme se z toho vzpamatovávali. Pak tam byl chlapík s pořádným záchvatem deliria tremens a Rowan Magruder ho měl vzadu, v kanceláři, naléval ho kafem říznutým whiskou. Jak už jsem vám myslím říkal, v Domově jsme neměli žádnou izolaci. Byla doba večeře, vlastně už jsme měli půl hodiny zpoždění, a tři dobrovolníci nepřišli kvůli počasí. Rádio hrálo a několik žen tancovalo. „Doba krmení dravé zvěře“, jak říkával Lupe.

Sundával jsem si kabát, chtěl jsem jít do kuchyně… jeden chlapík, Frank Spinelli, mě popadl za límec… ptal se na doporučující dopis, který jsem mu slíbil napsat… pak ta ženská, jakási Lisa, chtěla pomoct s jedním úkolem u Anonymních alkoholiků – ‚Napište seznam těch, komu jste ublížili‘… potom tam byl mladík, který chtěl pomoct s žádostí o práci, uměl trochu číst, ale ne psát… na sporáku se začalo cosi připalovat… dokonalý zmatek. A mně se to líbilo. Člověka to prostě strhlo a nepustilo. Ale uprostřed toho všeho jsem se zastavil. Neslyšel jsem žádné zvonky a jediné pachy, které jsem cítil, čišely z opilců a spáleného jídla… ale to světlo svítilo Lupeovi kolem krku jako límec. A viděl jsem, že má stopy po zubech. Jenom takové drobné. Vlastně jen štípnutí.

Zastavil jsem se a asi jsem se zapotácel, protože Lupe ke mně přiběhl. A pak jsem to ucítil, jenom slabě: čpavou cibuli a rozžhavený kov. Musel jsem na pár vteřin ztratit vědomí, protože najednou jsme my dva byli v rohu u kartotéky, kde jsme ukládali materiály Anonymních alkoholiků, a on se mě ptal, kdy jsem naposledy jedl. Věděl, že někdy jsem na to zapomínal.

Ten pach zmizel. Modrá zář kolem jeho krku taky zmizela. A ty drobné štípance na krku, kam ho cosi kouslo, také zmizely. Pokud upír není opravdový žrout, tak ty stopy zmizí rychle. Ale já věděl svoje. Nemělo smysl se ho ptát, s kým byl nebo kdy a kde. Upíři, dokonce i třetího typu – ti možná nejvíc – mají ochranné mechanismy. Bahenní pijavice vylučují ve slinách jeden enzym, který ředí krev, dokud sají. Také znecitlivuje kůži, takže dokud ji na sobě přímo neuvidíte, nevíte, co se děje. S upíry třetího typu se to má tak, jako by jejich sliny obsahovaly nějakou selektivní, krátkodobou amnézii.

Nějak jsem ho odbyl. Řekl jsem mu, že se mi na chvilku jenom zatočila hlava, svedl jsem to na to, že na mě leze nachlazení, a k tomu všechen ten randál a světlo a horko. Přijal to, ale řekl mi, že si nesmím všechno tak brát. ‚Máš příliš velkou cenu, než abychom tě ztratili, Done,‘ řekl a pak mě políbil. Sem.“ Callahan si zjizvenou pravačkou sáhl na pravou tvář. „Takže jsem asi lhal, když jsem tvrdil, že mezi námi nebylo nic fyzického, že? Došlo k tomu jednomu polibku. Pamatuju si přesně ještě teď, jaký to byl pocit. Dokonce i to, jak mě zalechtalo to jemné strnisko, co mu rostlo na horním rtu… tady.“

„Je mi tě tak líto,“ vzdychla Susannah.

„Děkuji, má drahá. Jestlipak víte, jak moc to pro mě znamená? Jak je to skvělé, když mě polituje někdo z mého vlastního světa? Připadá mi, jako bych byl vyhnanec a dostal zprávy z domova. Nebo se napil čerstvé pramenité vody po letech lahvované.“ Natáhl se, vzal její ruku do dlaní a usmál se. Eddiemu připadalo, že v tom úsměvu je cosi nuceného, dokonce falešného, a najednou ho napadlo cosi příšerného. Co když otec Callahan právě v této chvíli čichá hořkou cibuli a rozžhavený kov? Co když vidí na Susannah modrou záři, ne zrovna kolem krku jako Hrnec, ale kolem břicha jako opasek?

Eddie se podíval na Rolanda, ale tam se pomoci nedočkal. Pistolníkův obličej nevyjadřoval naprosto nic.

„Měl AIDS, že?“ zeptal se Eddie. „Některý gayský upír třetího typu tvého přítele kousl a přenesl to na něho.“

„Gay,“ opakoval Callahan. „Chceš mi namluvit, že to hloupé slovo opravdu…“ Nedořekl a zavrtěl hlavou.

„Jo," řekl Eddie. „Red Sox pořád ještě nevyhráli Sérii a homouši jsou gayové."

„Eddie!" napomenula ho Susannah.

„Hele," ohradil se Eddie, „myslíš, že je lehký být ten, kdo odešel z New Yorku poslední a zapomněl zhasnout? Protože to lehký není. A dovolte, abych vám oznámil, že já taky mám čím dál silnější pocit, že jsem mimo mísu." Otočil se ke Callahanovi. „Každopádně se stalo hlavně tohle, že?"

„Asi ano. Nesmíte zapomínat, že tehdy jsem toho spoustu nevěděl, a co jsem věděl, to jsem odmítal a potlačoval. Vehementně, jak říkával prezident Kennedy. Toho prvního – prvního ‚malého' – jsem viděl v kině v týdnu mezi Vánocemi a Novým rokem 1975." Nevesele se zasmál. ‚A teď když si na to vzpomenu, to kino se jmenovalo Gaiety. Překvapuje to někoho?" Odmlčel se a užasle se zahleděl do tváří posluchačů. „Ne. Vůbec vás to nepřekvapuje."

„Náhody byly zrušeny, zlato," oznámila mu Susannah. „Poslední dobou žijeme spíš v jakési dickensovské realitě."

„Nerozumím."

„To ani nemusíš, zlato. Pokračuj. Vyprávěj."

„První kousek třetího typu jsem viděl koncem prosince 1975. Než jsem pak o tři měsíce později tehdy večer uviděl modrou záři kolem Lupeova krku, narazil jsem asi na půl tuctu dalších. Jenom jeden byl na lovu. Postával v jedné uličce v East Village s jiným chlapem. Ten upír stál takhle." Callahan vstal a předvedl jim to, natáhl paže, dlaněmi se opíral o neviditelnou zeď. „Ten druhý – oběť – stál mezi jeho rukama, tváří k němu. Možná si povídali. Možná se líbali. Ale já jsem věděl – věděl –, že to nic takového nebylo.

Ti další… viděl jsem jich pár v restauraci, ale jedli každý sám. Měli tu záři kolem rukou a obličejů – barvila jim rty jako… jako elektrická borůvková šťáva – a ten pach cibule se kolem nich vznášel jako parfém." Callahan se pousmál. „Došlo mi, jak se v každé popisu, o který se pokusím, objevuje přirovnání. Protože já se snažím nejenom je popsat, víte, ale snažím se je pochopit. Pořád se je snažím pochopit. Zjistit, jak je možné, že ten druhý svět, ten tajný, celou dobu existoval přímo vedle světa, jak jsem ho znal já."

Roland má pravdu, pomyslel si Eddie. To je todes. Určitě. On to neví, ale je to tak. Znamená to, že je jeden z nás? Že patří do našeho ka-tet?

„Viděl jsem jednoho ve frontě v bance Marině Midland, kde měl Domov účet," pokračoval Callahan. „Za bílého dne. Stál jsem ve frontě na vklady, ta žena stála u výběrů. To světlo ji obklopovalo celou. Všimla si, že se na ni dívám, a usmála se. Otevřený oční kontakt. Koketní." Odmlčel se. „Sexy."

„Poznal jsi je, protože jsi měl v sobě krev toho upířího démona," řekl Roland. „Poznali oni tebe?"

„Ne," odpověděl Callahan okamžitě. „Kdyby mě viděli – vyhmátli mě –, můj život by nestál za zlámaný groš. I když nakonec se o mně skoro dozvěděli. Ale až později.

Jde o to, že jsem je viděl. Věděl jsem, co jsou zač. A když jsem uviděl, co se stalo Lupeovi, věděl jsem, co se stalo. Oni to viděli taky. Čichali stejný pach. Nejspíš taky slyšeli zvonky. Jejich oběti jsou označené, takže potom k nim můžou přijít další, jako když se stahují můry ke světlu. Nebo psi, kteří značkují na stejný patník.

Jsem přesvědčený, že v ten březnový večer kousli Lupea poprvé, protože do té doby jsem na něm tu záři neviděl… ani stopy na straně krku, které by vypadaly jinak než nípance po holení. Ale pak byl pokousaný stále častěji. Možná to mělo něco společného s naší prací, že jsme pracovali pořád s jinými lidmi. Možná když se napijí krve řízuté alkoholem, lacino si užijí, kdo ví?

Každopádně Lupe byl důvod, kvůli kterému jsem poprvé zabil. Prvního z celé řady. To bylo v dubnu…"

10

Je duben a vzduch konečně začíná být cítit jarem. Callahan je v Domově od pěti, nejdřív vypisuje šeky, aby zaplatili měsíční účty, potom se pustí do své kulinářské speciality, kterou pojmenoval Žabí guláš s knedlíkem. Ve skutečnosti je to hovězí guláš, ale to barvité jméno se mu líbí.

Při vaření umývá velké ocelové hrnce, ne proto, že by je potřeboval (jednou z mála věcí, kterých není v Domově nedostatek, je kuchyňské nádobí), ale protože ho matka naučila, jak si počínat v kuchyni: uklízet po sobě.

Odnáší hrnec k zadním dveřím, opírá si ho o bok, druhou rukou otočí knoflíkem. Vyjde do uličky, chce vylít mýdlovou vodu do kanálu a potom se zastaví. Je tam něco, co už kdysi viděl, tehdy ve Village, ale tehdy ti dva muži – jeden, co se opíral o zeď, druhý před ním se nakláněl a rukama se opíral o cihly – byli jenom stíny. Tyto dva vidí jasně ve světle z kuchyně a ten, který se zády opírá o zeď, jako by spal s hlavou otočenou na stranu, takže odhaluje krk, je kdosi, koho Callahan zná.

Je to Lupe.

I když z otevřených dveří proudí světlo do uličky a Callahan se nijak nesnažil být potichu – vlastně si zpíval písničku od Lou Reeda „Take a Walk on the Wild Side" –, ani jeden si ho nevšimne. Jsou v transu. Muž, který stojí před Lupem, vypadá na padesát, má pěkný oblek a kravatu. Vedle něj leží na dlažbě drahý kufřík značky Mark Cross. Muž má hlavu vystrčenou dopředu a trochu nakloněnou. Rozevřené rty má přisáté na pravé straně Lupeova krku. Co je na tom místě? Krční žíla? Krkavice? Callahan si nemůže vzpomenout, ale na tom nezáleží Zvonky se tentokrát neozývají, ale ten puch všechno zamořil, je tak pronikavý, až mu z očí vytrysknou slzy a z nosu mu okamžitě začne kapat čirý hlen. Oba muži svítí tím tmavě modrým světlem a Callahan vidí, že se světlo proměňuje v rytmických pulsech. Takhle dýchají, pomyslí si. Takhle dýchají, takže to svinstvo kolem sebe čeří. Což znamená, že je skutečné.

Callahan slyší, velmi slabě, mlaskání. Takový zvuk slyšíte v kině, když se milenci na plátně vášnivě, náruživě líbají.

Nepřemýšlí o tom, co má udělat. Odloží hrnec s mastnou, kalnou vodou. Hrnec hlasitě cvakne o betonový práh, ale pár u zdi se ani nepohne, jsou stále pohrouženi do svého snu. Callahan couvne o dva kroky do kuchyně. Na stole leží sekáček, kterým krájel maso na guláš. Jeho ostří se jasně zaleskne. Uvidí v něm odraz své tváře a pomyslí si: No, aspoň že ještě nejsem jedním z nich, pořád jsem vidět v zrcadle. Potom sevře do ruky gumovou rukojeť. Vrátí se do uličky. Překročí hrnec s mastnou vodou. Vzduch je vlahý a vlhký. Kdesi kape voda. Kdesi rádio vyřvává „Kdosi mi dnes večer

zachránil život“. Vzdušná vlhkost vytváří závoj kolem lampy na opačné straně uličky. Je duben v New Yorku a tři metry od Callahana – který byl nedávno vysvěceným knězem katolické církve – se upír krmí krví své oběti. Muže, do kterého se Donald Callahan zamiloval.

„Skoro jsi mě dostal, zlato,“ zpívá Elton John a Callahan vykročí a zvedne sekáček. Máchne a zasekne ho hluboko upírovi do lebky. Upírovy tváře se vzdují jako křídla. Prudce zvedne hlavu jako dravec, který právě zaslechl, že se blíží něco většího a nebezpečnějšího než on. Vzápětí přiklekne, jako by chtěl sebrat kufřík, ale pak se zřejmě rozhodne, že se bez něho obejde. Otočí se a pomalu odchází z uličky ven. Za zpěvem Eltona Johna, který teď zpívá „Kdosi, kdosi, kdosi mi dnes večer zachránil život“. Sekáček mu pořád trčí z hlavy. Callahan vidí, že trochu krvácí, ale žádná krvavá záplava, kterou čekal, se nekonala. V té chvíli je příliš otřesený, než aby se tomu divil, ale později si domyslí, že v těch bytostech je krve jenom maličko. To, co je udržuje v chodu, je kouzelnější než zázrak krve. Většina jejich krve se dávno srazila jako žloutek ve vajíčku uvařeném natvrdo.

Upír udělá ještě krok, pak se zastaví. Ramena mu poklesnou. Callahan ztratí jeho hlavu z dohledu, protože ta se svěsí. A potom se najednou šaty snášejí k zemi, padají na hromádku na mokrou dlažbu v uličce.

Callahan, který má pocit, že je v jakémsi snu, jde šaty prozkoumat. Lupe Delgado stojí pořád u zdi, hlavu zakloněnou, oči zavřené, pořád ponořený do snu, jímž ho upír obloudil. Po krku mu stéká krev v tenkých čúrcích, které nestojí za řeč.

Callahan se podívá na šaty. Kravata je stále uvázaná na uzel. Košile je stále uvnitř saka, stále zastrčená do kalhot. Ví, že kdyby rozepnul poklopec těch oblekových kalhot, uviděl by uvnitř prádlo. Zvedne rukáv saka, hlavně aby se přesvědčil nejen zrakem, ale i hmatem, že je prázdný, a z rukávu se vykutálejí upírovy hodinky a s cinknutím se zastaví vedle prstenu, který vypadá jako školní.

Jsou tam vlasy. A zuby, některé s plombou. Po zbytku vlastníka kufříku Mark Cross není ani stopy.

Callahan šaty posbírá. Elton John stále zpívá „Kdosi mi dnes v noci zachránil život“, ale možná to není nijak divné. Je to hodně dlouhá písnička, nejmíň čtyřminutová, určitě. Navleče si hodinky na zápěstí a prsten na prst, jen aby je pro tu chvíli nepoztrácel. Odnese šaty dovnitř, projde kolem Lupeho. Lupe je pořád ponořený do snu. A ty díry v krku, zpočátku jen o málo větší než píchnutí špendlíkem, mizí.

V kuchyni je jako zázrakem prázdno. Nalevo od ní jsou dveře s nápisem SKLAD. Za nimi krátká chodba, která mapo stranách police. Chodbička je za zamčenými dveřmi ze silného pletiva, aby tam nemohli zloději. Na jedné straně jsou konzervy, na druhé straně suché potraviny. Potom šaty. V jedné polici košile. V druhé kalhoty. V další šaty a sukně. A kabáty zase v další. Úplně na konci chodby stojí otlučená skříň s nápisem RŮZNÉ. Callahan najde upírovu peněženku, strčí si ji do kapsy, má tam i svou. Obě dohromady už dělají pořádnou bouli. Potom odemkne skříň a hodí dovnitř všechny upírovy šaty. Je to jednodušší, než se je snažit roztřídit, i když ho napadne, že až se najdou v kalhotách i slipy, ozvou se protesty. V Domově se spodní prádlo nepřijímá.

„Možná se staráme o chudáky,“ říkal kdysi Rowan Magruder Callahanovi, „ale máme svoji úroveň.“

Teď se na úroveň nebude hledět. Musí vymyslet, co s těmi upířími vlasy a zuby. Hodinky, prsten, peněženka… Bože, a co boty a kufřík? Musejí být pořád venku!

Ne aby sis stěžoval, napomíná se. Když je z pětadevadesáti procent pryč, šikovně zmizel jako příšera na konci hororu. Bůh stál zatím při tobě – myslím, že je to Bůh –, tak si nestěžuj.

Také to neudělá. Posbírá vlasy, zuby, kufřík a odnáší je na konec uličky, čvachtá kalužemi, a všechno hodí za plot. Chvilku přemýšlí a pak tam hodí i hodinky, peněženku a prsten. Prsten mu chvíli vázne na prstu a on skoro zpanikaří, ale nakonec povolí a letí taky – cink. Někdo se o ty věci postará místo něho. Tohle je nakonec New York. Vrátí se k Lupeovi a uvidí boty. Jsou příliš pěkné, než aby je zahodil, ty holky se dají nosit ještě spoustu let. Zvedne je a vrací se s nimi do kuchyně, boty se mu houpají na prstech pravé ruky. Stojí s nimi u sporáku, když se z uličky do kuchyně vrátí Lupe.

„Done?“ ozve se. Hlas má trochu zastřený, jako člověk, který se právě probudil z hlubokého spánku. Zní také trochu pobaveně. Ukáže na boty, které se houpají na špičkách Callahanových prstů. „Chtěl jsi je přidat do guláše?“

„Možná by to vylepšilo chuť, ale ne, půjdou do skladu,“ říká Callahan. Užasne, jak klidný má hlas. A srdce! Tluče mu pěkně pravidelně, šedesát nebo sedmdesát tepů za minutu. „Někdo je nechal vzadu venku. Cos tam dělal ty?“

Lupe se na něho usměje, a když se usměje, je krásnější než jindy. „Prostě jsem byl venku, zakouřit si. Bylo tam moc pěkně, nechtělo se mi hned dovnitř. Tys mě neviděl?“

„Vlastně viděl. Vypadal jsi, že jsi ztracený v myšlenkách, tak jsem tě nechtěl rušit. Otevři mi dveře do skladu, ano?“

Lupe dveře otevře. „Ty vypadají fakt dobře,“ prohodí. „Značka Balty. Jak to, že někdo nechá boty Balty opilcům?“

„Někomu se nejspíš přestaly líbit,“ říká Callahan. Slyší zvonky, cítí ten jedovatý sladký puch a skřípá zuby. Zdá se, že svět se na okamžik zatetelil. Teď ne, pomyslel si. Ach, prosím, teď ne.

Není to žádná modlitba, v té době se moc nemodlí, ale možná ho někdo slyší, protože zvonky ztichnou. Svět se ustálí. Z vedlejší místnosti kdosi řve, že chce večeři. Někdo jiný tam nadává. Pořád totéž. A on se chce napít. To je také stará písnička, dle ta potřeba je silnější než jindy. Pořád myslí na to, jak držel v ruce tu gumovou rukojeť. Jak byl ten sekáček těžký. Jaký zvuk vydal. A v ústech se mu znovu objeví ta pachuť. Mrtvá pachuť Barlowovy krve. Ta také. Co to ten upír říkal tehdy u Petrieů v kuchyni, když zlomil křížek, který Callahanovi dala matka? Že je smutné sledovat, jak člověku selhává víra.

Půjdu dnes večer na schůzi Anonymních alkoholiků, rozhodne se, navlékne na boty Balty gumičku a hodí je k ostatní obuvi. Někdy ty schůze pomáhají. Nikdy sice neřekne: „Já jsem Don a jsem alkoholik,“ ale někdy pomáhají.

Lupe stojí tak těsně za ním, že když se Callahan otočí, vyjekne.

„Jenom klid, hochu,“ směje se Lupe. Mimoděk se poškrábe na krku. Ranky tam pořád má, ale do rána zmizí. Ale Callahan ví, že upíři přesto něco uvidí. Nebo ucítí. Nebo kdoví co.

„Poslouchej," říká Lupeovi, „přemýšlel jsem o tom, že bych na pár týdnů vypadl z města. Trochu se odvázal. Nechceš jet se mnou? Mohli bychom jet na sever. Trochu rybařit."

„Nemůžu," odmítá Lupe. „V hotelu mi dají dovolenou nejdřív v červnu a kromě toho tady je nedostatek lidí. Ale jestli chceš odjet, s Rowanem to zvládnu. Žádný problém." Lupe se na něj zkoumavě podívá. „Přijde mi, že bys trochu volna potřeboval. Vypadáš unaveně. A jsi nějak podrážděný."

„Ne, to byl jenom takový nápad," říká Callahan. Nikam nepojede. Jestli zůstane, možná by mohl dávat na Lupea pozor. A taky teď něco ví. Zabít není o nic těžší než zaplácnout brouka na zdi. A moc po nich nezbude. Dočista dočista, jak říká televizní reklama. Lupeovi se nic nestane. Upíři třetího typu jako ten s kufříkem Mark Cross zřejmě svoje oběti nezabíjejí, ani je neproměňují. Aspoň si ničeho takového nevšiml, za tak krátkou dobu. Ale bude dávat pozor, aspoň tolik může udělat. Bude držet stráž. Tím snad trochu napraví to, co se stalo v Salem's Lotu. A Lupeovi se nic nestane.

11

„Jenže stalo," řekl Roland. Pečlivě si balil cigaretu z drobků vydolovaných z váčku. Papír se drolil, tabák byl v podstatě prach.

„Tak," souhlasil Callahan. „Stalo se mu. Rolande, nemám cigaretové papírky, ale můžu ti nabídnout něco lepšího ke kouření. Mám doma dobrý tabák, z jihu. Já ho nepoužívám, ale Rosalita si někdy večer dá dýmku."

„Později se přihlásím a říkám díky," odpověděl pistolník. „Nechybí mi tolik jako káva, ale skoro. Dopověz svůj příběh. Nic nevynechej, myslím, že je důležité, abychom slyšeli všechno, jenže –"

„Já vím. Času je málo."

„Ano," řekl Roland. „Času je málo."

„Zkrátka, můj přítel chytil tu nemoc – AIDS, tak ji nakonec pojmenovali?"

Díval se na Eddieho, který přikývl.

„Dobře," řekl Callahan. „Je to asi jméno jako každé jiné, ale když jsem to slovo slyšel poprvé, napadlo mě, že jde o nějaké dietní cukroví. Možná víte, že se ta nemoc nemusí rozvíjet rychle, ale u mého přítele to bylo jako stepní požár. V půlce května 1976 už byl Lupe Delgado hodně nemocný. Úplně ztratil barvu. Míval často horečky. Občas byl celou noc v koupelně a zvracel. Rowan by mu zakázal práci v kuchyni, ale ani nemusel – Lupe si ji zakázal sám. A pak se začaly objevovat ty skvrny."

„Těm se myslím říká Kaposiho sarkom," ozval se Eddie. „Taková kožní choroba. Ohyzdná."

Callahan přikývl. „Za tři týdny poté, co se začaly objevovat ty skvrny, už Lupe ležel v Newyorské všeobecné. Rowan Magruder a já jsme ho šli jednou večer v červnu navštívit. Až do té doby jsme si namlouvali, že to ještě zvládne, bude na tom ještě líp než dřív, sakra, byl přece mladý a silný. Ale když jsme ten večer vešli do dveří, okamžitě jsme poznali, že je s ním konec. Ležel v kyslíkovém stanu. Do paží měl napíchané infuze. Měl hrozné bolesti. Nechtěl, abychom se k němu přibližovali. Tvrdil, že je to možná nakažlivé. Po pravdě řečeno, nikdo o tom tehdy asi moc nevěděl."

„Tím to bylo všechno ještě děsivější," poznamenala Susannah.

„Ano. Říkal, že podle doktorů je to nějaká krevní choroba, která se šíří homosexuálními praktikami nebo třeba, když se půjčují jehly. Ale hlavně chtěl, abychom věděli, a opakoval to pořád dokola, že je čistý, že všechny drogové testy vyšly negativní. ‚Nic jsem neměl od sedmdesátého,' opakoval. ‚Ani jeden šluk z jointa. Přísahám Bohu.' Řekli jsme mu, že víme, že je čistý. Seděli jsme u něho na posteli a on nás vzal za ruce."

Callahan polkl. V krku mu slyšitelně cvaklo.

„Naše ruce… přinutil nás, abychom si je před odchodem umyli. Pro jistotu, jak říkal. A poděkoval, že jsme přišli. Řekl Rowanovi, že Domov bylo to nejlepší, co ho potkalo. Že pokud šlo o něho, byl to opravdový domov.

Nikdy jsem neměl tak strašnou chuť na panáka jako ten večer, když jsem odcházel z Newyorské všeobecné. Ale držel jsem se Rowana, a tak jsme oba prošli kolem všech barů. Večer jsem šel spát střízlivý, ale když jsem si lehl, věděl jsem, že je to opravdu jenom otázka času. Prvním panákem se opijete, tak se to říká u Anonymních alkoholiků, a ten můj na mě čekal někde blízko. Někde čekal barman, až přijdu, aby mi ho mohl nalít.

Za dva dny Lupe umřel.

Na pohřbu musely být aspoň tři stovky lidí, skoro všichni to byli lidi z Domova. Hodně se tam brečelo a zazněla spousta krásných slov, často od lidí, kteří by asi po narýsované čáře nedokázali projít rovně. Když to skončilo, vzal mě Rowan Magruder za paži a řekl: ‚Já nevím, kdo jsi, Done, ale vím, jaký jsi – sakra dobrej člověk a sakra mokrej ochlasta, který je na suchu už… jak dlouho to bude?'

Chtěl jsem začít zase s těmi svými oblíbenými kecy, ale už mi to připadalo moc pracné. Tak jsem řekl: od loňského října.

‚Teď by sis cvaknul,' řekl. ‚Je ti to vidět na ksichtě. Tak já ti něco povím: jestli si myslíš, že když si dáš panáka, přivoláš Lupea zpátky, máš moje požehnání. A klidně můžeš pro mě přijít a půjdeme spolu do Blarney Stone a propijeme, co mám v peněžence. Souhlas?'

‚Souhlas,' řekl jsem.

A on pokračoval: ‚Jestli se dneska ožereš, bude to nejhorší dárek pro Lupea, jaký může být. Jako bys mu nachcal přímo do toho mrtvýho obličeje.'

Měl pravdu, to jsem věděl. Zbytek dne jsem strávil stejně jako svůj druhý den v New Yorku, procházel se, zaháněl tu pachuť v ústech, zaháněl nutkání dát si lahvinku a zabrat lavičku. Pamatuji si, že jsem byl na Broadwayi, potom přešel Desátou avenue, potom zamířil po Parkové a na Třicátou. To už se stmívalo, auta s rozsvícenými světly jezdila po Parkové oběma směry. Nebe bylo na západě celé oranžové a růžové a ulice byly plné toho nádherného šikmého světla.

Zaplavil mě mír a já si pomyslel: vyhraju. Aspoň dneska vyhraju. A tehdy začaly ty zvonky. Mnohem hlasitější než jindy. Měl jsem pocit, jako by mi měla vybuchnout hlava. Park Avenue se přede mnou tetelila a já si pomyslel: Tady to přece vůbec není skutečné. Ani Park Avenue, ani nic jiného. Je to jenom obrovské pomalované plátno. New York je jenom pozadí namalované na tomplátnu, a co je za nim? Inu, nic. Vůbec nic. Jenom temnota.

Potom se všechno začalo zase uklidňovat. Zvonky tichly… tichly… až zmlkly docela. Zase jsem vykročil, hodně pomalu. Jako člověk, který chodí po tenkém ledu. Bál jsem se, že když došlápnu moc prudce, mohl bych se z tohoto světa propadnou do tmy, která je pod ním. Vím, že to vůbec nedává smysl – sakra, věděl jsem to i tehdy –, ale vědět, to vždycky nepomáhá. Že?“

„Nepomáhá,“ souhlasil Eddie, který si vzpomněl na doby, kdy s Henrym šňupali heroin.

„Ne,“ souhlasila Susannah.

„Ne,“ souhlasil i Roland, který si vzpomněl na kopec Jericho. A na upadlý roh.

„Prošel jsem kolem jednoho bloku, pak druhého, třetího. Začínal jsem si myslet, že to bude dobré. Tedy, třeba jsem ucítil ten odporný pach a možná jsem zahlédl pár trojek, ale s tím jsem si věděl rady. Zvlášť proto, že trojky mě zřejmě nerozeznávaly. Když jsem se na ně díval, bylo to jako dívat se při identifikaci na policii na podezřelé jednosměrným sklem. Ale ten večer jsem uviděl cosi mnohem, mnohem horšího než pár upírů.“

„Uviděl jsi někoho, kdo byl opravdu mrtvý,“ řekla Susannah.

Callahan se k ní otočil, naprosto ohromený. „Jak… jak to…“

„Vím to, protože jsem taky todesovala v New Yorku,“ řekla Susannah. „My všichni. Roland říká, že to jsou lidé, kteří buď nevědí, že zemřeli, nebo se s tím nesmířili. Jsou to… jak jim říkáš, Rolande?“

„Bludní mrtví,“ odpověděl pistolník. „Není jich mnoho.“

„Mně to tedy stačilo,“ řekl Callahan, „a ti věděli, že tam jsem. Znetvoření lidé na Park Avenue, jednou jakýsi muž bez očí, další ženě chyběla paže a noha na pravé straně těla a byla celá popálená, a oba se dívali na mě, jako by si mysleli, že můžu… že je můžu uzdravit.

Utíkal jsem. A musel jsem utíkat sakra dlouho, protože když se mi vrátil zase zdravý rozum, seděl jsem na obrubníku Druhé avenue a Devatenácté ulice, hlavu svěšenou, a oddychoval jsem jako parní stroj.

Přišel ke mně nějaký starý dědek a zeptal se, jestli se mi něco nestalo. To už jsem chytil dech, takže jsem mu mohl říct, že nic. On na to, že v tom případě bych měl zvednout zadek, protože pár bloků odtud je hlídkový policejní vůz a že jede naším směrem. Určitě si mě všimnou a možná i zabásnou. Podíval jsem se tomu dědovi do očí a řekl: ‚Viděl jsem upíry. Jednoho jsem dokonce zabil. A viděl jsem chodit mrtvoly. Myslíte, že se bojím pár policajtů v hlídkovém autě?‘

Nechal mě být. Řekl, abych se nepřibližoval. Prý jsem vypadal normálně, tak se mi snažil prokázat laskavost. A tohle má prý za to. ‚V New Yorku žádný dobrý skutek nezůstane bez odplaty,‘ řekl a oddusal ulicí jako vzteklé děcko.

Rozesmál jsem se. Vstal jsem z chodníku a podíval se na sebe. Košili jsem měl vykasanou z kalhot. Kalhoty jsem měl zastříkané, jak jsem do čehosi vběhl, ani jsem si nevzpomněl, co to bylo. Rozhlédl jsem se, a u všech svatých a hříšníků, stál tam bar Americano. Později jsem zjistil, že je jich v New Yorku několik, ale já myslel, že tenhle se přestěhoval ze čtyřicátých let jenom kvůli mně. Vešel jsem dovnitř, sedl na stoličku na konci baru, a když ke mně přišel barman, řekl jsem: ‚Vy tu pro mě něco schováváte.‘

‚Fakt?‘ opáčil.

‚Ano,‘ já na to.

‚No, tak mi řekněte, co to je, a já vám to přinesu.’

‚Je to Bushmill‘s, a protože ji tu máte od loňského října, připočtěte úrok a ať je dvojitá.‘“

Eddie se zašklebil. „Mizerný nápad, chlape.“

„V té chvíli mi to připadalo jako nejfajnovější nápad, který se kdy vylíhl v mozku smrtelného člověka. Zapomenu na Lupea, přestanu vidět mrtvoly, možná dokonce přestanu vidět upíry… ty komáry, jak jsem jim začal říkat.

Než bylo osm, byl jsem opilý. Do devíti jsem byl hodně opilý. Do desíti jsem byl namol jako vždycky. Matně si vzpomínám, jak mě barman vyhazoval. Trochu líp si pamatuju, jak jsem se druhý den probudil v parku pod novinami.“

„Zase na začátku,“ zamumlala Susannah.

„Tak, dámo, zase na začátku, říkáte pravdu a já říkám díky. Sedl jsem si. Měl jsem pocit, že mi praskne lebka. Strčil jsem hlavu mezi kolena, a když nepraskla, znovu jsem ji zvedl. Asi dvacet metrů ode mě na lavičce seděla nějaká stará paní, prostě bába s šátkem na hlavě, krmila veverky z papírového sáčku s ořechy.

Jenomže na tvářích a čele se jí mihotalo to modré světlo, a jak dýchala, vycházelo jí i z úst. Byla jedna z nich. Komár. Chodící mrtvoly byly pryč, ale upíry třetího typu jsem viděl pořád.

Znovu se opít mi připadalo jako logická reakce, ale měl jsem drobný problém: zůstal jsem bez peněz. Kdosi mě vykutálel zpod novin, když jsem spal, a obral mě.“ Callahan se usmál. Nebylo to nijak příjemné.

„Toho dne jsem ale našel ManPower. A taky druhý den a i ten další. Pak jsem se opil. Nakonec se z toho vyklubal zvyk toho léta: tři dny střízlivý a v práci, obyčejně jsem jezdil s kolečkem na nějaké stavbě nebo tahal bedny pro nějakou stěhovací společnost, pak jsem se jednu noc nesmírně opíjel a příští den se vzpamatovával. Pak zase znovu. V neděli volno. Takový byl můj život tehdy v létě v New Yorku. A snad všude, kam jsem šel, jsem slyšel tu písničku Eltona Johna Kdosi mi dnes večer zachránil život. Nevím, jestli byla tehdy v létě tak populární nebo ne. Věděl jsem jenom, že ji všude slyším. Jednou jsem pracoval pět dní po sobě pro stěhováky Covay Mover. Říkali si Těžká váha. Co se střízlivosti týče, byl to tehdy v červenci můj osobní rekord. Jejich vedoucí ke mně pátý den přišel a zeptal se mě, jestli bych u nich nechtěl dělat na plný úvazek.

‚Nemůžu,‘já na to. ‚Jednodenní smlouvy výslovně zakazují, aby člověk vzal stálou práci od jiné společnosti dřív než za měsíc‘.

‚Ale na to se vykašli,‘ říká, ‚tu blbost nikdo nebere vážně. Co říkáš, Donnie? Jsi dobrý chlap. A mám dojem, že bys zvládl trochu víc než strkat nábytek na nákladňák. Nechceš si to večer promyslet?‘

Přemýšlel jsem o tom a přemýšlení vedlo k pití, jako toho léta pokaždé. Jak se to stává každému s alkoholovým vyznáním. A zase zpátky ke mně, jak jsem seděl v jednom malém baru naproti Empire State Building a poslouchal Eltona Johna v juke-boxu. ‚Skoros mě dostal, co, zlato?‘ A když jsem se vrátil k práci, hlásil jsem se u jiné společnosti, takové,

která nikdy neslyšela o žádné zasrané Těžké váze.“

Callahan to slovo zasrané zoufale zavrčel jako lidé, pro které se vulgárnost stala jakýmsi lingvistickým odvolacím soudem poslední instance.

„Pil jsi, nechal se unášet proudy, pracoval jsi,“ řekl Roland. „Ale tehdy v létě jsi měl ještě nejméně jednu práci, že?“

„Ano. Chvíli mi trvalo, než jsem ji rozjel. Viděl jsem jich několik – tu ženu, co krmila veverky v parku, byla první –, ale nic nedělali. Chci říct, věděl jsem, co jsou zač, ale i tak bylo těžké je chladnokrevně zabít. Potom, jednou v noci v parku Battery, jsem uviděl dalšího, který se krmil. To už jsem měl v kapse skládací nůž, nosil jsem ho všude. Přikradl jsem se za něho, zatímco se krmil, a čtyřikrát bodl: do ledvin, mezi žebra, vysoko do zad, do krku. Do té poslední rány jsem dal všechnu sílu. Nůž vyšel na druhé straně s napíchnutým ohryzkem jako kusem masa v šiškebabu. Trochu to křuplo.“

Callahan mluvil věcně, ale v obličeji byl velmi bledý.

„To, co se stalo v uličce za Domovem, se stalo znovu – ten chlap se z šatů vypařil. Čekal jsem to, ale samozřejmě jsem si nemohl být jistý, dokud k tomu opravdu nedošlo.“

„Jedna vlaštovka jaro nedělá,“ prohodila Susannah.

Callahan přikývl. „Obětí byl kluk kolem patnácti, vypadal na Portorikánce nebo Dominikánce. Měl mezi chodidly velké rádio. Nepamatuju si, co hrálo, takže to nejspíš bylo něco jiného než ‚Kdosi mi dnes večer zachránil život‘. Uplynulo pět minut. Zrovna jsem mu chtěl začít luskat prsty pod nosem nebo ho plácat po tvářích, když zamrkal, zapotácel se, zaklepal hlavou a probral se. Uviděl, že stojím před ním, a ze všeho nejdřív popadl svoje rádio. Přimáčkl si ho k hrudi jako mimino. Potom zakňoural: ‚Co chceš, chlape?‘ Řekl jsem, že nechci nic, vůbec nic, v pohodě, ale co mě zajímá, jsou ty šaty, co leží vedle něho. Kluk se podíval, pak si klekl a začal prohlížet kapsy. Řekl jsem si, že v nich najde dost, aby ho to zaměstnalo – na dost dlouho –, a tak jsem odešel. A to byl ten druhý. Třetí byl lehčí. Čtvrtý ještě lehčí. A koncem srpna jsem jich měl už půl tuctu. Šestý upír byla ta žena, kterou jsem viděl v bance Marine Midland. Svět je malý, že?

Dost často jsem chodíval na První a Čtyřicátou sedmou a stával naproti Domovu. Někdy jsem se tam ocitl pozdě odpoledne, sledoval, jak se opilci a bezdomovci trousí na večeři. Někdy vyšel Rowan a mluvil s nimi. Nekouřil, ale vždycky měl po kapsách cigarety, pár balíčků, a rozdával je, dokud mu nedošly. Nijak jsem se nesnažil před ním schovávat, ale pokud mě někdy zmerčil, nedal to nijak najevo.“

„Nejspíš ses už hodně změnil,“ poznamenal Eddie.

Callahan přikývl. „Vlasy po ramena, a začínal jsem šedivět. Vousy. A samozřejmě jsem se už nijak nenamáhal s pořádným oblečením. Půlku z toho, co jsem tehdy nosil, jsem sebral upírům, které jsem zabil. Jeden jezdil jako poslíček a měl skvělé motorkářské boty. Sandálům Bally se sice nevyrovnaly, ale byly skoro nové a mojí velikosti. Takové zboží vydrží věčně. Mám je pořád.“ Kývl směrem k domu. „Ale myslím, že to nebyl ten důvod, proč mě nepoznával. V oboru, v jakém pracoval Rowan Magruder, se člověk neustále setkává s opilci a feťáky a bezdomovci, kteří jsou jednou nohou v realitě a druhou v Zóně šera, takže si zvykne, že se lidé hodně mění, a obyčejně to není k lepšímu. Naučíte se rozeznat, kdo je pod těmi novými modřinami a čerstvými nánosy špíny. Myslím, že to bylo spíš tím, že se ze mě stal bludný mrtvý, jak jim říkáš, Rolande. Pro svět neviditelný. Ale myslím, že tihle lidé – bývalí lidé – musí být připoutaní k New Yorku –“

„Nikdy nechodí daleko,“ souhlasil Roland. Cigaretu už dokouřil, suchý papír a drobty tabáku mu dohořely až k nehtům na dvě potáhnutí. „Duchové vždycky straší ve stejném domě.“

„Jistěže, chudáčkové. A já chtěl jinam. Každý den slunce zapadalo o trochu dřív a já každý den cítil volání cest, těch skrytých silnic, pořád silněji. Něco z toho možná byla ta bájná geografická léčba, o které jsem se už asi zmiňoval. Je to naprosto nelogická, přesto mocná víra, že na novém místě se všechno změní k lepšímu, že nutkání k sebezničení zázrakem zmizí. Něco z toho určitě byla naděje, že jinde, v nějakém volnějším prostoru nebudou žádní upíři ani chodící mrtvoly, se kterými bych se musel setkávat. Ale hlavní roli hrálo něco jiného. No… bylo to nejhlavnější.“ Callahan se usmál, jenže jenom roztáhl rty a ukázal zuby. „Kdosi mě začal pronásledovat.“

„Upíři,“ řekl Eddie.

„A-ano.“ Callahan se kousl do rtu, pak opakoval méně přesvědčivě: „Ano. Ale nejen upíři. I když to muselo být nejlogičtější vysvětlení, nějak mi nesedělo. Věděl jsem aspoň, že to nejsou ty mrtvoly, ty mě sice viděly, ale nijak jsem je nezajímal, snad jenom doufaly, že bych je uměl uzdravit nebo je nějak vysvobodit. Ale upíři třetího typu mě neviděli, jak jsem už říkal – aspoň ne jako to, co je lovilo. A jsou schopni udržet pozornost jenom krátkou dobu, jako by byli do jisté míry nakažení stejnou ztrátou paměti, jakou přenášejí na svoje oběti.

Poprvé jsem si uvědomil, že mám problém, jednou v noci v parku Washington Square, nebylo to dlouho poté, co jsem zabil tu ženu z banky. Ten park se pro mě stal nejčastějším lovištěm, i když Bůh ví, že jsem tam nebyl jediný. V létě to byla regulérní ložnice pod širým nebem. Měl jsem tam dokonce oblíbenou lavičku, i když jsem ji nesehnal každou noc… ale každou noc jsem tam ani nechodil.

Onoho večera – bylo dusno, zataženo, hřmělo – jsem se tam dostal kolem osmé. Měl jsem v hnědém sáčku láhev a knížku Zpěvů od Ezry Pounda. Přišel jsem k té lavičce a na vedlejší lavičce byl na opěradle nastříkaný nápis ON CHODÍ SEM. MÁ POPÁLENOU RUKU.

„Ach Pane Bože,“ vydechla Susannah a chytila se za hrdlo.

„Okamžitě jsem z parku odešel a spal v uličce o dvacet bloků dál. Vůbec jsem nepochyboval, že ten nápis byl o mně. Za dva dny jsem viděl další na chodníku před barem na Lexu, kde jsem rád popíjel a někdy si dal obložený chleba, pokud jsem byl takříkajíc při penězích. Nápis byl napsaný křídou a chodci ho skoro smazali, ale já jsem ho pořád dokázal přečíst. Byl stejný: ON CHODÍ SEM. MÁ POPÁLENOU RUKU. Kolem nápisu byly nakreslené komety a hvězdy, jako by se ho autor snažil vyzdobit. O blok dál bylo na značce zákazu parkování nasprejováno: MÁ TEĎ SKORO BÍLÉ VLASY. Další ráno bylo na boku městského autobusu: MOŽNÁ SE JMENUJE COLLINGWOOD. Za dva

nebo za tři dny jsem začal vídat vývěsky hledající ztracené domácí mazlíčky na spoustě míst, kam jsem s oblibou chodíval – v Needle Parku, Central Parku západně od Ramble, v baru City Lights na Lexu, v několika folkových hudebních a poetických klubech ve Village."

„Domácí mazlíčci," zamyslel se Eddie. „Víš, svým způsobem je to geniální."

„To tedy bylo," souhlasil Callahan. „VIDĚLI JSTE NAŠEHO IRSKÉHO SETRA? JE TO SICE HLOUPÝ DĚDEČEK, ALE MÁME HO RÁDI. MÁ POPÁLENOU PRAVOU PŘEDNÍ TLAPU. SLYŠÍ NA JMÉNO KELLY, COLLINS NEBO COLLINGWOOD. ZAPLATÍME VELMI VYSOKOU ODMĚNU. A potom řádka dolarových značek."

„Komu byly ty vývěsky určeny?" zeptala se Susannah.

Callahan pokrčil rameny. „Vlastně nevím. Možná upírům."

Eddie si unaveně mnul tvář. „Tak dobrá, podíváme se na to. Máme upíry třetího typu… a chodící mrtvoly… a teď je tu ta třetí skupina. To jsou ti, co chodí po městě a vylepují plakáty hledající domácí mazlíčky, jenže hledají někoho jiného, a píší po domech a chodnících. Kdo to byl?"

„Ničemní muži," řekl Callahan. „Sami si tak říkají, někdy, i když jsou mezi nimi i ženy. Jindy si říkají Strážci zákona. Spousta z nich nosí žluté pláště… ale ne všichni. Spousta z nich má na rukou vytetované modré rakve… ale taky ne všichni."

„Velcí lovci rakví, Rolande," zamumlal Eddie.

Roland přikývl, ale nespouštěl z Callahana oči. „Nech toho muže mluvit, Eddie."

„Oni jsou – ve skutečnosti – jsou to vojáci Karmínového krále," řekl Callahan. A pokřižoval se.

12

Eddie sebou trhl. Susannah zabloudila rukou k břichu a začala si ho hladit. Roland si náhle vzpomněl na procházku parkem Gage, když konečně utekli Blaineovi. Na mrtvá zvířata v zoo. Na zdivočelou růžovou zahradu. Na kolotoč a dětský vláček. Potom na tu kovovou cestu, která vedla k ještě širší kovové cestě, jíž Eddie, Susannah a Jake říkali dálnice. Tam kdosi na jednu dopravní značku načmáral BACHA NA KRÁČEJÍCÍHO FRAJERA. A na další značce, ozdobené hrubě načrtnutým okem, stál vzkaz: SLÁVA KARMÍNOVÉMU KRÁLI!

„Už jste o tom pánovi slyšeli, jak vidím," pronesl Callahan suše.

„Řekněme, že zanechal svou značku tam, kde jsme ji také mohli vidět," řekla Susannah.

Callahan kývl směrem k Hromové tišině. „Jestli vás vaše výprava zavede tam, uvidíte sakra víc než pár nasprejovaných nápisů na zdech."

„A co ty?" zeptal se Eddie. „Co jsi udělal?"

„Nejdřív jsem seděl a uvažoval. A řekl si, že i když to možná pro nezasvěceného vypadá fantasticky nebo paranoidně, opravdu mě někdo pronásleduje, a nemusejí to být upíři třetího typu. Ale samozřejmě jsem si uvědomoval, že lidé, kteří píšou ty nápisy a vylepují plakáty, se nebudou zdráhat využít upíry proti mně.

Vzpomínám si, že v té chvíli jsem netušil, co by ti neznámí mohli být zač. Kdysi v Jerusalem's Lotu se Barlow nastěhoval do domu, ve kterém se odehrály strašné věci a prý v něm strašilo. Ten spisovatel, Mears, říkal, že špatný dům přitahuje zlého člověka. Já jsem se v New Yorku dokázal po usilovném přemýšlení vrátit jenom k téhle myšlence. Začal jsem si myslet, že jsem přivábil dalšího upířího krále, první typ, stejně jako Marstenův dům přivábil Barlowa. Ať už to byl správný závěr nebo ne (ukázalo se, že správný není), uklidnilo mě, když jsem zjistil, že můj mozek, i když je nasáklý chlastem, pořád dokáže logicky uvažovat.

Nejdřív jsem se musel rozhodnout, jestli zůstanu v New Yorku, nebo uteču. Věděl jsem, že jestli neuteču, dostanou mě, spíš dřív než později. Měli můj popis a tady to je zvlášť dobré zvláštní znamení." Callahan zvedl popálenou ruku. „A skoro znali moje jméno, za nějaký týden by ho zjistili určitě. Vystopovali by všechna moje oblíbená místa, tedy místa, kde se nashromáždil můj pach. Našli by lidi, se kterými jsem hovořil, potloukal se s nimi, hrál piškvorky. Lidi, se kterými jsem pracoval v ManPower a Brawny Man.

To mě přivedlo k místu, ke kterému jsem se měl dostat mnohem dřív, i když jsem už asi měsíc strašlivě chlastal. Uvědomil jsem si, že by našli Rowana Magrudera a Domov a všechny možné další lidi, kteří mě tam znali. Dělníky na částečný úvazek, dobrovolníky, tucty klientů. Sakra, po devíti měsících to byly stovky klientů.

A navíc mě vábily ty silnice." Callahan se podíval na Eddieho a Susannah. „Víte, že přes řeku Hudson vede do New Jersey most pro pěší? Je prakticky ve stínu mostu George Washingtona, plaňkový most, který má po jedné straně pořád ještě několik dřevěných koryt na pití pro krávy a koně."

Eddie se zasmál jako člověk, který si uvědomil, že mu někdo prudce zatřásl půdou pod nohama. „Promiň, otče, ale to není možný. Šel jsem po mostě George Washingtona nejmíň pětsetkrát za život. S Henrym jsme věčně chodívali do parku Palisades. Žádný plaňkový most tam není."

„Ale je," opáčil Callahan klidně. „Je z počátku devatenáctého století, ale od té doby byl mnohokrát opravován. V půlce je navíc nápis, na kterém stojí OPRAVY PO DVOU STECH LETECH PROVEDLY TOVÁRNY LAMERK 1975. Vzpomněl jsem si na to jméno, když jsem poprvé uviděl robota Andyho. Podle toho štítku na hrudníku ho vyrobila stejná společnost."

„My už jsme to jméno taky viděli," řekl Eddie. „V městě Lud. Jenomže tam psali Slévárny LaMerk."

„Nejspíš jiný závod stejného podniku," poznamenala Susannah.

Roland neříkal nic, jenom netrpělivě zavrtěl zbývajícími dvěma prsty na pravé ruce: nezdržujte, nezdržujte.

„Je tam, ale málokdo si ho všimne," řekl Callahan. „Je v zákrytu. A to je jenom první z těch tajných cest. Z New Yorku se ty cesty rozpínají jako pavučina."

„Todesovské dálnice," zamumlal Eddie. „Chápu, co myslíš."

„Nevím, jestli je to tak," řekl Callahan. „Já jenom vím, že jsem během svého putování v příštích několika letech viděl neobyčejné věci a také jsem potkal spoustu dobrých lidí. Připadá mi skoro jako urážka, kdybych jim říkal normální lidé

nebo obyčejní lidé, ale byli obojí. A díky nim mají slova jako normální nebo obyčejný pro mě mnohem ušlechtilejší význam.

Nechtěl jsem odejít z New Yorku dřív, než ještě jednou uvidím Rowana Magrudera. Chtěl jsem, aby věděl, že jsem možná nachcal mrtvému Lupeovi do obličeje – rozhodně jsem se zlil –, ale nespustil jsem kalhoty až na zem a neudělal to další. Takhle neobratně se snažím říct, že jsem to úplně nevzdal. A že jsem se rozhodl, že nebudu trčet na místě jako králík ve světle reflektoru."

Callahan se znovu rozbrečel. Utíral si oči rukávem košile. „Taky jsem se nejspíš chtěl s někým rozloučit, a aby se někdo rozloučil se mnou. Podle rozloučení poznáme, že jsme přece jenom naživu. Chtěl jsem ho obejmout a předat mu ten polibek, který mi dal Lupe. A taky mu říct stejnou věc: Máš moc velkou cenu na to, abychom tě ztratili. Já –"

Všiml si, že Rosalita utíká po trávníku se sukní lehce vykasanou ke kotníkům, a odmlčel se. Podala mu plochý kus břidlice, na kterém bylo cosi napsáno křídou. Eddiemu se hlavou mihla zběsilá představa nápisu ozdobeného hvězdami a měsíci: ZTRATIL SE! ZATOULANÝ PES SE ZCHROMLOU PŘEDNÍ TLAPOU! SLYŠÍ NA JMÉNO ROLAND! MRZUTÝ, KOUŠE, ALE MY HO STEJNĚ MÁME RÁDI!!!

„To je od Eisenharta." Callahan zvedl hlavu. „Pokud je Overholser v těchto končinách velký farmář a Eben Berka velký obchodník, tak Vaughna Eisenharta musíme považovat za velkého rančera. Píše, že on, Slightman starší a mladší a váš Jake na nás počkají přesně v poledne u Panny Marie, jestli vám to vyhovuje. Těžko rozluštím jeho rukopis, ale myslím, že cestou zpátky na Rozkývané B, kde budete nocovat, vám chce ukázat farmy, malá hospodářství a ranče. Hodí se vám to?"

„Moc ne," protáhl Roland. „Před odjezdem bych rád měl svou mapu."

Callahan se zamyslel, pak se podíval na Rosalitu. Eddieho napadlo, že ta žena je nejspíš mnohem víc než obyčejná hospodyně. Poodešla z doslechu, ale nevrátila se až do domu. Jako dobrá výkonná sekretářka, pomyslel si. Stařec ji nemusel volat, jakmile se na ni podíval, přišla. Promluvili si a pak Rosalita odešla.

„Myslím, že se naobědváme na trávníku před kostelem," řekl Callahan. „Je tam příjemný starý železný strom, který vrhá pěkný stín. Než dojíme, Taveryova dvojčata pro vás určitě budou něco mít."

Roland spokojeně přikývl.

Callahan vstal, zašklebil se, opřel si dlaně o bedra a protáhl se. „A teď vám musím něco ukázat," řekl.

„Nedopověděl jsi svůj příběh," připomněla Susannah.

„Ne," souhlasil Callahan, „ale není dost času. Můžu vyprávět za chůze, jestli vy můžete za chůze poslouchat."

„To zvládneme," Roland také vstal. Ucítil bolest, ale ne velkou. Rosalitin kočičí olej byl opravdu skvělá věc. „Jenom mi řekni dvě věci, než půjdeme."

„Jestli budu moct, pistolníku, jak ráčíš."

„Něco o těch nápisech: viděl jsi je při svých cestách?"

Callahan pomalu přikývl. „Tak, pistolníku, viděl." Podíval se na Eddieho a Susannah. „Viděli jste někdy barevnou fotku lidí – focenou s bleskem –, na které mají všichni červené oči?"

„Jo," řekl Eddie.

„Jejich oči jsou taky takové. Karmínové. A tvoje druhá otázka, Rolande?"

„Jsou to Vlci, p?re? Ti ničemní muži? Ti vojáci Karmínového krále? Jsou to Vlci?"

Callahan dlouho váhal, než odpověděl. „To nevím jistě," řekl nakonec. „Aspoň ne na sto procent, chápete. Ale nemyslím si to. Ale určitě jsou to únosci, i když neberou jenom děti." Zamyslel se nad tím, co řekl. „Snad je to jistý druh Vlků." Zaváhal, ještě chvíli přemýšlel, pak zopakoval: „Tak, jistý druh Vlků."

IV.
Kněz pokračuje ve vyprávění (Skryté silnice)

1

Cesta ze dvorku u fary k hlavním dveřím kostela Panny Marie Klidného srdce byla krátká, trvala sotva pět minut. To určitě nestačilo, aby jim Stařec pověděl o letech, která strávil na toulkách, než v roce 1981 uviděl v sacramentských novinách Včela článek, který ho přivedl zpátky do New Yorku, a přesto tři pistolníci vyslechli celý příběh. Roland tušil, že Eddie a Susannah věděli stejně jako on, co to znamená: až odjedou z Calla Bryn Sturgisu – za předpokladu, že tu nezahynou –, odjede Donald Callahan s nimi, tomu vše nasvědčovalo. Nebylo to jen vyprávění, co se tu odehrávalo, toto bylo khef, dělení o vodu. A když se ponechá stranou schopnost dotýkání mysli, což byla jiná záležitost, khef mohli sdílet jenom ti, které osud spojil k dobrému i zlému. Kteří byli ka-tet.

Callahan se zeptal: „Víte, jak lidé říkají: ‚Už nejsme v Kansasu, Toto?'"

„Ta věta nám vzdáleně něco připomíná, zlato," ucedila Susannah suše.

„Opravdu? Ano, stačí mi na vás jeden pohled, abych poznal, že je to tak. Možná mi jednou budete vyprávět svůj příběh. Mám tušení, že ve srovnání s ním ten můj bude jen slabý odvar. Každopádně jsem poznal, že už nejsem v Kansasu, když jsem došel na opačný konec toho mostu pro pěší. A zdálo se, že nevstupuji do New Jersey. Aspoň ne do toho, které jsem čekal na druhém břehu Hudsonu. Viděl jsem zmačkané noviny nalepené na"

2

podlážce mostu – který vypadá, že je úplně prázdný, kromě něho, i když automobilový provoz na velkém visutém mostu nalevo je hustý a neustává – a Callahan se skloní, aby je zvedl Studený vítr, který fouká nad řekou, mu načechrá dlouhé prošedivělé vlasy.

Je to jenom přeložený list, ale je to titulní strana leabrookského Registeru. Callahan v životě o Leabrooku neslyšel. Nemá k tomu ani důvod, není žádný znalec New Jersey, nebyl tam od chvíle, kdy loni přijel do Manhattanu, ale vždycky si myslel, že městečko na druhé straně mostu se jmenuje Fort Lee.

Pak ho zaujmou titulky. Ten nahoře vypadá docela obvykle: RASOVÉ NAPĚTÍ V MIAMI POLEVUJE. Newyorské noviny byly v posledních několika dnech plné podobných zpráv. Ale co má znamenat titulek VÁLKA KITŮ V TEANECKU, HACKENSACK, POKRAČUJE, doplněný fotografií hořící budovy? Je to fotografie hasičů přijíždějících na hasičském voze, ale všichni se smějí! Co si má vybrat Z titulku PREZIDENT AGNEW PODPORUJE SEN NASA TERRAFORM? Co si má vybrat z článku dole, napsaného cyrilicí?

Co se to se mnou stalo? ptá se Callahan. Celou dobu, co se vypořádával s upíry a kráčejícími mrtvolami – dokonce i v době, kdy se začaly objevovat vývěsky hledající ztracené psy, které se však jasně týkaly jeho –, vůbec o svém zdravém rozumu nepochyboval Ale teď, jak tak stál na newjerseyském konci skromného (leč pamětihodného) mostu přes Hudson – a na tom mostě už není nikdo, jenom on – teď tedy zapochybuje. Představa, že prezidentem je Spiro Agnew, stačí sama o sobě, aby každý se špetkou politického myšlení zapochyboval o svém rozumu. Ten člověk po té velké ostudě rezignoval už před lety, ještě dřív než jeho šéf.

Co se mi to stalo? diví se, ale pokud je blouznícím šílencem, který si to všechno jen představuje, tak to ani nechce vědět.

„Odhodit pumy," zavelí a mrskne čtyřstránkovým zbytkem leabrookského Registeru přes zábradlí mostu. Okamžitě ho chytí vítr a odnáší ho k mostu George Washingtona. Tamhle je skutečnost, pomyslí si, přímo tam. Ta auta, náklaďáky, zájezdové autobusy. Ale potom mezi nimi zahlédne červené vozidlo, u kterého se zdá, že ujíždí na celé řadě pneumatik. Nad trupem vozidla –je dlouhé asi jako střední autobus – se otáčí karmínový válec. BANDY, stojí na něm z jedné strany. BROOKS, stojí na něm z druhé strany. BANDY BROOKS. Nebo BANDYBROOKS. CO je to sakra Bandy Brooks? Nemá ponětí. A v životě takové auto neviděl a nevěřil by, že by taková kára – podívejte se na ta kola, kristepane – měla dovoleno vyjet na veřejnou silnici.

Takže ani most George Washingtona není z bezpečného světa. Už ne.

Callahan se chytí zábradlí lávky a pevně stiskne, protože se mu zatočí hlava tak moc, až se mu podlomí kolena a ztrácí rovnováhu. Zábradlí mu připadá docela skutečné, dřevo je zahřáté sluncem a je pokryto tisícovkami vyřezaných iniciál a vzkazů. Vidí v srdíčku DK + MB. Vidí nápis FREDDY & HELENA = PRAVÁ LÁSKA. Vidí nápis ZABITE ŠECKY černy HUBÍ a u toho svastiky a zarazí ho ten úpadek vyjadřování, který ani nedovolí dotyčnému pořádně napsat své oblíbené heslo. Nápisy plné nenávisti nebo lásky, a všechny opravdové jako překotný tlukot jeho srdce nebo tíha několika mincí a bankovek v pravé přední kapse džínů. Zhluboka se nadýchne větru a ten je taky skutečný včetně pachu spalované nafty.

Ono se to opravdu děje, vím to, pomyslí si. Nejsem v žádném blázinci na uzavřeném oddělení. Já jsem já, jsem tady a jsem dokonce střízlivý – aspoň prozatím – a za zády mám New York. A taky Jerusalem's Lot v Maine, s těmi jeho mrtvými, kteří nespočinuli v pokoji. Před sebou mám Ameriku v plné váze a se všemi jejími možnostmi.

Tato myšlenka ho povzbudí a pak následuje další myšlenka, která ho pozvedne ještě výš: možná není jenom jedna Amerika, ale celý tucet… nebo tisíc… možná milion. Jestli je tamhle místo FortLee nějaký Leabrook, možná existuje další verze New Jersey, kde se městečko na druhém břehu Hudsonu jmenuje Leeman nebo Leighman nebo Lee Bluffs nebo Lee Palisades nebo Leghorn Village. Možná že na druhém břehu Hudsonu je místo dvaačtyřiceti kontinentálních Spojených států dvaačtyřicet stovek nebo dvaačtyřicet tisícovek Států, pěkně naštosovaných do vertikálních zeměpisů.

A instinktivně pochopí že je to skoro jistě pravda. Natrefil na veliký, možná nekonečný soutok světů. Jsou to všechno Ameriky, ale každá je jiná. Existují silnice, které skrz ně vedou, a on je vidí.

Rychle dojde na leabrookský konec mostu, tam se znovu zastaví. Co když nenajdu cestu zpátky? napadne ho. Co když se ztratím a zabloudím a nikdy nenajdu cesty do Ameriky, kde je na západním konci mostu George Washingtona Fort Lee a prezidentem Spojených států je Gerald Ford (zrovna ten!)?

A pak si pomyslí: A kdyby, tak co? Co má sakra být?

Když na jerseyské straně sestoupí z lávky, usmívá se, konečně je mu opravdu lehko u srdce, poprvé ode dne, kdy sloužil pohřeb Dannymu Glickovi v městečku Jerusalem's Lot. Blíží se k němu pár chlapců s rybářskými pruty. „Nechtěl by mě jeden z vás, mládenci, přivítat v New Jersey?" usmívá se Callahan od ucha k uchu.

„Vítejte v En Jé, pane," říká jeden z nich docela ochotně, ale oba se Callahanovi vyhnou širokým obloukem a opatrně po něm pokukují. Nevyčítá jim to, ale výtečnou náladu mu to také nezkazí. Cítí se jako člověk, kterého pustili z šedivého a neveselého vězení do slunného dne. Vyrazí rychlejším krokem, neotáčí se, aby se posledním pohledem rozloučil se siluetou Manhattanu. Proč by to dělal? Manhattan je minulost. Ty mnohonásobné Ameriky, které leží před ním, ty jsou budoucnost.

Je v Leabrooku. Neslyší žádné zvonky. Později dojde na zvonky i na upíry. Později dojde i na další nápisy načmárané na chodníku a nasprejovanéna cihlových zdech (ale všechny se nebudou týkat jeho). Později uvidí ničemné muže v těch jejich křiklavě červených cadillacích a zelených lincolnech a fialových sedanech Mercedes–Benz, ničemné muže s červenýma králičíma očima, ale dnes ne. Dnes na novou Ameriku na západní straně opravené lávky pro pěší přes Hudson svítí slunce.

Na Hlavní ulici se zastaví před Domácí hospodou a ta má na okně ceduli oznamující HLEDÁME KUCHAŘE NA MINUTKY. Don Callahan kuchtil minutky skoro celou dobu v semináři a totéž si pořádně užil v Domově na East Side v Manhattanu. Pomyslí se, že by se do Domácí hospody v Leabrooku docela hodil. Ukáže se, že má pravdu, i když mu trvá tři směny, než znovu dokáže rozmáčknout pár vajec jednou rukou přímo na gril jako za starých časů. Majitel, nerudný suchar Dicky Rudebacher, se Callahana zeptá, jestli má nějaké zdravotní problémy – „co se dá chytit", jak to nazve – a souhlasně kývne, když Callahan řekne, že nemá. Neptá se Callahana na žádné papíry, ani na číslo sociálního pojištění. Chce platit svému novému kuchaři bez potvrzenek, jestli to nevadí. Callahan ho ujistí, že nevadí.

„Ještě jednu věc," říká Dicky Rudebacher a Callahan čeká, až ta rána dopadne. Nic by ho nepřekvapilo, ale

Rudebacher řekne jenom: „Vypadáš jako pijan.“

Callahan připustí, že si rád přihne.

„Já taky,“ říká Rudebacher. „V tomhle kšeftu je to způsob, jak si zachovat zdravej rozum. Nebudu po tobě chtít, abys na mě dejchal pokaždý, když přijdeš do práce… pokud přijdeš včas. Ale jestli přijdeš dvakrát pozdě, pošlapeš zase po svých. A nebudu to opakovat.“

Callahan vaří minutky v Domácí hospodě v Leabrooku tři týdny a bydlí o dva bloky dál v motelu Západ slunce. Jenomže pokaždé to nejsou Domácí hospoda a Západ slunce. Čtvrtý den, co je v městečku, se probudí v motelu Východ slunce a z domácí hospody v Leabrooku je najednou Domácí hospoda ve Fort Lee. Leabrookské noviny Register, které lidi nechávají ležet na pultu, jsou najednou fortleeský Americký Register. Nijak zvlášť se mu neuleví, když zjistí, že prezidentem byl znovu zvolen Gerald Ford.

Když mu na konci prvního týdne Rudebacher zaplatí – to bylo ve Fort Lee –, je na padesátkách v obálce od šéfa Grant, na dvackách Jackson a na jediné desetidolarovce Alexander Hamilton. Na konci druhého týdne – v Leabrooku – je na padesátkách Abraham Lincoln a na desítce jakýsi Chadbourne. Na dvackách je pořád Andrew Jackson, což je trochu úleva. V Callahanově motelovém pokoji je povlečení růžové, když je v Leabrooku, a oranžové, když jde o Fort Lee. To je šikovné. Hned po probuzení pozná, v jaké verzi New Jersey se nachází.

Dvakrát se opije. Podruhé, to už měli po zavírací hodině, se k němu přidá Dicky Rudebacher a dá si panáka s ním. „Tohle bývala velká země,“ truchlí Rudebacher z Leabrooku a Callahan si pomyslí jak je skvělé, že některé věci se nemění. Všeobecné hospodské nadávání se pěstuje všude.

Ale jeho stín se každý den prodlužuje o trochu dřív, ve frontě u pokladny do leabrookského kina Twin uvidí stát upíry třetího typu a jednoho dne dá výpověď.

„Měl jsem dojem, žes říkal, že nic nemáš,“ říká Rudebacher Callahanovi.

„Prosím?“

„Máš pořádnou svědivku v nohách, kamaráde. Tu má člověk často zároveň s tímhle.“ Rudebacher naznačí rukou zrudlou od mytí nádobí pohyb, jako by si přihýbal. „Když chlap dostane tuhle svědivku ve zralým věku, těžko se léčí. Něco ti povím, kdybych neměl manželku, se kterou je to v posteli pořád radost, a dvě děcka na vysoké, možná bych si sbalil bágl a šel s tebou.“

„Jo?“ užasne Callahan.

„Září a říjen jsou vždycky nejhorší,“ zasní se Rudebacher. „Přímo slyšíš to volání. Ptáci to slyší taky a odletí.“

„Jaké volání?“

Rudebacher se na něj podívá pohledem, jako by říkal, nedělej ze sebe hlupáka. „U nich je to nebe. U chlapů jako my je to cesta. Volání volné cesty, sakra. Chlapi jako my, s děckama na škole a manželkou, která to má pořád ráda častějc než v sobotu večer, takoví si pustí rádio trochu hlasitějc a to volání přehluší. Ty tohle neuděláš.“ Odmlčí se a mazaně se podívá na Callahana. „Zůstaneš ještě týden? Přihodím ti pětadvacet babek. Budeš si žít jako zatracenej Monte Christo.“

Callahan uvažuje, pak zavrtí hlavou. Kdyby měl Rudebacher pravdu, kdyby existovala jenom jedna cesta, možná by zůstal ještě týden… a pak další… a další. Ale ona není jen jedna. Jsou jich spousty, těch utajených silnic, a vzpomene si na název čítanky ze třetí třídy a rozchechtá se. Jmenovala se CESTY, CO VEDOU VŠUDE.

„Čemu se směješ?“ zeptá se Rudebacher kysele.

„Ničemu,“ odpoví Callahan. „Všemu.“ Poplácá šéfa po rameni. „Seš správnej chlap, Dicky. Jestli se někdy zase dostanu do zdejších končin, stavím se.“

„Nedostaneš se sem,“ říká Dicky Rudebacher a má pravdu, samozřejmě.

3

„Byl jsem na cestě pět let, plus minus,“ řekl Callahan, když došli ke kostelu, a svým způsobem to bylo všechno, co na toto téma prozradil. Vyslechli toho však víc. A nepřekvapilo je, když později zjistili, že Jake cestou do městečka s Eisenhartem a Slightmany něco z toho zaslechl také. Nakonec to byl Jake, kdo byl nejvnímavější.

Pět let na cestě, nic víc.

A k tomu to ostatní, jak chápete: tisíc ztracených světů z růže.

4

Je pět roků na cestě, plus minus, jenomže těch cest je mnohem víc nezjedná, a možná, za jistých okolností, může být pět roků věčnost.

Silnice číslo 71 přes Delaware a sběr jablek. Malý kluk Lars s rozbitým rádiem. Callahan ho opraví a Larsova matka mu nabalí skvělý a úžasný balíček s obědem, který mu vydrží snad celé dny. Potom silnice číslo 317 přes venkovské Kentucky a fuška, při které kope hroby s jakýmsi Petem Petackim, který nezavře hubu. Přijde holka, která se na ně dívá, pěkná, tak sedmnáctiletá, sedí na kamenné zdi a všude kolem ní padá žluté listí a Pete Petacki dumá, jaké by to bylo, mít ta dlouhá stehna, vysvlečená z manšestráků, omotaná kolem krku, a jaké by to bylo, mít jazyk zabořený až po kořen do toho medvědího ucha. Pete Petacki nevidí modré světlo kolem ní a rozhodně nevidí, jak se později její šaty snesou k zemi jako peří, když se Callahan nejdřív posadí vedle ní, pak si ji přitáhne blíž, zatímco ona mu vyjede po noze výš a ústy mu najde krk, a pak jí vrazí nůž neomylně do hrbolku z kostí, nervů a chloupků na zátylku. Tento zásah začíná být jeho specialita.

Potom je silnice číslo 19 přes Západní Virginii a malý uprášený lunapark, který hledá člověka, co umí spravit kolotoče a krmit zvířata. „Nebo obráceně,“ říká Greg Chumm, majitel s umaštěnými vlasy. „Víte, krmit kolotoče a spravovat zvířata. K čemu vás srdce potáhne.“ A nějakou dobu, když streptokoková infekce obere majitele lunaparku o pracovní síly (touto dobou táhnou na jih, snaží se držet se před zimou o krok napřed), najednou hraje dokonce i Mensa ve Španělském zázraku, a má kupodivu úspěch. Také jako Menso poprvé uvidí tamty, nikoli upíry nebo zmatené mrtvoly,

ale vysoké muže s bledými ostražitými obličeji, které jsou obvykle schované pod staromódními klobouky s krempou nebo moderními baseballovými čepicemi s hodně dlouhými štítky. Ve stínu pod klobouky temně rudě blýskají jejich oči jako oči lišek nebo tchořů, když je zachytí světlo reflektoru, zrovna když šmejdí kolem popelnic. Vidí oni jeho? Upíři (aspoň ti třetího typu) ne. Mrtví lidé ano. A tito muži, co mají ruce nacpané do kapes dlouhých žlutých kabátů a tvrdě řezané obličeje jim vykukují zpod klobouků? Vidí ho? Callahan to neví jistě, ale řekne si, že nebude riskovat. O tři dny později, v městečku Yazoo City v Mississippi, pověsí na háček Mensův klobouk, hodí umaštěné montérky na zem velitele toho pojízdného cirkusu a dá Cummově Pojízdné zázračné show vale, ani se nestará o poslední výplatu. Cestou z městečka zahlédne na telefonních sloupech připíchnutou spoustu cedulek. Na jednom typickém se píše:

ZTRATILA SE SIAMSKÁ KOČKA! 2 ROKY STARÁ,
SLYŠÍ NA JMÉNO RUTA, JE HLUČNÁ, ALE JE S NÍ LEGRACE,
NABÍZÍME VELKOU ODMĚNU
$$$$$$
VOLEJTE 764, ČEKEJTE NA PÍPNUTÍ, ZANECHTE SVOJE ČÍSLO, BŮH VÁM ŽEHNEJ ZA POMOC

Kdo je Ruta? Callahan neví. Ale ví, že je HLUČNÁ, ale JE S NÍ LEGRACE. Bude pořád hlučná, až ji ničemní muži chytí? Bude s ní stále legrace?

Callahan pochybuje.

Ale má své vlastní problémy, a tak se může jenom modlit k Bohu, ve kterého už ne tak docela věří, aby ji ti muži ve žlutých kabátech nechytili.

Později stejného dne, když stopuje u silnice číslo 3 v okresu Issaquena pod rozpáleným bronzovým nebem, které nic netuší o prosinci a blížících se Vánocích, se znovu ozvou zvonky. Zaplní mu hlavu, hrozí, že mu roztrhnou bubínky a po celém povrchu mozku mu z nich naskáčou drobné podlitiny jako husí kůže. Když utichnou, padne na něho strašlivá jistota: přicházejí. Ti muži s červenýma očima a velkými klobouky a v dlouhých žlutých kabátech jsou na cestě.

Callahan se vrhne pryč ze silnice jako uprchlý vězeň, přehoupne se přes příkop se shnilou vodou jako Superman: jediným skokem. Za příkopem je starý laťový plot zarostlý břečťanem a zřejmě také jedovatou škumpou. Nestará se, jestli je to škumpa, nebo ne. Skočí za plot, překulí se ve vysoké trávě a lopuší a mezerou mezi listím vykukuje na silnici.

Nějakou chvíli se nic neděje. Potom po silnici číslo 3 směrem od Yazoo City prohučí bíločervený cadillac. Ujíždí víc než stovkou a Callahanova špehýrka je úzká, ale stejně je uvidí až nadpřirozeně zřetelně: tři muže, dva v jakýchsi žlutých kovbojských kabátech, třetí v čemsi, co se podobá pilotnímu saku. Všichni tři kouří, uzavřená kabina cadillaku je úplně zakouřená.

Oni mě uvidí oni mě uslyší oni mě vycítí, drmolí Callahan v duchu, ale nutí se nepropadat té zoufalé panické jistotě, odtrhuje ty myšlenky pryč. Nutí se myslet na písničku Eltona Johna: „Kdosi mi zachránil, kdosi mi zachránil, kdosi mi dnes večer zachránil žíííí-vot…“ Zdá se, že to funguje. Na jeden děsivý okamžik, kdy se mu málem zastaví srdce, má dojem, že cadillac zpomaluje – stačilo to, aby si představil, jak se za ním ženou přes to zarostlé, zapomenuté pole, doženou ho, odtáhnou ho do opuštěné stodoly nebo chléva – a potom auto odburácí za kopec, míří možná do Natchez. Nebo Copiahu. Callahan čeká dalších deset minut. „Musíš se přesvědčit, že to na tebe nehrajou, kámo,“ řekl by možná Lupe. Ale i když čeká, ví, že je to jenom formalita. Nic na něho nehrají, prostě si ho nevšimli. Jak to? Proč?

Odpověď mu svítá pomalu – aspoň jakási odpověď, a ať se propadne, jestli mu nepřipadá správná. Nevšimli si ho, protože dokázal vklouznout do jiné verze Ameriky, když tam tak ležel za břečťanem a škumpou a vykukoval na silnici číslo 3. Možná se lišila jen v několika drobnostech – třeba byl Lincoln na dolarovkách a Washington na pětidolarovkách, místo aby to bylo obráceně –, ale to stačilo. Stačilo. A to je dobré, protože tihle chlapi nemají vypumpovaný mozek jako ty mrtvoly, ani vůči němu nemají slepou skvrnu jako ti krvesajové. Tihle lidé, ať už je to kdokoli, jsou nejnebezpečnější ze všech.

Nakonec se Callahan vrátí na silnici. Po nějaké době mu zastaví omlácená fordka s černochem ve slamáku a montérkách. Vypadá jako typický černý farmář z filmu z třicátých let, takže Callahan skoro čeká, až se černoch zachechtá, poplácá se po koleně a bude pokřikovat: „No néni to pravda, panečku! Tohle panečku sedí!“ Jenže černoch s ním zahájí politickou diskusi, již vyprovokovaly zprávy v rádiu, které poslouchá. A když Callahan vystupuje v Shady Grove, černoch mu dá pět dolarů a rezervní baseballovou čepici.

„Já mám peníze,“ snaží se mu Callahan pětidolarovku vrátit.

„Chlap na útěku nikdy nemá dost,“ poučí ho černoch. „A laskavě mi neříkej, že nejsi na útěku. Neurážej moji inteligenci.“

„Děkuju,“ říká Callahan.

„De nada,“ odpoví černoch. „Kam máš namířeno? Zhruba řečeno?“

„Nemám ponětí,“ odpoví Callahan a pak se usměje. „Zhruba řečeno.“

5

Česá pomeranče na Floridě. Ohání se smetákem v New Orleansu. Kydá hnůj u koní v Lufkinu v Texasu. Rozdává realitní brožury na rozích ve Fénixu v Arizoně. Dělá práce, kde se platí na dřevo. Pozoruje neustále se měnící tváře na bankovkách. Všímá si různých jmen v novinách. Jimmy Carter je zvolen prezidentem, ale to je také Ernest „Fritz“ Hollings a Ronald Reagan. Také George Bush je zvolen prezidentem. Gerald Ford se rozhodne znovu kandidovat a prezidentem je zvolen on. Jména v novinách (jména slavných osob se mění nejčastěji, spoustu z nich nikdy neslyšel) nehrají žádnou roli. Tváře na bankovkách nehrají žádnou roli. Roli však hraje pohled na korouhvičku na pozadí fialově růžového západu slunce, zvuk jeho podpatků na prázdné silnici v Utahu, sykot větru v poušti v Novém Mexiku, pohled na dítě přeskakující provaz vedle vraku Chevroletu Caprice ve Fossil, stát Oregon. Roli hraje kvílení drátů podél silnice

číslo 50 západně od Elka v Nevadě a mrtvá vrána v příkopu před Rainbarrel Springs. Někdy je střízlivý a jindy se opije. Jednou se uloží do opuštěné kůlny – stojí těsně za kalifornskou hranicí s Nevadou – a pije čtyři dny v kuse. Skončí to sedmi hodinami nepřetržitého zvracení Zhruba první hodinu blije tak úporně a křečovitě, že je přesvědčený, že ho to zabije. Později už si jenom přeje, aby to tak bylo. A když to skončí, přísahá si, že toho nechá, už žádný chlast, konečně se poučil, a za týden je opilý znovu a hledí nahoru na neznámé hvězdy za restaurací, kde se nechal najmout na mytí nádobí. Je z něho zvířátko v pasti, ale nestará se o to. Někdy se objeví upíři a on je někdy zabije. Většinou je nechá naživu, protože se bojí, že k sobě přitáhne pozornost – pozornost ničemných mužů. Někdy se ptá sám sebe, co asi tak dělá, kam sakra míří, ale takové otázky ho většinou doženou k tomu, že začne pátrat po nejbližší flašce. Protože on ve skutečnosti nikam nejde. On jenom sleduje skryté silnice a svou past táhne za sebou, jenom poslouchá volání těch silnic a přechází z jedné na druhou. V pasti nebo ne, někdy je spokojený. Někdy si zpívá ve svých řetězech jako moře. Chce uvidět další korouhvičku na pozadí růžového západu slunce. Chce uvidět další silo, které se rozpadá na konci zarostlého severního pole, jež farmář dávno opustil, a chce uvidět další náklaďák, který si to hučí a na boku má nápis ŠTĚRKTONOPAH nebo STAVBYASPLUNDH. Je ve vandrovním nebi, ztracený v rozštěpených osobnostech Ameriky. Chce slyšet vítr v kaňonech a vědět, že jedině on je slyší. Chce křičet a poslouchat rozléhající se ozvěny. Když je pachuť Barlowovy krve v ústech příliš silná, chce se napít. A samozřejmě když uvidí vývěsky hledající ztracené miláčky nebo vzkazy napsané křídou na chodník, chce táhnout dál. Čím víc na západ, tím méně jich vídá, a v žádném nápisu se neobjeví jeho jméno ani popis. Občas uvidí bloumající upíry – dejte nám dnešní příděl krve –, ale nechávaje být. Jsou to nakonec jenom komáři, nic víc.

Na jaře roku 1981 vjíždí do Sacramenta na korbě možná nejstaršího náklaďáku na seno International-Harverster, který v Kalifornii dosud jezdí. Mačká se tam s pětatřiceti mexickými ilegály, mají tam mescal a tequilu a hašiš a několik lahvívína, všichni jsou opilí a zhulení a Callahan je možná nejopilejší ze všech. Po letech se mu vybavují jména jeho společníků, jako by je kdysi zaslechl v horečce: Escobar… Estrada… Javier… Esteban… Rosario… Echeverria… Caverra. Jsou to všechno jména, se kterými se později setká v Calle, nebo to byla jenom opilecká halucinace?Když už jsme u toho, co si má vybrat ze svého vlastního jména, které je tak podobné jménu místa, kde posléze skončí? Calla, Callahan. Calla, Callahan. Občas, když dlouho nemůže usnout ve své pohodlné posteli na faře, se mu ta dvě jména honí hlavou jako tygři v Malém černém Sambovi.

Někdy se mu vybaví verš, parafráze na Archibalda MacLeishe (jak se domnívá). Nebyl to hlas Boží, byl to jenom hrom. Není to přesně, ale tak si to teď pamatuje. Nikoli Bůh, ale hrom. Nebo je to to jediné, čemu teď chce věřit? Kolikrát byl Bůh přesně takhle odmítnut?

V každém případě to všechno přijde později. Když vjede do Sacramenta, je opilý a spokojený. V hlavě nemá žádné otázky. Je spokojený dokonce i půlku dalšího dne, bez ohledu na opici. Práci najde snadno. Zdá se, že práce je všude, leží tu jako jablka po vichřici, která řádila v sadu. Aspoň pokud vám nevadí umazat si ruce nebo opařit se horkou vodou nebo si nadělat puchýře od sekery nebo lopaty. Za ta léta na cestě mu nikdo nenabídl práci burzovního makléře.

V Sacramentu dostane práci u Ospalého Johna, v obchodě s matracemi a postelemi, kde vykládá náklaďáky. Ospalý John se připravuje na výroční Matracový ma$$$akr a Callahan a parta dalších pěti mužů celé dopoledne vykládají královské postele a dvojlůžka a rozkládací matrace. Ve srovnání s některými krátkodobými fuškami, které dělal v posledních letech, je tato práce malina.

K obědu si Callahan a ostatní muži sednou do stínu nákladové rampy. Pokud může soudit, v této partě není nikdo z korby International-Harvesteru, ale nepřísahal by na to, byl tehdy strašně opilý. Určitě ví jenom to, že znovu je mezi přítomnými jediný běloch. Všichni pojídají enchiladas od Bláznivé Mary, která má krámek kousek dál u silnice. Na hromadě přepravek stojí špinavý starý radiomagnetofon a vyhrává salsu. Dva mladíci se spolu kroutí v tanci, zatímco ostatní – včetně Callahana – odloží oběd a začnou tleskat do rytmu.

Ven vyjde mladá žena v sukni a halence, zamračeně sleduje pánský tanec, pak se podívá na Callahana. „Vy jste anglo, že?“

„Anglo, od rána do večera,“ souhlasí Callahan.

„Tak to by vás mohlo zajímat tohle. Pro ty ostatní to určitě nemá cenu.“ Podá mu noviny – sacramentskou Včelu – pak se podívá na tancující Mexičany. „Vidláci,“ ucedí a hlavní sdělení je v jejím tónu: Co člověk nadělá?

Callahana napadne, že vstane a nakopne ji do té její úzké netancující anglo prdelky, ale je poledne, už je moc pozdě, aby sehnal jinou práci, když o tuto přijde. A i kdyby ho z tohoto calabozo nevyhodili kvůli napadení, nedostal by zaplaceno. Spokojí se s tím, že za jejími zády vystrčí ukazovák a zasměje se, když několik mužů zatleská. Mladá žena se prudce otočí, podezíravě se na ně podívá, potom zajde dovnitř. Callahan se pořád usmívá a roztřepne noviny. Úsměv mu vydrží až do chvíle, kdy se dostane na stránku KRÁTCE z DOMOVA, a pak zmizí jako když foukne. Mezi článkem o vykolejení vlaku ve Vermontu a bankovní loupeži v Missouri najde toto:

OCENĚNY „ANDĚL ULICE“ V KRITICKÉM STAVU

NEW YORK (AP) Rowan R. Magruder, majitel a hlavní správce možná nejoceňovanějšího amerického útulku pro bezdomovce, alkoholiky a drogově závislé, se nachází v kritickém stavu poté, co ho napadli takzvaní Hitlerovi bratři. Hitlerovi bratři se pohybují v pěti čtvrtích v New Yorku nejméně osm let. Podle policie mají zřejmě na svědomí více než tři desítky fyzických napadení a smrt dvou mužů. Na rozdíl od ostatních obětí Magruder není černoch ani Žid, ale byl nalezen mezi dveřmi nedaleko od Domova, útulku, který založil v roce 1968, se značkou Hitlerových bratrů, svastikou, vyrytou do čela. Magruder také utrpěl řadu bodných ran.

Domov se stal celostátně proslulým v roce 1977, kdy ho navštívila Matka Tereza, pomáhala tam podávat večeři a pomodlila se s klienty. Magruderovi byl rovněž věnován hlavní článek Newsweeku v roce 1980, kdy tohoto

takzvaného „Anděla ulice“ z East Side jmenoval starosta Ed Koch manhattanským Mužem roku.
Lékař, který je obeznámen s případem, odhaduje Magruderovy šance na přežití nejvýš „tři ku deseti“. Řekl, že útočníci Magrudera nejen označkovali, ale také oslepili. „Považuji se za milosrdného člověka,“ prohlásil lékař, „ale podle mého názoru by lidi, kteří tohle provedli, měli přijít o hlavu.“

Callahan si přečte článek znovu, uvažuje, jestli je tohle „jeho“ Rowan Magruder nebo jiný – nějaký Rowan Magruder ze světa, kde je na nějakém tom zeleném papírku třeba jakýsi Chadbourne. Kdoví proč si je jist, zeje to ten jeho a že měl konkrétně tento článek číst. Určitě je momentálně ve světě, který považuje za „skutečný“, a nenapovídá mu to jenom tenký svazek bankovek v peněžence. Je to pocit, jakýsi tón. Pravda. Jestli je to tak (a ono je, ví to), o co všechno na těch skrytých silnicích přišel! Matka Tereza přijela na návštěvu! Pomáhala nalévat polévku! Sakra, klidně mohla uvařit i ten blaf nazvaný žáby s knedlíkem! Pročpak ne, recept zůstal přilípnutý na zdi vedle sporáku. A ta cena! Článek v Newsweeku! Naštve ho, že nic z toho neviděl, ale člověk nevídá časopisy moc pravidelně, když cestuje s lunaparkem a spravuje kolotoče nebo kydá hnůj v býčích stájích za rodeem v Enidu v Oklahomě.
Stydí se tak hrozně, že ani neví, že se stydí. Ani když mu Juan Castillo řekne: „Proč bulíš, Donnie?“
„Cože?“ podiví se a utře si oči, a skutečně, brečí. Neví, že brečí studem, tehdy ještě ne. Domnívá se, že je to šokem, a možná trochu je. „Jo, asi brečím.“
„Kampa máš namířino?“ dotírá Juan. „Přestávka na oběd už skončila, kámo.“
„Musím odejít,“ říká Callahan. „Musím zpátky na východ.“
„Jestli zmiziš, nedostaneš zaplacíno.“
„Já vím,“ mávne rukou Callahan. „To je v pohodě.“
Ale to je lež jako věž. Protože nic není v pohodě.
Nic.

6

„Měl jsem ve dně batohu zašitých pár stovek dolarů,“ řekl Callahan. Seděli už na schodech do kostela, slunce jasně svítilo. „Koupil jsem si letenku do New Yorku. Záleželo mi na rychlosti – samozřejmě –, ale to nebyl jediný důvod. Musel jsem sejít z těch skrytých silnic.“ Maličko kývl na Eddieho. „Z těch nájezdů do todesu. Jsou návykové stejně jako pití –“
„Ještě víc,“ řekl Roland. Uviděl, že se k nim blíží tři postavy: Rosalita, pohánějící před sebou Taveryova dvojčata Franka a Francine. Dívka držela v rukou velký list papíru a nesla ho před sebou velmi důstojně, až to bylo komické. „Toulání je nejnávykovější droga, jakou znám, a každá skrytá cesta vede k tuctu dalších.“
„Říkáš pravdu a já říkám díky,“ odpověděl Callahan. Vypadá zachmuřeně a smutně a trochu ztraceně, pomyslel si Roland.
„P?re, poslechneme si zbytek tvého příběhu, ale musíš si ho nechat až na večer. Nebo na zítřejší večer, jestli se do té doby nevrátíme. Za chvíli tu bude náš mladý přítel Jake –“
„Vy to víte, že?“ zeptal se Callahan se zájmem, ale věcně.
„Tak,“ odpověděla Susannah.
„Podívám se na to, co máš, dřív než přijde,“ rozhodl Roland. „Myslím, že příběh o tom, jak jsi k tomu přišel, patří do tvého příběhu –“
„Ano,“ řekl Callahan. „Patří. Myslím, že je to pointa mého příběhu.“
„– a musí počkat tam, kde je. Nějak se nám teď vrší jedno přes druhé.“
„To se tak někdy stává,“ poznamenal Callahan. „Celé měsíce – někdy i roky, jak jsem se vám snažil vysvětlit – se zdá, že čas skoro neexistuje. Potom se všechno přihodí, než stačíte lusknout prsty.“
„Říkáš pravdu,“ řekl Roland. „Pojď se mnou, Eddie, uvítáme ta dvojčata. Myslím, že ta mladá dáma po tobě pokukuje.“
„Může si hledět, co hrdlo ráčí,“ prohlásila Susannah dobromyslně. „Koukání je povoleno. Já bych možná radši zůstala sedět tady na sluníčku, Rolande, jestli ráčíš dovolit. Už je to dlouho, co jsem rajtovala, a nemusím ti vykládat, jak mě bolel zadek. Když člověk postrádá fajfky, všechno ostatní dostane pořádně zabrat.“
„Dělej, jak rozumíš,“ souhlasil Roland, ale nemyslel to tak a Eddie to věděl. Pistolník chtěl, aby Susannah zůstala přesně tam, kde byla, aspoň prozatím. Mohl jenom doufat, že Susannah nepostřehne jeho úmysly.
Šli vstříc dětem a Rosalitě a Roland zatím rychle a potichu mluvil s Eddiem. „Půjdu s ním do kostela sám. Jenom abys věděl, že to nedělám proto, abych vás dva udržel co nejdál od toho, co je tam uvnitř. Jestli to je Černá třináctka — a já jsem o tom přesvědčen —, nejlepší bude, aby se k tomu nepřibližovala.“
„Chceš říct vzhledem k delikátnímu stavu, ve kterém se nachází, že? Rolande, byl bych si myslel, že by sis potrat u Suze skoro přál.“
Roland řekl: „Netrápí mě potrat. Bojím se, že Černá třináctka by tu věc v jejím lůnu mohla ještě posílit.“ Znovu se odmlčel. „Možná obě věci. Dítě i tu, která dítě čeká.“
„Miu.“
„Ano, ji.“ Pak se usmál na Taveryova dvojčata. Francine se na něho letmo uculila, na Eddieho se rozzářila úsměvem naplno.
„Podíváme se, co jste vyrobili, jestli ráčíte,“ požádal je Roland.
Frank Tavery řekl: „Doufáme, že je to dobře. Možná že ne. Báli jsme se, víte. Paní nám dala tak překrásný papír, že jsme se báli.“
„Nejdřív jsme to nakreslili na zem,“ vysvětlovala Francine. „Potom tím nejsvětlejším uhlem. A dodělal to Frank, mně se hrozně třásly ruce.“
„Žádný strach,“ uklidňoval je Roland. Eddie se naklonil blíž a podíval se mu přes rameno. Mapa byla zázrakem detailu,

uprostřed byla Obecní síň a náves a po levé straně se vinula Velká řeka/Devar-Tete. Papír Eddiemu připadal obyčejný, rozmnožovací. Takový, jakého se dá v Americe sehnat stoh v jakémkoli papírnictví.

„Děcka, to je naprosto perfektní," chválil Eddie a na okamžik se obával, že Francine Taveryova snad doopravdy omdlí.

„Tak," souhlasil Roland. „Úžasně jste nám pomohli. A teď udělám něco, co vám nejspíš bude připadat jako rouhání. Znáte to slovo?"

„Ano," řekl Frank. „Jsme křesťané. Nevezmeš jméno Boží ani Jeho syna, Člověka Ježíše, nadarmo. Ale rouhání se člověk může dopustit také tím, že hrubě zachází s něčím krásným."

Mluvil velmi vážně, ale vypadal, že ho zajímá, jaké rouhání se příchozí chystá spáchat. Jeho sestra také.

Roland papír – kterého se téměř neodvažovali dotknout, přestože o jejich dovednostech se nedalo pochybovat – přeložil napůl. Děti vyjekly. Stejně jako Rosalita Munozová, ale ta ne tak hlasitě.

„Není rouháním s ním takto zacházet, protože už to není pouhý papír," vysvětlil Roland. „Stal se z něho nástroj a nástroje musíme chránit. Rozumíte?"

„Ano," řekli, ale moc jistě to neznělo. Jejich důvěra se aspoň částečně obnovila, když sledovali, s jakou péčí Roland strká přeloženou mapu do torby.

„Děkuji velmi a převelice," řekl Roland. Vzal do levé ruky dlaň Francine, do zmrzačené pravačky ruku Franka. „Možná jste svýma rukama a očima zachránili životy."

Francine vytryskly slzy. Frank se držel, až se nakonec usmál. Potom slzy vytryskly i jemu a stekly mu po pihovatých tvářích.

7

Když se vraceli zpátky ke schodům do kostela, řekl Eddie: „Prima děcka. Jsou šikovný."

Roland přikyvoval.

„Umíš si představit, že se jeden z nich vrací z Hromové tišiny jako slintající idiot?"

Roland, který si to uměl představit velmi dobře, neodpověděl.

8

Susannah přijala Rolandovo rozhodnutí, že by s Eddiem měla zůstat před kostelem, bez námitek a pistolník si vzpomněl, jak sejí nechtělo vstupovat na onu prázdnou parcelu. Napadlo ho, jestli se něco v ní obává stejné věci jako on. Pokud ano, pak bitva – její bitva – už začala.

„Jak dlouho mám čekat, než tam vtrhnu a vytáhnu vás ven?" zeptal se Eddie.

„Než tam oba vtrhneme a vytáhneme vás ven?" opravila ho Susannah.

Roland se zamyslel. To byla dobrá otázka. Podíval se na Callahana, který stál na horním schodu, na sobě modré džíny a kostkovanou košili s vyhrnutými rukávy. Ruce držel sevřené před sebou. Roland viděl na těch předloktích pořádné svaly.

Stařec pokrčil rameny. „Spí to. Neměl by být problém. Ale –" Rozevřel jednu pěst a ukázal na pistoli u Rolandova boku. „Tohle bych tu nechal. Možná to spí jen na půl oka."

Roland rozepjal opasek a podal ho Eddiemu, který nosil druhý jeho opasek. Potom odvázal torbu a podal ji Susannah. „Pět minut," rozhodl. „Jestli nastanou potíže, snad dokážu zavolat." Nebo taky ne, pomyslel si.

„Tou dobou by tu už měl být Jake," poznamenal Eddie.

„Jestli přijdou, zdržte je venku," řekl mu Roland.

„Eisenhart a Slightmanové se nepokusí vejít dovnitř," ozval se Callahan. „Ti uctívají Orizu. Paní rýže." Ušklíbl se, aby ukázal, co si myslí o Paní rýže a ostatních callských bozích druhého řádu.

„Tak jdeme," zavelel Roland.

9

Bylo to už dlouho, co Roland Deschain prožíval hluboký pověrčivý strach, který provází nábožnou víru. Možná naposledy v dětství. Ale jakmile otec Callahan otevřel dveře skromného dřevěného kostela a podržel je, aby mohl Roland vejít první, padl na něho strach.

Byla tam předsíň s vybledlou rohoží na podlaze. Na opačné straně předsíně byly otevřené dvoje dveře. Za nimi rozlehlá místnost s lavicemi po stranách a s klekátky na podlaze. Na druhé straně místnosti bylo vyvýšené pódium a cosi, co Roland považoval za přednáškový pult s vázami bílých květin na bocích. Jejich mírná vůně se vznášela v nehybném ovzduší. Ve stěnách byla úzká okna s čirým sklem. Za pultíkem na stěně visel kříž ze železného dřeva. Slyšel ten tajný Starcův poklad, nikoli ušima, ale kostmi. Takové rovnoměrné hluboké hučení. Stejně jako u té růže, i toto bzučení vyzařovalo sílu, ale jinak se to růži v ničem nepodobalo. Toto hučení hovořilo o kolosální prázdnotě. Propasti podobné té, kterou všichni vycítili za stěnami todesového New Yorku. Propasti, která se mohla proměnit v hlas.

Ano, tam nás to vede, pomyslel si. Vede nás to do New Yorku –jednoho New Yorku z mnoha, aspoň podle Callahanova vyprávění –, ale mohlo by nás to zavést kamkoli a do kdykoli. Mohlo by nás to zavést… nebo by nás to mohlo odhodit.

Vzpomněl si na závěr svého dlouhého rozhovoru s Walterem, na místě plném kostí. Tehdy také todesoval, teď to pochopil. A tehdy měl pocit, že roste, bobtná, až byl větší než země, hvězdy, sám vesmír. Ta síla byla zde, v této místnosti, a on se jí obával.

Díky bohům spí, pomyslel si, ale po této myšlence následovala zděšenější: dřív nebo později to budou muset probudit. Dřív nebo později to budou muset využít k cestě do New Yorku a do doby, kterou budou potřebovat.

Vedle dveří byl podstavec a na něm miska s vodou. Callahan v ní smočil prsty a pokřižoval se.

„To už můžeš dělat?" zamumlal Roland téměř šeptem.

„Tak," řekl Callahan. „Bůh mě přijal zpátky, pistolníku. I když si myslím, že to udělal jenom na zkoušku. Rozumíš?"

Roland přikývl. Následoval Callahana do kostela, aniž namočil prsty do nádoby.

Callahan ho vedl středovou uličkou, a i když se pohyboval rychle a s jistotou, vycítil Roland, že se ten muž bojí stejně jako on sám, možná víc. Kněz se chtěl té věci samozřejmě zbavit, o tom se nedalo pochybovat, ale Roland si ho přesto vysoce cenil pro odvahu.

Na vzdáleném konci, napravo od kazatelny, byly tři schůdky. Callahan po nich vystoupil. „Nemusíš chodit nahoru, Rolande. Uvidíš docela dobře z místa, kde jsi. Nebudeš si to brát teď hned, jestli rozumím?“

„To vůbec ne,“ přisvědčil Roland. Teď opravdu šeptali.

„Dobře.“ Callahan poklekl. Ozvalo se hlasité lupnutí, jak se kloub ohnul, a oba se při tom zvuku lekli. ‚Ani bych se nedotýkal té krabice, ve které to je, kdybych nemusel. Nesáhl jsem na to od chvíle, kdy jsem to tam strčil. Tu skrýš jsem vyrobil sám, požádal jsem Boha o prominutí, že používám pilu v Jeho domě.“

„Zvedni to nahoru,“ požádal ho Roland. Byl dokonale ve střehu, každý smysl vytočený na maximum, schopný vycítit a zaslechnout sebemenší změnu v tom nekonečně prázdném hučení. Chyběla mu tíha pistole na boku. Copak lidé, kteří sem chodí na uctívání, necítí tu hrůzu, kterou sem Stařec schoval? Nejspíš ne, jinak by se drželi dál. A nejspíš tu opravdu nebyl pro takovou věc lepší úkryt. Prostá víra farníků ji mohla do určité míry neutralizovat. Možná ji dokonce utišila a prohloubila její dřímotu.

Ale mohla by se probudit, pomyslel si Roland. Probudit se a poslat je mrknutím oka na všech devatenáct vrcholů, nicoty. To bylo zvlášť strašné pomyšlení, a tak raději odvrátil mysl jinam. Ale nápad, že tu věc využijí k zajištění bezpečnosti růže, vypadal stále víc jako krutý vtip. Svého času čelil lidem i příšerám, ale ještě nikdy se neocitl v blízkosti něčeho takového. Ten pocit zla byl strašný, téměř vyklešťující. A pocit té zlovolné prázdnoty byl ještě mnohem, mnohem horší.

Callahan přitiskl palec do rýhy mezi dvěma destičkami. Ozvalo se tiché cvaknutí a část ostění kazatelny se vyklopila. Callahan prkna vytáhl, takže se objevila čtvercová díra, asi patnáct palců dlouhá a široká. Zhoupl se dozadu s prkny na hrudníku. Bzučení hodně zesílilo. Rolandovi na okamžik bleskla hlavou představa gigantického úlu plného včel velkých jako vůz, jak se hemží sem a tam po plástvích. Naklonil se dopředu a nahlédl do Starcovy skrýše.

Ta věc uvnitř byla zabalená do bílé látky, na první pohled jemného plátna.

„Komže jednoho ministranta,“ vysvětlil Callahan. Potom, když postřehl, že Roland tomu slovu nerozumí: „To se obléká.“ Pokrčil rameny. „Srdce mi napovědělo, abych to zabalil, tak jsem to udělal.“

„Tvoje srdce rozhodně napovídalo správně,“ zašeptal Roland. Myslel na pytlík, který Jake přinesl z té prázdné parcely, ten s nápisem SAMÉ ZÁSAHY NA DRAHÁCH STŘEDOSVĚTA. Budou to potřebovat, baže, ba, ale pomyšlení na tu cestu se mu vůbec nelíbilo.

Potom tu myšlenku zahnal – strach také – a plátno odhrnul. V komži byla zabalená dřevěná bednička.

Přestože se bál, natáhl Roland ruku, aby se toho tmavého, těžkého dřeva dotkl. Bude to, jako bych sahal na mírně namaštěný kov, pomyslel si a přesně tak to bylo. Pocítil hluboko v sobě erotické zachvění, políbilo jeho strach jako dávná milenka a pak zmizelo.

„To je černé železné dřevo,“ zašeptal Roland. „Slyšel jsem o něm, ale nikdy jsem ho neviděl.“

„V mých Příbězích o Arturovi se tomu říká dřevo duchů,“ zašeptal Callahan.

„Tak? Je to pravda?“

Bednička měla v sobě skutečně cosi strašidelného, jako cosi opuštěného, co po dlouhém putování ulehlo k odpočinku, i když dočasnému. Pistolník by to byl moc rád ještě jednou pohladil – to tmavé, těžké dřevo toužilo po jeho ruce –, ale uslyšel, že hučení té věci uvnitř maličko zesílilo, než znovu kleslo do obvyklé tóniny. Moudrý muž nedloube klackem do spícího medvěda, řekl si. Byla to pravda, ale na jeho tužbě se tím nic neměnilo. Skutečně se toho dřeva dotkl ještě jednou, zlehounka, jen špičkami prstů, a pak je očichal. Ucítil vůni kafru a ohně a – na to by byl přísahal – květin z daleké severní země, těch, které kvetou na sněhu.

Nahoře na krabici byly vyryty obrazy tří předmětů: růže, kamene a dveří. Pod dveřmi bylo toto:

Roland znovu natáhl ruku. Callahan učinil pohyb, jako by ho chtěl zadržet, ale pak se podvolil. Roland sáhl na řezbu pod obrazem dveří. Hučení znovu zesílilo – hučení černé koule ukryté v bedničce.

„Ne…?“ zašeptal a znovu přejel bříškem palce po vystouplých symbolech. „Ne… nalezeny?“ To nepřečetl, ale uslyšel špičkami prstů.

„Ano, určitě to tam stojí,“ zašeptal Callahan. Vypadal potěšeně, ale pořád svíral Rolanda za zápěstí a odtlačoval ho, chtěl, aby pistolník odtrhl ruku od bedničky. Na čele a předloktích mu vyrazil jemný pot. „Svým způsobem to dává smysl. List, kámen a nenalezené dveře. To jsou symboly z jedné knížky na mé straně. Pohlédni k domovu, anděli, tak se jmenuje.“

List, kámen, dveře, pomyslel si Roland. Jenomže růži nahradil list. Ano. Vypadá to, že je to tak.

„Vezmeš si ji?“ zeptal se Callahan. Hlas mu trochu zesílil, už to nebyl jenom šepot, a pistolník si uvědomil, že Callahan prosí.

„Ty jsi ji doopravdy viděl, p?re, že?“

„Tak. Jednou. Je strašná, že se to nedá vypovědět. Jako hladké oko příšery, která vyrostla mimo Boží stín. Vezmeš si ji, pistolníku?“

„Ano.“

„Kdy?“

Roland zaslechl slabé cinkání zvonků – zvuk tak nádherně strašlivý, až se mu chtělo zatnout zuby. Na okamžik se stěny kostela p?re Callahana zavlnily. Bylo to, jako by ta věc v bedničce k nim promluvila: Vidíte, jak málo na všem

záleží? Jak rychle a snadno to všechno můžu sebrat, kdybych se rozhodla? Měj se na pozoru, pistolníku! Měj se na pozoru, šamane! Propast je všude kolem vás. Budete se vznášet, nebo do ní padnete, jak se mi zachce.

Potom kammen ztichly.

„Kdy?“ Callahan se natáhl přes bedničku zasunutou v otvoru a popadl Rolanda za košili. „Kdy?“

„Brzy,“ odpověděl Roland.

Až moc brzy, dodalo jeho srdce.

V.
Příběh o Šedém Dickovi
1

Dnes je to dvacet tři, pomyslel si Roland, když večer seděl za obytným stavením Eisenhartova Rozkývaného B, poslouchal, jak kluci pokřikují a Ochu štěká. U nich v Gileadu by se takové verandě za hlavní budovou, před stodolami a poli, říkalo pracovní terasa. Dvacet tři dní, než přijdou Vlci. A kolik jich zbývá, než Susannah slehne?

V hlavě se mu začala líhnout na toto téma strašná myšlenka. Co když Mia, ta nová ona v kůži Susannah, porodí tu svou příšeru zrovna v den, kdy se objeví Vlci? Moc pravděpodobně to nevypadalo, ale Eddie tvrdil, že náhody byly zrušeny. Roland si myslel, že v tomto má nejspíš pravdu. Rozhodně neměli žádný způsob, jak dobu toho přízračného těhotenství změřit. I kdyby to bylo lidské dítě, devět měsíců už nemuselo znamenat devět měsíců. Čas přece rozbředl.

„Kluci!“ zařval Eisenhart. „Co ve jménu Člověka Ježíše povím manželce, až skočíte z té stodoly a zůstane z vás jenom smutná placka?“

„Nic se nestane!“ volal Benny Slightman. „Andy se postará, aby se nám nic nestalo!“ Chlapec v kalhotách s laclem a bosý stál v otevřeném arkýři ve stodole, zrovna nad vyřezanými písmeny ROZKÝVANÉ B. „Ledaže… opravdu chcete, abychom toho nechali, sai?“

Eisenhart se ohlédl po Rolandovi, který viděl, že těsně za Bennym stojí Jake a netrpělivě čeká, až dostane možnost riskovat vlastní kosti. Jake měl na sobě také kalhoty s laclem – nepochybně mu je půjčil jeho nový kamarád – a při pohledu na ně se musel Roland usmát. Kdoví proč Jake nebyl chlapcem, jakého si člověk v takovém oblečení představí.

„Mně je to fuk, ať to dopadne, jak chce, pokud chceš vědět tohle,“ řekl Roland.

„Tak sper to ďas!“ křikl rančer. Potom se zaměřil na kusy železa, rozložené na prknech. „Tak co myslíš? Bude některá střílet?“

Eisenhart totiž vytáhl všechny tři bouchačky, aby si je Roland prohlédl.

Nejlepší byla kulovnice, kterou rančer přinesl do městečka tehdy večer, když Tian Jaffords svolal schůzi. Zbývající dva kousky byly pistole, kterým Roland a jeho přátelé jako děti říkali „sudovky“ kvůli obrovským válcům, které se musely po každém výstřelu otočit hranou ruky. Roland rozebral Eisenhartova střílející želízka a zprvu nic neříkal. Znovu použil olej na střelné zbraně, tentokrát z misky, a nikoli z talířku.

„Povídám –“

„Slyšel jsem, sai,“ řekl Roland. „Tvoje kulovnice obstojí jako každá jiná, ale ty sudovky…“ Zavrtěl hlavou. „Ta poniklovaná by mohla střílet. Tu druhou můžeš klidně strčit do hlíny. Možná z ní vyroste něco lepšího.“

„To strašně nerad slyším,“ zasmušil se Eisenhart. „Dostal jsem je od táty a on zase od svýho táty a tak dál aspoň tolikrát.“ Vztyčil sedm prstů a palec. „Ještě dávno před Vlky, chápeš. Vždycky se udržovaly pohromadě a předávaly se nejslibnějšímu synovi podle zvykovýho práva. Když jsem je dostal místo staršího bratra já, dost mě to potěšilo.“

„Jsi z dvojčat?“ zeptal se Roland.

„Tak, sestra se jmenovala Věrna,“ řekl Eisenhart. Nikdy neměl do úsměvu daleko a usmíval se pod tím hustým prošedivělým knírem i teď, ale byl to bolestný úsměv muže, který nechce přiznat, že kdesi pod šaty krvácí. „Byla líbezná jako ranní červánky, taková byla. Vydržela nějakých deset let. Odešla strašně brzo, jak se u šmejdů často stává.“

„To je mi líto.“

„Říkám díky.“

Slunce na jihozápadně rudlo a klesalo, zabarvovalo dvůr do krvava. Na verandě stála řada houpacích židlí. Eisenhart seděl v jedné z nich. Roland seděl se zkříženýma nohama na prknech a čistil Eisenhartovo dědictví. To, že pistole nejspíš nikdy nevystřelí, pro pistolníkovy ruce nic neznamenalo, protože dávno byly cvičeny k podobné práci a ta je stále uklidňovala.

Nakonec Roland složil zbraně dohromady, jen to několikrát rychle cvaklo, tak rychle, že rančer jenom zamžikal. Roland zbraně odložil na kus ovčí kůže, otřel prsty do hadříků a posadil se na židli vedle Eisenharta. Domyslel si, že jindy, za obvyklejších večerů, zde sedával bok po boku Eisenhart s manželkou a dívali se na západ slunce.

Roland zapátral v torbě po váčku s tabákem, našel a ukroutil si cigaretu s čerstvým, sladkým tabákem od Callahana. Rosalita mu přidala vlastní dárek, kupičku jemných kukuřičných slupek na balení, kterým říkala „půlky“. Podle Rolandova názoru balily stejně dobře jako cigaretový papír. Na chvilku se zastavil, aby mohl obdivovat výsledek, než jeden konec přisunul k sirce, kterou Eisenhart zapálil škrtnutím o rýhovaný nehet na palci. Pistolník zhluboka potáhl a vyfoukl dlouhý proužek kouře, který pomalounku stoupal ve večerním vzduchu, stále klidném a překvapivě vlahém na to, že byl konec léta. „Dobré,“ liboval si a pokývl hlavou.

„Tak? Ať ti slouží. Mně to nikdy nechutnalo.“

Stodola byla mnohem větší než obytný dům, aspoň padesát metrů dlouhá a patnáct stop vysoká. Průčelí měla ozdobené sklizňovými talismany na počest této roční doby a na stráži stáli vycpaní panáci s velikými hlavami z řepy. Z otevřeného arkýře nad hlavními vraty trčel konec hlavního trámu. K němu byl přivázaný provaz. Dole na dvoře si chlapci nakupili pořádnou hromadu sena. Vedle ní stál z jedné strany Ochu, z druhé Andy. Oba se dívali vzhůru,

zatímco Benny Slightman chytil provaz, zkusmo jím škubl, pak couvl kousek do seníku a zmizel z očí. Ochu se vzrušeně rozštěkal. Za okamžik se vynořil cválající Benny s provazem omotaným kolem pěstí a s vlasy poletujícími kolem hlavy.

„Gilead a Eldové!“ vykřikl a vyskočil z arkýře. Zhoupl se vzduchem, zrudlým západem slunce a stín táhl za sebou.

„Ben–Ben!“ štěkal Ochu. „Ben–Ben–Ben!“

Chlapec se pustil, vlétl do kopy sena, zmizel a pak se rozesmátý vynořil. Andy mu podal kovovou ruku, ale Benny si jí nevšímal a vyskočil na udusanou zem. Ochu pobíhal okolo a štěkal.

„Tohle křičí při každé hře?“ zeptal se Roland.

Eisenhart se uchechtl. „Vůbec ne! Obyčejně křičí jméno Orizy nebo Člověka Ježíše nebo ‚Sláva Calle’ nebo všechno dohromady. Ten váš kluk cpe malému Slightmanovi do hlavy samé povídačky, řekl bych.“

Roland si nevšímal mírně nesouhlasného tónu a sledoval, jak Jake smotává lano. Benny ležel na zemi a dělal mrtvého, dokud mu Ochu neolízal obličej. Potom se celý rozhihňaný posadil. Roland nepochyboval, že kdyby chlapec padal mimo cíl, Andy by ho zachytil.

Po jedné straně stáje byla stání tažných koní, asi tak dvaceti. Trojice pasáků krav v kožených kalhotách a odřených botách vedlo ke stájím asi půl tuctu koní. Na druhé straně dvora byla jateční ohrada plná volků.

Během několika týdnů budou poraženi a posláni na obchodních lodích po řece pryč.

Jake couvl do seníku a pak vyrazil vpřed. „New York!“ zakřičel. „Times Square! Empire State Building! Dvojčata! Socha Svobody!“ A vrhl se do prostoru na oblouku lana. Sledovali ho, jak se smíchem zapadl do sena.

„Nějaký zvláštní důvod, proč jsi chtěl, aby ti druzí dva zůstali u Jaffordsů?“ zeptal se Eisenhart. Mluvil ledabyle, ale Roland poznal, že statkáře ta otázka nemálo zajímá.

„Je výhodné, když se rozdělíme. Aby si nás pořádně prohlédlo co nejvíc lidí. Času je málo. Čekají nás rozhodnutí.“ To všechno byla pravda, ale ne celá, a Eisenhart to nejspíš věděl. Byl mazanější než Overholser. Byl také ostře proti tomu, aby se Vlkům postavili – aspoň prozatím. To Rolandovi nebránilo, aby se mu ten muž líbil, byl statný a čestný a měl zemitý venkovský smysl pro humor. Roland si říkal, že by obrátil, kdyby se ukázalo, že mají šanci zvítězit.

Cestou na Rozkývané B navštívili půl tuctu drobných statků u řeky, kde se pěstovala hlavně rýže. Eisenhart se docela dobromyslně ujal představování. Při každé zastávce položil Roland dvě otázky, které položil i minulou noc v Pavilonu: Budete k nám upřímní, když my budeme upřímní k vám? Vidíte, co jsme, a přijímáte nás s tím, co děláme? Všichni odpověděli ano. Eisenhart také. Ale Roland měl dost rozumu, než aby položil i třetí otázku. Nebylo to zapotřebí, zatím ne. Pořád ještě měli víc než tři týdny.

„Zůstáváme, pistolníku,“ řekl Eisenhart. „Dokonce i když mají přijít Vlci, zůstáváme. Kdysi byl Gilead a teď už Gilead není – kdo to ví líp než ty –, ale my stále zůstáváme. Jestli se Vlkům postavíme, to všechno se může změnit. To, co se stane v Srpu, možná pro tebe a tvoje lidi znamená jenom pšouk za vichřice, ať to dopadne, jak chce. Jestli zvítězíte a přežijete, potáhnete dál. Jestli prohrajete a zemřete, my nebudeme mít kam jít.“

„Ale –“

Eisenhart zvedl ruku. „Vyslyš mě, to žádám. Budeš mi naslouchat?“

Roland přikývl, podvolil se. A Eisenhartovi nejspíš prospěje, když se vymluví. Chlapci už zase běželi zpátky do stodoly, aby skočili znovu. Brzo jim houstnoucí tma zatrhne hry. Pistolníka napadlo, jak si asi vede Eddie a Susannah. Promluvili už s Tianovým dědečkem? A jestli ano, pověděl jim něco zajímavého?

„Co když jich pošlou padesát nebo i šedesát, jako dřív, už mockrát? A co když je pobijeme? A potom, co když za týden nebo za měsíc, až budete pryč, jich pošlou proti nám pět stovek?“

Roland se nad tou otázkou zamyslel. Mezitím se k nim připojila Margaret Eisenhartová. Byla to štíhlá žena po čtyřicítce, s malými ňadry a oblečená do džínů a košile z šedého hedvábí. Vlasy stažené na zátylku do uzlu měla černé s bílými nitkami. Jednu ruku schovávala pod zástěrou.

„To je správná otázka,“ řekla, „ale možná že na ni není ta správná chvíle. Dej jemu a jeho přátelům týden, co ty na to, aby se porozhlédli a uviděli, co se dá.“

Eisenhart věnoval své sai napůl pobavený a napůl podrážděný pohled. „Vykládám já tobě, jak si vést v kuchyni, ženo? Kdy máš vařit a kdy umývat nádobí?“

„Jenom čtyřikrát týdně,“ odpověděla. A když si všimla, že Roland vstává z židle postavené vedle manželovy, dodala: „Ne, jenom klidně seďte, to žádám. Teď jsem strávila hodinu na židli, protože jsem loupala řepu s Ednou, tetičkou tamtoho.“ Kývla směrem k Bennymu. „Je příjemné trochu se protáhnout.“ S úsměvem sledovala, jak chlapci létají na provaze z arkýře ven a skáčou se smíchem do sena a Ochu zatím tancuje okolo a štěká. „Vaughn a já jsme zatím nikdy té hrůze nemuseli naplno čelit, Rolande. Měli jsme jich šest, všechno dvojčata, ale všechna vyrostla v tom mezidobí. Takže možná nemáme tolik pochopení, kolik je potřeba k takovému rozhodnutí, jaké žádáš.“

„Mít štěstí ještě neznamená být hloupý,“ ohradil se Eisenhart. „Spíš naopak, to si myslím. Chladné oči vidí jasně.“

„Snad.“ Dívala se, jak chlapci utíkají zpátky do stodoly. Strkali se rameny a chechtali se a snažili se každý dostat k žebříku první. „Snad ano. Ale srdce se musí taky hlásit o svá práva a ten, kdo mu nenaslouchá, je blázen. Někdy je nejlepší zhoupnout se na laně, i když je moc velká tma a není vidět, jestli je dole seno, nebo ne.“

Roland se natáhl a pohladil ji po ruce. „Sám bych to neřekl líp.“

Roztržitě se na něho pousmála. Vzápětí se soustředila znovu na chlapce, ale ten okamžik stačil, aby Roland poznal, že se bojí. Že je přímo vyděšená.

„Bene, Jakeu!“ křikla. „Už dost! Běžte se umýt a pak domů! Je tu koláč pro toho, kdo má chuť, a navrch smetana!“

Benny se vynořil v otevřeném arkýři. „Tatínek říkal, že můžeme spát ve stanu nahoře na útesu, sai, jestli vám to nevadí.“

Margaret Eisenhartová pohlédla na manžela. Eisenhart přikývl. „Tak dobře,“ zavolala, „takže stan, ať vám slouží, ale teď pojďte hned dolů, jestli si chcete dát koláč. Poslední výzva! A nejdřív umýt, nezapomeňte! Ruce a taky obličej!“

„Tak, říkám díky," odpověděl Benny. „Může si dát koláč taky Ochu?"

Margaret Eisenhartová si přimáčkla dlaň levé ruky k čelu, jako by ji rozbolela hlava. Pravou ruku nechala pod zástěrou, jak si Roland se zájmem povšiml. „Tak," řekla, „koláč i pro brumláka, protože jsem si jista, že je to převlečený Artur Eld, který mě odmění zlatem, drahým kamením a darem uzdravovat."

„Díky-sai," zavolal Jake. „Mohli bychom se ještě jednou zhoupnout? Tak se dostaneme nejrychleji dolů."

„Chytím je, jestli poletí špatně, Margaret-sai," ozval se Andy. Oči mu modře zableskly, pak pohasly. Zdálo se, že se usmívá. Rolandovi připadalo, že robot má dvě osobnosti, jednu staropanenskou, druhou neškodně podfukářskou. Pistolníkovi se nelíbila ani jedna a důvodu si byl dokonale vědom. Naučil se nedůvěřovat všemožným strojům, a zvláště takovým, které chodí a mluví.

„Inu," řekl Eisenhart, „zlomená noha obvykle čeká na poslední skok, ale do toho, jestli musíte."

A tak šli do toho a nikdo si nohu nezlomil. Oba chlapci dopadli přímo do kopy sena, rozesmátí se vynořili a podívali se na sebe a pak se rozběhli ke kuchyni s Ochem v patách. Vypadalo to, jako by je brumlák hnal před sebou.

„Je úžasné, jak rychle se děti dokážou spřátelit," poznamenala Margaret Eisenhartová, ale nevypadala jako člověk, který přemýšlí o něčem úžasném. Vypadala smutně.

„Ano," souhlasil Roland. „Úžasné to je." Položil si torbu na klín, zdálo se, že se chystá zatáhnout za uzel, který poutal řemínky, pak se rozmyslel. „Co padne vašim mužům nejlíp do ruky?" zeptal se Eisenharta. „Luk, nebo kuše? Protože určitě to nebude puška nebo revolver."

„Máme radši kuši," řekl Eisenhart. „Nasaď šipku, natáhni tětivu, zamiř, vypal, hotovo."

Roland přikývl. Toto očekával. Nebylo to dobré, protože kuše nebyla moc přesná na větší vzdálenost než pětadvacet yardů, a to ještě za klidného dne. Kdyby foukal silný vítr, třeba ještě v poryvech… nebo, bohové nám pomozte, i vichřice…

Ale Eisenhart se díval na manželku. Díval se na ni s jakýmsi utajeným obdivem. Stála kus od něj, obočí povytažené, a hleděla na svého muže. Dívala se na něj tázavě. O co šlo? Určitě to mělo něco společného s tou rukou pod zástěrou.

„Kruci, tak mu to pověz," nevydržel Eisenhart. Potom skoro zlostně namířil ukazovák na Rolanda, jako hlaveň pistole. „Ale tím se nic nezmění. Nic! Říkám díky!" Poslední slova ucedil se skoro divoce vyceněnými zuby. Rolanda to velmi zmátlo, ale pocítil slabý závan naděje. Možná byla falešná, nejspíš ano, ale všechno bylo lepší než starosti a zmatky – a bolesti –, které ho poslední dobou sužovaly.

„Né," odpověděla Margaret se škodolibou skromností. „Já to vyprávět nemám. Ukázat třeba ano, ale vyprávět ne."

Eisenhart vzdychl, zamyslel se, potom se otočil k Rolandovi. „Tancoval jsi rýžový tanec," začal, „takže znáš paní Orizu."

Roland přikývl. Paní rýže někde považovali za bohyni, jinde za bájnou hrdinku, někde za obojí.

„A víš, jak se zbavila Šedého Dicka, který zabil jejího otce?"

Roland znovu přikývl.

2

Podle toho příběhu – a že byl dobrý, nesmí ho zapomenout odvyprávět Eddiemu, Susannah a Jakeovi, až (a jestli) budou mít víc času na vyprávění – paní Oriza pozvala Šedého Dicka, slavného prince–banditu, na opulentní večeři do Waydonu, svého hradu u řeky Send. Chtěla mu odpustit vraždu svého otce, jak se vyjádřila, protože přijala do svého srdce Člověka Ježíše a takový skutek byl v souladu s Jeho učením.

Chytíš mě tam a zabiješ mě, jestli budu tak hloupý a přijdu, opáčil Šedý Dick.

Né, né, bránila se paní Oriza, to tě nesmí ani napadnout. Všechny zbraně zůstanou venku před hradem. A až se posadíme v hodovní síni, budu tam jenom já na jednom konci stolu a ty na druhém.

Schováš si dýku v rukávu nebo bola pod sukní, řekl Šedý Dick. A jestli to neuděláš ty, udělám to já.

Né, né, bránila se paní Oriza, to tě nesmí ani napadnout, protože oba budeme nazí.

V tu chvíli Šedého Dicka přemohl chtíč, neboť paní Oriza byla krásná. Vzrušil se, když si představil, jak jeho úd tuhne při pohledu na její nahá prsa a klín a on na sobě nebude mít žádné kamaše, které by skryly jeho vzrušení před panenskýma očima. A pomyslel si, že chápe, proč mu učinila takový návrh. Jeho zpupné srdce ho zradí, řekla paní Oriza své služce (ta se jmenovala Marian a sama prožila mnoho zajímavých dobrodružství).

Paní měla pravdu. Zabil jsem lorda Grenfalla, nejlstivějšího lorda ve všech poříčních panstvích, řekl si Šedý Dick. A kdo zbývá, aby ho pomstil, kromě jedné slabé dcery? (Ach, ale byla krásná.) Takže prosí o mír. A možná i o manželství, jestli má tolik kuráže a představivosti jako krásy.

Tudíž její nabídku přijal. Jeho muži prohledali hodovní síň, než dorazil, a nenašli žádné zbraně – ani na stole, ani pod stolem, ani za nástěnnými koberci. Nikdo z nich nemohl vědět, že několik týdnů před hostinou se paní Oriza cvičila v hodu zvláštně vyváženého talíře. Cvičila několik hodin každý den. Byla atleticky založená a oko měla ostré. Navíc nenáviděla Šedého Dicka z celého srdce a byla odhodlaná donutit ho zaplatit, ať to stojí, co stojí.

Talíř nebyl jen vyvážený, navíc měl nabroušený okraj. Dickovi muži ho přehlédli, jak si paní Oriza a Marian byly jisty. A tak hodovali a musela to být podivná hostina s rozesmátým pěkným nahým psancem na jednom konci stolu a kouzelně se usmívající a výjimečně krásnou pannou třicet stop od něj na druhém konci stolu, také nahou. Připíjeli si nejvybranějším suchým červeným vínem lorda Grenfalla. Paní rozzuřovalo k nepříčetnosti, když se dívala, jak si host leje to výtečné krajové víno do hrdla jako vodu, šarlatové kapky mu stékají po bradě a tříští se na chlupaté hrudi, ale nedala na sobě nic znát. Jenom se koketně usmála a usrkla ze své sklenice. Cítila, jak upírá oči na její prsa. Připadalo jí, jako by se jí po kůži hemžili nepříjemní brouci.

Jak dlouho trvala ta šaráda? Někteří vypravěči jí dovolili skoncovat s Šedým Dickem hned po druhém přípitku. (On: Nechť tvá krása navždy vzkvétá. Ona: Nechť tvůj první den v pekle trvá deset tisíc let a to ať je ten nejkratší.) Ostatní vypravěči – spřádači slov, kteří rádi stupňují napětí – popisovali hostinu o dvanácti chodech, než paní Oriza uchopila

zvláštní talíř, podívala se Šedému Dickovi do očí a usmívala se na něj, zatímco talíř otáčela a hmatala po tupém místečku na okraji, kde se dal talíř bezpečně chytit.

Ať už byl příběh dlouhý, jak chtěl, vždycky skončil stejně a paní Oriza hodila talířem. Na jeho spodní straně, pod naostřeným okrajem, byly vyryty úzké vlnité rýhy, aby talíř přesněji letěl. V letu přízračně bzučel, vrhal stín na pečené vepřové a krocana, na mísy přetékající zeleninou, čerstvé ovoce navršené na křišťálových tácech.

Okamžik poté, co vyslala talíř na lehce vzestupnou dráhu – paži měla stále nataženou, ukazovák a ohnutý palec napřažený na vraha svého otce –, odletěla hlava Šedého Dicka otevřenými dveřmi do chodby za ním. Tělo Šedého Dicka ještě chvilku stálo a jeho penis na ni ukazoval jako žalobný prst. Potom penis povadl a Dick se zřítil na obrovský kus pečeného hovězího a hromadu bylinkové rýže.

Paní Oriza, o které Roland při svých cestách občas slýchal jako o Paní talíře, pozvedla sklenku vína a připila mrtvole. Pravila…

3

„Nechť tvůj první den v pekle trvá deset tisíc let," zamumlal Roland.

Margaret přikývla. „Tak, a to ať je ten nejkratší. Strašný přípitek, ale s radostí tak připiju každému Vlkovi. Každému do jednoho!" Ruka, která byla vidět, se sevřela do pěsti. V blednoucím červeném světle vypadala, že má horečku a je nemocná. „Měli jsme jich šest, víš. Přesně půl tuctu. Řekl ti, proč tu žádný z nich není, aby nám pomáhal s porážkou dobytka při Sklizni? Řekl ti to, pistolníku?"

„Margaret, to není nutné," zasáhl Eisenhart. Neklidně se pošoupl na židli.

„Aha, ale třeba je. Tím se vracíme k tomu, o čem jsme mluvili před chvílí. Někdy platíš za to, že skočíš, ale někdy zaplatíš víc za to, že se jenom díváš. Naše děti vyrostly v klidu a míru, nemusely se bát žádných Vlků. První dva, Toma a Tessu, jsem porodila necelý měsíc předtím, než přišli naposled. Ostatní pak následovali jeden za druhým, pěkně jako hrášky v lusku. Nejmladším je teprve patnáct, jestli to nevíš."

„Margaret –"

Nevšímala si ho. „Ale oni takové štěstí se svými dětmi mít nebudou a věděli to. A tak odešli. Někteří daleko na sever podle Oblouku, někteří daleko na jih. Hledali místo, kam Vlci nepřijdou."

Otočila se k Eisenhartovi, a i když mluvila na Rolanda, při posledních slovech se dívala na manžela.

„Jeden z každé dvojice, to je cena, kterou si Vlci berou. Tu si berou každých zhruba dvacet let, už dlouho a dlouho. Kromě nás. Nám totiž vzali všechny děti. Všechny… do jednoho." Sklonila se a velmi důrazně poklepala Rolandovi na nohu těsně nad kolenem. „Jestli to nevidíš."

Na verandě se rozhostilo ticho. Volci zavření v ohradě hloupě bučeli. Z kuchyně se ozýval chlapecký smích, provázený jakýmsi komentářem od Andyho.

Eisenhart měl sklopenou hlavu. Roland neviděl nic, jenom bujnou houštinu kníru, ale nemusel mu vidět do obličeje, aby věděl, že buď pláče, nebo se snaží ze všech sil slzy zadržet.

„Nechtěla bych ti ublížit ani za všechnu rýži z Oblouku," řekla a nekonečně něžně pohladila manžela po rameni. „A oni se brzy vrátí, tak, což je víc než dělají mrtví, ti se vracejí jen ve snu. Nejsou tak staří, aby jim nechyběla matka, a nemůžou se obrátit se všemi otázkami na svého tatínka. Ale přesto jsou pryč. A to je cena za bezpečí, jak určitě chápeš." Chvíli shlížela na Eisenharta, jednu ruku na jeho rameni a druhou stále pod zástěrou. „Teď pověz, jak moc se na mě zlobíš," řekla, „protože to chci vědět."

Eisenhart zavrtěl hlavou. „Nezlobím se," zamumlal tlumeně.

„A rozmyslel ses?"

Eisenhart znovu zavrtěl hlavou.

„Palice tvrdá," vzdychla, ale pronesla to láskyplně. „Jsi tvrdá palice, tak, a my všichni říkáme díky."

„Přemýšlím o tom," řekl, ale hlavu měl stále skloněnou. „Pořád přemýšlím, a to je víc, než jsem čekal, když máme tak vysoké datum – obyčejně se nějak rozhodnu a tím to končí.

Rolande, vyrozuměl jsem, že mladý Jake ukázal v lese Overholserovi a těm ostatním, jak se střílí. Možná že bychom my mohli zase rovnou tady ukázat něco tobě, co by tě mohlo zvednout ze židle. Maggie, zajdi pro svoji Orizu."

„Není potřeba," konečně vytáhla ruku zpod zástěry, „protože jsem ji přinesla s sebou a je tady."

4

Byl to talíř, který by Detta i Mia poznaly, modrý talíř s jemným propleteným vzorkem. Speciální talíř. Za chvilku Roland poznal, co má vzorek představovat. Mladou Orizu, sazenici rýže. Když sai Eisenhartová poklepala klouby prstů po talíři, zvláštně vysoko to zazvonilo. Vypadal jako z porcelánu, ale nebyl. Takže ze skla? Z nějakého druhu skla?

Sáhl po něm s veškerou vážností a úctou člověka, který zná a respektuje zbraně. Zaváhala, skousla si koutek rtu. Roland sáhl do svého pouzdra, které si znovu připjal před obědem venku před kostelem, a vytáhl revolver. Podal jí ho pažbou napřed.

„Né." Nechala to slovo zaznít v dlouhém povzdechu. „Není potřeba, abys mi nabízel pistoli jako zástavu, Rolande. Počítám, že když ti Vaughn důvěřuje ohledně domu, já ti můžu důvěřovat ohledně své Orizy. Ale pozor, jak ji vezmeš, jinak přijdeš o další prst a to bys sis myslím mohl těžko dovolit, protože vidím, že na pravačce už ti dva chybějí."

Jediný pohled na modrý talíř – Orizu, která patřila sai – objasnil, jak moudré je to varování. Roland zároveň pocítil jasnou jiskru vzrušení a uznání. Už to byla řada let, co viděl nějakou pořádnou novou zbraň, a nikdy takovouto.

Talíř byl kovový, ne skleněný – z nějaké lehké, pevné slitiny. Byl velký jako obyčejný jídelní talíř, asi stopu (snad o trochu víc) v průměru. Okraj byl ze tří čtvrtin vybroušený do vražedného ostří.

„Vždycky je jasné, kde se má chytit, i když pospícháš," vysvětlovala Margaret. „Protože, jak vidíš –"

„Ano," řekl Roland s hlubokým obdivem. Dvě rýžová stébla se křížila ve vzorku, který mohl představovat Velké písmeno Zn, jež samo o sobě znamená jak zi (věčnost), tak nyní. A v místě, kde se stébla křížila (ale v propleteném

vzorci je zachytilo jen bystré oko), byl okraj talíře nejen tupý, ale také trochu silnější. Padl do ruky.

Roland talíř obrátil. Dole uprostřed byla drobná kovová tobolka. Jakeovi by možná připomínala umělohmotné ořezávátko na tužky, které si bral v první třídě v kapse do školy. Rolandovi, jenž nikdy ořezávátko neviděl, připomínala opuštěnou schránku nějakého hmyzu.

„To vydává ten hvízdavý zvuk, když talíř letí, chápeš?“ Všimla si Rolandova upřímného obdivu a zareagovala na něj, tváře se jí zbarvily a oči rozzářily. Roland podobné dychtivé vysvětlování slyšel mnohokrát, ale už to bylo dlouho, co ho slyšel naposled.

„Nemá jiný účel?“

„Žádný. Ale musí hvízdat, protože to patří k příběhu, ne?“

Roland přikývl. Samozřejmě.

Oriziny sestry, pokračovala Margaret Eisenhartová, byla skupina žen, které rády pomáhaly jiným –

„A mezi sebou klevetí,“ zamručel Eisenhart, ale znělo to celkem vesele.

„Tak, to také,“ připustila.

Vyvářely pro pohřby a slavnosti (právě Sestry chystaly hostinu, která se minulý večer konala v Pavilonu). Někdy se scházely v kroužku šití nebo na večerní tácky, při kterých se šily pokrývky, když některá rodina přišla o majetek při požáru nebo když před šesti nebo osmi lety přišla povodeň a zatopila drobná hospodářství těsně u Devar-Tete Whye. Právě Sestry se staraly, aby byl Pavilon udržovaný a Obecní síň umetená vevnitř a upravená zvenčí. Pořádaly tanečky pro mladé a dělaly jim gardedámy. Někdy šije najímali bohatší lidé („jako třeba Berkovi a další, chápeš,“ řekla), aby vařily na svatbách, a takové události byly vždycky moc pěkné a Callští o nich mluvili celé měsíce. Mezi sebou skutečně klevetí, tak, to nepopírá, a taky hrály karty a šipky a hrady.

„A házíte talířem,“ dodal Roland.

„Tak, ale musíš pochopit, že to děláme jen pro zábavu. Lov je mužská práce, ti si umějí poradit s kuší.“ Znovu hladila manžela po rameni, tentokrát trochu nervózně, pomyslel si Roland. Také si pomyslel, že kdyby si muži opravdu uměli tak dobře poradit s kuší, nikdy by se nevytasila s tou pěknou smrtonosnou věcičkou, kterou schovávala pod zástěrou. A ani Eisenhart by ji k tomu neponoukal.

Roland otevřel váček s tabákem, vytáhl jeden kukuřičný list od Rosa-lity a nechal ho padnout na ostrý okraj talíře. Lístek se za okamžik s třepotáním snesl na podlahu, úhledně rozříznutý na půl. Jenom pro zábavu, pomyslel si Roland a skoro se usmál.

„Co je to za kov?“ zeptal se. „Víš to?“

Trochu povytáhla obočí údivem nad neformálním oslovením, ale ponechala ho bez komentáře. „Titan, tak mu říká Andy. Pochází z jedné veliké staré tovární budovy daleko na severu, v Calla Sen Chre. Je tam spousta barabizen. Nikdy jsem tam nebyla, ale slyšela jsem leccos povídat. Znělo to strašidelně.“

Roland přikývl. „A ty talíře – jak byly vyrobeny? Dělá je Andy?“

Zavrtěla hlavou. „Neumí to nebo nechce, nevím. Vyrábějí je paní z Calla Sen Chre a posílají je do Call všude v okolí. Ačkoli Divine je nejdál na jihu, kam se tyto věci prodávají, myslím.“

„Toto vyrábějí paní,“ užasl Roland. „Paní.“

„Někde tam na to mají mašinu, která ještě pořád funguje, to je celé,“ ozval se Eisenhart. Rolanda pobavil jeho upjatý obranný tón. „Nejspíš akorát mačkají knoflíky, řekl bych.“

Margaret, která se na něj dívala s ženským úsměvem na rtech, na to nic neřekla, ani nepřitakala, ani neprotestovala. Možná o tom nic nevěděla, ale rozhodně věděla, jaká politika udrží manželství bez mráčku.

„Takže na sever a na jih odtud podél Oblouku jsou Sestry,“ řekl Roland. „A ty všechny umějí házet talířem.“

„Tak – od Calla Sen Chre po Calla Divine na jih od nás. Jak to vypadá dál na jih a na sever, to nevím. Rády pomáháme a rády povídáme. Jednou za měsíce házíme talířem, na památku toho, jak paní Oriza vyzrála na Šedého Dicka, ale pořádně to umí jenom několik z nás.“

„A ty jsi v tom dobrá, sai?“

Mlčela a znovu si skousla koutek rtu.

„Ukaž mu to,“ zamručel Eisenhart. „Ukaž mu to a ať se ti daří.“

5

Sešli po schodech, rančerova manželka v čele, Eisenhart za ní, Roland jako třetí. Najednou se za nimi ozvalo bouchnutí kuchyňských dveří.

„Bozi slavní, paní Eisenhartová bude házet talířem!“ vykřikl Benny Slightman radostně. „Jakeu! Tomu nebudeš věřit!“

„Pošli je zpátky dovnitř, Vaughne,“ obrátila se. „Tohle nemusejí vidět.“

„Né, jenom ať se podívají,“ řekl Eisenhart. „Žádnému klukovi neublíží, když uvidí, že si ženská umí poradit.“

„Pošli je zpátky, Rolande, ano?“ Dívala se na něj celá zrudlá, nervózní a moc hezká. Rolandovi připadala o deset let mladší než ve chvíli, kdy vyšla na verandu, ale taky ho napadlo, jakpak asi bude v takovém stavu házet. Něco takového si rozhodně nechtěl nechat ujít, protože útok ze zálohy je brutální práce, rychlá a emotivní.

„Souhlasím s tvým manželem,“ řekl. „Nechal bych je tady.“

„Jak chcete.“ Roland si všiml, že má ve skutečnosti radost, že publikum vítá, a jeho naděje poskočily. Začínal si stále víc myslet, že tato pěkná manželka středního věku s drobnými ňadry a prošedivělými vlasy má srdce lovce. Sice ne srdce pistolníka, ale v této chvíli by se spokojil i s několika lovci – několika zabijáky – ať už muži nebo ženami.

Rázně došla ke stodole. Když byli na padesát yardů od vycpaných panáků, kteří drželi stráž po stranách vrat, položil jí Roland ruku na rameno, aby se zastavila.

„Né,“ namítla, „to je moc daleko.“

„Už jsem tě viděl házet z dálky o polovinu větší,“ ozval se její manžel a pevně jí vrátil zlostný pohled. „To jsem viděl.“

„Ale ne s pistolníkem z rodu Eldova, který by mi stál u lokte, to tedy ne," bránila se, ale zůstala stát.

Roland došel k vratům do stodoly a vzal z panáka nalevo rozšklebenou hlavu z řepy. Vešel do stodoly. Jeden kotec byl plný čerstvě sklizené řepy a vedle byly brambory. Vzal jednu bramboru a posadil ji vycpanému panákovi na ramena na místo řepy. Byla to pořádná hlíza, ale ten rozdíl byl směšný. Panák teď vypadal jako pan Hlavička na karnevalu nebo pouliční slavnosti.

„Ach, Rolande, to ne!" zvolala opravdu polekaně. „To nikdy nedokážu!"

„Tomu nevěřím." Ustoupil stranou. „Házej!"

Chvilku si myslel, že to neudělá. Ohlédla se po manželovi. Kdyby Eisenhart pořád stál vedle ní, pomyslel si Roland, určitě by mu strčila talíř do rukou a utekla do domu a nestarala by se, jestli se pořezal. Ale Vaughn Eisenhart už couvl ke schodům. Chlapci stáli nad ním, Benny Slightman se díval jenom se zájmem, Jake mnohem pozorněji, obočí měl stažené a rty bez úsměvu.

„Rolande, já –"

„Nic takového, paní, to žádám. Tvoje řeč o skocích byla velmi pěkná, ale teď se podívám na skutek. Házej."

Trochu se stáhla a rozšířily se jí oči, jako by ji udeřil. Pak se otočila čelem k vratům do stodoly a přitáhla pravou ruku nad levé rameno. Talíř se zaleskl ve zbytku denního světla, které už bylo spíš růžové než červené. Rty se jí proměnily v tenkou bílou linku. Na okamžik celý svět nehybně strnul.

„Riza!" vykřikla pronikavým, zuřivým hlasem a vymrštila paži. Dlaň se otevřela, ukazovák se napřímil přesně ve směru, kterým talíř vyletěl. Ze všech, kdo byli na dvoře (pohůnci se také zastavili, aby se podívali), jenom Roland měl oči dost bystré, aby dokázal sledovat let talíře.

Skvěle! zajásal. Skvělejší to být nemůže!

Talíř, uhánějící nad nedlážděným dvorem, podivně naříkavě vyl. Za necelé dvě vteřiny poté, co ho vypustila z ruky, byla brambora na dva kusy, jeden ležel u pravé vycpané rukavice panáka, druhý u levé. Talíř se zasekl do vrat, až zadrnčel.

Chlapci zařičeli nadšením. Benny zvedl ruku, jak ho naučil jeho nový kamarád, a Jake ho pořádně plácl do dlaně.

„Skvělá práce, sai Eisenhartová!" křičel Jake.

„Dobrý zásah! Říkám díky!" přidal se Benny.

Roland sledoval, jakým způsobem se ženiny rty stáhly při té nemotorné, dobře míněné chvále – vypadala jako kůň, který zahlédl hada. „Chlapci," křikl, „na vašem místě bych šel dovnitř."

Benny užasl. Avšak Jake se pořádně podíval na Margaret Eisenhartovou a pochopil. Člověk udělá, co musí… ale pak přijde reakce. „Pojď, Bene," řekl.

„Ale –"

„Jdeme." Jake chytil nového kamaráda za košili a odtáhl ho zadními dveřmi do kuchyně.

Roland nechal ženu chvíli stát, jak byla, s hlavou sklopenou, tělem roztřeseným. Tváře jí pořád hořely, ale jinde měla pleť bledou jako křída. Napadlo ho, že se snaží zadržet zvracení.

Došel k vratům, chytil talíř na správném místě a zatáhl. Užasl, kolik úsilí ho stálo, než talíř aspoň uvolnil a potom vytáhl. Přinesl ho k ní, podal jí ho. „Tvůj nástroj."

Chvilku se nehýbala a jen se na něho dívala s jakousi živočišnou nenávistí. „Proč se mi vysmíváš, Rolande? Jak víš, že mě Vaughn vzal z klanu Manni? To nám pověz, o to tě žádám."

Mohla za to růže, samozřejmě – intuice, kterou zanechal dotek růže – a také to prozradila řeč její tváře, což byla ženská verze tváře starého Henchicka. Ale jak to všechno věděl, do toho této ženě nic nebylo, a tak jenom zavrtěl hlavou. „Ne. Ale nevysmívám se ti."

Margaret Eisenhartová najednou popadla Rolanda za krk. Ruka byla suchá a horká, jako by její kůže měla horečku. Přitáhla si jeho ucho k nervózně škubajícím ústům. Měl pocit, že ucítil všechny zlé sny, které se jí musely zdát od chvíle, kdy se rozhodla opustit svůj lid kvůli velkému farmáři z Galia Bryn Sturgisu.

„Viděla jsem tě včera večer mluvit s Henchickem," zasyčela. „Budeš s ním ještě mluvit? Budeš, že?"

Roland přikývl, její sevření ho znehybnělo. Ta síla. Ty závany dechu do ucha. Copak se hluboko v nitru každého, dokonce i takové ženy, skrývá šílenec? To nevěděl.

„Dobře. Říkám díky. Pověz mu, že Margaret z klanu Červená stezka se daří u jejího neznabožského muže dobře, tak, stále dobře." Ruka se sevřela ještě pevněji. „Pověz mu, že nelituje ničeho! Uděláš to pro mě?"

„Tak, paní, jak žádáš."

Vytrhla mu talíř beze strachu ze smrtonosného ostří. Zdálo se, že ji uklidnil. Podívala se na něho očima, které nepokrytě tonuly v slzách. „Mluvil jsi s mým otcem o jeskyni? O Dveřové jeskyni?"

Roland přikývl.

„K čemu jsi nás navštívil, ty opatrný pistolnický muži?"

Přišel k nim Eisenhart. Nejistě se díval na manželku, která kvůli němu trpěla v odloučení od vlastních lidí. Chvíli se na něho dívala, jako by ho nepoznávala.

„Dělám jen to, co chce ka," odpověděl Roland.

„Ka!" vykřikla a ohrnula pysk. Šklebem se proměnil její pěkný zevnějšek v takovou ošklivost, až to lekalo. Chlapce by tím vyděsila. „Na to se vymlouvá každý potížista! Strč si to někam, i ty ostatní řeči!"

„Dělám to, co chce ka, a ty to uděláš taky," vysvětlil Roland.

Podívala se na něj, jako by nerozuměla. Roland vzal tu horkou ruku, která ho svírala, a stiskl ji, ale ne tolik, aby to bolelo.

„A ty to uděláš taky."

Chvíli mu hleděla do očí, potom sklopila zrak. „Tak," zamumlala. „Ach ano, to uděláme všichni." Odvážila se na něj

podívat ještě jednou. „Předáš Henchickovi můj vzkaz?“

„Tak, paní, jak jsem řekl.“

Na dvoře v houstnoucím šeru bylo ticho, jenom z dálky se ozývalo volání rezáka. Pohůnci se stále opírali o dobytčí ohradu. Roland k nim pomalu došel.

„Dobrý večer, pánové.“

„Kéž se ti daří,“ řekl jeden a dotkl se čela.

„Kéž se tobě daří ještě lépe,“ odpověděl Roland. „Paní hodila talířem a hodila jím dobře, tak?“

„Říkám díky,“ souhlasil další. „Paní rozhodně nepatří do starého železa.“

„To určitě ne,“ souhlasil Roland. „A já vám teď něco povím, pánové, a vy si to zapíšete za uši, jak se říká, ano?“

Ostražitě se na něho podívali.

Roland vzhlédl a usmál se na nebe. Pak se podíval znovu na muže. „Dohlédnu na to, to vám zaručuju. Možná by se vám o tom chtělo mluvit. Vyprávět, co jste viděli.“

Opatrně ho sledovali, jen neradi přiznávali, že má pravdu.

„Promluvíte o tom, a já každého z vás zabiju,“ řekl Roland. „Rozumíte mi?“

Eisenhart ho chytil za rameno. „Rolande, určitě –“

Pistolník setřásl jeho ruku, ani se po něm neohlédl. „Rozumíte mi?“

Přikývli.

„A věříte mi?“

Znovu přikývli. Vypadali polekaně. Rolanda ten pohled potěšil. Jejich strach byl na místě. „Říkám díky.“

„Říkám díky,“ opakoval jeden z nich. Obléval ho pot.

„Tak,“ přidal se druhý.

„Díky, velké díky,“ řekl třetí a nervózně vyplivl stranou tabákovou močku.

Eisenhart to zkusil znovu. „Rolande, slyš, žádám tě –“

Ale Roland neslyšel. Hlavou mu vířily nápady. Najednou viděl naprosto jasně, jak si budou počínat. Aspoň na této straně. „Kde je robot?“ zeptal se rančera.

„Andy? Myslím, že šel s chlapci do kuchyně.“

„Dobře. Máte tam chovatelskou kancelář?“ Kývl hlavou směrem ke stodole.

„Tak.“

„Tak jdeme tam. Ty, já a tvoje paní.“

„Rád bych ji vzal na chvíli do domu,“ namítl Eisenhart. Rád bych ji vzal kamkoli, kde by nebyla s tebou, četl mu Roland v očích.

„Naše porada nebude dlouhá,“ řekl Roland a mluvil čistou pravdu. Viděl už všechno, co potřeboval.

6

V kanceláři byla jenom jedna židle, a ta stála za stolem. Posadila se na ni Margaret. Eisenhart si sedl na stoličku. Roland si dřepl, zády se opřel o stěnu a před sebou rozevřel torbu. Ukázal jim mapu od dvojčat. Eisenhartovi ihned nedošlo, co Roland předtím naznačoval (možná mu to nedocházelo ani teď), ale té ženě ano. Roland si pomyslel, že není divu, když ta žena nedokázala zůstat s Manni. Ti byli mírumilovní. Margaret Eisenhartová nikoli. Každopádně ne v okamžiku, kdy jste se jí dostali pod kůži.

„Necháte si to pro sebe,“ řekl.

„Nebo nás zabiješ jako naše pohůnky?“ zeptala se.

Roland jí věnoval trpělivý pohled a ona zrudla.

„Promiň, Rolande. Jsem rozčilená. To je z toho, když jsem při házení nervózní.“

Eisenhart ji vzal kolem pasu. Tentokrát jeho pozornost ráda přijala a položila si hlavu na jeho rameno.

„Kdo ještě z vaší skupiny umí tak dobře házet?“ zeptal se Roland. „Ještě některá?“

„Zalia Jaffordsová,“ řekla okamžitě.

„Co pravíš?“

Nadšeně přikývla. „Zalia by přesekla tu bramboru přesně na půlky a ještě by stála o dvacet kroků dál.“

„Další?“

„Sarey Adamsová, Diegova manželka. A Rosalita Munozová.“

Roland při té novince povytáhl obočí.

„Tak,“ ujišťovala ho. „Kromě Zalie je nejlepší Rosie.“ Odmlčela se. „A nejspíš já.“

Roland cítil, jak se mu ze zad svaluje ohromná tíha. Už byl přesvědčený, že budou muset nějak přinést zbraně z New Yorku nebo je najít na východní straně řeky. Teď to vypadalo, že to možná nebude nutné. Dobře.

V New Yorku měli jinou práci – ta se týkala Calvina Věže. Nechtěl ty dvě záležitosti kombinovat, dokud to nebude naprosto nezbytné.

„Vás čtyři bych chtěl vidět na Starcově faře. A jenom vás čtyři.“ Krátce mrkl po Eisenhartovi, potom se znovu podíval na Eisenhartovu sai. „Žádní manželé.“

„Tak počkat,“ ozval se Eisenhart.

Roland zvedl ruku. „Ještě nic nebylo rozhodnuto.“

„Mně vadí, jak to nebylo rozhodnuto,“ řekl Eisenhart.

„Ticho chvilku,“ tišila ho Margaret. „Kdy máme přijít?“

Roland počítal. Zbývalo dvacet čtyři dní, možná jen dvacet tři, a ještě hodně toho museli obhlédnout. A pak ta věc, schovaná ve Starcově kostele, tou se také bude muset zabývat. A ten starý Manni Henchick…

Ale věděl, že nakonec ten den přijde a všechno se začne dít překotně a rychle. Tak to bylo vždy. Pět minut, nejvýš

deset, a bude po všem, a bude to buď dobré, nebo špatné.

Vtip spočíval v tom, být připraven, až těch několik minut nastane.

„Ode dneška za deset dní," řekl. „Večer. Podívám se na vás čtyři při soutěži, pěkně na jednu po druhé."

„Dobře," souhlasila. „To můžeme. Ale Rolande… nehodím ani jediný talíř a nezvedu proti Vlkům ani prst, pokud můj manžel nebude nakonec souhlasit."

„Rozumím," řekl Roland, ale věděl, že bude dělat, co jí řekne, ať se jí to bude líbit nebo ne. Až přijde čas, budou si tak počínat všichni.

Ve stěně kanceláře bylo okénko, špinavé a plné pavučin, ale bylo jím vidět ven, takže zahlédli Andyho rázovat přes dvůr, jeho elektrické oči mu v houstnoucí tmě blýskaly. Pobrukoval si pro sebe.

„Eddie říká, že roboti jsou naprogramováni, aby plnili určité úkoly," prohodil. „Andy vykonává úkoly, které mu uložíte?"

„Většinou ano," odpověděl Eisenhart. „Ne pokaždé. A taky není pokaždé po ruce, chápeš."

„Těžko uvěřit, že by ho postavili jenom proto, aby zpíval hloupé písničky a vykládal horoskopy," dumal Roland.

„Možná že mu Starý lid dal něco pro zábavu," navrhla Margaret Eisenhart, „a teď, když už hlavní úkoly nemá – třeba časem zanikly, chápeš –, soustředí se jenom na tu zábavu."

„Myslíš, že ho vyrobil Starý lid?"

„Kdo jiný?" podivil se Vaughn Eisenhart. Andy už byl pryč a dvůr byl prázdný.

„Tak, kdo jiný," řekl Roland stále zadumaně. „Kdo jiný by měl tolik důvtipu a nástroje? Ale Starý lid zmizel dva tisíce let předtím, než Vlci začali se svými nájezdy do Cally. Víc než dva tisíce. Takže já bych chtěl vědět, kdo nebo co Andyho naprogramovalo, aby o nich nemluvil a jenom vám hlásil, kdy přijedou. A ještě je tu další otázka, ne tak zajímavá, ale taky zvláštní: proč vám toto říká, když nemůže – nebo nechce – prozradit nic jiného?"

Eisenhart a jeho manželka se na sebe ohromeně podívali. Nikdy se ve svých úvahách tak daleko nedostali. Pistolníka to nepřekvapilo, ale trochu ho zklamali. Opravdu, byla tu toho spousta, co tlouklo do očí. Tedy pokud člověk zapojil mozek. Ale aby byl spravedlivý k Eisenhartovým, Jaffordsovým a Overholserovým z Cally, bystrého úsudku asi člověk není jen tak schopen, když jsou v sázce vlastní děti.

Kdosi zaklepal na dveře. Eisenhart zavolal: „Vstupte!"

Byl to Ben Slightman. „Dobytek už je poklizený na noc, šéfe." Sundal si brýle a vyleštil si je o košili. „A chlapci odešli s Bennyho stanem. Andy se plíží za nimi, takže je to v pořádku." Slightman se podíval na Rolanda. „Na skalní kočky je brzo, ale kdyby měla některá přijít, Andy nechá mého chlapce aspoň jednou vystřelit z kuše – poručil jsem mu to a on odpověděl ‚Příkaz zaznamenán'. Kdyby se Benny netrefil, Andy se vrhne mezi chlapce a kočku. Je naprogramovaný pouze k obraně a to jsme nikdy nedokázali změnit, ale kdyby ta kočka pořád útočila –"

„Andy ji roztrhá na kusy," doplnil Eisenhart. Pronesl to s jakýmsi pochmurným uspokojením.

„Je rychlý?" zeptal se Roland.

„Jo, hrome," přisvědčil Slightman. „Nevypadá tak, že jo, takový čahoun nemotorný, že? Ale umí se pohybovat jako namazaný blesk, když chce. Je rychlejší než každá skalní kočka. Podle nás ho musí pohánět ant-nomy."

„Velmi pravděpodobně," řekl Roland nepřítomně.

„To teď necháme," řekl Eisenhart, „ale poslouchej, Bene – proč myslíš, že Andy nechce mluvit o Vlcích?"

„Je tak naprogramovaný –"

„Tak, ale jak Roland zdůraznil, než jsi přišel – a my jsme to měli sami dávno zjistit – jestli ho smontoval Starý lid a potom Starý lid vymřel nebo se odstěhoval – dávno předtím, než se ukázali Vlci… chápeš, v čem je problém?"

Slightman starší přikyvoval, pak si znovu nasadil brýle. „Nejspíš byli v těch starých časech něco jako Vlci, nemyslíte? Podobali se jim tak moc, že je Andy nerozezná. Nic jiného mě nenapadá."

Opravdu nenapadá? pomyslel si Roland.

Vytáhl mapu dvojčat Taveryových, rozložil ji a poklepal na klikatou rokli v kopcovité krajině na severovýchod od městečka. Vinula se hlouběji a hlouběji do kopců, až skončila v jednom ze starých callských granátových dolů. Šachta sahala třicet stop do skály a pak skončila. Toto místo se příliš nepodobalo Petlicovému kaňonu v Mejisu (především v rokli nebyla žádná řidina), ale v jednom rozhodujícím směru si byla obě místa podobná: měla slepý konec. A jak Roland věděl, člověk vždycky rád využije znovu to, co mu už jednou posloužilo. Že by si měl tu rokli, tu šachtu se slepým koncem, vybrat, aby jeho past na Vlky dávala dokonalý smysl. Eddiemu, Susannah, Eisenhartovým a teď i jejich předákovi. Dávalo by to smysl Sarey Adamsové a Rosalitě Munozové. Bude to dávat smysl Starci. Tolik ze svého plánu prozradí ostatním a jim to také bude dávat smysl.

A kdyby něco vynechal? Kdyby něco z toho, co řekne, byla lež?

Kdyby se Vlci zamotali do lži a uvěřili jí?

To by bylo dobré, ne? Dobré, kdyby se vrhli a chňapli správným směrem, ale po špatné kořisti?

Ano, ale nakonec se budu muset někomu svěřit s celou pravdou. Komu?

Susannah ne, protože Susannah nyní byla znovu dvě, a on té druhé nedůvěřoval.

Eddiemu ne, protože Eddie by se mohl před Susannah podřeknout a pak by se to dozvěděla Mia.

Jakeovi ne, protože Jake se velice spřátelil s Bennym Slightmanem.

Takže to zůstávalo znovu na něm a tento úděl mu nikdy nepřipadal osamělejší.

„Podívej se," začal a poklepal na rokli. „Tady je místo, o kterém bys mohl přemýšlet, Slightmane. Snadno se vejde dovnitř, hůř se dostává ven. Co kdybyste vzali všechny děti určeného věku a schovali je do bezpečí tady do toho dolu?"

Slightmanovi bylo na očích vidět, že mu začíná svítat. A bylo to nejen pochopení, ale možná i naděje.

„Kdybychom děti schovali, věděli by kam," namítl Eisenhart. „Snad je dokážou zvětřit jako ti lidožrouti v pohádce."

„To mi bylo řečeno," řekl Roland. „Já navrhuji, že bychom toho mohli využít."

„Udělat z nich návnadu, chceš říct. Pistolníku, to je tvrdé."

Roland, který vůbec neměl v úmyslu strčit callské děti do opuštěného granátového dolu – ani nikam poblíž –, pokyvoval hlavou. „Svět je někdy tvrdý, Eisenharte."

„Říkám díky," odpověděl Eisenhart, ale tvářil se chmurně. Ukázal na cosi na mapě. „Mohlo by to vyjít. Tak, mohlo by… kdybys tam dokázal nahnat všechny Vlky."

Ať už ty děti skončí kdekoli, budu potřebovat pomoc, abych je tam dostal, pomyslel si Roland. Budou tu muset být lidé, kteří vědí, kam jít a co dělat. Nějaký plán. Ale zatím ne. Zatím můžu hrát hru, kterou hraju. Je to jako Hrady. Protože někdo něco tají.

Věděl to? Nevěděl.

Cítil to? Tak, cítil.

Tak je to dvacet tři, pomyslel si Roland. Dvacet tři dní do příchodu Vlků.

Bude to muset stačit.

VI.
Dědečkovo vyprávění
1

Eddie byl městský kluk do morku kostí, a proto se skoro vylekal, když zjistil, jak moc se mu líbí u Jaffordsů na Říční cestě. V takovém domě bych mohl žít, pomyslel si. Tady by to bylo prima. Tady by mi to sedělo.

Byl to dlouhý roubený dům, pečlivě vystavěný a vyspárovaný na ochranu proti zimním větrům. Na jedné straně měl velká okna, ze kterých byl výhled na dlouhý, mírný svah, rýžová pole a řeku. Na druhé straně stála stodola a dvůr s udusanou hlínou, vyzdobenou několika kulatými záhony s trávou a květinami a nalevo od zadní verandy se nacházela trochu nezvyklá zeleninová zahrádka. Půlku zabrala žlutá bylinka, které se říkalo madrigal, Tian doufal, že příští rok jí vypěstuje hojnost.

Susannah se zeptala Zalie, jak dokáže, aby jí záhony nerozhrabaly slepice, a žena se jen smutně zasmála a odfoukla černé vlasy z čela. „Moc těžko," řekla. „Ale madrigal přece jenom roste, vidíš, a kde něco roste, vždycky zbývá naděje."

Eddiemu se líbilo, jak to všechno pěkně do sebe zapadá a dýchá domovem. Nedokázal přesně říct, z čeho ten pocit vyvěrá, protože to nebylo něco konkrétního, ale –

Ale jo, je to něco konkrétního. A nemá to nic společnýho s venkovským srubem nebo zeleninovou zahrádkou ani slepicema, co tu zobou, nebo s kytkama na záhonech.

Byly to děti. Nejdřív Eddie poněkud užasl nad jejich počtem, když se tak před něho a Suze řadily jako četa vojáků při generálské inspekci. A pane Bože, na první pohled se opravdu zdálo, že je jich dostatek, aby četu naplnily… nebo aspoň družstvo.

„Tam na tom konci je Heddon a Hedda," ukázala Zalia na párek tmavých blonďáčků. „Je jim deset. Pozdravte, vy dva."

Heddon naznačil úklonu a zároveň si poklepal na ušpiněné čelo hranou ještě špinavější pěsti. Tomu určitě nic neujde, pomyslel si Eddie. Dívka udělala pukrle.

„Dlouhé noci a příjemné dny," prohlásil Heddon.

„Říká se příjemné dny a dlouhý život, blbečku," zašeptala Hedda pronikavě, pak vysekla pukrle a zopakovala pozdrav tak, jak byl podle jejího názoru správně. Heddon byl příliš omámený přítomností cizinců, takže se na svou všeználkovskou sestru ani nezamračil a vlastně si jí ani nevšiml.

„Tihle dva jsou Lyman a Lia," pokračovala Zalia.

Lyman, ze kterého byly vidět hlavně vykulené oči a otevřená pusa, se uklonil tak prudce, že skoro upadl na zem. Lia se při svém pukrleti skutečně skulila. Eddie se musel ovládat, aby udržel vážnou tvář, když Hedda zvedala sestřičku z prachu a syčela na ni.

„A tady ten," políbila statné děcko v náručí, „je Aron, můj malý miláček."

„Jedinák," poznamenala Susannah,

„Tak, paní, je to tak."

Aron se začal zmítat, kopat a kroutit se. Zalia ho postavila na zem. Aron si pošoupl plenku, rozcupital se k domu a při tom z plných plic volal tatínka.

„Heddone, jdi za ním a dej na něho pozor," řekla Zalia.

„Ma–mí, ne!" Vysílal horečné signály očima, aby pochopila, že chce zůstat tady, poslouchat, co říkají cizinci a hltat je očima.

„Ma–mí, ano!" poručila Zalia. „Šup a starej se o bratříčka, Heddone."

Chlapec by možná ještě smlouval, ale v té chvíli vyšel zpoza rohu srubu Tian Jaffords a popadl chlapečka do náruče. Aron zavýskl, srazil tatínkovi slamák z hlavy a zatahal ho za upocené vlasy.

Eddie a Susannah si toho sotva všimli. Nemohli spustit oči z obrů v montérkách, kteří šli kousek za Jaffordsem. Eddie a Susannah při pochůzkách po několika menších farmách na Říční cestě už spatřili dobrého půl tuctu neobvykle velkých lidí, ale to bylo jen z dálky. („Většinou se před cizími lidmi stydí, chápeš," řekl Eisenhart.) Tito dva byli od nich necelé tři metry.

Muž a žena, nebo chlapec a děvče? Obojí zároveň, pomyslel si Eddie. Protože věk tu nehraje roli.

Žena, zpocená a rozesmátá, musela mít ke dvěma metrům, a prsa snad dvakrát tak velká jako Eddieho hlava. Na krku jí visela šňůrka s dřevěným křížkem. Muž převyšoval svou švagrovou o dobrých patnáct centimetrů. Stydlivě se podíval na hosty a pak si začal u jedné ruky cucat palec a druhou se chytil za rozkrok. Eddieho na nich nejvíc ohromila nikoliv jejich velikost, ale přízračná podoba s Tianem a Zaliou. Jako by hleděl na neobratné skici uměleckého díla, které se

nakonec jinde podařilo. Byli to od pohledu idioti, oba, a zároveň to byli od pohledu blízcí příbuzní lidí, kteří idioty nebyli. Přízrační, jiné slovo je nevystihovalo.

Ne, opravil se Eddie, to slovo je šmejd.

„To je můj bratr Zalman," pronesla Zalia podivně formálním tónem.

„A moje sestra Tia," dodal Tian. „Pozdravte, vy hromdopolice."

Zalman si dál cucal jednu část těla a hnětl jinou. Tia však předvedla mohutnou úklonu (trochu kachní). „Dlouhé dny dlouhé noci dlouhá zem!" vykřikla. „DOSTANEME ZEMÁKY S OMÁČKOU!"

„Dobrota," prohodila Susannah tiše. „Zemáky s omáčkou jsou dobré."

„ZEMÁKY S OMÁČKOU JSOU DOBRÉ!" Tia nakrčila nos a vycenila zuby v přátelském šklebu připomínajícím prasátko. „ZEMÁKY S OMÁČKOU! ZEMÁKY S OMÁČKOU! STARÉ DOBRÉ ZEMÁKY S OMÁČKOU!"

Hedda se váhavě dotkla ruky Susannah. „Bude to mlít celý den, dokud jí neřeknete dost, paní-sai."

„Šššš, Tio," tišila obryni Susannah.

Tia hýkla smíchy do nebe, založila si paže na mohutném poprsí a ztichla.

„Zale," oslovil Tian druhého. „Potřebuješ čurat, že?"

Zaliin bratr nic neřekl, jenom si dál mačkal rozkrok.

„Běž čurat," pobídl ho Tian. „Jdi za stodolu. Jdi zalít řepu, říkám díky."

Chvilku se nic nedělo. Potom Zalman zamířil pryč, zeširoka a belhavě.

„Když byli malí –" začala Susannah.

„Byli jako naleštěné acháty, oba," doplnila ji Zalia. „Teď je ona na tom špatně a bratr ještě hůř."

Prudce si zakryla obličej rukama. Aron se tomu radostně zasmál a zakryl si tvářičku jako maminka („Ku–ku!" volal skrz prsty), ale obojí dvojčata vypadala vážně. Skoro polekaně.

„Co se stalo mámě?" zeptal se Lyman a zatahal otce za nohavici. Zalman, který si ničeho nevšímal, pokračoval ke stodole, stále s jednou rukou v ústech a druhou v rozkroku.

„Nic, synku. Tvé maminneed se nic nestalo." Tian postavil dítě na zem a přejel si předloktím přes oči. „Všechno je dobré. Viď, Zi?"

„Tak," spustila ruce. Víčka měla zarudlá, ale neplakala. „A s trochou požehnání to, co dobré není, nakonec bude."

„Kéž tvoje slova doputují z tvých rtů rovnou do Božího ucha," řekl Eddie a díval se za obrem, který se šoural ke stodole. „Rovnou do Božího ucha."

2

„Váš děda, má dnes jasnější chvilku?" zeptal se Eddie Tiana o několik minut později. Šli se projít, aby Tian mohl Eddiemu ukázat pole, kterému říkal Svinské, a Zaliu a Susannah nechali se všemi dětmi, velkými i malými.

„Ne že by si toho jeden všiml," zamračil se Tian. „Poslední roky mu pěkně haraší v kebuli, ale se mnou stejně nikdy nebyl zadobře. S ní ano, protože ona ho vlastnoručně nakrmí, pak mu utře bradu a ještě mu poděkuje. Copak nestačí, že musím krmit dva velké šmejdy? Musím mít na krku ještě toho protivného dědka. Zrezivěl jako staré panty. Většinou ani neví, kde je, a to je ještě to nejmenší!"

Rázovali krajem a vysoká tráva jim šustila o kalhoty. Eddie dvakrát skoro zakopl o kámen a jednou ho Tian chytil za paži a provedl ho kolem díry, která vypadala na pořádnou past na kotník. Není divu, že tomu říká Svinské pole, pomyslel si Eddie. A přesto tu byly stopy obdělávání. Těžko věřit, že by někdo dokázal takovou divočinou vodit pluh, ale zdálo se, že Tian Jaffords se o to pokoušel.

„Jestli má tvoje manželka pravdu, potřebuju si s ním promluvit," pokračoval Eddie. „Potřebuju si poslechnout, co vypravuje."

„Můj děda má povídaček stovky! Potíž je v tom, že většinou je to lež od začátku do konce a teď si je všechny plete dohromady. A vždycky dost huhlal a před třemi lety mu navíc vypadly poslední tři zuby. Nejspíš těm nesmyslům vůbec nebudeš rozumět. Užiješ si s ním, Eddie z New Yorku."

„Co ti sakra udělal, Tiane?"

„Mně nic, ale něco provedl tátovi. Je to dlouhé povídání a s tímhle to nemá co dělat. Nech to být."

„Ne, ty to nech být," zastavil se Eddie.

Tian se na něho zaraženě podíval. Eddie bez úsměvu přikývl: slyšel jsi dobře. Bylo mu pětadvacet, už byl o rok starší než Cuthbert Allgood o svém posledním dni na kopci Jericho, ale ve skomírajícím denním světle ho mohli považovat za padesátníka. Který si je zatraceně jistý.

„Jestli viděl mrtvého Vlka, potřebujeme ho vyslechnout."

„To nechápu, Eddie."

„Jo, ale myslím, že docela dobře chápeš, o co mi jde. Nevím, co proti němu máš, ale musí to jít stranou. Jestli se s Vlky vypořádáme, máš moje svolení vrazit ho do krbu nebo shodit ze střechy, sakra. Ale zatím si ten svůj kyselej zadek drž v chladu. Jasný?"

Tian přikývl. Rozhlížel se po tom svém strastiplném severním poli, kterému říkal Svinské, a ruce držel v kapsách. Vypadal přitom dychtivě a ustaraně zároveň.

„Myslíš, že s tím zabitým Vlkem si jenom kasá triko? Jestli si to fakt myslíš, tak nebudu mařit čas."

Tian zdráhavě řekl: „Tomuhle vyprávění bych věřil spíš než těm ostatním."

„Proč?"

„No, vypravuje to už od časů, kdy jsem dokázal poslouchat, a za tu dobu se moc nezměnilo. A taky…" Tian další slova přímo cedil mezi stisknutými zuby. „Děda se vždycky dokázal postarat o vlastní kůži. Pokud tehdy měl někdo dost kuráže, aby vyšel na Východní cestu a postavil se Vlkům – a byl takový hecíř, že přesvědčil ostatní, aby šli s ním –, vsadil bych si prachy na Jamieho Jaffordse."

„Hecíř?“

Tian přemýšlel, jak to vysvětlit. „Kdybys měl strčit hlavu do tlamy skalní kočky, chtělo by to kuráž, ne?“

Podle Eddieho by to chtělo spíš pořádnou dávku blbosti, ale přikývl.

„Kdybys byl takový chlap, co dokáže přesvědčit někoho jiného, aby strčil hlavu do tlamy skalní kočky, pak bys byl hecíř. Váš dinh je hecíř, ne?“

Eddie si vzpomněl na některé věci, ke kterým ho Roland přiměl, a přikývl. Roland byl hecíř jak zákon káže. Byl hecíř podle všech pravidel. Eddie byl přesvědčen, že pistolníkovi dávní kamarádi by prohlásili totéž.

„Tak.“ Tian se zahleděl znovu na své pole. „Každopádně jestli chceš dostat z dědy něco aspoň vzdáleně rozumného, počkal bych až po večeři. Trochu se mu rozsvítí, když dostane svůj příděl a půl pinty grafu. A postarej se, aby hned vedle tebe seděla moje žena, aby se mohl pořádně vynadívat. Mám dojem, že by se určitě pokusil popást se na ní víc než jenom očima, být mladší.“ Znovu se zakabonil.

Eddie ho poplácal po rameni. „No, mladší není. Ty jsi mladší. Takže hlavu vzhůru, ano?“

„Tak.“ Tian se o to viditelně snažil. „Co si myslíš o mém poli, pistolníku? Příští rok ho oseju madrigalem. To je ta žlutá kytka, kterou jsi viděl vpředu.“

Podle Eddieho názoru pole vypadalo jako hromada strastí, která čeká, na koho se sesune. Tušil, že v hloubi duše si Tian myslí totéž. Člověk nenazve svoje jediné neoseté pole Svinské, kdyby od něho očekával jen dobré věci. Ale poznal ten výraz v Tianově tváři. Takový dostával i Henry, když si spolu chtěli šlehnout. Vždycky to měl být nejlepší materiál, zrovna teď, nejlepší materiál všech dob. Čínský bílý a vykašli se na mexický hnědý, po kterém bolí hlava a dostaneš běhavku. Bude to stačit na týdenní rauš, nejlepší rauš všech dob, bude prostě náladička a potom toho svinstva necháme nadobro. Takový byl Henryho scénář, a jako by tu Henry stál a vykládal Eddiemu, jak pěkně posype sklizeň madrigalu a jak lidi, kteří mu vykládali, že tak daleko na sever mu neporoste, protáhnou obličeje, až přijde další sklizeň. A potom koupí pole Hugha Anselma na opačné straně tamtoho hřebene… najme si pár pomocníků, až přijdou žně, protože tady ten pozemek se bude zlatit, kam až oko dohlédne… a mohl by dokonce úplně přestat s rýží a stát se madrigalovým králem.

Eddie kývl směrem k poli, které bylo zoráno sotva z poloviny. „Ale vypadá to, že se tu těžko oře. Musíš na mezky dávat hrozný pozor.“

Tian se uchechtl. „Tady bych mezka neriskoval, Eddie.“

„Tak jak –“

„Zapřahám sestru.“

Eddiemu klesla čelist. „Děláš si srandu!“

„Vůbec ne. Zapřahal bych i Zala – je větší, jak jsi viděl, a ještě silnější –, jenže je hloupější. Ty potíže, které s ním jsou, za to nestojí. Už jsem to zkoušel.“

Eddie vrtěl hlavou, vypadal trochu omámeně. Jejich stíny se táhly po hrbolaté zemi, zarostlé plevelem a bodláčím. „Ale… člověče… vždyť je to tvoje sestra!“

„Tak, a co jiného by dělala celý den? Seděla před vraty a koukala na slepice? Spala víc a víc a vstávala jenom k talíři brambor s omáčkou?

Tohle je lepší, věř mi. Nevadí jí to. Je hrozně těžké přimět ji, aby orala rovně, i když nejsou v cestě žádné tvrdé balvany nebo díry, na které narazím každých osm, deset kroků, ale tahá jako čert a chechtá se jako blázen.“

Eddieho přesvědčila upřímnost toho muže. Nijak se neomlouval, aspoň ne tak, aby to Eddie postřehl.

„Kromě toho za takových deset let stejně umře. Ať pomáhá, dokud může. Říkám já. A Zalia si myslí totéž.“

„Tak jo, ale proč neřekneš Andymu, aby aspoň kousek zoral on? Určitě by to bylo mnohem rychlejší. Všichni chlapi s malým hospodářstvím by si ho mohli půjčovat, napadlo vás to? Mohl by vám orat, kopat studny, usazovat trámy na střechu, to všechno sám. A ušetřili byste brambory s omáčkou.“ Znovu poplácal Tiana po rameni. „To bývám určitě prospělo.“

Tian zkřivil rty. „Pěkný sen, jen co je pravda.“

„Nefunguje to, co? Přesněji řečeno, on nefunguje, co?“

„Některé věci udělá, ale orání a kopání mezi ně nepatří. Člověk ho o něco požádá a on okamžitě požádá tebe o heslo. Když mu žádné heslo neřekneš, zeptá se, jestli chceš další pokus. A potom –“

„Potom ti řekne, že máš všivou smůlu. Kvůli ‚směrnici Devatenáct‘.“

„Když to víš, proč ses ptal?“

„Zareagoval tak, když jsem se ho vyptával na Vlky. Nevěděl jsem, že stejným způsobem vyřizuje všechno ostatní.“

Tian přikývl. „Opravdu není skoro k ničemu a umí být hodně otravný – jestli jste to ještě nepoznali, tak poznáte, pokud se trochu zdržíte –, ale aspoň nám říká, kdy přijdou Vlci, a za to říkáme díky.“

Eddie musel polknout otázku, která mu vyskočila na rty. Proč mu děkují, když ta zpráva akorát všechny rozpláče? Samozřejmě že tentokrát by to mohlo být jiné. Tentokrát by Andyho zpráva opravdu mohla vést ke změně. Že by právě toto bylo celou dobu cílem pana Potkáte–zajímavého–cizince? Dostat folken na zadní, aby bojovali? Eddie si vzpomněl na Andyho blahosklonný úsměv, takže podobný altruismus mu k němu neseděl. Není správné posuzovat lidi (možná dokonce i roboty) podle úsměvu nebo způsobu mluvy, ale přesto to všichni dělají.

Teď když o tom přemýšlím, co ten jeho hlas? Co ten jeho povýšený tón, jako by říkal, Já to vím a vy ne? Nebo si to taky jenom představuju?

Peklo bylo v tom, že nevěděl.

3

Zpívající hlas Susannah provázený chichotáním dětí – všech, velkých i malých – přilákal Eddieho a Tiana zpátky za dům.

Zalman držel v ruce jeden konec jakéhosi provazu, zřejmě na dobytek. Tia držela druhý konec. Otáčeli provazem v líných obloucích, na tvářích široké, blažené úsměvy, zatímco Susannah, usazená na zemi, odříkávala dětskou rýmovačku, kterou si Eddie matně vybavoval. Zalia a její čtyři starší děti skákaly jako jeden muž a vlasy jim létaly nahoru a dolů. Maličký Aron stál opodál s plenkou prověšenou málem ke kolenům. Usmíval se od ucha k uchu a jednou baculatou ručkou kroutil, jako by točil provazem.

„Jeden dva, to jsem já, jeden tři, to jsme my, jeden čtyry, neměl víry, jeden pět, jabka pek! Rychleji, Zalmane! Rychleji, Tio! No tak, ať si pořádně zaskáčou!“

Tia okamžitě začala točit svým koncem provazu rychleji a za chvilku ji Zalman dohnal. Toto očividně uměl. Rozesmátá Susannah vyzpěvovala rychleji.

„Jeden šest, ten měl čest, jeden sedum, vyšel před dům, jeden osum, ten měl rozum! Jú, Zalio, vidím ti kolena, holka! Rychleji, mládeži! Rychleji!“

Čtyři dvojenci hopsali jako opeřené míčky, Heddon si zastrčil dlaně do podpaždí a stepoval jako stroj. Dvě mladší děti už překonaly bázeň, kvůli které vypadaly jako nemotorové, a teď skákaly vláčně a až přízračně stejným pohybem. Dokonce i vlasy jako by jim poletovaly v úplně stejných pramenech. Eddie se přistihl, že vzpomíná na Taveryova dvojčata, která měla snad i pihy stejné.

„Jeden… jeden devět…“ Pak se zarazila. „Napovídej, Eddie! Nemůžu si vzpomenout, jak je to dál!“

„Rychleji, mládeži,“ pobídl Eddie obry roztáčející provaz. Udělali, jak řekl, Tia jenom zařehtala do blednoucího nebe. Eddie zrakem odhadoval rychlost provazu a pohupoval se v kolenou sem a tam, aby vystihl načasování. Ruku položil na pažbu Rolandovy pistole, aby měl jistotu, že mu nevypadne.

„Eddie Deane, nemáš šanci!“ vykřikla Susannah se smíchem.

Ale jakmile provaz vylétl nahoru, Eddie vskočil mezi Heddu a Heddinu matku. Ocitl se tváří k Zalii, zrudlé, zpocené a stepující v dokonalém rytmu, a Eddie zazpíval jediný verš, který vylovil z paměti. Aby udržel tempo, musel drmolit skoro jako vyvolavač na obecní dražbě. Teprve později si uvědomil, že básničku změnil, a to pěkně po brooklynsku.

„Jeden deset, zůstal viset! Jedem, mládeži! Roztočte to!“

A oni poslechli a už točili provazem tak rychle, že byl sotva vidět. Zdálo se, že svět se houpe nahoru a dolů na neviditelném joju, a do toho světa se vynořil na verandu jako jezevec z nory starý muž s chmýřím na hlavě a šedivými licousy, který za chůze bouchal do prken holí z železného dřeva. Ahoj, dědo, pomyslel si Eddie a prozatím pustil starého muže z hlavy. V této chvíli chtěl jenom udržet tempo, aby nebyl ten, o jehož nohu se provaz zachytí. Jako malý kluk skákání přes roztočený provaz miloval a bylo mu velmi proti srsti, když tuto zábavu musel přenechat děvčatům, jakmile přešel na Rooseveltovu základní školu, protože jinak by byl navěky ocejchován jako slečinka. Později, při tělocviku na střední škole, si tuto radost ještě krátce užíval. Ale něco takového jako dnes nikdy nezažil. Připadalo mu, jako by objevil (nebo znovu objevil) nějaký magický obřad, který spojuje newyorský život Eddieho a Susannah s tímto novým životem, a to způsobem, jenž nevyžaduje žádné kouzelné dveře nebo kouzelné koule, žádné todesování. Rozjařeně se chechtal a začal stříhat nohama dopředu a dozadu. Za chvilku se k němu přidala Zalia, napodobovala každý jeho krok. Bylo to stejně skvělé jako rýžový tanec. Možná ještě lepší, protože tancovali všichni zároveň.

Rozhodně to bylo kouzlo pro Susannah a ze všech zázraků, které prožili a které je ještě čekaly, si těchto pár chvil na dvoře u Jaffordsových zachovalo svůj jedinečný lesk. Neskákali tu přes roztočené lano v jedinečné souhře dva, ani čtyři, ale bylo jich šest, a k tomu ti dva obrovití tupohlavci roztáčeli lano tak rychle, jak to jen jejich špalkovité paže dovolovaly.

Tian se chechtal a dupal v botách a pokřikoval: „To je teda rachot! To si dám líbit! Jo, hrome!“ A z verandy se ozval dědečkův smích, tak skřehotavý, že Susannah napadlo, jak dávno asi odložil podobné zvukové projevy do naftalínu.

Kouzlo vydrželo ještě asi pět vteřin. Provaz se točil tak rychle, že ho oko nepostřehlo a jeho přítomnost se projevovala pouze drnčením podobným rozvibrovanému křídlu. Šestice lapená tím drnčením – od nejvyššího Eddieho na Zalmanově konci až po baculatého malého Lymana u Tiina konce – se zdvíhala do vzduchu a dopadala na zem jako písty nějakého stroje.

Potom provaz zachytil o čísi nohu – Susannah připadalo, že byla Heddonova, i když později to všichni budou brát na sebe, aby nikdo nebyl smutný – a všichni se svalili do prachu, kde lapali po dechu a chechtali se. Eddie se chytil za hrudník a zakroutil očima po Susannah. „Mám srdeční záchvat, miláčku, měla bys zavolat sanitku.“

Přesunula se nad něj a sklonila se, aby ho mohla políbit. „Ne, ty ne,“ opravila ho, „to já mám srdeční záchvat kvůli tobě, Eddie Deane. Miluju tě.“

Vážně hleděl do skloněné tváře nad sebou. Věděl, že ať ho miluje, jak chce moc, on ji vždycky bude milovat víc. A jako vždycky, když pomyslel na takové věci, zmocnila se ho předtucha, že ka není na jejich straně, že to mezi nimi skončí zle.

„Jestli ano, tak máš za úkol postarat se, aby to vydrželo pěkné tak dlouho, jak to půjde. Zvládneš svůj úkol, Eddie?

„S největší radostí,“ řekl.

Povytáhla obočí. „Co ráčíš?“ zeptala se, což po callsku znamenalo Prosím?

„Ano,“ uculil se. „Věř mi, že ano.“ Vzal ji kolem krku, stáhl ji k sobě a dal jí pusu na čelo, na nos a nakonec na rty. Dvojčata se smála a tleskala. Mimino radostně zavýsklo. A starý Jamie Jaffords na verandě udělal totéž.

4

Po takovém cvičení měli všichni hlad a Zalia Jaffordsová, které ze svého křesla pomáhala Susannah, nakládala na dlouhý dřevěný stůl za domem hromady jídla. Výhled tu mají úžasný, pomyslel si Eddie. Na úpatí kopce zřejmě rostl nějaký zvlášť mohutný druh rýže, protože už by sahala po ramena vysokému mužskému. Za polem se v západu slunce třpytila řeka.

„Počastuj nás slovem, Zi, buď tak hodná,“ vybídl manželku Tian.

Zdálo se, že ji to potěšilo. Susannah později Eddiemu řekla, že Tian nebral náboženství své ženy vážně, ale zřejmě se to změnilo poté, co p?re Callahan nečekaně podpořil Tiana v Obecní síni.

„Skloňte hlavy, děti.“

Čtyři hlavy se sklonily – vlastně šest, počítaje i ty velké. Lyman a Lia stiskli víčka tak pevně, že vypadali, jako by je hrozně rozbolela hlava. Natáhli před sebe ruce, čisté a vydrbané u pumpy ve studené vodě do růžová.

„Požehnej nám toto jídlo, Pane, a ať je vděčnost v našich srdcích. Děkujeme ti za naše hosty, kéž se jim u nás daří a nám s nimi také. Zbav nás hrůzy, která přilétá v poledne, a hrůzy, která se plíží nocí. Říkáme díky.“

„Díky!“ vykřikly děti a Tia tak hlasitě, že málem rozrazila okno.

„Ve jménu Boha Otce a Jeho Syna, Člověka Ježíše.“

„Člověka Ježíše!“ zvolaly děti. Eddieho pobavilo, když si všiml, že dědeček, který se honosil křížem velkým skoro jak ten, který nosil Zalman s Tiou, seděl celou dobu s otevřenýma očima a mírumilovně se během modlitby dloubal v nose.

„Amen.“

„Amen!“

„ZEMÁKY!“ vykřikla Tia.

5

Tian se posadil k jednomu konci dlouhého stolu, Zalia k druhému. Dvojčata nikdo nezahnal do ghetta k „dětskému stolu“ (což se při rodinných sešlostech vždycky stávalo Susannah a jejím bratrancům a sestřenicím a ona to strašně nenáviděla), ale posadili je do řady po jedné straně, a starší děti seděly po boku mladšího páru. Heddon pomáhal Lie, Hedda pomáhala Lymanovi. Susannah a Eddie seděli vedle sebe naproti dětem, a jeden mladý obr se usadil Susannah po levici a druhý Eddiemu po pravici. Mimino se nejdřív spokojilo s matčiným klínem a potom, když ho to znudilo, přesedlo k tatínkovi. Děda se posadil vedle Zalie, která ho obsluhovala, krájela mu maso na kousíčky a skutečně mu otírala bradu, když se pobryndal omáčkou. Tian se na to mračil způsobem, který mu podle Eddieho nesloužil ke cti, ale aspoň zůstával zticha, kromě toho, že se dědy zeptal, jestli nechce ještě chleba.

„Ruka mi ještě slouží, dyž chci,“ zaskřehotal starý muž a chňapl košík s chlebem, aby to dokázal. Udělal to obratně, na pána v letech, ale potom dojem junáka pokazil tím, že převrhl skleničku s džemem. „Mrcho!“ vykřikl.

Čtyři děti se po sobě vykuleně podívaly, pak si zakryly pusu a rozhihňaly se. Tia zvrátila hlavu ke stropu a zahýkala. Jedním loktem rýpla Eddieho do žeber a málem ho shodila ze židle.

„Před dětmi bys tak neměl mluvit,“ napomenula ho Zalia a stavěla skleničku na místo.

„Prošim ža prominutí,“ zaskuhral děda. Eddie uvažoval, jestli by se starý pán vzmohl na takovou pokoru, kdyby ho pokáral vnuk.

„Dovolte, trochu vám s tím pomůžu, dědo,“ nabídla se Susannah a vzala džem od Zalie. Starý muž ji sledoval vlhkým, téměř zbožňujícím pohledem.

„Neviděl šem opravdovou hnědou ženskou už takovejch čtyžičet let,“ prozradil jí děda. „Kdyši šem jezdily na člunech š obchodníkama, ale teď už né.“ Když děda řekl člunech, znělo to jako čuně.

„Doufám, že vás moc nešokuje, když se tu pořád vyskytujeme,“ usmála se na něho Susannah. Stařík jí odpověděl mlsným bezzubým úsměvem.

Řízek byl tuhý, ale chutný, kukuřice skoro stejně dobrá jako ta, kterou jim přichystal Andy tehdy na okraji lesa. Mísa brambor, téměř velká jako umyvadlo, musela být dvakrát naplněna, miska s omáčkou třikrát, ale pro Eddieho byla opravdovým zjevením rýže. Zalia podávala tři různé druhy, a pokud se Eddieho týkalo, každý byl lepší než předchozí. Jaffordsovi ji však jedli skoro nepřítomně, jako lidé v restauraci popíjejí vodu. Jídlo bylo završeno jablečným koláčem a potom byly děti poslány ven, aby si hrály. Děda vše korunoval zvučným říhnutím. „Žíkám díky,“ oznámil Zalii a třikrát si poklepal na hrdlo. „Výborný jako vždycky, Zi.“

„Těší mě, že vám tak chutná, dědečku.“

Tian zamručel, pak řekl: „Dědo, tady ti dva by s tebou chtěli mluvit o Vlcích.“

„Jenom Eddie, jestli vám to nevadí,“ pospíšila si Susannah rozhodně. „Pomůžu uklidit ze stolu a umýt nádobí.“

„To není potřeba,“ namítla Zalia. Eddie měl dojem, že ta žena se snaží něco naznačit Susannah pohledem – Zůstaň, líbíš se mu –, ale Susannah buď nerozuměla, nebo si toho nevšímala.

„Ale kdepak,“ řekla a přesunula se do kolečkového křesla s lehkostí nabytou dlouhou praxí. „Promluvíte s mým mužem, viďte, sai Jaffordsi?“

„To je všecko dávno,“ řekl starý muž, ale nevypadal neochotně, „a kromě toho nevím, jestli to dokážu. V hlavě še mi toho už neudrží tolik jako kdysi.“

‚Ale poslechnu si všechno, na co si vzpomenete,“ řekl Eddie. „Každé slovo.“

Tia zahýkala smíchem, jako by to byla nejlegračnější věc, jakou kdy slyšela. Zal udělal totéž, potom rukou velkou jako lopata vylovil z mísy poslední kousek šťouchaných brambor. Tian ho po ní prudce pleskl. „To se nesmí, ty darebáku nemotorná, kolikrát jsem ti to už říkal?“

„No dobže,“ uvolil se děda. „Budu trochu vyprávět, jestli budeš poslouchat, chlapče. Co jinýho teď můžu dělat než žvanit? Pomož mi špátky na verandu, protože že schodů še mi jde kapku líp než nahoru. A jestli mi pšineseš fajfku, holčičko, to mi posloužíš, protože fajfka pomáhá chlapovi v pšemýšlení, to teda pomáhá.“

„Jistěže přinesu,“ souhlasila Zalia a nevšímala si dalšího kyselého pohledu svého manžela. „Hned to bude.“

6

„To už bylo všechno moc dávno, to nesmíš zapomínat,“ začal děda, jakmile mu Zalia Jaffordsová strčila za záda polštářek a fajfka zadýmala. „Nevím jistě, ješli od tý doby pšišli Vlci dvakrát nebo tšikrát, ale já měl tehdy za sebou devatenáct sklizní, a pak šem ztratil pojem o rokách.“

Červená linka zapadajícího slunce na severozápadě získala nádhernou šedorůžovou barvu. Tian byl v chlévě u zvířat,

pomáhali mu Heddon s Heddou. Mladší dvojčata byla v kuchyni. Obři Tia a Zalman stáli na opačném konci dvora a dívali se k východu, nemluvili ani se nehýbali. Jako by se proměnili v monolity z Velikonočních ostrovů na fotografii v National Geographic. Při pohledu na ně Eddieho trochu zamrazilo. Ale stejně měl štěstí. Zdálo se, že dědovi to poměrně myslí, a i když dost šišlal a huhňal – skoro směšně –, Eddie bez potíží rozuměl všemu, co stařík povídá, aspoň zatím.

„Myslím, že na těch letech mezi tím tak nezáleží, pane," řekl Eddie.

Dědovo obočí vylétlo vzhůru. Chraptivě se zasmál. „Pane, no tohle! To už je hodně dávno, čo šem tohle slyšel! Musíš být že severního lidu!"

„Asi jsem, když na to přijde," řekl Eddie.

Děda se nadlouho odmlčel a zahleděl se do hasnoucího západu slunce. Potom se znovu ohlédl po Eddiem, trochu překvapeně. „Už šme jedli? Rejži a bandory?"

Eddiemu pokleslo srdce. „Ano, pane. U stolu za domem."

„Ptám še proto, že dyž mám kadit, obyčejně kadím hned po večeři. Nemám nucení, tak šem si žekl, že še zeptám."

„Ne. Jedli jsme."

„Aha. A jak še jmenuješ?"

„Eddie Dean."

„Aha." Starý muž potáhl z dýmky. Z nosu mu vyrazily dva proužky kouře. „A ta hnedka je tvoje?" Eddie se už chtěl zeptat, jaká hnedka, ale děda mu to hned vysvětlil. „Ta žena."

„Susannah. Ano, je to moje manželka."

„Aha."

„Pane… dědo… Vlci?" Ale Eddie už nevěřil, že z toho stařík něco dostane. Možná by Suze –

„Pokud še pamatuju, byli šme čtyři," řekl najednou děda.

„Nebylo vás pět?"

„Né, né, ale byl nás skoro švarm." Mluvil najednou suše, věcně. Taky huhňání trochu ustoupilo. „Byli šme mladý a divoký, bylo nám u prdele, jestli žijem nebo umžeme, chápeš. Prostě jsme se nasrali tak, že jsme se rozhodli bojovat, ať si ostatní žikají jo nebo ne nebo možná. Takže já… a Pokey Slidell… to byl můj nejlepší kamarád… a potom Eamon Doolin s manželkou, zrzavou Molly. Byla učiněný ďábel, když došlo na házení talížem."

„Talířem?"

„Tak, to umějí Oriziny sestry. Zi k nim taky patší. Žeknu jí, ať ti to pšedvede. Mají talíže naostšené kolem dokola až na jedno místečko, kde je ty ženské drží, chápeš. Pěkný svinstvo, to ti povím! Vedle nich vypadá chlap s kuší jako blbec. Však uvidíš."

Eddie si v duchu poznamenal, že to musí povědět Rolandovi. Nevěděl, jestli na tom házení talířem něco je, rozhodně však věděl, že mají zoufalý nedostatek zbraní.

„To Molly zabila vlka –"

„Vy ne?" Eddie užasl a pomyslel si, jak se pravda a legenda proplétají, dokud je někdo nerozmotá.

„Né, né, i když –" dědovi zasvítily oči, „možná jsem párkrát žekl, že jsem to byl já, tšeba aby byla nějaká panička povolnější, chápeš?"

„Asi jo."

„Právě zrzavá Molly to udělala tím svým talížem, taková je pravda, ale to moc pšedbíhám. Viděli jsme, jak se k nám blíží mračno prachu. Potom, takových šest kol pšed městečkem, se roztrojili."

„Cože? Nechápu."

Děda vztyčil tři svraštělé prsty, aby ukázal že se Vlci rozjeli třemi různými směry.

„Ta největší parta – odhadovali jsme podle prachu, chápeš – zamížila do městečka a rovnou k Berkovi, což dávalo smysl, protože pár lidí si usmyslelo, že schovají děcka vzadu ve skladu. Berka tam měl tajnou místnost, kde si schovával peníze a drahokamy a pár starých bouchaček a jiný zboží na výměnu, který tam nanosil. Ne nadarmo mu žikají Berka, chápeš!" Znovu ten chraptivý, kuckavý smích. „Byla to pěkná skrýš, ani lidi, kteží u toho starýho supa dělali, o ní nevěděli, ale když přišla ta chvíle, Vlci šli rovnou do ní a sebrali děti a zabili každýho, kdo se jim postavil do cesty nebo jenom slovem poprosil. A potom praštili do obchodu svýma světelnýma klackama, když odjížděli, a zapálili ho. Vyhožel do základů, tak, a my jsme měli štěstí, že nevyhoželo celý městečko, mladý sai, protože ty plameny, co šlehají z holí, co Vlci nosí, nejsou jako jinej oheň, kterej se dá uhasit vodou. Chrstni na tohle vodu, a ony se rozhoží ještě víc! Šlehají výš! A jde z nich čím dál věčí horko! Jo, hrome!"

Plivl přes zábradlí, aby svoje slova zdůraznil, pak se lišácky podíval na Eddieho.

„Tím chci žíct prostě tohle: ať si můj vnuk nebo ty a tvoje hnedka pšesvědčí, kolik lidí chce, aby bojovali, Eben Berka k nim patšit nebude. Berkové mají ten obchod odedávna a nemíněj se znovu dívat, jak jim vyhoží. Jednou jim to stačilo, zbabělcům zbabělejm, chápeš?"

„Ano."

„Ty druhý dva mraky prachu: ten větší zamížil na jih k rančům. Ten nejmenší potom po Východní cestě k malejm hospodášstvím, tam jsme tehdy byli my, a tam jsme taky číhali."

Tvář starého muže svítila vzpomínkami. Eddie v ní nezahlédl toho mladíka z dávných dob (na to byl děda moc starý), ale v jeho slzících očích uviděl všechno to vzrušení a odhodlání a hrozný strach. Tehdy toho musel být plný, všichni toho museli být plní. Eddie cítil, jak se po těch pocitech vrhá jako hladovějící po potravě, a stařec mu to musel zahlédnout v obličeji, protože se zdálo, že vyrostl a narovnal se. U vnuka se stařík s takovou reakcí rozhodně nikdy nesetkal. Tianovi nechyběla statečnost, říkám díky, ale v zásadě to byl jenom blátošlap. Ale tenhle člověk, tenhle Eddie z New Yorku… možná bude žít krátce a umře s obličejem v hlíně, ale žádný blátošlap to nebyl, u paní Orizy.

„Pokračujte," pobídl ho Eddie.

„Tak. Hned. Někteží z těch, co se k nám hnali, se oddělili a jeli k Žíční cestě, k těm malejm rýžovejm usedlostem, co tam jsou – byl vidět prach – a pár dalších zamížilo na Hrachovou cestu. Pamatuju si, že Pokey Slidell se otočil ke mně, s takovým tím kšivým úsměvem, natáhl ruku (tu, ve který neměl kuši), a žekl…“

7

To, co Pokey Slidell říká pod jasným podzimním nebem za vrzání posledních letošních cvrčků ve vysoké bílé trávě kolem nich, zní: „Jsem rád, že jsem tě poznal, Jamie Jqffordsi, to říkám věrně.“ Má na tváři úsměv, jaký Jamie ještě nikdy neviděl, ale jelikož je mu teprve devatenáct a žije tady v místě, kterému někteří říkali Okraj a jiní Srp, neviděl toho ještě spoustu. Ani neuvidí, jak se zdá. Je to křivý úsměv, ale není v něm ani stopy po zbabělosti. Jamie si domyslí, že se také tak usmívá. Stojí tady pod sluncem svých otců a brzy se jich zmocní temnota. Přišla jejich poslední hodinka.

Přesto má pevný stisk, když zmáčkne Pokeymu ruku. „Ještě není všem dnům konec, Pokey,“ prohodí.

„Doufám, že máš pravdu.“

Mračno prachu se zvedá stále blíž. Za minutku, možná dřív, už uvidí jezdce, kteří prach zvedají. A hlavně jezdci, kteří prach zvedají, uvidí je.

Eamon Doolin říká: „Víte, podle mě bychom měli zalézt tam do té strouhy,“ ukáže vedle cesty, „a pořádně se přikrčit. Potom, jakmile projedou, můžeme vyskočit a pustit se do nich.“

Molly Doolinová má na sobě upnuté černé hedvábné kalhoty a bílou hedvábnou halenku s rozepnutým límečkem, takže je vidět maličký stříbrný sklizňový talisman: Oriza se zvednutou pěstí. Molly drží v pravé ruce naostřený talíř, chladně modrý titanový kov pomalovaný jemným propleteným dekorem s motivy zelené jarní rýže. Přes rameno má přehozenou rákosovou torbu lemovanou hedvábím. Má v ní dalších pět talířů, dva své vlastní a tři matčiny. Vlasy jí v jasném slunci svítí tak jasně, až se zdá, že jí hlava hoří. Brzo hořet bude, říkám věrně.

„Dělej, co uznáš za vhodné, Eamone Dooline,“ řekne mu Molly. „Pokud jde o mě, já se odtud nehnu, i když mě tu uvidí, a budu křičet jméno své sestry, aby ho jasně slyšeli. Můžou mě klidně přejet, ale dřív jednoho zabiju nebo odříznu nohy některému tomu jejich koni, to přísahám.“

Na víc není čas. Vlci vyjíždějí z dolíku, který označuje vstup na Arraovy nevelké pozemky, a čtyři Callští je konečně uvidí a už nikdo nemluví o schovávání. Jamie skoro čeká, že Eamon Doolin, který má mírné způsoby a už ve třiadvaceti ztrácí vlasy, odhodí kuši a odpeláší do vysoké trávy s rukama nad hlavou, aby bylo jasné, že se vzdává. Jenomže on se postaví vedle manželky a založí střelu. Ozve se tiché drnčení, jak točí klikou a natahuje tětivu.

Stojí napříč cesty s botami v sypkém prachu. Přehrazují cestu. A to, co naplňuje Jamieho jako požehnání, je vznešenost. Dělají správnou věc. Umřou tady, pravda. Lepší umřít než přihlížet, jak jim kradou další děti Každý z nich přišel o svého dvojence a Pokey – který je z nich zdaleka nejstarší – přišel kvůli Vlkům o bratra a malého synka. Dělají správnou věc. Chápou, že Vlci se můžou za jejich vzpouru pomstít na ostatních, ale na tom nezáleží. Dělají správnou věc.

„Pojďte!“ zakřičí Jamie a také natáhne kuši – dvakrát zatočí klikou, až to cvakne. „Pojďte, vy parchanti! Vy zbabělí zmetci, pojďte a zkuste si něco! Ať žije Calla! Calla Bryn Sturgis!“

V rozpáleném dni nastává okamžik, kdy se zdá, že se Vlci nepřibližují a jen se tetelí na místě. Potom dusot koňských kopyt, dosud tlumený a vzdálený, zazní ostřeji. A pak Vlci jako by se vrhli vpřed rozbouřeným vzduchem. Jejich kalhoty jsou stejně šedé jako boky jejich koní. Za nimi vlají tmavě zelené pláště. Zelené kapuce obklopují masky (určitě to jsou masky), které proměňují hlavy čtyř zbývajících jezdců v hlavy hladových vlků s vyceněnými zuby.

„Čtyři proti čtyřem!“ ječí Jamie. „Čtyři proti čtyřem, jsme vyrovnaní, postavíme se jim, kamarádi! Ani krok zpět!“

Čtyři Vlci se k nim ženou na šedých koních. Muži pozvednou kuše. Molly – které se někdy říká Zrzavá Molly, a jak je zrzavá, tak je temperamentní – zvedne talíř přes levé rameno. Už nevypadá rozzlobeně, ale klidně a chladně.

Dva Vlci vzadu drží světelné hole. Zvednou je. Dva uprostřed zvednou pěsti oblečené do zelených rukavic a cosi hodí Zlé Tonky, pomyslí si Jamie klidně. To budou ony.

„Vydržte, chlapci…“ říkáPokey. „Vydržte… vydržte… teď!“

Vypustí střelu, až to zadrnčí, a Jamie vidí, že Pokey těsně minul hlavu druhého Vlka zprava. Eamon zasáhne do krku koně nalevo. Zvíře bláznivě zařičí a zapotácí se ve chvíli, kdy Vlkům zbývá posledních čtyřicet yardů. Vrazí do sousedního koně zrovna v okamžiku, kdy jezdec hodí tou věcí v ruce. Je to opravdu jedna Zlá Tonka, ale odletí daleko stranou a žádný z jejích naváděcích systémů se nedokáže zaměřit.

Jamieho střela zasáhne hrudník třetího jezdce. Jamie chce vítězně zakřičet, ale křik mu odumře ještě v hrdle. Střela se odrazí od hrudníku, jako by se odrazila od Andyho nebo od balvanu na Svinském poli.

Mají brnění, ach ty parchante, ty máš brnění pod tou zatracenou –

Další Zlá Tonka už letí správně a zasáhne Eamona Doolina přímo do obličeje. Hlava se mu rozletí ve sprše krve a kostí a šedé kašovité hmoty. Zlá Tonka letí ještě možná třicet kroků, pak se stočí a letí zpátky. Jamie se přikrčí a zaslechne, jak mu prosviští nad hlavou a za letu tiše, nebezpečně hučí.

Molly se ani nepohne, ani když ji pokropí manželova krev a mozek. Teď zaječí: „TOHLE JE ZA MINNIE, VYHAJZLOVÉ!“ a hodí talířem. Vzdálenost už je velmi krátká – vlastně skoro žádná – ale ona hodí prudce a talíř vyletí vzhůru, sotva ho pustí z ruky.

Příliš prudce, zlato, pomyslí si Jamie, když se přikrčí před rozmachem světelné hole (ta světelná hůl taky tak divně, divoce hučí). Příliš prudce, jo, hrome.

Ale Vlk, na kterého Molly mířila, se vysloveně srazí s letícím talířem. Talíř udeří přímo v místě, kde zelená kapuce překrývá vlčí masku. Ozve se divný, tlumený zvuk – krach! – a příšera spadne pozadu z koně, jen rozhodí ruce v zelených rukavicích.

Pokey a Jamie divoce zaječí, ale Molly jenom chladnokrevně sáhne do torby pro další talíř, má je tam úhledně naskládané tupým koncem pěkně nahoru. Zrovna vytahuje další, když jí jedna světelná hůl odřízne ruku od těla.

Zapotácí se, prudce vycení zuby a padne na koleno a blůza jí vzplane. Jamie užasne, když vidí, že sahá po talíři v uříznuté ruce, která leží v prachu na cestě.

Tři zbývající Vlci se prohnali kolem. Ten, kterého Molly dostala talířem, se válí na cestě, prudce sebou škube, ruce v rukavicích kmitají k nebi, jako by se snažily říct: „Co mám dělat? Co mám s těmi zatracenými blátošlapy dělat?“

Zbývající tři otočí koně v dokonalé souhře jako vycvičení vojáci kavalerie a ženou se zpátky k nim. Molly vytrhne talíř z vlastních mrtvých prstů a pak padne na záda a zaplaví ji oheň.

„Stůj, Pokey!“ křičí Jamie hystericky, zatímco se na ně pod žhavým ocelovým nebem žene smrt. „Stůj, bohové ať je proklejí!“ A stále ten pocit vznešenosti, zatímco se vzduchem vznáší pach spálených těl Doolinových. Toto měli udělat už dávno, tak, a všichni, protože Vlci se dají porazit, i když nejspíš nepřežijí, aby to mohli vyprávět, a tihle svého mrtvého compadre odvezou, takže se to nikdo nedoví.

Zadrnčí to, když Pokey vystřelí další šipku, a vzápětí dostane Zlou Tonkou přímo do středu těla a Pokey vybuchne z šatů na všechny strany, krev a potrhané maso se rozletí z rukávů, z utrženého poklopce. Jamieho to znovu pokropí, tentokrát je to horká fašírka, která bývala jeho přítelem. Vystřelí ze své kuše a vidí, že střela vyryla rýhu v boku šedého koně. Ví, že nemá smysl se shýbat, ale stejně se přikrčí a cosi mu provrčí nad hlavou. Jeden z koní do něho prudce v cvalu vrazí a shodí ho do příkopu, kam se chtěl schovat Eamon. Kuše mu vyletí z ruky. Zůstane ležet s otevřenýma očima, nehýbe se, když jezdci znovu otočí koně, ví, že nezbývá než dělat mrtvého a doufat, že ho minou. Nestane se to, jistěže ne, ale nic jiného dělat nemůže, a tak to dělá, snaží se získat skelný mrtvolný pohled. Ví, že za několik vteřin ho předstírat nebude. Cítí prach, slyší cvrčky v trávě a on se k těm věcem přimkne, protože ví, že to je to poslední, co cítí a slyší, že to poslední, co uvidí, budou Vlci, kteří se na něho vrhnou se strnule vyceněnými zuby.

Dusot kopyt se blíží.

Jeden z Vlků se v sedle otočí a za jízdy hodí rukou v rukavici Zlou Tonku. Ale zrovna v té chvíli jeho kůň přeskočí tělo shozeného Vlka, který sebou stále cuká na silnici, i když jeho ruce už se sotva zvedají. Zlá Tonka proletí nad Jamiem dost vysoko. Jamie skoro cítí, jak váhá a hledá kořist. Pak odfrčí dál na pole.

Vlci jedou na východ a víří za sebou prach. Zlá Tonka se vrátí a znovu proletí nad Jamiem, tentokrát ještě výš a pomaleji. Šedí koně procválají zatáčkou padesát yardů východně a ztratí se z dohledu. Poslední, co z nich Jamie vidí, jsou tři zelené pláště, které se třepotají skoro rovnoběžně za nimi.

Jamie se v příkopu postaví na nohy, které se pod ním podlamují. Zlá Tonka provede další kličku a vrací se, tentokrát přímo k němu, ale už se pohybuje pomalu, jako by tomu, co ji pohání, docházely síly. Jamie se vyškrábe zpátky na cestu, padne na kolena vedle hořících zbytků Pokeyho těla a popadne kuši. Tentokrát ji chytí na opačném konci, jako palici. Zlá Tonka křižuje k němu. Jamie zvedne kuši k rameni, a když se ta věc přiblíží, srazí ji ve vzduchu jako obří mouchu. Věc padne do prachu vedle Pokeyho utržených bot, zůstane tam ležet a jenom zlobně bzučí a snaží se vzlétnout.

„Tu máš, hajzle!“ zachrčí Jamie a začne na tu věc hrnout prach. Brečí. „Tu máš, mrcho! Tu máš!“ Nakonec předmět zmizí pod hromadou bílého prachu, která bzučí a třese se a nakonec znehybní.

Nemůže se zvednout – nemá sílu, aby se postavil na nohy, sotva může věřit tomu, že je naživu – a tak se sune po kolenou k příšeře, kterou zabila Molly… a příšera už je mrtvá, nebo aspoň leží bez pohnutí. Chce jí stáhnout masku, vidět, co je pod ní. Nejdřív do ní kope oběma nohama jako děcko, když má záchvat. Vlkovo tělo se houpe sem a tam, pak znovu znehybní. Vychází z něho pronikavý, odporný puch. Z masky, která jako by se rozpouštěla, stoupá kouř smrdící hnilobou.

Mrtvý, pomyslí si chlapec, ze kterého se nakonec stane dědeček, nejstarší žijící člověk v Calle. Mrtvý, tak, není pochyb. Tak se vzchop, zbabělce! Vzchop se a strhni mu masku!

Udělá to. Pod rozpáleným podzimním sluncem sevře hnijící masku, která mu na dotek připadá jako nějaká kovová síťka, zatáhne a pak uvidí…

8

Eddie si chvilku neuvědomoval, že stařík přestal vyprávět. Byl stále ponořený do příběhu, jako uhranutý. Zřetelně všechno viděl, jako by se on sám ocitl na Východní cestě, klečel v prachu s kuší u ramene jako baseballovou pálkou, připravený srazit blížící se Zlou Tonku ze vzduchu.

Potom kolem terasy projela směrem ke stodole Susannah s mísou zrní v klíně. Cestou se po nich zvědavě podívala. Eddie se probral. Nepřišel sem pro zábavu. Pomyslel si, že samotný fakt, že ho takový příběh mohl pobavit, o něm cosi vypovídá.

„A dál?“ zeptal se Eddie stařík, když Susannah zmizela ve chlévě. „Co jste viděl?“

„Ech?“ dědeček se po něm podíval tak dokonale zmateně, že si Eddie zoufal.

„Co jste viděl? Když jste sundal tu masku?“

Ten prázdný pohled – světla svítí, ale nikdo není doma – ještě chvíli vydržel, pak se stařík vzpamatoval. Ohlédl se po domě. Podíval se na černá vrata do stodoly a jazýček fosforového světla hluboko uvnitř. Rozhlédl se po dvoře.

Bojí se, pomyslel si Eddie. Je vyděšený k smrti.

Eddie se pokusil si namluvit, že je to jenom stařecká paranoia, ale stejně ho zamrazilo.

„Pojď blíž,“ zamumlal děda, a když Eddie poslechl, dodal: „Pověděl jsem to jedině svýmu klukovi Lukeovi… Tianovu tátovi, chápeš. To bylo až za spoustu roků. Žekl mi, abych o tom nikomu jinýmu nevykládal. Já na to: Ale Lukey, co kdyby to mohlo pomoct? Co kdyby to mohlo pomoct, až pšijdou pšíště?“

Dědovy rty se sotva hýbaly, ale huhňání skoro zmizelo a Eddie mu dokonale rozuměl.

„A on na to: Tati, jestli fakt vězíš, že by to mohlo pomoct, proč to žíkáš až teď? A já mu nemohl odpovědět, mladíku, protože jsem držel hubu jenom proto, že mi to napovídala intuice. Kromě toho, k čemu by to bylo dobrý? Co by to změnilo?“

„Já nevím," řekl Eddie. Měli obličeje těsně u sebe. Eddie cítil v dechu starého Jamieho hovězí a omáčku. „Jak bych mohl, když jste mi ještě neřekl, co jste viděl?"

„Červený král vždycky najde svoje lokaje, žekl mi můj kluk. Bylo by dobrý, kdyby se nikdo nedozvěděl, že jsi tam byl, a ještě lepší by bylo, kdyby nikdo neslyšel, co jsi tam viděl, nebo se jim to donese, tak, dokonce i do Hromový tišiny. A já pochopil smutnou věc, mladíku."

I když Eddie málem nadskakoval netrpělivostí, nejlepší asi bylo, aby si stařík zvolil vlastní tempo. „Copak, dědo?"

„Pochopil jsem, že Luke mi vůbec nevěží. Myslel si, že jeho vlastní táta si vymýšlí, vykládá báchorky o tom, že je vlkobijec, aby si dodal důležitosti. Ale i blbec by viděl, že kdybych si chtěl něco vymýšlet, vykládal bych, že to já jsem zabil Vlka, a ne manželka Eamona Doolina."

To dává smysl, pomyslel si Eddie a pak si vzpomněl, že děda přece jenom naznačil, že nejednou si tu zásluhu přičetl. Musel se usmát.

„Lukey se bál, že by mohl to moje vyprávění uslyšet ještě někdo jiný a uvěžit mi. Pak by se to doneslo Vlkům a já bych mohl skončit mrtvý jenom kvůli tomu, že vykládám nějaký báchorky. Ne že by to báchorka byla." Slzící staré oči se v houstnoucím šeru prosebně zahleděly Eddiemu do obličeje. „Ty mi věžíš, že?"

Eddie přikývl. „Vím, že vyprávíte pravdivě, dědo. Ale kdo…" Eddie se odmlčel. Kdo by vás podrazil? Taková otázka se mu drala na rty, ale děda by možná nerozuměl. „Ale kdo by to prozradil? Koho jste podezíral?"

Děda se rozhlédl po ztemnělém dvoře, už se zdálo, že něco poví, ale pak neřekl nic.

„Povězte mi to," naléhal Eddie. „Povězte mi, co –"

Velká suchá ruka, roztřesená věkem, ale stále úžasně silná, ho popadla za krk a přitáhla blíž. Štětinaté vousy zaškrábaly Eddiemu o ucho, až se celý otřásl a naskočila mu husí kůže.

Děda zašeptal devatenáct slov, zatímco poslední denní světlo vyprchávalo a do Cally přicházela noc.

Eddie Dean vytřeštil oči. Jeho první myšlenkou bylo, že teď rozumí tomu s těmi koňmi – všemi těmi šedými koňmi. Jeho druhou myšlenkou bylo: No jistě. Dokonale to do sebe zapadá. Měli jsme to vědět.

Devatenáct slov bylo proneseno a děda přestal šeptat. Ruka, která svírala Eddiemu krk, padla zpátky dědovi do klína. Eddie k němu otočil obličej. „Je to pravda?"

„Tak, pistolníku," řekl stařík. „Pravda pravdoucí. Nemůžu žíct, jak to bylo u jinejch, protože stejný masky můžou zakrývat různý obličeje, ale –"

„Ne," řekl Eddie a pomyslel na šedé koně. Nemluvě o všech těch šedých kalhotách. A všech těch zelených pláštích. Dokonale to do sebe zapadalo. Jakou že to zpívala píseň jeho matka? Jsi teď v armádě, už nejsi za pluhem. Nikdy nezbohatneš, ty parchante, jsi teď v armádě.

„Musím ten příběh vyprávět svému dinhovi," řekl Eddie.

Děda pomalu přikývl. „Tak, jak chceš. Já s klukem moc nevycházím, chápeš. Lukey zkusil kopat studnu tam, kam Tian ukázal virgulí, chápeš."

Eddie přikývl, jako by tomu rozuměl. Později mu Susannah vysvětlila, že virgule je proutek.

„Proutkař?" ozvala se Susannah ze tmy. Potichu se vrátila a rozmáchla se rukama, jako by držela věštecké kůstky.

Stařík se na ni překvapeně podíval a pak přikývl. „Virgulák, tak. Byl jsem proti tomu, ale když pšišli Vlci a vzali jeho sestru, Tiu, Lukey udělal, co mladej chtěl. Umíte si to představit nechat sotva sedmnáctiletýho zelenáče, aby se podle něho kopala studna? Ale Luke ho nechal kopat a byla tam voda, to se musí nechat, všichni jsme ji viděli, jak se leskne, a čichali jsme ji, ale pak se jílový stěny sesunuly a pohřbily kluka zaživa. Vykopali jsme ho, ale už byl na tý slavný mýtině, krk a plíce plný jílu a bahna."

Pomalu, pomalounku stařík vytáhl z kapsy šátek a otřel si jím oči.

„Mladej a já jsme si od té doby nežekli normálního slova. Ta studna je vykopaná mezi námi, to vidíte. Ale má pravdu v tom, že se chce postavit Vlkům, a jestli mu něco za mě žeknete, povězte mu, že děda je na něho pyšnej a vzdává mu čest, jo, hrome! Má jaffordsovskou krev, tak! Necouvli jsme tehdy pšed lety, a teď se krev projevuje." Přikývl, tentokrát ještě pomaleji. „A povězte to svýmu dinhovi, tak! Každý slovo! A jestli se to prolákne… jestli mají Vlci vyjet z Hromový tišiny pro jednoho šešchlýho dědka jako já…"

Vycenil zbývajících pár zubů v úsměvu, který Eddiemu připadal neobyčejně hrozivý.

„Požád ještě dokážu natáhnout kuši a cosi mi žíká, že ta tvoje hnedka by se mohla naučit házet talížem, i když nemá nohy."

Stařík se zahleděl do tmy.

„Jen ať si pšijdou," řekl tiše. „Uvidíme, kdo še bude smát naposled, jo, hrome. To uvidíme."

VII.
Nokturno, hlad
1

Mia byla znovu v hradu, ale tentokrát bylo všechno jiné. Tentokrát se nepohybovala pomalu, nepohrávala si se svým hladem jako dřív, kdy věděla, že se brzy nakrmí, a to dosyta, že ona i její chlapíček budou spokojeni. Tentokrát v nitru cítila zuřivé zoufalství, jako by v břiše měla divoké zvíře zavřené v kleci. Chápala, že to, co cítila při všech předchozích výpravách, nebyl vůbec hlad, ten opravdový, ale že to byl jenom zdravý apetit. Dnes to bylo jiné.

Přichází jeho čas, pomyslela si. Potřebuje víc jíst, aby získal sílu. A já také.

Jenže se bála – děsila se –, že nešlo jenom o větší porci jídla. Existovalo něco, co musela sníst, něco zvláštního. Chlapíček to potřeboval, aby… no, aby…

Aby konečně přišel.

Ano! Ano, přesně tak, aby přišel! A ona to určitě najde v hodovní síni, protože v hodovní síni bylo všechno – tisíce

jídel, jedno šťavnatější než druhé. Prozkoumá celý stůl a až najde to pravé – tu pravou zeleninu nebo koření nebo maso nebo rybu –, útroby a nervy zakřičí a ona to sní… nebo to zhltne…

Vyrazila ještě rychleji a pak se rozběhla. Matně si uvědomovala, že nohy jí o sebe šustí, protože má kalhoty. Džíny jako kovboj. A místo sandálů má vysoké boty.

Farmářky, zašeptala v duchu té druhé. Farmářské boty, ať ti slouží.

Ale na tom nezáleželo. Záleželo na tom, že musela jíst, cpát se (ach, měla takový hlad) a že musela najít pro chlapíčka to pravé. Najít to, co je oba posílí a přivodí porod.

Uháněla po širokém schodišti dolů do monotónního pulsování slo–tranových strojů. Touto dobou by ji už měly obklopovat nádherné vůně – pečeného masa, smažených kuřat, ryb na bylinách –, ale ona žádné jídlo necítila.

Možná mám rýmu, pomyslela si, zatímco její boty dusaly po schodech. Určitě je to tak, musím mít rýmu. Nosní sliznici mám oteklou a nic necítím –

Ale cítila. Cítila prach a starobu. Cítila prosakující vlhkost a slabý pach motorového oleje a plísně, která nemilosrdně pohlcovala tapiserie a závěsy zavěšené v zborcených pokojích.

Cítila tyto věci, ale žádné jídlo.

Prolétla po černé mramorové podlaze k dvoukřídlým dveřím, aniž si uvědomila, že je sledována – tentokrát nikoli pistolníkem, ale vytřeštěným rozcuchaným chlapcem v bavlněné košili a bavlněných šortkách. Mia přeběhla chodbu s dlažbou z červených a černých mramorových čtverců a ozdobenou sochou z mramoru propleteného ocelí. Nezastavila se, aby pozdravila, ani nekývla hlavou. To, že by ona mohla mít takový hlad, by se dalo vydržet. Ale u chlapíčka ne. U chlapíčka nikdy.

Zastavil ji (ale jen na několik vteřin) vlastní obraz, rozmazaný a nezřetelný, odrážející se v chromované oceli na soše. Nad džínami měla obyčejnou bílou košili (takovése říká tričko, zašeptalo jí v hlavě) s jakýmsi nápisem a obrázkem.

Na tom obrázku bylo zřejmě prase.

Nestarej se, co máš na košili, ženo. Teď záleží na chlapíčkovi. Musíš nakrmit chlapíčka!

Vtrhla do hodovní síně a tam se s vyjeknutím zastavila. Pokoj byl ponořený do stínů. Několik málo elektrických pochodní stále svítilo, ale většina oslepla. Zatímco se rozhlížela, ta poslední, která zatím hořela na opačném konci místnosti, zablikala, zabzučela a zhasla. Místo bílých zvláštních talířů tu byly modré, ozdobené zelenými výhonky rýže. Rýžové rostliny vytvářely velké písmeno Zn, což, jak věděla, znamenalo věčnost a nyní také hop, hop-ala. Ale na talířích nezáleželo. Na zdobení nezáleželo. Záleželo na tom, že talíře a nádherný křišťál byly prázdné a zaprášené.

Ne, všechno nebylo prázdné. V jednom poháru uviděla mrtvého pavouka. Černou vdovu, která tam ležela s nohama přitisknutýma k červenému znaku na břiše.

Uviděla, že ze stříbrného kbelíku vyčuhuje hrdlo vinné láhve, a v břiše jí rezolutně zakručelo. Popadla ji, sotva si všimla, že v kbelíku už není ani voda, natož led, byl úplně suchý. Aspoň že láhev byla těžká a bylo v ní dost tekutiny, kterou mohla vyzunknout –

Ale než Mia stačila sevřít do rtů hrdlo láhve, ovanul ji pach octa tak silný, až se jí rozslzely oči.

„Doprdele!“ vykřikla a odhodila láhev na zem. „Doprdele, sakra!“

Láhev se roztříštila o kamennou podlahu. Cosi překvapeně vykviklo a uteklo pod stůl.

„Jo, radši utečte!“ zaječela. „Zmizte, ať jste, co jste! Tady je Mia, dcera nikoho, a nemá dobrou náladu! Ale já se nakrmím! Ano! Nakrmím!“

To byla smělá řeč, ale nejdřív neviděla na stole nic, co by mohla sníst. Ležel tam chleba, ale ten kousek, který se obtěžovala vzít do ruky, se dávno proměnil v kámen. Byly tam jakési zbytky, zřejmě z ryby, ale ty zpráchnivěly a hemžily se zelenobílými červy.

V žaludku jí kručelo, odporná podívaná ho nezkrušila. Ba hůř, cosi pod žaludkem se neklidně obracelo a kopalo a křičelo, že má hlad. Nekřičelo to doslova, ale otáčelo to jakýmisi spínači v jejím nitru, kdesi v nejprimitivnějších hlubinách nervového systému. V krku jí vyschlo, ústa se svraštila, jako by se skutečně napila zkyslého vína. Zrak se jí zostřil, protože oči se jí rozšířily a vystoupily z důlků. Každá myšlenka, každý smysl a každý instinkt se upnul k jedinému: jídlo.

Za protilehlým koncem stolu viselo plátno a na něm byl zobrazen Artur Eld, s mečem vysoko zvednutým, jak projíždí bažinou s třemi rytíři–pistolníky za sebou. Kolem krku měl Saitu, velkého hada, kterého zřejmě právě zabil. Další úspěšná výprava! Ať ti slouží! Ti muži a jejich výpravy! Pche! Co pro ni znamenalo zabití kouzelného hada? Nosila v břiše chlapíčka a ten měl hlad.

Hlad, pomyslela si hlasem, který jí nepatřil. Má hlad.

Za plátnem byly dvoukřídlé dveře. Strčila do nich a prošla jimi, stále si neuvědomovala, že na druhém konci hodovní síně stojí chlapec Jake, stojí tam v prádle a ustrašeně se na ni dívá.

Kuchyň byla taky prázdná, zaprášená. Pulty byly poťapané stopami zvířátek. Hrnce a pánve a rošty byly poházené na podlaze. Za vším tím nepořádkem stály čtyři dřezy, jeden plný stojaté vody, která se proměnila v rasový sliz. Místnost osvětlovaly zářivky. Jenom několik z nich svítilo klidným světlem. Většina jich blikala, takže tomu smetišti dodávaly nepřirozený a přízračný nádech.

Prodírala se kuchyní, odkopávala z cesty hrnce a pánve. V řadě tu stály čtyři obrovské trouby. Dvířka u třetí byla pootevřená. Zevnitř vycházelo teplo jako z krbu šest nebo osm hodin poté, co shořely poslední uhlíky, a vůně, při které se její žaludek znovu vzbouřil. Byla to vůně čerstvě upečeného masa.

Mia otevřela dvířka. Uvnitř byla opravdu jakási pečeně. Hodovala na ní krysa velká jako kocour. Otočila hlavu, když za ní cinkla dvířka, a podívala se na ni černýma nebojácnýma očima. Fousky, mastné od sádla, se zacukaly. Pak se otočila zpátky k pečeni. Mia slyšela, jak krysa mlaská a trhá maso.

To ne, pane Kryso. To nezbylo pro vás. To zbylo pro mě a mého chlapíčka.

„Poslední šance, příteli!“ zazpívala, když se otočila k pultům a skříňkám pod nimi. „Měl byste utéct, dokud to jde! Varuju vás!“

Otevřela zásuvku a našla jenom prkénka a váleček. Chvilku uvažovala nad válečkem, ale nechtěla si podlévat večeři větším množstvím krysí krve, než bude nezbytné. Otevřela spodní skříňku a našla formičky na cukroví a zákusky. Přesunula se vlevo. Otevřela další zásuvku a v ní bylo to, co hledala.

Mia se nad noži zamyslela a nakonec místo nože vzala vidlici na maso. Měla dva patnácticentimetrové ocelové bodce. Odnesla ji k řadě trub, zaváhala a zkontrolovala i zbývající tři. Ty byly prázdné, jak tušila. Cosi – jakýsi osud jakási prozřetelnost jakési ka – jí zanechalo čerstvé maso, ale jen pro jednoho. Pan Krysa si myslel, že pro něho. Pan Krysa udělal chybu. Další už neudělá, pomyslela si Mia. Aspoň ne na této straně mýtiny.

Sklonila se a znovu jí zaplnila nos vůně čerstvé vepřové pečeně. Rty se jí roztáhly a z koutků jí tekly sliny. Tentokrát se pan Krysa neohlédl. Pan Krysa si řekl, že Mia nepředstavuje žádnou hrozbu. Dobře. Naklonila se dál, nadechla se a napíchla ho na vidlici. Krys-kebab! Vytáhla ho ven a podržela si ho před obličejem. Krysa zuřivě kvičela, nohy jí kmitaly ve vzduchu, hlava se zmítala sem a tam, krev stékala po rukojeti vidlice do sevřené pěsti. Odnesla krysu, která sebou stále mrskala, do dřezu se stojatou vodou a shodila ji tam. Krysa cákla do kalu a zmizela. Na okamžik se nad hladinu vystrčil cukající čumák, ale ten pak zmizel taky.

Prošla kolem řady dřezů a zkoušela kohoutky, a z toho posledního vyloudila čůrek vody. Opláchla si zakrvácenou ruku, až čůrek vyschl. Pak se vrátila k troubě, ruku si utřela o zadnici kalhot. Neviděla Jakea, který stál těsně u kuchyňských dveří a sledoval ji, i když se nijak neschovával.

Naprosto se soustředila na vůni masa. Nestačilo a nebylo to přesně to, co potřeboval její chlapíček, ale prozatím se s tím spokojí.

Sáhla dovnitř, chytila pekáč ze stran a pak s vyjeknutím ucukla, potřásla prsty a zašklebila se. Šklebila se bolestí, ale taky trochu posměšně. Pan Krysa byl asi trochu odolnější vůči horku než ona nebo měl možná větší hlad. I když bylo těžké věřit, že by někdo nebo něco mohlo mít větší hlad než ona v této chvíli.

„Já mám hlad!“ zaječela se smíchem a procházela kolem šuplíku a rychle je otvírala a zavírala. „Mia je hladová dáma, to teda je! Nechodila na Morehouse, nechodila do žádného housu, ale má hlad! A můj chlapíček je taky hladový!“

V poslední zásuvce (jako obvykle) našla chňapky, které hledala. Odspěchala s nimi zpátky k troubě, shýbla se a vytáhla pečeni ven. Smích uťalo překvapené vyjeknutí… a potom se rozchechtala znovu, hlasitěji a veseleji než předtím. Je to ale husa! Hlava pitomá! Na okamžik měla dojem, že pečené s pěkně vypečenou kůrčičkou a jenom na jednom místě okousaná krysou je malé děcko. Ano, to pečené prase opravdu trochu vypadalo jako dítě… mimino… něčí chlapíček… ale teď, když už je pekáč venku a vidí zavřené oči a zčernalé uši a opečené jablko v hubičce, není pochyb, oč jde.

Když pekáč stavěla na stůl, znovu si vzpomněla na svůj odraz, který viděla na chodbě. Ale ten teď pustila z hlavy. Útroby jí řičely hladem. Vytáhla řeznický nůž ze zásuvky, ve které našla i vidlici na maso, a odřízla místo, kde hodoval pan Krysa, jako když se odřezává červí díra z jablka. Hodila ten kousek za sebe, pak zvedla celou pečeni a zabořila do ní obličej.

Od dveří ji pozoroval Jake.

Když utišila nejhorší hlad, rozhlédla se Mia po kuchyni s výrazem, který kolísal mezi zadumáním a zoufalstvím. Co bude dělat, až bude po pečeni? Co bude jíst, až příště přijde takový hlad? A kde měla najít to, co její chlapíček opravdu chtěl, opravdu potřeboval? Udělala by cokoli, aby to našla a obstarala si toho pořádné zásoby, toho zvláštního jídla nebo pití nebo vitamínů nebo co to bylo. Vepřová pečeně se tomu blížila (dost na to, aby chlapíček znovu usnul, díky všem bohům a Člověku Ježíši), ale ne dost.

Práskla prozatím se sai Prasničkou zpátky do pekáče, stáhla si tričko přes hlavu a otočila ho, aby se podívala, co na něm vpředu je. Byla tam kresba prasátka, zřejmě do červena upečeného, ale zdálo se, že mu to nevadí. Radostně se usmívalo. Nad ním bylo westernovým písmen napsáno: U JIŽANSKÉHO PRASÁTKA, LEX A 61. A pod tím: „NEJLEPŠÍ ŽEBÍRKA V NEW YORKU“ – ČASOPIS GOURMET.

U jižanského prasátka, pomyslela si. U jižanského prasátka. Kde už jsem to slyšela?

Nevěděla, ale věřila, že dokáže najít Lexingtonskou ulici, když bude muset. „Je hned mezi Třetí a Parkovou,“ řekla. „Správně, že?“

Chlapec, který už vyklouzl ven, ale nechal pootevřené dveře, to zaslechl a zoufale přikývl. Ulice byla přesně tam, kde říkala.

Dobrá, dobrá, pomyslela si Mia. To všechno zatím stačí, aspoň v rámci možností, a jak říkala ta ženská z knížky, zítra je taky den. Budeme si kvůli tomu dělat vrásky zítra. Je to tak?

Je. Znovu zvedla pečeni a pustila se do jídla. Mlaskala skoro stejně jako předtím krysa. Opravdu se moc nelišily.

2

Tian a Zalia se pokusili přenechat Eddiemu a Susannah svou ložnici. Přesvědčit je, že hosté opravdu nechtějí jejich ložnici – že se jim tam vlastně nespí pohodlně –, nebylo snadné. Nakonec to dokázala Susannah, která Jaffordsovým váhavě, důvěrně sdělila, že se jim v městě Ludu stalo něco hrozného, něco tak traumatizujícího, že už ani jeden z nich nemůže v domě klidně spát. Stodola, kde člověk vidí otevřenými vraty ven, kdykoli se mu zachce, je mnohem lepší.

Byla to dobrá báchorka, a dobře podaná. Tian a Zalia poslouchali soucitně a důvěřivě, až se Eddie cítil provinile. V Ludu se jim stala spousta hrozných věcí, to byla pravda, ale nic z toho je nepoznamenalo tak, aby byli ze spaní v domě nervózní. Aspoň se tak domníval. Od té doby, co odešli ze svého světa, strávili pod opravdovou střechou opravdového domu jedinou (předchozí) noc.

Eddie teď seděl se zkříženýma nohama na jedné z pokrývek, kterou jim Zalia dala, aby si ji rozprostřeli na seně, druhé dvě byly shrnuty stranou. Díval se ven na dvůr, kolem verandy, kde děda vyprávěl svůj příběh, až k řece. Občas zpoza

mraků vykoukl měsíc, střídavě celou scenérii stříbrně osvětloval a zase ji halil do tmy. Eddie sotva vnímal, na co se dívá. Uši měl nastražené k přízemí stodoly pod sebou, kde byla stání a kotce. Ona byla někde dole, byl si tím jist, ale Bože, byla tak potichu.

A mimochodem, co je zač? Mia, říká Roland, ale to je jenom jméno. Co je vlastně zač?

Ale to nebylo jenom jméno. V Ušlechtilé řeči to znamená matka, to mu řekl pistolník.

Znamená to matka.

Jo. Ale ona není matka mého děcka. Ten chlapíček není můj syn.

Zdola se ozvalo tiché cinknutí a po něm vrzlo prkno. Eddie ztuhl. Byla tedy dole. Začal už pochybovat, ale byla tam.

Probudil se asi po šesti hodinách hlubokého spánku beze snů a zjistil, že zmizela. Zašel k vikýři, který zůstával otevřený, a vyhlédl ven. A uviděl ji. Dokonce i v měsíčním světle poznal, že tam dole v pojízdném křesle není ve skutečnosti Susannah. Nebyla to jeho Suze ani Odetta Holmesová nebo Detta Walkerová. Ale nebyla tak docela cizí. Ona –

Viděl jsi ji v New Yorku, jenomže tehdy měla nohy a věděla, jak je používat. Měla nohy a nechtěla se přibližovat k růži. Měla k tomu své důvody, a zatraceně dobré, ale víš, jaký byl podle mě ten pravý důvod? Myslím, že se bála, že růže ublíží tomu, co nosí v břiše.

I tak mu bylo líto té ženy dole. Ať už nosila v břiše cokoliv nebo kohokoliv, ocitla se v této situaci při zachraňování Jakea Chamberse. Zdržovala démona kruhu, lapila ho v sobě na tak dlouho, aby Eddie stačil dokončit vyřezávaný klíč.

Kdybys to stihl dřív – kdybys nebyl tak pitomý sráč –, možná by se v takové kaši neocitla, napadlo tě to vůbec?

Eddie tu myšlenku zahnal. Byl v ní kousek pravdy, samozřejmě –opravdu ztratil sebedůvěru, když vyřezával klíč, což byl důvod, proč nebyl ještě hotový, když přišel čas přivést Jakea –, ale s takovým způsobem přemýšlení skoncoval. Nebylo k ničemu, snad jen s výjimkou skutečně důkladného sebemrskačství.

Ať už ta žena byla kdokoliv, srdce mu nad ní usedalo, když ji tak dole viděl. Za nočního ticha, za střídání stříbrného světla a tmy, pojížděla žena s křeslem Susannah sem a tam po dvoře… pak zase zpátky… znovu na druhou stranu… pak doleva… doprava. Trochu mu připomněla ty staré roboty na Šardikově mýtině, ty, které na Rolandův pokyn postřílel. A překvapovalo ho to? Upadl do ospalého uvažování o těch robotech a o tom, co o nich řekl Roland: Myslím, že jsou to velmi smutná stvoření, svým způsobem. Eddie je zbaví trápení. A to udělal, po chvíli přesvědčování: toho, jenž vypadal jako traktor, který kdysi dostal k narozeninám, i tu mrzutou nerezocelovou krysu. Postřílel je všechny kromě posledního, jakési mechanické létající věci. Tu dostal Roland.

Stejně jako staří roboti i ta žena na dvoře pod ním chtěla někam jít, ale nevěděla kam. Chtěla něco dostat, ale nevěděla co. Otázka byla, co měl udělat on?

Jen se dívat a čekat. Využij čas, abys vymyslel další báchorku pro případ, že se někdo probudí a uvidí ji na dvoře, jak pojíždí s křeslem sem a tam. Třeba další post-traumatický syndrom z Ludu.

„Hele, na mě to zabírá," zamumlal, ale zrovna v té chvíli se Susannah otočila a rozjela se znovu ke stodole, najednou velmi cílevědomě. Eddie si lehl a chystal se předstírat spánek, ale místo aby ji uslyšel šplhat nahoru, zaslechl slabé cinknutí, namáhavé zamručení a potom vrzání prken, které postupovalo dozadu do chléva. V duchu ji viděl, jak vysedá z křesla a míří dozadu, plazí se svým obvyklým rychlým tempem… a míří kam?

Pět minut ticha. Zrovna začal propadat nervozitě, když se ozvalo zakvičení, krátké a prudké. Tolik se podobalo výkřiku dítěte, že se mu varlata stáhla a naskočila mu husí kůže. Podíval se k žebříku, který vedl dolů do chléva, a přinutil se ještě chvíli počkat.

To bylo prase. Jedno z těch mladých. Jenom podsvinče, nic víc.

Možná, ale před oči se mu neustále vracel obrázek mladších dvojčat. Zvlášť té holčičky. Lia, to se rýmuje s Mia. Jsou to teprve děti a bylo bláznivé myslet si, že by Susannah podřízla nějakému děcku krk, naprosto šílené, ale…

Ale tam dole není Susannah, a jestli si začneš myslet, že je, tak budeš pořádně trpět, jak už jsi skoro trpěl dřív.

Trpěl, sakra. Skoro ho tehdy zabila. Ti humroidi mu skoro uhryzali obličej.

To Detta mě předhodila těm plazivým potvorám. Tohle není ona.

To byla pravda, ale i když měl pocit – vlastně jen tušení –, že Mia by mohla být mnohem milejší než Detta, byl by blázen, kdyby na to vsázel život.

Nebo životy dětí? Tianových a Zaliiných dětí?

Seděl tam, potil se a nevěděl, co dělat.

Po chvíli, která se zdála nekonečná, se ozvalo další cinkání a vrzání. Poslední se ozvalo přímo pod žebříkem, který vedl na seník. Eddie si znovu lehl a zavřel oči. Ale ne úplně. Díval se pod řasami a viděl, jak se jí nad podlahou seníku objevila hlava. V té chvíli vyplul měsíc zpoza mraku a zaplavil seník světlem. Eddie uviděl v koutcích jejích úst krev, tmavou jako čokoláda, a přikázal si, že ji musí ráno otřít. Nechtěl, aby ji tak viděl někdo z Jaffordsových.

Hlavně chci uvidět dvojčata, pomyslel si Eddie. Obě sady, všechny čtyři, živé a zdravé. Zvlášť Liu. Co ještě chci? Aby se Tian vrátil z chléva a mračil se. Aby se nás zeptal, jestli jsme v noci něco neslyšeli, třeba lišku nebo dokonce skalní kočku, o které se tu pořád mluví. Protože, víme, chybí jedno sele. Doufám, že jsi zbytky pořádně schovala, Mio nebo co jsi zač. Doufám, žes je schovala dobře.

Přišla k němu, ulehla, obrátila se a usnula – poznal to podle jejího dechu. Eddie otočil hlavu a zahleděl se na spící dům Jaffordsových.

Nešla nikam směrem k domu.

Ne, tedy pokud neprojela chlévem až dozadu a tam nevyjela ven. Pak to mohla obejít…. vklouznout dovnitř oknem… sebrat jedno z mladších dvojčat… tu malou holku… pak ji odnést do chléva… a…

To neudělala. Především neměla čas.

Možná ne, ale ráno mu bude mnohem líp. Až při snídani uvidí všechny děti. Včetně Arona, toho chlapečka s

buclatými nožičkami a vystouplým bříškem. Vzpomněl si, co někdy říkávala jeho matka, když uviděla nějakou matku s kočárkem, ve kterém se vezlo podobné děcko: Ten je ale hezoučký! Přímo k nakousnutí!

Nech toho. Spi!

Trvalo ale dlouho, než Eddie znovu usnul.

3

Jake se prudce vytrhl z noční můry a znejistěl, kde to vlastně je. Roztřeseně se posadil a zastrčil si ruce do podpaždí. Měl na sobě jenom obyčejnou bavlněnou košili – příliš velkou – a tenké bavlněné šortky, spíš trenýrky, které mu také byly moc velké. Co to…?

Ozvalo se zamručení a po něm tlumený pšouk. Jake se ohlédl po těch zvucích a uviděl Bennyho Slightmana, zachumlaného do pokrývek až po oči, a všechno mu došlo. Měl na sobě Bennyho tílko a Bennyho trenýrky. Byli v Bennyho stanu. Tábořili na kopci nad řekou. Břehy tu byly kamenité, jak Benny varoval, nedala se tu pěstovat rýže, ale byla tu spousta ryb. Jestli budou mít jenom trochu štěstí, budou si moci ulovit snídani v Devar-Tete Whye. A i když Benny věděl, že Jake a Ochu se budou muset vrátit do Starcova domu, aby pár dní pobyli se svým dinhem a přáteli v ka, snad se bude moci Jake později vrátit. Dobře se tu rybařilo, kousek proti proudu se dalo pěkně koupat a byly tu jeskyně, jimž ve tmě zářily stěny a ještěrky v nich taky svítily. Jake spokojeně usnul s vyhlídkou na všechny ty zázraky. Nebyl nijak nadšený z toho, že se tu ocitl bez pistole (viděl a učinil toho příliš, než aby se v poslední době cítil bez pistole příjemně), ale byl si docela jist, že na ně dohlíží Andy, takže si dovolil usnout tvrdě.

A potom ten sen. Strašný sen. Susannah v rozlehlé špinavé kuchyni nějakého opuštěného hradu. Susannah zvedá zmítající se krysu napíchnutou na masovou vidlici. Zvedá ji a směje se, zatímco krev stéká po dřevěné rukojeti vidlice a slévá se jí na pěsti.

To nebyl žádný sen a ty to víš. Musíš to povědět Rolandovi.

Myšlenka, která následovala vzápětí, byla kdoví proč ještě hrozivější: Roland už to ví. A Eddie taky.

Jake seděl s koleny přitaženými k hrudi, pažemi si objímal lýtka a bylo mu nejmizerněji od doby, když se pořádně podíval na svou závěrečnou slohovou práci pro hodinu angličtiny u slečny Averyové. Jak chápu pravdu, tak se práce jmenovala, a i když ji teď chápal mnohem lépe – chápal, kolik z ní musel přičíst na vrub tomu, čemu Roland říkal umění dotknout se jiné mysli –, jeho první reakcí byla čirá hrůza. Teď necítil ani tak hrůzu jako… inu…

Smutek, pomyslel si.

Ano. Měli být ka-tet, jedno učiněné z mnoha, ale teď se jejich jednota vytratila. Susannah se stala jinou osobou a Roland nechtěl, aby to věděla, když jsou Vlci na cestě zde i v druhém světě.

Vlci z Cally, Vlci z New Yorku.

Chtěl se zlobit, ale zdálo se, že nemá na koho. Susannah koneckonců otěhotněla, když pomáhala jemu, a jestli jí Roland a Eddie něco zatajují, pak jenom proto, že ji chtějí chránit.

Jo, správně, ozval se protivný hlas. Taky chtějí mít jistotu, že bude schopna pomáhat, až z Hromové tišiny přijedou Vlci. Bylo by o jednu pistoli míň, kdyby zrovna potrácela nebo měla nervový záchvat nebo něco takového.

Věděl, že to není spravedlivé, ale ten sen jím otřásl do hloubi duše. Pořád se vracel k té kryse, co se zmítala na masové vidlici. Jak ji zvedala. A usmívala se. Na to nelze zapomenout. Usmívala se. Dotkl se v té chvíli její myšlenky a ta myšlenka zněla krys-kebab.

„Kristepane," zašeptal.

Měl pocit, že už chápe, proč Roland Susannah neříká o Mie – a o dítěti, kterému Mia říká chlapíček –, ale copak pistolník nechápe, že přišli o něco mnohem důležitějšího a že se ta ztráta prohlubuje každým dnem, kdy to dopouštějí?

Vědí, co dělají, jsou přece dospělí

Jake si pomyslel, že je to blbost. Kdyby dospělost opravdu znamenala mít rozum, proč by jeho otec pořád kouřil tři balíčky cigaret bez filtru denně a šňupal kokain, až mu tekla krev z nosu? Kdyby dospělost znamenala mít patent na recept, jak se co má dělat, jak by mohla jeho matka spát se svým masérem, který měl mohutné svaly a žádný mozek? Proč si ani jeden z nich nevšiml, tehdy na přelomu jara a léta roku 1977, že jejich syn (přezdívaný Bama – o čemž věděla jenom jejich hospodyně) přichází o zdravý rozum, sakra?

To není totéž.

Ale co když ano? Co když jsou Roland a Eddie tak blízko problému, že pravdu nemůžou vidět?

Co je to pravda? Jak chápeš pravdu?

Že už nejsou ka-tet, taková byla podle něho pravda.

Co to tehdy Roland říkal Callahanovi při té první poradě? Jsme kruh, a tak se otáčíme. Tehdy to platilo, ale podle Jakea to nyní už pravda nebyla. Vzpomněl si na jeden starý vtip, kteří lidé říkali, když je stihla nečekaná pohroma: Inu, horší už to nebude. A to se teď přihodilo jim, horší to být nemohlo. Už nebyli opravdové ka-tet –jak by mohli, když měli před sebou tajnosti? A byla Mia a dítě rostoucí Susannah v břiše jediné tajemství? Podle Jakea ne. Bylo tu ještě něco jiného. A Roland to tajil nejen před Susannah, ale přede všemi.

Můžeme Vlky porazit, pokud budeme držet při sobě, pomyslel si. Pokud budeme ka-tet. Ale ne takové, jakým jsme teď. Tady i v New Yorku. Já tomu prostě nevěřím.

Vzápětí následovala další myšlenka, a to tak hrozná, že se ji nejdřív pokusil zapudit. Jenomže to nedokázal a uvědomoval si to. I když se mu do toho nechtělo, byla to myšlenka, o které bylo nutno uvažovat.

Mohl bych vzít věci do vlastních rukou. Mohl bych jí to říct sám.

A co potom? Co by řekl Rolandovi? Jak by to vysvětlil?

To bych nedokázal. Neexistuje žádné vysvětlení, které bych si uměl vymyslet nebo které by si on vyslechl. Jediné, co bych mohl udělat –

Vzpomněl si na Rolandovo vyprávění o dni, kdy bojoval s Cortem. Ostřílený starý bojovník s holí, proti němu

nezkušený chlapec se sokolem. A kdyby on, Jake, měl jít proti Rolandovu rozhodnutí a povědět Susannah o tom, co jí bylo dosud utajováno, vedlo by to přímo k jeho vlastní zkoušce dospělosti.

A já nejsem připraven. Roland možná byl – jakž takž –, ale já nejsem on. Nikdo není jako on. Přemohl by mě a pak by mě poslali samotného na východ do Hromové tišiny. Ochu by chtěl jít se mnou, ale to bych nemohl dovolit. Protože tam čeká smrt. Možná pro celé naše ka-tet, ale pro samotného kluka určitě.

Ale stejně, tolik tajemství, která si Roland nechával pro sebe, to bylo špatné. Takže co s tím? Znovu se sejdou, všichni čtyři, aby si poslechli konec Callahanova příběhu a – možná – se zabývali tou věcí v Callahanově kostele. Co by měl udělat potom?

Promluv s ním. Pokus se ho přesvědčit, že dělá špatnou věc.

Dobrá. To by mohl. Bude to těžké, ale mohl by to zkusit. Měl by promluvit také s Eddiem? Jake si to nemyslel. Zapojit Eddieho by znamenalo všechno ještě víc zkomplikovat. Ať rozhodne Roland, co Eddiemu říct. Nakonec, Roland byl jejich dinh.

Vchodová chlopeň do stanu se zachvěla a Jakeova ruka zalétla k boku, kde by jindy visel v dokařské spojce ruger. Samozřejmě tam nebyl, ale tentokrát to nevadilo. Byl to jen Ochu, strkal čenich pod chlopeň a snažil se ji nadzvednout, aby dostal hlavu dovnitř.

Jake natáhl ruku a pohladil brumláka po hlavě. Ochu jemně chytil jeho ruku do zubů a zatáhl. Jake ochotně poslechl, stejně měl pocit, že spánek je na tisíc mil daleko.

Svět kolem stanu byl vyvedený v černé a bílé. Svah posetý kameny spadal k řece, která byla v těchto místech široká a mělká. Měsíc hořel na hladině jako lampa. Jake uviděl dole na kamenitém břehu dvě postavy a znehybněl. V té chvíli měsíc zašel za mrak a svět ztemněl. Ochovy čelisti mu znovu sevřely ruku a táhly ho dopředu. Jake šel s ním, našel převis něco přes metr vysoký a spustil se z něho dolů. Ochu teď stál výš a těsně za ním a funěl mu do ucha jako malý stroj.

Měsíc znovu vyšel z mraku. Svět se opět rozzářil. Jake uviděl, že Ochu ho zavedl k velkému žulovému balvanu, který trčel ze země jako příď zasypané lodi. Byla to dobrá skrýš. Vykoukl kolem něho k řece.

Nebylo pochyb o tom, kdo je ten první, výška a měsíční světlo odrážející se od kovu stačily, aby poznal Andyho, robota vzoru Posel (Mnoho dalších funkcí). Ale ten druhý… kdo byl ten druhý? Jake přimhouřil oči, ale nejdřív ho nepoznával. Byl nejméně dvě stě metrů daleko, a i když měsíc svítil jasně, zároveň šálil. Muž měl tvář obrácenou vzhůru k Andymu a měsíc ho jasně osvětloval, ale jeho rysy vypadaly proměnlivé. Jen ten klobouk, který ten chlapík měl… ten klobouk Jake znal…

Můžeš se plést.

Potom muž hlavu pootočil, měsíční světlo se odrazilo současně ze dvou míst v obličeji, a Jake už měl jistotu. V Calle byla možná spousta čeledínů, kteří nosili klobouky s kulatou krempou jako tamhleten, ale Jake viděl zatím jenom jediného muže, který nosil brýle.

Tak jo, je to Bennyho táta. Co má být? Všichni rodiče nejsou jako ti moji, někteří mají o děti starost, zvlášť když už o nějaké přišli tak, jako pan Slightman přišel o Bennyho sestřičku. Na plicní horkost, říkal Benny, což byl nejspíš zápal plic. Před šesti lety. Takže my si vyjdeme tábořit a pan Slightman pošle Andyho, aby na nás dohlédl, jenomže pak se uprostřed noci probudí a řekne si, že se přesvědčí sám. Možná že měl také zlé sny.

Snad, ale to nevysvětlovalo, proč Andy a pan Slightman rozprávějí dole u řeky, že?

No, možná se bál že nás probudí. Možná teď půjde nahoru podívat se na stan – v tom případě bych se měl vrátit – nebo mu možná bude stačit Andyho slovo, že jsme v pořádku, a vrátí se na Rozkývané B.

Měsíc zašel za další mrak a Jake si pomyslel, že bude nejlíp, když zůstane tam, kde je, dokud měsíc zase nezasvítí. Když se dočkal, pohled,, který se mu naskytl, ho naplnil stejným zoufalstvím, jež prožíval ve snu, v němž sledoval Miu v opuštěném hradu. Na chvilku se přimkl k možnosti, že to skutečně je sen, že prostě přešel z jednoho snu do dalšího, ale oblázky tlačící do chodidel a Ochovo funění do ucha do snu vůbec nezapadaly. Toto se dělo doopravdy.

Pan Slightman nevycházel nahoru k místu, kde si chlapci postavili stan, a ani nemířil zpátky k Rozkývanému B (to však dělal Andy, rázoval dlouhými kroky po břehu). Ne, Bennyho otec se brodil přes řeku. Mířil přímo na východ.

Možná má důvod, proč tam jde. Možná k tomu má výborný důvod.

Opravdu? Jaký výborný důvod by to mohl být? Tím směrem už Calla nebyla, tolik Jake věděl. Tím směrem nebylo nic, jenom pustina a poušť, nárazníkové pásmo mezi pohraničím a královstvím mrtvých zvaným Hromová tišina.

Nejdřív ta špatná zpráva o Susannah – jeho přítelkyni Susannah. A teď, jak se zdálo, je tu špatná zpráva o otci jeho nového přítele. Jake si uvědomil, že si kouše nehty, tento zlozvyk si osvojil během posledních týdnů na Piperově škole, a přinutil se toho nechat.

„To není fér, víš," řekl Ochovi. „To vůbec není fér."

Ochu mu olízl ucho. Jake se otočil, objal brumláka a přimáčkl si obličej k hustému kožichu svého kamaráda. Brumlák trpělivě stál, nechal si to líbit. Po chvilce se Jake vyhoupl zpátky na místo, kde stál Ochu. Trochu se mu ulevilo, trochu se uklidnil.

Měsíc zase zašel a rozhostila se tma. Jake zůstal na místě. Ochu potichu zakňučel. „Jenom chvilku," zamumlal Jake.

Měsíc vyšel. Jake se ostře zahleděl na místo, kde rozprávěl Andy s Benem Slightmanem, a vryl si ho do paměti. Ležel tam veliký kulatý kámen s lesklým povrchem. Opírala se o něj vyplavená kláda. Jake si byl jist, že to místo dokáže znovu najít, i kdyby už tu Bennyho stan nestál.

Povíš to Rolandovi?

„Nevím," zamumlal.

„Vím," ozval se Ochu zdola od jeho nohy, až Jake trochu nadskočil. Nebo to bylo nevím? Co to vlastně ten brumlák povídal?

Šílíš?

To ne. Byly doby, kdy se bál, že opravdu zešílel – nebo k tomu směřuje mílovými kroky –, ale teď už si to nemyslel. A Ochu někdy jeho myšlenky opravdu četl, to Jake věděl.

Jake vklouzl zpátky do stanu. Benny pořád tvrdě spal. Jake se na chlapce díval několik vteřin – byl starší, co se týče roků, ale mnohem mladší v jiných důležitých směrech –, a kousal se do rtu. Nechtěl dostal Bennyho otce do potíží. Pokud nebude muset.

Jake si lehl a přikryl se dekami. V životě neměl tolik věcí najednou k rozhodování a chtělo se mu brečet. Než dokázal znovu usnout, začínalo pomalu svítat.

VIII.
Berkův obchod. Nenalezené dveře

1

První půlhodinu poté, co se rozloučili s Rozkývaným B, jeli Roland a Jake na východ k malým hospodářstvím mlčky a jejich koně se loudali bok po boku v dokonalé shodě. Roland věděl, že Jake myslí na něco důležitého, to bylo zřetelné z jeho ustaraného výrazu. Přesto pistolník užasl, když Jake sevřel pěst, přitiskl si ji na levou stranu hrudi a řekl: „Rolande, ještě než se k nám přidá Eddie a Susannah, smím s tebou mluvit jako s dan-dinhem?“

Smím otevřít své srdce tvému poručení? Ale podtext byl mnohem složitější a starobylejší – předcházel doby Artura Elda o celá staletí, aspoň to prohlašoval Vannay. Znamenalo to přednést dinhovi nějaký neřešitelný citový problém, který měl obvykle něco společného s láskou. Když to člověk udělal, souhlasil zároveň, že udělá přesně to, co dinh navrhne, okamžitě a bez otázek. Jenže Jake Chambers rozhodně neměl milostné potíže – pokud se tedy nezamiloval do nádherné Francine Taveryové – ale odkud vůbec znal tu formuli?

Jake se na něj zatím díval rozšířenýma očima a s bledými tvářemi a tak vážně, že se to Rolandovi vůbec nelíbilo.

„Dan-dinh – kde jsi to slyšel, Jakeu?“

„Já to neslyšel. Nejspíš jsem ti to vylovil z hlavy.“ Jake spěšně dodal: „Já ti tam nečmuchám, nic takového, jenže občas se něco prostě vynoří. Většinou nic moc důležitého, aspoň si to nemyslím, ale jsou to celé věty.“

„A ty je vylovíš jako vrána nebo straka třpytivou cetku, která je za letu upoutá.“

„Asi tak, ano.“

„Co dál? Pověz mi ještě něco.“

Jake vypadal rozpačitě. „Moc si toho nepamatuju. Dan-dinh, to znamená, že ti otevřu srdce a že udělám to, co řekneš.“

Bylo to sice složitější, ale chlapec vystihl podstatu. Roland přikývl. Sluníčko mu příjemně zahřívalo tvář, jak tak pomalu jeli na koních. Ukázka Margaret Eisenhartové s talířem ho uklidnila, později se setkal s otcem této sai a bylo to dobré setkání, a potom poprvé po mnoha nocích docela dobře spal. „Ano.“

„Zkusím to. Pak je tu ještě tlamuje, což znamená – aspoň si to myslím – drbat o někom, o kom by se drbat nemělo. Uvízlo mi to v hlavě, protože drby takové jsou: tlamování.“ Jake doprovodil slovo výstižným gestem.

Roland se usmál. Ve skutečnosti to bylo telamei, ale Jake slovo samozřejmě zachytil foneticky. To bylo opravdu s podivem. Napomenul se, že příště musí svoje myšlenky pečlivěji hlídat. Naštěstí existovaly způsoby, jak to zařídit, díky bohům.

„Pak ještě des-dinh, co znamená nějakého náboženského vůdce. O tom jsi, myslím, přemýšlel dnes ráno, kvůli… kvůli tomu starému muži od Manni? Je to des-dinh?“

Roland přikývl. „Dost ho to vystihuje. A jak se jmenuje, Jakeu?“ Pistolník se na jméno soustředil. „Vidíš jeho jméno v mé hlavě?“

„Jistě, Henchick,“ řekl Jake okamžitě a skoro roztržitě. „Mluvil jsi s ním… kdy? Včera pozdě večer?“

„Ano.“ Na toto se nesoustředil a ulevilo by se mu, kdyby to Jake nevěděl. Ale chlapec měl silnou schopnost dotýkat se cizích myslí a Roland mu věřil, když říkal, že nečmuchá. Aspoň ne schválně.

„Paní Eisenhartová si myslí, že ho nenávidí, ale ty si myslíš, že se ho jenom bojí.“

„Ano,“ souhlasil Roland. „Dokážeš vycítit opravdu hodně. Mnohem víc, než kdy dokázal Alain, a taky mnohem víc, než jsi dokázal dřív. To díky růži, víš?“

Jake přikývl. Růže, ano. Chvíli jeli beze slov, kopyta koní vířila jemný prach. Přestože svítilo slunce, bylo chladno a vzduch byl cítit podzimem.

„Dobrá, Jakeu. Promluv se mnou jako s dan-dinhem, jestli chceš, a já děkuji za tvou důvěru v moudrost, kterou vládnu.“

Ale Jake skoro celé dvě minuty nic neříkal. Roland zkoumal jeho mysl, snažil se dostat chlapci do hlavy, stejně jako se chlapec dostal do jeho (a to velmi snadno), ale nic nezjistil. Vůbec –

Přece jen. Uviděl krysu… zmítající se krysu, na čemsi nabodnutou…

„Kde je ten hrad, kam chodí?“ zeptal se Jake. „Víš to?“

Roland nedokázal skrýt překvapení. Nebo spíš úžas. Ve kterém byl možná i kousek viny. Najednou pochopil… sice ne všechno, ale dost.

„Žádný hrad není a ani nebyl,“ vysvětlil Jakeovi. „Je to místo, kam chodí jenom v duchu, nejspíš si ho vymyslela podle příběhů, které četla nebo které jsem vám vyprávěl u ohně. Chodí tam, aby nemusela vidět, co doopravdy jí. Co její dítě potřebuje.“

„Viděl jsem ji jíst pečené prase,“ řekl Jake. „Jenomže než přišla, požírala ho krysa. Napíchla ji na vidlici.“

„Kde to bylo?“

„V tom hradu.“ Odmlčel se. „U ní ve snu. Byl jsem v jejím snu.“

„Viděla tě tam?“ Pistolníkovy modré oči hleděly ostře, skoro svítily. Jeho kůň zjevně vycítil změnu, protože se zastavil.

Totéž udělal Jakeův kůň. Stáli na Východní cestě, necelou míli od místa, kde kdysi zrzavá Molly Doolinová zabila Vlka z Hromové tišiny. Stáli zde tváří v tvář.

„Ne," odpověděl Jake. „Neviděla mě."

Roland si vzpomněl na tu noc, kdy ji sledoval do bažiny. Věděl, že ona je v duchu někde jinde, to vycítil, ale nepoznal kde. Všechny vidiny, které zachytil v její mysli, byly neostré. Teď to tedy věděl. A věděl ještě něco: Jakeovi dělalo starost rozhodnutí jeho dinha ponechat Susannah v nevědomosti. A možná měl pravdu, když mu to dělalo starost. Ale –

„Nebyla to Susannah, koho jsi viděl, Jakeu."

„Já vím. Je to ta, co má pořád nohy. Říká si Mia. Je těhotná a vystrašená k smrti."

Roland řekl: „Jestli chceš se mnou mluvit jako s dan-dinhem, pověz mi všechno, co jsi ve snu viděl, a všechno, co tě na něm trápilo po probuzení. Pak se s tebou podělím o veškerou moudrost svého srdce, moudrost, kterou mám."

„Ale… Rolande, nebudeš se na mě zlobit?"

Tentokrát Roland nedokázal úžas zakrýt. „Ne, Jakeu. Vůbec ne. Spíš bych se měl zeptat já, jestli se nebudeš zlobit ty na mě."

Chlapec se chabě pousmál. Koně znovu vyrazili, tentokrát trochu rychlejším krokem, jako by věděli, že se na tom místě schyluje k potížím, a chtěli je nechat za sebou.

2

Jake nevěděl tak docela, kolik z toho, co ho trápí, skutečně řekne, dokud nezačal mluvit. Ráno se probudil celý nerozhodný, pokud šlo o Andyho a Slightmana staršího, a nevěděl, co o nich řekne Rolandovi. Nakonec získal vodítko z toho, co mu právě Roland řekl: Pověz mi všechno, co jsi ve snu viděl, a všechno, co tě na něm trápilo po probuzení – a setkání u řeky úplně vynechal. Vlastně mu to dnes ráno připadalo mnohem méně důležité.

Pověděl Rolandovi o tom, jak Mia utíkala po schodech dolů a jak se bála, když uviděla, že v jídelně nebo hodovní síni, nebo co to bylo, nezbylo žádné jídlo. Jak šla potom do kuchyně. Našla pečeni, na které se krmila krysa. Jak tuto konkurenci zabila. Zhltla kořist. A jak se pak probudil s třesavkou a jak se snažil nekřičet.

Zaváhal a pohlédl na Rolanda. Roland netrpělivě zavrtěl prsty – pokračuj, honem, dokonči to.

No, pomyslel si, slíbil, že mi nebude nadávat, a on svoje slovo dodržuje.

To byla pravda, ale Jake stále nedokázal Rolandovi říct, že doopravdy přemýšlel o tom, že to všechno vyzvoní Susannah sám. Vyslovil však aspoň svou základní obavu: že když oni tři něco vědí a ten čtvrtý ne, jejich ka-tet je rozbito zrovna ve chvíli, kdy by mělo být nejpevnější. Dokonce Rolandovi řekl ten starý vtípek o tom, jak je to špatné. Nečekal, že se Roland zasměje, a jeho očekávání se v tomto směru zcela naplnila. Ale vycítil, že Roland je do určité míry zahanbený a Jakea to vyděsilo. Měl pocit, že stud je vyhrazený jenom pro lidi, kteří nevědí, co dělají.

„A až do včerejší noci to bylo ještě horší než tři ku jedné," pokračoval Jake. „Protože ses snažil vynechat i mě. Je to tak?"

„Ne," řekl Roland.

„Ne?"

„Prostě jsem nechával všechno tak, jak to bylo. Pověděl jsem to Eddiemu, protože jsem se bál, že když zůstanou spolu v jednom pokoji, objeví její potulky a pokusí se ji probudit. Bál jsem se, co by se jim oběma mohlo stát, kdyby to udělal."

„Proč jí to prostě neřekneme?"

Roland vzdychl. „Poslouchej mě, Jakeu. Cort dohlížel na náš tělesný výcvik, když jsme byli chlapci. Vannay dohlížel na náš duchovní výcvik.

Oba se nás snažili naučit všechno, co znali o etice. Ale v Gileadu odpovídali za učení o ka naši otcové. A protože každé dítě mělo jiného otce, každý z nás se vynořil z dětství s trochu odlišným pojetím toho, co je ka a co dělá. Rozumíš?"

Rozumím tomu, že se vyhýbáš velmi prosté otázce, pomyslel si Jake, ale přikývl.

„Můj otec mi na toto téma hodně pověděl a většina z toho se mi už vykouřila z hlavy, ale jedno zůstává naprosto zřetelné. Říkal, že když nemáš jistotu, musíš nechat ka, aby si našlo cestu samo."

„Takže je to ka." Z Jakeova hlasu čišelo zklamání. „Rolande, to moc nepomůže."

Roland postřehl v chlapcově hlase starost, ale zasáhlo ho hlavně to zklamání. Otočil se v sedle, nadechl se k odpovědi, uvědomil si, že chce vypustit z úst nějaké prázdné ospravedlňování, a zase ústa sklapl. Namísto ospravedlňování pověděl pravdu.

„Nevím, co dělat. Třeba bys mi to chtěl říct ty?"

Chlapci prudce zahořely tváře a Roland si uvědomil, že Jake považuje jeho slova za sarkasmus, u všech bohů. Myslí si, že se na něj zlobí. Takové nedorozumění bylo už o strach. Má pravdu, pomyslel si pistolník. Jsme rozbiti. Kéž nám bohové pomohou.

„Počkej," řekl Roland. „Vyslyš mě, to žádám – poslouchej dobře. V Calla Bryn Sturgisu čekáme Vlky. V New Yorku čekáme Balazara a jeho ‚džentlmeny'. Obojí má přijít brzy. Počká dítě Susannah, až obojí tak či onak vyřídíme? Já nevím."

„Ani nevypadá, že je těhotná," ozval se Jake chabě. Červeň už trochu pobledla, ale pořád skláněl hlavu.

„Ne," souhlasil Roland. „Je trochu plnější v prsou – možná i v bocích –, ale to jsou jediné známky. A tak mám trochu důvod doufat. Musím doufat a ty také. Protože kromě Vlků a té záležitosti s růží ve tvém světě je tu ještě otázka, co s Černou třináctkou. Myslím, že to vím – doufám, že to vím –, ale musím znovu mluvit s Henchickem. A musíme si poslechnout zbytek vyprávění otce Callahana. Napadlo tě, že něco prozradíš Susannah sám?"

„Já…" Jake se kousl do rtu a ztichl.

„Vidím, že napadlo. Tu myšlenku pusť z hlavy. Jestli by něco kromě smrti mohlo naše společenství rozbít nadobro, pak právě to, kdybys jí to pověděl bez mého schválení, Jakeu. Jsem tvůj dinh."

„Já to vím!" Jake skoro zakřičel. „Copak myslíš, že to nevím?"

„A ty si myslíš, že se mi to líbí?" zeptal se Roland skoro stejně horkokrevně. „Copak nevidíš, o kolik to všechno bylo jednodušší, než…" Nedomluvil, protože se zalekl toho, co skoro vyslovil.

„Než jsme přišli," dopověděl Jake. Mluvil lhostejně. „A víš co? My jsme se neprosili, abychom sem chodili, nikdo z nás." A taky jsem se tě neprosil abys mě upustil do tmy. Abys mě zabil.

„Jakeu…" Pistolník vzdychl, zvedl ruce, pak je spustil zpátky na stehna. Vpředu byla odbočka, která je zavede na hospodářství Jaffordsových, kde na ně čekají Eddie a Susannah. „Já můžu jenom opakovat, co už jsem řekl: když si člověk není jistý s ka, nejlepší je nechat ka, ať si najde cestu. Když se do toho člověk plete, skoro vždycky udělá něco špatně."

„To mi připadá jako to, čemu lidé v Království New York říkají skrčka, Rolande. Odpověď, která není žádnou odpovědí, ale jenom způsobem, jak přimět lidi, aby udělali to, co chceš."

Roland se nad tím zamyslel. Stiskl rty. „Požádal jsi mě, abych poručil tvému srdci."

Jake ostražitě přikývl.

„Pak jsou dvě věci, které ti říkám jako tvůj dan-dinh. Za prvé říkám, že my tři – ty, já a Eddie – promluvíme an-tet se Susannah, ještě než přijdou Vlci, a povíme jí všechno, co víme. Že je těhotná, že její dítě je skoro jistě démonovo dítě a že stvořila ženu Miu, aby byla tomu děcku matkou. Za druhé říkám, že o tomto nebudeme diskutovat, dokud nepřijde čas, kdy jí to povíme."

Jake o tom uvažoval. A tvář se mu postupně rozzářila úlevou. „Myslíš to vážně?"

„Ano." Roland se snažil nedat najevo, jak velmi ho ta otázka ranila a rozzuřila. Ovšem chápal, proč se chlapec zeptal. „Slibuji a přísahám. Stačí ti to?"

„Ano. Stačí úplně!"

Roland přikývl. „Nedělám to proto, že jsem přesvědčen, že je to správná věc, ale protože ty jsi o tom přesvědčený, Jakeu. Já –"

„Počkej chvilku, hej, počkat," přerušil ho Jake. Úsměv zmizel. „Nesnaž se to všechno hodit na mě. To jsem vůbec –"

„Ušetři mě takových nesmyslů." Roland mluvil suchým a netečným tónem, který Jake slýchal jen zřídka. „Žádáš o podíl na rozhodnutí muže.

Dovoluji to – musím to dovolit –, protože ka ti poručilo, abys přijal podíl dospělého muže ve velkých událostech. Otevřel jsi tyto dveře, když jsi zpochybnil můj úsudek. Popíráš to?"

Jake střídavě bledl a rudl a znovu zbledl. Vypadal velmi ustrašeně a zavrtěl hlavou bez jediného slova. Ach, bohové, pomyslel si Roland, je mi to odporné do morku kostí. Páchne to jako lejno umírajícího muže.

Klidněji řekl: „Ne, neprosil ses, aby ses tu ocitl. Ani já si nepřál oloupit tě o dětství. Jenže jsme zde a ka přijde a směje se. Musíme dělat, co žádá, nebo zaplatit."

Jake sklonil hlavu a roztřeseně zašeptal dvě slova: „Já vím."

„Jsi přesvědčen, že bychom to měli Susannah povědět. Já na druhé straně nevím, co dělat – v této věci jsem ztratil směr. Když jeden ví a druhý neví, pak ten, který neví, musí sklonit hlavu a ten, který ví, musí převzít odpovědnost. Rozumíš mi, Jakeu?"

„Ano," šeptal Jake a dotkl se sevřenou dlaní čela.

„Dobře. Necháme tuto záležitost být a říkám díky. Tvá schopnost nahlížet jiným do mysli je velmi silná."

„Kéž by nebyla!" vybuchl Jake.

„Jenže to tak je. Dokážeš nahlédnout i do ní?"

„Ano. Neslídím – ani v ní, ani ve vás –, ale někdy se jí dotýkám. Zachytím útržky písniček, na které myslí, nebo myšlenky na její byt v New Yorku. Stýská se jí. Jednou si pomyslela: Kéž bych měla šanci přečíst si ten nový román od Allena Druryho, který přišel z knižního klubu." Allen Drury musel být slavný spisovatel v jejím kdy."

„Jinými slovy jsou to myšlenky na povrchu."

„Ano."

„Ale mohl bys jít hlouběji."

„Nejspíš bych ji mohl načapat v prádle, ano," řekl Jake zachmuřeně, „ale to by nebylo správné."

„Za těchto okolností to je správné, Jakeu. Mysli si, že je to studna, do které se musíš každý den spustit a načerpat jediný vzorek, aby ses přesvědčil, že voda je stále pitná. Chci vědět, jestli se změní. Zvlášť chci vědět, jestli neplánuje vzít do zaječích."

Jake se na něho vykuleně podíval. „Utéct? Kam by utíkala?"

Roland zavrtěl hlavou. „Nevím. Kam chodí kočka, aby porodila koťata? Do skříně? Do sklepa?"

„Co když jí to povíme a ta druhá jí sebere velení? Co když vezme do zaječích Mia, Rolande, a odtáhne Susannah s sebou?"

Roland neodpovídal. Přesně toho se totiž bál a Jake byl dost chytrý, aby to věděl.

Jake se na něj díval s jistou pochopitelnou záští… ale také souhlasem. „Jednou denně. Vickrát ne."

„Vickrát, jestli vycítíš změnu."

„Dobře," řekl Jake. „Je mi to proti srsti, ale požádal jsem tě jako dan-dinha. Asi jsi mě dostal."

„Tohle není zápas, Jakeu. Ani hra."

„Já vím." Jake vrtěl hlavou. „Spíš mi připadá, žes na mě ušil pěknou boudu, ale budiž."

Ušil jsem na tebe boudu, pomyslel si Roland. A taky si pomyslel, že je dobře, že ani jeden z nich neví, jak moc je právě teď ztracený, jak moc se mu nedostává intuice, která ho už provedla tolika různými situacemi. Udělal jsem to… ale jen

proto, že jsem musel.

„Teď budeme mlčet, ale povíme jí to, než přijdou Vlci," řekl Jake. „Než budeme muset bojovat. Domluveno?"

Roland přikývl.

„Jestli budeme muset nejdřív bojovat s Balazarem – v tom druhém světě –, budeme jí to také muset říct předem. Ano?"

„Ano," řekl Roland. „Dobře."

„Je mi z toho nanic," ucedil Jake naštvaně.

Roland řekl: „Mně taky."

3

Eddie seděl na verandě Jaffordsových a poslouchal, jak mu děda vypráví jakousi zmatenou historku. Vyřezával si a při tom přikyvoval, kde si myslel, že by měl, když konečně přijeli Roland a Jake. Eddie odložil nůž a pomalu sestoupil po schodech, aby je přivítal, a přes rameno zavolal Suze.

Cítil se dnes ráno neobyčejně skvěle. Strachy, které prožíval minulou noc, se vytratily, jak se často stává s neobvyklými nočními můrami. Jak je to s upíry prvního a druhého typu p?re Callahana, ti jsou také zvlášť alergičtí na denní světlo. Především všechny děti Jaffordsových byly u snídaně. Za další, z chléva opravdu zmizelo sele. Tian se zeptal Eddieho a Susannah, jestli v noci něco neslyšeli, a s chmurným uspokojením přikyvoval, když oba vrtěli hlavou.

„Tak. Muťáci v naší části světa skoro zmizeli, ale na severu ne. Jsou tu smečky divokých psů, které sem táhnou každý podzim. Před čtrnácti dny byli asi v Calla Amity, příští týden se jich zbavíme a budou znepokojovat Calla Lockwood. Jsou úplně potichu. Ne že by byli zticha, ale jsou němí. Nic tu nemají." Tian si poklepal na krk. „Kromě toho je možné, že mi přece jenom nějak prospěli… Našel jsem tam obrovskou krysu. Dočista mrtvou. Některý jí dočista ukousl hlavu."

„Hnus," řekla Hedda a odstrčila misku a teatrálně se zašklebila.

„Dojez tu kaši, slečno," poručila Zalia. „Bude tě hřát, zatímco budeš věšet prádlo."

„Ma–mí, proóóóč?"

Eddie zachytil pohled Susannah a mrkl na ni. Oplatila mu to a všechno bylo v pořádku. Dobrá, tak si vyrazila v noci na malou procházku. Dala si půlnoční svačinku. Zbytky zahrabala. A ta záležitost s jejím těhotenstvím, to musejí probrat. Samozřejmě. Ale všechno dobře dopadne, Eddie byl o tom přesvědčen. A pomyšlení, že by Susannah dokázala ublížit dítěti, bylo za denního světla prostě směšné.

„Buďte zdrávi, Rolande, Jakeu." Eddie se otočil, protože na verandu vyšla i Zalia. Udělala pukrle. Roland smekl klobouk, podržel ho v natažené ruce, pak si ho znovu nasadil.

„Sai," oslovil ji, „stojíš při svém manželovi, pokud jde o boj s Vlky, tak?"

Vzdychla, ale pohledem neuhnula. „Stojím, pistolníku."

„Žádáš pomoc a úlevu?"

Otázka padla bez jakékoli okázalosti – skoro konverzačním tónem –, ale Eddie cítil, jak mu zrychlilo srdce, a když se mu do dlaně vkradla ruka Susannah, zmáčkl ji. Toto byla třetí otázka, ta klíčová, a nebyla položena žádnému callskému velkostatkáři, velkochovateli nebo velkoobchodníkovi. Byla položena manželce blátošlapa s drdolem nevýrazně hnědých vlasů na zátylku, manželce drobného farmáře, jejíž kůže, sice od přírody hnědá, přemírou slunce popraskala a zhrubla a jejíž šaty vybledly mnohonásobným praním. A tak to taky mělo být, bylo to naprosto správně. Protože duše Calla Bryn Sturgisu dlela právě ve čtyřech tuctech malých hospodářství, jako bylo toto, domyslel si Eddie. Ať Zalia Jaffordsová promluví za všechny. Proč ne, sakra?

„Žádám ji a říkám díky," odpověděla prostě. „Pán Bůh a Člověk Ježíš nechť požehná tobě i tvým lidem."

Roland přikývl, jako by trávil touto konverzací volný čas. „Margaret Eisenhartová mi něco ukázala."

„Opravdu?" Zalia se pousmála. Za rohem se vynořil těžkým krokem Tian, vypadal unavený a zpocený, i když bylo teprve devět hodin ráno. Přes rameno nesl prasklou část postroje. Popřál Rolandovi a Jakeovi dobrý den, pak se postavil vedle manželky, rukou ji objal kolem pasu a dlaň jí nechal na boku.

„Tak, a vyprávěla nám příběh o paní Orize a Šedém Dickovi."

„To je pěkný příběh," řekla.

„Je," souhlasil Roland. „Půjdu přímo k věci, paní-sai. Postavíš se nám po bok se svým talířem, až přijde čas?"

Tian vytřeštil oči. Otevřel ústa, pak je zase zavřel. Podíval se na manželku jako muž, kterého najednou navštívilo veliké zjevení.

„Tak," odpověděla Zalia.

Tian upustil postroj a objal ji. Také ho objala, krátce a zprudka, pak se znovu otočila k Rolandovi a jeho přátelům.

Roland se usmíval. Eddie prožíval jakýsi pocit neskutečna, jako vždy, když byl svědkem podobného jevu. „Dobrá. A ukážeš Susannah, jak se jím hází?"

Zalia se zamyšleně podívala na Susannah. „Naučí se to?"

„To nevím," řekla Susannah. „Je to něco, co bych se měla naučit, Rolande?"

„Ano."

„Kdy, pistolníku?" zeptala se Zalia.

Roland počítal. „Za tři nebo čtyři dny ode dneška, jestli všechno půjde dobře. Jestli se ukáže, že se k tomu vůbec nehodí, pošli ji zpátky ke mně a zkusíme to s Jakem."

Jake sebou viditelně škubl.

„Myslím ale, že si povede dobře. Nikdy jsem nepoznal pistolníka, který by se nepostavil k nové zbrani jako pták k novému napajedlu. A musím mít nejméně jednoho, který umí buď házet talířem, nebo střílet z kuše, protože my jsme čtyři, ale jenom se třemi pistolemi, na které se můžeme spolehnout. A mně se líbí talíř. Líbí se mi moc."

„Ukážu, co můžu, jistě," řekla Zalia a stydlivě se podívala na Susannah.

„Takže za devět dnů ty a Margaret a Rosalita a Sarey Adamsová přijdete do domu Starce a uvidíme."

„Máte plán?“ zeptal se Tian. Oči mu hořely nadějí.

„Do té doby budu mít,“ odpověděl Roland.

4

Jeli k městečku všichni čtyři v jedné řadě stejným pomalým krokem, ale tam, kde Východní cesta křížila jinou cestu, která tentokrát mířila na sever a na jih, Roland zastavil. „Tady vás na chvilku opustím,“ řekl jim. Ukázal na sever ke kopcům. „Dvě hodiny odtud se nachází to, čemu někteří z Hledajícího lidu říkají Manni Calla a jiní tomu říkají Manni Červená stezka. Podle jména je to jejich místo, maličké městečko uvnitř většího. Navštívím tam Henchicka.“

„Jejich dinha,“ dodal Eddie.

Roland přikývl. „Za vesnicí Manni, další hodinu cesty nebo méně, je několik vytěžených dolů a spousta jeskyní.“

„To místo, které jsi ukazoval na mapě dvojčat Taveryových?“ zeptala se Susannah.

„Ne, ale je to blízko. Jeskyně, která mě zajímá, se podle nich jmenuje Dveřová jeskyně. Uslyšíme o ní od Callahana dnes večer, až nám bude vyprávět zbytek svého příběhu.“

„To víš jistě, nebo je to intuice?“ zeptala se Susannah.

„Vím to od Henchicka. Mluvil o ní včera v noci. Také mluvil o Callahanovi. Mohl bych vám to vyprávět, ale nejlíp bude, když si to poslechneme přímo od něho. Každopádně ta jeskyně bude pro nás důležitá.“

„Je to cesta zpátky, že?“ zeptal se Jake. „Myslíš si, ze je to cesta zpátky do New Yorku.“

„Nejenom to,“ řekl pistolník. „S Černou třináctkou by to mohla být cesta kamkoli a do kteréhokoli času.“

„I do Temné věže?“ zeptal se Eddie. Mluvil tlumeně, skoro šeptem.

„To nevím,“ odpověděl Roland, „ale věřím, že Henchick mi tu jeskyni ukáže, a pak to možná poznám. Mezitím budete mít vy tři práci u Berky, v obchodě.“

„Opravdu?“ zeptal se Jake.

„Opravdu.“ Roland si položil na klín svou torbu, otevřel ji a hluboko v ní zalovil. Nakonec vytáhl kožený váček stažený šňůrkou, který ještě žádný z nich neviděl.

„Ten mi dal otec,“ vysvětlil mimochodem. „Kromě trosek mého mladšího obličeje je to jediná věc, která mi zbyla z toho, co jsem měl, když jsem se svými společníky v ka před tou spoustou let vjel do Mejisu.“

Podívali se na váček s úctou a pomysleli si totéž: jestli je to, co říká pistolník, pravda, potom ten malý kožený váček musí být stovky let starý. Roland ho otevřel, podíval se dovnitř, přikývl. „Susannah, nastav ruce.“

Poslechla. Do misky z dlaní nasypal asi deset kousků stříbra a váček vyprázdnil.

„Eddie, nastav ruce.“

„Ech, Rolande, myslím, že ten pytlík je prázdnej.“

„Nastav ruce.“

Eddie pokrčil rameny a udělal to. Roland nad nimi váček překlopil a vyprázdnil ho. Nasypal do nich tucet kousků zlata.

„Jakeu?“

Jake natáhl ruce. Z kapsy vpředu na ponču se zájmem přihlížel Ochu. Tentokrát váček vydal půl tuctu lesklých drahokamů, než se vyprázdnil. Susannah zalapala po dechu.

„Jsou to jenom granáty,“ řekl skoro omluvně Roland. „Tady je to slušné platidlo, podle toho, co se tu povídá. Moc za ně nekoupíš, ale to, co potřebuje chlapec, za ně pořídíš, řekl bych.“

„Bezva!“ Jake se usmíval od ucha k uchu. „Říkám díky! Díky moc!“

Dívali se na prázdný váček v tichém úžasu a Roland se usmíval. „Většina kouzel, které jsem kdysi znal nebo k nim měl přístup, je dávno pryč, ale některé záchvěvy ještě vidíte. Jako mokré lístky na dně čajové konvice.“

„Je uvnitř ještě něco?“ zeptal se Jake.

„Ne. Časem možná bude. Je to přibývací váček.“ Roland vrátil starobylý kožený váček do torby, vytáhl čerstvou zásobu tabáku, kterou mu věnoval Callahan, a ubalil si cigaretu. „Jeďte do obchodu. Kupte si, co chcete. Třeba několik košil – a jednu pro mě, jestli mohu žádat, jednu bych potřeboval. Potom vyjděte na verandu a udělejte si pohodlí, jak to dělají místní. Sai Berka nebude nic namítat, sice bude moc rád, až uvidí naše záda mířit do Hromové tišiny, ale neodežene vás.“

„To by si mohl zkusit,“ zamručel Eddie a sáhl na pažbu Rolandovy pistole.

„Tu nebudeš potřebovat,“ řekl Roland. „Obchod a starost o pokladnu ho udrží za pultem. A také nálada v městečku.“

„Přiklání se na naši stranu, že?“ zeptala se Susannah.

„Ano, Susannah. Kdyby ses jich zeptala přímo, jako jsem se zeptal sai Jaffordsové, neodpověděli by, takže lepší je neptat se, zatím ne. Ale je to tak. Chtějí bojovat. Nebo nás nechat, abychom bojovali za ně. Což jim nemůžeme vyčítat. Bojovat za ty, kdo neumějí bojovat sami, je naše práce.“

Eddie otevřel ústa, aby Rolandovi řekl, co mu pověděl dědeček, ale pak ústa sklapl. Roland se ho neptal, i když právě z tohoto důvodu je poslal k Jaffordsovým. A uvědomil si, že se ho nezeptala ani Susannah. Vůbec se o jeho rozhovoru se starým Jamiem nezmínila.

„Položíš Henchickovi stejnou otázku jako paní Jaffordsové?“ zeptal se Jake.

„Ano,“ odpověděl Roland. „Jemu tu otázku položím.“

„Protože víš, co řekne.“

Roland přikývl a znovu se usmál. Nebyl to úsměv, ze kterého by mohli načerpat útěchu. Byl studený jako slunce na sněhu. „Pistolník tuto otázku nikdy nepoloží, dokud neví, jaká bude odpověď,“ řekl. „Setkáme se v Callahanově domě při večeři. Jestli půjde všechno dobře, budu tam přesně ve chvíli, kdy se slunce dotkne obzoru. Všichni souhlasíte? Eddie? Jakeu?“ Krátká odmlka. „Susannah?“

Všichni přikývli. Ochu přikývl také.

„Takže večer. Ať se vám daří a kéž vás slunce nikdy neoslní.“

Pobídl koně a zabočil na zanedbanou úzkou cestu na sever. Dívali se za ním, dokud jim nezmizel z dohledu, a jako vždy, když zmizel a oni byli ponecháni sami sobě, všichni tři sdíleli směs pocitů, tvořenou zčásti strachem, zčásti osamělostí a také nervózní hrdostí.

Zamířili k městečku na koních, semknuti v trochu těsnější řadě.

5

„Néé, néé, nenoste mi sem tu špinavou brumláckou potvoru, neopovažte se!“ křičel Eben Berka od pultu. Měl vysoký, skoro ženský hlas, který skřípal v tichém krámku jako drcené sklo. Ukazoval na Ocha, který vykukoval z přední kapsy Jakeova ponča. Tucet náhodných zákazníků, většinou žen oblečených do podomácku tkaných šatů, se otočilo.

U pultu stáli dva zemědělští dělníci, oblečení do obyčejných hnědých košil, špinavých bílých kalhot a se sandály na nohou. Spěšně vycouvali, jako by čekali, že ti dva cizinci s pistolemi okamžitě sáhnou po zbraních a vystřelí sai Berku až na kopec Calla Boot.

„Jistě, pane,“ odpověděl Jake mírně. „Promiňte.“ Vytáhl Ocha z kapsy ponča a posadil ho na slunnou verandu hned za dveře. „Čekej, hochu.“

„Ochu ekej,“ souhlasil brumlák a stočil si oháňku úhledně kolem zadku.

Jake se připojil zase k přátelům a vešli společně dovnitř. Vůně uvnitř připomněly Susannah krámky z časů, kdy žila v Mississippi: promísené vůně soleného masa, kůže, koření, kávy, naftalínu a útulné starobylosti. Vedle pultu stál velký dřevěný sud s poodsunutým víkem, poblíž visely na hřebíku kleště. Ze sudu vycházela silná kořeněná vůně kvašených okurek.

„Na dluh nedávám!“ vykřikoval Berka pronikavým a protivným hlasem. „V životě jsem nedal na dluh nikomu přespolnímu a nikdy to taky neudělám! Tak to je! Říkám díky!“

Susannah popadla Eddieho za ruku a varovně ji stiskla. Eddie ji netrpělivě setřásl, ale když se ozval, promluvil stejně mírně jako Jake. „Říkám díky, sai Berko, nic takového nebudeme žádat.“ A připomněl si cosi, co slyšel od otce Callahana: „Nikdy v životě.“

Lidé v obchodě pochvalně zamumlali. Nikdo už ani v nejmenším nepředstíral, že nakupuje. Berka zrudl. Susannah znovu vzala Eddieho za ruku a tentokrát stisk doprovodila úsměvem.

Nejdřív nakupovali v tichosti, ale než skončili, několik lidí – ale všichni byli před dvěma dny na slavnosti v Pavilonu – je přišlo pozdravit a zeptat se (ustrašeně), jak se jim daří. Všichni tři odpověděli, že se jim vede dobře. Vybrali si košile, také dvě pro Rolanda, denimové kalhoty, tílka a troje farmářky, které napohled nevypadaly pěkně, ale byly pevné. Jake si vzal sáček cukroví, ukazoval na různé druhy a Berka je strkal do pytlíku upleteného z trávy naschvál hodně pomalu a nabručeně. Když si Jake řekl o balíček tabáku a několik cigaretových papírků pro Rolanda, Berka mu s očividným potěšením odmítl. „To né, né, trávu na kouření nebudu prodávat žádnýmu klukovi. Nikdy jsem to neudělal.“

„To je chvályhodný,“ zasáhl Eddie. „Je to jen krok k ďábelský trávě, a ministr zdravotnictví říká díky. Ale mně to prodáte, co, sai? Náš dinh si rád večer zapálí, když plánuje, jak pomáhat lidem, co to potřebujou.“

Ozvalo se zachichotání. Obchod se začínal podivuhodně plnit. Hráli už před opravdovým publikem a Eddiemu to nevadilo ani za mák. Berka vypadal jako pitomec, což je nepřekvapilo. Berka zjevně byl pitomec.

„Nikdy jsem neviděl, že by někdo zatancoval hop-alu líp než on!“ zavolal jakýsi muž z uličky mezi zbožím a znovu se ozvalo souhlasné bručení.

„Říkám díky,“ odpověděl Eddie. „Vyřídím to.“

„A tvoje paní pěkně zpívá,“ ozval se jiný muž.

Susannah vysekla pukrle. Svoje nákupy zakončila tím, že odsunula víko na sudu ještě víc a vytáhla kleštěmi obrovitou okurku. Eddie se naklonil blíž a řekl: „Cosi takhle zeleného jsem si myslím kdysi vydoloval z nosu, ale nemůžu si pořádně vzpomenout.“

„Nebuď směšný, drahoušku,“ odpověděla Susannah a celou dobu se sladce usmívala.

Susannah se s radostí pustila do handrkování o ceně a Eddie a Jake jí to rádi přenechali. Berka dělal, co mohl, aby je ošidil, ale Eddie měl dojem, že to není míněno nijak osobně, že to prostě patří k Berkovu pojetí práce (nebo možná svatému poslání). Rozhodně byl dost chytrý, aby odhadl, kolik zákazník vydrží, protože během dohadování do nich přestal rýpat. To mu však nezabránilo v tom, aby jejich mincemi necvrnkal o jakýsi zvláštní kovový čtverec, který měl zřejmě pouze tento jediný účel, a nepodržel každý Jakeův granát proti světlu, přičemž nakonec jeden z nich (který Eddiemu Jakeovi a Susannah připadal úplně stejný jako ostatní) odmítl.

„Jak dlouho se zdržíte, lidi?“ zeptal se jakoby srdečně, když nakoupili. Ale v očích mu jenom mazaně blýskalo, takže Eddie nepochyboval, že každé jejich slovo se donese k Eisenhartovi, Overholserovi a všem ostatním místním veličinám, než zapadne slunce.

„Ach, no, to záleží na tom, co uvidíme,“ protáhl Eddie. „A co uvidíme, záleží na tom, co nám lidi ukážou, neřekl byste?“

„Tak,“ souhlasil Berka, ale vypadal popleteně. V krámu už bylo nejméně padesát lidí, ale většinou jen prostě civěli. Ve vzduchu se vznášelo výbušné napětí. Eddiemu se to líbilo. Nevěděl, jestli je to dobře nebo špatně, ale líbilo se mu to opravdu moc.

„Také záleží na tom, co lidi chtějí,“ upřesnila Susannah.

„Já ti povím, co chtějí, hnědko!“ utrhl se na ni Berka tím svým pronikavým, skřípavým hlasem. „Chtějí klid, jaký tu byl vždycky! Chtějí, aby městečko pořád stálo, až vy čtyři –“

Susannah popadla mužův palec u ruky a ohnula ho dozadu. Provedla to zručně. Jake pochyboval, že si toho všimli víc než dva nebo tři folken, kteří stáli těsně u pultu, ale Berka ve tváři popelavě zešedivěl a vypoulil oči.

„Nechám si takové oslovení líbit od starce, kterému zbývá v hlavě sotva kousek rozumu,“ zasyčela, „ale od tebe ne. Ještě jednou mi řekneš hnědko, tlusťochu, a já ti vytáhnu jazyk z huby a vytřu ti s ním zadek.“

„Prosím za prominutí!“ vyjekl Berka. Na tvářích mu vyrazily veliké a odpudivé kapky potu. „Prosím vás za prominutí,

to teda jo!“

„Prima,“ pustila ho Susannah. „Teď bychom si mohli vyjít ven a chvilku posedět u tebe na verandě, protože nákupy člověka unaví.“

6

U Berkova konzumu nestáli žádní Strážci paprsku, jací byli podle Rolandova vyprávění v Mejisu, ale na verandě byly seřazeny houpací židle, bylo jich na dva tucty. A u všech trojích schodů stáli po stranách vycpaní panáci, jak velela roční doba. Když Rolandovi přátelé vyšli ven, vybrali si tři židle uprostřed verandy. Ochu si spokojeně lehl mezi Jakeova chodidla, položil si čenich na tlapky a zdálo se, že usne.

Eddie píchl palcem přes rameno zhruba směrem k Ebenu Berkovi. „Věčná škoda, že tam nebyla Detta Walkerová, aby tomu mizerovi něco šlohla.“

„Nemysli si, že jsem nebyla v pokušení místo ní,“ vztekala se Susannah.

„Jdou sem lidi,“ ozval se Jake. „Myslím, že chtějí s námi mluvit.“

„No jistě,“ řekl Eddie. „Proto jsme tady.“ Usmíval se, jeho pěkná tvář ještě víc zkrásněla. Potichu řekl: „Seznamte se s pistolníky, lidičky. Hop a hop a hopala, bude pěkná střílečka.“

„Zavři tu svoji prostořekou hubinku, chlapečku,“ napomínala ho Susannah, ale smála se.

Jsou to blázni, pomyslel si Jake. Ale pokud byl jiný než oni, proč se taky smál?

7

Henchick z Manni a Roland z Gileadu strávili poledne ve stínu mohutného skalního výběžku, kde pojedli studené kuře a rýži zabalené v tortilách, které zapili moštem ze džbánu, jejž si podávali. Henchick pronesl několik slov, jimiž se obracel na Sílu nebo Víc než sílu, jak tomu říkal, a potom zmlkl. Rolandovi to vyhovovalo. Stařík již odpověděl kladně na otázku, kterou mu pistolník potřeboval položit.

Než dojedli, slunce se posunulo za vysoké útesy a srázy. Proto pokračovali ve stínu, stoupali vzhůru po stezce poseté štěrkem a příliš úzké pro koně, které nechali dole v hájku žlutých osik. Drobné ještěrky se před nimi rozprchávaly v celých hejnech, někdy se schovávaly ve skalních puklinách.

Sice šlapali ve stínu, ale panovalo tu větší vedro než mezi pekelnými vraty. Po míli neustálého stoupání začal Roland těžce oddechovat a šátkem si otíral pot z tváří a krku. Henchick, kterému bylo zřejmě kolem osmdesáti, kráčel před ním klidně a vážně. Dýchal snadno jako při procházce v parku. Plášť nechal dole, přehodil si ho přes větev stromu, ale Roland neviděl, že by se mu na černé košili šířily skvrny potu.

Došli k zatáčce a na chvilku se pod nimi, na sever a na západ, otevřel svět ve vzdušné nádheře. Roland viděl rozlehlé tapiserie pastvin a dobytek maličký jako hračky. Na jih a východ byla pole stále zelenější, protože směřovala k říčním mokřinám. Viděl vesnice Cally a dokonce – ve snové dálce na západě – okraj velkého lesa, z něhož sem přišli. Vítr, který se do nich na tomto místě opřel, byl tak studený, že Roland zalapal po dechu. Přesto vděčně nastavil větru tvář, oči skoro zavřené, a čichal vůně všeho callského: býčků, koní, obilí, říční vody a rýže, rýže, rýže.

Henchick smekl klobouk s širokou krempou a plochým dýnkem a také postál s hlavou zvednutou a očima přivřenýma jako vtělení tichých díků. Vítr mu povíval dlouhými vlasy a vous, který mu sahal až po pás, mu hravě rozčísl do pramenů. Stáli tak skoro tři minuty a ochlazovali se větrem.

Potom si Henchick narazil klobouk zase na hlavu. Podíval se na Rolanda. „Říkáš, že svět skončí v ohni nebo v ledu, pistolníku?“

Roland se nad tím zamyslel. „Ani tak, ani tak,“ prohlásil nakonec. „Myslím, že skončí v temnotě.“

„To říkáš?“

„Tak.“

Henchick chvíli přemýšlel, potom se otočil a znovu vyrazil po stezce. Roland se nemohl dočkat, až se dostanou k cíli, přesto položil Mannimu na rameno ruku. Slib je slib. Zvlášť takový, který dal dámě.

„Včera večer jsem pobyl u jedné ze zapomnětlivých,“ řekl Roland. „Tak přece říkáte těm, kteří se rozhodli opustit tvoje ka-tet?“

„Mluvíme o zapomnětlivých, tak,“ souhlasil Henchick a pozorně se na něho zadíval, „ale nikoli o ka-tet. To slovo známe, ale není naše, pistolníku.“

„Každopádně jsem –“

„Každopádně jsi spal na Rozkývaném B u Vaughna Eisenharta a naší dcery Margaret. A ukázala ti, jak se hází talířem. Nemluvil jsem o těchto věcech, když jsme včera večer spolu hovořili, protože jsem o nich věděl stejně dobře jako ty. Musíme však hovořit o něčem jiném, ne? Například o jeskyních.“

„To je pravda.“ Roland se snažil nedat najevo překvapení. Nejspíš se mu to nepodařilo, protože Henchick pokývl hlavou a rty, pod vousy sotva viditelné, se zvlnily v mírném úsměvu.

„Manni mají způsoby, jak se leccos dozvědět, pistolníku, vždycky je máme.“

„Nechceš mi říkat Rolande?“

„Ne.“

„Požádala mě, abych ti pověděl, že Margaret z klanu Červená stezka se má se svým pohanským mužem dobře, stále se jí daří dobře.“

Henchick přikývl. Pokud pocítil bolest, nedal ji znát. Ani pohledem. „Je zatracená,“ prohlásil. Řekl to stejným tónem, jako by prohodil: Vypadá to, že by se odpoledne mohlo vyčasit.

„Žádáš mě, abych jí to vyřídil?“ zeptal se Roland. Pobavilo ho to, ale zároveň zděsilo.

Henchickovy modré oči věkem vybledly a zvodnatěly, ale při té otázce se v nich projevilo neskrývané překvapení. Huňaté obočí vylétlo vzhůru.

„Proč bych to dělal? Ona to ví. Bude mít dost času kát se za svého pohanského muže v hlubinách Na’aru. To ví také.

Pojď, pistolníku. Ještě čtvrt kola a jsme tam. Ale je to do kopce.“

8

Bylo to do kopce, a hodně. Za půl hodiny došli na místo, kde skoro celou stezku přehrazoval padlý balvan. Henchick se kolem něj protáhl, tmavé kalhoty se mu třepotaly ve větru, vous povíval po stranách hlavy, prsty s dlouhými nehty se pevně zarývaly do kamene. Roland šel za ním. Balvan zahřálo slunce, ale vítr už byl tak studený, že se Roland třásl. Cítil, jak mu podpatky sešlapaných bot trčí nad modrou propastí hlubokou snad dva tisíce stop. Jestli se stařík rozhodne do něho strčit, všechno rázem skončí. A úplně prostým způsobem.

Ale kdepak, neskončilo by to, pomyslel si. Eddie by pokračoval na mém místě a ti druzí dva by ho následovali, dokud by nepadli.

Za balvanem stezka končila zubatou tmavou dírou devět stop vysokou a pět širokou. Táhl z ní průvan rovnou Rolandovi do obličeje. Nepříjemný a smrdutý, na rozdíl od voňavého větru, který si s nimi hrál při šplhání po stezce. Zároveň s ním k nim doléhal křik, který Roland nemohl rozeznat. Ale byl to křik lidských hlasů.

„To slyšíme výkřiky lidí v Na’aru?“ zeptal se Henchicka.

Teď se starcovy rty, skoro skryté, neusmály. „Nežertuj. Tady ne. Protože se nacházíš v blízkosti nekonečna.“

Roland tomu věřil. Opatrně se přiblížil, jeho boty drtily kamínky štěrku, ruka mu klesla k pažbě pistole – teď ji nosil vlevo, pokud si ji vůbec vzal, u ruky, která byla celá.

Puch vycházející z ústí jeskyně zesílil. Byl štiplavý, možná přímo jedovatý. Roland si pravou zmrzačenou rukou podržel před ústy a nosem šátek. V jeskyni, ve stínech, cosi bylo. Kosti, ano, kosti ještěrek a dalších drobných zvířat, ale bylo tam ještě cosi, ten obrys znal –

„Opatrně, pistolníku,“ ozval se Henchick, ale ustoupil, aby mohl Roland vejít, pokud si to bude přát.

Na mých přáních nezáleží, pomyslel si Roland. Toto prostě musím udělat. A tím je to asi jednodušší.

Obrys ve stínech byl stále zřetelnější. Nepřekvapilo ho, když uviděl, že to jsou úplně stejné dveře jako ty, na které narazil na břehu moře. Proč jinak by se jeskyně jmenovala Dveřová? Byly vyrobené z železného dřeva (nebo možná dřeva duchů) a stály asi dvacet stop daleko od vchodu do jeskyně. Vysoké šest a půl stopy, stejně jako dveře u moře. A stejně jako ony stály ve stínech úplně volně, jejich závěsy byly upevněny v nicotě.

Přesto se na těch závěsech snadno otočí, pomyslel si. Otočí se. Až přijde čas.

Nebyla v nich klíčová dírka. Knoflík vypadal jako z křišťálu. Byl do něj vyrytý obraz růže. Na břehu Západního moře byly ony troje dveře označeny Ušlechtilou řečí: na prvních byl nápis VĚZEŇ, na druhých PANÍ STÍNŮ a na třetích TEN, KDO POSTRKUJE. Zde byly hieroglyfy, které uviděl na krabici schované v Callahanově kostele:

„To znamená ‚nenalezeny’“ řekl Roland.

Henchick přikývl, ale když chtěl Roland dveře obejít, stařík vstoupil dovnitř a natáhl ruku. „Dávej pozor, jinak poznáš sám, komu ty hlasy patří.“

Roland pochopil, co má na mysli. Osm nebo devět stop za dveřmi se podlaha jeskyně začala svažovat v úhlu padesáti nebo i šedesáti stupňů. Nebylo tam čeho se chytit a skála vypadala hladká jako sklo. O třicet stop níž ten hladký svah spadal do propasti. Z ní stoupal propletenec kvílivých hlasů. A jeden z nich poznal. Patřil Gabrielle Deschainové.

„Rolande, ne!“ zaječela jeho mrtvá matka ze tmy. „Nestřílej, to jsem já! Jsem tvoje m-“ Ale než dopověděla, přehlušila ji střelba z pistole. Rolanda píchlo v hlavě. Přimáčkl si šátek k obličeji tak prudce, až si málem zlomil nos. Pokusil se uvolnit svaly v paži, ale zpočátku se mu to nedařilo.

Potom se ze smrduté tmy ozval hlas jeho otce.

„Už když jsi byl batole, tak jsem věděl, že nejsi žádný génius,“ prohlásil Steven Deschain unaveně, „ale až do včerejška jsem nevěřil, že jsi idiot. Dovolit mu, aby tě utáhl na vařené nudli! Bohové!“

Nevšímej si toho. To nejsou ani duchové. Myslím, že to jsou jenom ozvěny, kdovíjak vylovené z hloubi mé hlavy, a zesílené.

Když dveře obešel (a dával pozor na svah, který měl nyní po pravici), dveře zmizely. Viděl jenom obrys Henchicka, ostrou lidskou siluetu vyřezanou z černého papíru stojící v ústí jeskyně.

Ty dveře tam stále jsou, ale člověk je vidí jenom z jedné strany. V tom jsou stejné jako ty ostatní dveře.

„Trochu divné, že?“ zahihňal se z hrdla propasti Dveřové jeskyně Walterův hlas. „Vykašli se na to, Rolande! Lepší je vykašlat se na to a umřít než zjistit, že komnata na vrcholu Temné věže je prázdná.“

Potom se naléhavě rozezněl Eldův roh a Rolandovi naskočila na pažích a v zátylku husí kůže: byl to poslední bojový pokřik Cuthberta Allgooda, který se rozběhl z kopce Jericho vstříc smrti z rukou barbarů s modrými tvářemi.

Roland odtáhl šátek z obličeje a znovu vykročil. Jeden krok, dva, tři. Pod podrážkou mu křupaly kosti. Při třetím kroku se dveře znovu objevily, nejdřív z profilu, se západkou zastrčenou do vzduchu, stejně jako závěsy na druhé straně. Na chvilku se zastavil a zahleděl se na to masivní dřevo, vychutnával si, jak jsou ty dveře podivné, stejně jako vychutnával podivnost dveří, na které narazil u moře. A u moře byl tehdy nemocný málem na smrt. Když mírně pohnul hlavou vpřed, dveře zmizely. Když ji stáhl zpět, dveře byly zde. Dveře se vůbec nemihotaly, nevlnily. Buď tu byly, nebo nebyly, nic mezi tím.

Vrátil se znovu před ně, položil na dřevo dlaně s roztaženými prsty, opřel se o ně. Cítil slabé, ale zřetelné chvění, jako by to byl mocný stroj. Z tmavého chřtánu jeskyně na něho zakřičela Rhea z Coosu, volala, že je spratek, který nikdy neviděl pravou tvář svého otce, říkala mu, že jeho ocas jí roztrhl krk, zatímco křičela a hořela. Roland si toho nevšímal a chytil křišťálový dveřní knoflík.

„Ne, pistolníku, neodvažuj se!“ vykřikl Henchick varovně.

„Odvážím," odpověděl Roland. A udělal to, ale knoflík se neotočil ani na jednu stranu. Ustoupil o kousek zpět.

„Ale dveře byly otevřené, když jste kněze našli?" obrátil se k Henchickovi. Mluvili o tom minulý večer, ale Roland chtěl slyšet víc.

„Tak. To já a Jemmin jsme ho našli. Víš, že my, starší Manni, pátráme po jiných světech? Nikoli kvůli bohatství, ale z touhy po osvícení?"

Roland přikývl. Věděl také, že někteří se vrátili ze svých cest šílení. Jiní se nevrátili vůbec.

„Tyto kopce jsou magnetické a protkané mnoha cestami do mnoha světů. Vešli jsme do jedné jeskyně poblíž starých granátových dolů a tam na nás čekal vzkaz."

„Jaký vzkaz?"

„Byl to stroj usazený v ústí jeskyně," vysvětlil Henchick. „Zmáčkneš knoflík a ozve se hlas. Ten hlas nám řekl, abychom šli sem."

„Ty jsi o této jeskyni věděl už dřív?"

„Tak, ale než přišel Callahan, říkali jsme jí Jeskyně hlasů. Důvod znáš."

Roland přikývl a pokynul Henchickovi, aby pokračoval.

„Ten hlas ze stroje mluvil stejným přízvukem jako tvoji přátelé, pistolníku. Řekl, že bychom měli přijít sem, Jemmin a já, a že tu najdeme dveře a muže a zázrak. To se stalo."

„Někdo vám zanechal pokyny," dumal Roland. Myslel na Waltera. Muže v černém, který jim zanechal také sušenky, kterým Eddie říkal keeblerky. Walter byl Flagg a Flagg byl Marten a Marten… byl to Maerlyn, ten starý čaroděj a darebák z legend? Tím si Roland nebyl jist. „A oslovil vás jménem?"

„Né, tolik nevěděl. Nazýval nás Manni."

„Jak ten neznámý věděl, kde má nechat hlasový stroj, co myslíš?"

Henchick stiskl rty. „Proč tvrdíš, že to byl člověk? Proč ne bůh, který promlouval lidským hlasem? Proč ne nějaký vyslanec Víc než síly?"

Roland řekl: „Bohové zanechávají siguly. Lidé zanechávají stroje." Odmlčel se. „Aspoň podle mé zkušenosti, otče."

Henchick netrpělivě máchl rukou, jako by Rolandovi říkal, aby si lichotky ušetřil.

„Vědělo se mezi lidmi, že ty a tvůj přítel prozkoumáváte jeskyni, kde jste našli mluvící stroj?"

Henchick mrzutě pokrčil rameny. „Lidé nás asi vidí. Někteří nás možná pozorují na celé míle dalekohledy a dlouhýma očima. A je tu ten mechanický muž. Hodně vidí a bez ustání žvaní před každým, kdo je ochotný poslouchat."

Roland to pochopil jako souhlasnou odpověď. Pomyslel si, že někdo věděl, že otec Callahan přichází. A že bude potřebovat pomoc, až dorazí na předměstí Cally.

„Jak moc byly dveře otevřeny?" zeptal se Roland.

„To jsou otázky pro Callahana," řekl Henchick. „Slíbil jsem ti, že ti to tady ukážu. To jsem udělal. To ti musí stačit."

„Byl při vědomí, když jste ho našli?"

Rozmrzelá pauza. A potom: „Né. Jenom cosi mumlal, jako by spal a zdály se mu zlé sny."

„Takže mi to nemůže říct, že? Aspoň ne toto. Henchicku, žádáš pomoc a úlevu. To jsi mi řekl jménem všech vašich klanů. Tak mi také pomoz! Pomoz mi, abych ti mohl pomoct!"

„Nechápu, jak by ti toto mohlo pomáhat."

A možná nemohlo, aspoň pokud jde o Vlky, kteří sužují tohoto stařík a ostatní z Calla Bryn Sturgisu, ale Roland měl jisté starosti a jiné potřeby. Jiné ryby ke smažení, jak občas říkala Susannah. Stál a díval se na Henchicka, s rukou stále na křišťálovém knoflíku.

„Byly pootevřené," řekl Henchick nakonec. „Ta krabice taky. Obojí jenom na škvíru. Ten, kterému říkají Stařec, ležel tváří k zemi, tam." Ukázal na podlahu plnou drobného kamení a kostí, kde právě stál Roland. „Krabici měl u pravé ruky, byla otevřená asi natolik." Henchick podržel palec a ukazovák asi na dva palce od sebe. „Vycházel z ní zvuk kammen. Už jsem jej slyšel dřív, ale nikdy tak silně. Bolely mě z něj oči a vyhrkly mi slzy. Jemmin vykřikl a zamířil ke dveřím. Stařec měl ruce roztažené na zemi a Jemmin na jednu šlápl, ale vůbec si toho nevšiml.

Dveře byly jenom pootevřené jako ta krabice, ale vycházelo z nich strašlivé světlo. Hodně jsem cestoval, pistolníku, do mnoha kde a mnoha kdy. Viděl jsem i jiné dveře a viděl jsem todes tahken, díry ve skutečnosti, ale takové světlo ještě ne. Bylo černé, jako všechna prázdnota, která kdy existovala, ale bylo v ní ještě cosi rudého."

„Oko," řekl Roland.

Henchick se na něho podíval. „Oko? To říkáš?"

„To si myslím," upřesnil Roland. „Černotu, kterou jsi viděl, vyzařuje Černá třináctka. To červené bylo možná Oko Karmínového krále."

„Kdo je to?"

„To nevím," řekl Roland. „Jenom to, že se zdržuje daleko na východ odtud, v Hromové tišině nebo dál. Jsem přesvědčen, že to může být Strážce Temné věže. Možná si dokonce myslí, že mu Věž patří."

Když se Roland zmínil o Věži, stařík si zakryl oči oběma rukama v gestu hluboké nábožné úzkosti.

„Co se stalo potom, Henchicku? Pověz mi, to žádám."

„Chtěl jsem sáhnout po Jemminovi, ale pak jsem si vzpomněl, jak šlápl tomu muži na ruku podpatkem, a rozmyslel jsem si to. Řekl jsem si, Henchicku, jestli to uděláš, zatáhne tě tam s sebou." Stařík se zahleděl na Rolanda. „Cestování je naše práce, vím, že tolik je ti známo, a bojíme se málokdy, protože důvěřujeme Víc než síle. Přesto jsem se toho světla a zvuku zvonků bál." Odmlčel se. „Děsily mě. Nikdy jsem o tom dnu nemluvil."

„Ani s Callahanem?"

Henchick zavrtěl hlavou.

„On s vámi nemluvil, když se probudil?"

„Zeptal se, jestli je mrtvý. Pověděl jsem mu, že kdyby byl, pak jsme mrtví všichni."
„A co Jemmin?"
„Za dva roky umřel." Henchick si poklepal zepředu na černou košili. „Srdce."
„Kolik je to roků, co jste tu Callahana našli?"
Henchick zavrtěl hlavou v pomalých širokých obloucích, což bylo gesto mezi Manni tak rozšířené, že je snad měli v genech. „Pistolníku, to nevím. Protože čas –"
„Ano, čas klouže," přerušil ho Roland netrpělivě. „Na jak dlouho bys to odhadoval?"
„Víc než pět let, protože má svůj kostel a pověrčivé hlupáky, kteří ho plní, víš."
„Co jsi dělal? Jak jsi zachránil Jemmina?"
„Padl jsem na kolena a zavřel tu krabici," řekl Henchick. „Nic jiného jsem nedokázal vymyslet. Kdybych váhal ještě jedinou vteřinu, určitě bych byl ztracen kvůli tomu černému světlu, které z ní vycházelo. Slábl jsem z něho a bylo mi… jako bych byl zamlžený."
„To věřím," řekl Roland chmurně.
„Ale počínal jsem si rychle, a když víko zaklaplo, dveře se zabouchly. Jemmin do nich začal bušit pěstmi a ječel a prosil, aby ho pustili. Potom omdlel. Vytáhl jsem ho z jeskyně ven. Vytáhl jsem je oba. Po chvíli na čerstvém vzduchu oba přišli k sobě." Henchick zvedl ruce a zase je spustil, jako by říkal: Tady to máš.
Roland naposledy zabral za knoflík. Nepohnul se žádným směrem. Ale s koulí –
„Vrátíme se," řekl. „Rád bych byl do večeře v domě u Callahana. To znamená rychlou procházku dolů ke koním a pak ještě rychlejší jízdu."
Henchick přikývl. Vousy byly pro rysy tváře dobrá skrýš, ale Roland měl pocit, že se staříkovi ulevilo, že už půjdou. I Rolandovi se trochu ulevilo. Komu by se líbilo poslouchat, jak ze tmy stoupá vyčítavý křik mrtvé matky a otce? Nemluvě o křiku mrtvých přátel?
„Co se stalo s tím mluvícím zařízením?" zeptal se Roland, když vyrazili dolů.
Henchick pokrčil rameny. „Znáš bejderie?"
Baterie. Roland přikývl.
„Dokud fungovaly, stroj přehrával pořád dokola vzkaz, že máme jít do Jeskyně hlasů a najít tam muže, dveře a zázrak. A taky hrál písničku. Jednou jsme ji zahráli Callahanovi a on se rozplakal. Musíš se na ni zeptat jeho, protože to skutečně patří do jeho příběhu."
Roland znovu přikývl.
„Potom bejderie zhasly." Henchick pokrčil rameny v gestu, kterým výmluvně projevil pohrdání nad stroji, zmizelým světem nebo možná obojím. „Vytáhli jsme je. Jmenovaly se Duracell. Znáš Duracell, pistolníku?"
Roland zavrtěl hlavou.
„Přinesli jsme je Andymu a zeptali se ho, jestli by je třeba nedokázal znovu naplnit. Vložil je do sebe, ale když je vytáhl, byly stejně k ničemu jako před tím. Andy se omluvil. My jsme poděkovali." Henchick znovu pohrdavě trhl rameny. „Otevřeli jsme ten stroj – dalším knoflíkem – a vyndali jeho jazyk. Byl takto dlouhý." Henchick podržel ruce asi na pět palců od sebe. „Měl v sobě dvě dírky. Uvnitř cosi hnědého a lesklého, jako provázek. Callahan tomu říkal kazeta."
Roland přikývl. „Chci ti poděkovat, že jsi mě zavedl do jeskyně, Henchicku, a že jsi mi pověděl všechno, co víš."
„Udělal jsem, co jsem musel," řekl Henchick. „A ty uděláš, co jsi slíbil. Je to tak?"
Roland z Gileadu přikývl. „Ať Bůh vybere vítěze."
„Tak, to říkáme. Mluvíš, jako bys nás znal kdysi v dávných dobách." Odmlčel se a díval se na Rolanda jaksi potměšile. „Nebo to na mě jenom hraješ? Protože každý, kdo někdy četl Dobrou knihu, se naučí ohánět nejrůznějšími slůvky."
„Ptáš se tedy, jestli se lísám, tady nahoře, kde nás nikdo nemůže slyšet, jenom oni?" Roland kývl směrem k šepotající temnotě. „Na to máš moc rozumu, jak doufám, protože jestli ne, jsi blázen."
Stařík se nad tím zamyslel, potom natáhl uzlovatou ruku s dlouhými prsty. „Vedeš si dobře, Rolande. Je to pěkné jméno, a dobré."
Roland natáhl pravou ruku. A když ji stařík přijal a stiskl, ucítil Roland první škubnutí bolesti tam, kde ji chtěl pocítit co nejpozději.
Ne, ještě ne. Ať mě ta druhá bolí co nejpozději Ta, která je zatím celá.
„Možná že nás Vlci tentokrát zabijí všechny," prohodil Henchick.
„Možná."
„Ale přesto, naše setkání snad bylo dobré."
„Snad ano," odpověděl pistolník.

IX.
Kněz uzavírá své vyprávění (Nenalezeno)

1

„Rozestlala jsem vám," oznámila jim Rosalita Munozová, když se vrátili.
Eddie byl tak unavený, až nabyl dojmu, že povídala něco docela jiného, například Je potřeba okopat zahradu, nebo V kostele na vás čeká dalších padesát nebo šedesát lidí. Koneckonců, kdo by mluvil o postelích ve tři hodiny odpoledne?
„Cože?" vyjevila se Susannah. „Co to říkáš, zlato? Pořádně jsem ti nerozuměla."
„Rozestlala jsem vám," opakovala žena. „Vy dva půjdete spát tam, kde jste spali předevčírem. Mládeneček si bude muset vlézt do pánovy postele. A brumlák může jít dovnitř s tebou, Jakeu, jestli chceš. P?re říkal, že ti to mám vyřídit.

Pověděl by vám to sám, ale dnes odpoledne navštěvuje nemocné. Přináší jim Svátost.“ Prohlásila to velmi hrdě.

„Postel,“ zasnil se Eddie. Nedokázal to tak docela pochopit. Rozhlédl se, jako by se chtěl ujistit, že je stále brzy odpoledne a slunce jasně svítí. „Postel?“

„P?re vás viděl v obchodě,“ vysvětlovala Rosalita, „a napadlo ho, že byste si po náporu tolika lidí rádi zdřímli.“

Eddie konečně pochopil. Možná někdy v životě už musel být za něčí laskavost vděčnější než dnes, ale upřímně si nedokázal vzpomenout, kdy to bylo a o jakou laskavost se mohlo jednat. Nejdřív, jak tak seděli na verandě v houpacích židlích u Berky, návštěvníci přicházeli pomalu, váhavě a v hloučcích. Ale když se nikdo neproměnil v kámen ani nechytil kulku do hlavy – naopak, ozýval se živý hovor a dokonce smích – přicházeli další a další. A jak se z pramínku stával proud, Eddie nakonec zjistil, co to znamená, být veřejně známou osobou. Užasl, jak je to obtížné, jak vyčerpávající. Lidé chtěli jednoduché odpovědi na tisíc obtížných otázek – odkud pistolníci pocházejí a kam jdou, to byly pouze první dvě. Na některé otázky se upřímně odpovědět dalo, ale Eddie slyšel sám sebe, jak čím dál častěji odpovídá vyhýbavě jako politik, a slyšel, jak jeho přátelé dělají totéž. Přísně vzato to nebyly lži, ale maličké propagandistické kapsle, které zněly jako odpovědi. A všichni se jim chtěli podívat přímo do obličeje a chtěli uslyšet Ať vám slouží, které znělo přímo od srdce. Dokonce i Ochu si musel odpracovat svůj díl. Pořád dokola ho někdo hladil a nutil mluvit, dokud Jake nevstal a nezašel do obchodu, kde Ebena Berku požádal o misku vody. Ten džentlmen mu jenom půjčil plechový hrnek a poradil mu, že si může vodu nabrat v korytu venku. Jakea obklopovali místní, kteří se ho neustále na něco vyptávali, i když Jake šel jenom pro vodu. Ochu vychlemtal hrnek do sucha a pak i on musel čelit mračnu otázek, zatímco Jake se vracel znovu ke korytu pro další vodu.

Celkem vzato to bylo nejdelších pět hodin, které Eddie zatím prožil, a napadlo ho, že už nikdy nebude uvažovat o celebritách jako dosud. Přínosem bylo, že než nakonec odešli z verandy a zamířili zpátky do Starcova domu, určitě podle Eddieho promluvili s každým, kdo bydlel v městečku, a navíc se spoustou farmářů, rančerů, pohůnků a námezdných dělníků, kteří žili za městečkem. Zpráva se šířila rychle: cizinci sedí na verandě konzumu, a jestli chcete, promluví s vámi.

A teď, panebože, tato žena – tento anděl – mluví o rozestlané posteli.

„Kolik času máme?“ zeptal se Rosality.

„P?re by se měl vrátit ve čtyři,“ řekla, „ale budeme jíst nejdřív v šest, a to jenom jestli se váš dinh do té doby vrátí. Co kdybych vás probudila v půl šesté? Měli byste čas na umytí. Co vy na to?“

„Jo,“ usmál se na ni Jake. „Nevěděl jsem, že z mluvení může být člověk tak unavený. A tak žíznivý.“

Přikývla. „V komoře je džbán se studenou vodou.“

„Měla bych ti pomoct vařit večeři,“ namítla Susannah a zeširoka zívla.

„Přijde mi pomoct Sarey Adamsová,“ řekla Rosalita, „a stejně bude jenom studené jídlo. Tak už jděte. Odpočiňte si. Jste pěkně utahaní a je to na vás vidět.“

2

Jake zašel do komory a zhluboka a dlouze se napil, potom nalil vodu do misky pro Ocha a odnesl ji do ložnice p?re Callahana. Cítil se provinile, že je zde (a že tu má i brumláka), ale pokrývky na Callahanově úzké posteli byly odhrnuté, polštář načechraný a obojí ho zvalo k sobě. Položil misku na zem a Ochu potichu začal chlemtat. Jake se svlékl do svého nového prádla, pak si lehl a zavřel oči.

Nejspíš nedokážu doopravdy usnout, pomyslel si, nikdy jsem nemohl odpoledne spát, ani v době, kdy mi paní Shawová ještě říkala Bama.

Ani ne za minutu už tiše pochrupoval, jednu paži položenou přes oči. Ochu spal na zemi vedle něj s čenichem na tlapě.

3

Eddie a Susannah seděli vedle sebe na posteli v hostinském pokoji. Eddie tomu pořád nemohl uvěřit: nejenom že si mohli zdřímnout, ale mohli si zdřímnout v opravdové posteli. Vrchol luxusu. Nechtěl nic víc než si lehnout, vzít Suze do náručí a spát, ale nejdřív si musel něco vyjasnit. Hlodalo to v něm celý den, dokonce i uprostřed jejich improvizovaného výstupu před lidmi.

„Suze, to s tím Tianovým dědečkem –“

„Nechci to vědět,“ přerušila ho okamžitě.

Překvapeně zvedl obočí. I když důvod asi znal.

„Dostaneme se k tomu,“ omlouvala se, „ale teď jsem unavená. Chci spát. Pověz Rolandovi, co ti ten děda vyprávěl, a pověz to Jakeovi, jestli chceš, ale mně ne. Ještě ne.“ Seděla vedle něj, její hnědé stehno se dotýkalo jeho bílého stehna, její hnědé oči se klidně dívaly do jeho oříškových. „Slyšíš mě?“

„Slyším tě velmi dobře.“

„Říkám díky, díky moc.“

Zasmál se, vzal ji do náruče a políbil ji.

A zakrátko také spali. Leželi si navzájem v náručí a dotýkali se čely. Obdélník světla se klidně posunoval po jejich tělech, zatímco slunce klesalo k obzoru. Směřovalo zpátky opravdu na západ, aspoň prozatím. Roland to sám viděl, když pomalu vjížděl na cestičku ke Starcově faře s bolavýma nohama volně spuštěnýma vedle třmenů.

4

Ven vyšla Rosalita, aby ho přivítala. „Buď zdráv, Rolande – dlouhé dny a příjemné noci.“

Přikývl. „Kéž jich prožiješ dvakrát tolik.“

„Pochopila jsem, že bys chtěl možná některé z nás požádat, abychom házely proti Vlkům talířem, až přijdou.“

„Kdo ti to řekl?“

„Ach… nějaký ptáček mi to zaštěbetal do ucha.“

„Aha. A uděláš to? Jestli tě požádám?“

Vycenila zuby. „Nic by mi neudělalo větší radost.“ Zuby zmizely a škleb se proměnil v přátelský úsměv. „I když my dva bychom mohli spolu objevit nějaké radosti o trochu dřív. Nechtěl bys zajít na návštěvu do mého domku, Rolande?“

„Tak. A namasíruješ mě znovu tím svým kouzelným olejem?“

„Chceš, abych tě namasírovala?“

„Tak.“

„A mám tě masírovat prudce, nebo lehce?“

„Slyšel jsem, že bolavým kloubům nejlépe ulevuje od každého trochu.“

Zamyslela se, pak se rozesmála a vzala ho za ruku. „Pojď. Dokud slunce svítí a tady ten kout světa spí.“

Ochotně s ní šel, a šel tam, kam ho vzala. Měla tajný pramen uprostřed sladkého mechu, a on se v něm osvěžil.

5

Callahan se nakonec vrátil kolem půl šesté, zrovna když se Eddie, Susannah a Jake začali vynořovat z ložnic. V šest hodin Rosalita a Sarey Adamsová podávaly na kryté verandě za farou večeři, zeleninu a studené kuře. Roland a jeho přátelé se hladově krmili, pistolník si přidal ne jednou, ale hned dvakrát. Naopak Callahan se v jídle na talíři sotva ponimral. Opálený obličej mu dodával zdání jistého zdraví, ale neskrylo tmavé kruhy od očima. Když Sarey – veselá, srdečná žena, tlustá, ale s pohyby tanečnice – přinesla pikantní koláč, Callahan jenom zavrtěl hlavou.

Když na stole nic nezbylo, jenom hrnky a kávová konvice, vytáhl Roland svůj tabák a povytáhl obočí.

„Poslož si,“ řekl Callahan a pak zavolal hlasitěji: „Rosie, přines tomu chlapíkovi něco na odklepávání!“

„Velký muži, mohl bych tě poslouchat celý den,“ řekl Eddie.

„Já taky,“ přidal se Jake.

Callahan se usmíval. „Já mám z vás stejný pocit, chlapci, aspoň trochu.“ Nalil si půl šálku kávy. Rosalita přinesla Rolandovi keramický hrníček na popel. Když odešla, řekl Stařec: „Měl jsem vám to dovyprávět včera. Skoro celou noc jsem se pak převaloval na posteli a přemýšlel, jak povědět ten zbytek.“

„Pomohlo by, kdybych ti řekl, co z toho už vím?“ zeptal se Roland.

„Nejspíš ne. Šel jsi ke Dveřové jeskyni s Henchickem, že?“

„Ano. Řekl, že v tom mluvícím stroji, který je pro tebe poslal, byla písnička, a že jsi plakal, když jsi ji uslyšel. Byla to ta, o které jsi mluvil?“

„Někdo mi dnes večer zachránil život, ano. A nedokážu vypovědět, jaké to bylo, sedět v chatě u Manni v Calla Bryn Sturgisu, dívat se směrem k temné Hromové tišině a poslouchat Eltona Johna.“

„Počkat, počkat,“ ozvala se Susannah. „Moc předbíháš, p?re. Naposledy jsi vyprávěl, jak jsi byl v Sacramentu, to bylo v roce 1981. A že jsi právě zjistil, že tvého přítele pořezali ti takzvaní Hitlerovi bratři.“ Přísně se podívala z Callahana na Jakea a nakonec na Eddieho. „Musím říct, pánové, že od chvíle, kdy jsem opustila Ameriku, jste zřejmě neudělali valný pokrok ohledně žití v klidu a míru.“

„Na mě to nesváděj,“ ohradil se Jake. „Já byl ve škole.“

„A já zfetovanej,“ přidal se Eddie.

„Dobrá, sveďte to na mě,“ řekl Callahan a všichni se rozesmáli.

„Dokonči svůj příběh,“ pobídl ho Roland. „Možná budeš dnes večer lépe spát.“

„Možná ano.“ Callahan chvíli přemýšlel, potom řekl: „Z nemocnice si pamatuju – to si asi pamatuje každý – hlavně zápach dezinfekce a zvuk přístrojů. Hlavně ty přístroje. To jejich pípání. Podobně pípají už jenom přístroje v kokpitu letadla. Jednou jsem se na to zeptal pilota a on říkal, že tak pípají navigační přístroje. Pamatuji si, jak jsem si tehdy myslel, že ten večer se v nemocnici muselo strašně moc navigovat.

Rowan Magruder nebyl ženatý, když jsem pracoval v Domově, ale myslel jsem si, že se to asi změnilo, protože u jeho lůžka seděla jakási žena a četla knížku. Byla pěkně oblečená, měla pěkný zelený kostýmek, punčochy, střevíce na nízkém podpatku. Aspoň že jsem se s ní mohl bez obav setkat, umyl jsem se a učesal, jak to šlo nejlíp, a nenapil jsem se už od Sacramenta. Ale jakmile jsme se ocitli opravdu tváří v tvář, vůbec mi dobře nebylo. Předtím seděla zády ke dveřím, víte. Zaklepal jsem na zárubeň, ona se ke mně otočila a moje takzvané sebeovládání vzalo za své. Couvl jsem a pokřižoval se. Poprvé od toho večera, kdy jsme na stejném oddělení navštívili s Rowanem Lupeho. Uhodnete proč?“

„Jistěže,“ řekla Susannah. „Protože kousky skládačky zapadají do sebe. Kousky vždycky zapadají do sebe. Děje se to pořád dokola. Jenom nevíme, jaký má být výsledný obrázek.“

„Nebo ho neumíme pochopit,“ dodal Eddie.

Callahan přikývl. „Bylo to, jako bych se díval na Rowana, jenomže s dlouhými blond vlasy a poprsím. Bylo to jeho dvojče. A ona se zasmála. Zeptala se mě, jestli si myslím, že vidím ducha. Měl jsem pocit… neskutečna. Jako bych vklouzl do jiného světa, podobného tomu skutečnému – pokud něco takového existuje –, ale trochu odlišného. Měl jsem šílené nutkání vytáhnout peněženku a podívat se, kdo je na bankovkách. Nebylo to jenom tou její podobu, ale také smíchem. Seděla vedle muže, který měl její tvář, pokud mu tedy pod všemi těmi obvazy nějaká zbyla, a smála se.“

„Vítejte na pokoji 19 v nemocnici Todes,“ zamumlal Eddie.

„Prosím?“

„Jenom jsem chtěl říct, že ten pocit znám, Done. Všichni ho známe. Pokračuj.“

„Představil jsem se a zeptal se, jestli můžu vstoupit. A když jsem se ptal, myslel jsem zase na Barlowa, toho upíra. Myslel jsem si: Poprvé je musíte pozvat dovnitř. Potom už přicházejí a odcházejí, jak se jim zachce. Řekla mi, že samozřejmě můžu dál. Řekla, že přijela z Chicaga, aby ho ‚vyprovodila na konečnou‘, jak se vyjádřila. Potom stejně příjemným hlasem řekla: ‚Věděla jsem hned, kdo jste. To ta jizva na ruce. Rowan mi psal, že si je docela jist, že jste byl v jiném životě kněz. Věčně povídal o jiných životech jiných lidí, myslel tím život, než začali pít nebo brát drogy nebo zešíleli nebo všechno dohromady. Tenhle byl v jiném životě tesař. Tahle byla v jiném životě modelkou. Měl s vámi

pravdu?' A pořád mluvila tak příjemně. Jako žena udržující zdvořilou konverzaci na večírku. A Rowan tam ležel s hlavou plnou obvazů. Kdyby měl sluneční brýle, vypadal by jako Claude Rains v Neviditelném muži.

Vešel jsem dovnitř. Řekl jsem, že jsem byl kdysi knězem, ale že je to minulost. Natáhla ruku. Já taky. Protože jsem si myslel, víte…

6

Natáhne ruku, protože se domnívá, že mu s ní chce potřást. Ten příjemný hlas ho ošálil. Neuvědomuje si, že Rowena Magruder Rawlingsová ve skutečnosti ruku nenatahuje, ale zvedá. Nejdřív si ani neuvědomí, že dostal facku, a to tak prudkou, že mu zvoní v levém uchu a levé oko se mu zamlží. Nabude zmateného dojmu, že to náhlé teplo, které se mu šíří v levé tváři, musí být nějaká prapodivná alergie, možná stresová reakce. Potom k němu přistoupí a po tom přízračném rowanovském obličeji jí tečou proudy slz.

„Jenom se na něho podívejte!" vykřikne. „Protože víte co? Tohle je jiný život mého bratra! Jediný, který mu zbyl! Jenom se na něho podívejte pěkně zblízka. Vyloupali mu oči, uřízli mu jednu tvář – můžete tam vidět zuby, kuk! Policie mi ukázala fotky. Nechtěli, ale já jsem na tom trvala. Udělali mu díru do srdce, ale tu mu doktoři asi ucpali. Ale játra to nevydrží. Do těch mu taky udělali díru, a játra mu odcházejí."

„Slečno Magruderová, já –"

„Paní Rawlingsová," opraví ho, „i když vám může být jedno, jestli se jmenuju tak nebo onak. Tak do toho. Pořádně se podívejte. Uvidíte, co jste mu provedl."

„Byl jsem v Kalifornii… viděl jsem to v novinách…"

„Ach, no jistě," posmívá se. „Nepochybuji. Ale vy jste jediný, koho mám po ruce, copak to nechápete? Jediný, kdo mu byl blízký. Jeho další kamarád umřel na tu teploušskou nemoc a ostatní tu nejsou. Nejspíš teď zadarmo večeří v té jeho noclehárně nebo si o tom, co se stalo, vyprávějí na těch svých schůzích. Jake z toho mají pocity. Tak, reverende Callahane – nebo snad otče? Viděla jsem, že se křižujete – dovolte, abych vám řekla, jaké z toho mám pocity já. Mě… z toho… chytá… AMOK." Stále mluví příjemným tónem, ale když Callahan chce odpovědět, přimáčkne mu prst na rty a v tom jediném prstu je tolik síly, že se vzdá. Ať se vymluví, proč ne? Už je to spousta let, co vyslechl zpověď, ale některé věci jsou jako jízda na kole.

„Graduoval na Newyorské univerzitě cum laude," říká. „Věděl jste to? Umístil se jako druhý v Beloitově soutěži poezie v roce 1949, tohle jste věděl? Byl ještě vysokoškolák! Napsal román… nádherný román… a ten mám v podkroví, kde se na něho práší."

Callahan cítí, jak se mu na tváři usazuje jemná teplá mlha. Vychází z jejích úst.

„Požádala jsem ho – ne, prosila –, aby psal dál, ale on se mi smál, prý není dobrý. ‚Nech to na Mailery a O'Hary a Irwiny Shawy,' řekl, ‚na lidi, kteří to opravdu dovedou. Já skončím někde v kanceláři ve své věži ze slonoviny, budu bafat z pěnovky a vypadat jako pan Chips.'

A to by také bylo v pořádku," pokračuje, „ale potom se zapojil do programu Anonymních alkoholiků a pak už byl jenom krok k tomu, aby vedl tu noclehárnu. A aby se potloukal s těmi svými přáteli. Přáteli, jako jste vy."

Callahan užasne. Nikdy neslyšel, že by někdo vyslovil slovo přátelé tak pohrdavě.

„Ale kde teď jsou, když je na dně a odchází?" ptá se ho Rowena Magruder Rawlingsová. „Hmmm? Kde jsou všichni ti lidé, které léčil, všichni ti novinoví reportéři, kteří ho nazývali géniem? Kde je Jane Pauleyová? Dělala s ním rozhovor pro pořad Dnes, víte. Dvakrát! Kde je ta zatracená Matka Tereza? V jednom dopise psal, že ji oslovovali malá svatá, když přišla do Domova, no tak teď by se mu nějaká svatá hodila, bratrovi by teď nějaká svatá přišla zatraceně vhod, nějaké to vložení rukou, tak kde sakra je?"

Slzy se jí kutálejí po tvářích. Hrudník se jí zvedá a klesá. Je krásná a strašná. Callahan si vzpomene, jak jednou viděl obrázek Šivy, hindského boha-ničitele. Nemá dost paží, pomyslí si a musí se ovládnout, aby se nesmál jako šílenec.

„Nejsou tady. Jsem tady jenom já a vy, že? A on. Mohl získat Nobelovu cenu za literaturu. Nebo mohl třicet let učit čtyři stovky studentů ročně. Mohl napojit své myšlenky na dvanáct tisíc mozků. Místo toho tu leží na posteli v nemocnici, obličej má odřezaný a oni budou muset vybrat nemocenskou z té jeho pitomé noclehárny, aby dostali zaplaceno za jeho poslední nemoc – jestli se to dá nazvat nemocí, když vás rozřežou a kousky – a taky za rakev a pohřeb."

Dívá se na něho, tvář má otevřenou a usměvavou, líce se jí mokře lesknou a z nosu jí visí nudle.

„V tom svém jiném životě, otče Callahane, to byl pouliční anděl. Ale tohle je jeho poslední jiný život. Skvělé, viďte? Teď odejdu do kantýny pro kávu a koblihu. Budu tam asi deset minut. To je spousta času, abyste vykonal svou návštěvu. Prokažte mi laskavost a odejděte, než se vrátím. Z vás a jeho ostatních napravených hříšníků je mi zle."

Odejde. Její rozumně nízké podpatky klapou po chodbě. Teprve když úplně ztichnou a on zůstane jen s neustálým pípáním přístrojů, uvědomí si, že se celý třese. Nemyslí si, že je to nástup deliria tremens, ale bože, přesně tak to vypadá.

Když Rowan promluví zpod pevné vrstvy obvazů, Callahan skoro vykřikne. Slova jeho starého přítele jsou hodně zkreslená, ale Callahan mu rozumí bez potíží.

„To svoje kázáníčko dneska přednesla aspoň osmkrát a nikdy se neobtěžuje říct, že ten rok, kdy jsem se v Beloitovi umístil druhý, se zúčastnilo jenom pět soutěžících. Myslím, že válka vycucala z lidí hodně poezie. Jak se vede, Done?"

Špatně vyslovuje, hlas je sotva víc než šepot, ale je to určitě Rowan. Callahan jde k němu a vezme ruce, které leží na pelesti. Sevřou ho překvapivě pevně.

„Pokud jde o ten román… chlape, to byl třetiřadý James Jones, a to je zlé."

„Jak se daří, Rowane?" ptá se Callahan. Už brečí. Ten zatracený pokoj se mu bude brzy houpat před očima.

‚Ach, no, dost mizerně," říká muž pod obvazy. Potom dodá: „Díky, žes přišel."

„Není zač," odpoví Callahan. „Co bys ode mě potřeboval, Rowane? Co můžu udělat?"

„Můžeš se držet dál od Domova," říká Rowan. Hlas mu skomírá, ale ruce se stále drží Callahana. „Nechtěli mě. Šli po tobě. Rozumíš mi, Done? Hledali tebe. Pořád se mě vyptávali, kde jsi, a nakonec bych jim to řekl, kdybych to věděl, to mi věř. Jenže jsem to samozřejmě nevěděl."

Jeden přístroj pípá rychleji, pípání se blíží k frekvenci, která spustí alarm. Callahan to nemůže nijak vědět, ale stejně to ví. Jaksi.

„Rowane – měli červené oči? Měli na sobě… já nevím… dlouhé kabáty? Jako převlečníky? Přijeli ve velkých snobských autech?"

„Nic takového," šeptá Rowan. „Bylo jim nejspíš přes třicet, ale oblečení byli jako puberťáci. A taky vypadali jako puberťáci. Tihle mládenci vypadají jako puberťáci ještě dalších dvacet let – pokud se takového věku dožijí – a pak jsou z nich jednoho dne starci."

Callahan si pomyslí: Bylo to jenom pár grázlů. Tohle mi říká? Ano, skoro jistě to tak je, ale to neznamená, že Hitlerovy bratry si na tuto práci nenajali ničemní muži. Dává to smysl. Dokonce i článek v novinách, i když byl stručný, zdůraznil, že Rowan Magruder se nepodobá typickým obětem Bratrů.

„Drž se dál od Domova," šeptá Rowan, ale než to stačí Callahan slíbit, alarm se spustí. Na okamžik se ruce pevně zatnou a Callahan pocítí závan dávné energie tohoto muže, té divoké strhující energie, která udržovala dveře Domova otevřené bez ohledu na všechny doby, kdy bankovní konto bylo na nule, té energie, jež přitahovala lidi, kteří dokázali udělat všechny ty věci, které Rowan Magruder sám zvládnout nemohl.

Potom se pokoj začíná plnit sestrami, objeví se doktor s arogantní tváří, který se ječivě dožaduje pacientovy karty, a za chvilku se určitě objeví Rowanova sestra, tentokrát nejspíš s oblakem síry u nozder. Callahan si řekne, že je nejvyšší čas vypadnout, a nejlíp i z New York City. Ničemní muži se o něho stále zajímají, jak se zdá, opravdu hodně zajímají, a jestli mají nějakou operační základnu, nejspíš je to právě zde v Městě zábavy, USA. Tím pádem by návrat na Západní pobřeží byl skvělý nápad. Nemůže si dovolit další letenku, ale má dost peněz, aby se svezl Velkým šedým psem. Nebude to ani poprvé. Další výlet na západ, proč ne? Už se vidí naprosto jasně, muž na sedadle 29 C: nový neotevřený balíček cigaret v kapse u košile, nová neotevřená láhev Early Times v papírovém sáčku, nový román od Johna D. MacDonalda, také čerstvý a neotevřený, mu leží na klíně. Možná že bude na opačné straně Hudsonu a na cestě přes Fort Lee, zabraný do první kapitoly a ucucávající druhého panáka, než nakonec vypnou v pokoji 577 všechny přístroje a jeho starý přítel se odebere do temnoty a vstříc tomu, co tam na nás čeká.

7

„577," opakoval Eddie.

„Devatenáct," řekl Jake.

„Prosím?" zeptal se Callahan znovu.

„Pět, sedm a sedm," vysvětlila Susannah. „Když to sečteš, dostaneš devatenáct."

„Znamená to něco?"

„Dáš je dohromady, a je to moje máti, slovo, které pro mě znamená celý svět," řekl Eddie se sentimentálním úsměvem.

Susannah si ho nevšímala. „Nevíme," odpověděla. „Z New Yorku jsi neodjel, že? Kdyby ano, nestalo by se ti tohle." Ukázala mu na jizvu na čele.

„Ale ano, odjel jsem," řekl Callahan. „Jenom ne tak rychle, jak jsem chtěl. Když jsem odešel z nemocnice, měl jsem v úmyslu opravdu jít rovnou na nádraží a koupit si lístek na čtyřicítku."

„Co to je?" zeptal se Jake.

„Tulácký výraz pro nejvzdálenější místo, kam můžeš dojet. Když si koupíš lístek do Fairbanksu na Aljašce, jedeš čtyřicítkou."

„Tady by to byla devatenáctka," řekl Eddie.

„Jak jsem tak šel, pořád jsem přemýšlel o starých časech. Někdy to byla legrace, jako tehdy, když nám parta chlapů v Domově uspořádala cirkusové představení. Některé příhody byly děsivé, jako když jednou před večeří jeden chlap řekl druhému: ‚Přestaň se dloubat v nose, Jeffy, dělá se mi z toho zle,' a Jeffy na to: A co kdybych tě dloubnul taky, chlapečku?' a vytáhl obrovský vyskakovací nůž, a než se stačil někdo z nás pohnout nebo si vůbec uvědomit, co se děje, Jeffy podřízl tomu druhému krk. Lupe křičí a já řvu ‚Ježíši! Svatý Ježíši!,' a všude stříká krev, protože zasáhl tomu chlapovi krkavici – nebo snad jugulárku –, a když Rowan vyběhl ze záchodu a držel si kalhoty jednou rukou a v druhé roli toaletního papíru, víte, co udělal?"

„Použil ten papír," řekla Susannah.

Callahan se usmál. Vypadal mladší. „Jo, hrome. Připlácí celou roli přímo na místo, kde stříkala krev, a zařval na Lupea, aby zavolal 211, tehdy to bylo číslo na sanitku. A já tam stál, díval se, jak ten bílý toaleťák rudne, prosakuje až na kartónové jádro. Rowan řekl: ‚Prostě si myslete, že je to největší říznutí po holení na světě', a my jsme se začali smát. Chechtali jsme se, až nám tekly slzy.

Probíral jsem se starými časy. Dobrými, špatnými i hodně zlými. Matně si pamatuji, že jsem se zastavil ve Smilersově obchodě a koupil si pár plechovek piva v papírovém sáčku. Jedno jsem popíjel a šel pořád dál. Nemyslel jsem na to, kam jdu – aspoň ne vědomě –, ale nohy musely mít vlastní rozum, protože najednou jsem se rozhlédl a byl jsem před podnikem, kam jsme chodívali na večeři v dobách, kdy jsme – jak se říká – byli při penězích. Je to na Druhé a Padesáté druhé."

„U mámy Šš–šš," řekl Jake.

Callahan se na něho zahleděl opravdu užasle, pak se podíval na Rolanda. „Pistolníku, vy mě, chlapci, začínáte opravdu trochu děsit."

Roland jen zavrtěl prsty ve starém gestu: Mluv dál, parťáku.

„Rozhodl jsem se, že půjdu dovnitř a dám si hamburger na počest starých časů," pokračoval Callahan. „A zatímco

jsem jedl, řekl jsem si, že neodejdu z New Yorku, dokud se aspoň oknem nepodívám do Domova. Mohl bych stát na druhé straně ulice jako v dobách, kdy jsem se tam poflakoval po Lupeho smrti. Proč ne? Nikdy mě tam nikdo neobtěžoval. Ani upíři, ani ničemní muži.“ Podíval se na ně. „Nevím, jestli jsem tomu opravdu věřil, nebo jestli to byla nějaká rafinovaná sebevražedná myšlenková rozcvička. Dokážu si vybavit hodně z toho, co jsem tehdy večer cítil, co jsem říkal a co si myslel, ale tohle ne.

Každopádně jsem se do Domova vůbec nedostal. Zaplatil jsem a dál šel po Druhé avenue. Domov byl na První a Čtyřicáté sedmé, ale nechtěl jsem tam nakráčet přímo. Tak jsem si řekl, že půjdu po První a Čtyřicáté šesté a tam přejdu.“

„Proč ne po Čtyřicáté osmé?“ zeptal se ho Eddie tiše. „Mohl jsi zabočit na Čtyřicátou osmou, to by bylo rychlejší. Ušetřil by sis obcházku celého bloku.“

Callahan se nad otázkou zamyslel, pak zavrtěl hlavou. „Jestli jsem měl důvod, tak si na něj nevzpomínám.“

„Měl jsi důvod,“ řekla Susannah. „Chtěl jsi jít kolem té prázdné parcely.“

„Proč bych –“

„Ze stejného důvodu lidi chtějí jít kolem pekařství, když se z pece vytahují koláče,“ řekl Eddie. „Některé věci jsou prostě příjemné, to je všechno.“

Callahan to vyslechl s nedůvěrou, pak pokrčil rameny. „Když to říkáš.“

„Říkám, sai.“

„V každém případě jsem šel pěšky, upíjel další pivo. Byl jsem skoro na rohu Druhé a Čtyřicáté šesté, když –“

„Co tam bylo?“ zeptal se Jake dychtivě. „Co bylo na tom rohu v roce 1981?“

„Nevím…,“ začal Callahan, ale pak se zarazil. „Plot,“ vzpomněl si. „Docela vysoký. Tři, možná čtyři metry.“

„Takže jiný než ten, který jsme přelézali,“ řekl Eddie Rolandovi. „Pokud ten původní sám od sebe nevyrostl o metr a půl.“

„Byl na něm obrázek,“ řekl Callahan. „To se pamatuji. Nějaká pouliční malba, ale nerozeznal jsem, co to je, protože na rohu nesvítila světla. A najednou mi došlo, že to není v pořádku. Najednou se mi v hlavě spustil alarm. Hodně se podobal tomu, který přivolal všechny ty lidi do Rowanova pokoje v nemocnici, jestli chcete vědět pravdu. Najednou jsem nemohl uvěřit tomu, kde to jsem. Bylo to šílené. Ale zároveň jsem si myslel…“

8

Zároveň si pomysli To nic, jenom tu nesvítí pár světel, kdyby tu byli upíři, viděl bys je, a kdyby tu byli ničemní muži, uslyšel bys zvonky a ucítil bys štiplavou cibuli a rozpálený kov. Zároveň se rozhodne, že vyklidí pole, a to ihned. Zvonky nezvonky, každičký nerv v těle má najednou jako obnažený, jen jiskří a syčí.

Otočí se a těsně za ním stojí dva muži. Nastane několik vteřin, kdy jsou ti dva tak překvapeni jeho prudkou otočkou, že by mezi nimi nejspíš dokázal prorazit jako obstarožní záložník a odsprintovat po Druhé avenue. Ale on je taky překvapený, a tak několik dalších vteřin všichni tři jenom stojí a zírají.

Jsou to Hitlerovi bratři, jeden velký a druhý malý. Ten malý neměří víc než sto pětapadesát. Má na sobě batistovou košili, která mu plandá přes černé plátěné kalhoty. Na hlavě má baseballovou čepici otočenou kšiltem dozadu. Oči má černé jako kapky asfaltu a pleť má mizernou. Callahan si ho okamžitě označí jako Lennieho. Ten velký měří přes sto devadesát, na sobě má tričko Yankees, džíny a tenisky. Má zrzavý knír. Nosí ledvinku, jenže otočenou na břicho. Callahan si ho pojmenuje George.

Callahan se otočí, chce utéct po Druhé avenue, jestli bude mít zelenou nebo to bude vypadat, že nejedou auta. Jestli to nepůjde, zamíří po Čtyřicáté šesté k hotelu Plaza a tam se schová v ha-

Ten velký, George, ho chytí za košili a strhne ho za límec dozadu. Límec se roztrhne, ale bohužel ne tolik, aby se Callahan vyprostil.

„To ať tě ani nenapadne, doktore,“ říká ten malý. „Ani nápad.“ Potom vyrazí vpřed, rychlý jako nějaký hmyz, a než si Callahan stačí uvědomit, co se děje, sáhne mu Lennie mezi nohy, chytího za varlata a prudce je zmáčkne. Bolest je okamžitá a nesmírná, nevolnost v něm bobtná jako tekuté olovo.

„Žereš to, ty negromile?“ ptá se ho Lennie tónem, jako by ho to opravdu zajímalo, jako by říkal: „Chceme, aby to pro tebe znamenalo tolik jako pro nás.“ Potom škubne Callahanovými varlaty dopředu a bolest se ztrojnásobí. Callahanovi se do břicha zaboří obrovské rezavé zuby a on si pomyslí: On mi je utrhne, už z nich udělal kaši a teď mi je utrhne úplně, nemá je co držet, jenom kousek volné kůže a on je –

Začne ječet a George mu přimáčkne ruku na ústa. „Nech toho!“ zavrčí na parťáka. „Jsme na ulici, doprdele, zapomnels?“

I když ho bolest požírá zaživa, Callahan přemýšlí o tom, jak se situace podivné obrátila: velící Hitlerův bratr je George, ne Lennie. George je ten chytrý Hitlerův bratr. Takhle by to Steinbeck rozhodně nenapsal.

Potom, zprava, se ozve jakési bzučení. Nejdřív si myslí, že to jsou zvonky, ale to bzučení zní líbezně. A navíc je plné síly. George a Lennie to cítí. A nelíbí se jim.

„Co to má bejt?“ ptá se Lennie. „Slyšels to?“

„Nevím. Dostaneme ho zpátky. A drž si pracky dál od jeho koulí. Později mu je můžeš urvat, ale teď mi jenom pomoz.“

Každý z jedné strany a najednou ho postrkují zpátky po Druhé avenue. Napravo ubíhá vysoký laťový plot. Zpoza plotu se ozývá to sladké, mocné bzučení. Kdybych se dokázal dostat za ten plot, byl bych v bezpečí, pomyslí si Callahan. Tam cosi je, cosi silného a dobrého. Neodvážili by se k tomu přiblížit.

Snad je to pravda, ale pochybuje, že by se dokázal vyškrábat přes plot vysoký tři metry, i kdyby mu varlata nevysílala mohutné zášlehy bolesti jako morseovku, i kdyby necítil, jak mu v trenýrkách otékají. Najednou mu hlava přepadne dopředu a zvrací horké napůl strávené jídlo přímo na košili a kalhoty. Cítí, jak mu prosakují přes šaty až na kůži, teplé jako chcanky.

Dva mladé páry, očividně patří k sobě, je míjejí opačným směrem. Mladíci jsou urostlí, nejspíš by dokázali zamést s Lenniem a možná i pořádně prohnat George, kdyby se za ním pustili, ale v této chvíli vypadají znechuceně a očividně nechtějí nic jiného než dostat své dívky z Callahanovy blízkosti, jak to jde nejrychleji.

„Prostě to trochu přehnal s pitím," usmívá se George soucitně, „a takhle to dopadlo. To se občas stává i těm nejlepším z nás."

Jsou to Hitlerovi bratři! snaží se Callahan zakřičet. Tihle chlapi jsou Hitlerovi bratři! Zabili mi přítele a teď zabijou i mě! Zavolejte policii! Ale samozřejmě nevydá žádný zvuk, v podobných nočních můrách se to nikdy nepodaří, a milenecké dvojice jsou brzy pryč. George a Lennie dál postrkují Callahana zčerstva po Druhé avenue kolem bloku mezi Čtyřicátou šestou a Čtyřicátou sedmou. Chodidly se sotva dotýká betonu. Jeho hamburger od Mámy Šš–šš mu kouří na košili. Ach bože, dokonce cítí i hořčici, kterou si na něj dal.

„Ukaž mi jeho ruku," říká George, jak se blíží k další křižovatce, a když Lennie chytí Callahana za levačku, George zavrčí, „Ne, pitomče, tu druhou."

Lennie natáhne Callahanovu pravou ruku. Callahan by ho nedokázal zastavit, i kdyby se o to pokusil. Podbřišek má plný horkého, mokrého betonu, zatímco žaludek se mu zřejmě třepotá vzadu v krku jako poděšené zvířátko.

George se podívá na jizvu na Callahanově pravačce a kývne. „Jo, je to von. Nikdy neškodí se přesvědčit. Tak jdem, fotr. Tempo, hop, hop!"

Když se dostanou na Čtyřicátou sedmou, Callahana odvedou z hlavního dopravního tahu. Pod kopcem nalevo je kaluž jasného bílého světa: Domov. Dokonce vidí několik siluet se svěšenými rameny, jsou to muži stojící na rohu, probírají program a pokuřují. Možná některé z nich znám, pomyslí si zmateně. Sakra, nejspíš ano.

Ale tak daleko nejdou. V necelé čtvrtině cesty kolem bloku mezi Druhou a První avenue zatáhne George Callahana do dveří opuštěného domu s nápisem NA PRODEJ NEBO KPRONÁJMU na obou zabílených oknech. Lennie krouží kolem nich jako ňafající teriér kolem párku pomalých krav.

„Teď si to sežereš, ty negromile!" vyzpěvuje. „Odkrouhli jsme už tisícovku takovejch jako ty, odděláme jich milion, než s tím skoncujem, dokážeme podříznout každýho negra, i když je to pořádnej negr, to je z písničky, kterou píšu, ta písnička se jmenuje ‚Krágluj všecky negromilný úchyly', pošlu ji Merle Haggardovi, až skončím, ten je nejlepší, to je ten, co řekl všem těm hipíkům, aby si nasrali do klobouku, zasraný Merle pro Ameriku, mám Mustanga 380 a dostanu luger Hermanna Göringa, víš to, ty negromile?"

„Sklapni, debile," okřikuje ho George, ale říká to s laskavou roztržitostí, skutečnou pozornost věnuje hledání toho pravého klíče na mohutném svazku a pak otevře dveře do prázdného domu. Callahan si pomyslí: Pro něho je Lennie jako rádio, které pořád hraje v autodílně nebo v kuchyni nebo bufetu, už ho ani neposlouchá, prostě dobarvuje prostředí.

„Jo, Norte," říká Lennie a hned pokračuje. „Zasranej luger zasranýho Göringa, tak je to, a mohl bych ti ustřelit ty zasraný koule, protože my dobře víme, co takoví negromilové jako ty provádějí naší vlasti, co, Norte?"

„Říkal jsem ti, žádný jména," zahučí George/Nort, ale říká to shovívavě a Callahan ví proč: nikdy nedokáže prozradit policii žádná jména, pokud všechno půjde tak, jak tito parchanti plánují.

„Promiň, Norte, ale vy negromilové, vy zasraný židovský intoši jste přesně ty typy, co rozesíraj tuhle zemi, takže chci, abys o tom přemýšlel, až ti vytáhnu ty zasraný koule přímo z těch zasraných varlat –"

„Varlata jsou koule, blbče," říká George/Nort přízračně a školometsky, a pak dodá: „Trefa!"

Dveře se otevřou. George/Nort postrčí Callahana dovnitř. Uvnitř není nic, jenom prach páchnoucí chlórem, mýdlem a škrobem. Ze dvou zdí trčí dráty a trubky. Vidí na stěnách čistší čtverce, tam kdysi stály samoobslužné pračky a sušičky. Na podlaze je nápis, který v tom šeru sotva dokáže přečíst: PRÁDELNA ŽELVÍ ZÁTOKA VY PERETE NEBO MY PEREME KAŽDOPÁDNĚ JE VŠECKO NAKONEC ČISTÝ!

Všecko je nakonec čistý, správně, pomyslí si Callahan. Otočí se k nim a nijak ho nepřekvapí, když uvidí, že George/Nort na něho míří pistolí. Není to luger Hermanna Göringa, Callahanovi spíš připomíná lacinou dvaatřicítku, která se dá koupit za šedesát dolarů v kdejakém baru ve městě, ale určitě svou práci zastane. George/Nort si rozepne ledvinku na břiše, aniž z Callahana spustí oči – už to dělal dřív, oba to dělali, mají praxi, jsou to staří vlci, kteří se hodně dávno trhli od smečky – a vytáhne cívku stříbrné instalatérské pásky. Callahan si vzpomene, jak Lupe kdysi říkal, že Amerika by se bez té pásky za týden zhroutila. „Tajná zbraň," tak ji nazýval. George/Nort podá roli Lenniemu, který ji vezme a rozběhne se ke Callahanovi s tou samou hmyzí rychlostí.

„Dej ruce za záda, negráku,"zahučíLennie.

Callahan to neudělá.

George/Nort zavrtí pistolí. „Udělej to, nebo koupíš jednu do břicha, fotr. Takovou bolest jsi ještě necítil, to ti slibuju."

Callahan poslechne. Nemá na vybranou. Lennie vyrazí za něj.

„Dej je k sobě, negráku," vrčí Lennie. „Nevíš, jak se to dělá? Copak jsi nikdy nebyl v kině?" Směje se jako blázen.

Callahan přiloží zápěstí k sobě. Ozve se tiché zadrnčení, jak Lennie odtrhává pásku z cívky a začne Callahanovi za zády lepit paže. Zhluboka se nadechuje prachu a bělidla a uklidňujícího, jakoby dětského parfému změkčovadla.

„Kdo vás najal?" zeptá se George/Norta. „Byli to ničemní muži?"

George/Nort neodpovídá, ale Callahan má pocit, že zamžikal. Venku bzučí auta. Projde několik chodců. Co by se stalo, kdyby zakřičel? No, odpověď asi zná, ne? Bible říká, že kněz a Levité procházeli kolem zraněného muže a neslyšeli jeho křik, „ale jistý Samaritán… měl s ním soucit". Callahan potřebuje pořádného Samaritána, ale v New Yorku se jich nedostává.

„Měli červené oči, Norte?"

Nort znovu zamžiká, ale hlaveň pistole stále míří Callahanovi na břicho, nehybně jako skála.

„Jezdili ve velkých snobských autech? Jezdili, že ? A jakou cenu podle tebe bude mít tvůj život a život tohohle

poskoka, jakmile —“

Lennie ho znovu popadne za koule, zmáčkne, zakroutí a stáhne dolů jako roletu. Callahan zaječí a svět zešedne. Z nohou mu vyprchá síla a v kolenou najednou nemá žádné klouby.

„A už LEŽÍÍÍ!“ zaječí Lennie vesele. „Moova slavná čelovka a Lee už LEŽÍÍÍ! VELKÁ BÍLÁ NADĚJE STISKLA SPOUŠŤ TOMU ROZEŘVANÝMU NEGROVI A UŽ HO MÁ NA LOPATKÁCH! NEUVĚŘITELNÝÝÝ!“ Imituje Howarda Cosella, a to tak dobře, že i v té příšerné bolesti se Callahanovi chce smát. Uslyší další divoké zavrčení a už mu svazují kotníky na nohou.

George/Nort přináší zpoza rohu ruksak. Otevře ho a vytáhne polaroid. Nakloní se nad Callahanem a najednou se svět oslnivě rozsvítí. Chvilku poté Callahan nic nevidí, jenom obrysy duchů za modrou koulí, která mu visí uprostřed zorného pole. Odněkud za ní se ozývá hlas George/Norta.

„Připomeň mi, abych ho vzal ještě jednou, potom. Chtěli obojí.“

„Jo, Norte, jo!“ Ten mladý vypadá, že je přímo vzteklý vzrušením, a Callahan ví, že teď začne skutečné mučení. Vzpomene si na jeden starý Dylanův song, jmenoval se „Začíná lít jako z konve“, a pomyslí si: To sedí. Líp než „Někdo mi dnes večer zachránil život“, to je jisté.

Obklopí ho oblak česnekové a rajčatové vůně. Někdo tu měl italskou večeři, nejspíš když Callahan dostával v nemocnici facku. Z mlhy se vynoří obrys. Ten velký chlap. „Na tom nesejde, kdo nás najal,“ říká George/Nort. „Jde o to, že nás najali, a pokud to bude ještě někoho zajímat, fotr, seš jenom další negromil jako ten Magruder, a Hitlerovi bratři ti vyčistí ciferník. Většinou to děláme z lásky k vlasti, ale klidně makáme za prachy jako každý dobrý Američan.“ Odmlčí se, potom přijde závěrečná, existenciálni absurdita: „Jsme v Queensu populární, to víš.“

„Naser si,“ řekne Callahan a pak mu celá pravá strana obličeje vybuchne bolestí. Lennie ho kopl pracovní botou s ocelovou špičkou a zlomil mu čelist na čtyřech místech, jak se nakonec ukáže.

„To mluvíš pěkně,“ slyší Lennieho nezřetelně z toho šíleného vesmíru, kde Bůh zřejmě umřel a leží zasmrádlý na podlaze vydrancovaného nebe. „To mluvíš pěkně, na fotra.“ Potom zesílí hlas, až je z něho vzrušené, žadonící kňučení malého děcka: „Nech mě, Nořte! No tak, nech mě! To chci udělat já!“

„V žádným případě,“ říká George/Nort. „Svastiky na čele dělám já, ty je vždycky zmrvíš. Můžeš mu udělat ty na rukou, jasný?“

„Je svázanej! Ruce má pod tou zasranou –“

„Až bude po něm,“ vysvětlí George/Nort se strašlivou trpělivostí „Rozvážeme mu ruce, až bude po něm, a ty budeš moct –“

„Norte, prosím! Udělám tu věc, co máš rád. A poslouchej!“ Lennieho hlas zjasní. „Něco ti povím! Jestli to začnu mrvit, řekneš mi a já toho nechám! Prosím, Norte! Prosím!“

„No…“ Callahan už takový tón slyšel. Shovívavý otec, který nedokáže svému oblíbenému, i když duševně zaostalému dítěti nic odepřít. „No tak dobře.“

Zrak se mu pročišťuje. Prosí Boha, aby tomu tak nebylo. Vidí, jak Lennie vytahuje z ruksaku baterku. George si vytáhl z ledvinky skládací skalpel. Vymění si nástroje. George zaměří baterku na Callahanův obličej, který rychle otéká. Callanah sebou škubne a přivře oči. Stačí mu to, aby viděl, jak Lennie máchne skalpelem ve svých drobných, ale šikovných prstech.

„To bude paráda!“ křičí Lennie. Překypuje vzrušením. „Toto bude fakt paráda!“

„Jenom to neposer,“ nabádá ho George.

Callahan si pomyslí, Kdyby to byl film, v této chvíli by dorazila kavalerie. Nebo policajti. Nebo Sherlock Holmes, krucinál, ve stroji času od H. G. Wellse.

Ale Lennie před ním poklekne, erekce v kalhotách je velmi zřetelná, a kavalerie nepřijíždí. Nakloní se vpřed s nachystaným skalpelem a policisté nepřijíždějí. Callahan ucítí nikoli česnek a rajčata, ale tentokrát jenom pot a cigarety.

„Počkej chvilku, Bille,“ říká George/Nort, „mám nápad, nejdřív ti to předkreslím. Mám v kapse fixku.“

„Ser na to,“ zafuní Lennie/Bill. Natáhne ruku se skalpelem. Callahan vidí, jak se ostří chvěje, protože se do něho přenáší vzrušení toho malého muže, a pak zmizí z jeho zorného pole. Po čele mu přejede cosi studeného, vzápětí to začne pálit, a Sherlock Holmes nepřichází. Do očí mu teče krev, kalí mu zrak, a nepřichází ani James Bond, Perry Mason, Travis McGee, Herode Poirot, ani zasraná slečna Marpleová.

V duchu se mu vybaví dlouhý bílý Barlowův obličej. Vlasy vlají upírovi kolem hlavy. Barlow natáhne ruce. „Pojď, falešný knězi,“ říká, „nauč se opravdové víře.“ Ozve se dvojí suché zapraskání, jak upírovy prsty odlamují ramena křížku, který mu dala matka.

„Ty debile pitomej,“ zaúpí George/Nort, „to není žádná svastika, to je zasranej kříž! Dej to sem!“

„Nech toho, Norte, dej mi šanci, ještě jsem neskončil!“

Dohadují se nad ním jako děti, zatímco ho bolí koule a zlomená čelist pálí a oči se mu plní krví. Tolik dohadů éry sedmdesátých let o tom, jestli Bůh je, nebo není mrtvý, a Kriste pane, podívejte se na něho! Jenom se na něho podívejte! Jak můžete ještě pochybovat?

A právě v té chvíli dorazí kavalerie.

9

„Co přesně myslíš?“ zeptal se Roland. „Tuhle část vyprávění bych chtěl slyšet naprosto jasně, p?re.“

Stále sedí u stolu na verandě, ale už dojedli, slunce zapadlo a Rosalita přinesla petrolejky. Callahan přestal vyprávět a požádal ji, aby si sedla s nimi, a ona to udělala. Za síťovinou, na tmavém dvorku za farou, bzučel hmyz toužící po světle.

Jake zapátral, co má pistolník na mysli. A najednou s takovým tajnůstkářstvím ztratil trpělivost a položil otázku sám: „Byli jsme tou kavalerií my?“

Roland vypadal otřeseně, potom vlastně pobaveně. Callahan se tvářil pouze překvapeně.

„Ne, to nemyslím."

„Ty jsi je neviděl, že?" zeptal se Roland. „Vlastně jsi nikdy neviděl ty lidi, kteří tě zachránili."

„Řekl jsem, že Hitlerovi bratři měli baterku," vysvětlil Callahan. „To je pravda. Ale ti druzí, ta kavalerie…"

10

Neví, kdo to je, ale mají světlomet. Zaplaví opuštěnou prádelnu září, která je jasnější než blesk laciného polaroidu, a na rozdíl od polaroidu svítí neustále. George/Nort a Lennie/Bill si zakryjí oči. Callahan by si je také zakryl, kdyby neměl paže svázané za zády.

„Norte, zahoď tu bouchačku! Bille, zahoď ten skalpel!" Hlas přicházející od zdroje mohutného světla je děsivý, protože je vyděšený. Je to hlas někoho, kdo by mohl provést sakra cokoliv. „Budu počítat do pěti a potom vás oba zastřelím, stejně si to zasloužíte." A potom hlas za světlem začne počítat, ne pomalu a zlověstně, ale hrozně rychle. „Jednadvětřičtyři-" Jako by ten, komu hlas patří, chtěl střílet, chce to mít z krku a vyřídit otravné formality. George/Nort a Lennie/Bill nemají čas uvažovat nad tím, co jim zbývá. Odhodí pistoli a skalpel a pistole vystřelí, když dopadne na zaprášené linoleum, ozve se hlasité BENG jako z dětské pistolky, kterou někdo nabil dvojitými kapslemi. Callahan netuší, kam kulka letěla. Možná přímo do něho. Cítil by to vůbec? Těžko.

„Nestřílejte, nestřílejte!" zaskřehotá Lennie/Bill. „My nic, my nic, my nic –" Co nic? Lennie/Bill to zřejmě neví.

„Ruce vzhůru!" To je jiný hlas, ale také vychází od proudícího světla. „Sáhněte do nebe! Hned, vy mamzeři!"

Ruce jim vyletí vzhůru.

„Ne, na to se vykašli," říká první. Možná jsou to skvělí chlapci, Callahan by si je rozhodně rád dal na seznam příjemců vánočních přání, ale je jasné, že tohle ještě nikdy neprováděli. „Sundejte boty! Sundejte kalhoty! Hned! Apohyb!"

„Co to sakra –" začne George/Nort. „Vy jste poldové? Jestli jste policajti, musíte nám přečíst naše práva, přece ten zasranej Mirandův –"

Za pražícím světlem vystřelí pistole. Callahan zahlédne oranžový záblesk. Je to nejspíš pistole, ale vedle ní vypadá skromná barová dvaatřicítka Hitlerových bratrů jako kolibřík. Třeskne to náramně a okamžitě následuje padající omítka a oblak zatuchlého prachu. George/Nort a Lennie/Bill svorně zařvou. Callahan má dojem, že jeden z jeho zachránců – nejspíš ten, který nevystřelil – také zakřičel.

„Boty dolů a kalhoty dolů! Dělejte! Dělejte! Měli byste je mít dole dřív, než dojdu ke třiceti, nebo je po vás. Jednadvatřičtyři-"

Rychlost počítání opět nedává čas na rozmyšlenou, natož na protesty. George/Nort se chystá sednout, ale hlas číslo dvě řekne: „Sedneš si a my tě zabijeme."

A tak Hitlerovi bratři balancují kolem ruksaku, polaroidu, pistole a baterky jako chromí jeřábi, zouvají si boty a hlas číslo jedna zatím počítá vražedným tempem. Boty jsou dole a kalhoty letí k zemi. George má boxerky, zatímco Lennie dává přednost slipům se skvrnami od moči. Po Lennieho erekci není ani stopy. Lennieho erekce se rozhodla vzít si pro zbytek večera volno.

„Teď vyjdete ven," poručí hlas číslo jedna.

George se obrátí ke světlu. Jeho tričko Yankees mu visí přes prádlo, které se mu nadouvá až skoro u kolen. Pořád má na sobě ledvinku. Lýtka má pořádně svalnatá, ale třesou se. A George náhle protáhne obličej zděšeným poznáním.

„Poslouchejte, chlapi," začne, „jestli vypadneme a nedoděláme ho, tak nás zabijou. To jsou hodně ostří –"

„Jestli vy šmuci nevypadnete, než napočítám deset," přeruší ho hlas číslo jedna, „zabiju vás sám."

K tomu hlas číslo dvě dodá s jakýmsi hysterickým pohrdáním: „Gaj koknif en jom, vy zbabělí hajzlové! Když tu zůstanete, tak to schytáte, to je fuk!"

Později, když zopakoval onu větu desítce Židů, kteří jenom užasle vrtěli hlavou, narazí Callahan na postaršího chlapíka v Topece, který mu to gaj koknif en jom přeloží. Znamená to Jdi se vysrat do oceánu.

Hlas číslo jedna začne znovu odpočítávat. „Jednadvětřičtyři-"

George/Nort a Lennie/Bill si vymění nerozhodný pohled jako v kresleném seriálu a pak v prádle vyrazí ke dveřím. Mohutný světlomet se stočí za nimi. Jsou venku, jsou pryč.

„Sleduj je," nabádá mrzutě hlas číslo jedna svého parťáka. „Jestli je napadne, aby se vrátili –"

„Jo jo," říká hlas číslo dvě a je taky pryč.

Oslňující světlo s cvaknutím zhasne. „Otoč se na břicho," poručí hlas číslo jedna.

Callahan se mu pokusí říct, že to asi nedokáže, že se mu koule zvětšily na velikost čajových konvic, ale kvůli zlomené čelisti mu z úst vychází jenom jakési mručení. Spokojí se s tím, že se převalí na levý bok, jak jen to jde.

„Nehýbej se," říká hlas číslo jedna. „Nechci tě říznout." Není to hlas muže, který se takovou činností živí. I ve svém současném stavu to Callahan pozná. Chlapíkův dech je rychlý a hvízdavý a chvilkami se děsivě zadrhne, ale pak se znovu rozběhne. Callahan mu chce poděkovat. Jedna věc je zachránit neznámého člověka, když jste policajt nebo hasič nebo plavčík. Něco docela jiného je, když jste obyčejný příslušník širší veřejnosti. A právě takový je jeho zachránce, aspoň si to myslí, oba jeho zachránci jsou takoví, i když jak je možné, že přišli tak dobře připravení, to neví. Jak mohli znát jména Hitlerových bratrů? A kde přesně čekali? Přišli sem z ulice, nebo byli celou dobu v opuštěné prádelně? Spoustu věcí Callahan netuší. A vlastně ho to nezajímá. Prostě někdo mu ten večer zachránil, zachránil, zachránil život, to je skvělé, to jediné, na čem záleží. George a Lennie už ho skoro měli, že jo, panebože, ale v poslední chvíli přijela kavalerie, přesně jako ve filmu s Johnem Waynem.

Callahan chce tomu chlapíkovi poděkovat. Callahan chce být bezpečně v sanitce a na cestě do nemocnice, než ti darebáci venku přepadnou majitele hlasu číslo dvě nebo než majitele hlasu číslo jedna postihne ze samého vzrušení infarkt. Pokusí se o to, ale z úst mu zase vyjde jen jakési mumlání. Opilecký blábol, jak tomu říkával Rowan. Znělo to jako e–uju.

Ruce má volné, pak nohy. Chlapík nedostane infarkt. Callahan se znovu převalí na záda a uvidí buclatou bílou ruku, která drží skalpel. Na prostředníku je pečetní prsten. Pečetidlem je rozevřená kniha. Pod ní slova Ex Libris. Potom se znovu zapne světlomet a Callahan zvedne ruku před oči. „Kriste–pane, chlape, proč to děláš?“ Zní to jako Ihe–ane, a–e, oo–o eá, ale majitel hlasu číslo jedna zřejmě rozumí.

„Řekl bych, že je to jasné, můj zraněný příteli,“ řekne. „Kdybychom se náhodou setkali, byl bych rád, kdyby to bylo poprvé. Jestli se mineme na ulici, nepoznáte mě. Tak je to bezpečnější.“

Na štěrku zavrzají kroky. Světlo se vzdaluje.

„Zavoláme sanitku z budky na druhé straně ulice –“

„Ne! To ne! Co když se vrátí?“ V té nelíčené hrůze, která se ho zmocní, vysloví větu dokonale zřetelně.

„Budeme hlídat,“ rozhodne hlas číslo jedna. Hvízdání už utichá. Chlapík se začíná dostávat do normálu. To je dobře. „Myslím, že je opravdu možné, že se vrátí, ten velký byl opravdu rozčilený, ale jestli mají Číňani pravdu, tak jsem teď za tvůj život odpovědný. A já takovou odpovědnost přijímám. Kdyby se znovu objevili, pošlu na ně kulku. A nad hlavy mířit nebudu.“ Muž se odmlčí. Jeho silueta prozrazuje pořádně urostlého muže. A má kuráž, to je jisté. „To byli Hitlerovi bratři, příteli. Víte, o kom mluvím?“

„Ano,“ zašeptá Callahan. „A vy mi nepovíte, kdo jste?“

„Lepší, když to nebudete vědět,“ řekne pan Ex Libris.

„Víte, kdo jsem já?“

Mlčení. Vrzající kroky. Pan Ex Libris už stojí mezi dveřmi opuštěné prádelny. „Ne,“ odpoví. A dodá. „Nějaký kněz. Na tom nezáleží.“

„Jak jste se dozvěděli, že jsem tady?“

„Počkejte na sanitku,“ řekne hlas číslo jedna. „Nepokoušejte se hýbat. Ztratil jste spoustu krve a možná máte vnitřní zranění.“

Pak je pryč. Callahan leží na podlaze, čichá pach bělícího prostředku a odmašťovacího prostředku a sladkého vyvanulého změkčovadla tkanin. Vy perete nebo my pereme, pomyslí si, každopádně bude všechno čistý. Varlata bolí jako čert a otékají. Čelist bolí jako čert a také otéká. Cítí, jak se mu celý obličej napíná, protože tkáň opuchá. Leží tam a čeká na sanitku a život, nebo na Hitlerovy bratry a smrt. Na dámu, nebo tygra. Na Dianin poklad, nebo smrtelné hadí kousnutí. A po nekonečné, neodhadnutelné době zaprášenou podlahu zaplaví pulsující červené světlo a on ví, že tentokrát je to dáma. Tentokrát je to poklad.

Tentokrát je to život.

11

„A tak,“ pravil Callahan, „jsem skončil na pokoji číslo 577 stejné nemocnice a ve stejný večer.“

Susannah se na něho podívala vykulenýma očima: „To myslíš vážně?“

„Smrtelně vážně,“ řekl. „Rowan Magruder umřel, ze mě málem vymlátili duši a pak jsem se octil na stejné posteli. Určitě ji sotva stačili převléknout, a než přišla ta dáma s morfiem a poslala mě do bezvědomí, ležel jsem tam a uvažoval, jestli se třeba nevrátí Magruderova sestra a nedokončí to, co začali Hitlerovi bratři. Ale proč vás takové věci překvapují? Ve vašem i mém příběhu je spousta takových divných křižovatek. Copak jste nepřemýšleli například o té shodě mezi Calla Bryn Sturgisem a mým jménem?“

„Jistěže ano,“ řekl Eddie.

„A co bylo dál?“ zeptal se Roland

Callahan se usmál a v té chvíli si pistolník uvědomil, že obličej toho muže je rozdělen na dvě části, které k sobě tak docela nesedí. Nedalo se popřít, že měl zlomenou čelist. „Oblíbená otázka vypravěčů, Rolande, ale myslím, že teď bych měl své vyprávění trochu urychlit, jinak tu budeme sedět celou noc. To důležité, co opravdu potřebujete slyšet, je stejně na konci.“

No, to si možná myslíš, pomyslel si Roland a nijak by ho nepřekvapilo zjištění, že tutéž myšlenku v různých podobách mají v hlavě i všichni jeho přátelé.

„V nemocnici jsem pobyl týden. Když mě pustili, poslali mě do sociálního rehabilitačního centra v Queensu. Nejdřív mi nabízeli rehabilitaci mnohem blíž, na Manhattanu, ale to zařízení mělo spojení s Domovem – občas jsme tam posílali naše lidi. Bál jsem se, že kdybych šel tam, třeba by mě znovu navštívili Hitlerovi bratři.“

„A navštívili?“ zeptala se Susannah.

„Ne. Když jsem zašel k Rowanovi do nemocnice na pokoj číslo 577 a nakonec tam skončil sám, bylo 19. května 1981,“ řekl Callahan. „Do Queensu jsem jel minibusem se třemi nebo čtyřmi dalšími chodícími nemocnými 25. května. Chci říct, že asi za šest dní potom, těsně než mě propustili a já se zase vydal na cesty, jsem uviděl v Postu článek. Byl dost vpředu, ale ne na titulní straně. DVA ZASTŘELENÍ MUŽI NALEZENI NA CONEY ISLANDU, hlásal titulek. POLICIE TVRDÍ, ŽE JDE O VÁLKU GANGŮ. Protože obličeje a ruce měli spálené kyselinou. Ale policie oba identifikovala: Norton Randolph a William Garton, oba z Brooklynu. A byly tam fotografie. Policejní, oba měli dlouhý rejstřík. Byli to ti moji mládenci. George a Lennie.“

„Myslíš, že je dostali ničemní muži, že?“ zeptal se Jake.

„Ano. Půjčka za oplátku.“

„Psaly o nich noviny vůbec jako o Hitlerových bratrech?“ zeptal se Eddie. „Protože ještě i za mých časů jsme se těma chlapíkama pořád strašili, kámo.“

„Bulvární plátky o tom spekulovaly,“ řekl Callahan, „ale vsadím se, že reportéři, kteří se věnovali vraždám a mrzačení, které páchali Hitlerovi bratři, v hloubi duše věděli, že je to Randolph a Garton – po nich se objevilo jenom pár nedomrlých napodobenin –, ale bulvár přece nebude zabíjet strašáka, když ten strašák noviny prodává.“

„Kámo,“ povzdechl Eddie, „ty seš fakticky válečnej veterán.“

„A to jste ještě neslyšeli poslední jednání," řekl Callahan. „Je úžasné."

Roland znovu zavrtěl prsty, ale nevypadal nijak netrpělivě. Ubalil si cigaretu a vypadal tak spokojeně, jak ho jeho tři společníci už dlouho neviděli. Jenom Ochu, který spal Jakeovi u nohou, vypadal ještě vyrovnaněji.

„Když jsem odešel z New Yorku podruhé a přešel přes most George Washingtona s knížkou a lahví, hledal jsem svoji lávku pro pěší," řekl Callahan, „ale zmizela. Během příštích několika měsíců jsem občas zahlédl záblesk skryté silnice – pamatuju si, že jsem párkrát dostal desetidolarovku s Chadbournem –, ale většinou po nich nebylo ani potuchy. Viděl jsem spoustu upírů třetího typu a pamatuji si, jak jsem si myslel, že se množí. Ale nic jsem s nimi nedělal. Nějak jsem ztratil to puzení, stejně jako Thomas Hardy ztratil puzení psát romány a Thomas Hart Benton ztratil puzení malovat svoje fresky. Jsou to jenom komáři," myslel jsem si. „Nechám je být." Staral jsem se o to, abych se dostal do nějakého městečka, našel nejbližší pracovní agenturu a taky si našel bar, kde bych se cítil dobře. Líbily se mi podniky, které vypadaly jako Americano nebo Blarney Stone v New Yorku."

„Jinými slovy jsi měl rád malý začouzený stolek se svým chlastem," řekl Eddie.

„Správně." Callahan se podíval na Eddieho jako člověk, kterému někdo rozumí. „Tak! A já si ty podniky šetřil, dokud nebyl čas jít dál. Což znamenalo, že jsem se přiopil ve svém oblíbeném místním baru a pak jsem večer zakončil jinde – kde jsem se plazil po čtyřech, blil si na košili a řval. Obyčejně al fresco."

Jake se ozval: „Co –"

„To znamená, že se opil venku, zlato," řekla mu Susannah. Prohrábla mu vlasy, pak sebou škubla a položila si ruku na břicho.

„Děje se něco, sai?" zeptala se Rosalita.

„Ne, ale jestli máš něco s bublinkami, ráda bych si dala."

Rosalita vstala a pohladila Callahana po rameni. „Pokračujte, p?re, nebo než skončíte, budou dvě ráno a kočky v pustinách začnou vyzpěvovat."

„Dobrá," řekl. „Pil jsem, to jsem chtěl v kostce říct. Pil jsem každý večer a do každého, kdo byl ochoten poslouchat, jsem hučel o Lupeovi a Rowanovi a Roweně a černochovi, který mě sebral v okrese Issaquena, a o Rutě, se kterou možná byla legrace, ale určitě to nebyla siamská kočka. Dokud jsem neusnul.

Tak to šlo, dokud jsem se nedostal do Topeky. To bylo koncem zimy 1982. Tam jsem dopadl na dno. Víte, lidi, co to znamená, dopadnout na dno?"

Nastalo dlouhé mlčení a potom přikývli. Jake myslel na hodinu angličtiny u slečny Averyové a na svou závěrečnou slohovou práci. Susannah si vzpomněla na Oxford v Mississippi, Eddie na pláž u Západního moře, kde se naklonil nad muže, který se pak stal jeho dinhem, a chtěl mu podříznout krk, protože Roland ho nechtěl pustit do těch kouzelných dveří, aby si tam sehnal trochu háčka.

„Já jsem se na to dno dostal ve vězeňské cele," řekl Callahan. „Bylo brzo ráno a já byl poměrně střízlivý. Nebyla to také žádná záchytka, ale cela s dekou na lůžku a opravdovým sedátkem na záchodě. Ve srovnání s jinými podniky, ve kterých jsem se ocitl, jsem si tady prděl do saténu. Jediné, co mě znepokojovalo, byl ten chlapík vyvolávající jména… a ta písnička."

12

Světlo, které sem dopadá okénkem s drátěným sklem, je šedé, takže i jeho kůže je šedá. Také ruce má špinavé a plné škrábanců. Nános pod nehty je u některých prstů černý (špína) a u jiných hnědý (zaschlá krev). Matně si vzpomíná, že se pral s kýmsi, kdo mu neustále říkal pane, takže tu nejspíš bude kvůli oblíbenému paragrafu 48 trestního zákona, napadení veřejného činitele. On jenom chtěl – na toto si Callahan vzpomíná poněkud jasněji – aby mu ten kluk půjčil čepici, byla ohromně šik. Vzpomíná si, jak tomu mladému policistovi říkal (podle toho, jak vypadal, budou brzy přijímat i kloučky, kteří ještě neumějí sami ani čurat, aspoň tady v Topece), že je odjakživa vysazený na slušivé pokrývky hlavy, že vždycky nosí čepici, protože má na čele Kainovo znamení. „Vhyphadáá jako kříšš," říkal (nebo se o to snažil), „ale ve sutešnostije to Gajno-samní." V opilosti nedokázal Kainovo znamení lépe vyslovit.

Včera večer byl opravdu namol, ale když tak sedí na pelesti a prohrabuje si rukou rozcuchané vlasy, necítí se tak zle. V ústech nemá nijak valně – jako by mu do ní nadělala siamská kočka Ruta, jestli to chcete vědět –, ale hlava ho nijak výrazně nebolí. Jenom kdyby ztichly ty hlasy! Kus dál v chodbě kdosi odříkává nekonečný seznam jmen podle abecedního pořádku. Odněkud blíž se ozývá zpěv, je to jeho nejméně oblíbená písnička: „Kdosi mi, kdosi mi, kdosi mi dnes večer zachránil žiiivot!"

„Nailor…! Naughton…! O'Connor…! O'Shaugnessy…! Oskowski…! Osmer!"

Právě si začíná uvědomovat, že to on si prozpěvuje, když se mu začnou třást lýtka. Třas postupuje ke kolenům a prohlubuje se a sílí. Vidí, jak mu velké svaly na nohou cukají jako písty. Co se to s ním děje?

„Palmer…! Palmgren…!"

Třas mu zasáhne rozkrok a podbřišek. Spodky mu ztmavnou, protože si je postříká močí. Současně mu začnou do vzduchu vykopávat chodidla, jako by se snažil nakopnout neviditelné míče oběma najednou. Záchvat, pomyslí si. Nejspíš to tak bude. Asi už se vezu. Sbohem a šáteček. Snaží se volat o pomoc, ale z úst mu vyjde jenom tiché zachrčení. Paže mu začnou létat nahoru a dolů. Takže nohama nakopává neviditelné fotbalové míče a pažemi vysekává pozdrav aleluja, a ten chlap na chodbě bude vykřikovat jména až do konce století a možná až do příští doby ledové.

„Peschier…! Peters…! Pike…! Polovik…! Rance…! Rancourt…!"

Callahanův trup od pasu nahoru se začne prudce předklánět a zaklánět. Při každém předklonu málem ztratí rovnováhu a upadne na zem. Ruce mu létají nahoru. Nohy létají nahoru. Na zadku najednou cítí jakési šířící se teplo a on si uvědomí, že se právě podělal.

„Ricupero…! Robillard…! Rossi!"

Prudce sebou hodí dozadu, až k nabílené betonové zdi, na kterou kdosi naškrábal BANGO SKANK a ZROVNA JSEM

PRODĚLAL SVOJE 19. NERVOVÉ ZHROUCENÍ! Potom dopředu, tentokrát s plným nasazením jako muslim při ranní modlitbě. Okamžik hledí na betonovou podlahu mezi holými koleny a pak se překotí a padne na obličej. Čelist, která se tak nějak zahojila i přes ty noční šarvátky, se znovu zlomí na třech místech z původních čtyř. Ale navíc, jen aby bylo všechno v dokonalé rovnováze – čtyřka je magické číslo – si tentokrát zlomí i nos. Leží na podlaze a mrská sebou jako vylovená ryba, tělo pomatlané krví, hovny a chcankami. Jo, už se vezu, pomyslí si.

„Ryan…! Sannelli…! Scher!“

Ale postupně se záškuby neobyčejně silného grand mal mírní až na petit mal, až se promění v drobné cukání. Pomyslí si, že někdo musí přijít, ale nikdo nejde, nejdřív ne. Záškuby pominou a už je z něho opět Donald Frank Callahan, leží na podlaze vězeňské cely v Topece v Kansasu, kde se o kus dál v chodbě jakýsi muž propracovává abecedním pořádkem.

„Seavey…! Sharrow…! Shather!“

Najednou, poprvé po mnoha měsících, si vzpomene, jak přijela kavalerie zrovna ve chvíli, kdy se v té opuštěné prádelně na Východní Čtyřicáté sedmé Hitlerovi bratři chystali, že mu vyřežou na tělo znamení. A oni by to opravdu udělali – druhý nebo následující den by někdo našel jakéhosi Donalda Franka Callahana mrtvého jak zákon káže a s koulemi nejspíš místo náušnic. Ale potom přijela kavalerie a –

To nebyla žádná kavalerie, pomyslí si, jak tak leží na podlaze. Byl to hlas číslo jedna a hlas číslo dvě. Jenomže to není tak docela pravda. Byli to dva muži, nejspíš středního věku, možná trochu starší. Byl to pan ExLibris a pan Gaj koknif en jom, ať už to znamená cokoliv. Hitlerovi bratři možná neoddělali tisíc lidí, jak se Lennie chlubil, ale dostali jich spoustu a některé i zabili, byli to jedovatí ploskolebci v lidské podobě a pan Ex Libris a pan Gaj koknif měli moc dobrý důvod se bát. Dopadlo to pro ně dobře, ale nemuselo. A kdyby se George a Lennie vzepřeli, co potom? Nu, místo jednoho mrtvého muže by ten, kdo by se nachomýtl k prádelně Želví zátoka jako první, našel ne jednoho, ale tři mrtvé muže. To by se určitě dostalo na titulní stránku Postu! Takže ti chlapi riskovali život, a tady leží to, kvůli čemu riskovali, o šest nebo osm měsíců později: špinavá vychrtlá opilecká troska, s prádlem zepředu prochcaným a zezadu posraným. Ve dne popíjí a v noci se opíjí.

A tehdy se to stane. Ten nevzrušený hlas na chodbě se dostal ke Sprangovi, Stewardovi a Sudbymu. V této cele, kousek od toho hlasu, leží na špinavé podlaze v ranním šikmém světle muž, který konečně dopadá až na dno, které je definováno jako bod, odkud už nemůžete klesnout níž, pokud si nevezmete rýč a nezačnete vyloženě kopat.

Leží a hledí z boku na podlahu, chomáče prachu vypadají jako strašidelné hájky a hromádky špíny vypadají jako kopce ve vyprahlé hornické krajině. Pomyslí si: Co je vlastně, únor? Únor 1982? Asi tak. No, něco ti povím. Určím si jeden rok na zkoušku a dám se do pucu. Jeden rok, abych udělal něco – cokoliv –, co by ospravedlnilo to riziko, které tamti dva chlapi podstoupili. Jestli něco dokážu, tak budu pokračovat. Ale jestli v únoru 1983 budu ještě chlastat, zabiju se.

A hlas na chodbě konečně došel k Targenfieldovi.

13

Callahan chvíli mlčel. Upil kávu, zašklebil se a nalil si raději trochu sladkého moštu.

„Věděl jsem, jak se začíná znovu šplhat nahoru,“ řekl. „Odvedl jsem dost takových ztroskotaných opilců na schůze Anonymních alkoholiků v East Side, Bůh je mi svědkem. Takže když mě pustili, vyhledal jsem v Topece Anonymní alkoholiky a začal tam docházet každý den. Vůbec jsem nehleděl dopředu, vůbec jsem se neohlížel. ‚Minulost je historie, budoucnost je mystérie,‘ říkají tam. Jenomže tentokrát, místo abych posedával vzadu v místnosti a nic neříkal, jsem se donutil jít rovnou dopředu a během představování jsem řekl: ‚Jsem Don C. a už nechci pít.‘ Já tedy chtěl, každý den jsem chtěl, ale Anonymní alkoholici mají na všechno nějaké úsloví a jedno z nich je, ‚Předstírej to, dokud to nedokážeš‘. A kousek po kousku jsem to dokázal. Jednou na podzim 1982 jsem se probudil a uvědomil si, že už opravdu nechci pít. To nutkání, jak říkají, polevilo.

Zamířil jsem jinam. Od člověka se nečekají žádné velké změny během prvního suchého roku, ale jednoho dne jsem byl v parku Gage – přesněji v Reinischově růžové zahradě…“ Pomalu zmlkl a zadíval se na ně. „Co je? Vy to tam znáte? Neříkejte mi, že znáte Reinischovu zahradu!“

„Byli jsme tam,“ řekla Susannah tiše. „Viděli jsme ten dětský vláček.“

„To je úžasné,“ podivil se Callahan.

„Je devatenáct hodin a všichni ptáčkové zpívají,“ řekl Eddie. Neusmíval se.

„Každopádně právě v té Růžové zahradě jsem zahlédl první vývěsku. VIDĚLI JSTE CALLAHANA, NAŠEHO IRSKÉHO SETRA? MÁ JIZVU NA TLAPĚ A NA ČELE. ŠTĚDRÁ ODMĚNA. A tak dále a tak dále. Nakonec zjistili moje správné jméno. Rozhodl jsem se, že je čas zvednout kotvy, dokud můžu. Tak jsem jel do Detroitu a tam jsem našel jedno místo, útulek Maják. Byl to ‚mokrý‘ útulek. Byl to vlastně takový Domov bez Rowana Magrudera. Odváděli tam dobrou práci, ale sotva se drželi nad vodou. Nechal jsem se tam zapsat. A právě tam jsem byl, když se to v prosinci 1983 stalo.“

„Co se tehdy stalo?“ zeptala se Susannah.

Byl to však Jake Chambers, kdo odpověděl. Věděl to, nejspíš byl z nich jediný, kdo to mohl vědět. Nakonec, jemu se to taky přihodilo.

„Zemřel jsi,“ řekl Jake.

„Ano, správně,“ přisvědčil Callahan. Nedal najevo žádné překvapení. Jako by diskutovali o rýži nebo možnosti, že Andy funguje na ant–nomii. „Tehdy jsem umřel. Rolande, mohl bys mi ubalit cigaretu? Myslím, že potřebuju něco silnějšího než jablečný mošt.“

14

V Majáku mají jednu starou tradici, sahá až… páni, musí být stará celé čtyři roky (útulek Maják existuje teprve pět let). Je Díkůvzdání a jsou v tělocvičně střední školy Svatého jména na Západní Kongresové ulici. Parta pijanů tělocvičnu

zdobí oranžovým a hnědým krepovým papírem, kartónovými krocany, ovocem a zeleninou z umělé hmoty. Jinými slovy, americkými sklizňovými talismany. Musíte být aspoň čtrnáct dní v kuse střízliví, aby vám svěřili takovou práci. Také – na tom se Ward Huckman, Al McCowan a Don Callahan mezi sebou shodli – se na tuto práci neberou cvoci, ať byli střízliví, jak dlouho chtěli.

O Krocanovém dni se u Svatého jména sejde skoro stovka nejvybranějších detroitských opilců, feťáků a napůl zcvoklých bezdomovců a dostanou skvělou večeři s krocanem, pečenými brambory a všemi přílohami. Sedí kolem tuctu dlouhých stolů uprostřed basketbalového hřiště (nohy stolů chrání jilcové hadříky a návštěvníci jedí v ponožkách). Než se do toho pustí – to patří ke zvyklostem –, přicházejí jeden po druhém na řadu („Jestli vám to bude trvat déle než deset vteřin, chlapci, máte utrum," varoval je Al) a všichni řeknou jednu věc, za kterou jsou vděční. Protože je Díkůvzdání, ano, ale taky proto, že jeden z hlavních principů programu Anonymních alkoholiků zní, že vděčný alkoholik se neopije a vděčný feťák se nezfetuje.

Jde to rychle, a protože Callahan jenom sedí a nemyslí na nic zvláštního, když na něho přijde řada, skoro vyhrkne věc, která by mu mohla způsobit potíže. Přinejmenším by si mohl vysloužit nálepku chlapíka s hodně divným smyslem pro humor.

„Jsem vděčný za to, že jsem ne…" začne, ale uvědomí si, co se chystá říct, a kousne se do jazyka. Vyčkávavě na něho hledí, muži se strniskem na tváři a bledé, opuchlé ženy se splihlými vlasy, ze všech táhne aroma špinavého průvanu v podzemce, které vládne i na ulicích. Někteří mu už říkají fotr, a jak se to dozvěděli? Jak se to mohli dozvědět? A jak by jim bylo, kdyby zjistili, jak ho při takovém oslovení mrazí? Jak mu to připomíná Hitlerovy bratry a sladký, dětský pach změkčovače tkanin? Ale dívají se na něho. „Klienti." Ward a Al se na něho také dívají.

„Jsem vděčný za to, že jsem dnes neměl ani panáka, ani drogu," chopí se staré věrné tematiky, zde je vždycky pro vděčnost místo. Souhlasně zamumlají a muž vedle Callahana řekne, že je vděčný za to, že ho sestra pozve na Vánoce, a nikdo neví, že Callahan skoro řek:, „Jsem vděčný za to, že jsem poslední dobou neviděl žádné upíry třetího typu nebo vývěsky hledající domácí mazlíčky."

Myslí si, že je to tím, že ho Bůh přijal zpět, aspoň na zkoušku, a že moc Barlowova kousnutí byla nakonec zrušena. Jinými slovy si myslí, že ztratil ten proklatý dar vidět. Nesnaží se to však vyzkoušet tím, že by šel do kostela – tělocvična školy Svatého jména mu bohatě stačí, díky. Vůbec ho nenapadne – aspoň ne vědomě –, že oni se jen chtějí ujistit, že tentokrát je síť kolem něho důkladně rozprostřena. Oni se možná učí pomalu, ale Callahan si nakonec uvědomí, že něco se naučili.

Potom, počátkem prosince, dostane Ward Huckman dopis snů. „Vánoce jsou tady, Done! Počkej, až tohle uvidíš, Ale!" Vítězně mává dopisem. „Jestli to zmokneme, chlapci, máme pro příští rok po starostech!"

Al McCowan vezme dopis, a zatímco čte, okatě rezervovaný výraz začíná mizet. Když podává dopis Donovi, usmívá se od ucha k uchu.

Dopis je od jakési společnosti s pobočkami v New Yorku, Chicagu, Detroitu, Denveru, Los Angeles a San Francisku. Je napsaný na tak skvělém ručním papíru, že člověk má sto chutí nastříhat z něj košili a nosit ho na holém těle. Stojí v něm, že společnost má v plánu vydat dvacet milionů dolarů dvaceti charitativním organizacím po celých Spojených státech, každé po milionu. Stojí v něm, že společnost to musí udělat do konce kalendářního roku 1983. Mezi potenciálními příjemci jsou vývařovny, útulky pro bezdomovce, dvě kliniky pro chudé a jeden prototypní program testování AIDS ve Spokane. Jedním z útulků je Maják. Podepsán Richard P. Sayre, výkonný viceprezident, Detroit. Vypadá to náramně a skutečnost, že všichni tři jsou pozváni do detroitské kanceláře společnosti, aby tento dar prodiskutovali, také vypadá náramně. Datum schůzky – to bude datum smrti Donalda Callahan – je 19. prosinec 1983. Pondělí.

Jméno v hlavičce dopisu zní SPOLEČNOST SOMBRA.

15

„Ty jsi tam jel," řekl Roland.

„Všichni jsme jeli," přisvědčil Callahan. „Kdyby to pozvání bylo jenom pro mě, ani by mě to nenapadlo. Ale jelikož chtěli všechny tři… a chtěli nám dát milion dolarů… máte ponětí, co by milion babek znamenalo pro takovou nuznou noclehárnu jako Domov nebo Maják? Zvlášť za Reagana?"

Susannah sebou trhla. Eddie po ní střelil vítězným pohledem. Callahan se zřejmě chtěl zeptat, co měla tato mezihra znamenat, ale Roland už znovu vrtěl prsty a pobízel ho, už se opravdu připozdívalo. Táhlo k půlnoci. Ne že by někdo z Rolandova ka-tet byl ospalý. Soustředili se na Callahana a vštěpovali si každé slovo.

„Nakonec jsem došel k následujícímu závěru." Callahan se naklonil dopředu. „Mezi upíry a ničemnými muži je volné spojení. Myslím, že kdyby se šlo po jeho historii, našly by se kořeny jejich spolupráce v tamté temné zemi. V Hromové tišině."

„O tom nepochybuji," řekl Roland. Modré oči mu v bledém a unaveném obličeji blýskaly.

„Upíři – pokud nejsou prvního typu – jsou hloupí. Ničemní muži jsou chytřejší, ale ne o moc. Jinak bych jim nedokázal unikat tak dlouho. Ale potom – nakonec – to vzal do rukou někdo jiný. Nějaký agent Karmínového krále, řekl bych, ať už je to kdokoliv nebo cokoliv. Ničemné muže ode mě odvolali. Upíry taky. Posledních pár měsíců v okolí nevisely žádné plakátky, aspoň jsem žádné neviděl. Na chodnících Západní Fort Street nebo Jeffersonovy avenue nebyly žádné křídové vzkazy. Někdo udílel rozkazy, to si myslím. Kdosi mnohem chytřejší. A milion dolarů!" Zavrtěl hlavou. Na tváři se mu objevil trpký úsměšek. „Nakonec mě oslepilo právě tohle. Obyčejný prachy. ‚No jo, ale poslouží dobré věci!' říkal jsem si… a říkali jsme si to taky navzájem. ‚Budeme nezávislí nejmíň pět let! Už nebudeme muset chodit na detroitskou radnici, žmoulat klobouk a doprošovat se!' Pravda. Teprve později mě napadlo, že existuje ještě jiná pravda, velmi prostá: chtivost, byť pro dobrý účel, zůstává chtivostí."

„Co se stalo?" zeptal se Eddie.

„No, dostavili jsme se na schůzku," řekl p?re. Na obličeji se mu objevil poněkud děsivý úsměv. „Budova Tishman, Michiganská avenue číslo 982, jedna z nejfajnovějších adres v Detroitu. 19. prosince, 16.20."

„Divná doba pro schůzku," poznamenala Susannah.

„To jsme si taky mysleli, ale kdo by se obíral takovými prkotinami, když jde o milion dolarů? Po chvíli dohadování jsme souhlasili s Alem – spíš s Alovou matkou. Podle ní se má chodit na důležité schůzky o pět minut dřív, ani víc, ani míň. Takže jsme vešli do haly budovy Tishman v 16.10, na sobě nejlepší obleky, našli si na štítku společnost Sombra a vyjeli do třiatřicátého poschodí."

„Prověřili jste si tu společnost?" zeptal se Eddie.

Callahan se na něho podíval, jako by chtěl říct pche. „Podle toho, co jsme našli v knihovně, byla Sombra uzavřená společnost – jinými slovy žádné veřejně obchodovatelné akcie –, která hlavně skupovala jiné společnosti. Zaměřovala se na oblast high–tech, nemovitosti a výstavbu. Zdálo se, že nic jiného se neví. Jmění bylo přísně střežené tajemství."

„Registrovaná v USA?" zeptala se Susannah.

„Ne. V Nassau na Bahamách."

Eddie sebou trhl, vzpomněl si na doby, kdy fungoval jako kokainový poslíček a potkal toho vyžlouna, od kterého si koupil poslední dávku. „Taky jsem tam byl," řekl. „Ale nikoho ze společnosti Sombra jsem tam neviděl."

Věděl však určitě, že je to pravda? Co když ten divný týpek s britským přízvukem právě pracoval pro Sombru? Bylo tak těžké uvěřit, že byli namočení taky do obchodování s drogami? Eddie si to nemyslel. Když už nic jiného, nabízelo se pojítko s Enricem Balazarem.

„V každém případě figurovali ve všech důležitých příručkách a ročenkách," řekl Callahan. „Byli sice trochu neprůhlední, ale byli tam. A byli bohatí. Nevím přesně, co je Sombra, a jsem dost přesvědčený, že většina těch lidí, které jsme viděli u nich v kancelářích ve třiatřicátém poschodí, byli jenom externisté… kompars…, ale pravděpodobně nějaká opravdová společnost Sombra existuje.

Nastoupili jsme do výtahu. Krásná recepce – na stěnách obrazy francouzských impresionistů, co víc si přát? – a k tomu krásná recepční. Onen druh ženy – omlouvám se, Susannah –, že při pohledu na ni mužský skoro uvěří, že kdyby jí mohl sáhnout na prsa, žil by až naveky."

Eddie vyprskl smíchem, pokradmu se podíval na Susannah a okamžitě zmlkl.

„Bylo šestnáct hodin sedmnáct minut. Měli jsme se posadit. To jsme udělali, byli jsme nervózní jako čert. Lidé přicházeli a odcházeli. Každou chvíli se dveře nalevo od nás otevřely a já uviděl místnost plnou stolů a přepážek. Telefony zvonily, sekretářky přehazovaly spisy, hučela tam velká kopírka. Jestli to byly jenom kulisy – a já jsem o tom přesvědčený –, tak byly vypracované jako pro hollywoodský film. Byl jsem nervózní z našeho setkání s panem Sayrem, ale z ničeho jiného. Bylo to opravdu neobvyklé. Byl jsem na útěku skoro bez přestávky od chvíle, kdy jsem před osmi lety odjel z Jerusalent's Lotu a vypěstoval jsem si citlivý varovný systém, ale ten den ani nezabzučel. Myslím, že kdybychom se mohli spiritistickou tabulkou spojit s Johnem Dillingerem, nejspíš by o té noci s Annou Sageovou v kině, před kterým pak schytal kulku, tvrdil totéž.

V 16.19 vyšel ven mladík v proužkované košili a s kravatou, která vypadala úplně jako od Hugo Bosse, a ujal se nás. Hnal nás chodbou kolem nějakých velmi nóbl kanceláří – v každé makal nějaký nóbl ředitel, pokud jsem viděl – a pak do dvojitých dveří na konci chodby. Byl na nich nápis KONFERENČNÍ MÍSTNOST. Naše eskorta nám otevřela dveře. Řekl: ‚Boha štěstí, pánové'. Na to si pamatuji velmi jasně. Žádné mnoho štěstí, ale boha štěstí. V té chvíli začínaly houkat moje obvodové alarmy, ale to už bylo pozdě. Stalo se to rychle, víte. Oni totiž…"

16

Stane se to rychle. Pásli po Callahanovi už dlouho, ale teď nemarní čas tím, že by si ho vychutnávali Dveře se za nimi zabouchnou, hodně hlasitě a prudce, až se otřesou v zárubních. Výkonní asistenti, kteří pobírají nejméně osmnáct tisíc ročně, zavírají dveře určitým způsobem – s úctou k penězům a moci – a tohle ten případ není. Takhle zavírají dveře vzteklí opilci a heroinoví feťáci. A samozřejmě taky šílenci. Šílenci umějí práskat dveřmi daleko nejlíp.

Callahanovy poplašné systémy jedou na plné obrátky, už nepípají, ale vyjí, a když se rozhlédne po konferenční místnosti, které na opačném konci vévodí veliké okno s nádherným výhledem na jezero Michigan, uvidí, že má k poplachu dobrý důvod, a má čas pomyslet si pane Bože – Mario, matko Boží – jak jsem mohl být tak pitomý? Vidí, že v místnosti je třináct lidí. Tři jsou ničemní muži a poprvé si může pořádné prohlédnout jejich povislé, nezdravé tváře, červeně blýskající oči a plné, ženské rty. Všichni tři kouří. Devět přítomných jsou upíři třetího typu. Třináctá osoba v místnosti má na sobě křiklavou košili a neuvěřitelnou kravatu, určitě jde o oblek ničemných mužů, ale jeho tvář je štíhlá a má liščí vzhled, plný inteligence a černého humoru. A na čele má červený kruh z krve, která zřejmě neprýští ani se nesrazí.

Cosi prudce zapraská. Callahan se rázem otočí a vidí, že Al a Ward leží na zemi. Po stranách dveří, kterými vstoupili, stojí číslo čtrnáct a patnáct, ničemný muž a ničemná žena, oba drží elektrické obušky.

„Vašim přátelům se nic nestane, otče Callahane."

Znovu se rychle obrátí. To řekl ten muž s krvavým znamením na čele. Vypadá na šedesát, ale těžko říct, kolik je mu doopravdy. Má na sobě okázalou žlutou košili a červenou kravatu. Když se jeho tenké rty roztáhnou v úsměvu, ukážou se špičaté zuby. To je Sayre, pomyslí si Callahan. Sayre, nebo ten, kdo podepsal ten dopis. Ten, kdo vymyslel tuhle pastičku.

„Na rozdíl od vás," pokračuje.

Ničemní muži se na něho dívají s jakousi tupou chtivostí: konečně je tady, jejich zaběhnutý čokl s popálenou tlapou a jizvou na čele. Upíři projevují větší zájem. Skoro bzučí svými modrými aurami. A zčistajasna Callahan uslyší zvonky. Jsou slabé, jaksi ztlumené, ale slyší je. Volají ho.

Sayre – pokud se tak jmenuje – se otočí k upírům. „To je on," řekne věcně. „Zabil vás stovky v deseti různých verzích

Ameriky. Moji přátelé –“ rozmáchne se směrem k ničemným mužům, „ho nedokázali vystopovat, ale samozřejmě jsou zvyklí pátrat po jiné, méně podezíravé kořisti. V každém případě je teď tady. Tak do toho, vrhněte se na něj. Ale nezabíjejte ho!“

Otočí se ke Callahanovi. Díra v čele se mu zaplní a zaleskne se, ale neukápne z ní. To je oko, pomyslí si Callahan, krvavé oko. Co jím hledí? Co nás pozoruje a odkud?

Sayre řekne: „Tito Královi přátelé jsou nositeli viru AIDS. Určitě víte, co myslím, viďte? Takže necháme ten virus, aby vás zabil. Ten vás dostane ze hry navěky, v tomto světě i ve všech ostatních. Tohle stejně není hra pro chlapíka jako vy. Pro takového falešného kněze.“

Callahan neváhá. Jestli zaváhá, bude ztracený. Nebojí se AIDS, ale toho, že by se ho měly dotknout ty jejich špinavé rty, že by ho měly líbat jako tehdy Lupea Delgada v uličce za Domovem. Nedostanou ho. Po té dlouhé cestě, po tolika zaměstnáních, po těch vězeňských celách, poté, co se konečně dostal střízlivý do Kansasu, je nenechá vyhrát.

Nesnaží se s nimi smlouvat. Žádná rozprava se nekoná. Prostě se rozběhne po pravé straně výstředního mahagonového stolu v konferenční místnosti. Muž ve žluté košili se najednou lekne a zakřičí: „Chyťte ho! Chyťte ho!“ Po saku – speciálně zakoupeném v pánské módě Grand Riverpro tuto slavnostní chvíli – mu chňapne pár rukou, ale nezadrží ho. Má čas, aby si pomyslel: To okno se nerozbije, je vyrobené z tvrzeného skla, antisebevražedného skla, a nerozbije se…. A má právě dost času, aby se obrátil k Bohu, poprvé od chvíle, kdy ho Barlow donutil napít se otrávené krve.

„Pomoz mi! Prosím, pomoz mi!“ Otec Callahan křičí a utíká s nastrčeným ramenem proti oknu. Ještě jedna ruka ho udeří do hlavy, snaží se ho chytit za vlasy, ale hned je pryč. Okno se všude kolem něho roztříští a najednou stojí v chladném vzduchu, obklopený sněhovými víry. Podívá se dolů mezi černé polobotky, které si také zakoupil speciálně pro tuto slavnostní příležitost, a uvidí Michiganskou avenue, s auty jako hračkami a lidmi jako mravenců

Cítí, že ti za ním – Sayre a ničemní muži a upíři, kteří ho měli nakazit a tím ho vyřadit navěky ze hry – se shlukli u rozbitého okna a užasle hledí.

Pomyslí si: Tohle mě opravdu navždycky vyřadí ze hry… nebo ne?

A pomyslí si ještě s trochu dětským údivem: Toto je moje poslední myšlenka v životě. Tím se loučím.

A potom padá.

17

Callahan se odmlčel a podíval se trochu stydlivě na Jakea. „Pamatuješ si to?“ zeptal se. „Přímo to…“ Odklašlal si. „Umírání?“

Jake vážně přikývl. „Ty ne?“

„Pamatuju se, jak jsem se díval na Michiganskou avenue mezi svými novými polobotkami. Pamatuju se na pocit, že jsem tam stál – aspoň mi to tak připadalo – uprostřed sněhové vánice. Pamatuju se, že Sayre byl za mnou a cosi ječel v nějakém cizím jazyce. Klel. Ta slova zněla tak jadrně, že to musely být kletby. A pamatuji se, že jsem si pomyslel: On se bojí. To byla opravdu moje poslední myšlenka, že se Sayre bojí. Potom se rozhostila tma. Letěl jsem. Slyšel jsem zvonky, ale zdaleka. Potom se přiblížily. Jako by byly posazené na nějakém stroji, který ke mně uháněl strašlivou rychlostí.

Potom bylo světlo. Uviděl jsem v té temnotě světlo. Myslel jsem si, že je to Kübler–Rossův prožitek smrti, a zamířil jsem k tomu světlu. Nestaral jsem se, kde vyjdu, hlavně abych se neprobral na Michiganské avenue, rozpláclý v louži krve, se zástupem lidí okolo. Ale podle mě se to nemohlo stát. Člověk nemůže proletět třiatřicet poschodí a nabýt vědomí.

A chtěl jsem se dostat pryč od těch zvonků. Byly pořád hlasitější. Začaly mi slzet oči. Bolely mě uši. Byl jsem rád, že mám pořád oči a uši, ale kvůli těm zvonkům byla moje vděčnost čistě teoretická.

Pomyslel jsem si: Musím se dostat do toho světla, a vrhl jsem se k němu. Potom…“

18

Otevře oči, ale ještě předtím si uvědomí jakousi vůni. Je to vůně sena, ale velmi slabá, skoro vyčichlá. Duch své bývalé podstaty, dalo by se říct. A on? Je taky duch?

Posadí se a rozhlédne se. Jestli je tohle posmrtný život, potom se všechny svaté knihy světa včetně té, podle které se sám kdysi modlíval, mýlí. Protože není ani v nebi, ani v pekle. Je ve stáji. Na podlaze se válí chomáče vybělené staré slámy. Ve stěnách z prken jsou praskliny, kterými proudí jasné světlo. To je to světlo, za kterým jsem vyšel z temnoty, pomyslí si. A pomyslí si ještě, To je pouštní světlo. Má nějaký konkrétní důvod si to myslet? Snad. Vzduch je suchý, když ho vtáhne do nosu. Jako by se nadechoval vzduchu na jiné planetě.

Možná je to tak, pomyslí si. Možná je to Posmrtná planeta.

Zvonky stále zní, líbezné a strašlivé zároveň, ale už utichají… a utichají… až zmlknou. Uslyší slabý poryv větru. Najde si škvíru mezi prkny a několik stébel slámy se zvedne z podlahy, zatančí unavený tanec, pak zase klesnou.

Pak se ozve jiný zvuk. Nerytmický dusot. Nějaký stroj, který podle zvuku není v nejlepším stavu. Vstane. Je tu vedro a na tváři a rukou mu okamžitě vyrazí pot. Podívá se na sebe a uvidí, že jeho vybrané nové šaty Grand River jsou pryč. Teď má na sobě džíny a modrou batistovou košili, téměř prodřenou po mnoha praních. Na nohou má odřené boty se sešlapanými podpatky. Vypadají, jako by měly za sebou spoustu vyprahlých mil. Skloní se a ohmatá si nohy, jestli je nemá zlomené. Nezdá se. Potom paže. Taky nic. Snaží se zalupat prsty. Jde to snadno, ozývají se drobná lupnutí, jako když se lámou větvičky.

Pomyslí si: Copak byl celý můj dosavadní život jenom sen? Jestli ano, kdo jsem a co tu dělám?

A z hlubokých stínů za ním se ozývá neustálý tepot: dus–DUS–dus–DUS–dus–DUS.

Otočí se tím směrem a při pohledu, který se mu naskytne, vyjekne. Za ním, uprostřed opuštěné stáje, jsou dveře. Nejsou zasazeny do žádné zdi, stojí volně. Mají panty, ale pokud vidí, nejsou připojeny k ničemu, visí ve vzduchu. Do

poloviny jsou vyryty hieroglyfy. Nedokáže je přečíst. Přistoupí blíž, jako by mu to pomohlo porozumět. A svým způsobem se to stane. Protože vidí, že knoflík dveří je vyrobený z křišťálu a na něm je vyryt obraz růže. Přečetl Thomase Wolfa: kámen, růže, nenalezené dveře. Kámen, růže, dveře. Není tu kámen, ale ten hieroglyf má možná takový význam.

Ne, pomyslí si. Ne, to slovo je NENALEZENÝ. Možná že já jsem ten kámen.

Natáhne se a sáhne na křišťálový knoflík. Jako by to byl nějaký signál

(sigul, pomyslí si)

dusot strojů utichne. Zdaleka, velmi slabě – jen náznakem – zaslechne zvonky. Zabere za knoflík dveří. Nepohne se žádným směrem. Ani trošičku. Jako by byl vsazený do betonu. Když odtáhne ruku, zvonky utichnou docela.

Obejde dveře a dveře zmizí. Dokončí okruh a dveře jsou zpátky. Obejde dveře pomalu, třikrát, všímá si, v kterém bodu přesně masiv dveří zmizí, a kde se na druhé straně zase objeví. Změní směr, obchází širšími kruhy. Totéž. Co to má sakra znamenat?

Chvíli se dívá na dveře, uvažuje, potom zajde hlouběji do stáje, protože je zvědavý na stroje, které slyšel. Když jde, necítí žádnou bolest, pokud právě prodělal strašlivý pád, jeho tělu se to ještě nedoneslo, ale Kriste pane, tady je strašné vedro!

Jsou tady koňská stání, dávno opuštěná. Hromada starého sena a vedle ní úhledně složená pokrývka a cosi jako kuchyňské prkénko. Na něm skrojek sušeného masa. Vezme ho, přičichne, cítí sůl. Sušené hovězí, pomyslí si a strčí ho do úst. Nedělá si starosti s tím, že by se otrávil. Jak můžete otrávit někoho, kdo je už mrtvý?

Žvýká a pokračuje ve výzkumech. Vzadu ve stáji je malá místnost, vypadá trochu nepatřičně. Ve stěnách má také několik štěrbin, dost na to, aby viděl jakýsi stroj usazený na betonové podlaze. Všechno, co je ve stáji, vypovídá o dlouhých letech a samotě, ale toto zařízení, které vypadá na jakousi dojačku, se zdá zbrusu nové. Žádná rez, žádný prach. Přijde blíž. Z jedné strany trčí chromová trubka. Pod ní je žlábek. Ocelové těsnění kolem vypadá vlhké. Nahoře na stroji je malá kovová tabulka. Vedle tabulky je červený knoflík. Na tabulce je vyražen nápis:

TOVÁRNY LaMERK
834789-AA-45-776019

NEODSTRAŇUJTE JÁDRO
ŽÁDEJTE ASISTENCI

Na červeném knoflíku je vyražen nápis ZAPNUTO. Callahan ho zmáčkne. Znovu se ozve unavené dunění a po chvíli i mokré šplíchání v chromované trubce. Nastrčí pod ni ruce. Voda je ledově studená, pro přehřátou pokožku je to šok. Napije se. Voda není sladká ani kyselá a on si pomyslí: Takové věci jako chuť se ve velkých hlubinách musejí zapomínat. Tohle –

„Zdravím, fotr."

Callahan vykřikne překvapením. Ruce mu vyletí vzhůru a kapky vody jako drahokamy se chvilku třpytí v pádu mezi vyschlými prkny. Prudce se otočí na sešlapaných podpatcích. Těsně za dveřmi místnosti s pumpou stojí jakýsi muž v plášti s kapucí.

Sayre, pomyslí si. To je Sayre, sledoval mě, prošel těmi zatracenými dveřmi –

„Jenom klid," říká muž v plášti. „Zchlaď si trysky, jak by možná řekl pistolníkův nový přítel." Důvěrně dodá: „Jmenuje se Jake, ale hospodyně mu říká Bama." A potom řekne jásavě jako člověk, který právě dostal skvělý nápad: „Ukázal bych ti ho! Oba! Snad ještě není moc pozdě! Pojď!" Natáhne ruku. Prsty trčící z rukávu pláště jsou dlouhé a bílé, jaksi nepříjemné. Jako voskové. Když se Callahan nepohne, muž v plášti nabádavě promluví. „Pojď. Tady nemůžeš zůstat, víš. Tohle je jenom dostavníková stanice a tady nikdo nezůstává dlouho. Pojď."

„Kdo jsi?"

Muž v plášti jenom netrpělivě zasykne. „Na to není čas, fotr. Jméno, jméno, co je to jméno, jak kdosi řekl. Shakespeare? Virginia Woolfová? Kdo si to má pamatovat? Pojď a já ti ukážu zázrak. A nebudu na tebe sahat, půjdu před tebou. Vidíš?"

Otočí se. Plášť mu zavíří jako sukně večerních šatů. Vrátí se do stáje a za chvilku jde za ním i Callahan. Místnost s pumpou mu nakonec k ničemu není, místnost s pumpou je slepá ulička. Venku před stájí by mohl utéct.

Kam utéct?

No, to se uvidí, ne?

Muž v plášti zabuší na volně stojící dveře, když je míjí. „Buchy buch na dřevo, Donnie, buď hodný!" prohodí vesele, a když vkročí do oslňujícího obdélníku světla, které dopadá dveřmi do stáje, Callahan si všimne, že cosi nese v levé ruce. Je to jakási krabice, asi na stopu dlouhá, široká i hluboká. Vypadá, že je možná vyrobena ze stejného dřeva jako dveře. Možná z ještě těžšího druhu dřeva. Rozhodně je tmavší a s ještě hustšími léty.

Callahan nespouští muže v plášti z očí, odhodlaný zastavit, jakmile se i neznámý zastaví, a vyjde do slunce. Jakmile se ocitne ve světle, vedro zesílí, je to takový žár, jaký zažil v Údolí smrti. A jistě, když vyjdou ze stáje, uvidí, že skutečně jsou na poušti. Po jedné straně stojí jakási chatrná budova postavená na podezdívce z drolivých pískovcových kvádrů. Možná to kdysi byla hospoda. Nebo opuštěná dekorace z jilmové kovbojky. Na druhé straně je ohrada, kde většina sloupků a zábradlí popadala. Za ním uvidí celé míle kamenitého, skalnatého písku. Nic jiného než –

Ano! Ano, tam něco je! Dokonce dvě jakési věci! Dvě pohybující se tečky na vzdáleném obzoru!

„Vidíš je! Musíš mít výtečné oči, fotr!"

Muž v plášti – je černý, tvář pod kapuci je jenom bledší stín – stojí asi dvacet kroků od něho. Chichotá se. Callahan si

toho zvuku všímá stejně málo jako jeho voskovitých prstů. Zní to, jako by myši skotačily mezi kůstkami Sice to nedává pořádný smysl, ale –

„Kdo je to?“ zeptá se Callahan suše. „Kdo je to? Kde to jsme?“

Muž v černém teatrálně vzdychne. „Tolik vysvětlování, tak málo času. Říkej mi Walter, jestli chceš. Pokud jde tady o to místo, je to dostavníková stanice, přesně jak jsem ti říkal. Maličká zastávka mezi psinou tvého světa a srandou toho dalšího. Ach, myslel sis, že jsi obšlápl kus světa, co? Když jsi prošel tolik svých skrytých silnic? Ale teď, fotr, jsi opravdu na cestě.“

„Přestaň mi tak říkat!“ zakřičí Callahan. V krku mu už vyschlo. Připadá mu, že se mu sluneční žár vrší na temeni hlavy jako závaží.

„Fotr, fotr, fotr!“ pošklebuje se muž v černém. Mluví netrpělivě, ale Callahan pozná, že se v duchu směje. Napadá ho, že ten muž –pokud to je muž – hodně času tráví tím, že se v duchu směje, „Ale no tak, nemusíš s tím nadělat takové strachy. Budu ti říkat Done. To se ti líbí víc?“

Černé tečky v dálce se mihotají. Stoupající teplé proudění působí, že tečky levitují, zmizí, pak se znovu objeví. Za chvíli zmizí nadobro.

„Kdo je to?“ zeptá se znovu muže v černém.

„Lidé, které skoro jistě nepotkáš,“ řekne muž v černém zasněně. Kapuce se mu posune. Callahan na okamžik zahlédne voskově bílý zoban nosu a křivku oka, jako šálek plný tmavé tekutiny. „Zahynou pod těmi horami. Jestli nezahynou pod horami, pak v Západním moři jsou potvory, které je sežerou zaživa. Dod–a–čok!“ Zasměje se znovu. Ale –

Ale najednou si už nejsi tak docela jistý sám sebou, příteli, pomyslí si Callahan.

„Jestli selže všechno ostatní,“ řekne Walter, „zabije je tohle.“ Zvedne krabici. Callahan znovu zaslechne slabé nepříjemné cinkání zvonků. „A kdo jim to přinese? Ka, samozřejmě, jenže i ka potřebuje přítele, svého kai–mai. To budeš ty.“

„Nerozumím.“

„Jistě,“ souhlasí muž v černém smutně, „a já nemám čas to vysvětlovat. Jako ten Bílý králík v Alence, jdu pozdě, jdu pozdě na velmi důležitou schůzku. Sledují mě, víš, ale potřeboval jsem se vrátit a promluvit s tebou. Tolik práce, a zase práce! Teď je musím znovu předehnat – jak jinak bych je mohl odlákat? Ty a já, Done, musíme skončit s naší poradou, i když byla bohužel velmi krátká. Takže zpátky do stáje s tebou, amigo. Hupky jako králíček!“

„Co když nechci?“ Jenomže žádné co když neexistuje. Nikdy neměl takovou nechuť někam jít. Co když toho chlapíka požádá, aby ho nechal běžet, a pokusil se ty mihotající tečky dohnat? Co když tomu muži v černém řekne: „Tam mám být, tam, kde mě chce mít to vaše ka?“ Odpověď asi zná. Zrovna tak by mohl plivat do oceánu.

Jako by ho slyšel, řekne Walter: „Vůbec nezáleží na tom, co chceš. Půjdeš tam, kam nařídí Král, a tam budeš čekat. Jestli tamti dva cestou zahynou – to je skoro jisté –, ty budeš žít poklidný a venkovský život na místě, kam tě pošlu, a tam také zemřeš, naplněný lety a možná i falešným, leč nepochybně příjemným pocitem vykoupení Budeš žít na své úrovni Věže dávno poté, co z mých kostí už bude prach. To ti slibuji, fotr, protože jsem to viděl v tom skle, to je pravda! A co když oni půjdou pořád dál? Co když dojdou k místu, kam jdeš ty? Inu, v takovém nepravděpodobném případě jim pomůžeš, jak jen budeš moci, a tím je zabiješ. Je to ale oříšek, co? Neřekl bys, že je to pořádný oříšek?“

Zamíří ke Callahanovi. Callahan couvá ke stáji, kde čekají nenalezené dveře. Nechce tam jít, ale není jiná možnost. „Běž ode mě,“ brání se.

„Ne,“ odpoví Walter, muž v černém. „Na to nemůžu přistoupit, nikdy nemůžu.“ Zvedne krabici proti Callahanovi. Současně sáhne po víku a uchopí ho.

„Ne!“ vyjekne Callahan. Protože muž v černém nesmí tu krabici otevřít. Uvnitř je něco strašného, něco, co by vyděsilo dokonce i Barlowa, toho lstivého upíra, který donutil Callahana, aby se napil jeho krve, a pak ho poslal po svých do faset různých Amerik jako zlobivé dítě, jehož přítomnost je už únavná.

„Nezastavuj se a možná nebudu muset,“ posmívá se mu Walter.

Callahan couvá do skoupého stínu ve stáji. Brzy bude znovu uvnitř. Nemůže tomu zabránit. A cítí, že ty divné dveře, které tu jsou jenom z jedné strany, čekají jako závaží. „Jsi krutý!“ vybuchne.

Walter vykulí oči a chvilku vypadá opravdu zhrzeně. Je to možná absurdní, ale Callahan hledí tomu muži do hlubokých očí a je přesvědčen, že ten pocit je opravdový. A ta jistota ho oloupí o poslední naději, že to všechno je možná jenom sen nebo poslední jasný záblesk před skutečnou smrtí. Ve snech – aspoň v těch jeho – zlí hoši, ti strašidelní, nikdy nemají složité emoce.

„Já jsem takový, jakého mě udělalo ka a Král a Věž. Všichni jsme takoví. Nemůžeme uniknout.“

Callahan si vzpomíná na ten západní sen, kterým cestoval: zapomenutá sila, opuštěné západy slunce a dlouhé stíny, vlastní trpká radost, když táhl svou past za sebou a zpíval si, až se chřestění řetězů, které ho držely, proměnilo v líbeznou hudbu.

„Já vím,“ řekne.

„Ano, to vidím. Nezastavuj se.“

Callahan už je znovu ve stáji. Znovu cítí slabou, téměř vyčpělou vůni starého sena. Detroit vypadá jako holá nemožnost, jako halucinace. Stejně jako všechny jeho vzpomínky na Ameriku.

„Neotvírej to,“ říká Callahan, „a já poslechnu.“

„Ty jsi ale skvělý fotr, fotře.“

„Slíbils mi, že mi tak nebudeš říkat.“

„Sliby jsou od toho, aby se porušovaly, fotr.“

„Myslím, že ho nedokážeš zabít,“ řekne Callahan.

Walter se zašklebí. „To je věc ka, ne moje.“

„Možná ani ka. Co když je výš než ka?“

Walter sebou trhne, jako by dostal ránu. Rouhám se, pomyslí si Callahan. A mám pocit, že u tohohle chlapíka to není žádný zlý skutek.

„Nikdo není nad ka, falešný knězi,“ plivne po něm muž v černém. „A místnost na vrcholu Věže je prázdná. Já to vím.“

I když Callahan pořádně netuší, o čem to ten muž vlastně mluví, odpoví rychle a s jistotou. „Mýlíš se. Je tam Bůh. Čeká a vidí vše ze Svého vyvýšeného místa. On –“

Potom se přihodí spousta věcí v přesně stejném okamžiku. Vodní pumpa v přístěnku se zapne, spustí své unavené dunivé pumpování. A Callahanův zadek narazí do těžkého, hladkého dřeva dveří. A muž v černém nastrčí krabici dopředu a současně ji otevře. A kapuce mu sklouzne a odhalí bledý, vyceněný obličej lidské lasičky. (Není to Sayre, ale Walter má na čele stejný červený kruh jako hindské kastovní znamení, otevřenou ránu, která se nikdy nezatáhne ani nepřeteče.) A Callahan vidí, co je uvnitř krabice: uvidí Černou třináctku usazenou na červeném sametu jako slizké oko příšery, která vyrostla mimo Boží stín. A Callahan začne při pohledu na ni řvát, protože cítí její nekonečnou moc: může ho mrštit kamkoliv, nebo do nejvzdálenější slepé uličky nicoty. A dveře se s cvaknutím otevřou. A i v té panice – nebo snad hůř než v panice – si Callahan dokáže pomyslet: Otevřel krabici, a tím otevřel i dveře. A klopýtá pozpátku kamsi jinam. Slyší pronikavé hlasy. Jeden z nich patří Lupeovi, ptá se Callahana, proč ho nechal umřít. Další patří Roweně Magruderové a ta mu říká, že tohle je jeho jiný život, je to tak, a jakpak se mu líbí? A ruce mu vylétnou nahoru a zacpou uši a pak jedna jeho ošlapaná bota klopýtne o druhou a on začne pozpátku padat a myslí si: Sakra ten muž v černém mě shodil do pekla, do opravdového pekla.

A když ty ruce zvedá, muž s lasičkovitým obličejem hodí otevřenou krabici s tou hroznou skleněnou koulí přímo do nich. A ta koule se pohne. Stočí se jako skutečné oko v neviditelném důlku. A Callahan si pomyslí: Ono je to živé, je to oko ukradené nějaké ohavné příšeře mimo tento svět, a ach Bože, ach pane Bože, ono mě vidí.

Ale krabici převezme. Je to to poslední, co by chtěl v životě udělat, ale nemůže ruce zadržet. Zavři to, musíš to zavřít, myslí si, ale padá, zakopl (nebo ho ka muže v plášti postrčilo) a on padá a v letu se otáčí. Odněkud zdola ho volají všechny hlasy z minulosti, kárají ho (matka chce vědět, proč nechal toho špinavce Barlowa, aby zlomil křížek, který mu přivezla až z Irska) a muž v černém za ním vesele volá „Bon voyage, fotr!“, což je neuvěřitelné.

Callahan dopadne na skálu. Je posetá kostmi drobných zvířat. Víko krabice se zavře a on na chvilku pocítí prchavou úlevu… ale pak se krabice znovu otevře, velmi pomalu, a oko se ukáže.

„Ne,“ zašeptá Callahan. „Prosím, ne.“

Ale nedokáže krabici zavřít – zdá se, že všechna síla ho opustila – a sama se nezaklapne. Hluboko v tom černém oku se tvoří červené skvrny, ty svítí… rostou. Callahana zachvacuje hrůza, stoupá mu do krku, hrozí, že mu svým chladem zastaví srdce. To je Král, pomyslí si. To je Oko Karmínového krále, který shlíží ze svého místa v Temné věži. A dívá se na mě.

„Ne!“ zaječí Callahan ležící na podlaze jeskyně v severní části Calla Bryn Sturgisu, místa, které si nakonec zamiluje. „NE! NE! NEDÍVEJ SE NA MĚ! ACH PRO LÁSKU BOŽÍ, NEDÍVEJ SE NA MĚ!“

Ale Oko se dívá a Callahan nesnese ten šílený pohled. V té chvíli omdlí. Bude trvat tři dny, než znovu otevře oči, a až to udělá, bude u Manni.

19

Callahan na ně unaveně hleděl. Půlnoc přišla a minula, všichni říkáme díky, a teď zbývalo dvacet dva dnů, než přijdou Vlci ukořistit děti. Dopil poslední dva palce moštu ze sklenice, zašklebil se, jako by to byla žitná, pak postavil prázdný pohár na stůl. „A ten zbytek, jak se říká, už znáte. Našel mě Henchick a Jemmin. Henchick krabici zavřel, a když to udělal, zavřely se i dveře. A teď se dřívější Jeskyně hlasů jmenuje Dveřová.“

„A ty, p?re?“ zeptala se Susannah. „Co udělali s tebou?“

„Vzali mě do Henchickova srubu – jeho kra. Tam jsem otevřel oči. Dokud jsem byl v bezvědomí, jeho manželky a dcery mě napájely vodou a kuřecím vývarem, po kapkách z namočeného klůcku.“

„Jen tak pro zajímavost, kolik má manželek?“ zeptal se Eddie.

„Tři, ale vztah může mít v určitém období jenom s jednou,“ řekl Callahan nepřítomně. „Záleží to na hvězdách nebo na čem. Staraly se o mě dobře. Začal jsem se procházet po městečku. Tehdy mi říkali Chodící stařec. Nemohl jsem dost dobře pochopit, kde to jsem, ale svým způsobem mě ty dávné toulky připravily na to, co se stalo. Duševně mě otužily. Bůh ví, že jsem prožíval dny, kdy jsem si myslel, že to všechno se děje v té vteřině nebo dvou, než dopadnu z rozbitého okna na Michiganskou avenue – že se mozek připravuje na smrt tím, že nabízí poslední krásné vidiny, opravdové zdání celého života. A prožíval jsem dny, kdy jsem došel k závěru, že se ze mě nakonec stalo to, čeho jsme se v Domově i Majáku báli nejvíc: prochlastaný mozek. Myslel jsem si, že mě třeba uklidili do nějaké plesnivé instituce kdovíkde a že si to všechno jenom představuju. Ale většinou jsem okolí přijímal. A byl jsem rád, že jsem skončil na tak pěkném místě, ať už opravdovém, nebo vymyšleném.

Když se mi vrátila síla, začal jsem si vydělávat na živobytí stejně jako v těch letech na cestě. V Calla Bryn Sturgisu nebyly žádné pracovní agentury, ale byly to dobré roky a byla tu spousta práce pro chlapa, který chtěl makat – zažívali tu velké rýžové roky, jak tu říkají, i když skotu a ostatnímu se také dařilo. Nakonec jsem začal znovu kázat. Nijak vědomě jsem se k tomu nerozhodl – o nic takového jsem se nemodlil, Bůh ví –, ale když jsem s tím začal, zjistil jsem, že tito lidé vědí o Člověku Ježíši všechno.“ Zasmál se. „A také o Víc než síle, a Orize, o Buvolí hvězdě… znáš Buvolí hvězdu, Rolande?“

„No jistě,“ řekl pistolník a vzpomněl si na jednoho kazatele Buvola, kterého byl kdysi nucen zabít.

„Ale naslouchali,“ řekl Callahan. „Aspoň hodně jich naslouchalo, a když mi nabídli, že postaví kostel, vděčně jsem přijal. A to je příběh Starce. Jak vidíte, byli jste v něm taky… aspoň dva z vás. Jakeu, to bylo poté, cos umřel?“

Jake sklonil hlavu. Ochu, který vycítil jeho úzkost, neklidně zakňučel. Ale když Jake odpověděl, hlas měl docela

klidný. „Po té první smrti. Před druhou.“

Callahan se viditelně ulekl a pokřižoval se. „Chceš říct, že se to může stát víc než jednou? Panenko Marie, ochraň nás!“

Rosalita už dávno odešla. Teď se vrátila, lucernu držela vysoko pozvednutou. Lampy, které stály na stole, už skoro vyhořely a na verandě vládlo kalné, mihotavé světlo, které bylo přízračné a trochu zlověstné.

„Je rozestláno,“ oznámila. „Dnes bude chlapec spát s p?re Callahanem. Eddie a Susannah, stejně jako minulou noc.“

„A Roland?“ zeptal se Callahan a zvedl huňaté obočí.

„Uložím ho,“ řekla lhostejně. „Už jsem mu ukázala, kde.“

„Tak je to tedy,“ řekl Callahan. „Tak je to. Nu dobrá, tak to je vyřízeno.“ Vstal. „Nevzpomínám si, kdy jsem byl naposledy tak unavený.“

„My tu ještě několik minut zůstaneme, jestli vám to nevadí,“ řekl Roland. „Jenom my čtyři.“

„Jak chcete,“ řekl Callahan.

Susannah ho chytila za ruku a políbila ji. „Děkuji ti za to vyprávění, p?re.“

„Je dobré, že jsem to konečně odvyprávěl, sai.“

Roland se zeptal: „Ta krabice zůstala v jeskyni, dokud nebyl postaven kostel? Tvůj kostel?“

„Tak. Nevím, jak dlouho to trvalo. Možná osm let, možná méně. Těžko říct. Ale přišla doba, kdy mě začala volat. I když jsem to Oko nenáviděl a bál se ho, něco ve mně ho chtělo znovu vidět.“

Roland přikývl. „Všechny oblouky Čarodějovy duhy jsou plné kouzla, ale Černá třináctka byla prý vždycky nejhorší. Teď si myslím, že rozumím, proč to tak je. Je to skutečné vidoucí Oko Karmínového krále.“

„Nevím, co to je, ale pořád mě to volalo zpátky do jeskyně… a ještě dál. Pořád to šeptalo, že bych se měl znovu vydat na toulky, a měly by být nekonečné. Věděl jsem, že bych dveře dokázal otevřít, kdybych otevřel krabici. Dveře by mě zavedly, kam bych chtěl. A do kdy bych chtěl! Stačilo se jenom soustředit.“ Callahan se zamyslel, pak se znovu posadil. Naklonil se vpřed a nad uzlovatými propletenými prsty se po řadě na každého podíval. „Slyšte mě, to žádám. Měli jsme jednoho prezidenta, jmenoval se Kennedy. Zavraždili ho asi třináct let předtím, než jsem sloužil v Jerusalemě Lotu… zavraždili ho na Západě –“

„Ano,“ řekla Susannah. „Jack Kennedy. Kéž ho Bůh miluje.“ Otočila se k Rolandovi. „Byl to pistolník.“

Roland zvedl obočí. „To říkáš?“

„Tak. A říkám pravdu.“

„V každém případě,“ pokračoval Callahan, „vždycky zbývala otázka, jestli ten muž, který ho zabil, jednal sám, nebo jestli byl zapletený do širšího spiknutí. A někdy jsem se uprostřed noci probudil a pomyslel si, ‚Co kdyby ses tam zašel podívat? Co kdyby ses postavil před ty dveře s krabicí v rukou a pomyslel si, Dallas, 22. listopadu 1963?’ Protože když tohle uděláte, dveře se otevřou a vy tam vejdete, přesně jako ten muž v románu o stroji času od pana Wellse. Jestli někdy v americkém životě došlo k předělu, tak to bylo tehdy. Kdybyste tohle změnili, změníte všechno, co potom následovalo. Vietnam… rasové nepokoje… všechno.“

„Ježíši,“ vydechl Eddie obdivně. Když už nic jiného, člověk musel obdivovat ambice takové představy. Patřila do stejné sorty jako kapitán s dřevěnou nohou, který pronásledoval bílou velrybu. „Ale p?re… co kdybys to udělal a všechno změnil k horšímu?“

„Jack Kennedy nebyl špatný člověk,“ řekla Susannah chladně. „Jack Kennedy byl dobrý člověk. Velký člověk.“

„Možná. Ale víte co? Myslím, že velký člověk taky dělá velké chyby. A kromě toho, ten, kdo by přišel po něm, by mohl být opravdu špatný chlap. Nějaký Velký lovec rakví, který kvůli Leeovi Harveovi Oswaldovi, nebo kdo to byl, nikdy nedostal šanci.“

„Ale koule takové myšlenky nepřipouští,“ řekl Callahan. „Věřím, že poblouzní lidi, aby prováděli hrozné zlo, protože jim našeptává, že budou konat dobro. Že věci nejenom trochu vylepší, ale že pak bude všechno dobré.“

„Ano,“ řekl Roland. Zaznělo to suše jako prasknutí větvičky v ohni.

„Myslíš, že by takové cestování mohlo být opravdu možné?“ zeptal se ho Callahan. „Nebo mě ta věc jenom tak přesvědčovala? To její kouzlo?“

„Věřím, že to je možné,“ řekl Roland. „A věřím, že až odejdeme z Cally, půjdeme těmi dveřmi.“

„Kéž bych mohl jít s vámi!“ zvolal Callahan. Pronesl to s překvapivým nadšením.

„Možná půjdeš,“ řekl Roland. „V každém případě jsi nakonec uložil skříňku – s koulí uvnitř – do svého kostela. Abys ji umlčel.“

„Ano. A většinou to zabíralo. Většinou spí.“

„Jenže jsi říkal, že dvakrát tě ztodesovala.“

Callahan přikývl. Nadšení, které vzplálo jako uhlík v krbu, zmizelo stejně rychle. Teď vypadal pouze unaveně. A velmi staře. „Poprvé to bylo do Mexika. Vzpomínáte si na začátek mého vyprávění? O tom spisovateli a chlapci, který věřil?“

Přikývli.

„Jednou v noci, když jsem spal, po mně koule sáhla a ztodesovala mě do Los Zapatos v Mexiku. Byl tam pohřeb. Pohřeb toho spisovatele.“

„Bena Mearse,“ řekl Eddie. „Autora Vzdušného tance.“

„Ano.“

„Viděli tě tam lidé?“ zeptal se Jake. „Protože nás neviděli.“

Callahan zavrtěl hlavou. „Ne. Ale vycítili mě. Když jsem šel k nim, uhýbali. Jako bych se proměnil ve studený průvan. Každopádně tam byl ten chlapec – Mark Petrie. Jenomže už to nebyl žádný kluk. Byl to mladý muž. Podle toho a taky podle toho, jak mluvil o Benovi – ‚Byly doby, kdy bych řekl, že padesát devět je stáří‘, tak začínal svou řeč –, jsem hádal, že jsem se mohl ocitnout tak v polovině devadesátých let. Ale nezdržel jsem se dlouho… jenom dost dlouho na

to, abych si ověřil, že můj dávný mladý přítel dopadl dobře. Možná jsem v Jerusalem's Lotu nakonec udělal něco dobrého." Na okamžik se odmlčel a dodal: „V té své řeči se Mark zmiňoval o Benovi jako o svém otci. To mě dojalo, velmi."

„A když tě koule ztodesovala podruhé?" zeptal se Roland. „Když tě poslala do hradu Krále?"

„Byli tam ptáci. Velcí tlustí černí ptáci. A víc už neřeknu. Teď, uprostřed noci." Callahan promluvil nesmlouvavým tónem, který nepřipouštěl diskusi. Znovu vstal. „Třeba jindy."

Roland se uklonil na znamení souhlasu. „Říkám díky."

„Ještě nepůjdete dovnitř, lidi?"

„Brzy," odpověděl Roland.

Poděkovali mu za vyprávění (dokonce i Ochu jedinkrát, ospale štěkl) a popřál jim dobrou noc. Dívali se za ním ještě chvíli poté, co zmizel, a nic neříkali.

20

Ticho prolomil Jake. „Ten chlap Walter byl za námi, Rolande! Když jsme odešli z dostavníkové stanice, byl za námi! A p?re Callahan taky!"

„Ano," souhlasil Roland. „Už tak dávno se Callahan ocitl v našem příběhu. Třese se mi z toho žaludek. Jako by na mě přestala působit zemská přitažlivost."

Eddie si promnul koutek oka. „Pokaždé, když projevíš tolik citu, Rolande," řekl, „se mi vnitřnosti promění v teplou kaši." Když se na něj Roland jenom podíval, dodal, „ale no tak, nechechtej se tolik. Víš přece, že miluju, když pochopíš vtip, ale teď mě uvádíš do rozpaků."

„Prosím za prominutí," pousmál se Roland. „Taková nálada, jakou teď mám, většinou brzy zmizí."

„To ta moje mi vydrží celou noc," řekl Eddie zvonivě. „Udrží mě vzhůru. Vybavují se mi při ní vtipy. Ťuk, ťuk, kdo je tam, tomáš, jaký tomáš, tomáš marný, ha, ha, ha!"

„Ulevilo se ti?" zeptal se Roland, když Eddie skončil.

„Prozatím ano. Ale neboj, Rolande, vždycky se to vrátí. Můžu se na něco zeptat?"

„Na nějakou hloupost?"

„To nemyslím. Doufám."

„Tak se ptej."

„Ti dva muži, kteří zachránili Callahanovi kůži v té prádelně na East Side – byli to ti, které myslím?"

„A kdo si myslíš, že to byl?"

Eddie se podíval na Jakea. „A co ty, ó syne Elmerův? Máš nápad?"

„Jistě," řekl Jake. „Byl to Calvin Věž a ten druhý pán z knihkupectví, jeho přítel. Ten, který mi vyprávěl tu hádanku se Samsonem a řekou." Luskl prsty jednou, podruhé, pak se usmál. „Aaron Deepneau."

„Co ten prsten, o kterém se Callahan zmiňoval?" zeptal se ho Eddie. „Ten s Ex Libris! Nevšiml jsem si, že by některý nosil takový prsten."

„Díval ses?" zeptal se ho Jake.

„Ne, vlastně ne. Ale –"

„A nezapomeň, že jsme ho viděli v roce 1977," řekl Jake. „Ti páni zachránili p?remu život v roce 1981. Možná že někdo dal panu Věžoví ten prsten někdy v těch čtyřech letech mezi tím. Jako dárek. Nebo si ho třeba koupil."

„To jsou jenom dohady," namítl Eddie.

„Jo," souhlasil Jake. „Ale Věžovi patří knihkupectví, takže prsten s Ex Libris se k němu hodí. Tvrdíš, že to nesedí?"

„Ale ne. Přiřadil bych k tomu nejméně devatenáctiprocentní pravděpodobnost. Ale jak mohli vědět, že Callahan…" Eddie nedomluvil, zamyslel se, potom rozhodně zavrtěl hlavou. „Ne, dnes v noci to nerozlousknu. To bychom skončili u vraždy Kennedyho, a já jsem unavený."

„Všichni jsme unavení," řekl Roland, „a v následujících dnech nás čeká spousta práce. Ale to Callahanovo vyprávění mě podivně zneklidnilo. Nepoznám, jestli na víc otázek odpovídá, než kolik jich vzbuzuje, nebo jestli je to obráceně."

Nikdo na to neodpověděl.

„Jsme ka-tet a teď zde sedíme an-tet," řekl Roland. „Jako rada. I když je pozdě, je ještě něco, co bychom měli probrat, než se rozdělíme? Jestli ano, musíte to říct." Když nikdo neodpověděl, odstrčil Roland židli. „Dobrá, pak vám všem přeji –"

„Počkej."

To byla Susannah. Nepromluvila už tak dlouho, že na ni skoro zapomněli. A teď se ozvala tak tichým hlasem, že se tomu jejímu obvyklému vůbec nepodobal. Rozhodně se nezdálo, že patří ženě, která Ebena Berku informovala, že jestli ji ještě jednou nazve hnědkou, vytáhne mu jazyk z hlavy a vytře mu s ním zadek.

„Možná by tu něco bylo."

Pořád ten křehký hlásek.

„Něco jiného."

A ještě křehčí.

„Já –"

Podívala se na ně, na každého zvlášť, a když došla k pistolníkovi, uviděl v jejích očích smutek, výčitku a únavu. Neviděl žádnou zlost. Kdyby se zlobila, pomyslel si později, možná bych se tolik nestyděl.

„Myslím, že mám možná drobný problém," řekla. „Nechápu, jak je to možné… jak by to vůbec šlo… ale chlapci, myslím, že jsem možná tak trochu v tom."

Když to řekla, Susannah Deanová/Odetta Holmesová/Detta Walkerová/Mia, dcera nikoho, si zakryla rukama tvář a rozplakala se.

Část třetí
Vlci

I.
Tajemství
1

Za chalupou Rosality Munozové stál vysoký prevét natřený nebesky modrou barvou. Když tam pistolník pozdě ráno poté, co p?re Callahan dokončil své vyprávění, vstoupil, ze stěny nalevo trčel hladký železný pásek a asi osm palců pod ním malý ocelový kotouč. V této kostře vázy byly zastrčené dvě větvičky fešné zuzany. Její citrónová, mírně svíravá vůně bylo to jediné, co bylo na prevétu cítit. Na stěně nad sedátkem visel zarámovaný a zasklený obrázek Člověka Ježíše se sepnutýma rukama pod bradou, zrzavé kudrny mu splývaly na ramena a oči měl obrácené vzhůru k Otci. Roland slyšel, že existují kmeny pomalých mutantů, kteří Ježíšovu otci říkali Velký nebeský táta.

Obrázek Člověka Ježíše byl z profilu a Roland byl tomu rád. Kdyby se na něho On díval přímo, pistolník by možná nedokázal obstarat svou ranní potřebu, aniž by zavřel oči, i když měl plný měchýř. Divné místo pro pověšení obrázku Božího syna, pomyslel si, a pak si uvědomil, že to vůbec není divné. Když šlo všechno v obvyklých kolejích, používala tento záchod jenom Rosalita, a tak by Člověk Ježíš měl výhled nejvýš na její vzpřímená záda.

Roland Deschain vybuchl smíchy a závlaha se při tom spustila.

2

Když se probudil, Rosalita už byla pryč, a nejspíš už nějakou dobu: její půlka postele už byla studená. Když teď stál před jejím vysokým modrým obdélníkovým záchodem a zapínal si kalhoty, podíval se Roland na slunce a usoudil, že za chvíli bude poledne. Hádat čas bez hodin, skla nebo kyvadla bylo v posledních dnech ošidné, ale stále možné, když jste pečlivě počítali a mohli si dovolit chybu. Napadlo ho, že Cort by šílel vzteky, kdyby viděl jednoho ze svých žáků – z absolventů, tedy pistolníka –, jak začíná tím, že spí skoro do oběda. A toto byl začátek. To ostatní byl rituál a příprava, nutná, ale nijak zvlášť důležitá. Jakýsi rýžový tanec. A teď tato část skončila. A pokud jde o to vyspávání…

„Nikdo si nezasloužil takové zaspání víc," řekl a zamířil po svahu dolů. Tam byl plot, který označoval konec Callahanova pozemku (nebo to p?re možná považoval za Boží pozemek). Za ním byl malý potok, vzrušeně bublající, jako když malá holka vypráví tajemství nejlepší kamarádce. Břehy byly hustě zarostlé fešnou zuzanou, takže tím bylo vyřešeno další (drobné) tajemství. Roland se zhluboka nadýchl vůně.

Přistihl se, že myslí na ka, což se mu stávalo málokdy. (Eddie, který byl přesvědčen, že Roland nemyslí skoro na nic jiného, by užasl.) Jediným opravdovým pravidlem ka bylo Držte se stranou a nechte mě pracovat. Proč, ve jménu Božím, bylo tak těžké naučit se něco tak jednoduchého? Proč se do toho vždycky přimotá ta hloupá potřeba se do věcí míchat? Každý z nich to udělal, každý z nich věděl, že Susannah Deanová je těhotná. Roland to věděl skoro od chvíle, kdy sem Jake prošel domem na Dutch Hill. Susannah to také věděla, bez ohledu na zakrvácené hadříky, které zakopávala cestou. Tak proč jim trvalo tak dlouho, než usedli k poradě, kterou měli včera v noci? Proč z toho dělali takovou vědu? A jaké škody kvůli tomu utrpěli?

Žádné, doufal Roland. Ale to se dalo těžko určit, že?

Snad bylo nejlepší nechat to být. Dnes ráno to vypadalo jako dobrá rada, protože se cítil velmi dobře. Aspoň tělesně. Skoro nic ho nebolí ani –

„Myslel jsem, že jsi chtěl jít spát chvíli po mně, pistolníku, ale Rosalita říkala, že ses objevil až skoro za svítání."

Roland se odvrátil od plotu i svých myšlenek. Callahan měl dnes na sobě tmavé kalhoty, tmavé boty a tmavou košili s vyříznutým límečkem. Křížek mu ležel na hrudníku a nezkrotné bílé vlasy alespoň částečně umravnil, nejspíš nějakou brilantinou. Chvíli snášel pistolníkův pohled a pak řekl: „Včera jsem udělil Svátost lidem z malých usedlostí, kteří ji přijímají. A vyslechl jejich zpověď. Dnes mám v plánu jít na ranče a udělat totéž. Je tam spousta kovbojů, kteří vyznávají cosi, čemu většinou říkají cesta Kříže. Poveze mě tam Rosalita na čtyřkolce, takže pokud jde o oběd a večeři, musíte se obsloužit sami."

„To zvládneme," ujistil ho Roland, „ale můžeš mi věnovat několik minut a pohovořit se mnou?"

„Jistě," řekl Callahan. „Člověk, který se nemůže chvíli zdržet, by především vůbec neměl nikoho oslovovat. Dobrá rada, a nejenom pro kněze."

„Vyslechl by sis moji zpověď?"

Callahan povytáhl obočí. „Takže vyznáváš Člověka Ježíše?"

Roland zavrtěl hlavou. „Ani trochu. Vyslechneš ji i tak, žádám tě? A necháš si ji pro sebe?"

Callahan pokrčil rameny. „Pokud jde o to, abych si tvoje slova nechal pro sebe, to je snadné. To děláme. Jenom si nepleť diskrétnost s odpuštěním." Počastoval Rolanda studeným úsměvem. „To si my katolíci schováváme pro sebe, jak račiž."

Pomyšlení na odpuštění vůbec nepřišlo Rolandovi na mysl a nápad, že by ho snad mohl potřebovat (nebo že by mu ho mohl udělit tento člověk), mu přišel skoro komický. Ubalil si cigaretu, velmi pomalu, a přemýšlel, jak začít a kolik toho říct. Callahan čekal, uctivě mlčel.

Nakonec Roland řekl: „Bylo jedno proroctví, podle kterého jsem měl zvolit tři a měli jsme se stát ka-tet. Nezáleží na tom, kdo ho pronesl, nezáleží na tom, co se stalo předtím. Už se o tu starou záležitost nebudu starat, už nikdy, pokud to bude záležet na mně. Byly troje dveře. Za druhými byla žena, která se stala Eddieho manželkou, i když tehdy si neříkala Susannah…"

3

A tak Roland vyprávěl Callahanovi tu část příběhu, která se týkala přímo Susannah a žen, které tu byly před ní.

Soustředil se na to, jak zachránili Jakea před dveřníkem a vtáhli chlapce do Středosvěta, vyprávěl o tom, jak Susannah (nebo to v té chvíli možná byla Detta) zadržela démona kruhu a oni zatím konali svou práci. Uvědomoval si riziko, řekl Roland Callahanovi, a získal jistotu – ještě když jeli s Blainem Monem –, že Susannah podlehla riziku otěhotnění. Řekl to Eddiemu a Eddieho to nijak nepřekvapilo. Potom to Jake řekl jemu. Vlastně ho vypeskoval. A on to peskování přijal, řekl, protože cítil, že si ho zasluhuje. Ale žádný z nich si neuvědomil až do včerejší noci na verandě, že to ví i Susannah, a možná skoro stejně dlouho jako Roland. Jenom bojovala tvrději.

„Takže, p?re – co myslíš?“

„Říkáš, že její manžel souhlasil s tím, že to tajemství zachová,“ odpověděl Callahan. „A dokonce i Jake – který vidí jasně –“

„Ano,“ řekl Roland. „Vidí. A viděl. A když se mě zeptal, co budeme dělat, dal jsem mu špatnou radu. Řekl jsem mu, že nejlíp bude nechat ka, ať jde svou cestou, a přitom jsem ka celou dobu držel v rukou jako chyceného ptáka.“

„Vždycky všechno vypadá jasněji, když se ohlížíme, že?“

„Ano.“

„Řekli jste jí včera v noci, že jí v lůně roste démonův zplozenec?“

„Ví, že to není Eddieho.“

„Takže neřekli. A Mia? Řekli jste jí o Mie a hodovní síni na zámku?“

„Ano,“ řekl Roland. „Myslím, že ji to zkrušilo, ale nepřekvapilo. Od té nehody, kdy přišla o nohy, existovala ta druhá – Detta.“ Nebyla to žádná nehoda, ale Roland nechtěl s Callahanem rozebírat Jacka Morta, neviděl k tomu důvod. „Detta Walkerová se před Odettou Holmesovou dobře schovávala. Eddie a Jake říkají, že je schizofrenička.“ Roland to cizí slovo vyslovil velmi pečlivě.

„Ale tys ji vyléčil,“ řekl Callahan. „V jedněch dveřích jsi postavil tváří v tvář obě její já. Nebo ne?“

Roland pokrčil rameny. „Bradavice můžeš vypálit, když je potřeš stříbrným kovem, p?re, ale u člověka, který má k bradavicím sklon, se vždycky vracejí.“

Callahan ho překvapil tím, že zvrátil hlavu k nebi a zahýkal smíchy. Smál se tak dlouho a srdečně, že nakonec musel ze zadní kapsy vytáhnout kapesník a utřít si oči. „Rolande, možná to umíš s pistolí a jsi neohrožený jako Satan o sobotní noci, ale nejsi žádný psychiatr. Přirovnat schizofrenii k bradavicím… ach jé!“

„Ale Mia je skutečná, p?re. Sám jsem ji viděl. Ne ve snu jako Jake, ale na vlastní oči.“

„Přesně to mám na mysli,“ řekl Callahan. „Ona není žádná součást ženy, která se narodila jako Odetta Susannah Holmesová. Ona je ona.“

„Je v tom rozdíl?“

„Myslím, že ano. Ale jedno ti můžu říct jistě: bez ohledu na to, jak se to má ve vašem společenstvu – vašem ka-tet –, toto musíte udržet v tajnosti před lidmi z Calla Bryn Sturgisu. Dnes vám všechno hraje do ruky. Ale jestli se proslechne, že pistolnice s hnědou kůží možná nosí děcko démona, folken by se od vás odvrátili, a to hodně rychle. S Ebenem Berkou v čele. Vím, že nakonec stejně sami usoudíte, co Calla potřebuje, a podle toho budete jednat, ale vy čtyři nemůžete Vlky porazit bez pomoci, i když jste moc dobří s těmi pistolemi, které nosíte. Musí se toho zvládnout příliš mnoho.“

Nemusel odpovídat. Callahan měl pravdu.

„Čeho se bojíš nejvíc?“ zeptal se Callahan.

„Že se tet rozbije,“ řekl Roland okamžitě.

„Tím myslíš, že Mia převezme kontrolu nad tělem, o které se zatím dělí, aby mohla mít to dítě?“

„Jestli se to stane v nevhodnou dobu, bude to zlé, ale pořád by to ještě mohlo dopadnout dobře. Jestli se Susannah vrátí. Ale to, co v sobě nosí, je jenom jed, kterému tluče srdce.“ Roland se smutně podíval na kněze v černých šatech. „Mám všechny důvody věřit, že svou práci začne tím, že zahubí matku.“

„Rozbití tet,“ dumal Callahan. „Nikoli smrt tvé přítelkyně, ale rozbití tet. Zajímalo by mě, jestli tvoji přátelé vědí, co jsi zač, Rolande?“

„Vědí,“ odpověděl Roland a už o tomto tématu neřekl ani slovo.

„Co bys chtěl ode mě?“

„Nejprve odpověď na otázku. Je mi jasné, že Rosalita ví hodně o obecné doktořině. Věděla by dost, aby vypudila dítě předčasně? A měla by žaludek na to, co by asi našla?“

Museli by tam být samozřejmě všichni – on a Eddie, také Jake, i když se to Rolandovi ani za mák nelíbilo. Protože ta věc uvnitř ní rozhodně začala růst rychleji, a i když její čas ještě nepřišel, bude nebezpečná. A její čas se už skoro jistě přiblížil, pomyslel si. Nevím to jistě, ale cítím to. Já –

Myšlenka se mu přetrhla, protože si uvědomil, jaké pocity se objevily Callahanovi ve tváři: hrůza, znechucení a rostoucí vztek.

„Rosalita by něco takového nikdy neudělala. To si dobře pamatuj. Radši by umřela.“

Roland užasl. „Proč?“

„Protože je katolička!“

„Nerozumím.“

Callahan viděl, že pistolník opravdu nerozumí, a ostří vzteku se trochu otupilo. Přesto Roland cítil jeho zuřivost jako hrot šípu připraveného k výstřelu. „Mluvíš o potratu!“

„Ano?“

„Rolande… Rolande.“ Callahan sklonil hlavu, a když ji zvedl, zdálo se, že zlost zmizela. Nahradila ji kamenná neoblomnost, kterou už pistolník kdysi viděl. Roland ji nemohl zlomit, stejně jako nemohl zvednout horu holýma rukama. „Moje církev dělí hříchy na dva druhy: odpustitelné, které jsou v očích Božích únosné, a smrtelné, které

únosné nejsou. Potrat je smrtelný hřích. Je to vražda.“

„P?re, mluvíme o démonovi, ne o lidské bytosti.“

„To říkáš ty. To je Boží záležitost, ne moje.“

„A co když ji to zabije? Řekneš potom totéž a umyješ si nad ní ruce?“

Roland nikdy neslyšel příběh o Pilátu Pontském a Callahan to věděl. Přesto sebou při té představě trhl. Ale odpověděl pevně. „Ty, který jsi mluvil o rozbití vašeho tet, dřív než jsi promluvil o ztrátě jejího života! Styď se. Styď.“

„Můj cíl – cíl mého ka-tet – je Temná věž, p?re. Nejde nám o záchranu tohoto světa, ani tohoto vesmíru, ale všech vesmírů. Veškeré existence.“

„To mě nezajímá,“ řekl Callahan. „Nemůže mě to zajímat. Teď poslouchej ty mě, Rolande, synu Stevenův, protože já jsem tě vyslechl velmi pozorně. Posloucháš?“

Roland vzdychl. „Říkám díky.“

„Rosa té ženě nepřivodí potrat. V městečku jsou jiné, které by to dovedly, o tom nepochybuji – dokonce i na místě, kde děti každých dvacet let unášejí příšery z temného kraje, se takové špinavé umění nepochybně zachová –, ale jestli k některé z nich půjdete, nebudete si muset dělat starosti s Vlky. Poštvu proti vám každou ruku v Calla Bryn Sturgisu dávno předtím, než přijdou.“

Roland na něho užasle hleděl. „I když víš, o čemž jsem přesvědčen, že možná dokážeme zachránit stovku jiných dětí? Lidských dětí, jejichž prvním úkolem nebude především sežrat vlastní matku?“

Callahan jako by neslyšel. Byl velmi bledý. „Ještě jsem neskončil, račiž poslouchat… a i když neráčíš, dáš mi svoje slovo, odpřisáhneš to na tvář svého otce, že té ženě potrat nikdy nenavrhneš.“

Rolanda napadla podivná myšlenka: Když teď ten problém vyvstal – vyskočil na ně jako čertík z krabičky –, Susannah už pro tohoto muže nebyla Susannah. Stala se tou ženou. A další myšlenka následovala. Kolik příšer p?re Callahan osobně, vlastní rukou zabil?

Jak se stávalo ve chvílích neobyčejného vypětí často, promluvil k Rolandovi vlastní otec. Tato situace není ještě docela ztracená, ale pokud budeš dál naléhat – pokud takové myšlenky vyslovíš nahlas – ztracená bude.

„Chci ten slib, Rolande.“

„Nebo vzbouříš městečko.“

„Tak.“

„A co když se Susannah rozhodne k potratu sama? Ženy to dělávají a ona vůbec není hloupá. Ví, co je v sázce.“

„Mia – pravá matka toho dítěte – tomu zabrání.“

„Nebuď si tak jistý. Pud sebezáchovy Susannah Deanové je velmi silný. A věřím, že její oddanost našemu cíli je ještě silnější.“

Callahan zaváhal. Pohlédl stranou, pevně stiskl rty. Pak se podíval zase na Rolanda. „Zabráníš tomu ty,“ řekl. „Jako její dinh.“

Roland si pomyslel: Právě jsem dostal šach.

„Dobrá,“ řekl. „Povím jí o našem rozhovoru a ujistím se, že chápe situaci, do které jsi nás uvedl. A povím jí, že to nesmí říct Eddiemu.“

„Proč ne?“

„Protože by tě zabil, p?re. Zabil by tě za to, že se do toho pleteš.“

Rolanda poněkud uspokojilo, když se Callahanovi rozšířily oči. Znovu si připomněl, že nesmí k tomu muži cítit zášť, protože on byl prostě tím, čím byl. Copak jim už nevyprávěl o pasti, kterou s sebou táhne, kamkoli se hne?

„Teď mě poslouchej, stejně jako jsem poslouchal já tebe, protože teď máš odpovědnost vůči nám všem. Zvlášť vůči ‚té ženě‘.“

Callahan sebou trochu škubl, jako by dostal ránu. Ale přikývl. „Pověz mi, co musíš.“

„Za prvé, nechám tě, abys ji hlídal, kdykoli budeš moci. Jako ostříž! Zvlášť chci, abys dával pozor, kdy se začne mnout tady.“ Roland si ukázal nad levé obočí. „Nebo tady.“ Ukázal si na levý spánek. „Poslouchej, jak mluví. Dej pozor, jestli se jí zrychlí řeč. Sleduj, jestli se začne pohybovat trochu trhaně.“ Roland škubl rukou k hlavě, poškrábal se, pak prudce ruku strhl dolů. Trhl hlavou vpravo, pak se znovu podíval na Callahana. „Rozumíš?“

„Ano. To jsou známky, že se blíží Mia?“

Roland přikývl. „Už ji nechci nechávat o samotě, když je Mia. Aspoň pokud tomu můžu zabránit.“

„Rozumím,“ řekl Callahan. „Ale Rolande, těžko můžu uvěřit, že novorozeně, ať už je jeho otcem kdokoli nebo cokoli, by mohlo –“

„Ticho,“ okřikl ho Roland. „Ticho, račiž.“ A když Callahan poslušně zmlkl, dodal: „Co si myslíš nebo čemu věříš, pro mě nic neznamená. Sám budeš muset dávat pozor a přeji ti dobré pořízení. Ale jestli Mia nebo ten její potomek ublíží Rosalitě, p?re, poženu tě k odpovědnosti za její rány. Zaplatíš přímo mně. Rozumíš tomu?“

„Ano, Rolande.“ Callahan vypadal ustrašeně a zároveň klidně. Zvláštní kombinace.

„Dobrá. Ještě jednu věc pro mě můžeš udělat. Až přijde den Vlků, budu potřebovat šest folken, kterým mohu absolutně důvěřovat. Rád bych měl tři od každého pohlaví.“

„Je pro tebe důležité, jestli mezi nimi budou rodiče s ohroženými dětmi?“

„Ne. Ale nesmí být takoví všichni. A žádná z paní, které budou házet talířem – Sarey, Zalia, Margaret Eisenhartová, Rosalita. Ty budou mít svůj úkol.“

„K čemu těch šest chceš?“

Roland mlčel.

Callahan se na něho chvilku díval, pak vzdychl. „Reuben Caverra,“ začal vypočítávat. „Reuben nikdy nezapomněl na svou sestru a jak ji miloval. Diane Caverrová, jeho žena… nebo snad páry nechceš?“

„Ne, pár může být.“ Roland zavrtěl prsty, pobízel Callahana, aby pokračoval.
„Cantab z Manni, řekl bych, děti se za ním táhnou, jako by to byl krysař.“
„Nerozumím.“
„Ani nemusíš. Jdou prostě za ním, to je důležité. Bucky Javier a jeho manželka… A co bys řekl tomu vašemu chlapci, Jakeovi? Děti z městečka už ho nespustí z očí a mám podezření, že spousta děvčat se do něho zamilovala.“
„Ne, toho potřebuji.“
Nebo nesneseš, když ho nemáš na očích? uvažoval Callahan… Ale neřekl to. Zatlačil Rolanda tak daleko, jak bylo rozumné, aspoň pro dnešek. Vlastně dál.
„A co Andy? I toho děti milují. A na jejich ochranu by nasadil život.“
„Tak? Před Vlky?“
Callahan vypadal ustaraně. Spíš měl na mysli skalní kočky. A ten druh vlků, který chodí po čtyřech. Ale pokud jde o ty, co vyjedou z Hromové tišiny…
„Ne,“ řekl Roland. „Andy ne.“
„Proč ne? Protože těch šest nechceš pro boj s Vlky, že?“
„Andy ne,“ opakoval Roland. Byl to jenom pocit, ale jeho pocity byly způsobem nahlížení do cizí mysli. „Je čas o tom přemýšlet, p?re… a my budeme přemýšlet taky.“
„Jedete do městečka.“
„Tak. Dnes a pak dalších několik dní.“
Callahan se usmál. „Tvoji přátelé a já bychom to nazvali ‚šmuá’. To je jidiš.“
„Tak? Co je to za kmen?“
„Velmi nešťastný, to v každém případě. Tady se místo šmuá říká hop-ala. Tohle slovo mají skoro pro všechno.“ Callahana trochu pobavilo, jak velmi touží znovu získat pistolníkovu úctu, a zároveň byl trochu znechucený sám sebou. „Každopádně ti přeji úspěch.“
Roland přikývl. Callahan zamířil k faře, kde už Rosalita zapřáhla koně do káry a teď netrpělivě čekala, až Callahan přijde, aby se mohli pustit do Božího díla. V půlce svahu se Callahan obrátil.
„Neomlouvám se za to, čemu věřím,“ prohlásil, „ale jestli jsem ti zkomplikoval práci tady v Calle, je mi to líto.“
„Tvůj Člověk Ježíš mi připadá trochu jako mizera, když jde o ženy,“ poznamenal Roland. „Byl někdy ženatý?“
Callahan trhl koutky úst. „Ne, ale jeho přítelkyně byla děvka.“
„Nu,“ řekl Roland, „aspoň nějaký začátek.“

4

Roland se znovu opřel o plot. Už byl nejvyšší čas, aby se dnes pustil do práce, ale chtěl dát Callahanovi náskok. Neměl k tomu o nic větší důvod než ten, kvůli kterému odmítl Andyho – prostě měl takový pocit.
Stále tam stál a balil si další cigaretu, když z kopce zamířil Eddie, košile za ním vláda a v jedné ruce držel boty.
„Buď zdráv, Eddie,“ řekl Roland.
„Buď zdráv, šéfe. Viděl jsem, že jsi mluvil s Callahanem. Děkujeme ti Bože za naši Vilmu a Freda.“
Roland tázavě zvedl obočí.
„To nic,“ řekl Eddie. „Rolande, v tom rozruchu jsem neměl možnost ti vyprávět dědečkův příběh. A je důležitý.“
„Susannah je vzhůru?“
„Jo. Umývá se. Jake se cpe omeletou z nejméně dvanácti vajec.“
Roland přikývl. „Nakrmil jsem koně. Můžeme je sedlat a ty mi zatím budeš vyprávět.“
„Myslím, že tak dlouho to trvat nebude,“ řekl Eddie a měl pravdu. Když dospěl k pointě – kterou mu stařík zašeptal do ucha –, došli zrovna ke stájím. Roland se k němu otočil a na koně rázem zapomněl. Oči mu svítily. Ruce, kterými sevřel Eddiemu ramena – dokonce i zmrzačená pravačka – byly silné.
„Opakuj to!“
Eddie se neurazil. „Řekl mi, abych se naklonil blíž. Udělal jsem to. Řekl, že to nikdy neřekl nikomu, jenom synovi, a tomu věřím. Tian a Zalia vědí, že tam byl – nebo tvrdí, že tam byl –, ale nevědí, co uviděl, když té kreatuře stáhl masku. Myslím, že ani nevědí, že to byla Zrzavá Molly, kdo ho srazil z koně. A potom zašeptal…“ Znovu Eddie Rolandovi pověděl, co Tianův dědeček prý zahlédl.
Rolandův vítězný pohled svítil tak pronikavě, až byl děsivý. „Šedí koně! Všichni koně přesně stejného odstínu! Teď tomu rozumíš, Eddie? Ano?“
„Jo.“ Eddie vycenil v úsměvu zuby. Nebyl zrovna uklidňující, ten jeho úsměv. „Jak říkala ta sboristka panu továrníkovi, tady jsme už jednou byli.“

5

Každý jazyk má slovo, které je velmi bohaté na různé významy. V pohraničním Srpu Cally mezi Středosvětem a Hromovou tišinou by vítěznou medaili pro největší počet významů dostalo slovo hopala. Pokud by to slovo bylo uvedeno ve slovníku, první definice (za předpokladu, že by byly seřazeny obvyklým způsobem, tj. podle četnosti užívání) by byla „odrůda rýže pěstovaná na nejvýchodnějším okraji Všehosvěta“. Na druhém místě by však byl „pohlavní styk“. Třetí by bylo „orgasmus při pohlavním styku“. Zalévat hopalu znamená zavlažovat rýži v období sucha, a také to znamená masturbovat. Hopala je začátek nějaké velké a radostné hostiny, například rodinné slavnosti (nikoli však samotné jídlo, rozumíte, aleje to okamžik zahájení jídla). Muž, který plešatí (jako se to letos stalo Garrettu Stronovi), hopaluje. Připouštět zvířata je mokrá hopala. Vykleštěná zvířata jsou suchá hopala, i když nikdo nedokáže vysvětlit proč. Panna je zelená hopala, menstruující žena je červená hopala, starý muž, který už neukuje železo v pícce, je – s prominutím – měkký hopala. Mít hopalu znamená stát břichem k břichu, slangový výraz pro „mít společné tajemství“. Pohlavní konotace tohoto slova jsou zřejmé, ale proč se skalnatým roklinám na sever od městečka říká

hopalové tahy? A když už jsme u toho, proč se hopala někdy říká vidličce, ale nikdy lžíci nebo noži? To slovo nemá zrovna tisíc významů, ale sedmdesát určitě. A dvakrát tolik, kdybychom měli připočíst i různé odstíny. Jeden z významů – určitě by byl v první desítce – je to, co p?re Callahan definoval jako šmuá. Celá věta by zněla asi „hopalovat ve Sturgisu“ nebo „hopalovat v Brynu“. Doslovný význam by zněl postavit se břichem k břichu s komunitou jako celkem.

Během následujících pěti dnů se Roland a jeho ka-tet snažili pokračovat v procesu, který zahájili v Berkově obchodě. Nejdřív to šlo ztuha („Jako když se snažíte zapálit oheň vlhkými třískami,“ řekla Susannah nakvašeně první večer.), ale kousek po kousku se folken osmělovali. Nebo aspoň trochu roztávali. Roland a Deanovi se každý večer vraceli do Callahanovy fary. Každé odpoledne nebo večer se Jake vracel na ranč Rozkývané B. Andy mu chodil naproti na místo, kde se odbočka k ranči oddělovala od Východní cesty a po zbytek cesty ho doprovázel, a pokaždé se uklonil a řekl: „Dobrý večer, soh! Chtěl byste si poslechnout horoskop? Uvidíte dávného přítele! Jedna mladá dáma na vás vřele myslí!“ A tak dál.

Jake se znovu zeptal Rolanda, proč má trávit tolik času s Bennym Slightmanem.

„Stěžuješ si?“ zeptal se Roland. „Už ho nemáš rád?“

„Mám ho moc rád, Rolande, ale jestli mám dělat něco jiného kromě skákání do sena, učení Ocha dělat salta nebo sledování, kdo dokáže hodit na řece nejdelší žabku, tak bys mi to měl říct.“

„Nic jiného na práci nemáš,“ řekl Roland. A dodal, jako by si vzpomněl: „A pořádně spi. Rosteš a takoví chlapci musejí hodně spát.“

„Proč tam jsem?“

„Protože mi připadá správné, abys tam byl,“ řekl Roland. „Chci jenom, abys měl oči otevřené a pověděl mi, jestli uvidíš něco, co se ti nelíbí nebo čemu nerozumíš.“

„Kluku, přece si nás ve dne užiješ až dost, ne?“ ozval se Eddie.

Během pěti následujících dnů opravdu byli spolu, a byly to dlouhé dny. Novost ježdění na koních sai Overholsera brzy vyčichla. Stejně jako stížnosti na bolavé svaly a odřený zadek. Na jedné vyjížďce, když se blížili k místu, kde čekával Andy, se Roland bez obalu zeptal Susannah, jestli uvažovala o potratu jako řešení problému.

„Nu,“ řekla a zvědavě se na něj ze svého koně zadívala, „nebudu ti vykládat, že mě to ani nenapadlo.“

„Nech to být,“ řekl. „Žádný potrat.“

„Máš nějaký zvláštní důvod proč ne?“

„Ka,“ odpověděl Roland.

„Kaká,“ odpověděl Eddie okamžitě. Byl to starý vtip, ale stejně se všichni tři zasmáli a Roland se blaženě zasmál s nimi. A tím toto téma opustili. Roland tomu ani nemohl uvěřit, ale byl rád. Skutečnost, že Susannah zřejmě byla jen málo ochotná mluvit o Mie a přicházejícím dítěti, v něm opravdu budila vděčnost. Susannah nejspíš měla pocit, že některé věci – a nebylo jich málo – je lépe nevědět.

Ale odvaha jí rozhodně nechyběla. Roland si byl jist, že dřív nebo později se ty otázky objeví, ale po pěti dnech agitování v městečku ve čtyřech (v pěti, když počítá Ocha, který vždycky jezdil s Jakem), ji Roland začal kolem poledne posílat k Jaffordsovým, aby se věnovala talířům.

Asi osm dní po jejich dlouhé poradě na verandě fary – té, která trvala až do čtyř ráno – je Susannah pozvala k Jaffordsovým, aby se podívali na její pokroky. „Je to Zaliin nápad,“ řekla. „Myslím, že chce zjistit, jestli projdu.“

Roland věděl, že mu stačí zeptat se přímo Susannah, pokud chce znát odpověď, ale byl zvědavý. Když přijeli, našli celou rodinu shromážděnou na zadní verandě a k tomu i několik Tianových sousedů: Jorge Estradu s manželkou, Diega Adamse (v kožených nohavicích), Javierovy. Vypadali jako diváci na veřejných zkouškách. Zahnán a Tia, šmejdští dvojenci, stáli stranou a celou tu společnost hltali vykulenýma očima. Andy tu byl také, choval v náručí malého Arona (který spal).

„Rolande, co s tím, pokud jsi to chtěl všechno udržet v tajnosti?“ zeptal se Eddie.

Rolanda to nevyvedlo z rovnováhy, i když si uvědomil, že jeho pohrůžka kovbojům, kteří viděli sai Eisenhartovou házet talířem, byla naprosto zbytečná. Vesničané mluví, tak to chodí. Ať už v pohraničí nebo v panství, klepy jsou nejoblíbenější zábavou. A aspoň budou šířit, že Roland je tvrdý chlap, silný hopala, se kterým není radno si zahrávat.

„Tak to je,“ řekl. „Folken z Cally vědí od nepaměti, že Oriziny sestry umějí házet talířem. Když se dozvědí, že Susannah hází taky – a dobře –, třeba to bude k užitku.“

Jake řekl: „Jenom doufám, že to nezkazí, víte.“

Všichni uctivě pozdravili Rolanda, Eddieho a Jakea, když vystoupili na verandu. Andy Jakeovi oznámil, že po něm touží mladá dáma. Jake zrudl a řekl, že ho takové věci nezajímají, jestli to Andymu nevadí.

„Jak si přeješ, soh.“ Jake se přistihl, že studuje slova a čísla vyrytá na Andyho břiše jako tetování a že znovu uvažuje, jestli je opravdu v tomto světě robotů a kovbojů, nebo jestli je to jenom nějaký neobyčejně živý sen. „Doufám, že to děťátko se brzy probudí, to tedy ano. A rozkřičí se! Protože znám několik ukolébavek –“

„Ticho, ty rozvrzaný ocelový bandito!“ vyjel dědeček nabroušeně a Andy poprosil staříka za prominutí (svým obvyklým blahosklonným tónem, který rozhodně žádnou lítost nevyjadřoval) a pak ztichl. Posel, Mnoho dalších funkcí, pomyslel si Jake. Jestlipak je jednou z tvých dalších funkcí utahovat si z lidí, Andy, nebo si to jenom představuju?

Susannah zašla předtím do domu se Zalií. Když vyšly, Susannah nesla ne jednu rákosovou torbu, ale dvě. Visely jí na pletených řemenech k bokům. Pak se ještě další řemen, jak Eddie viděl, táhl kolem pasu a držel torby pevně na místě. Jako pistolové řemení.

„To je docela vymyšlenost, říkám díky,“ poznamenal Diego Adams.

„Na to přišla Susannah,“ vysvětlovala Zalia, zatímco Susannah nasedala do křesla. „Říká tomu dokařská spojka.“

To sice nebyla, pomyslel si Eddie, ale dost se jí podobala. Cítil, jak mu koutky úst zvedá obdivný úsměv, a u Rolanda si všiml podobného úsměvu. A u Jakea taky. A bože, dokonce i Ochu vypadal, že se zubí.

„Jenom jestli z toho mraku zaprší, na to jsem já zvědavý," ozval se Bucky Javier. To, že taková otázka vůbec musela padnout, jenom zdůrazňovalo rozdíl mezi pistolníky a folken z Cally. Eddie a jeho přátelé poznali na první pohled, k čemu ten postroj je a jak bude fungovat. Avšak Javier byl drobný farmář, a proto viděl svět hodně jiným způsobem.

Vy nás potřebujete, pomyslel si Eddie, když uviděl hlouček mužů na verandě – farmáře ve špinavých bílých kalhotách, Adamse v kožeňácích a s kusy hnoje na botách. Páni, o tom není sporu.

Susannah dojela dopředu na verandu a složila pahýly nohou pod sebou, takže vypadala, že v křesle skoro stojí. Eddie věděl, jak moc ji takový postoj bolí, ale nepohnula ani brvou. Roland si prohlížel torby, které měla u těla. V každé byly čtyři talíře, hladké, bez vzoru. Cvičné talíře.

Zalia přešla ke stodole. Roland a Eddie sice hned po příjezdu zaznamenali, zeje přes vrata přehozená pokrývka, ale ostatní si jí všimli, teprve když ji Zalia stáhla. Na prknech byla křídou nakreslena silueta muže – nebo podobné bytosti – se strnulým šklebem na tváři a s jakýmsi pláštěm, který za ním vlál. Nebyla to práce, která by dosahovala kvalit dvojčat Taveryových, to zdaleka ne, ale lidé na verandě poznali Vlka, když nějakého viděli. Starší děti potichu vydechly. Estradovi a Javierovi zatleskali, ale zároveň vypadali ostražitě jako lidé, kteří se bojí, že si zahrávají s ohněm. Andy polichotil autorce („Ať je to kterákoliv," dodal mazaně.) a dědeček mu znovu poradil, aby sklapl. Potom zvolal, že Vlci, které viděl on, byli mnohem větší. Hlas mu přeskakoval vzrušením.

„No, nakreslila jsem ho v lidské velikosti," řekla Zalia (ve skutečnosti ho nakreslila v manželově velikosti). „Jestli se ukáže, že je to větší cíl, tím líp. Slyšte mě, to žádám." Poslední slova zazněla nejistě, skoro tázavě.

Roland přikývl. „Říkáme díky."

Zalia na něho vděčně pohlédla, pak odstoupila od kresby na vratech. Podívala se na Susannah. „Až budeš chtít, paní."

Susannah chvíli zůstávala tam, kde byla, asi šedesát yardů od stodoly. Ruce jí spočívaly mezi ňadry, pravá zakrývala levou. Hlavu měla skloněnou. Její druhové věděli přesně, co jí táhne hlavou: Mířím okem, střílím rukou, zabíjím srdcem. Jejich srdce jí vycházela vstříc, snad je nesl Jakeův cit nebo Eddieho láska, a povzbuzovali ji, přáli jí štěstí, sdíleli s ní vzrušení. Roland vše pozorně sledoval. Způsobí jedna obratná ruka s talířem navíc, že se vše obrátí v jejich prospěch? Možná ne. Ale byl takový, jaký byl, a ona také, a proto jí každičkou myšlenkou přál věrnou mušku.

Zvedla hlavu. Podívala se na obrys nakreslený na stěně stodoly. Ruce jí stále spočívaly mezi prsy. Potom pronikavě vykřikla, stejně jako Margaret Eisenhartová zakřičela na dvoře Rozkývaného B, a Roland cítil, jak se mu srdce rozběhlo. V té chvíli se mu vybavila jasná a krásná vzpomínka na Davida, jeho sokola, který v takové chvíli skládal křídla k tělu a padal z modrého letního nebe na svou kořist jako kámen s očima.

„Riza!"

Ruce klesly a proměnily se v rozmazaný vír. Jenom Roland, Eddie a Jake dokázali postřehnout, že se zkřížily u pasu, pravá ruka chytila talíř z levé torby, levá z pravé torby. Sai Eisenhartová házela přes rameno, tím obětovala čas ve prospěch síly a přesnosti. Susannah křížila paže pod hrudním košem a těsně nad područkami křesla, a talíře dokončily svůj ostrý vzestupný oblouk asi ve výši jejích lopatek. A potom letěly, okamžik se křížily ve vzduchu a vzápětí se se zaduněním zabodly do vrat stodoly.

Paže Susannah skončily pohyb napřímené před tělem. Okamžik vypadala jako impresário, který právě uvedl hlavní číslo. Potom paže klesly a zkřížily se a chytily další dva talíře. Mrštila jimi, hmátla po dalších a odpálila třetí sadu. A když se do dřeva zasekly poslední dva, jeden výš a druhý níž, ty první ještě drnčely.

Na dvoře Jaffordsových chvilku vládlo naprosté ticho. Ani ptáček se neozval. Osm talířů sedělo v dokonale rovné linii, která se táhla od krku nakreslené postavy až po pás. Byly od sebe asi sedm centimetrů, sestupovaly jako knoflíky u košile. A všech osm jich hodila za necelé tři vteřiny.

„Chceš ty talíře použít proti Vlkům?" zeptal se Bucky Javier nepřirozeně přiškrceným hlasem. „Je to tak?"

„Ještě jsme nic nerozhodli," řekl Roland lhostejně.

Deelie Estradová pronesla sotva slyšitelným hlasem, ve kterém byl znát děs i úžas zároveň: „Ale kdyby to byl chlap, slyšte mě, tak jsou z něho kotlety."

Byl to dědeček, kdo měl poslední slovo, jak už by dědové měli mít: „Jo, hrome!"

6

Cestou zpátky na hlavní ulici (Andy šel kus před nimi, nesl složené pojízdné křeslo a vyhrával na svůj zvukový systém jakousi dudáckou muziku), řekla Susannah zamyšleně: „Možná bych se mohla úplně vzdát pistole, Rolande, a soustředit se jenom na talíře. Cítím jakési živočišné uspokojení, když vydám ten skřek a potom hodím."

„Připomněla jsi mi mého sokola," připustil Roland.

Susannah bíle zablýskla úsměvem. „Cítila jsem se jako sokol. Riza! Ó–Riza! Už jenom to slovo mě dostává do správné nálady."

Jakeovi tím přivolala jednu temnou vzpomínku na Gashera („Tvýho starýho kámoše Gashera," jak by asi řekl přímo ten džentlmen.), a otřásl se.

„Ty by ses opravdu vzdala pistole?" zeptal se Roland. Nevěděl, jestli ho to pobavilo, nebo vyděsilo.

„Ty by sis balil vlastní cigarety, kdybys mohl dostat značkové?" zeptala se, a než stačil odpovědět, dodala: „Ne, vlastně ne. Ale talíř je pěkná zbraň. Až přijdou, doufám, že stačím odházet aspoň dva tucty. A vyčerpám celý příděl."

„Nebudou talíře chybět?" zeptal se Eddie.

„Ne," řekla. „Těch zdobených moc není – jako ten, který ti ukazovala sai Eisenhartová, Rolande –, ale mají stovky cvičných talířů. Rosalita a Sarey Adamsové je třídí, vybírají ty, které by mohly zanášet." Zaváhala, promluvila tišeji. „Byly tu všechny, Rolande, a i když je Sarey statečná jako lev a postavila by se neohroženě třeba tornádu…"

„Nemá to v sobě, co?“ zeptal se Eddie soucitně.

„Ne tak docela,“ souhlasila Susannah. „Je dobrá, ale ne jako ostatní. A nemá v sobě ani tu prudkost.“

„Možná bych měl pro ni něco jiného,“ řekl Roland.

„Co by to bylo, zlato?“

„Možná eskortní služba. Uvidíme, jak střílejí, pozítří. Menší soutěž je vždycky vítané oživení. V pět hodin, Susannah, vědí to?“

‚Ano. Přišla by celá Calla, jestli jim to dovolíš.“

To by bralo odvahu… ale měl to očekávat. Byl jsem už příliš dlouho mimo svět lidí, pomyslel si. To tedy byl.

„Nikdo, jenom paní a my,“ rozhodl Roland pevně.

„Kdyby Callští viděli, jak dobře ty ženy házejí, mohlo by to přesvědčit spoustu lidí, kteří jsou pořád na vážkách.“

Roland zavrtěl hlavou. Nechtěl, aby věděli, jak dobře ženy házejí, vlastně mu nešlo o nic jiného. Ale to, že v městečku věděli, že vůbec házejí… to by nemuselo být tak zlé. „Jsou dobré, Susannah? Pověz mi to.“

Zamyslela se, pak se usmála. „Mají vražednou mušku,“ řekla. „Každá z nich.“

„Můžeš je naučit ten křížový hmat?“

Susannah promýšlela odpověď. Kohokoli můžete naučit skoro cokoli, pokud máte dost času a místa, ale oni neměli ani jedno. Zbývalo už jenom třináct dní a v den, kdy se Oriziny sestry (včetně jejich nejnovější členky Susannah z New Yorku) setkají na exhibici na dvoře u p?re Callahana, bude zbývat už jenom týden a půl. Křížový hmat byl pro ni přirozený, jako všechno, co se týkalo střelby. Ale ostatní…

„Rosalita se ho naučí,“ řekla nakonec. „Margaret Eisenhartová by se ho mohla naučit, ale mohla by v nevhodnou chvíli znervóznět. Zalia? Ne. Nejlíp bude, když bude házet po jednom, vždycky pravačkou. Je trochu pomalejší, ale zaručuju, že každý její talíř se napije krve.“

„Jo,“ řekl Eddie. „Dokud se do ní nezaboří Zlá Tonka a nevyrazí ji z korzetu.“

Susannah si ho nevšímala. „Můžeme Vlkům dát zabrat, Rolande. Ty to víš.“

Roland přikývl. To, co viděl, ho mocně povzbudilo, zvlášť ve světle toho, co mu řekl Eddie. Susannah a Jake už také znali dědečkovo dávné tajemství. A když už je u Jakea…

„Jsi dneska nějak potichu,“ řekl Roland chlapci. „Nestalo se něco?“

„Daří se mi dobře, díky,“ řekl Jake. Pozoroval Andyho. Vzpomněl si, jak Andy houpal to dítě. Myslel si, že kdyby Tian a Zalia a ostatní děti zemřely a zbyl jenom Andy, aby vychovával Arona, malý Aron by nejspíš do půl roku umřel. Umřel nebo se proměnil v nejdivnější dítě ve vesmíru. Andy by ho přebaloval, Andy by ho krmil správnou potravou, Andy by ho převlékal, kdykoli by bylo potřeba, a nechával ho odříhnout, když by to potřeboval, a měl by v zásobě všemožné ukolébavky. Každou by dokonale zazpíval a žádnou by nesytila mateřská láska. Nebo otcovská. Andy byl prostě Andy, robot Posel, Mnoho dalších funkcí. Malý Aron by dopadl líp, kdyby ho vychovávali… no, vlci.

Ta myšlenka ho zavedla zpátky k noci, kdy s Bennym stanovali venku (od té doby to už neudělali, hodně se ochladilo). Tehdy v noci zahlédl, jak se Andy radí s Bennyho tatínkem. Potom Bennyho tatínek přebrodil řeku. A zamířil na východ.

Zamířil k Hromové tišině.

„Jakeu, určitě je ti dobře?“ zeptala se Susannah.

„Jasňačka,“ vyhrkl Jake, protože věděl, že ji tím asi rozesměje. Stalo se a Jake se zasmál s ní, ale pořád myslel na Bennyho tatínka. Na brýle, které Bennyho tatínek nosil. Jake si byl docela jist, že je v městečku jediný, kdo je má. Jake se ho na to zeptal jednoho dne, kdy ve třech projížděli jedno ze dvou severních polí Rozkývaného B a hledali zaběhnuté kusy. Bennyho tatínek mu vyprávěl příběh o tom, jak vyměnil krásný kolt s vrtanou hlavní za brýle – pocházely z jedné kupecké lodi, to ještě byla naživu Bennyho sestřička, kéž jí Oriza požehná. Udělal to, i když mu všichni pohůnkové – dokonce i sám Vaughn Eisenhart, chápete – říkali, že takové brýle jsou k ničemu. Ale Ben Slightman si je vyzkoušel a brýle všechno změnily. Najednou, poprvé od chvíle, kdy mu bylo sedm, doopravdy viděl na svět.

Cestou si brýle vyleštil, podržel je proti nebi, takže mu po tvářích pluly dvě světelné skvrny, a pak si je zase nasadil. „Jestli je někdy ztratím nebo rozbiju, nevím, co budu dělat,“ řekl. „Obešel jsem se bez nich dobrých dvacet let, ale když si člověk zvykne na něco lepšího, těžko si odvyká.“

Jake si pomyslel, že je to dobrý příběh. Byl si jist, že Susannah by mu věřila (za předpokladu, že by ji zaujala ojedinělost Slightmanových brýlí). Měl pocit, že i Roland by tomu věřil. Slightman svůj příběh prostě uměl vyprávět: jako muž, který si stále váží svého štěstí a rád lidem připomíná, že měl pravdu v něčem, od čeho ho spousta lidí, včetně jeho šéfa, zrazovala. Dokonce i Eddie by to možná spolkl. Slightmanův příběh měl jedinou vadu, byl totiž lživý. Jake nevěděl, jak to bylo doopravdy, tak hluboko se nedokázal napojit, ale toto věděl určitě. A dělalo mu to starosti.

Nejspíš o nic nejde. Nejspíš k nim přišel způsobem, který by mu nesloužil ke cti. Co ty víš, třeba je některý Manni přinesl z jiného světa a Bennyho táta je ukradl.

To byla jedna možnost, a kdyby musel, dokázal by Jake vymyslet půl tuctu dalších. Měl fantazii.

Jenže když si to dal dohromady s tím, co viděl u řeky, dělalo mu to starosti. Jakou pochůzku mohl mít Eisenhartův předák na opačném břehu Whye? To Jake nevěděl. A přesto, pokaždé, když chtěl o tom začít hovořit s Rolandem, cosi mu v tom zabránilo.

A zrovna když mu tak vyčinil za to, že dělá tajnosti!

Jo, jo, jo. Ale –

Co ale, ty ocásku?

To kvůli Bennymu. Benny mu v tom bránil. Nebo si v tom bránil sám. Nikdy si nehledal přátele nějak lehko a teď jednoho dobrého získal. Opravdového. Pomyšlení, že by dostal Bennyho tatínka do potíží, mu svíralo žaludek.

7

Za dva dny, v pět hodin odpoledne, se Rosalita, Zalia, Margaret Eisenhartová, Sarey Adamsová a Susannah Deanová sešly na poli západně od Rosiina úhledného prevétu. Zněla tu spousta hihňání a občas výbuch nervózního, křečovitého smíchu. Roland se držel dál a nařídil Eddiemu a Jakeovi, aby udělali totéž. Jenom ať se odreagují.

O ohradu se opírali vycpaní panáci s baňatými řepovými hlavami, tři metry od sebe. Každá hlava byla zabalená do pytle uvázaného tak, aby vypadal jako kapuce. U nohou každého panáka stály tři košíky. V jednom byly další řepy. Další byl plný brambor. Obsah třetího vyloudil úpění a protestující výkřiky. Třetí košík byl plný ředkviček. Roland jim řekl, aby přestaly kňourat, protože prý uvažoval i o hrachu. Žádná z nich (ani Susannah) si nebyla jistá, jestli žertuje.

Callahan, dnes v džínách a pracovní vestě s mnoha kapsami, se vyloudal na verandu, kde se usadil a pokuřoval. Roland čekal, až se paní uklidní. Jake a Eddie nedaleko hráli dámu.

„Venku čeká Vaughn Eisenhart," řekl p?re Rolandovi. „Prý si zajde k Berkovi a dá si pivo, ale nejdřív si s tebou chce promluvit."

Roland vzdychl, vstal a prošel domem dopředu. Eisenhart seděl na kozlíku bryčky, boty zapřené o podnožku, a mrzutě se díval na Callahanův kostel.

„Dobrý den ti přeji, Rolande," pozdravil.

Wayne Overholser dal před několika dny Rolandovi kovbojský klobouk s širokou střechou. Pozdravil rančera letmým dotekem klobouku a čekal.

„Myslím, že brzo pošleš pírko," řekl Eisenhart. „Svoláš schůzi, jestli ráčíš."

Roland připustil, že je to tak. Městečko nemělo co vykládat Eldovým rytířům, jak konat povinnost, ale Roland jim řekne, jaké povinnosti to budou. Tolik jim dlužil.

„Chci, abys věděl, že až přijde čas, sáhnu po tom pírku a pošlu je dál. A přijdu na tu schůzi a řeknu ano."

„Já na to díky," odpověděl Roland. Vlastně ho to dojalo. Zdálo se, že od chvíle, kdy se spojil s Jakem, Eddiem a Susannah, se mu rozrostlo srdce. Někdy toho litoval. Většinou ne.

„Berka nic takového neudělá."

„Ne," souhlasil Roland. „Dokud půjdou obchody, žádný Berka na světě se pírka nedotkne. A nebude souhlasit."

„Overholser je s ním."

To byla rána. Ne tak docela nečekaná, ale doufal, že si to Overholser rozmyslí. Roland měl však veškerou potřebnou podporu a Overholser to nejspíš věděl. Jestli bude mít rozum, farmář zůstane prostě sedět a počká, až se to přežene. Kdyby se do toho zamíchal, nejspíš by se nedočkal příští úrody.

„Chtěl jsem, abys věděl jednu věc," řekl Eisenhart. „Jsem s tebou kvůli manželce a manželka je s tebou, protože se rozhodla, že chce lovit. Přesně k tomu nakonec vedou takové záležitosti jako házení talířů – ženská nařizuje svýmu chlapovi, co a jak. To není přirozené. Chlap má vládnout ženě. Kromě věcí, co se týkají dětí, samozřejmě."

„Vzdala se všeho, k čemu byla vychována, když si tě vzala za manžela," upozornil ho Roland. „Teď je řada na tobě, abys jí to trochu oplatil."

„Myslíš, že to nevím? Ale jestli ji kvůli tobě zabijou, Rolande, prokleju tě a poneseš si tu kletbu s sebou, až budeš odcházet z Cally. Jestli odejdeš. Ať zachráníš dětí, kolik chceš."

Roland, který už byl proklet několikrát, přikývl. „Jestli to bude vůle ka, Vaughne, vrátí se ti."

„Tak. Ale pamatuj, co jsem říkal."

„Budu."

Eisenhart pobídl koně a bryčka se rozjela.

8

Každá žena rozsekla řepu napůl na čtyřicet yardů, padesát yardů, šedesát yardů.

„Zasáhněte hlavu co nejvýš do kapuce, jak to půjde," říkal Roland. „Když je zasáhnete níž, nebude to k ničemu."

„Takže brnění?" zeptala se Rosalita.

„Tak," řekl Roland, i když to nebyla celá pravda. Nebude jim říkat, co podle něho je celá pravda, dokud to nebudou muset vědět.

Následovaly brambory. Sarey Adamsová tu svoji dostala na čtyřicet yardů, kousek uštípla na padesát, a na šedesáti minula docela, její talíř letěl vysoko. Zaklela způsobem, který se pro dámu vůbec nehodil, a pak odešla se sklopenou hlavou k prevétu. Posadila se před ním a dívala se, jak budou soutěžit ostatní. Roland došel k ní a posadil se vedle. Viděl, že jí z levého oka stéká slza až na větrem ošlehanou tvář.

„Zklamala jsem tě, cizinče. Je mi líto."

Roland ji vzal za ruku a stiskl ji. „Ne, paní, ne. Budu mít pro tebe práci. Jenom trochu jinde, než budou ostatní. A možná i tam budeš házet talířem."

Chabě se na něho usmála a vděčně přikývla.

Eddie nasadil panákům další řepové hlavy a potom na každou ještě ředkvičku. Ty byly skoro schované ve stínech pytlovitých kapuci. „Hodně štěstí, holky," řekl. „Jsem rád, že to není na mně." Potom ustoupil stranou.

„Tentokrát začínáme na deseti yardech!" zavolal Roland.

Na deset zasáhly všechny. I na dvacet. Na třicet Susannah hodila vysoko, podle Rolandova pokynu. Chtěl, aby toto kolo vyhrály callské ženy. Při čtyřiceti yardech Zalia Jaffordsová váhala příliš dlouho a talíř rozsekl řepovou hlavu, a ne ředkvičku nahoře.

„Dopr–hopala!" vykřikla a pak si připlácla ruce na ústa a ohlédla se po Callahanovi, který seděl na schodech. Ten se jenom usmál, vesele zamával a dělal, že je hluchý.

Oddusala k Eddiemu a Jakeovi, vzteklá a rudá až po uši. „Musíš mu říct, aby mi dal další šanci, řekni, že to uděláš, prosím," vychrlila na Eddieho. „Já to zvládnu, vím, že to zvládnu –"

Eddie jí položil ruku na paži, aby ten příval zadržel. „On to taky ví, Zi. Bere tě."

Dívala se na něho hořícíma očima, rty tak pevně sevřené, že skoro zmizely. „Určitě?"

„Jo," řekl Eddie. „Mohla bys nadhazovat za Mets, zlato."

Teď zbývaly Margaret a Rosalita. Obě zasáhly ředkvičky na padesát yardů. Eddie zamumlal k Jakeovi: „Kámo, kdybych to neviděl na vlastní oči, nevěřil bych, že je to možný."

Na šedesát yardů Margaret Eisenhartová čistě minula. Rosalita zvedla talíř přes pravé rameno – byla levák – zaváhala, pak zaječela „Rizal" a hodila. I když měl Roland zrak jako ostříž, nebyl si docela jist, jestli ředkvičku srazil okraj talíře, nebo jestli ji shodil vítr. Každopádně Rosalitě vylétly pěsti k nebi, zatřásla jimi a zasmála se.

„Pouťová husa! Pouťová husa!" začala volat Margaret. Roland přešel k Rose a pořádně ji objal, krátce, ale silně. Přitom jí zašeptal do ucha, že sice nemá husu, ale až bude večer, najde pro ni jistého dlouhokrkého kačera.

„No," usmála se, „jak stárneme, bereme výhry, kde se dá. Je to tak?" Zalia pohlédla na Margaret. „Co jí to říkal? Rozumíš tomu?" Margaret Eisenhartová se usmívala. „Nic, co bys ty sama ještě neslyšela, o tom jsem přesvědčená," řekla.

9

Potom paní odešly. A také p?re, měl jakousi pochůzku. Roland z Gileadu seděl na dolním schodu k verandě, díval se z kopce na místo, kde před chvílí skončila soutěž. Když se ho Susannah zeptala, jestli je spokojený, přikývl. „Ano, myslím, že všechno jde dobře. Musíme v to doufat, protože čas se začíná naplňovat. Všechno se stane rychle." Pravda byla, že nikdy nezažil takový souběh okolností… ale protože Susannah přiznala, že je těhotná, byl klidnější.

Připomněl jsi své zahálčivé mysli pravdu o ka, pomyslel si. A stalo se to díky tomu, že tato žena projevila takovou odvahu, jaké se my ostatní nevyrovnáme.

„Rolande, mám jet zpátky na Rozkývané B?" zeptal se Jake.

Roland se zamyslel, pak pokrčil rameny. „A chceš?"

„Ano, ale tentokrát si chci vzít ruger." Jake trochu zrůžověl v obličeji, ale hlas mu zůstal klidný. Probudil se s tou myšlenkou, jako by mu ji ve spánku vnukl bůh snů, kterému Roland říkal Nis. „Dám si ho pod pokrývku a zabalím do rezervní košile. Nikdo nemusí poznat, že ho mám." Odmlčel se. „Nechci ho předvádět Bennymu, jestli tě něco takového napadlo."

Ta myšlenka vůbec nepřišla Rolandovi na mysl. Ale co měl na mysli Jake? Položil tuto otázku a Jakeova odpověď byla z těch, jakou dá člověk, který si předem promyslel, jakou cestou se bude rozhovor ubírat.

„Ptáš se jako můj dinh?"

Roland už se chystal říct, že ano, ale všiml si, jak upřeně ho Eddie a Susannah pozorují, a rozmyslel se. Je rozdíl mezi zachováváním tajností (jak se stalo každému z nich s těhotenstvím Susannah) a vyhověním tomu, čemu Eddie říkal „tucha". Žádost skrytá v hlubší vrstvě pod Jakeovou žádostí zněla získat delší lano. Nic složitějšího. A Jake si rozhodně zasloužil právo na delší kus lana. Toto už nebyl ten chlapec, který přišel do Středosvěta celý roztřesený, vyděšený a skoro nahý.

„Ne jako tvůj dinh," řekl. ‚A pokud jde o ruger, můžeš si ho vzít kamkoliv a kdykoliv. Copak jsi ho nepřinesl do našeho tet ty sám?"

„Ukradl jsem ho," řekl Jake potichu. Hleděl si na kolena.

„Vzal sis, co jsi potřeboval k přežití," namítla Susannah. „To je velký rozdíl. Poslouchej, zlato – nemáš v plánu někoho zastřelit, ne?"

„Ne, to v plánu nemám."

„Buď opatrný," nabádala ho. „Nevím, co se ti vylíhlo v hlavě, ale buď opatrný."

„A ať je to, co chce, měl bys to vyřídit tak do týdne," řekl mu Eddie.

Jake přikývl, potom se podíval na Rolanda. „Kdy chceš svolat obecní shromáždění?"

„Podle robota nám zbývá do příchodu Vlků deset dní. Takže…" Roland krátce počítal. „Shromáždění bude za šest dní. Bude ti to vyhovovat?"

Jake znovu přikývl.

„Určitě nám nechceš říct, co máš za lubem?"

„Ne, pokud se neptáš jako dinh," opakoval Jake. „Nejspíš o nic nejde, Rolande. Opravdu."

Roland pochybovačně kývl a začal si balit další cigaretu. Mít čerstvý tabák bylo báječné. „Ještě něco? Protože jestli ne –"

„Vlastně jo," ozval se Eddie.

„Co?"

„Potřebuju zaskočit do New Yorku," řekl Eddie. Mluvil jakoby nic, jako by vysvětloval, že jde o obyčejnou pochůzku do obchodu, kde si chce koupit kvašenou okurku nebo lékořicové bonbony, ale oči mu poletovaly vzrušením. „A tentokrát tam budu muset zajít fyzicky. Což asi znamená použít tu kouli přímo. Černou třináctku. A setsakra doufám, že víš, jak se to dělá, Rolande."

„Proč potřebuješ jít do New Yorku?" zeptal se Roland. „Teď se ptám jako dinh."

„Jasně," souhlasil Eddie, „a povím ti to. Protože máš pravdu s tím, že času je namále. A protože Vlci z Cally nejsou to jediný, co nám dělá starosti."

„Chceš zjistit, jak moc se přiblížil patnáctý červenec," řekl Jake. „Je to tak?"

„Jo," přisvědčil Eddie. „Od té doby, co jsme ztodesovali, víme, že v New Yorku z roku 1977 čas běží rychleji. Pamatujete, jaké datum bylo na těch New York Timesech, které jsem našel ve dveřích?"

„Druhého června," řekla Susannah.

„Správně. Máme docela jistotu, že v tamtom světě se nemůžeme vracet v čase, protože pokaždé, když tam zajdeme, je

později. Je to tak?“

Jake chápavě kývl. „Protože ten svět není jako ostatní… Tedy pokud ten pocit v nás nebudí jenom to, že nás ztodesovala Černá třináctka?“

„To nemyslím,“ řekl Eddie. „Ten kousek Druhé avenue mezi prázdnou parcelou až k Šedesáté je velmi důležité místo. Myslím, že to jsou dveře. Jedny veliké dveře.“

Jake Chambers vypadal stále vzrušeněji. „Ne až po Šedesátou. Tak daleko ne. Druhá avenue mezi Čtyřicátou šestou a Padesátou čtvrtou, to si myslím já. V ten den, kdy jsem odešel z Piperovy školy, jsem cítil nějakou změnu, když jsem se dostal na Padesátou čtvrtou ulici. Je to těch osm bloků. Ten kus ulice s obchodem s deskami, Mámou Šš–šš a Manhattanskou restaurací pro duši. A samozřejmě prázdná parcela. Ta je na druhém konci. Tam… já nevím…“

Eddie řekl: „Když tam jsi, ocitneš se v jiném světě. V jakémsi klíčovém světě. A já myslím, že právě proto tam čas běží jednosměrně –“

Roland zvedl ruku. „Zadrž.“

Eddie se zarazil, s očekáváním se zahleděl na Rolanda, trošku se usmíval. Roland se neusmíval. Jeho předchozí pocit, že všechno jde dobře, pominul. Příliš mnoho úkolů, bohové ať to sperou. A tak málo času.

„Chceš se podívat, jak moc se čas přiblížil ke dni, kdy smlouva přestane být platná,“ ujasňoval si. „Pochopil jsem správně?“

„Pochopil.“

„K tomu nepotřebuješ jít do New Yorku fyzicky, Eddie. Todes ti poslouží velmi dobře.“

„Todes mi poslouží k tomu, abych zkontroloval den a měsíc, jasně, ale nic víc. S tou prázdnou parcelou jsme byli blbí, přátelé. Fakt blbí.“

10

Eddie věřil, že by mohli získat tu prázdnou parcelu, aniž by museli sahat na dědictví Susannah. Podle něj z Callahanova vyprávění docela jasně vyplývalo, jak by se to dalo zařídit. Neměli růži koupit, růže se nedala vlastnit (jimi ani nikým jiným), ale měli ji chránit. A to mohli zvládnout. Možná.

Calvin Věž, bez ohledu na vlastní strach, čekal v té opuštěné prádelně, aby zachránil kůži p?re Callahanovi. A Calvin Věž, bez ohledu na vlastní strach, odmítl – alespoň 31. května 1977 – prodat svou poslední nemovitost společnosti Sombra. Eddie si myslel, že Calvin Věž čekal na hrdinu, slovy jedné písně.

Eddie také přemýšlel o tom, jak si Callahan zakryl obličej rukama, když se poprvé zmínil o Černé třináctce. Chtěl ji dostat za každou cenu z kostela… ale zatím ji tam stejně nechával. Stejně jako ten majitel knihkupectví i p?re čekal. Jak byli hloupí, když se domnívali, že Calvin Věž bude chtít za svou parcelu miliony? On se jí chtěl zbavit. Ale teprve až se naskytne ta správná osoba. Nebo správné ka-tet.

„Suziello, ty nemůžeš jít, protože jsi těhotná,“ řekl Eddie. „Jakeu, ty nemůžeš jít, protože jsi dítě. Když ponecháme všechny otázky stranou, určitě bys nemohl podepsat žádnou smlouvu, o které jsem přemýšlel od chvíle, kdy nám Callahan vyprávěl svůj příběh. Mohl bych tě vzít s sebou, ale mně připadá, že máš v merku jinou práci a jinde. Nebo se mýlím?“

„Nemýlíš,“ řekl Jake. „Ale skoro bych s tebou šel. Zní to fakt dobře.“

Eddie se usmál. „Skoro se nepočítá, chlapče. A pokud jde o Rolanda, bez urážky, šéfe, ale v našem světě nejsi tak přesvědčivý. Ty totiž… hm… překladem něco ztrácíš.“

Susannah vyprskla smíchy.

„Kolik mu chceš nabídnout?“ zeptal se Jake. „Přece něco mu musíš dát, ne?“

„Babku,“ odpověděl Eddie. „Nejspíš budu muset Věže požádat, aby mi ji půjčil, ale –“

„Ne, s tím si poradíme,“ řekl Jake vážně. „Mám v batohu pět nebo šest dolarů, to vím určitě.“ Usmál se. „A můžeme mu nabídnout i víc, později. Až se tady věci trochu usadí.“

„Jestli budeme stále naživu,“ řekla Susannah, ale také vypadala vzrušeně. „Víš co, Eddie? Ty jsi možná génius.“

„Balazar a jeho kamarádi nebudou rádi, jestli nám sai Věž prodá svůj pozemek,“ řekl Roland.

„Jo, ale možná dokážeme přesvědčit Balazara, aby ho nechal na pokoji,“ řekl Eddie. Kolem koutků úst mu pohrával pochmurný úsměv. „Když dojde na lámání chleba, Rolande, Enrico Balazar je druh chlapa, kterého s radostí zabiju dvakrát.“

„Kdy chceš jít?“ zeptala se ho Susannah.

„Čím dřív, tím líp,“ odpověděl Eddie. „Hlavně mě strašně rozčiluje, že nevím, jaký je newyorský čas. Rolande? Co říkáš?“

„Říkám zítra,“ odpověděl Roland. „Vezmeme kouli do jeskyně a potom uvidíme, jestli dokážeš projít dveřmi do kde a kdy Calvina Věže. Tvoje myšlenka je dobrá, Eddie, a já říkám díky.“

Jake řekl: „Co když tě koule pošle na špatné místo? Do nesprávné verze roku 1977, nebo…“ Nevěděl, jak dokončit větu. Vzpomněl si, jak všechno vypadalo řídké, když je Černá třináctka poprvé ztodesovala, a jak nekonečná temnota čekala za namalovanými kulisami reality okolo, „…nebo někam ještě dál?“ dokončil.

„V tom případě ti pošlu pohled.“ Eddie pokrčil rameny a zasmál se, ale Jake na okamžik zahlédl, jak je Eddie vyděšený. Susannah si toho musela také všimnout, protože vzala Eddieho ruku do dlaní a pořádněji zmáčkla.

„Hele, nic se mi nestane,“ řekl Eddie.

„To bych ti taky radila,“ odpověděla Susannah, „důrazně bych ti to radila.“

II.
Dogan, část I

1

Když druhého dne ráno vstoupili Roland a Eddie do kostela Panny Marie Klidného srdce, denní světlo se jen v náznaku rozlévalo po severovýchodním obzoru. Eddie osvětloval cestu po středové uličce petrolejkou, rty měl pevně sevřené. Ta věc, pro kterou šli, bzučela. Bylo to ospalé bzučení, ale stejně ten zvuk nesnášel. Samotný kostel mu naháněl husí kůži. Byl prázdný, takže vypadal moc velký. Eddie neustále čekal, že zahlédne strašidelné postavy (doplněné možná bludnými mrtvými) sedět v lavicích a dívat se na ně nesouhlasnými pohledy z jiného světa.

Ale to bzučení bylo horší.

Když došli dopředu, Roland otevřel torbu a vytáhl pytlík na bowlingovou kouli, který měl až do včerejška Jake ve svém batohu. Pistolník ho chvíli držel ve vzduchu, takže si oba mohli přečíst nápis na straně: SAMÉ ZÁSAHY NA DRAHÁCH STŘEDOSVÉTA.

„Od této chvíle ani slovo, dokud ti neřeknu, že je to v pořádku," poručil Roland. „Rozumíš?"

„Ano."

Roland přitiskl palec do rýhy mezi dvěma prkny v podlaze a víko knězovy skrýše odskočilo. Odložil prkno stranou. Eddie kdysi viděl v televizi film o chlapech, kteří zneškodňovali nebezpečné pumy během nočních náletů na Londýn – UXB, tak nějak se jmenoval – a Rolandovy pohyby mu teď ten film silně připomněly. A proč ne? Jestli měli pravdu v tom, co ve skrýši bylo – a Eddie věděl, že pravdu měli –, tak to byla nevybuchlá bomba.

Roland nadzvedl bílou rochetku a odhalil krabici. Bzučení zesílilo. Eddiemu dech uvázl v krku. Cítil, jak mu kůže po těle ochladla. Kdesi nablízko jakási téměř nepředstavitelně zlá příšera pootevřela spící oko.

Bzučení pokleslo na předchozí ospalou úroveň a Eddie znovu vydechl.

Roland mu podal bowlingový pytlík a pokynul Eddiemu, aby ho rozevřel. Eddie nejistě poslechl (ale cosi v něm chtělo Rolandovi pošeptat, že by na celou věc měli zapomenout). Roland zvedl krabici ze skrýše a bzučení znovu zesílilo. Ve světle petrolejky, jasném, i když s omezeným dosahem, Eddie uviděl na pistolníkově čele pot. I na svém čele cítil pot. Jestli se Černá třináctka probudí a odpráskne je do nějakého černého pekla…

Já se nedám. Budu bojovat, abych zůstal se Susannah.

Samozřejmě že ano. Ale přesto se mu ulevilo, když Roland vsunul složitě vyřezávanou krabici ze železného dřeva do toho zvláštního jakoby kovového pytlíku, který našli na prázdné parcele. Bzučení úplně neutichlo, ale ztlumilo se na sotva slyšitelné hučení. A když Roland jemně zatáhl šňůrku stahující vršek sáčku, a tím ho uzavřel, bzučení se proměnilo ve vzdálený šepot. Jako by naslouchali mořské škebli.

Eddie naznačil do vzduchu znamení kříže. Roland se chabě usmál a udělal totéž.

Před kostelem si všimli, že severovýchodní obzor už výrazně zesvětlal – zdálo se, že nakonec opravdu přijde denní světlo.

„Rolande."

Pistolník se k němu otočil, obočí povytažené. Levou pěstí svíral hrdlo sáčku. Rozhodně nebyl ochoten svěřit tíhu krabice jenom tkanici, i když vypadala důkladně.

„Když jsme ten sáček našli v todesu, jak to, že jsme ho mohli sebrat?"

Roland se nad tím zamyslel. Potom řekl: „Možná že ten sáček taky todesuje."

„Pořád?"

Roland přikývl. „Ano, myslím si to. Pořád."

„Aha." Eddie uvažoval. „To je strašidelný."

„Rozmyslel sis to se svou návštěvou New Yorku, Eddie?"

Eddie zavrtěl hlavou. Bál se však. Nejspíš se bál nejvíc od doby, kdy stál v uličce Panské kabiny a dával hádanky Blaineovi.

2

Než došli do poloviny stezky vedoucí ke Dveřové jeskyni (Je to do kopce, říkal Henchick, a bylo to do kopce tehdy i teď), bylo už deset hodin a nezvykle teplo. Eddie se zastavil, otřel si šátkem zátylek a rozhlédl se po spleti soutěsek na severu. Tu a tam viděl černé zející díry a zeptal se Rolanda, jestli to jsou granátové doly. Pistolník mu odpověděl, že byly.

„A který jsi vybral pro děti? Vidíme ho odtud?"

„Vlastně ano." Roland vytáhl jedinou pistoli, kterou nosil, a ukázal s ní. „Podívej se přes mušku."

Eddie to udělal a uviděl hlubokou roklinu ve tvaru zubatého dvojitého S. Až po okraj ji zaplňovaly sametové stíny. Slunce tam mohlo svítit na dno jen tak půl hodiny kolem poledne. Severní konec vypadal jako slepá stěna masivní skály. Domníval se, že tam je vchod do dolu, ale bylo tam příliš temno, aby se to dalo rozeznat. Na jihovýchod se soutěska otevírala do prašné stezky, která se vinula zpátky k Východní cestě. Za Východní cestou byla pole, která se svažovala k blednoucím, ale stále zeleným rýžovým polím. Za rýží byla řeka.

„To mi připomnělo ten příběh, který jsi nám vyprávěl," řekl Eddie. „O Petlicovém kaňonu."

„Jistěže."

„Ale není tu žádná řidina, která by odvedla špinavou práci."

„Není," souhlasil Roland. „Žádná řidina."

„Pověz mi pravdu: opravdu strčíš děti z městečka do dolu na konci té slepé soutěsky?"

„Ne."

„Ale folken si myslí, že to chceš… že to chceme udělat. Dokonce i paní s talíři si to myslí."

„Já vím," řekl Roland. „To je můj záměr."

„Proč?"

„Protože nevěřím, že je něco nadpřirozeného na tom, jak Vlci hledají děti. A poté, co jsem si poslechl příběh dědečka

Jaffordse, si nemyslím, že i na samotných Vlcích je něco nadpřirozeného. Ne, přímo v této sýpce je krysa. Někdo donáší silám, které jsou v Hromové tišině."

„Pokaždé někdo jiný, chceš říct. Každých dvacet tři nebo dvacet čtyři roků."

„Ano."

„Kdo by to dělal?" zeptal se Eddie. „Kdo by to mohl udělat?"

„Nemám jistotu, ale představu ano."

„Berka? Že by rodové dědictví z otce na syna?"

„Jestli sis odpočinul, Eddie, myslím, že bychom měli pokračovat."

„Overholser? Možná ten Telford, co vypadá jako kovboj z televize?" Roland beze slova prošel kolem něj, jeho nové boty drtily oblázky a kamenné úlomky. Ve zdravé levé ruce se mu houpal sem a tam růžový sáček. Ta věc uvnitř stále šeptala svá nepříjemná tajemství.

„Hovorný jako vždy, rád jsem si s tebou pokecal," zahučel Eddie a vydal se za ním.

3

První hlas, který se zvedl z hlubin jeskyně, patřil velkému mudrci a zasloužilému feťákovi.

‚Á koukněte na tu slečinku!" zasténal Henry. Eddiemu připomněl mrtvého společníka Ebenezera Scrooge ve Vánoční koledě, zněl legračně a zároveň děsivě. „Že by si naše slečinka myslela, že se vrací do Ňú–Jórku? Jestli to zkusíš, dostaneš se mnohem dál, brácho. Radši zůstaň dřepět, kde seš… ještě si trochu vyřezávej… buď pěkně hodnej homoušek…" Mrtvý bratr se zasmál. Živý se otřásl.

„Eddie?" ozval se Roland.

„Poslouchej svého bratra, Eddie!" vykřikla matka z temného a příkrého hrdla jeskyně. Na kamenné podlaze se leskly úlomky kostiček. „Všeho se kvůli tobě vzdal, celého života, tak bys ho mohl aspoň poslouchat!"

„Eddie, je ti něco?"

Teď se ozval hlas Csaby Drabnika, kterému se v Eddieho partě říkalo Zasranej šílenej Maďar. Csaba poroučel Eddiemu, aby mu dal cigaretu, jinak stáhne Eddiemu ty zasraný kalhoty. Eddie jen s velkým úsilím odtrhl pozornost od toho děsivého, ale fascinujícího blábolení.

„Ne, ani ne."

„Ty hlasy vycházejí z tvé hlavy. Jeskyně je najde a nějak je zesiluje. Vysílá je dál. Trochu to rozčiluje, já vím, ale nemá to význam."

„Proč jsi mě nechal zabít, brácho?" zaštkal Henry. „Pořád jsem si myslel, že přijdeš, ale tys nepřišel!"

„Nemá to význam," opakoval Eddie. „Tak jo, chápu. Co uděláme teď?"

„Podle obou příběhů, které jsem slyšel o této jeskyni – od Callahana a Henchicka –, se dveře otevřou, až otevřu krabici."

Eddie se nervózně zasmál. „Nechci ani, abys vytahoval tu krabici ze sáčku, jsem podělanej strachy."

„Jestli sis to rozmyslel…"

Eddie vrtěl hlavou. „Ne. Chci to udělat." Najednou se zářivě usmál. „Neděláš si starosti, že si tam šlehnu, ne? Že najdu toho chlapa a odešlu se do ráje?"

Z hloubi jeskyně zaječel Henry: „Je to čínskej bílej, brácho! Ti negři prodávají to nejlepší!"

„Vůbec ne," odpověděl Roland. „Starost mi dělá spousta věcí, ale že by ses vrátil ke svým starým zvykům, to mezi ně nepatří."

„Dobře." Eddie vkročil hlouběji do jeskyně a podíval se na volně stojící dveře. Kromě hieroglyfů vpředu a křišťálového knoflíku s vyrytou růží vypadaly úplně stejně jako ty u břehu moře. „Když se obejdou –?"

„Když je obejdeš, dveře zmizí," řekl Roland. „Ale je tam pekelná propast… sahá až do Na'aru, pokud vím. Být tebou, dám si na ni pozor."

„Dobrá rada a Rychlý Eddie říká díky." Vzal za křišťálový knoflík a zjistil, že nepovolí ani na jednu stranu. To však očekával. Ustoupil.

Roland řekl: „Potřebuješ myslet na New York. Hlavně na Druhou avenue, řekl bych. A na tu dobu. Na rok devatenáct set sedmdesát sedm."

„Jak mám myslet na rok?"

Když Roland promluvil, v hlase už měl stopu netrpělivosti. „Třeba mysli na to, jaké to bylo v den, kdy jste s Jakem sledovali Jakeovo dřívější já."

Eddie už chtěl říct, že to byl špatný den, že to bylo moc brzy, ale pak zavřel ústa. Jestli pravidla odhadli správně, pak se do toho dne nemohl vrátit, ani todesem, ani fyzicky. Jestli mají pravdu, tamní čas je jaksi napojený na zdejší čas, jenom běží trochu rychleji. Jestli ta pravidla odhadli správně… jestli vůbec byla nějaká pravidla…

No, nejlíp bude, když se do toho pustíš a zjistíš to!

„Eddie? Chceš, abych tě zkusil zhypnotizovat?" Roland vytáhl z opasku nábojnici. „Umožní ti to, abys viděl minulost jasněji."

„Ne. Myslím, že bych to měl zvládnout s jasnou hlavou a s očima dokořán."

Eddie několikrát otevřel a sevřel dlaně a přitom zhluboka dýchal. Srdce mu nijak rychle nebouchalo – spíš tlouklo pomalu –, ale každý tep jako by mu otřásl celým tělem. Kristepane, všechno by to bylo mnohem lehčí, kdyby existovalo nějaké ovládání, které by se dalo nastavit, jako ve stroji času profesora Peabodyho nebo v tom filmu o Morlocích!

„Hele, vypadám dobře?" zeptal se Rolanda. „Myslím jako, když přistanu v pravé poledne na Druhé avenue, jestli nevzbudím moc pozornost?"

„Jestli se objevíš před lidmi," řekl Roland, „nejspíš to vzbudí hodně pozornosti. Radil bych ti, aby sis nevšímal nikoho, kdo by chtěl s tebou zahajovat rozpravu na toto téma, a okamžitě vyklidil pole."

„To vím sám. Myslel jsem, jak vypadá moje oblečení?“

Roland nepatrně pokrčil rameny. „To nevím, Eddie. Je to tvoje město, ne moje.“

Eddie mohl protestovat. Jeho město byl Brooklyn. Tedy kdysi. Obvykle do Manhattanu nechodil, pro něj to byla skoro jiná země. Ale tušil, jak to Roland myslí. Udělal inventuru a zaznamenal jednu obyčejnou jednobarevnou košili s kostěnými knoflíky, pod ní tmavě modré džíny s leštěnými niklovými nýty místo měděných a poklopec na knoflíky. (Eddie viděl zipy v Ludu, ale od té doby ne.) Předpokládal, že na ulici ho budou pokládat za normálního. Aspoň dle newyorských měřítek. Pokud by si ho někdo přece jen všiml, bude ho považovat za číšníka z kavárny a umělce v očekávání, který si ve svém volnu hraje na hipíka. Většina lidí se po něm stejně nebude ohlížet a to mu naprosto vyhovovalo. Ale jednu věc by měl přidat –

„Nemáš kousek koženého řemínku?“ zeptal se Rolanda.

Z hloubi jeskyně žalostně zaduněl hlas pana Tubthera, učitele z páté třídy. „Měl jsi nadání! Byl jsi skvělý student a podívej se, co z tebe je! Proč jsi připustil, aby tě tvůj bratr zkazil?“

Na což Henry odpověděl, zalykaje se vztekem: „Nechal mě umřít! Zabil mě!“

Roland shodil torbu z ramene, položil ji na podlahu u ústí jeskyně vedle růžového sáčku, otevřel ji a začal se v ní prohrabovat. Eddie netušil, kolik věcí bylo vnitř, věděl jen, že nikdy nedohlédl na její dno. Nakonec pistolník našel, oč Eddie požádal, a podal mu to.

Eddie si svazoval vlasy řemínkem do ohonu (podle jeho názoru to pěkně završilo jeho umělecko-hipícký vzhled) a Roland zatím vytáhl to, čemu říkal ‚pytel na lup’. Otevřel ho a začal vytahovat obsah. Byl v něm částečně vyprázdněný váček s tabákem, který mu dal Callahan, několik druhů mincí a měn, šitíčko, slepený hrnek, ze kterého kousek od Šardikovy mýtiny udělal primitivní kompas, starý útržek mapy a nová mapa, kterou nakreslila Taveryova dvojčata. Když byl vak prázdný, vytáhl z pouzdra na levém boku velký revolver se santálovou pažbou. Protočil bubínek, zkontroloval náboje a zacvakl bubínek na místo. Potom vložil do pytle na lup pistoli, trhnutím stáhl tkanici a její konce svázal uzlem, který se uvolní jediným zatáhnutím. Chytil vak za odřený popruh a podal ho Eddiemu.

Nejdřív si ho Eddie nechtěl vzít. „Né, člověče, ta je tvoje.“

„V posledních týdnech jsi ji nosil stejně často jako já. Možná častěji.“

„Jo, ale teď mluvíme o New Yorku, Rolande. V New Yorku se strašně krade.“

„Tebe nikdo neokrade. Vezmi si tu pistoli.“

Eddie se chvíli díval Rolandovi do očí, pak vzal vak a přehodil si popruh přes rameno. „Máš takový pocit.“

„Tušení, ano.“

„Ka zase zapracovalo?“

Roland pokrčil rameny. „To pracuje stále.“

„No dobře,“ řekl Eddie. „A Rolande – jestli to nezvládnu zpátky, postarej se o Suze.“

„Tvoje práce je postarat se, abych nic takového nemusel.“

Ne, pomyslel si Eddie. Moje práce je chránit růži.

Otočil se ke dveřím. Měl ještě tisíc otázek, ale Roland měl pravdu, čas otázek minul.

„Eddie, jestli opravdu nechceš –“

„Ne,“ zarazil ho. „Já to chci udělat.“ Zvedl levou ruku a zvedl palec. „Až uvidíš, že dělám tohle, otevři krabici.“

„Dobře.“

Roland mluvil za jeho zády. Protože teď už tu byly pouze dveře a Eddie. Dveře s nápisem NENALEZENY v nějakém divném a líbezném jazyce. Kdysi četl román, který se jmenoval Dveře do léta, napsal ho… kdo? Nějaký scifista, jejichž knížky věčně tahal domů z knihovny, svoje spolehlivé oblíbence, dokonalé pro dlouhá letní prázdninová odpoledne. Murray Leinster, Poul Anderson, Gordon Dickson, Isaac Asimov, Harlan Ellison… Robert Heinlein. Pomyslel si, že Dveře do léta napsal Heinlein. Henry si ho věčně dobíral kvůli knihám, které domů nosil, říkal mu slečinečka, knihomůlek, vyptával se ho, jestli dokáže zároveň číst a masturbovat, chtěl vědět, jak může vydržet sakra tak dlouho s nosem zabořeným do nějaké vymyšlené sračky o raketách a strojích času. Henry byl starší než on. Henry byl plný beďarů, které se neustále leskly noxemou a stridexem. Henry se chystal na odchod od armády. Eddie byl mladší. Eddie nosil domů knížky z knihovny. Eddiemu bylo třináct, skoro tolik, jako je teď Jakeovi. Je rok 1977 a je mu třináct a je na Druhé avenue a taxíky ve slunci žlutě září. Nějaký černoch se sluchátky walkmanu na uších prochází kolem Mámy Šš–šš, Eddie ho vidí, Eddie ví, že ten černoch poslouchá Eltona Johna, který zpívá – co jiného? – „Kdosi mi dnes večer zachránil život“. Chodníky jsou plné lidí. Je pozdě odpoledne a lidé se vracejí domů po dalším dni v ocelových soutěskách Calla New Yorku, kde pěstovali peníze místo rýže, dá se říct prvotřídní druh. Ženy vypadají bizarně lidsky v drahých kostýmcích a v keckách, lodičky mají ve svých torbách, protože pracovní den skončil a ony jdou domů. Zdá se, že se všichni usmívají, protože slunce tak jasně svítí a vzduch je tak teplý, je léto ve městě a kdesi se ozývá sbíječka, jako v té staré písničce od Lovin Spoonful. Před ním jsou dveře do léta roku 1977, taxíky berou babku a čtvrťák za rito a pak třicet centů za každou další pětinu míle, dřív brali míň a později to bude víc než teď, v tomto časovém neklidně tancujícím bodě. Raketoplán s učitelkou na palubě ještě nevybuchl. John Lennon stále žije, i když dlouho nebude, jestli nepřestane s tím mizerným herákem, čínským bílým. Pokud jde o Eddieho Deana, Edwarda Cantora Deana, ten ještě neví o heroinu nic. Jeho jedinou neřestí je pár cigaret (kromě pokusů o orgasmus, což se mu nepodaří ještě skoro celý rok). Je mu třináct. Je rok 1977 a na hrudníku mu rostou přesně čtyři chlupy, každé ráno je pečlivě počítá a doufá, že se dočká velké pětky. Je léto po Létě školních plachetnic. Je pozdě odpoledne v měsíci červnu a on slyší příjemnou melodii. Ta melodie vychází z reproduktorů nade dveřmi do obchodu Věž dobrých nahrávek, je to Mungo Jerry a zpívá „In the Summertime“, a –

Najednou to všechno bylo pro něho skutečné, nebo aspoň tak skutečné, jak bylo podle něj zapotřebí. Eddie zvedl levou ruku a vystrčil palec: jedem. Roland za ním už seděl na zemi, krabici vytáhl z růžového bowlingového pytlíku. A

když dal Eddie znamení, otevřel pistolník víko.

Na Eddieho uši okamžitě zaútočilo sladce disonantní cinkání zvonků. Oči mu začaly slzet. Volně stojící dveře před ním se s cvaknutím otevřely a jeskyni najednou ozářilo silné sluneční světlo. Ozvaly se automobilové houkačky a rachot sbíječky. Nebylo to tak dávno, kdy toužil po takových dveřích tak strašně, že kvůli nim Rolanda skoro zabil. A teď je tu měl a byl vystrašený k smrti.

Připadalo mu, že mu todesové zvonky roztrhnou hlavu na kusy. Kdyby je poslouchal delší dobu, zešílel by. Běž, jestli chceš jít, pomyslel si.

Udělal krok dopředu, očima plnýma slz uviděl ztrojenou ruku, která se natáhla a sevřela čtyři dveřové knoflíky. Přitáhl dveře k sobě a zlaté sluneční světlo pozdního odpoledne mu oslepilo oči. Cítil benzín a rozpálený městský vzduch a čísi vodu po holení.

Skoro nic neviděl, ale prošel nenalezenými dveřmi do léta ve světě, do kterého už nepatřil, v němž byl exulant.

4

Byla tu Druhá avenue, o tom nebylo pochyb. Tady byl Blimpieho obchod a zezadu k němu doléhala veselá písnička Mungo Jerryho v karibském rytmu. Lidé proudili kolem něho jako záplava – do města, z města, kolem dokola. Eddiemu nevěnovali pozornost, částečně proto, že většina z nich se soustředila na to, aby se na konci dalšího pracovního dne dostala z města, a hlavně proto, že v New Yorku patří ke způsobu života nevšímat si jiných lidí.

Eddie trhl pravým ramenem, posunul si popruh Rolandova vaku, aby seděl pevněji, pak se ohlédl. Dveře do Calla Bryn Sturgisu tam pořád stály. Viděl, jak Roland sedí v ústí jeskyně a na klíně drží otevřenou krabici.

Ty pitomé zvonky ho určitě připraví o rozum, pomyslel si Eddie. A potom uviděl, že pistolník vytáhl z nábojového pásu dva náboje a zastrčil si je do uší. Eddie se usmál. Dobrý tah, kámo. Tohle aspoň pomohlo zablokovat drnčení řidiny na dálnici I-70. Bez ohledu na to, jestli to bude fungovat i teď, musel se Roland postarat sám o sebe. Eddie měl svoje úkoly.

Pomalu se otočil na místě, potom se znovu ohlédl, aby se ujistil, že dveře se otočily s ním. Stalo se. Jestli byly stejné jako ty ostatní, měly by se držet za ním, kamkoli se hne. I kdyby to neudělaly, Eddie nečekal žádný problém, nechtěl jít daleko. Všiml si ještě něčeho: ten pocit, že za vším číhá temnota, zmizel. Asi proto, že byl opravdu tady, nebyl to jenom todes. Jestli se někde poblíž poflakovali bludní mrtví, neuvidí je.

Ještě jednou si posunul popruh na rameni a vydal se do Manhattanské restaurace pro duši.

5

Šel a lidé před ním ustupovali, ale sám o sobě to nebyl dostatečný důkaz, že tu doopravdy je, lidé to dělali, i když todesoval. Nakonec Eddie vyprovokoval přímou srážku s mladíkem, který nesl ne jeden, ale dva kufříky – Velký lovec rakví ve světě byznysu, pokud Eddie mohl soudit.

„Hele, dávej bacha, kam šlapeš!“ vyjel pan Obchodník, když se jejich ramena srazila.

„Promiň, kámo, promiň,“ omluvil se Eddie. Přece jen byl tady. „Mohl bys mi říct, co je za den –“

Ale pan Obchodník byl už pryč, na honu za infarktem, který si užene nejspíš kolem pětačtyřiceti nebo padesáti let, podle toho, jak vypadal. Eddie si vzpomněl na pointu jednoho starého newyorského vtipu. „Promiňte pane, můžete mi říct, jak se dostanu na radnici, nebo se mám poslat do prdele sám?“ Vyprskl smíchy, nemohl si pomoct.

Jakmile se znovu ovládl, vyrazil. Na rohu Druhé a Padesáté čtvrté uviděl muže, který nahlížel do výkladní skříně plné bot a střevíců. Tento chlapík měl také oblek, ale vypadal mnohem přívětivěji než ten, do kterého Eddie vrazil. Navíc nesl jenom jeden kufřík, což Eddie považoval za dobré znamení.

„Prosím za prominutí,“ začal Eddie, „ale mohl byste mi říct, co je za den?“

„Čtvrtek,“ odpověděl muž. „Dvacátého třetího června.“

„1977?“

Muž Eddiemu věnoval drobný úsměv, škádlivý a cynický zároveň, a k tomu pozvedl obočí. „1977, správně. 1978 bude až, páni, za dalšího půl roku. Jen si pomyslete.“

Eddie přikývl. „Díky-sai.“

„Díky – co?“

„Ale nic,“ odbyl ho Eddie a spěchal dál.

Do patnáctého července zbývají jenom tři týdny, plus minus, pomyslel si. To nám zkracuje termín zatraceně nepříjemně.

Ano, ale jestli dokáže přesvědčit Calvina Věže, aby mu prodal pozemek ještě dnes, celý časový faktor se rozplyne v prach. Kdysi, bylo to dávno, se Eddieho bratr chlubil před některými svými kamarády, že jeho bratříček dokáže přemluvit ďábla, aby se sám podpálil, když si to doopravdy usmyslí. Eddie doufal, že mu něco z té přesvědčivosti zbylo. Trochu si s Calvinem Věžem zaobchoduje, investuje do nějaké té nemovitosti, pak si dá tak půlhodinku oddech a trochu si užije New Yorku. Bude slavit. Možná si dá čokoládový koktejl nebo…

Proud myšlenek se mu přerušil a on se zastavil tak náhle, že do něj kdosi vrazil a zaklel. Eddie ten náraz skoro necítil a kletbu neslyšel. Znovu tu parkoval ten tmavě šedý lincoln – tentokrát nikoli před hydrantem, ale o pár vchodů dál.

Bylo to Balazarovo auto.

Eddie znovu vykročil. Najednou byl rád, že ho Roland přesvědčil, aby si vzal jeden jeho revolver. A že je ta bouchačka nabitá.

6

Černá tabule byla znovu ve výkladu (dnešní specialitou byla Novoanglická večeře složená z Nathaniela Hawthorna, Henryho Davida Thoreaua a Roberta Frosta – jako dezert si můžete vybrat mezi Mary McCarthyovou a Grace Metaliousovou), ale na dveřích visela cedule s nápisem PROMIŇTE, MÁME ZAVŘENO. Podle digitálních bankovních hodin výš v ulici nad Věží dobrých nahrávek byly tři hodiny a čtrnáct minut. Kdo by zavíral krám ve čtvrt na čtyři v

pracovní den?

Přišel nějaký zvláštní zákazník, domyslel si Eddie. Jedině ten.

Přiložil dlaně ze strany k obličeji a nahlédl do Manhattanské restaurace pro duši. Uviděl kulatý stolek s vystavenými dětskými knihami. Napravo byl pult, který vypadal, jako by ho ukradli z bufetu z přelomu století, jenomže dnes u něho nikdo neseděl, ani Aaron Deepneau. Kasa byla také opuštěná, i když Eddie přečetl slova na oranžové cedulce nastrčené do jejího okénka: ZAVŘENO.

Bylo tam prázdno. Calvin Věž byl odvolán, možná se stalo něco v rodině –

Něco se určitě stalo, ozval se Eddiemu v hlavě pistolníkův chladný hlas. To je jasné podle toho šedého autokočáru. A znovu se podívej na ten pult, Eddie. A co kdybys tentokrát doopravdy použil oči, místo abys jimi nechal jenom proudit světlo?

Někdy přemýšlel hlasem někoho jiného. Domníval se, že to dělá spousta lidí – byl to způsob, jak trochu změnit perspektivu, vidět věci z jiného úhlu. Ale toto mu nepřipadalo jako podobná hra. Připadalo mu, že mu uvnitř hlavy opravdu mluví ten hubený, ošklivý dlouhán.

Eddie se znovu podíval na pult. Tentokrát uviděl na mramoru několik umělohmotných šachových figurek a převrácený kávový šálek. Tentokrát uviděl na podlaze mezi dvěma židličkami brýle, s jednou čočkou naprasklou.

Hluboko v hlavě pocítil první vzteklý pulz. Byl zatím vzdálený, ale pokud mohl soudit podle minulých zkušeností, pulzy se budou vracet rychleji a intenzivněji a budou stále ostřejší. Nakonec mu vymažou všechny vědomé myšlenky a Bůh pomoz každému, kdo se ocitne v dostřelu Rolandovy pistole, až se to stane. Kdysi se zeptal Rolanda, jestli se to stává i jemu, a Roland odpověděl: To se stává nám všem. Když Eddie zavrtěl hlavou a odpověděl, že on není jako Roland – a ani Suze, ani Jake –, pistolník neřekl nic.

Věž a jeho zvláštní zákazníci byli vzadu, jak si domyslel, ve skladišti kombinovaném s kanceláří. A tentokrát si asi nechtěli jenom promluvit. Eddie měl pocit, že šlo o drobný osvěžovací kurs. Balazarovi džentlmeni nejspíš připomínají panu Věžovi, že patnáctého července bude brzy, připomínali panu Věžovi, jaké bude nejrozumnější rozhodnutí, až to datum přijde.

Když Eddiemu prolétlo hlavou slovo džentlmeni, přivodilo další poryv vzteku. To bylo tedy vhodné slovo pro chlapy, kteří rozbijí tlustému a neškodnému knihkupci brýle, pak ho odvedou dozadu a terorizují ho. Džentlmeni! Dopr–hopala!

Vzal za dveře do obchodu. Bylo zamčeno, ale zámek nebyl nijak valný, dveře zarachotily jako vyviklaný zub. Stál ve výklenku dveří, vypadal (jak doufal) jako mládenec, který se velmi zajímá o nějakou knížku, kterou zahlédl uvnitř, a začal stále silněji tlačit na zámek, nejdřív jenom rukou a pak se opřel ramenem o dveře, doufal, že nenápadně.

Stejně máš čtyřiadevadesátiprocentní pravděpodobnost, že se na tebe nikdo nedívá. Tohle je New York, nezapomeň. Můžete mi říct, jak se dostanu na radnici, nebo se mám poslat do prdele sám?

Zatlačil pořádně. Zdaleka nevyvinul největší tlak, když se ozvalo prasknutí a dveře se rozlétly. Eddie bez váhání vstoupil, jako by měl na to plné právo, a pak za sebou zavřel. Dveře nedržely. Vzal z dětského stolku Jak Grinch ukradl Vánoce, utrhl poslední stránku (Stejně se mi nikdy nelíbil konec, pomyslel si), přeložil ji natřikrát a zastrčil do škvíry mezi dveře a zárubeň. Stačilo to, aby se dveře neotvíraly. Potom se rozhlédl.

Bylo tu prázdno a teď, když slunce zašlo za mrakodrapy na West Side, tu byl stín. Nic se neozývalo –

Ale ano. Ozývalo. Tlumený výkřik vzadu v obchodě. Pozor, pracují tu džentlmeni, pomyslel si Eddie a znovu ucítil ten vztek. Tentokrát ostřeji.

Trhl tkanicí Rolandova vaku a pak zamířil ke dveřím vzadu, k těm s nápisem POUZE PRO ZAMĚSTNANCE. Než k nim došel, musel se protáhnout kolem vratké hromady brožovaných knížek a převráceného stojanu na knihy, staromódního typu, který se otáčel pořád dokola. Calvin Věž se ho zachytil, když ho Balazarovi džentlmeni hnali ke skladišti. Eddie to nemusel vidět, věděl to.

Dveře vzadu nebyly zamčené. Eddie vytáhl Rolandův revolver z vaku a vak odložil, aby mu v rozhodující chvíli nepřekážel. Pomaloučku otevíral dveře a připomínal si, kde je Věžův stůl. Jestli ho zahlédnou, vystřelí a zaječí z plných plic. Podle Rolanda člověk vždycky zaječí z plných plic, když a pokud je odhalen. Můžete svého nepřítele na nějakou vteřinu paralyzovat a vteřina nebo dvě někdy znamenají pořádný rozdíl.

Tentokrát nebylo potřeba ječet ani střílet. Muži, které hledal, byli v kancelářském koutě, jejich stíny se znovu šplhaly vysoko a pitvorně po stěně za nimi. Věž seděl na židli, ale židle nestála za stolem. Někdo ji postavil do prostoru mezi dvě ze tří kartoték. Bez brýlí vypadal jeho příjemný obličej jako nahý. Jeho dva návštěvníci stáli před ním, což znamenalo zády k Eddiemu. Věž by ho mohl zahlédnout, ale díval se vzhůru na Jacka Andoliniho a George Biondiho, soustředil se pouze na ně. Při pohledu na neskrývanou hrůzu toho muže projel Eddiemu hlavou další zuřivý pulz.

Ve vzduchu se vznášel pach benzínu, a taková vůně by podle Eddie vystrašila i toho nejstatečnějšího majitele obchodu, zvlášť takového, který vládne papírové říši. Vedle vyššího muže – Andoliniho – stála prosklená knihovna asi metr a půl vysoká. Dveře měla otevřené. Uvnitř byly čtyři nebo pět polic knih, všechny svazky byly zabalené v čemsi, co vypadalo jako průhledné plastové obaly proti prachu. Andolini jednu z nich vzal způsobem, kterým absurdně připomněl nějakého televizního prodejce. Menší muž – Biondi – stejným způsobem držel sklenici plnou jantarové tekutiny. Nebylo pochyb o tom, co to je.

„Prosím, pane Andolini," říkal Věž. Mluvil pokorně, roztřeseně. „Prosím, to je velmi cenná kniha."

„Jistěže," souhlasil Andolini. „Všechny v této skříni jsou cenné. Pochopil jsem, že máte podepsaný výtisk Odyssea, který stojí dvacet šest tisíc dolarů."

„Co je to s tebou, Jacku?" zeptal se George Biondi. Vypadal ohromeně. „Jaká knížka může stát šestadvacet táců?"

„To nevím," odtušil Andolini. „Nechcete nám to vysvětlit, pane Věži? Nebo vám můžu říkat Cale?"

„Můj Odysseus je v bezpečnostní schránce," odpověděl Věž. „Není na prodej."

„Ale tyhle jsou," namítl Andolini. „Nebo ne? A na této vidím vzadu tužkou napsáno číslo 7500. Není to šestadvacet

táců, ale pořád by se za to dalo pořídit nové auto. Takže já teď udělám tohle, Cale. Posloucháš?“

Eddie se přisunul blíž, a i když se snažil být potichu, nijak se nepokoušel skrýt. A přesto si ho nikdo nevšiml. Byl taky tak hloupý, když byl v tomto světě? Tak zranitelný vůči všemu, co ani přísně vzato nebylo léčkou? Nejspíš byl a už se nedivil, že jím Roland zpočátku pohrdal.

„Já… já poslouchám.“

„Máš něco, co pan Balazar chce tak moc, jako ty chceš svého Odyssea. A i když tyhle knížky v prosklené knihovně jsou technicky vzato na prodej, vsadím se, že jich prodáš zatraceně málo, protože ty se prostě… nedokážeš s nimi rozloučit. Stejně jako se nedokážeš rozloučit s tou prázdnou parcelou. Takže se stane tohle. George naleje benzín na tuhle knížku s číslovkou 7500 a já ji zapálím. Potom vezmu další knížku z té tvé pokladničky a požádám tě o ústní závazek, že prodáš ten pozemek společnosti Sombra v pravé poledne patnáctého července. Chápeš?“

„Já –“

„Jestli mi dáš ten ústní závazek, tato schůzka skončí. Jestli mi ten ústní závazek nedáš, spálím druhou knížku. Potom třetí. Potom čtvrtou. A potom, pane, jsem přesvědčen, že můj společník zřejmě ztratí trpělivost.“

„To máš sakra recht,“ pronesl George Biondi. Eddie už byl skoro tak blízko, že kdyby se natáhl, mohl by se Raťafáka dotknout, ale oni ho stále neviděli.

„V tom případě myslím nalijeme benzín do té prosklené knihovničky a všechny cenné knížky za-“

Jack Andolini konečně zachytil koutkem oka jakýsi pohyb. Podíval se za levé rameno svého parťáka a uviděl mladého muže s oříškově hnědýma očima, které na něho hleděly z dotmava opáleného obličeje. Muž držel v ruce cosi, co vypadalo jako maketa nejstaršího a největšího revolveru na světě. Musela to být maketa.

„Kdo sakra –“ začal Jack.

Než se dostal dál, obličej Eddieho Deana, už tak pěkný, se rozzářil spokojeností a dobrou náladou a tím přímo zkrásněl. „George!“ vykřikl jako člověk, který zdraví svého nejstaršího, nejmilejšího přítele po dlouhém odloučení. „George Biondi! Páni, ty máš pořád ten největší raťafák na tomhle břehu Hudsonu! Rád tě vidím, chlape!“

V lidském zvířeti je zabudovaný jistý obvod, jenž nás donutí odpovídat cizincům, kteří nás osloví jménem. Když je oslovení přátelské, jsme přímo nuceni reagovat podobně. Bez ohledu na situaci, v jaké se tu ocitali, George „Raťafák“ Biondi se otočil za hlasem, který ho pozdravil tak radostně a důvěrně, s náznakem úsměvu na tváři. Ten úsměv stále ještě svítil, když ho Eddie prudce udeřil pažbou Rolandovy pistole. Andolini měl ostrý zrak, ale zahlédl sotva víc než rozmazaný pruh, když pažba třikrát dopadla, poprvé mezi Biondiho oči, podruhé nad jeho pravé oko, potřetí do jamky pravého spánku. První dvě rány provázelo duté zadunění. Poslední rána jenom měkce, nechutně mlaskla. Biondi se sesypal jako poštovní pytel, oči obrátil v sloup, až se ukázala bělma, a rty se neklidně našpulily, takže připomínal mimino, které chce nakojit. Sklenice mu vyklouzla z povolených prstů, dopadla na betonovou podlahu a rozbila se. Pach benzínu najednou zesílil, dusivé výpary zhoustly.

Eddie nedal Biondiho parťákovi čas, aby reagoval. Zatímco Raťafák sebou ještě cukal na podlaze v rozlitém benzínu a rozbitém skle, Eddie už byl u Andoliniho a nutil ho couvat.

7

Calvin Věž (který se narodil jako Calvin Toren) nepocítil žádnou okamžitou úlevu, neříkal si žádné Díky Bohu, jsem zachráněn. Jeho první myšlenkou bylo: Tamti byli zlí, ale tenhle nový je ještě horší.

V kalném světle skladiště se mu zdálo, že cizinec splynul se svým vlastním poskakujícím stínem a stal se zjevením tři metry vysokým. Takovým, které poulí planoucí bulvy z důlků a rozvírá tlamu plnou svítivě bílých zubů, jež vypadají skoro jako tesáky. V jedné ruce držel pistoli, která vypadala velká jako mušketa, tedy zbraň, o které se v dobrodružných povídkách ze sedmnáctého století píše jako o ohnivém stroji. Popadl Andoliniho za límec košile a klopu sportovního saka a hodil ho na zeď. Darebák vrazil bokem do skleněné knihovny a ta se převrátila. Věž vyrazil zoufalý výkřik, kterému ani jeden z mužů nevěnoval pozornost.

Balazarův člověk se pokusil prosmýknout doleva. Cizinec, muž s vyceněnými zuby a vlasy staženými do ohonu, ho chvíli nechal, pak ho povalil, vrhl se na něj a kolenem se mu opřel o hrudník. Strčil mu ústí té muškety, toho stroje, do měkkého místečka pod bradou. Zločinec mrskal hlavou, snažil se pistole zbavit. Ale cizinec ji jenom zabořil hlouběji.

Zdušeným hlasem, který jako by patřil kreslenému kačerovi, řekl Balazarův ostrý hoch: „Nechtěj mě rozesmát, vole – to není opravdová bouchačka.“

Cizinec – ten, který snad splynul s vlastním stínem a proměnil se v obra – odtáhl ohnivý stroj od mizerovy brady, natáhl palcem kohoutek a namířil do hlubin skladiště. Věž otevřel ústa, aby něco řekl, bůh ví co, ale než se vzmohl na jediné slovo, ohlušivě to třesklo, jako když se metr a půl od nešťastného vojína vypálí z houfnice. Z ústí stroje vyšlehl jasně žlutý plamen. Vzápětí bylo ústí znovu pod darebákovou bradou.

„Co si myslíš teď, Jacku?“ funěl cizinec. „Pořád tvrdíš, že je to rekvizita? Povím ti, co si myslím já: příště, až tu spoušť zmáčknu, ti mozek odletí až do Hobokenu.“

8

Eddie uviděl v očích Jacka Andoliniho strach, ale žádnou paniku. To ho nepřekvapilo. Byl to Jack Andolini, kdo ho popadl za límec po té nevydařené kokainové pochůzce z Nassau. Dnes byl mladší – o deset let –, ale o nic hezčí. Andolini, kterému kdysi velký mudrc a zasloužilý feťák Henry Dean přezdíval Starý hnusák, měl vypouklé čelo jeskynního muže a k tomu vhodnou lidoopskou vyčnívající čelist. Ruce měl tak obrovské, že vypadaly jako karikatura. Z kloubů prstů mu trčely chlupy. Vypadal stejně dementně jako ošklivě, ale hloupý zdaleka nebyl. Hlupáci se nevypracují až na druhé pobočníky u lidí jako Enrico Balazar. A i když tím pobočníkem Jack možná zatím v této době nebyl, do roku 1986 jím bude, až se Eddie bude vracet na letiště JFK s bolivijským práškem za dvě stě táců pod košilí. V tamtom světě, v tamtom kde a kdy, se Andolini stal pro II Rocheho polním maršálem. V tomto kde a kdy byla podle Eddieho velká šance, že Jack půjde předčasně do důchodu. Ve všech oborech. Ledaže by Jack poslouchal jako

hodinky.

Eddie zabořil hlaveň hlouběji Andolinimu pod bradu. Pach benzínu a střelného prachu čpěl ve vzduchu, na chvíli přerazil i pach knih. Někde ve stínech zlostně zasyčel Sergio, krámský kocour. Sergio zjevně neschvaloval ve svém hájemství hlasité zvuky.

Andolini sebou škubl a trhl hlavou doleva. „Ne, kámo… to pálí!“

„Ne tak moc jako tam, kde se za pět minut octneš,“ utěšoval ho Eddie. „Pokud mě nebudeš poslouchat, Jacku. Tvoje šance, že vyvázneš, jsou chabé, ale na tak docela ztracené. Budeš poslouchat?“

„Neznám tě. Jak to, že nás znáš?“

Eddie vytáhl pistoli zpod Hnusákovy brady a uviděl červený kroužek tam, kam se tiskla hlaveň Rolandova revolveru. Co kdybych ti řekl, že podle tvého ka se setkáme znovu, ode dneška za deset let? A že tě sežerou humroidi? Že začnou tvýma nohama v sandálech od Gucciho a pak se propracujou nahoru? Andolini by mu samozřejmě nevěřil, stejně jako nevěřil, že Rolandův velký starý revolver bude fungovat, dokud mu to Eddie nepředvedl. A možná že v této dráze pravděpodobnosti – na této úrovni Věže – Andoliniho nakonec humroidi nesežerou. Protože tento svět se lišil od všech ostatních. Toto bylo devatenácté patro Temné věže. Eddie to cítil. Později o tom bude Eddie přemítat, ale teď ne. V této chvíli bylo pouhé přemýšlení velmi obtížné. V této chvíli pouze toužil zabít oba ty chlapy, potom zamířit do Brooklynu a vyřádit se na zbytku Balazarova tet. Eddie poklepal hlavní revolveru o vystupující lícní kost Andoliniho. Musel se ovládat, aby nezačal to ohavné hovado rovnou zpracovávat, a Andolini to viděl. Zamžikal a olízl si rty. Eddie se mu stále opíral kolenem o hrudník. Eddie cítil, jak se mu zvedá a klesá jako měchy.

„Neodpověděl jsi mi na otázku,“ řekl Eddie. „Naopak jsi mi odpověděl vlastní otázkou. Až to příště uděláš, Jacku, rozbiju ti hlavní téhle pistole obličej. Potom ti ustřelím jedno jabko v koleni a udělám z tebe doživotního tajtrlíka. Můžu ti odstřelit spoustu součástek a pořád budeš schopnej mluvit. A nehraj na mě blbýho. Ty nejsi blbej – jenom možná v tom, jakýho sis vybral zaměstnavatele – a já to vím. Takže dovol, abych se zeptal znovu: budeš mě poslouchat?“

„Mám na vybranou?“

Stejnou ohromující rychlostí jako předtím Eddie praštil Rolandovou pistolí Andoliniho do obličeje. Ostře to křuplo, protože mu zlomil lícní kost. Z pravé nosní dírky, která Eddiemu připadala veliká jako silniční tunel v Queensu, mu začala téct krev. Andolini vykřikl bolestí, Věž leknutím.

Eddie zastrčil ústí pistole znovu do Andoliniho měkkého důlku pod bradou. Aniž od něho odvrátil pohled, řekl Eddie: „Dejte pozor na toho druhého, pane Věži. Jestli se začne hýbat, dejte mi vědět.“

„Kdo jste?“ skoro zaskučel Věž.

„Přítel. Jediný, který vám zbyl, aby vám zachránil kůži. Tak ho hlídejte a nechte mě pracovat.“

„Do–dobře.“

Eddie Dean se znovu plně soustředil na Andoliniho. „George jsem poslal do limbu, protože George je tupec. I kdyby dokázal doručit vzkaz, který potřebuju doručit, nevěřil by mu. A jak může člověk přesvědčit jiné o něčem, čemu sám nevěří?“

„To máš pravdu,“ řekl Andolini. Hleděl vzhůru na Eddieho s jakýmsi hrůzyplným úžasem, možná konečně pochopil, kdo je ten cizinec s pistolí doopravdy. Koho v Eddiem viděl Roland hned od začátku, ještě když byl Eddie Dean jenom usmrkaný feťák, rozklepaná troska s absťákem. Jack Andolini se díval na pistolníka.

„To si piš, že mám,“ souhlasil Eddie. „A tady je vzkaz, který doručíš: Věž je mimo dosah.“

Jack zavrtěl hlavou. „Nerozumíš tomu. Věž má něco, co někdo chce. Můj šéf souhlasil, že to získá. Slíbil to. A můj šéf vždycky –“

„Vždycky dodržuje slib, já vím,“ dořekl Eddie. „Jenomže tentokrát to nedokáže a nebude to jeho chyba. Protože pan Věž se rozhodl, že tu prázdnou parcelu kousek dál v ulici neprodá společnosti Sombra. Prodá ji… hm… společnosti Tet. Rozumíš?“

„Pane, já vás neznám, ale znám svýho šéfa. Ten nepřestane.“

„Ale přestane. Protože Věž nebude mít už nic na prodej. Parcela už nebude jeho. A teď natáhni uši, Jacku. Poslouchej ka-me, ne ka-mai.“ Moudře, ne hloupě.

Eddie se shýbl. Jack na něj hleděl jako uhranutý těma vypouklýma očima – oříškově hnědými duhovkami, krvavým bělmem – a divoce rozšklebenými ústy, které byly u jeho úst tak blízko, že by se mohli políbit.

„Pan Calvin Věž se dostal pod ochranu lidí, kteří jsou mocnější a bezohlednější, než si umíš představit, Jacku. Lidí, vedle kterých II Roche vypadá jako květinový hipický dobráček ve Woodstocku. Musíš ho přesvědčit, že když bude dál Calvina Věže obtěžovat, nic tím nezíská a všechno ztratí.“

„Já nemůžu –“

„A pokud jde o tebe, pamatuj, že na tomto muži je znamení Gileadu. Jestli se ho ještě někdy dotkneš – jestli třeba jenom znovu vkročíš do jeho obchodu –, přijdu do Brooklynu a zabiju ti manželku a děti. Potom vyhledám tvoji matku a otce, a zabiju je taky. Potom zabiju sestry tvý matky a bratry tvýho otce. Potom zabiju tvoje prarodiče, jestli jsou pořád naživu. Tebe si nechám nakonec. Věříš mi?“

Jack Andolini dál zíral do toho obličeje nad sebou – do těch krví podlitých očí, vyceněných úst – ale teď v něm narůstala hrůza. Pravda byla, že věřil. I když netušil, kdo ten cizinec, který věděl spoustu o Balazarovi a jeho současném obchodu, je. O tom současném obchodu možná věděl víc než sám Andolini.

„Je nás víc,“ varoval ho Eddie, „a všichni máme na starosti jedno: ochranu…“ už skoro řekl ochranu růže, „… ochranu Calvina Věže. Budeme to tady hlídat, budeme hlídat Věže, budeme hlídat Věžový přátele – lidi jako je Deepneau.“ Eddie viděl, že Andolini překvapeně zamžikal, a pocítil uspokojení. „Každého, kdo sem přijde a třeba jenom zvedne na Věže hlas, tomu zabijeme celou rodinu a potom i je samotné. To platí pro George, pro Cimiho Dretta, pro Tickse Postina… a taky pro tvýho bráchu Claudia.“

Andolini při každém jménu vytřeštil oči o něco víc a pak je při jménu svého bratra prudce zavřel. Eddie si pomyslel, že snad konečně pochopil. Jestli Andolini dokáže Balazara přesvědčit, to byla jiná věc. Ale svým způsobem na tom nezáleží, pomyslel si chladně. Jakmile nám Věž tu parcelu prodá, vlastně nebude záležet na tom, co mu provedou, že?

„Jak to, že toho tolik víte?“ zeptal se Andolini.

„Na tom nesejde. Prostě vyřídíš ten vzkaz. Povíš Balazarovi, aby vyřídil svým přátelům v Sombře, že ta parcela už není na prodej. Pro ně ne.

A povíš mu, že Věž je teď pod ochranou lidí z Gileadu, kteří jsou tvrdej kalibr.“

„Tvrdej –?“

„Prostě lidi, který jsou nebezpečnější, než s jakýma měl Balazar zatím co dělat,“ řekl Eddie, „včetně lidí ze společnosti Sombra. Vyřiď mu, že jestli nedá pokoj, bude v Brooklynu dost mrtvol, aby zaplnily náměstí Grand Anny. A spousta z nich budou ženy a děti. Přesvědčíš ho.“

„Já… chlape, budu se snažit.“

Eddie vstal, ucouvl. V loužích benzínu a mezi střepy se začal vrtět George Biondi a cosi mumlal. Eddie kývl na Jacka hlavní Rolandovy pistole a řekl mu, aby vstal.

„Měl by ses snažit ze všech sil,“ poradil mu.

9

Věž jim oběma nalil šálek černé kávy, ale tu svou nemohl vypít. Ruce se mu hrozně třásly. Když ho tak Eddie pozoroval, jak to několikrát zkouší (a při tom vzpomínal na tu postavu pyrotechnika z UXB, který ztratil nervy), se mu Věže zželelo a přelil si půlku Věžovy kávy do svého šálku.

„Zkuste to teď,“ řekl a přistrčil šálek do půlky nalitý zase ke knihkupci. Věž už měl brýle na nose, ale jedna postranice byla zkroucená a brýle seděly na obličeji nakřivo. Navíc se mu přes levou čočku táhla prasklina jako blesk. Oba muži byli u mramorového pultu, Věž za ním, Eddie usazený na stoličce. Věž přinesl s sebou knížku, kterou Andolini hrozil spálit, a položil ji vedle kávovaru. Jako by ji nemohl spustit z očí.

Věž zvedl šálek roztřesenou rukou (bez prstenů, jak si Eddie všiml – neměl prsten ani najedná ruce) a upil. Eddie nechápal, jako může někdo takovou břečku bez chuti pít dobrovolně jen černou. Pokud se Eddieho týkalo, skutečnou chuť jí dodávalo teprve kondenzované mléko. Po řadě měsíců, které strávil v Rolandově světě (nebo možná proletěly celé roky) chutnalo jako hustá smetana.

„Lepší?“ zeptal se Eddie.

„Ano.“ Věž se podíval z okna, jako by čekal, že se šedé auto, které před deseti minutami odrazilo a odjelo, vrátí. Potom se podíval znovu na Eddieho. Pořád se toho mladíka bál, ale nakonec ta nejhorší hrůza opadla, když Eddie zastrčil mohutnou pistoli zase do vaku, kterému říkal „přítelův pytel na lup“. Vak byl vyrobený z ošoupané nebarvené kůže, u horního okraje uzavřený tkanicí, nikoli zipem. Calvinu Věžovi připadalo, že ten mládenec kromě té obrovité bouchačky uložil do svého vaku zároveň i děsivější stránky své osobnosti. To bylo dobré, protože to umožňovalo Věžovi věřit, že ten kluk blufoval, když tomu darebákovi vyhrožoval, že mu vybije celou rodinu a potom i je samotné.

„Kde je dnes váš kámoš Deepneau?“ zeptal se Eddie.

„Na onkologii. Před dvěma lety si Aaron všiml, že se v míse objevuje krev, když se vykadil. Kdyby byl mladší, pomyslí si ‚zatracené hemeroidy’ a koupí si tubu Přípravku H. Ale když je vám sedmdesát, čekáte to nejhorší. V jeho případě to bylo zlé, ale ne strašné. Rakovina postupuje pomaleji, když jste v jeho věku, dokonce i tahle choroba stárne. Je to divné pomyšlení, viďte? A tak to prostě připekli radiací a řekli, že je to pryč, ale Aaron tvrdí, že rakovina se nesmí spustit z očí. Chodí tam každé tři měsíce a dneska je tam taky. Jsem rád. Je to sice starej kokuh, ale pořád horká hlava.“

Měl bych Aarona Deepneaua představit Jamiemu Jaffordsovi, napadlo Eddieho. Hráli by místo šachů hrady a vzpomínali na časy Kozlího měsíce.

Věž se mezitím smutně usmíval. Upravil si brýle na obličeji. Chvilku držely rovně a potom se zase sesunuly. Ten křivý posez byl kdoví proč horší než prasklina, Věž vypadal trochu šíleně a zároveň zranitelně. „Je to horká hlava a já jsem zbabělec. Možná proto jsme přátelé – každý máme to, co tomu druhému chybí, takže se pěkně doplňujeme.“

„Možná jste na sebe trochu tvrdý,“ poznamenal Eddie.

„Neřekl bych. Můj analytik říká, že každý, kdo chce vědět, co vznikne z dětí dominantního otce a submisivní matky, by měl studovat moji anamnézu. Také říká –“

„Prosím za prominutí, Calvine, ale na vašeho analytika zvysoka kašlu. Podržel jste si pořád tu parcelu tady v ulici a to mi stačí.“

„To není moje zásluha,“ řekl Calvin Věž zachmuřeně. „Je to jako s tímhle –“ zvedl knížku, kterou položil vedle kávovaru, „a s těmi ostatními, které chtěl spálit. Já mám prostě problém s tím, když mám něco pustit. Když mi první manželka oznámila, že se chce rozvést, a já se zeptal proč, odpověděla: ‚Protože když jsem si tě brala, nerozuměla jsem tomu. Myslela jsem, že jsi chlap. Ukázalo se, že akorát syslíš.’“

„Ta parcela je něco jiného než knihy,“ namítl Eddie.

„Opravdu? Opravdu si to myslíte?“ Věž na něho hleděl jako očarovaný. Když zvedl šálek kávy, Eddie si s úlevou všiml, že nejhorší třas už pominul.

‚A vy ne?“

„Někdy o tom sním,“ řekl Věž. „Nebyl jsem tam od doby, kdy zbourali lahůdkářství Tommyho Grahama a já zaplatil za demolici. A za postavení plotu, samozřejmě, ten byl skoro stejně drahý jako chlapi s tou demoliční koulí. Sním, že je tam květinové pole. Pole růží. A místo aby sahalo jenom po První avenue, táhne se donekonečna. Legrační sen, že?“

Eddie si byl jist, že Calvin Věž opravdu měl takové sny, ale měl zároveň pocit, že v těch očích skrytých za prasklými křivými brýlemi vidí ještě něco. Napadlo ho, že Věž nastrkuje tento sen, aby Eddie nedohlédl na ty ostatní.

„Legrační,“ souhlasil Eddie. „Myslím, že byste mi měl nalít další hrnek toho bahna, prosím. Musíme si sednout k

poradě.“

Věž se usmíval a znovu zvedl knížku, kterou Andolini hodlal uškvařit. „Porada. O takových věcech se v tomhle mluví pořád.“

„Opravdu?“

„Mhm.“

Eddie natáhl ruku. „Dovolte, ať se podívám.“

Věž nejdřív zaváhal a Eddie viděl, že se obličej knihkupce na okamžik svírá v zoufalé změti pocitů.

„Ale no tak, Cale, já si s tím zadek nevytřu.“

„Ne. Jistěže ne. Promiňte.“ A v té chvíli opravdu Věž vypadal, že je mu to líto, jako alkoholik po obzvláště ničivém záchvatu opilství. „Já jenom… některé knihy jsou pro mě velmi důležité. A tato je opravdová vzácnost.“

Podal ji Eddiemu, který se podíval na přebal, a srdce se mu zastavilo.

„Copak?“ zeptal se Věž. Prudce postavil hrníček na pult. „Co se stalo?“

Eddie neodpověděl. Na přebalu knihy byl obrázek malé kruhové stavby podobné ubikaci z vlnitého plechu, jenomže byla ze dřeva a krytá borovými větvemi. Na jedné straně stál indián v kalhotách z jelenice. Neměl košili, u hrudníku držel tomahavk. V pozadí přes prérii uháněla stará parní lokomotiva, která vypouštěla k modrému nebi oblaka šedého kouře.

Knížka se jmenovala Dogan. Autorem byl Benjamin Slightman Jr.

Odněkud z veliké dálky se ho Věž ptal, jestli je mu na omdlení. Z o něco menší dálky mu Eddie odpověděl, že ne. Benjamin Slightman Jr. Jinými slovy Ben Slightman mladší. A –

Odstrčil Věžovu buclatou ruku, když se mu pokusila knihu vzít. Potom Eddie pomocí vlastního prstu spočítal písmena ve jménu autora. Samozřejmě jich bylo devatenáct.

10

Spolykal další šálek Věžový kávy, tentokrát bez smetany. Potom vzal ještě jednou do ruky knihu v plastovém obalu.

„Čím je zvláštní?“ zeptal se. „Tedy, pro mě je zvláštní tím, že někdo, koho jsem nedávno potkal, se jmenuje úplně stejně jako ten chlap, co tohle napsal. Ale –“

Eddieho něco napadlo a nalistoval zadní záložku, protože doufal, že tam bude autorova podobizna. Místo toho tam našel jen stručný, dvouřádkový životopis autora: „BENJAMIN SLIGHTMAN JR. Je rančerem v Montaně. Toto je jeho druhý román.“ Pod tím byla kresba orla a heslo: KUPUJTE VÁLEČNÉ DLUHOPISY!

„Ale čím je zvláštní pro vás? Jak to, že stojí pětasedmdesát stovek?“

Věžovi zahořely oči. Ještě před čtvrt hodinou prožíval smrtelný strach o vlastní život, ale teď by to člověk při pohledu na něho nepoznal, pomyslel si Eddie. Teď byl ve spárech své posedlosti. Roland měl svou Temnou věž, tenhle chlap své vzácné knihy.

Podržel ji tak, aby Eddie viděl přebal. „Dogan, že?“

„Ano.“

Věž otevřel knihu a ukázal na záložku přebalu, také schovaný pod plastem, kde byl stručný obsah knihy. „A tady?“

„Dogan,“ četl Eddie. „Vzrušující příběh ze starého západu o hrdinském úsilí jednoho statečného indiána o přežití. No a?“

„A teď se podívejte na tohle!“ řekl Věž vítězně a otočil na titulní stránku. Na té stálo:

Hogan
Benjamin Slightman Jr.

„Nechápu,“ řekl Eddie. „Co má být?“

Věž zakoulel očima. „Podívejte se znovu.“

„Řekněte mi rovnou, co –“

„Ne, podívejte se znovu. Trvám na tom. Radost je v objevování, pane Deane. Každý sběratel vám řekne to samé. Ať jde o známky, mince nebo knížky, radost je v objevování.“

Znovu ukázal obálku knihy a tentokrát si toho Eddie všiml. „V názvu na titulní straně je chyba, že? Dogan místo Hogan.“

Věž spokojeně přikývl. „Hogan je výraz pro indiánský domov, jak je vyobrazený vpředu. Dogan je… no, to není nic. Překlep na obálce přidává knize na ceně, ale teď… podívejte se na tohle…“

Otočil na stránku s copyrightem a podal knížku Eddiemu. Vročení bylo 1943, což samozřejmě vysvětlovalo toho orla a heslo na záložce s biografií autora. Titul knihy byl uveden jako Hogan, takže to vypadalo v pořádku. Eddie se už chystal znovu zeptat, když si toho povšiml sám.

„Vynechali u autorova jména Jr., že?“

„Ano! Ano!“ Věž skoro poskakoval radostí. „Jako by tu knížku ve skutečnosti napsal autorův otec! Vlastně, když jsem byl kdysi na bibliografickém sjezdu ve Filadelfii, vysvětlil jsem tam zvláštní situaci této knížky jednomu advokátovi, který tam přednášel o autorském právu, a on říkal, že otec Slightmana mladšího by mohl prosadit svoje autorské právo k této knize na základě prosté typografické chyby! Úžasné, nemyslíte?“

„Nepochybně,“ souhlasil Eddie a myslel na Slightmana staršího. Myslel na Slightmana mladšího. Myslel na to, jak se Jake spřátelil s malým Slightmanem, a uvažoval, proč teď z toho má tak mizerný pocit, když tu tak sedí a popíjí kávu v malé staré Calle New Yorku.

Aspoň že si vzal ten ruger, pomyslel si Eddie.

„Tím chcete říct, že tohle stačí, aby nějaká knížka nabyla na ceně?“ zeptal se Věže. „Jeden překlep na obálce, pár dalších uvnitř a zčistajasna stojí pětasedmdesát stovek?“

„Ale vůbec ne," ohradil se Věž téměř pohoršeně. „Ale pan Slightman opravdu napsal tři skvělé romány ze Západu, všechny z hlediska indiánů. Hogan je prostřední. Po válce se z něho stalo velké zvíře v Montaně – mělo to něco společného s vodou a těžařskými právy – a potom, v tom je ta ironie, ho zabila skupina indiánů. Přesněji ho skalpovali. Popíjeli před koloniálem –"

Koloniálem, který patřil Berkovi, pomyslel si Eddie. To bych mohl zaručit.

„– a pan Slightman zřejmě řekl cosi, proti čemu oni měli námitky, a … no, a pak už to jelo."

„Mají všechny vaše opravdu cenné knížky taky takový příběh?" zeptal se Eddie. „Chci říct, že na ceně získávají díky určité náhodě, nejen samotným příběhům?"

Věž se zasmál. „Mladíku, většina lidí, co sbírají vzácné knihy, je ani neotevře. Otvírání a zavírání knížky poškozuje hřbet. A poškození snižuje cenu."

„Nepřipadá vám to trochu úchylný?"

„Ale vůbec ne," řekl Věž spěšně, ale prozradily ho náhle rozpálené tváře. V koutku duše asi dával Eddiemu za pravdu. „Pokud zákazník utratí osm tisíc dolarů za podepsaný výtisk prvního vydání Hardyho Tess z d'Urbevillů, pak je naprosto rozumné, když tu knížku uloží na bezpečné místo, kde ji může každý obdivovat, ale ne na ni sahat. Pokud si ten člověk chce ten příběh přečíst, může si koupit brožované vydání."

„Vy tomu věříte," řekl Eddie fascinovaně. „Vy tomu opravdu věříte."

„Nu… ano. Knihy můžou být předměty velké hodnoty. Ta hodnota se tvoří různým způsobem. Někdy k tomu stačí autorův podpis. Jindy – jako v tomto případě – je to překlep. Někdy je to tím, že první náklad – první vydání – je nezvyklé nízký. A má z toho všeho něco společného s tím, proč jste sem přišel, pane Deane? Kvůli tomu jste chtěl… usednout k poradě?"

„Ne, to asi ne." Ale o čem s ním chtěl vlastně mluvit? Věděl to – bylo mu to dokonale jasné, když hnal Andoliniho a Biondiho ze skladiště a pak mezi dveřmi pozoroval, jak klopýtají k autu a navzájem se podpírají. Dokonce i v cynickém, sobeckém New Yorku přivábili spoustu pohledů. Oběma tekla krev a oba měli v očích stejný ohromený pohled, který vyjadřoval, Co se mi to sakra STALO? Ano, v té chvíli to bylo jasné. Ta knížka – jméno jejího autora – mu trochu popletla myšlenky. Vzal ji Věžovi z ruky a položil ji titulem dolů, aby se na ni nemusel dívat. Potom začal sbírat myšlenky.

„To první a nejdůležitější je, pane Věži, že se do patnáctého července nesmíte ukazovat v New Yorku. Protože oni se vrátí. Nejspíš to nebudou tihle konkrétní chlapci, ale jiní, které Balazar používá. A ti budou celí žhaví dát vám pořádnou lekci. Balazar je despota." Toto slovo se Eddie naučil od Susannah – tak popsala Tikytáka. „On všechno řeší tím, že to vyhrotí. Když mu dáte facku, on ji vrátí dvojnásob tvrdě. Když mu dáte do nosu, zlomí vám čelist. Vy hodíte granát, on hodí bombu."

Věž zasténal. Byl to teatrální zvuk (i když tak zřejmě nebyl myšlen) a za jiných okolností by se Eddie asi zasmál. Ale dnes ne. Kromě toho se mu vybavovalo všechno, co chtěl Věžovi říct. K tomuhle by ho mohl přesvědčit, panebože. Musí ho přesvědčit.

„Ke mně se nejspíš nedostanou. Mám práci jinde. Za sedmero řekami a sedmero horami, dalo by se říct. Vy budete mít za úkol zajistit, aby se nedostali ani k vám."

„Ale určitě… po tom, co jste právě udělal… a i kdyby vám nevěřili to s těmi ženami a dětmi…" Věžovy oči, vykulené za křivými brýlemi, prosily Eddieho, aby řekl, že opravdu nemyslel vážně to s těmi hromadami mrtvol na náměstí Grand Anny. V tomto bodě mu Eddie však nepomohl.

„Cale, poslouchejte. U lidí jako Balazar nejde o to, jestli věří nebo nevěří. Oni prostě zkoušejí, kam až můžou zajít. Vystrašil jsem Nosáče? Ne, prostě jsem ho poslal do bezvědomí. Vystrašil jsem Jacka? Ano. A vydrží mu to, protože Jack má trochu fantazie. Udělá na Balazara dojem, že jsem vystrašil Hnusáka Jacka? Ano… ale jen natolik, aby byl opatrný."

Eddie se naklonil přes pult a vážně se zahleděl na Věže.

„Já nechci zabíjet děti, jasné? To říkám na rovinu. V… no, prostě jinde, nebudeme to rozvádět, na jiném místě já a moji přátelé budeme riskovat životy, abychom děti zachránili. Ale to jsou lidské děti. Lidi jako Jack a Tricks Postino a samotný Balazar, to jsou zvířata. Dvounozí vlci. A vychovávají vlci lidské bytosti? Ne, vychovávají další vlky. Berou si vlčí samci lidské ženy? Ne, berou si vlčí samice. Takže kdybych do toho musel jít – a já bych do toho šel, kdybych musel –, řekl bych si, že se jenom zbavuju smečky vlků, až do posledního vlčete. Nic víc. A nic míň."

„Panebože, on to myslí vážně," řekl Věž. Pronesl to potichu, na jeden výdech.

„To tedy rozhodně, ale o to ani tak nejde," pokračoval Eddie. „Hlavní je, že po vás půjdou. Ne aby vás zabili, ale znovu obrátili na svou víru. Jestli zůstanete tady, Cale, myslím, že se můžete těšit přinejmenším na vážné zmrzačení. Máte kam odjet aspoň do patnáctého příštího měsíce? Máte dost peněz? Já nemám žádné, ale asi bych nějaké dokázal sehnat."

V duchu byl Eddie už v Brooklynu. Balazar si chodil za doprovodu svých strážců zahrát poker dozadu v Bernieho holičství, to věděl každý. Ve všední den se možná hrát nebude, ale vždycky tam bude někdo s nějakou hotovostí. Stačila by –

„Aaron má peníze," říkal neochotně Věž. „Nabízel mi je mockrát. Vždycky jsem odmítl. Také mě věčně nabádá, že potřebuju odjet na dovolenou. Tím asi myslí, že bych se měl uklidit před těmi mládenci, které jste zrovna vypakoval. Zajímalo by ho, co chtějí, ale neptá se. Je to horká hlava, ale džentlmen." Věž se pousmál. „Možná bychom mohli s Aaronem odjet společně, mladý pane. Koneckonců, druhou šanci už možná mít nebudeme."

Eddie si byl docela jist, že chemoterapie a ozařování udrží Aarona Deepneaua na nohou nejméně další čtyři roky, ale teď nejspíš nebyla vhodná chvíle to prozrazovat. Podíval se ke dveřím Manhattanské restaurace pro duši a uviděl další dveře. Za nimi bylo ústí jeskyně. Tam seděl jako jogín z komiksu pistolník, byla z něho však vidět pouze silueta. Eddie

uvažoval, jak dlouho už je pryč, jak dlouho Roland poslouchá to tlumené, ale stále nesnesitelné bzučení todesových zvonků.

„Bylo by Atlantic City dost daleko, co myslíte?“ zeptal se Věž ustrašeně.

Eddie Dean se při tom pomyšlení skoro otřásl. Nakrátko mu před očima vytanul obrázek dvou boubelatých ovcí – sice trochu postarších, ale pořád docela šťavnatých – přicházejících nejen ke smečce vlků, ale k celému městu vlků.

„Tam ne,“ řekl Eddie. „Kdekoli jinde, ale tam ne.“

„A co Maine nebo New Hampshire? Třeba bychom si mohli až do patnáctého července najmout chatu u jezera.“

Eddie přikývl. Byl kluk z města. Bylo pro něho těžké představit si, že by zlí hoši jeli až na sever Nové Anglie, oblékli si kostkované čepice a tlusté vesty a žvýkali paprikové sendviče a popíjeli ruffino. „To by bylo lepší,“ řekl. „A když už tam budete, mohli byste se poohlédnout po právníkovi.“

Věž vybuchl smíchy. Eddie se na něho díval, hlavu nakloněnou, a také se trochu usmíval. Vždycky se mu líbilo, když dokázal někoho rozesmát, ale ještě lepší bylo, když věděl, čemu se sakra smějí.

„Promiňte,“ omluvil se Věž po chvilce. „Jde o to, že Aaron byl právník. Jeho sestra a dva bratři, všichni jsou mladší, pořád ještě jsou právníci. Rádi se chlubí, že mají na dopisech nejunikátnější hlavičku v New Yorku, možná v celých Spojených státech. Stojí tam prostě DEEPNEAU.“

„Tím se všechno pěkně urychlí,“ řekl Eddie. „Chci, aby vám pan Deepneau sepsal smlouvu, zatímco budete na prázdninách v Nové Anglii –“

„Budeme se schovávat v Nové Anglii,“ opravil ho Věž. Najednou se zakabonil. „Zalezeme tam do díry.“

„Říkejte si tomu, jak chcete,“ řekl Eddie, „ale ať vám ty papíry sepíše. Prodáte tu parcelu mně a mým přátelům. Společnosti Tet. Pro začátek dostanete jenom jeden dolar, ale můžu vám skoro zaručit, že nakonec dostanete spravedlivou tržní hodnotu.“

Chtěl toho říct ještě daleko víc, ale zarazil se. Když natahoval ruku po té knížce, Dogan nebo Hogan nebo jak se vlastně jmenovala, Věž se zatvářil zoufale neochotně. Ten výraz byl nepříjemně podbarvený spodním proudem hlouposti… a ne moc hluboko ukrytým. Ach bože, on se kvůli tomu se mnou bude hádat. Po tom všem, co se stalo, on se bude dohadovat. A proč? Protože on fakticky jenom syslí.

„Můžete mi důvěřovat, Cale,“ řekl, i když věděl, že o důvěru tu ani nejde. „Já vám to zaručuju. Slyšte mě. Slyšte mě, to žádám.“

„Nevím, co jste zač. Přijdete sem rovnou z ulice –“

„– a zachráním vám život, na to nezapomínejte.“

Věž nasadil nepřístupný a tvrdohlavý výraz. „Nechtěli mě zabít. Sám jste to říkal.“

„Ale spálili by vám oblíbené knížky. Ty nejcennější.“

„Ty nejcennější ne. A taky mohli blufovat.“

Eddie se zhluboka nadechl a zase vydechl, doufal, že jeho náhlá touha natáhnout se přes pult a zabořit prsty Věžovi do tlustého krku pomine nebo aspoň zeslábne. Připomněl si, že kdyby Věž nebyl tvrdohlavý, nejspíš by pozemek dávno Sombře prodal. Růže by byla zahrnuta zeminou. A Temná věž? Eddie si představoval, že až růže zahyne, Temná věž prostě spadne jako babylonská věž, když jí měl Bůh plné zuby a luskl prstem. Žádné otálení další stovku nebo tisíc let, než stroje udržující Paprsky zhasnou. Jen popel a popel, všichni se obrátíme v popel. A potom? Sláva Karmínovému králi, pánu todesové temnoty.

„Cale, jestli tu parcelu prodáte mně a mým přátelům, jste z háčku dole. A nejen to, nakonec budete mít dost peněz, abyste vedl ten svůj krámek až do konce života.“ Najednou ho něco napadlo. „Hele, znáte společnost Holmes Dental?“

Věž se usmál. „A kdo ne? Používám jejich zubní nitě. A taky zubní pastu. Zkoušel jsem ústní vodu, ale ta je moc silná. Proč se ptáte?“

„Protože Odetta Holmesová je moje manželka. Možná vypadám jako Ošklivý žabák, ale ve skutečnosti jsem Kouzelný princ, sakra.“

Věž dlouho mlčel. Eddie ovládal svou netrpělivost a nechal ho přemýšlet. Nakonec Věž řekl: „Myslíte si, že jsem pošetilý. Že jsem jako Silas Marner, nebo ještě hůř, Ebenezer Scrooge.“

Eddie netušil, kdo je to Silas Marner, ale pochopil, co má Věž na mysli z kontextu diskuse. „Řekněme to takhle,“ začal. „Po tom, co jste zrovna prodělal, jste příliš chytrý na to, abyste nepoznal, co je ve vašem nejlepším zájmu.“

„Mám pocit, že bych vám měl povědět, že to není jenom bezhlavá lakomost, ale taky jistá opatrnost. Vím, že ten kousek New Yorku je cenný, každý kousek Manhattanu je cenný, ale není to jenom tím. Vzadu mám sejf. Něco v něm je. Něco možná ještě cennějšího než můj Odysseus.“

„Tak proč to nemáte v bezpečnostní schránce v bance?“

„Protože to má být tady,“ odpověděl Věž. „Vždycky to bylo tady. Možná to čekalo na vás nebo na někoho jako vy. Kdysi, pane Deane, mojí rodině patřila skoro celá Želví zátoka a… no, počkejte. Počkáte tu?“

„Ano,“ přisvědčil Eddie.

Co mu zbývalo?

11

Když Věž odešel, slezl Eddie ze stoličky a došel ke dveřím, které viděl jen on. Podíval se do nich. Vzdáleně slyšel zvonky. Jasněji uslyšel svou matku. „Proč odtud nevypadneš?“ zavolala bolestínsky. „Všechno jenom zhoršíš, Eddie – jako vždycky.“

To je máma, pomyslel si a zavolal pistolníkovo jméno.

Roland vytáhl z jednoho ucha náboj. Eddie si všiml, jak podivně nemotorně si počíná – jako by místo ruky měl tlapu, tak měl ztuhlé prsty – ale teď neměl čas o tom přemýšlet.

„Jak to jde?“ zavolal Eddie.

„Je to dobré. A ty?“

„Jo, ale… Rolande, nemůžeš sem přijít? Možná budu potřebovat trochu pomoct.“

Roland se zamyslel, pak zavrtěl hlavou. „Krabice by se pak mohla zavřít. Nejspíš by se opravdu zavřela. Pak by se zavřely dveře. A my bychom uvázli na druhé straně.“

„Nemůžeš ten krám zajistit nějakým kamenem nebo kostí?“

„Ne,“ řekl Roland. „To by nešlo. Koule je mocná.“ A dává ti pořádně zabrat, pomyslel si Eddie. Roland vypadal v tváři strhané, jako když v něm pracoval humroidí jed. „Dobře,“ řekl.

„Pospěš si, jak to jenom jde.“

„Jistě.“

12

Když se otočil, Věž se na něho potměšile díval. „S kým jste to mluvil?“

Eddie ustoupil a ukázal na dveře. „Vidíte tam něco, sai?“

Calvin Věž se podíval, už chtěl zavrtět hlavou, potom se zahleděl důkladněji. „Takové tetelení,“ řekl nakonec. „Jako horký vzduch nad spalovačem. Kdo je tam? Co je tam?“

„Prozatím řekněme, že nikdo. Co to máte v ruce?“

Věž předmět zvedl do výšky. Byla to jakási obálka, velmi stará. Ozdobným písmem jako z mědirytiny byla napsána slova Stefan Toren a Odkaz. Pod tím, pečlivě vyvedené starobylým inkoustem, byly stejné znaky jako na dveřích a krabici: . Teď se snad konečně někam dostaneme, pomyslel si Eddie.

„V této obálce byla kdysi poslední vůle mého prapraprapraděda,“ řekl Calvin Věž. „Měla datum 19. března 1846. Teď v ní není nic, jenom kousek papíru, na kterém je napsané jméno. Jestli mi dokážete říct, co je to za jméno, mladíku, udělám, co po mně chcete.“

A tak jsme znovu u další hádanky, zadumal se Eddie. Jenomže tentokrát na odpovědi nezávisí čtyři životy, ale veškeré jsoucno.

Díky bohu, že tahle je lehká, pomyslel si.

„Deschain,“ odpověděl Eddie. „Vlastní jméno bude buď Roland, tak se jmenuje můj dinh, nebo Steven, tak se jmenoval jeho otec.“

Zdálo se, že Calvinu Věžovi vyprchala z tváře veškerá krev. Eddie netušil, jak se ten muž dokáže udržet na nohou. „Můj ty Bože na nebesích,“ zašeptal.

Roztřesenými prsty vytáhl z obálky prastarý a křehký papírek, cestovatele v čase, který proputoval sto třicet jeden rok až do tohoto kde a kdy. Byl přeložený. Věž ho rozevřel a položil na pult, kde si mohli oba přečíst slova, která napsal Stefan Toren stejnou pevnou rukou mědirytce:

13

Pustili se do dalšího hovoru, tentokrát patnáctiminutového a Eddie se domníval, že aspoň něco z něho bylo důležité, ale to hlavní bylo vyřešeno, jakmile pověděl Věžovi jméno, které jeho třikrát praděd napsal na proužek papíru čtrnáct let předtím, než začala Občanská válka.

To, co Eddie zjistil o Věžovi během jejich porady, bylo k uzoufání. Choval k tomu muži jistou úctu (jako ke každému člověku, který dokáže vzdorovat Balazarovým pochopům víc než dvacet vteřin), ale moc se mu nelíbil. Měl v sobě cosi tvrdohlavého a hloupého. Eddie si myslel, že mu to nasadil do hlavy a možná i podporoval ten analytik, který mu vykládal o tom, jak se musí umět postarat sám o sebe, jak musí být kapitánem vlastní lodi, autorem vlastního osudu, respektovat vlastní touhy a všechny ty kecy. Všechna ta kódová slovíčka a výrazy, které znamenaly, že je naprosto v pořádku být sobeckým hajzlem. Že je to dokonce ušlechtilé. Když Věž řekl Eddiemu, že Aaron Deepneau je jeho jediný přítel, Eddieho to nepřekvapilo. Překvapilo ho, že Věž má vůbec nějaké přátele. Takový člověk by nikdy nemohl být v ka-tet a Eddieho zneklidnilo poznání, že jejich osudy jsou tak těsně svázány.

Budeš prostě muset důvěřovat ka. K tomu přece ka je, ne?

Jistěže bylo, ale Eddiemu se to nemuselo líbit.

14

Eddie se zeptal, jestli má Věž prsten s Ex Liveris. Věž vypadal zmateně, pak se zasmál a řekl Eddiemu, že určitě myslí Ex Libris. Hmátl do jedné police, našel knížku a ukázal kartičku vpředu. Eddie přikývl.

„Ne,“ řekl Věž. „Ale taková věcička by se přesně hodila pro člověka, jako jsem já, že?“ Se zájmem se podíval na Eddieho. „Proč se ptáte?“

Ale Eddiemu se v této chvíli nechtělo pouštět do výkladů o Věžově budoucí odpovědnosti za záchranu muže, který v této chvíli zkoumal skryté silnice mnohých Amerik. Nechtěl dál pokoušet zdravý rozum toho muže a musel se také vrátit nenalezenými dveřmi dřív, než Černá třináctka Rolanda udolá.

„Jen tak. Ale jestli nějaký uvidíte, měl byste si ho vzít. Zbývá ještě jedna věc, a půjdu.“

„Jaká?“

„Chci, abyste mi slíbil, že jakmile odejdu já, odejdete vy.“

Věž se začal znovu ošívat. Tuto jeho vlastnost by Eddie začal vyloženě nenávidět, kdyby s ním musel trávit víc času. „No… po pravdě řečeno, nevím, jestli to jde. Takhle vpodvečer mám vždycky nejvíc práce… lidé spíš zajdou do krámu, když mají po práci… a přijde pan Brice podívat se na první vydání Neklidného ovzduší od Irwina Shawa, to je román o rádiu a McCarthyho době… Budu muset aspoň prolistovat svůj kalendář kvůli schůzkám a…“

Mlel dál a nabíral stále větší ráži, jak se dostával ke stále větším trivialitám.

Eddie řekl velmi mírně: „Máte rád svoje koule, Calvine? Třeba jsou na vás závislé stejně jako vy na nich?“

Věž, který zrovna uvažoval, kdo bude krmit Sergia, když to tu prostě sbalí a uteče, se zarazil a zmateně se na něho podíval, jako by v životě toto prosté slovo neslyšel.

Eddie nabádavě kývl hlavou. „Kulky. Pytlík. Vejce. Cojones. Sperma–banka. Vaše varlata."

„Nechápu, co –"

Eddie už dopil kávu. Nalil si do šálku smetanu a vypil ji místo kávy. Moc mu chutnala. „Řekl jsem vám, že jestli tu zůstanete, můžete se těšit na vážné zmrzačení. Přesně tohle jsem měl na mysli. Tím nejspíš začnou, vašimi koulemi. Aby vám uštědřili lekci. A kdy se to stane, to záleží hlavně na hustotě dopravy."

„Dopravy." Věž to opakoval bez jakéhokoli výrazu.

„Správně," souhlasil Eddie a usrkával kávovou smetanu, jako by to byl kalíšek brandy. „V podstatě na tom, jak dlouho bude trvat Jackovi Andolinimu zajet do Brooklynu, a potom, jak dlouho bude trvat Balazarovi, než naloží nějakou starou dodávku nebo nákladák chlapama, kteří se sem vrátí. Doufám, že Jack je příliš oblbnutý na to, aby ho napadlo zatelefonovat. Myslel jste si, že Balazar počká do zítřka? Svolá mozkový trust mládenců, jako je Kevin Blake a Cimi Dretto, aby o tom podiskutovali?" Eddie zvedl nejdřív jeden prst a potom druhý. Pod nehty měl prach z jiného světa. „Za prvé, oni nemají mozky. Za druhé, Balazar jim nedůvěřuje.

Ale udělá to, Cale, co dělá každý úspěšný despota: zareaguje okamžitě, rychle jako blesk. Dopravní špička je trochu zdrží, ale jestli tu zůstanete do šesti, nejdýl do půl sedmé, můžete se s kulkama rozloučit. Ušmiknou je nožem, ránu kauterizují takovou tou malou letlampou, třeba Bernz-O-Matikem –"

„Nechte toho," ozval se Věž. Už nebyl bílý, ale zelený. „Půjdu do hotelu ve Village. Některé jsou laciné a vaří tam spisovatelům a umělcům na dluh, jsou to nehezké pokoje, ale ne zas tak špatné. Zavolám Aaronovi a zítra ráno vyjedeme na sever."

„Prima, ale nejdřív si musíte vybrat městečko, kam pojedete," řekl Eddie. „Protože já nebo některý z mých přátel s vámi možná budeme potřebovat navázat spojení."

„A jak to mám udělat? Já vůbec neznám městečka v Nové Anglii severně od Westportu v Connecticutu!"

„Tak až se dostanete do hotelu ve Village, vyřídíte to telefonem," řekl Eddie. „Vyberete si městečko a zítra ráno, než odjedete z New Yorku, pošlete svého kámoše Aarona k té parcele. Ať napíše na ten laťový plot směrovací číslo." Eddieho napadlo něco nepříjemného. „Doufám, že už máte směrovací čísla, co? Už je vynalezli?"

Věž se na něho podíval jako na blázna. „Samozřejmě že ano."

„Fajn. Tak ať to napíše na plot u Čtyřicáté šesté, až tam, kde plot končí. Rozumíte?"

„Ano, ale –"

„Zítra ráno ještě nebudou hlídat váš obchod – budou předpokládat, že jste dost chytrý a utekl –, ale kdyby ano, nebudou hlídat parcelu, a kdyby hlídali i parcelu, budou stát na straně u Druhé avenue. A kdyby hlídali u Čtyřicáté šesté, budou se dívat po vás, ne po něm."

Věž se usmíval tak trochu proti své vůli. Eddie se uvolnil a také se usmál. „Ale… co když se budou dívat i po Aaronovi?"

„Ať si obleče nějaké šaty, které normálně nenosí. Jestli je džínovej, ať si vezme oblek. Jestli je oblekovej –"

„Vezme si džíny."

„Správně. A sluneční brýle by se taky hodily, pokud tedy nebude zataženo, to by vypadal divně. Ať si na to vezme černý fix. Řekněte mu, že to nemusí být kdovíjaké umělecké dílo. Ať prostě přijde k plotu, jako by si chtěl přečíst některý plakát. Potom napíše číslo a odejde. A povězte mu, aby to proboha neposral."

„Ale jak nás najdete, když budete mít jenom směrovací číslo?"

Eddie si vzpomněl na Berku a na jejich poradu s folken, když vysedávali na verandě v houpacích židlích. A nechávali každého, kdo chtěl, aby se na ně podíval a položil otázku.

„Půjdete do místního obchodu se smíšeným zbožím. Dáte se tam do řeči a řeknete každému, koho to bude zajímat, že jste přijeli do města psát knížku nebo malovat obrázky košů na humry. Najdu vás."

„Dobře," řekl Věž. „Je to dobrý plán. Umíte to dobře, mladíku."

Jsem k tomu stvořený, pomyslel si Eddie, ale nahlas to neřekl. Vyslovil něco jiného. „Musím už jít. Zůstal jsem tak dlouho, jak to šlo."

„Je tu ještě jedna věc, se kterou mi musíte pomoct, než odejdete," řekl Věž a vysvětlil, co má na mysli.

Eddie vytřeštil oči. Když Věž domluvil – netrvalo to dlouho –, Eddie vybuchl: „Á, děláte si prdel!"

Věž naklonil hlavu ke dveřím do obchodu, kde viděl slabé tetelení. Chodci na Druhé avenue v něm na chvilku pokaždé vypadali jako fáta morgána. „Tam jsou dveře. To jste sám říkal a já vám věřím. Já je nevidím, ale cosi vidím."

„Jste šílenej," vzdychl Eddie. „Totální gonzo." Nemyslel to vážně – ne tak docela –, ale více než kdy jindy litoval, že jeho osud je tak pevně propleten s osudem muže, který přednesl takovou žádost. Takový požadavek.

„Možná jsem, možná nejsem," trucoval Věž. Založil si paže na široké, buclaté hrudi. Hlas měl mírný, ale pohled ocelový. „Každopádně je to moje podmínka, abych udělal to, o co mě žádáte. Jinými slovy, abych přistoupil na to vaše šílenství."

„Ale, Cale, prokristapána! Bože a Člověče Ježíši! Já po vás chci jenom to, co vám nařídila poslední vůle Stefana Torena!"

Pohled očí nezměkl ani neuhnul stranou jako vždy, když Věž chystal nějakou malou lež. Jeho pohled naopak téměř zkameněl. „Stefan Toren je mrtvý a já ne. Řekl jsem vám, jakou mám podmínku, jinak neudělám, co chcete. Jediná otázka je, jestli ano, nebo ne –"

„Jo, jo, JO!" zaječel Eddie a vypil zbytek bílé tekutiny z šálku. Potom zvedl krabičku od smetany a vysrkl zbytek. Vypadalo to, že bude sílu potřebovat. „Tak jdeme. Pustíme se do toho."

15

Roland viděl do knihkupectví, ale bylo to, jako by pozoroval předměty na dně rychlého potoka. Přál si, aby si Eddie pospíšil. I přes náboje zastrčené hluboko do uší slyšel todesové zvonky a ty hrozné pachy neblokovalo nic: hned to byl rozpálený kov, hned žluklá slanina, potom starý rozteklý sýr, potom připálená cibule. Oči mu slzely, což byl zřejmě další důvod, proč viděl věci za dveřmi tak mihotavě.

Daleko horší než zvonky nebo pachy bylo, jak se koule vnucovala do jeho beztak bolavých kloubů. Jako by je plnila skleněnými střepy. V levé ruce zatím nepocítil víc než několik bodnutí, ale nedělal si iluze. Bolest v ruce a všude jinde bude dál narůstat, dokud bude krabice otevřená a Černá třináctka bude nepokrytě zářit. Trocha bolesti ze suché křivice možná pomine, až bude koule znovu ve skrytu, ale Roland si nemyslel, že pomine všechna. A to by mohl být teprve začátek.

Jakoby na pozdrav jeho skvělé intuice mu pravou kyčlí prošlehla bolest a usadila se tam. Rolandovi připadalo, že tam má váček plný horkého tekutého olova. Začal si to místo masírovat pravou rukou… jako by to k něčemu bylo.

„Rolande!“ Ten hlas byl zdeformovaný a vzdálený – jako všechno, co viděl dveřmi, také zněl jako pod vodou –, ale nepochybně patřil Eddiemu. Roland vzhlédl a uviděl, že Eddie a Věž přinesli k nenalezeným dveřím jakousi skříň. Zdálo se, že je plná knih. „Rolande, můžeš nám pomoct?“

Bolest se mu usadila v kyčlích a kolenou tak hluboce, že Roland netušil, jestli vůbec vstane… ale vstal, a plynule. Nevěděl, nakolik si jeho stavu všimly Eddieho bystré oči, ale Roland jim nechtěl poskytovat další potravu. Aspoň dokud neskončí jejich dobrodružství v Calla Bryn Sturgisu.

„Až zatlačíme, ty zatáhni!“

Roland přikývl, že rozumí, a knihovna proklouzla vpřed. Nastal divný okamžik, ze kterého se jim zamotala hlava, kdy půlka skříně v jeskyni byla pevná a zřetelná a půlka trčící dosud v obchodě se nejistě zamihotala. Potom ji Roland popadl a vtáhl ji k sobě. Zaskřípala a zavrzala na podlaze jeskyně a odhrnula hromádky kamínků a kostí.

Jakmile skříň uvolnila dveře, víko strašidelné krabice se začalo zavírat. A dveře také.

„Ne, to ne,“ zamumlal Roland. „To ne, ty bastarde.“ Vrazil zbývající dva prsty na pravé ruce do zužujícího se prostoru pod víkem krabice. Dveře se rázem zastavily a zůstaly pootevřené. A už toho bylo dost. Teď už mu bzučely i zuby. Eddie měl ještě poslední poradu s Věžem, ale Rolanda už nezajímalo, jestli probírají třeba tajemství vesmíru.

„Eddie!“ zaburácel. „Eddie, ke mně!“

A Eddie naštěstí popadl vak a přišel. Ve chvíli, kdy prošel dveřmi, Roland zavřel krabici. Nenalezené dveře se zavřely o vteřinu později s nevýrazným, tichým klapnutím. Zvonky ztichly. A přestala i jedovatá bolest vtékající do Rolandových kloubů. Úleva to byla tak nesmírná, že vykřikl. Potom asi dalších deset vteřin dokázal jenom sklánět hlavu, zavírat oči a snažit se, aby nevzlykal.

„Říkám díky,“ vypravil ze sebe nakonec. „Eddie, říkám díky.“

„Nemáš zač. Vypadneme z té jeskyně, co ty na to?“

„Myslím, že ano,“ řekl Roland. „Bohové, ano.“

16

„Moc se ti nelíbil, že?“ zeptal se Roland.

Uplynulo deset minut od chvíle, když se Eddie vrátil. Ušli jen kousek od jeskyně, pak se zastavili v místě, kde se stezka kroutila kamennou úžinou. Burácející vichřice, která jim odhazovala vlasy a tiskla šaty k tělu, se zde ztišila jen na chvilkové laškovné poryvy. Roland byl za ně vděčný. Doufal, že budou vysvětlením pro to, jak pomalu a neohrabaně si balí cigaretu. Přesto cítil, jak se Eddie na něho dívá, a mladík z Brooklynu – který byl kdysi stejně tupý a nevědomý jako Andolini a Biondi – nyní viděl mnoho.

„Myslíš Věže.“

Roland mu věnoval kyselý pohled. „O kom jiném bych mluvil? O té kočce?“

Eddie zamručel, skoro se zasmál. Neustále se zdlouha nadechoval čistého vzduchu. Bylo příjemné být zase zpátky. Vracet se do New Yorku tělesně bylo svým způsobem lepší než todesovat – ten pocit, že všude číhá temnota, neprožíval, ani ten průvodní pocit řídkosti –, ale bože, jak to tam smrdělo. Hlavně auta a výfukové plyny (mastná mračna z nafty byla nejhorší), ale bylo tam tisíc dalších nepříjemných pachů. V neposlední řadě aroma příliš mnoha lidských těl, jejichž základní tchoří odér nepřekryly žádné parfémy a spreje, kterými se folken máčejí. Copak si neuvědomují, jak strašně smrdí, když jsou tak namačkaní na sebe? Eddie se domníval, že asi ne. Sám byl kdysi takový. Kdysi se nemohl dočkat, až se vrátí do New Yorku, byl by kvůli tomu zabíjel.

„Eddie? Vrať se z Nis!“ Roland luskl prsty před obličejem Eddieho Deana.

„Promiň,“ omluvil se. „Pokud jde o Věže… ne, moc se mi nelíbil. Bože, takhle posílat ty jeho knížky! Brát nějaký mizerný první vydání jako podmínku k tomu, aby nám pomohl zachránit zasranej vesmír!“

„On o tom tak nepřemýšlí… leda ve snech. A přece víš, že mu ten obchod spálí, až tam přijdou a nenajdou ho tam. Skoro jistě. Nalijí benzin pod dveře a zapálí ho. Rozbijí okno a hodí tam granát, ať už koupený nebo u nich vyrobený. Chceš mi říct, že tě to nenapadlo?“

Samozřejmě že napadlo. „No, možná.“

Teď naopak Roland posměšně zamručel. „Moc přesvědčivě to neznělo. Zachránil svoje nejlepší knihy. A teď máme v Dveřové jeskyni něco, za čím můžeme schovat Callahanův poklad. I když teď to už asi musíme považovat za svůj poklad.“

„Ta jeho odvaha mi nepřipadala opravdová,“ řekl Eddie. „Spíš to byla chtivost.“

„Ne všichni jsou povoláni k cestě meče nebo pistole nebo lodi,“ poznamenal Roland, „ale všichni slouží ka.“

„Fakt? Karmínový král taky? Nebo ti ničemní muži a ženy, o kterých mluvil Callahan?“

Roland neodpověděl.

Eddie řekl: „Snad si povede dobře. Mluvím o Věžovi. Ne o kocourovi.“

„Velmi zábavné," odtušil Roland. Škrtl sirkou o zadnici kalhot, ochránil plamínek dlaní a zapálil si cigaretu.

„Děkuju, Rolande. V tomto směru děláš pokroky. Zeptej se mě, jestli si myslím, že Věž a Deepneau dokážou z New Yorku vypadnout hladce."

„A myslíš si to?"

„Ne, myslím, že nechají stopu. My bychom ji dokázali sledovat, ale doufám, že Balazarovi lidi ne. Starost mi dělá Jack Andolini. To je mazanej parchant. Pokud jde o Balazara, tu smlouvu se společností Sombra uzavřel on."

„Uzmul králi sůl."

„Jo, myslím, že v jistý chvíli to udělal," řekl Eddie. Slyšel Král, nikoli král, takže rozuměl Karmínový král. „Balazar ví, že když se uzavře smlouva, musíte ji splnit, nebo mít zatraceně dobrý důvod, proč to nejde. Když se to nepovede, okamžitě se to roznese. Začnou kolovat povídačky o tom, jak je ten a ten měkkej, jak to prosral. Budou mít ještě tři týdny na to, aby Věže našli a donutili ho prodat parcelu Sombře. Určitě se o to pokusí. Balazar není FBI, ale rozhodně má styky, a… Rolande, nejhorší je, že Věžovi spousta věcí doopravdy nedochází. Jako by si spletl vlastní život s nějakým životem v knížce. Myslí si, že všechno musí dopadnout dobře, protože spisovatel to má ve smlouvě."

„Jsi přesvědčen, že bude neopatrný."

Eddie se poněkud zdivočele zasmál. „Že bude neopatrný, to vím. Otázka zní, jestli ho Balazar při tom nachytá, nebo ne."

„Budeme muset pana Věže sledovat. Kvůli bezpečnosti. To si myslíš, že?"

„Jo, hrome!" vybuchl Eddie a po chvilce zamyšlení se oba rozchechtali. Když záchvat pominul, řekl Eddie: „Myslím, že bychom tam měli poslat Callahana, jestli půjde. Nejspíš si myslíš, že jsem blázen, ale –"

„Vůbec ne," přerušil ho Roland. „Je jeden z nás… nebo by mohl být. Cítil jsem to od začátku. A je zvyklý putovat po divných místech. Řeknu mu to dnes. Zítra sem s ním přijdu a propustím ho dveřmi –"

„Nech to udělat mě," navrhl Eddie. „Jednou ti to stačilo. Aspoň na nějakou dobu."

Roland se na něho pozorně zadíval, potom odhodil cigaretu do propasti. „Proč to říkáš, Eddie?"

„Tady ti víc zbělely vlasy." Eddie si přejel kolem dokola vlastní hlavy. „A taky chodíš nějak toporně. Už je to lepší, ale myslím, že to tvoje starý revma tě trochu sebralo. Přiznej to."

„Dobrá, přiznávám," řekl Roland. Jestli si Eddie myslel, že jde jenom o revma, pak to není tak zlé.

„Vlastně bych ho mohl přivést už dnes v noci, to směrovací číslo by mohli stihnout," plánoval Eddie. „Tam mezitím už bude zase den, to se vsadím."

„Nikdo z nás nebude chodit po této stezce za tmy. Pokud se tomu budeme moci vyhnout."

Eddie se podíval dolů po prudkém spádu v místě, kde vyčníval padlý balvan, takže na pět metrů se jejich trasa proměnila v chůzi po laně. „Chápu."

Roland se začal zvedat. Eddie natáhl ruku a chytil ho za paži. „Vydrž ještě pár minut, Rolande. Jen račiž."

Roland se znovu posadil a zahleděl se na něho.

Eddie se zhluboka nadechl a vydechl. „Ben Slightman smrdí," řekl. „Je to práskač. Vím to skoro jistě."

„Ano, já vím."

Eddie se na něho vytřeštěně podíval. „Ty to víš? Jak bys to mohl –"

„Řekněme, že jsem měl podezření."

„Jak to?"

„To ty jeho brýle," vysvětlil Roland. „Ben Slightman starší je jediný člověk v Calla Bryn Sturgisu s brýlemi. Pojď, Eddie, čeká nás práce. Můžeme si promluvit cestou."

17

To však nemohli, aspoň zpočátku ne, protože stezka byla příliš strmá a úzká. Ale později, jak se blížili k úpatí hory, se stezka rozšiřovala a byla milosrdnější. Hovor byl lehčí a Eddie vyprávěl Rolandovi o knize Dogan nebo Hogan a o autorově podivném jménu. Připomněl podivnost na stránce s autorskými právy (nebyl si zcela jist, jestli toto Roland pochopil) a řekl, že ho to přivedlo na otázku, jestli něco z toho ukazuje také na syna. To vypadalo jako šílený nápad, ale –

„Myslím, že kdyby Benny Slightman pomáhal otci donášet o nás informace," řekl Roland, „Jake by to věděl."

‚A víš určitě, že to neví?"

Na to se Roland na chvilku odmlčel. Potom zavrtěl hlavou. „Jake podezírá otce."

„To ti říkal?"

„Nemusel."

Došli už skoro ke koním, ti ostražitě zvedli hlavy a zdálo se, že mají radost, že je vidí.

„Je venku na Rozkývaném B," řekl Eddie. „Možná bychom tam měli zajet. Vymyslet si nějaký důvod, proč ho přivézt zpátky ke Callahanovi…" Nedomluvil a důkladně se na Rolanda podíval. „Ne?"

„Ne."

„Proč ne?"

„Protože to je Jakeova práce."

„To je tvrdé, Rolande. Mají se s Bennym Slightmanem rádi. Hodně. Jestli to nakonec bude Jake, kdo Calle ukáže, co jeho táta dělá –"

„Jake udělá, co musí," přerušil ho Roland. „Jako my všichni."

‚Ale pořád je to ještě kluk, Rolande. Copak to nechápeš?"

„Už moc dlouho nebude," řekl Roland a nasedl. Doufal, že si Eddie nevšiml, jak kvůli prudké bolesti stáhl obličej, když přehazoval pravou nohu přes sedlo, ale Eddie si samozřejmě všiml.

III.
Dogan, část II
1
Jake a Benny Slightman strávili dopoledne téhož dne házením žoků sena z půd tří stodol na Rozkývaném B do přízemí, kde je pak rozebírali. Odpoledne věnovali plavání a vodním bitkám ve Whye, kde byla stále příjemně teplá voda, pokud se člověk vyhýbal hlubším tůním, které už s podzimem vychládaly.
Mezi polednem si dali pořádný oběd na ubytovně s půltuctem dělníků (Slightman starší se tam neobjevil, byl s dobytkem na Telfordově ranči Buckhead). „V životě jsem neviděl toho Benovýho kluka tak tvrdě pracovat," poznamenal kuchař, když pokládal na stůl mísu s pečeným masem a chlapci si dychtivě nabírali. „Utaháš ho k smrti, Jakeu."
Přesně to měl Jake v úmyslu. Po ranním přehazování sena, odpoledním plavání a nějaké té desítce skoků ze stodoly, než zapadlo slunce, bude Benny spát jako dřevo, jak Jake doufal. Problém byl, že stejně by mohl dopadnout i on. Když vyšel k pumpě, aby se umyl – to už slunce úplně zapadlo a zbyl po něm jenom popelavý nádech, který se měnil v opravdovou tmu – vzal Ocha s sebou. Pořádně si opláchl obličej a stříkl pár kapek i na zvíře a to je hbitě chytalo. Potom si Jake klekl a jemně chytil brumlákovu hlavu do dlaní. „Poslouchej mě, Ochu."
„Ochu!"
„Půjdu teď spát, ale až vyjde měsíc, chci, abys mě probudil. Potichu, chápeš?"
„Ápeš!" Což znamenalo buď, anebo. Pokud by někdo přijímal sázky, Jake by si vsadil na to buď. Měl v Ocha velkou důvěru. Nebo to možná byla láska. Anebo to znamenalo obojí.
„Až vyjde měsíc. Řekni měsíc, Ochu."
„Esíc!"
To vypadalo dobře, ale Jake si stejně nařídí vlastní vnitřní budík, aby ho včas probudil. Protože chtěl jít na místo, kde onehdy viděl Bennyho tátu s Andym. To divné setkání ho trápilo čím dál víc. Nechtěl uvěřit, že by Bennyho tatínek byl zapletený s Vlky – ani Andy –, ale musel se přesvědčit. Protože to by udělal Roland. Už kvůli tomu musel.
2
Oba chlapci spali v Bennyho pokojíku. Byla tam jedna postel, kterou Benny samozřejmě nabídl hostovi, ale Jake odmítl. Nakonec přijali systém, podle kterého Benny spal v posteli v sudé noci a Jake v liché. Dnes byla řada na Jakeovi, aby spal na podlaze, a on byl rád. Bennyho matrace naplněná husím peřím byla příliš měkká. Pokud chtěl vstát s měsícem, pak byla podlaha asi lepší. Bezpečnější.
Benny ležel s rukama za hlavou a díval se na strop. Přilákal Ocha k sobě do postele a brumlák už ležel pěkně stočený a s čumákem pod legrační oháňkou.
„Jakeu?" Šepot. „Spíš?"
„Ne."
„Já taky ne." Odmlka. „Je to skvělý, že jsi tady."
„Pro mě taky," řekl Jake a myslel to vážně.
„Být jedináček je někdy takové osamělé."
„To nevím… A já jsem byl vždycky jedináček." Jake se odmlčel. „Musel jsi být hrozně smutný, když ti sestřička umřela."
„Někdy jsem smutný ještě teď." Pronesl to docela věcně, takže bylo lehčí takové věci poslouchat. „Myslíš, že tu zůstanete, až porazíte Vlky?"
„Nejspíš dlouho ne."
„Jste na cestě, že?"
„To ano."
„A kam?"
Cílem bylo zachránit Temnou věž v tomto kde a růži v New Yorku, odkud on, Eddie a Susannah pocházeli, ale Jake to nechtěl Bennymu vyprávět, i když ho měl rád. Věž a růže byly tajné věci. Záležitost jejich ka-tet. Ale nechtěl ani lhát.
„Roland o takových věcech moc nemluví," řekl.
Dlouhá odmlka. Benny se zavrtěl, ale opatrně, aby nevyrušil Ocha. „Trochu mi nahání strach, ten váš dinh."
Jake se nad tím zamyslel, pak řekl. „Mně trochu taky."
„Nahání strach tatínkovi."
Jake byl najednou velmi bdělý. „Opravdu?"
„Ano. Říká, že by ho nepřekvapilo, kdybyste se obrátili proti nám, až se zbavíte Vlků. Pak řekl, že jenom vtipkuje, ale že ho ten starý kovboj s tvrdým obličejem děsí. Domyslel jsem si, že tím myslel vašeho dinha, ne?"
„Jo," řekl Jake.
Jake si už začal myslet, že Benny usnul, když se chlapec ozval znovu. „Jaký jsi měl pokoj tam, odkud pocházíš?"
Jake si vzpomněl na svůj pokoj a nejdřív mu přišlo kupodivu zatěžko si ho vybavit. Už to bylo dlouho, co si na něj vzpomněl. A když to teď udělal, bylo mu trapné popisovat ho Bennymu příliš podrobně. Jeho kamarád si žil na místní poměry velmi dobře – podle Jakea jen málo dětí drobných farmářů v Bennyho věku mělo vlastní pokoj – ale takový pokoj, jaký by mu popsal Jake, by považoval za komnatu začarovaného prince. Televize? Stereo a všechny desky a sluchátka pro soukromý poslech? Plakáty se Steviem Wonderem a Jackson Five? Mikroskop, který mu ukazoval věci příliš malé, aby je viděl pouhým okem? Měl tomuto chlapci vyprávět o takových divech a zázracích?
„Byl podobný jako tvůj, jenomže já jsem měl stůl," řekl Jake nakonec.
„Psací stůl?" Benny se zvedl na loket.
„No jo," řekl Jake tónem Páni, ty naděláš.

„A papír? Pera? Husí brky?“

„Papír,“ souhlasil Jake. Konečně došli k jednomu divu, kterému by mohl Benny porozumět. „A pera. Ale ne husí. Kuličková.“

„Kuličková pera? To nechápu.“

A tak Jake začal vysvětlovat, ale v půlce uslyšel zachrápání. Podíval se na druhou stranu pokoje a uviděl, že Benny je stále obrácený k němu, ale oči má zavřené.

Zato Ochu otevřel oči – ve tmě jasně zasvítily – a pak na Jakea mrkl. Potom to vypadalo, že znovu usnul.

Jake se dlouho díval na Bennyho, hlavou se mu honily ustarané myšlenky, kterým ani přesně nerozuměl… možná ani nechtěl.

Nakonec také usnul.

3

Po několika temných chvílích beze snů se probral do stavu podobného bdělosti, protože mu cosi zmáčklo zápěstí. Cosi ho tam tahalo. Skoro to bolelo. Zuby. Ochovy.

„Ochu, ne, nech toho,“ zamumlal, ale Ochu se nedal odbýt. Držel Jakeovo zápěstí v čelistech a dál jím jemně třásl sem a tam, a chvilkami se zastavil, ale jen aby pořádně škubl. Přestal, teprve když se Jake konečně posadil a omámeně se zahleděl do noci zalité stříbrem.

„Esíc,“ řekl Ochu. Seděl na zemi vedle Jakea, čelisti rozevřené ve zřetelném úsměvu, oči jasné. Musely být jasné, v každém mu hluboko hořelo bílé světýlko. „Esíc!“

„Jo,“ zašeptal Jake a sevřel prsty Ochovi čumák. „Ticho!“ Pak pustil a pohlédl na Bennyho, který byl teď obrácený ke stěně a zhluboka chrápal. Určitě by ho neprobudilo, ani kdyby vedle něho práskla houfnice.

„Esíc,“ řekl Ochu mnohem tišeji. Teď se díval z okna ven. „Esíc, esíc. Esíc.“

4

Jake by byl jel bez sedla, ale potřeboval s sebou Ocha, a to by bylo obtížné, přímo nemožné. Naštěstí maličký poník, kterého mu půjčil sai Overholser, byl mírný jako ovečka, a v sedlárně u stájí bylo odřené staré cvičné sedlo, se kterým si dokázalo snadno poradit i dítě.

Jake osedlal poníka, pak si dozadu přivázal pokrývku, k části sedla, které callští kovbojové říkali člun. Cítil tíhu rugeru uvnitř pokrývky – a kdyby zmáčkl, i jeho obrys. Na hřebíku v sedlárně visela zástěra s příhodnou kapsou vpředu. Jake ji vzal, smotal ji do jakéhosi tlustého opasku a upoutal si ji kolem pasu. Kluci ve škole takhle občas nosili košile, když bylo horko. Stejně jako vzpomínka na vlastní pokoj i tato vzpomínka vypadala vzdálená jako kus cirkusového průvodu, který kdysi procházel městem… a pak zmizel.

Tamten život byl bohatší, ozval se mu hluboko v hlavě hlas.

Tento je opravdovější, zašeptal jiný z ještě větší hlubiny.

Věřil tomu druhému hlasu, ale srdce měl pořád těžké smutkem a starostmi, když vyváděl poníka zadními vraty stáje a pryč od domu. Ochu mu ťapal za patami a chvílemi se díval na nebe a mumlal „Esíc, esíc“, ale většinou čenichal při zemi sem a tam. Tento výlet byl nebezpečný. Už jen překročit Devar-Tete Whye – přejít z callské strany na stranu Hromové tišiny – bylo nebezpečné a Jake to věděl. Ale opravdu ho trápil pocit, že asi bude muset někomu zlomit srdce. Vzpomněl si, jak Benny říkal, jak by bylo skvělé, kdyby byl Jake na Rozkývaném B, aby se mohli kamarádit. Napadlo ho, jestlipak bude mít Benny stejný pocit ode dneška za týden.

„Na tom nezáleží,“ vzdychl. „Je to ka.“

„Ka,“ řekl Ochu a zvedl hlavu. „Esíc. Ka, esíc. Esíc, ka.“

„Sklapni,“ řekl Jake, ale nijak nelaskavě.

„Sklapni ka,“ řekl Ochu přátelsky. „Sklapni esíc. Sklapni Ejk. Sklapni Ochu.“ Takovou řeč nepronesl celé měsíce, a jakmile skončil, ztichl docela. Jake vedl koně pěšky ještě deset minut, kolem noclehárny plné různorodého chrápání, mručení a pšouků, a pak zašel za další kopec. Tam, když měl Východní cestu na dohled, usoudil, že už může bezpečně nasednout. Rozbalil zástěru, nasadil si ji, pak strčil Ocha do kapsy a nasedl.

5

Byl si docela jist, že může jet rovnou na místo, kde Andy a Slightman překročili řeku, ale počítal, že bude k tomu mít jedinou možnost, a Roland by řekl, že slušná jistota v takovém případě nestačí. Takže se vrátil na místo, kde s Bennym stanovali, a odtud k žulovému balvanu, který mu připomínal částečně zasypanou loď. Znovu mu Ochu funěl do ucha. Jake bez potíží uviděl kulatý kámen s lesklým povrchem. Vyplavené poleno tam také pořád bylo, protože řeka v posledních týdnech jen trochu poklesla. Vůbec nepršelo a s tím Jake počítal.

Vyškrábal se zpátky na plácek, kde s Bennym měli stan. Tam měl poníka uvázaného ke keři. Odvedl teď poníka k řece, pak naložil Ocha a přebrodil řeku. Poník nebyl vysoký, ale voda mu sahala sotva po spěnky. Ani ne za minutu byli na druhém břehu.

Tam to sice vypadalo podobně, ale bylo to jiné. Jake to okamžitě poznal. Bez ohledu na měsíční světlo tam bylo temněji. Ne zrovna jako v todesovém New Yorku a nezněly tu zvonky, ale jakási podobnost tu byla i tak. Pocit, že tu cosi čeká a že tu jsou oči, které se mohou obrátit jeho směrem, jestli bude tak hloupý a upozorní jejich majitele na svou přítomnost. Přišel na okraj Konečného světa. Jakeovi naskočila husí kůže a on se otřásl. Ochu se na něho podíval.

„To nic,“ zašeptal Jake. „Jenom jsem si musel ulevit.“

Sesedl, postavil Ocha na zem a zastrčil zástěru do stínu za kulatou skálu. Nemyslel, že bude potřebovat pro tuto část výpravy plášť, protože se potil a byl nervózní. Řeka hlasitě bublala a Jake se neustále ohlížel na druhou stranu, chtěl mít jistotu, že nikdo nejde. Nechtěl se nechat zaskočit. Ten pocit čísi přítomnosti, že je tu kdosi jiný, byl silný a nepříjemný. Na tom, co žilo na této straně Devar-Tete Whye, nebylo nic dobré, tím si byl Jake jist. Když vytáhl z pokrývky pouzdro, připnul si ho na místo a zastrčil do něj ruger, cítil se lip. Ruger z něho dělal jinou osobu, takovou,

která se mu ne vždy líbila. Ale tady, na druhém břehu Whye, ho blažilo, když cítil tíhu pistole na žebrech, a blažilo ho, že je tou osobou, pistolníkem.

Kus dál na východ cosi vykřiklo jako žena ve smrtelné agónii. Jake věděl, že je to jenom skalní kočka – už je slyšel dřív, když byli u řeky s Bennym, při koupání nebo rybolovu –, ale i tak držel ruku na pažbě rugeru, dokud to nepřestalo. Ochu se nahrbil, přední packy od sebe, hlavu při zemi, zadek vystrčený k nebi. Obvykle to znamenalo, že si chce hrát, ale na jeho vyceněných zubech nic hravého nebylo.

„To nic," tišil ho Jake. Znovu zalovil ve srolované pokrývce (nebral si s sebou sedlovou brašnu), až našel červeně kostkovanou látku. To byl šátek Slightmana staršího, který ukradl před čtyřmi dny pod stolem v noclehárně, kam ho předák upustil při kartách, a pak na něj zapomněl.

Jsem to ale zlodějíček, pomyslel si Jake. Tátova pistole, teď šnuptychl Bennyho táty. Ani nevím, jestli to jde se mnou do kopce, nebo z kopce.

Odpověděl mu Rolandův hlas: Děláš to, k čemu jsi byl zde povolán. Nechceš se přestat drásat a začít?

Jake podržel šátek mezi rukama a podíval se dolů na Ocha. „Ve filmech to vždycky funguje," řekl brumlákovi. „Nemám ponětí, jestli to funguje i ve skutečném životě… zvlášť když už jsou to celé týdny." Přistrčil šátek k Ochovi, který natáhl dlouhý krk a delikátně ho očichal. „Najdi tu vůni, Ochu. Najdi ji a sleduj."

„Ochu!" Ale zůstal jenom sedět a zíral vzhůru na Jakea.

„Tohle, truhlíku," řekl Jake a nechal ho znovu přičichnout. „Hledej! No tak!"

Ochu vstal, dvakrát se otočil a pak loudavě vyrazil na sever po břehu řeky. Chvílemi spustil čumák ke kamenité zemi, ale zdálo se, že ho víc zajímá jekot umírající ženy, který chvílemi vyrážela skalní kočka. Jake sledoval svého přítele s klesající nadějí. No, viděl přece, kudy se Slightman vydal. Mohl by se tím směrem vydat sám a trochu se tu porozhlédnout. Ochu se otočil, vrátil se k Jakeovi, pak se zastavil. Důkladněji očichal kousek půdy. Bylo to místo, kde Slightman vystoupil z vody? Možná. Ochu z hloubi hrdla štěkl a pak se otočil napravo – na východ. Pravidelnými kličkami vklouzl mezi dvě skaliska. Jake, který teď pocítil aspoň záchvěv naděje, nasedl na poníka a vyrazil za ním.

6

Sotva ušli kousek cesty, Jake si uvědomil, že Ochu sleduje skutečnou cestičku, která se vine kopcovitou, skalnatou, vyprahlou krajinou na tomto břehu řeky. Začal vidět známky technologie: vyhozenou, rezavou elektrickou cívku, cosi jako prastarou desku tištěných spojů trčící z písku, drobné úlomky a střepy skla. V černém stínu, který měsíc vrhal, za velkým balvanem zahlédl cosi jako celou láhev. Sesedl, zvedl ji a vysypal písek nashromážděný za bůhví kolik desetiletí (nebo století) a podíval se na ni. Na boku bylo šikmo napsáno slovo, které poznával: Nozz-A-La.

„Nápoj lepších pobudů ve všech světech," zamumlal Jake a znovu láhev položil. Vedle ní ležel zmačkaný balíček od cigaret. Uhladil ho, takže se ukázal obrázek ženy s rudými rty a s apartním červeným kloboukem. Mezi dvěma elegantně dlouhými prsty držela cigaretu. Zdálo se, že značka se jmenuje PARTI.

Ochu zatím stál asi deset nebo dvanáct yardů od něho a ohlížel se po něm.

„Tak jo," řekl Jake. „Už jdu."

Ke stezce, po které šli, se připojovaly další cestičky a Jake si uvědomil, zeje pokračováním Východní cesty. Zahlédl jenom chvílemi několik otisků bot a menší, hlubší otisky. Zachovaly se jenom na místech chráněných vysokými skalisky – v soutěskách, kam převládající větry často nedosáhnou. Domníval se, že otisky bot patří Slightmanovi, ty hlubší otisky Andymu. Jiné tu nebyly. Ale budou, a nebude to tak dlouho trvat. Budou to otisky šedých koní Vlků, kteří přijedou z východu. Jake předpokládal, že mezi nimi budou i ty hluboké otisky. Hluboké, jako jsou ty Andyho.

Vpředu se stezka vyšplhala na kopec. Po obou stranách stály sloupové kaktusy fantasticky bizarních tvarů a s mohutnými tlustými sudovitými pažemi, které ukazovaly snad všemi směry. Ochu tam stál a díval se na cosi dolů a znovu to vypadalo, že se usmívá. Když se k němu Jake blížil, ucítil ty kaktusovité rostliny. Jejich odér byl hořký a kyselý. Připomněl mu martini, která si míchal jeho otec.

Seděl na poníkovi vedle Ocha a hleděl dolů. Pod kopcem napravo byla rozbitá betonová příjezdová cesta. Posuvná vrata už dávno uvázla v napůl otevřené poloze, nejspíš dávno předtím, než Vlci začali přepadat pohraniční Cally a unášet děti. Za vraty stála jakási budova s oblou kovovou střechou. Ve stěně, na kterou viděl Jake, byla řada okének, a Jakeovi poskočilo srdce, když uviděl, že jimi proudí klidné bílé světlo. Nebyly to petrolejky ani žárovky (kterým Roland říkal ‚jiskrovky"). Takové bílé světlo vydávají jenom zářivky. Za života v New Yorku mu zářivky připomínaly většinou nudné, nešťastné záležitosti: obrovské obchody, kde bylo všechno pořád ve výprodeji a nikdy jste nedokázali najít to, co jste chtěli, nebo ospalá odpoledne ve škole, kdy učitel monotónně přednášel o obchodních stezkách starověké Číny nebo minerálních nalezištích v Peru a venku neustále lilo a zdálo se, že nikdy nezazvoní, nebo lékařské ordinace, kde si nakonec člověk vždycky musí sednout na lehátko jenom v trenýrkách, je mu zima a trapně a kdoví proč má jistotu, že dostane injekci.

Ale dnes večer ho ta světla rozveselila.

„Dobrá práce, hochu!" pochválil brumláka.

Ochu neodpověděl jako obvykle tím, že by zopakoval své jméno, ale podíval se za Jakea a potichu zavrčel. Zároveň poník přešlápl a nervózně zaržál. Jake přitáhl otěže a uvědomil si, že ta hořká (i když ne úplně nepříjemná) vůně džinu a jalovce zesílila. Rozhlédl se a uviděl, že dva pichlavé sudy z kaktusové houštiny napravo se pomalu a slepě sunou k němu. Bylo slyšet jakési slabé skřípání a po středovém kmeni kaktusu stékaly kapky bílé šťávy. Jehlice na ramenech, která se houpala směrem k Jakeovi, vypadala v měsíčním světle dlouhá a strašlivá. Ta rostlina ho ucítila a měla hlad.

„Jdeme," řekl Ochovi a lehce pobídl poníka. Poník nepotřeboval přesvědčovat. Rozběhl se z kopce dolů, i když ne přímo klusem, k budově se zářivkami. Ochu věnoval pohyblivým kaktusům poslední nedůvěřivý pohled a pak se vydal za Jakem.

7

Jake dojel k silnici a tam se zastavil. Asi o padesát yardů dál silnici (určitě to byla silnice nebo kdysi bývala) křížily vlakové koleje, které směřovaly k Devar-Tete Whye, kde se jich ujal nízký most, aby je převedl na druhý břeh. Folken tomu mostu říkali „hrázní cesta". Starší folken, jak jim prozradili Callští, jí říkali ďáblova hrázní cesta.

„Po těch kolejích jezdí vlaky, které vozí šmejdy zpátky z Hromové tišiny," zamumlal Ochovi. A opravu ucítil tah Paprsku? Jake si tím byl jist. Měl pocit, že až odejdou z Calla Bryn Sturgisu – pokud odejdou z Calla Bryn Sturgisu –, půjdou podle těchto kolejí.

Ještě chvilku tam stál, nohy venku ze třmenů, a pak zamířil s poníkem po drolivé silnici k budově. Jakeovi připadala jako barák z vlnitého plechu na vojenské základně. Ochu, který měl krátké nohy, se těžce plahočil po rozbitém betonu. Ta poničená silnice by byla nebezpečná i pro koně. Jakmile měli vzpříčenou bránu za sebou, Jake sesedl a rozhlédl se, kam by uvázal koníka. Poblíž bylo jakési křoví, ale cosi mu říkalo, že je moc blízko. Příliš na očích. Odvedl koníka dál, na tvrdou půdu vedle silnice, zastavil se a ohlédl se na Ocha. „Čekej!"

„Ekej! Ochu! Ejk!"

Jake našel další křoví za hromadou balvanů podobných poházeným kostkám z obří stavebnice. To už mu k uvázání poníka připadalo celkem uspokojivé. Jakmile to udělal, pohladil jeho dlouhé, sametové nozdry. „Nebudu tam dlouho," řekl. „Budeš hodný?"

Poník zafrkal a jako by přikývl. Což neznamenalo vůbec nic, jak Jake věděl. Ale stejně byl asi zbytečně opatrný. Jenže lepší je mít jistotu než později litovat. Vrátil se na silnici, shýbl se a vzal brumláka do náruče. Jakmile se narovnal, rozzářila se řada oslňujících světel a zaměřila se na něho jako na brouka pod mikroskopem. Podržel Ocha pod paží a zvedl druhou ruku, aby si zastínil oči. Ochu kňučel a mžikal.

Neozval se žádný varovný výstřel, žádný rozkaz, aby se identifikoval, byl slyšet jenom slabý šelest větru. Světla zapnula pohybová čidla, uvědomil si Jake. Co přijde teď? Kulometná palba řízená dvojpólovými počítači? Hejno malých, ale smrtonosných robotů, podobných těm, které Roland, Eddie a Susannah rozprášili na mýtině, kde začala jejich cesta podle Paprsku? Nebo obrovská síť, která spadne shora jako v jednom filmu z džungle, který kdysi viděl v televizi?

Jake zvedl hlavu. Žádnou síť neviděl. Ani kulomety nespustily. Znovu vyrazil vpřed, pečlivě obcházel nejhlubší díry a přeskočil jednu propadlinu. Za ní se cesta různě nakláněla a byla popraskaná, ale jinak celkem v pořádku. „Teď už můžeš po svých," řekl Ochovi. „Hochu, ty ale vážíš. Dávej si pozor, nebo tě budu muset zapsat do kurzu pro obézní."

Podíval se přímo dopředu, přimhouřil oči a trochu si je zastínil před tím pronikavým světlem. Světla visela v řadě těsně pod oblou střechou budovy. Jeho stín se díky nim táhl do daleka a byl černý. Uviděl mrtvoly skalních koček, dvě nalevo a další dvě napravo. Ze tří zbývala sotva kostra. Čtvrtá byla v pokročilém stadiu rozkladu, ale Jake uviděl díru, která vypadala příliš velká na kulku. Pomyslel si, že ji možná způsobila střela z kuše. To pomyšlení ho uklidnilo. Žádné supervědecké zbraně tu zřejmě nebyly. Ale stejně byl blázen, že už dávno neuháněl zpátky k řece a do Cally. Že?

„Blázen," řekl.

„Lázeň," souhlasil Ochu, který znovu ťapal Jakeovi u nohy.

Za chvilku došli ke dveřím do budovy. Nade dveřmi visela rezavá železná tabulka a na ní nápis:

NORTH CENTRAL POSITRONICS, LTD.
Severovýchodní koridoe
Obloukový kvadrant

Pobočka 16

Střední zabezpečení
POŽADOVÁNO VERBÁLNÍ VSTUPNÍ HESLO

Přímo na dveřích visela další tabulka, už našikmo jenom na dvou šroubech. Že by vtip? Nějaká přezdívka? Jake si pomyslel, že by mohlo obojí platit trochu. Písmena byla zanesená rzí a odřená šlehajícím pískem a štěrkem za bůhví kolik roků, ale stále byla čitelná:

VÍTEJTE V DOGANU

8

Jake čekal, že dveře budou zamčené, a nebyl zklamán. Klika dveří se pohnula nahoru nebo dolů jenom o maličko. Domyslel si, že když byly dveře nové, klika se nehnula ani o ten milimetr. Nalevo od dveří byl zrezavělý ocelový panel s knoflíkem a mřížkou reproduktoru. Pod ní bylo napsáno VERBÁLNÍ. Jake sáhl po knoflíku, ale najednou světla lemující budovu zhasla, takže se na okamžik ocitl v dokonalé tmě, jak se mu zdálo. Mají časový vypínač, pomyslel si a čekal, až si oči zvyknou. Nastavený na docela krátkou dobu. Nebo jsou ta světla prostě opotřebovaná jako všechno, co po sobě nechal Starý lid.

Oči si znovu přivykly na měsíční světlo a on znovu uviděl mluvítko. Měl docela slušnou představu o tom, jak bude verbální heslo znít. Zmáčkl knoflík.

„VÍTEJTE V OBLOUKOVÉM KVADRANTU POBOČKA 16," ozval se hlas. Jake uskočil a málem vykřikl. Čekal nějaký hlas, ale ne tak přízračně podobný hlasu Blainea Mona. Skoro čekal, že hlas sklouzne do přízvuku Johna Waynea a řekne mu, že je malý poutníček. „TOTO JE POBOČKA SE STŘEDNÍM ZABEZPEČENÍM. LASKAVĚ ZADEJTE VERBÁLNÍ VSTUPNÍ HESLO. MÁTE DESET VTEŘIN. DEVĚT… OSM…"

„Devatenáct," řekl Jake.
„CHYBNÉ VSTUPNÍ HESLO. MÁTE JEŠTĚ JEDEN POKUS. PĚT… ČTYŘI… TŘI…"
„Devadesát devět," vyhrkl Jake.
„DĚKUJI VÁM."
Dveře cvakly a otevřely se.

9

Jake s Ochem vešel do místnosti, jež mu připomněla rozlehlý velín, kudy ho nesl Roland pod městem Lud, když následovali ocelovou kouli, která je dovedla do Blaineovy kolébky. Tato místnost byla samozřejmě menší, ale spousta ciferníků a panelů vypadala stejně. U některých konzolí stály židle, takové, co mají kolečka, aby se lidé, kteří zde pracovali, mohli přesunovat z místa na místo, aniž by museli vstávat. Foukal tu čerstvý vzduch, ale Jake slyšel, jak to ve stroji, který klimatizaci poháněl, občas drsně zarachtalo. A i když tři čtvrtiny panelů byly osvětlené, viděl, že spousta jich je temná. Všechno tu bylo staré a opotřebované: v tom měl pravdu. V jednom rohu seděla kostra s vyceněnou lebkou v pozůstatcích khaki uniformy.

Jedna stěna místnosti byla pokryta televizními monitory. Trochu Jakeovi připomněly otcovo studio doma, i když jeho otec měl jenom tři obrazovky – po jedné pro každou síť – a tady jich bylo, počítal… třicet. Tři byly rozmazané, jejich obraz se nedal rozeznat. Na dvou létal obraz rychle nahoru, jako by přestal fungovat obrazový rozklad. Čtyři byly úplně černé. Na ostatních jedenadvaceti bylo něco vidět. Jake se na ně zahleděl a divil se čím dál víc. Půl tuctu z nich ukazovalo různé části pouště včetně vršku kopce, který hlídaly dva znetvořené kaktusy. Další dvě ukazovaly pobočku – Dogan – zezadu a od silnice. Pod nimi byly tři obrazovky, které ukazovaly interiér Doganu. Na jedné byla místnost, která vypadala jako kuchyň. Na druhé byla jakási ložnice s palandami, zřejmě pro osm spáčů (na jednom lůžku, horním, Jake zahlédl další kostru). Třetí interní obrazovka z Doganu ukazovala tuto místnost z nějakého vysokého úhlu. Jake viděl sám sebe a Ocha. Pak tam byla obrazovka, na které viděl kus kolejí, potom obrazovka s Little Whye z tohoto břehu, zalitou měsíčním světlem a krásnou. Napravo byla hrázní cesta s kolejemi.

Jake nejvíc užasl nad obrázky na ostatních osmi fungujících obrazovkách. Na jedné byl Berkův obchod, teď prázdný a pustý, kde bude zavřeno až do rozednění. Na další byl Pavilon. Na dvou hlavní ulice Cally. Na další byl kostel Panny Marie Klidného srdce. A jedna ukazovala obývací pokoj na faře… uvnitř fary! Jake dokonce viděl Callahanova kocoura Přítulu, který spal na krbu. Na zbývajících byla vidět jakási zákoutí, o kterých se Jake domníval, že je to vesnice Manni (nikdy tam však nebyl).

Kde sakra jsou ty kamery? divil se Jake. Jak to, že je nikdo nevidí?

Protože jsou příliš malé, domyslel si. A protože jsou schované. Úsměv, jste ve Skryté kameře.

Ale kostel… fara… ty budovy přece v Calle stojí sotva pár roků. A uvnitř? Uvnitř fary? Kdo tam kameru dal a kdy?

Jake nevěděl kdy, ale domyslel si, kdo to sakra byl. Díky Bohu, že se k poradám scházeli většinou na verandě nebo venku na dvorku. Ale stejně, kolik toho Vlci – nebo jejich páni – vědí? Kolik si toho ty zdejší pekelné stroje, ty zasrané pekelné stroje nahrály?

A odvysílaly?

Jakea zabolely ruce, uvědomil si, že je křečovitě svírá a nehty se mu zaryly do dlaní. Namáhavě prsty rozevřel. Pořád čekal, že ho osloví hlas z mluvítka – hlas tak podobný Blaineovi Monovi – a zeptá se ho, co tu dělá. Ale v této místnosti, ne tak docela zpustlé, bylo skoro ticho. Nic se tu neozývalo, jenom tiché hučení přístrojů a chvilkami chraptivé zasyčení klimatizace. Ohlédl se ke dveřím a uviděl, že se za ním zavřely, protože měly pneumatické veřeje. Nedělalo mu to starosti, odtud se dají určitě snadno otevřít. A jestli ne, dostane ho odtud stará dobrá devětadevadesátka. Vzpomněl si, jak se představoval folken tu první noc v Pavilonu, v tu noc, která mu připadala už tak dávno. Jsem Jake Chambers, syn Elmerův z rodu Eldů, řekl jim. Ka-tet Devadesáti devíti. Proč to tehdy řekl? To nevěděl. Věděl jenom, že leccos se neustále opakuje. Ve škole jim paní Averyová četla báseň, která se jmenovala „Druhý příchod" od Williama Butlera Yeatse. Psalo se v ní cosi o sokolovi, který se vznáší ve stále a stále se rozšiřujícím prstenci, což byl – podle paní Averyové – jakýsi kruh. Ale zde se všechno odehrávalo ve spirále, nikoli v kruhu. Pro Ka-tet Devatenáctky (nebo Devadesáti devíti, Jake měl pocit, že je to ve skutečnosti totéž), se všechno zhušťuje, zatímco svět kolem nich stárnul, rozvolňoval se, rozpínal se, zbavoval se kusů sebe sama. Jako by byli v cyklonu, který unášel Dorotku do země Oz, kde byly čarodějnice opravdové a vládl tam bumhuk. Jake cítil, že dává dokonalý smysl, když vídají zas a znovu ty samé věci, a stále častěji, protože…

Jeho pozornost upoutal jakýsi pohyb na jedné obrazovce. Podíval se na ni a uviděl, že přes kopec hlídaný kaktusovými strážci přichází Bennyho tatínek a Andy, robot vzoru Posel. Jak se tak na ně díval, bodlinaté sudovité paže se vyšvihly vpřed, aby zablokovaly cestu a možná si napíchly oběť. Andy však neměl žádný důvod, aby se bál kaktusových ostnů. Rozmáchl se a ulomil jednu paži v půli. Padla do prachu a vytryskla z ní bílá tekutina. Možná to vůbec nebyla míza, pomyslel si Jake. Možná to byla krev. V každém případě se kaktus na druhé straně spěšně obrátil na útěk. Andy a Ben Slightman se na chvilku zastavili, možná aby o příhodě podebatovali. Obrazovka neměla takové rozlišení, aby bylo vidět, jestli se lidská ústa pohybují, nebo ne.

Jakea sevřela příšerná, dusivá panika. Tělo měl najednou příliš těžké, jako by ho tiskla přitažlivost nějaké obří planety jako Jupiter nebo Saturn. Nemohl dýchat, hrudník se mu ani nehnul. Takhle se cítila Mášeňka, pomyslel si jakoby z dálky, když se probudila v maličké postýlce a uslyšela, že se domů vracejí tři medvědi. Nejedl jejich kaši, nerozbil židličku malého medvídka, ale znal teď příliš mnoho tajemství. A ta se smrskla na jedno tajemství. Ale obrovité.

A oni teď jdou sem. Jdou do Doganu.

Ochu k němu úzkostně vzhlížel, dlouhý krk co nejvíc natažený, ale Jake ho sotva viděl. Před očima mu rozkvétaly černé květiny. Brzo omdlí. Najdou ho rozpláclého na podlaze. Ochu se ho možná pokusí chránit, ale jestli se o brumláka nepostará Andy, udělá to Ben Slightman. Ležely tu čtyři mrtvé skalní kočky a Bennyho táta odpravil nejméně jednu z

nich svou věrnou kuší. Jeden maličký štěkající brumlák mu nebude dělat potíže.

Takový že bys byl zbabělec? ozval se mu v hlavě Roland. Ale proč by pak takového zbabělce zabíjeli? To by tě mohli rovnou poslat na západ, stejně jako ostatní ztroskotance, kteří zapomněli tvář svého otce!

To ho probralo. Tedy skoro. Pořádně se nadechl, nasával vzduch, až ho na dně plic zabolelo. Pak prudce vydechl. A pořádně se plácl přes tvář.

„Ejk!“ vykřikl Ochu káravě – skoro polekaně.

„To nic,“ řekl Jake. Podíval se na monitory, které ukazovaly kuchyni a ložnici, a rozhodl se pro druhou možnost. V kuchyni nebylo nic, za co nebo pod co by se mohl schovat. Možná tam byla komora, ale co když ne? Byl by v háji.

„Ochu, ke mně,“ zavelel a přeběhl bzučící místností pod jasně bílými zářivkami.

10

V ložnici se vznášel nádech vůní starých koření. Skořice a hřebíčku. Jakea napadlo – jen mimochodem, vzdáleně –, jestli hrobky pod pyramidami voněly stejně, když do nich vtrhli první průzkumníci. Z horního lůžka v rohu se na něho zubila ležící kostra, jako by ho vítala. Chceš si zdřímnout, poutníčku? Já už tu podřimuju dlouho! Na hradním koši se jí mihotaly hedvábné vrstvy pavučin a Jakea stejně jako předtím jen mimochodem napadlo, kolik generací pavoucích dětiček se v té prázdné dutině narodilo. Na jiném lůžku ležela čelistní kost, která probudila v hloubi chlapcovy hlavy strašidelnou a strašlivou vzpomínku. Kdysi, ve světě, kde zemřel, našel takovou kost pistolník. A použil ji.

Ale v popředí mysli mu pulsovaly dvě chladné otázky a jedno ještě chladnější řešení. Otázky zněly, jak dlouho jim bude trvat, než se sem dostanou, a jestli objeví jeho poníka. Pokud by Slightman jel na koni, určitě by ten přátelský poník zaržál na pozdrav. Naštěstí šel Slightman pěšky stejně jako posledně. Jake by byl také přišel pěšky, kdyby věděl, že jeho cíl leží ani ne míli na východ od břehu. Samozřejmě, když se plížil z Rozkývaného B, tak ani netušil, že nějaký cíl má.

Řešení znělo zabít plechového muže a muže z masa a krve, jestli ho objeví. Kdyby to tedy šlo. Andy by mohl představovat oříšek, ale ty vypoulené oči z modrého skla vypadaly jako slabina. Kdyby ho dokázal oslepit –

Když Bůh dá, voda bude, řekl pistolník, který se mu nadobro usídlil v hlavě, ať to bylo dobře nebo špatně. Ty máš teď za úkol schovat se, jestli můžeš. Kam?

Na palandách ne. Všechny byly vidět na monitoru, který snímal tuto místnost, a neexistoval způsob, jak by mohl předstírat, že je kostra. Takže pod lůžkem vzadu? Bylo to riskantní, ale bude to stačit… pokud…

Jake zahlédl jiné dveře. Rozběhl se k nim, zmáčkl kliku a dveře rozrazil. Byla to komora a v těch se dobře schovává, ale tato byla plná nejrůznějšího zaprášeného elektronického harampádí, od stropu až k zemi. Něco vyhřezlo ven.

„Kruci!“ zašeptal potichu a horečně. Zvedl, co vypadlo, nacpal to zpátky a dveře zabouchl. Dobrá, bude muset vlézt pod postel –

„VÍTEJTE V OBLOUKOVÉM KVADRANTU POBOČKA 16,“ zaburácel mechanický hlas. Jake sebou trhl a uviděl další dveře, tentokrát nalevo, a ty byly pootevřené. Zkusit dveře, nebo se vmáčknout pod palandu vzadu? Měl čas vyzkoušet jenom jednu možnost, ne obě. „TOTO JE POBOČKA SE STŘEDNÍM ZABEZPEČENÍM.“

Jake se rozhodl pro dveře a to bylo dobře, protože Slightman nenechal hlas dokončit tirádu. „Devadesát devět,“ ozval se jeho hlas z reproduktorů a mechanický hlas mu poděkoval.

Byla to další komora, tentokrát prázdná až na dvě nebo tři plesnivé košile v rohu a jedno zaprášené pončo, pověšené na háčku. Ve vzduchu bylo skoro tolik prachu jako na ponču a Ochu třikrát po sobě krátce, jemně kýchl, když vběhl dovnitř.

Jake padl na kolena a chytil Ocha kolem štíhlého krku. „Už nic takového, pokud nechceš, aby nás zabili. Budeš zticha, Ochu.“

„Icha, Ochu,“ zašeptal brumlák a mrkl. Jake natáhl ruku a přitáhl dveře tak, aby nechávaly dvoupalcovou mezeru jako předtím. Aspoň doufal.

11

Slyšel je docela zblízka – až moc. Jake si uvědomil, že tu všude jsou mikrofony a reproduktory. To pomyšlení ho nijak neuklidnilo. Protože jestli on a Ochu mohli slyšet příchozí…

Mluvili o kaktusech, tedy Slightman o nich hovořil. Říkal jim hromotluci a chtěl vědět, co je tak rozčililo.

„Téměř jistě to byly skalní kočky, sai,“ řekl Andy tím svým blahovolným, poněkud nafoukaným tónem. Eddie říkal, že Andy mu připomíná robota C3PO z Hvězdných válek, to byl film, na který se Jake moc těšil. Propásl ho o necelý měsíc. „Touto dobou se páří, víte.“

„Na to kašlu,“ řekl Slightman. „Chceš mi namluvit, že hromotluci nerozeznají skalní kočky od něčeho, co dokážou doopravdy chytit a sežrat? Někdo tu byl, to ti povídám. A není to tak dávno.“

Jakeovi se do hlavy vkradla chladná myšlenka: byla v Doganu zaprášená podlaha? Příliš dlouho civěl na ovládací panely a televizní monitory, než aby si toho všiml. Jestli s Ochem nechali stopy, ti dva by si toho už nejspíš všimli. Možná jenom předstírají, že debatují o kaktusech, ale ve skutečnosti se plíží ke dveřím do ložnice.

Jake vytáhl ruger z dokařské spojky a podržel ho v pravačce s palcem na pojistce.

„Špatné svědomí činí zbabělce z nás všech,“ prohodil Andy ledabyle tím svým samolibým hlasem. „To je má volná parafráze jednoho –“

„Sklapni, ty hromado šroubů a drátů,“ zavrčel Slightman. „Já –“ Pak vykřikl. Jake cítil, jak Ochu ztuhl a jak se mu ježí srst. Brumlák začal vrčet. Jake mu přikryl rukou čumák.

„Pusť!“ vykřikl Slightman. „Pusť mě!“

„Jistě, sai Slightmane,“ řekl Andy starostlivě. „Stiskl jsem jenom drobný nerv na vašem lokti, víte. Nezanechá to žádné trvalé poškození, to bych musel vyvinout tlak nejméně dvacet liber na stopu.“

„Proč bys to sakra dělal?“ zeptal se Slightman ublíženě, skoro kňoural. „Copak nedělám všechno, co chceš, a ještě

něco navíc? Copak neriskuju kvůli svému synovi život?“

„Nemluvě o několika drobných prémiích,“ pokračoval Andy medově. „Vaše brýle… ten hudební přístroj, který si schováváte v sedlové brašně… a samozřejmě –“

„Víš, proč to dělám, a co by se mi stalo, kdyby se na to přišlo,“ přerušil ho Slightman. Přestal kňučet. Mluvil důstojně a trochu unaveně. Jake ten tón poslouchal se stále větším zoufalstvím. Kdyby z této kaše vyvázl a musel to na Bennyho tatínka prásknout, chtěl prásknout darebáka. „Jo, dostal jsem několik prémií, říkáš pravdu, a já říkám díky. Brýle, abych lépe viděl a zrazoval lidi, které znám celý život. Hudební přístroj, abych nemusel poslouchat svědomí, o kterém ty s takovou lehkostí žvaníš, a abych mohl v noci usnout. A ty mi pak zmáčkneš něco v paži, z čeho mi málem vypadnou oči z důlků, u Rizy.“

„Od těch ostatních to strpím,“ řekl Andy a teď se jeho hlas změnil. Jake si znovu vzpomněl na Blainea a jeho zoufalství znovu narostlo. Co když tento hlas uslyší Tian Jaffords? Co když ho uslyší Vaughn Eisenhart, Overholser? Ostatní folken? „Vrší mi opovržení na hlavu jako žhavé uhlí a já nikdy neprotestuji ani slovem, natož činem. ‚Pojď sem, Andy. Běž tam, Andy. Přestaň s tím přiblblým zpíváním, Andy. Zaraz to žvanění. Nevykládej nám budoucnost, protože ji nechceme slyšet.‘ Takže jim nic nevykládám, jen o Vlcích, protože to, co je rozesmutní, si poslechnou a já jim to řeknu s radostí: pro mě je každá slza jako kapka zlata. ‚Jsi jenom pitomá hromada světel a drátů,‘ říkají. ‚Pověz nám, jaké bude počasí, zazpívej děcku ukolébavku a pak sakra vypadni.‘ A já to strpím. Jsem hloupý Andy, hračka pro každé děcko a vždycky vděčný objekt pro broušení vtipu. Ale od vás, sai, žádné broušení vtipu nestrpím. Doufáte, že až Vlci skončí, budete mít v Calle na dalších pár let zajištěnou budoucnost, že?“

„Víš přece, že ano,“ řekl Slightman tak potichu, že ho Jake sotva slyšel. „A zasloužím si ji.“

„Ty a tvůj syn, říkáte díky, budete trávit své dny v Calle, ach hopala! To se sice může stát, ale to závisí na něčem víc než na smrti těch cizinců. Záleží na mém mlčení. Jestli tu budoucnost chceš, vyžaduji úctu.“

„To je absurdní,“ řekl Slightman po krátké odmlce. Jake v komoře z plného srdce souhlasil. Robot, který požaduje úctu, je absurdní. Ale takový byl i obří medvěd hlídající v prázdném lese nebo Morlock, který se snažil objevit tajemství dvojpólových počítačů, nebo vlak, který žil jen proto, aby poslouchal a luštil nové hádanky. „A kromě toho, slyš mě, to žádám, jak tě mohu mít v úctě, když nemám v úctě ani sám sebe?“

Na to se ozvalo mechanické cvaknutí, velmi hlasité. Jake si vzpomněl, že Blaine také vydával podobné zvuky, když cítil, že se zamotává do absurdity, která mu hrozí přepálením logických obvodů. Potom Andy řekl: „Žádná odpověď, devatenáct. Připojte se a podejte hlášení, sai Slightmane. Ať to máme za sebou.“

„Dobře.“

Asi třicet nebo čtyřicet vteřin se ozývalo klapání klávesnice, potom pronikavé, drnčivé pískání, při kterém sebou Jake trhl a Ochu hluboko v hrdle zakňučel. Jake v životě takový zvuk neslyšel. Byl z New Yorku roku 1977 a slovo modem by mu nic neříkalo.

Randál najednou utichl. Na okamžik se rozhostilo ticho. Pak se ozvalo: „ZDE JE ALGUL SIENTO. FINLI O’TEGO. LASKAVĚ ZADEJTE HESLO. MÁTE DESET –“

„Sobota,“ odpověděl Slightman a Jake se zamračil. Slyšel zde vůbec někdy toto veselé víkendové slovo? Nevzpomínal si.

„DĚKUJI VÁM. ALGUL SIENTO POTVRZUJE. JSME PŘIPOJENI.“ Pak to znovu krátce, skřehotavě zahvízdalo. „HLÁŠENÍ, SOBOTO.“

Slightman vyprávěl o tom, jak pozoroval Rolanda a „toho mladšího“, jak jdou do jeskyně Hlasů, kde teď jsou jakési dveře, nejspíš vyčarované Manni. Řekl, že použil dalekovid, a tak měl velmi dobrý výhled –

„Teleskop,“ opravil ho Andy. Znovu se vrátil k tomu mírně afektovanému, samolibému hlasu. „Říká se teleskop.“

„Chtěl bys podat moje hlášení sám, Andy?“ zeptal se Slightman s chladnou škodolibostí.

„Prosím za prominutí,“ řekl Andy trpitelsky. „Prosím za prominutí, prosím za prominutí, pokračujte, jak račte.“

Nastala pauza. Jake si představoval, jak se Slightman mračí na robota, ale jeho pohled nemůže být příliš pronikavý, protože předák musel hodně natahovat krk do výšky. Nakonec pokračoval.

„Nechali koně dole a šli nahoru pěšky. Nesli jakýsi růžový pytlík, který si přehazovali z ruky do ruky, jako by byl těžký. To, co bylo uvnitř, mělo ostré hrany. To jsem viděl v tom teleskopovém dalekovidu. Mohu uvést dvě domněnky?“

„ANO.“

„Za prvé tam mohli nést dvě nebo tři pěreovy nejcennější knihy, aby tam byly v bezpečí. Pokud je to tak, pak by tam měl být poslán Vlk, aby je zničil, až bude skončena hlavní mise.“

„PROČ?“ Hlas byl naprosto chladný. Nepatřil lidské bytosti, tím si byl Jake jist. Bylo mu z něj slabo a budil strach.

„No přece jako výstraha, jak račte,“ řekl Slightman, jako by to bylo samozřejmé. „Jako výstraha pro toho kněze!“

„CALLAHAN BRZY ŽÁDNÉ VÝSTRAHY NEBUDE POTŘEBOVAT,“ řekl hlas. „JAKÁ JE TVOJE DRUHÁ DOMNĚNKA?“

Když Slightman znovu promluvil, vypadal vyděšeně. Jake doufal, že ten mizerný zrádce je vyděšený. Chránil svého syna, no jistě, svého jediného syna, ale proč si myslel, že mu to dává právo –

„Možná to byly mapy,“ řekl Slightman. „Už dávno a dávno jsem si myslel, že člověk, který má knihy, může mít taky mapy. Možná jim dal mapy východních krajů, které vedou k Hromové tišině – vůbec se netajili tím, kam mají namířeno potom. Jestli tam nahoru vzali mapy, nevím, k čemu jim budou, i kdyby přežili. Příští rok bude sever na východě a ten další rok si to nejspíš prohodí s jihem.“

V zaprášené tmě v komoře Jake najednou v duchu uviděl, jak Andy sleduje Slightmana podávajícího hlášení. Andyho modré elektrické oči blýskají. Slightman to nevěděl – nikdo v Calle to nevěděl –, ale to rychlé blýskání byl způsob, jakým DNF–44821–V–63 vyjadřoval veselí. V této chvíli se vlastně Slightmanovi smál.

Protože on ví svoje, pomyslel si Jake. Protože ví, co v tom pytli doopravdy bylo. Vsadil bych na to krabici cukroví.

Jak to, že si tím byl tak jistý? Bylo možné, že by mohl použít své nadání nahlédnout do cizí mysli i na robota?

Jestli může myslet, promluvil mu pistolník v hlavě, tak do něj můžeš nahlédnout.

No… možná.

„Nevím, co to bylo, ale je to zatraceně dobré znamení, že doopravdy mají v plánu odvést děti do roklí," říkal Slightman. „Ne že by je chtěli schovat v téhle jeskyni."

„Ne, ne, v téhle jeskyni ne," řekl Andy, a i když byl jeho hlas afektovaně vážný jako vždy, uměl si Jake představit, jak jeho modré oči blýskají ještě rychleji. Skoro stroboskopicky. „V téhle jeskyni je příliš mnoho hlasů, mohly by děti vyděsit! Jo, hrome!"

DNF–44821–V–63, robot vzoru Posel. Posel! Slightmana mohli obviňovat ze zrady, ale jak by z ní mohli obvinit Andyho? To, co dělal, čím byl, měl napsáno přímo na hrudníku, aby to viděl celý svět. Měl to tam, celou dobu všem na očích. Bohové!

Bennyho tatínek se zatím pachtil s hlášením Finlimu O'Tegovi, který byl na jakémsi místě zvaném Algul Siento.

„Ten důl, který nám ukazoval na mapě, co mu nakreslili Taveryovi, je Gloria a Gloria je jenom míli od jeskyně Hlasů. Ale ten parchant je chytrý. Můžu předložit další domněnku?"

„ANO."

„Soutěska, která vede k dolu Gloria, se asi o míli dál směrem na jih rozděluje. Tam je další starý důl, na konci jednoho výběžku. Říká se mu Hejl. Jejich dinh vykládá lidem, že chce děti schovat v Glorii, a myslím si, že jim řekne totéž na schůzi, kterou koncem tohohle týdne chce svolat, tam je požádá o dovolení, aby bojoval s Vlky. Ale já jsem přesvědčený, že až přijde ta chvíle, tak děti srčí do Hejla. A jako stráže postaví Oriziny sestry – dopředu a taky nahoru – a ty dámy byste neměli podceňovat."

„KOLIK?"

„Myslím, že pět, jestli mezi ně zařadí i Sarey Adamsovou. K tomu pár chlapů s kušemi. Bude s nimi házet i ta hnedka, chápeš, a slyšel jsem, že je dobrá. Možná nejlepší ze všech. Ale tak nebo onak, víme, kde děti budou. Schovávat je na takovém místě je chyba, ale on to neví. Je nebezpečný, ale hlava mu stárne. Nejspíš takovou strategii už někdy použil."

To ano, jistě. V Petlicovém kaňonu, proti Latigovým mužům.

„Teď je důležité zjistit, kde bude on a ten kluk a ten mladší chlápek, až Vlci přijdou. Možná to řekne na schůzi. Jestli ne, možná to prozradí Eisenhartovi."

„NEBO OVERHOLSEROVI?"

„Ne. Eisenhart bude s ním. Overholser ne."

„MUSÍŠ ZJISTIT, KDE BUDOU."

„Já vím," řekl Slightman. „Zjistíme to, Andy a já, a potom podnikneme ještě jednu cestu na toto nepožehnané místo. Potom, přísahám u paní Orizy a Člověka Ježíše, jsem skončil. Teď už můžeme odejít?"

„Za chvilku, sai," zadržel ho Andy. „Musím podat také svoje hlášení, jak víte."

Znovu se rozeznělo to dlouhé, hvízdavé skřehotání. Jake zatínal zuby a čekal, až to skončí, a nakonec se dočkal. Finli O'Tego se odpojil.

„Skončili jsme?" zeptal se Slightman.

„Pokud nemáte jiný důvod se zde zdržovat, tak ano," řekl Andy.

„Nezdá se ti, že je tu něco jinak?" zeptal se Slightman najednou a Jakeovi vystydla krev v žilách.

„Ne," řekl Andy, „ale velmi si vážím lidské intuice. Napovídá vám něco vaše intuice, sai?"

Nastalo ticho, které trvalo snad celou minutu, i když Jake věděl, že to musela být mnohem kratší doba. Tiskl si Ochovu hlavu ke stehnu a čekal.

„Ne," řekl Slightman konečně. „Asi začínám být nervózní, jak se to blíží. Bože, už aby to bylo za mnou! Tohle nenávidím!"

„Děláte správnou věc, sai." Jake nevěděl, jak Slightman, ale z toho sladce soucitného Andyho hlasu se mu chtělo skřípat zuby. „Vlastně nic jiného dělat nemůžete. Není vaše chyba, že jste otec jediného osiřelého dvojence v Calla Bryn Sturgisu, že? Znám jednu písničku, která toto téma zpracovává velmi dojemným způsobem. Možná že byste si rád poslechl –"

„Drž hubu!" vykřikl Slightman přiškrceně. „Sklapni, ty mechanický ďáble! Prodal jsem svoji zatracenou duši, copak ti to nestačí? Musíš se mi ještě posmívat?"

„Jestli jsem vás urazil, omlouvám se z hloubi svého zjevně hypotetického srdce," řekl Andy. „Jinými slovy, prosím za prominutí." Znělo to upřímně. Znělo to, jako by to myslel vážně. Znělo to, jako když másla ukrajuje. Ale Jake nepochyboval, že Andyho oči blýskají v záchvatu neslyšitelného modrého smíchu.

12

Spiklenci odešli. Ze stropních reproduktorů se ozvala divná, nesmyslná melodie (nesmyslná aspoň pro Jakea) a potom ticho. Čekal, že objeví jeho poníka, vrátí se, začnou ho hledat, najdou ho, zabijí. Když napočítal do sto dvaceti a oni se pořád do Doganu nevraceli, vstal (po koňské dávce adrenalinu v krvi byl ztuhlý jako stařec) a zamířil do velína. Právě včas, aby zahlédl, že světla vpředu spínaná pohybovým čidlem zhasla. Podíval se na monitor zabírající vršek kopce a uviděl, že nedávní návštěvníci Doganu procházejí mezi hromotluky. Tentokrát se kaktusy nepohnuly. Nejspíš si vzaly ponaučení. Jake se díval, jak Slightman a Andy odcházejí, a trpce se bavil jejich rozdílnou výškou. Kdykoli jeho otec uviděl na ulici podobnou nesourodou dvojici, pokaždé řekl: Strčte je do kabaretu. To byl nejlepší vtip, na jaký se Elmer Chambers kdy zmohl.

Když dvojice zmizela z dohledu, podíval se Jake na podlahu. Žádný prach, samozřejmě. Žádný prach ani žádné stopy. Měl si toho všimnout, už když vešel. Roland by si toho všiml určitě. Roland by si všiml všeho.

Jake chtěl odejít, ale přinutil se počkat. Kdyby uviděli, že se za nimi rozsvítila světla reagující na pohyb, pravděpodobně by se domnívali, že je to skalní kočka (nebo zvíře, kterému Benny říkal „obrněnec“), ale pravděpodobně – to bylo málo. Aby si ukrátil čas, prohlížel si různé ovládací panely, spousta jich měla značku továren LaMerk. Ale také uviděl známou značku GE a IBM a k tomu jednu, kterou neznal – Microsoft. Na těchto přístrojích bylo razítko MADE IN USA. Výrobky LaMerk takové označení nenesly.

Byl si docela jist, že některé klávesnice, které viděl – bylo jich tady nejméně dva tucty – ovládají počítače. Jaké tu byly ještě přístroje? Kolik jich stále běželo? Byly tu uskladněny zbraně? Kdoví proč si myslel, že odpověď na poslední otázku je záporná – jestli tu někdy byly zbraně, nepochybně byly vyřazeny z provozu nebo zkonfiskovány, což si vzal na starost nepochybně Andy, robot vzoru Posel (Mnoho dalších funkcí).

Nakonec se rozhodl, že může bezpečně odejít… tedy, pokud bude nesmírně opatrný, pomalu odjede k řece a nenápadně se vkrade zadem do Rozkývaného B. Byl skoro u dveří, když ho napadla další otázka. Existoval nějaký záznam o tom, že s Ochem navštívil Dogan? Byli tu někde na videozáznamu? Podíval se na fungující televizní obrazovky a nejdéle hleděl na tu, která ukazovala velín. Znovu na ní byli on a Ochu. Z úhlu, který zabírala kamera u stropu, musel být na obrazu každý.

Nech to být, Jakeu, poradil mu pistolník v hlavě. S tím nic nenaděláš, tak to nech být. Jestli se začneš rýpat v přístrojích, necháš stopu. Mohl bys dokonce spustit poplach.

Pomyšlení, že by spustil alarm, ho přesvědčilo. Zvedl Ocha – spíš pro vlastní klid – a vyklidil pole. Poník čekal přesně tam, kde ho Jake nechal, zasněně spásal keře v měsíčním světle. Na tvrdé skalnaté půdě nebyly žádné stopy… ale Jake viděl, že ani on stopy nenechává. Andy by se do křehké břidlice trochu bořil, ale on ne. Nebyl dost těžký. Ani Bennyho táta asi nebyl dost těžký.

Nech toho. Kdyby tě vyčenichali, vrátili by se.

Jake předpokládal, že je to pravda, ale stejně se cítil jako Mášeňka, která se krade po špičkách z domku tří medvědů. Odvedl poníka na pouštní silnici, pak si navlékl zástěru a strčil Ocha do široké přední kapsy. Když nasedal, udeřil brumláka pořádně o sedlovou hrušku.

„Au, Ejk!“ ozval se Ochu.

„Ticho, bábovko,“ tišil ho Jake a otočil poníka k řece. „Musíš teď být potichu.“

„Icho,“ souhlasil Ochu a mrkl na něj. Jake prohrábl brumlákovi hustou srst a poškrábal Ocha na místě, kde to měl nejradši. Ochu přivřel oči, natáhl krk do komické délky a zazubil se.

Když se dostali zpět k řece, Jake sesedl a rozhlédl se přes balvan oběma směry. Nic neviděl, ale srdce měl v krku celou cestu na druhý břeh. Pořád se snažil vymyslet, co řekne, až ho Bennyho tatínek zastaví a zeptá se ho, co dělá venku uprostřed noci. Nic ho nenapadalo. V hodinách angličtiny z tvůrčího psaní skoro vždycky dostával jedničky, ale teď zjišťoval, že strach a vynalézavost nejdou dohromady. Kdyby ho Bennyho tatínek zastavil, Jake by byl lapen. Úplně jednoduše.

Nikdo ho však nezastavil – ani při brodu přes řeku, ani když se vracel na Rozkývané B, ani když sundával poníkovi sedlo a vytíral ho do sucha. Svět mlčel a to Jakeovi vyhovovalo.

13

Jakmile se Jake ocitl zpátky na matraci a přitáhl si pokrývky k bradě, Ochu skočil k Bennymu do postele, lehl si a strčil čumák znovu pod oháňku. Tvrdě spící Benny jenom zamručel, natáhl ruku a pohladil brumláka po boku.

Jake ležel a ustaraně se díval na spícího chlapce. Měl Bennyho rád – jeho přímost, smysl pro legraci, ochotu tvrdě pracovat, když bylo potřeba. Měl rád Bennyho zalykavý smích, když mu připadalo něco legrační, a jak se v tolika věcech doplňovali a –

A až do dnešní noci Jake měl rád také Bennyho tátu.

Snažil se představit si, jak se na něho Benny podívá, až zjistí, že a) jeho otec je zrádce, b) udal ho jeho kamarád. Jake si myslel, že tu zlost unese. Ale s bolestí to bude horší.

Myslíš, že to bude jenom bolet? Prostě bolet? Zamysli se pořádně. Svět Bennyho Slightmana nemá mnoho opor, a ty mu je všechny zbouráš. Všechny do jedné.

Není moje chyba, že jeho otec je špion a zrádce.

Bennyho však také ne. Kdybyste se zeptali Slightmana, nejspíš by řekl, že to není ani jeho chyba, že ho k tomu donutili. Jake si myslel, že je to skoro pravda. Úplná pravda, když jste se na to podívali otcovskýma očima. Co to v sobě callská dvojčata měla, že to Vlci potřebovali? Něco v mozku, jak jinak. Nějaký enzym nebo výměšek, který vytvářel ten domnělý jev nazývaný „telepatie dvojčat“. Ať už to bylo cokoli, mohli to odebrat i i Bennymu Slightmanovi, protože on pouze vypadal jako jedinák. Že mu sestra zemřela? No, to je tvrdá rána, viďte? Velmi tvrdá rána, zvlášť pro otce, který miloval to jediné zbývající dítě. Který nesnesl, že by ho měl ztratit.

Co když ho Roland zabije? Jak se pak na tebe bude Benny dívat?

Kdysi, v jiném životě, Roland slíbil, že se postará o Jakea Chamberse, ale pak ho nechal padnout do temnot. Jake si tehdy myslel, že horší zrada nemůže být. Teď si nebyl tak jist. Ne, vůbec si nebyl tak jist. Tyto nešťastné myšlenky mu nedaly spát ještě dlouho. Nakonec, asi půl hodiny předtím, než se na obzoru objevil první náznak svítání, upadl do přerývaného a lehkého spánku.

IV.

Krysař

1

„Jsme ka-tet,“ řekl pistolník. „Jsme jedno učiněné z mnoha.“ Viděl Callahanův nedůvěřivý pohled – nemohl si ho nevšimnout – a přikývl. „Ano, p?re, jsi jeden z nás. Nevím, na jak dlouho, ale vím, že je to tak. A vědí to i moji přátelé.“

Jake přikývl. Eddie a Susannah také. Byli dnes v Pavilonu. Když si Roland vyslechl Jakeův příběh, už se nechtěl setkávat ve faře, ani na jejím zadním dvoře. Podle něj bylo velmi pravděpodobné, že Slightman nebo Andy – nebo možná ještě jiný, dosud neodhalený přítel Vlků – tam umístil nejen kamery, ale také naslouchací zařízení. Nebe nad hlavou bylo šedé, hrozil déšť, ale počasí zůstávalo na tak pozdní roční dobu pozoruhodně teplé. Některé občansky uvědomělé dámy nebo páni shrabali spadané listí v širokém kruhu kolem pódia, kde se Roland a jeho přátelé tak nedávno představovali, a tráva byla proto zelená jako v létě. Někteří folken pouštěli draky, páry se procházely ruku v ruce, dva nebo tři stánkaři vyhlíželi zákazníky a zároveň starostlivě hlídali břichatá mračna. Na stupínku pro hudbu stála skupina hudebníků, která jim s takovou vervou hrála na uvítanou v Calla Bryn Sturgisu a nacvičovala několik nových melodií. Dvakrát nebo třikrát místní zamířili k Rolandovi a jeho přátelům, chtěli si s nimi popovídat, ale pokaždé, když se to stalo, zavrtěl Roland hlavou tím svým neúsměvným způsobem, který je ihned odradil. Doba přátelského tlachání pominula. Dostali se už skoro k tomu, čemu Susannah říkala skutečné tvrdé jádro.

Roland řekl: „Za čtyři dny bude schůze, tentokrát myslím, že by se mělo sejít celé městečko, nejen muži."

„Sakra jo, že by to mělo být celé městečko," souhlasila Susannah. „Jestli spoléháš, že ženy budou házet talíře a nahradí všechny pistole, které nemáme, tak si nemyslím, že uděláš kdovíco mimořádného, když je pustíš do síně."

„V Obecní síni to nebude, jestli mají přijít všichni," řekl Callahan. „Není tam dost místa. Rozsvítíme pochodně a uděláme to přímo tady."

„A co když bude pršet?" zeptal se Eddie.

„Když bude pršet, lidi zmoknou," pokrčil Callahan rameny.

„Čtyři dny do schůze a devět do Vlků," počítal Roland. „Dnes máme nejspíš úplně poslední možnost poradit se – vsedě, s čistou hlavou –, dokud to nepomine. Nebudeme tu dlouho, takže ať to stojí za to." Natáhl ruce. Jake přijal jednu, Susannah druhou. Na chvilku bylo všech pět propojeno v kruhu, ruku v ruce. „Vidíme jeden druhého?"

„Vidím vás velmi dobře," řekl Jake.

„Velmi dobře, Rolande," řekl Eddie.

„Jasně jako ve dne, zlato," usmála se Susannah.

Ochu, který poblíž čenichal v trávě, neřekl nic, ale ohlédl se a mrkl.

„P?re?" zeptal se Roland.

„Vidím a slyším vás velmi dobře," souhlasil Callahan a pousmál se, „a jsem rád, že jste mě vzali mezi sebe. Aspoň zatím."

2

Roland, Eddie a Susannah vyslechli větší část Jakeova vyprávění. Jake a Susannah vyslechli většinu vyprávění Rolanda a Eddieho. Callahan nyní pochopil obojí – to, čemu později říkal „dvojitá budoucnost". Poslouchal s rozšířenýma očima a ústy často dokořán. Pokřižoval se, když Jake vyprávěl o tom, jak se schovával v komoře. Eddiemu p?re řekl: „To s tím zabíjením žen a dětí jsi nemyslel vážně, že ne? Jenom jsi blufoval?"

Eddie vzhlédl k ztěžklému nebi a s mírným úsměvem přemýšlel. Pak se podíval znovu na Callahana. „Roland říká, že na chlapa, který si nechce dát říkat otec, jsi poměrně nedávno zaujal velmi otcovská stanoviska."

„Jestli mluvíš o možnosti, jak ukončit těhotenství tvé ženy –"

Eddie zvedl ruku. „Řekněme, že nemluvím o ničem konkrétním. My tu prostě máme práci a potřebujeme, abys nám s ní pomohl. To poslední, co potřebujeme, je zdržování těmi tvými katolickými bláboly. Takže prostě řekneme, že jsem blufoval, a budeme pokračovat. Bude to tak stačit? Otče?"

Eddie se najednou usmíval napjatě a dopáleně. Na lícních kostech mu vyskočily jasně červené skvrny. Callahan se mu velmi pozorně podíval do tváře a přikývl. „Ano. Blufoval jsi. V každém případě zůstaneme u toho a budeme pokračovat."

„Dobře." Eddie se podíval na Rolanda.

„První otázka je na Susannah," řekl Roland. „Je prostá: jak se cítíš?"

„Docela dobře," odpověděla.

„Mluvíš pravdu?"

Přikývla. „Mluvím pravdu, říkám díky."

„Žádné bolesti tady?" Roland si promnul místo nad levým spánkem.

„Ne. A ty stavy, které jsem mívala – těsně po západu slunce, těsně před svítáním – přestaly. A podívejte se na mě!" Přejela si rukou po prsou přes pas až k pravému boku. „Už nejsem tak baculatá. Rolande… četla jsem, že některá zvířata v divočině – z masožravců třeba divoké kočky, z býložravců vysoká zvěř a králíci – absorbují své děti, pokud nastanou nepříznivé podmínky k porodu. Nepředpokládáš…" Nedomluvila a s nadějí se na něho podívala.

Roland si přál, aby tu svůdnou myšlenku mohl podpořit, ale nešlo to. A tajit pravdu v ka-tet už nepřipadalo v úvahu. Zavrtěl hlavou. Susannah povadla.

„Spí klidně, pokud můžu soudit," řekl Eddie. „Po Mie ani stopy."

„Rosalita tvrdí totéž," dodal Callahan.

„Nasadili jste na mě tu břehuli, jo?" ozvala se Susannah podezíravým tónem Detty. Ale usmívala se.

„Jen tu a tam," připustil Callahan.

„Necháme dítě Susannah zatím být, jestli můžeme," řekl Roland. „Potřebujeme mluvit o Vlcích. O nich a ještě o něčem."

„Ale Rolande –" začal Eddie.

Roland zvedl ruku. „Vím, kolik dalších záležitostí tu máme. Vím, jak jsou naléhavé. Také vím, že jestli se naše pozornost rozptýlí, nejspíš zemřeme zde v Calla Bryn Sturgisu, a mrtví pistolníci nikomu nepomůžou. Ani nejdou dál svou cestou. Souhlasíte?" Přejel pohledem ostatní. Nikdo neodpověděl. Někde v dálce se ozýval mnohohlasý dětský zpěv. Pronikavý, radostný a nevinný. Cosi o hopale.

„Jedné věci se však musíme věnovat," řekl Roland. „A týká se rovněž tebe, p?re. A toho, čemu teď říkáte Dveřová jeskyně. Prošel bys těmi dveřmi zpátky do své země?"

„Děláš si legraci?" Callahanovi zasvítily oči. „Možnost vrátit se, třeba jenom na chvíli? Stačí říct slovo."

Roland přikývl. „Někdy později během dneška si možná my dva dáme menší pasear tam nahoru a postarám se, abys prošel. Víš, kde je ta prázdná parcela, že?"

„Jistě. Určitě jsem prošel okolo aspoň tisíckrát, tehdy v minulém životě."

„A rozumíš tomu s tím směrovacím číslem?" zeptal se Eddie.

„Jestli pan Věž udělal, oč jsi ho požádal, bude to napsáno na konci toho plotu, na straně u Čtyřicáté šesté ulice. To bylo mimochodem geniální."

„Zapamatuj si číslo… a taky datum," řekl Roland. „Musíme si udržovat přehled o tamním čase, pokud můžeme, v tom má Eddie pravdu. Sežeň ty údaje a vrať se. Potom, po schůzi v Pavilonu, budeme potřebovat, abys těmi dveřmi prošel znovu."

„Tentokrát někam do Nové Anglie, kde bude Věž s Deepneauem," odhadoval Callahan.

„Ano," řekl Roland.

„Jestli je najdeš, chtěj mluvit hlavně s panem Deepneauem," řekl Jake. Zrudl, když se k němu všichni obrátili, ale dál odhodlaně hleděl na Callahana. „Pan Věž by mohl být tvrdohlavý –"

„To je nejslabší výraz století," ozval se Eddie. „Než se tam dostaneš, nejspíš už bude mít v pácu dvanáct antikvariátů a bůhví kolik prvních vydání Devatenáctého nervového zhroucení Indiány Jonese."

„– ale pan Deepneau bude naslouchat," dokončil Jake.

„Ouchat, Ejk," řekl Ochu a převalil se na záda. „Ouchat, icho!"

Jake drbal Ocha na břiše a pokračoval: „Jestli někdo dokáže přesvědčit pana Věže, aby něco udělal, tak je to pan Deepneau."

„Dobrá," přikývl Callahan. „Slyším vás dobře."

Zpívající děti se přiblížily. Susannah se otočila, ale ještě je nezahlédla. Domnívala se, že přicházejí po Říční ulici. Jestli ano, objeví se v dohledu, jakmile projdou kolem obecní stáje a zabočí na hlavní ulici u Berkova obchodu. Někteří folken už tam stáli na verandě, aby se na ně podívali.

Roland pokračoval. „Nyní vyslovím jeden předpoklad – zatluču ho jako hřebík – a pak na něj pověsím všechny naše naděje, že vyvázneme živí.

Nelíbí se mi to, ale nevidím jinou možnost. Ten předpoklad zní, že proti nám pracuje jenom Benny Slightman a Andy. Takže jestli se postaráme o ně, až přijde čas, zůstane naše jednání utajeno."

„Nezabíjejte ho," řekl Jake tak potichu, že ho skoro nebylo slyšet. Přitáhl si Ocha blíž a hladil ho po hlavě a dlouhém krku prudkými, nutkavými pohyby. Ochu to trpělivě snášel.

„Prosím za prominutí, Jakeu," řekla Susannah, naklonila se blíž a přiložila si dlaň k uchu. „Já jsem ne-"

„Nezabíjejte ho!" Tentokrát to vyhrkl chraptivým, kolísavým hlasem, který neměl daleko k slzám. „Nezabíjejte Bennyho tátu. Prosím."

Eddie natáhl ruku a jemně položil chlapci ruku na zátylek. „Jakeu, táta Bennyho Slightmana klidně pošle stovku dětí do Hromové tišiny s Vlky, jenom aby ušetřil to svoje. A víš, jak se ty děti vracejí."

„Jo, ale jak to vidí on, tak nemá jinou možnost, protože –"

„Měl možnost bojovat s námi," řekl Roland. Hlas měl nevýrazný a hrozný. Téměř mrtvý.

„Ale –"

Ale co? Jake nevěděl. Přemílal si to už stokrát dokola a pořád nevěděl. Najednou mu z očí vyhrkly slzy a ty stekly po tvářích. Callahan se natáhl, chtěl ho pohladit. Jake jeho ruku odstrčil.

Roland vzdychl. „Uděláme, co můžeme, abychom ho ušetřili. To ti slibuji. Nevím, jestli se jim dostane slitování – Slightmanové v tomto městečku skončili, jestli koncem příštího týdne ještě nějaké městečko bude existovat –, ale možná odejdou na sever nebo na jih po Srpu a začnou nový život. A Jakeu, poslouchej: není potřeba, aby se Ben Slightman někdy dozvěděl, že jsi včera v noci vyslechl jeho otce a Andyho."

Jake se na něho díval s výrazem, který byl sotva nádechem naděje. Nestaral se ani za mák o Slightmana staršího, ale nechtěl, aby Benny zjistil, že to způsobil Jake. Asi to z něho dělalo zbabělce, ale nechtěl, aby to Benny zjistil.

„Opravdu? Jistě?"

„Tady není nic jistého, ale –"

Než stačil domluvit, zpívající děti se vynořily zpoza rohu. V jejich čele kráčel Posel Andy, jeho stříbrné údy a zlaté tělo jemně svítilo v kalném světle podmračeného dne. Šel pozpátku. V jedné ruce držel střelu z kuše s navázanými stuhami z barevného hedvábí. Susannah připomínal vedoucího průvodu o Čtvrtém červenci. Mával hůlkou extravagantně sem a tam a dirigoval píseň dětí, zatímco z reproduktorů na hrudníku a v hlavě se linula břeskná melodie dud.

„Kristepane," řekl Eddie. „To je krysař z Hammeln."

3

„Hop–ala–a–jedna! Máma měla syna!
Tatínek se smál a moc se radoval!"

Andy tuto část zpíval sám, pak ukázal hůlkou na zástup dětí. Rozjásaně se přidaly.

„Hop–ála, hop–ala!
Tatínek se radoval!
Radoval se hodně moc,

mamku si vzal na pomoc!“

Veselý smích. Nebylo tam tolik dětí, jak by Susannah čekala podle všeho toho randálu. Když tak viděla Andyho v jejich čele, poté, co si vyslechla Jakeův příběh, zamrazilo ji u srdce. Zároveň cítila zlostné nutkání začít se tlouct do hrdla a levého spánku. Že je mohl vést takhle ulicí! Jako krysař, přesně jak říkal Eddie – jako Krysař z Hammeln.
Teď ukázal provizorní hůlkou na hezkou dívku, která vypadala na třináct nebo čtrnáct let. Susannah si pomyslela, že to bude některá Anselmová, z malého hospodářství na jih od Jaffordsových. Zazpívala do výrazného rytmu další sloku tak jasně a čistě, že to znělo skoro (ale ne docela) jako rapování při skákání přes provaz:

„Hop–ala–hop–a–dva!
Víte, co se dělá!
Zasaď rýži hop–ala,
ať… to…odsýpá!“

A potom, jak se připojovaly další děti, si Susannah uvědomila, že skupina dětí je větší, než si myslela, když se objevily za rohem, dětí bylo mnohem více. Uši jí napovídaly správněji než oči a měly k tomu perfektní důvod.

„Hop–ala–hop–a–dva!
Tátovi to odsýpá!
Máma sází hop–ala,
protože to dobře zná!“

Skupina dětí vypadala na první pohled menší, protože tolik obličejů bylo stejných – například tvář té dívky od Anselmů byla skoro stejná jako tvář chlapce vedle ní. Její dvojenec. Skoro všechny děti v Andyho skupině byla dvojčata. Susannah si najednou uvědomila, jak je to přízračné, jako by se zde zkondenzovala všechna divná zdvojení, na která doposud narazili. Zvedl se jí žaludek. A pocítila první záškub bolesti nad levým okem. Ruka se jí chtěla zvednout k tomu měkkému místečku.
Ne, poručila si, necítím to. Přinutila ruku, aby klesla. Nebylo nutné mnout si čelo. Nebylo nutné mnout to, co nebolí.
Andy ukázal hůlkou na baculatého cupitajícího chlapečka, jemuž nebylo víc než osm. Zazpíval svou sloku pronikavou dětskou fistulí, která ostatní děti rozesmála.

„Hop–ala–hop–a–tři!
Táta není hlupák,
když rýži sází hopala,
mamka ví, co dělat má!“
Na což sbor odpověděl:
„Hop–ala–hop–a–tři!
Mamka ví, co dělat má!
A když rýži zasadí,
Hop–ala ji udrží!“

Andy zahlédl Rolandovo ka-tet a vesele zamával hůlkou. A děti také… půlka se jich vrátí jako uslintaní idioti, pokud velitel průvodu prosadí svou. Za bolestného křiku vyrostou do obřích rozměrů a pak brzy umřou.
„Zamávejte také,“ řekl Roland a zvedl ruku. „Zamávejte jim, všichni, při jméně svých otců.“
Eddie věnoval Andymu veselý, široký úsměv. „Jak se vede, ty skopová vyhulená makovice z Rádia Blivajz?“ zeptal se. Hlas, který cedil vyceněnými zuby, byl tichý a divoký. Zvedl na Andyho oba palce. „Jak se vede, ty robotickej magore? Říkáš fajn? Říkám díky! Říkám vyliž mi!“
Jake vyprskl smíchy. Pořád mávali a usmívali se. Děti také mávaly a usmívaly se. Andy rovněž zamával. Vedl svůj veselý band hlavní ulicí a prozpěvoval Hop–ala hop–čtyři! Řeka je u dveří!
„Ony ho milují,“ řekl Callahan. Tvářil se divně, znechuceně. „Celé generace dětí Andyho milovaly.“
„To se brzo změní,“ poznamenal Roland.
4
„Další otázky?“ zeptal se Roland, když Andy a děti odešli. „Jestli ano, ptejte se teď. Možná je to poslední možnost.“
„Co s Tianem Jafforddsem?“ zeptal se Callahan. „V jistém velmi reálném smyslu to všechno započal Tian. V závěru by pro něho mělo být nějaké místo.“
Roland přikývl. „Mám pro něho práci. Tu udělá společně s Eddiem. P?re, pod Rosalitinou chalupou je pěkný prevét. Vysoký. Pevný.“
Callahan povytáhl obočí. „Tak, říkám díky. Ten postavil Tian a jeho soused Hugh Anselm.“
„Mohli byste na něj během příštích několika dnů dát zvenčí zámek?“
„Mohl bych, ale –“
„Jestli všechno půjde dobře, nebude potřeba žádný zámek, ale člověk si nikdy nemůže být jistý.“
„Ne,“ souhlasil Callahan. „To asi nemůže. Ale můžu udělat, oč žádáš.“
„Jaký máš plán, zlato?“ zeptala se Susannah. Mluvila klidným, podivně jemným hlasem.
„Takový, ve kterém je ukrytý jiný pěkný malý plán. Většinou je to ku prospěchu věci. To nejdůležitější, co vám teď

povím, je, abyste nevěřili ničemu, co řeknu, jakmile odtud odejdeme, oprášíme si zadnice a vmísíme se mezi folken. Zvlášť ničemu, co řeknu, až vstanu na schůzi s pírkem v ruce. Většina z toho budou lži.“ Usmál se na ně. Jeho vybledlé modré oči nad úsměvem byly tvrdé jako skála. „Můj táta a Cuthbertův táta mívali mezi sebou pravidlo: nejdřív úsměvy, potom lži. Nakonec přijde palba.“

„Už jsme skoro tam, že?“ zeptala se Susannah. „Skoro už se střílí.“

Roland přikývl. „A ke střelbě dojde tak rychle a tak rychle pomine, že se budete divit, k čemu bylo všechno to plánování a porady, když nakonec vždycky ze všeho zbude jenom těch pět minut krve, bolesti a hlouposti.“ Odmlčel se a pak dodal: „Vždycky je mi pak mizerně. Stejně jako když jsme se s Bertem šli podívat na oběšence.“

„Mám otázku,“ ozval se Jake.

„Sem s ní,“ vyzval ho Roland.

„Zvítězíme?“

Roland mlčel tak dlouho, až se Susannah začala bát. Potom řekl: „Víme víc, než si oni myslí, že víme. Mnohem víc. Jsou ukolébáni. Jestli Andy a Slightman jsou jediné krysy v sýpce, a jestli Vlčí smečka nebude příliš velká – jestli nám nedojdou talíře a náboje – pak ano, Jakeu, synu Elmerův. Zvítězíme.“

„Kolik to je, příliš velká?“

Roland se zamyslel, vybledlé modré oči hleděly na východ. „Víc, než bys uvěřil,“ řekl nakonec. „A doufám, že mnohem víc, než by uvěřili oni.“

5

Pozdě odpoledne stál Donald Callahan před nenalezenými dveřmi a snažil se soustředit na Druhou avenue v roce 1977. Soustředil se na Mámu Šš–šš a na to, kolikrát tam s Georgem a Lupem Delgadem zašli na oběd.

„Dával jsem si hovězí žebírko, kdykoli ho měli,“ řekl Callahan a snažil se nevšímat si skřehotavého hlasu matky, stoupajícího z temných útrob jeskyně. Když sem s Rolandem vešel, jeho pohled upoutaly knihy, které sem poslal Calvin Věž. Tolik knih! Callahanovo obvykle štědré srdce se při pohledu na ně zaplnilo chtivostí (ne zas tak velkou). Jeho zájem však dlouho nevydržel – vytáhl namátkou jen jednu knihu a uviděl, že je to Muž z Virginie od Owena Wistera. Bylo těžké listovat, když na vás ječí vaši mrtví přátelé a milovaní a nadávají vám.

Jeho matka se ho právě ptala, proč dopustil, aby jakýsi upír, špinavý krvežíznivec, zlomil křížek, který mu dala. „Tvoje víra byla vždycky slabá,“ stěžovala si bolestínsky. „Slabá víra a silné pití. Vsadím se, že teď by sis taky rád přihnul, co?“

Pane Bože, no jestli. Whisky. Pěkně vyzrálá. Callahan cítil, jak mu na čele vyrazil pot. Srdce mu bouchalo dvakrát rychleji. Ne, třikrát.

„Žebírka,“ mumlal. „Nahoře pomazaná hnědou hořčicí.“ Přímo viděl, jak k němu připlouvá umělohmotná láhev s hořčicí, která se musela stisknout, aby obsah vytekl, a vzpomněl si na její značku. Plochman.

„Cože?“ ozval se za ním Roland.

„Řekl jsem, že jsem připravený. Jestli to chceš udělat, tak to pro lásku Boží udělej teď.“

Roland pootevřel bedničku. Zvonky okamžitě zaútočily Callahanovi na uši, takže si vzpomněl na ničemné muže v hlasitých autech. Žaludek se mu v břiše roztřásl a z očí mu vyrazily slzy vzteku.

Ale dveře cvakly a otevřely se a dovnitř padl klín jasného slunečního světla, které zahnalo šero v ústí jeskyně.

Callahan se zhluboka nadechl a pomyslel si: Ach Mario, obtěžkaná bez hříchu, modli se za nás, kdož se obracejí k Tobě. A vykročil do léta roku 1977.

6

Bylo poledne, jak jinak. Doba oběda. A samozřejmě stál před Mámou Šš–šš. Zdálo se, že si jeho příchodu nikdo nevšiml. Na tabuli na stojanu před restaurací bylo křídou napsáno:

HEJ, TY TAM, VÍTEJ U MÁMY ŠŠ–ŠŠ
SPECIALITY NA 24. ČERVNA
HOVĚZÍ STROGANOFF
HOVĚZÍ ŽEBÍRKA (SE ZELÍM)
RANCHO GRANDE TACOS
DRŮBEŽÍ POLÉVKA
OCHUTNEJTE NÁŠ HOLANDSKÝ JABLKOVÝ KOLÁČ!

Dobrá, jedna otázka je zodpovězena. Ocitl se tu den poté, co sem přišel Eddie. A pokud jde o tu druhou otázku…

Callahan nechal prozatím Čtyřicátou šestou ulici za zády a vydal se po Druhé avenue. Jednou se ohlédl a uviděl, že dveře do jeskyně ho sledují věrně jako ten brumlák chlapce. Viděl, že za nimi sedí Roland a strká si cosi do uší, aby ztlumil to šílené cinkání zvonků.

Dostal se přesně na dva bloky daleko od svého cíle, když vytřeštil oči a čelist mu poklesla. Říkali, že to má čekat, Roland i Eddie to povídali, ale Callahan tomu v hloubi duše nevěřil. Myslel si, že za toho krásného letního dne, který se tak lišil od oblačného callského podzimu, odkud odešel, najde Manhattanskou restauraci pro duši naprosto nedotčenou. No, třeba by v okně měli ceduli DOVOLENÁ, ZAVŘENO DO SRPNA – něco podobného –, ale restaurace by tam stála. No ano.

Jenže to bylo jinak. Moc z ní nezbylo. Z místnosti vpředu zbyl jenom vypálený krunýř obtočený žlutou páskou s nápisem POLICEJNÍ VYŠETŘOVÁNÍ. Když přišel o kousek blíž, ucítil spálené dříví, spálený papír a… velmi slabě… pach benzínu.

Nedaleko, před obchodem s obuví, si rozložil krámek jakýsi postarší čistič bot. Teď oslovil Callahana. „To je hanba, že

jó? Fakticky děkan Bohu, že v tom baráku nebyla ani noha.“

„Tak, říkám díky. Kdy se to stalo?“

„Přecej v noci, kdy jindá? Myslíte, že ty burani budou házet molotovy za bílýho dne? Nejsou to žádný lumeni, ale na todle kebuli mají.“

„Nebyla to třeba jenom vada v elektroinstalaci? Nebo třeba samovznícení?“

Postarší čistič bot věnoval Callahanovi cynický pohled. Ale prosím vás, říkal ten pohled. Píchl palcem umazaným od krému směrem k doutnající ruině. „Vidíte ten žlutej špagát? Myslíte, že by tam psali POLICEJNÍ VYŠUSTROVÁNÍ, kdyby šlo vo samo–vzňou–cení? V žádným případě, kamaráde. V žádným případě, José. Cala Věže měli na háku pěkný darebáci. Pořádně ho zahákli za žebro. Tady to věděli všici.“ Čistič bot dramaticky zakoulel očima po huňatým, prošedivělým obočím. „Ani nechci pomyslet na to, vo co všecko přišel. Měl vzadu pár strašně vzácnejch knížek. Stráášně vzácnejch.“

Callahan poděkoval čističi bot za jeho názory, potom se otočil a zamířil zpátky po Druhé avenue. Neustále se kradmo osahával, aby se přesvědčil, že se to děje doopravdy. Pořád se zhluboka nadechoval městského vzduchu s příchutí uhlovodíků a vychutnával si každý městský zvuk, od vrčení autobusů (na některých byly reklamy na Charlieho andílky) až po bušení sbíječek a neustálé houkání klaksonů. Jak se blížil k Věži dobrých nahrávek, na chvilku se zastavil, uhranutý hudbou linoucí se z reproduktorů nad dveřmi. Byl to starý flák, který neslyšel už celé roky, ale kdysi, za jeho časů v Lowellu, byl populární. Zpívalo se v něm o následování Krysaře.

„Crispin St. Peters,“ zamumlal. „Tak se jmenoval. Pane Bože, tedy Člověče Ježíši, já jsem opravdu tady. Jsem opravdu v New Yorkul“

Jako na potvrzení pronesla sekernickým hlasem jakási žena: „Možná tu někdo může postávat celej den, ale někteří z nás tudy potřebujou projít. Co kdybyste se trochu hejbnul, nebo aspoň uhnul?“

Callahan pronesl omluvu, kterou patrně stejně nikdo neposlouchal (nebo nevzal na vědomí), a vyrazil dál. Ten pocit, že se nachází ve snu – v neobyčejně živém snu – přetrvával až do chvíle, kdy se přiblížil ke Čtyřicáté šesté ulici. Potom uslyšel růži a všechno v jeho životě se změnilo.

7

Zprvu slyšel sotva víc než mumlání, ale jak se blížil, měl dojem, že slyší mnoho hlasů, zpívajících andělských hlasů. Vyzpívávají své důvěřivé, radostné písně Bohu. Nikdy neslyšel něco tak líbezného, a tak se rozběhl. Přiběhl k plotu a položil na něj ruce. Rozplakal se, nemohl si pomoci. Nejspíš se po něm dívali lidé, ale on se o to nestaral. Najednou pochopil mnoho o Rolandovi a jeho přátelích a poprvé se cítil jako jeden z nich. Nebylo divu, že se tak usilovně snažili přežít a jít dál! Nebylo divu, když toto bylo v sázce! Na druhé straně plotu s vrstvou plakátů cosi bylo… cosi nesmírně a absolutně nádherného…

Mladík s dlouhými vlasy staženými gumičkou a s kovbojským kloboukem pošoupnutým do týla se zastavil a poklepal mu na rameno. „Je to tu pěkné, že?“ řekl ten hipický kovboj. „Nevím, čím to je, ale je to fakt. Chodím sem každý den. Chcete něco vědět?“

Callahan se otočil k mladíkovi a otřel si mokré oči. „Ano, asi ano.“

Mladík si přejel rukou po čele, potom po tváři. „Já jsem kdysi měl nejvíc uhrů na světě. Prostě ksicht jako pizzu, jako fašírku z autohavárky. Potom jsem sem koncem března nebo začátkem dubna začal chodit a… všechno se vyčistilo.“ Mladík se zasmál. „Ten kožař, co mě k němu posílal táta, tvrdí, že je to zásluha zinkové masti, ale myslím, že za to můžu děkovat tomuhle místu. Něco tady je. Slyšíte to?“

I když Callahanovi v hlavě zněly líbezné zpěvy – jako by byl v chrámu Matky Boží plném sborů –, zavrtěl hlavou. Udělal to čistě instinktivně.

„No jo,“ řekl hipík v kovbojském klobouku, „já taky ne. Ale někdy mám pocit, že to slyším.“ Zvedl ke Callahanovi pravačku a ukazovák s prostředníkem roztáhl do véčka. „Mír, bratře.“

„Mír,“ řekl Callahan a potom rovněž ukázal véčko.

Když mladík odešel, Callahan přejel rukou po nehoblovaných prknech plotu a potrhaném plakátu inzerujícím Válku zombií. Nejvíc ze všeho chtěl přelézt plot a uvidět růži… třeba i padnout na kolena a klanět se jí. Ale chodníky byly plné lidí a on už tak přilákal příliš mnoho zvědavých pohledů, z nichž některé určitě patřily lidem, kteří podobně jako ten mládenec něco věděli o síle tohoto místa. Nejlépe poslouží té veliké a zpívající síle za plotem (byla to růže? že by to nebylo nic jiného?) tím, zeji ochrání. A to znamenalo ochránit Calvina Věže před těmi, kdo mu vypálili obchod.

S rukou stále položenou na plotě zamířil na Čtyřicátou šestou. Dole na jejím konci stála budova OSN ze zeleného skla. Calla, Callahan, pomyslel si, a potom, Calla, Callahan, Calvin. A ještě: Calla–hop–čtyři, růže je za dveřmi, Calla–hop–Callahan, Calvin je další na řadě!

Došel ke konci plotu. Nejdřív neviděl nic a srdce mu kleslo. Potom se podíval dolů a tam to bylo, ve výši kolen: pět čísel, napsaných černou barvou. Callahan sáhl do kapsy pro pahýl tužky, který tam vždycky měl, potom utrhl růžek plakátu na jakousi hru dávanou mimo Broadway a nazvanou Průzkumník sklepení, revue. Na něj těch pět čísel naškrábal.

Nechtěl odejít, ale věděl, že musí. Uvažovat jasně tak blízko růže bylo nemožné.

Já se vrátím, řekl jí a celý blažený užasl, když mu odpověděla jakási myšlenka, jasná a čistá: Ano. Otče, kdykoliv. Hop–hop–ala.

Na rohu Druhé a Čtyřicáté šesté se ohlédl. Dveře do jeskyně tam stále byly, spodní hrana se vznášela asi deset centimetrů nad chodníkem. Od hotelu sem přicházel jakýsi pár ve středním věku, turisté, soudě podle průvodců v jejich rukou. Povídali si, došli ke dveřím a vyhnuli se jim. Oni je nevidí, ale cítí, pomyslel si Callahan. A kdyby byl chodník přeplněný a vyhnout se by nebylo možné? V tom případě by nejspíš prošli přímo místem, kde se dveře vznášejí a mihotají, a možná by neucítili víc než trochu chladu a závrati. Možná by slabě zaslechli sžíravé drnčení zvonků a

zachytili by závan spálené cibule nebo připáleného masa. A v noci by možná měli prchavé sny o místech mnohem podivnějších, než je New York.

Mohl jimi projít zpět, pravděpodobně by měl. Získal to, pro co sem přišel. Ale rychlou chůzí by se dostal do Newyorské veřejné knihovny. Tam, za kamennými lvy, mohl i člověk bez haléře v kapse získat trochu informací. Například jaké místo znamená určité směrovací číslo. A – po pravdě řečeno, i k vlastní hanbě – ještě se mu nechtělo odcházet.

Mával rukama před sebou, dokud si pistolník nevšiml, co dělá. Bez ohledu na kolemjdoucí vztyčil prsty do vzduchu jednou, dvakrát, třikrát, i když si nebyl jist, jestli to pistolník pochopí. Roland však vypadal, že porozuměl. Důrazně přikývl a pak pro jistotu zvedl palce.

Callahan vyrazil tak rychle, že skoro klusal. Nemělo smysl otálet, i když New York představoval příjemnou změnu. Tam, kde čekal Roland, to příjemné nemohlo být. A podle Eddieho to mohlo být také nebezpečné.

8

Pistolník bez potíží pochopil Callahanův vzkaz. Třicet prstů, třicet minut. P?re chtěl další půlhodinu na druhé straně. Roland předpokládal, že vymyslel způsob, jak vyluštit z čísel napsaných na plotu, o jaké místo jde. Kdyby to dokázal, bylo by to dobré. Informace znamenají moc. A někdy, když se nedostává času, znamenají taky rychlost.

Náboje v uších blokovaly hlasy úplně. Zvonky pronikly, ale i tak byly tlumené. To bylo dobré, protože jejich zvuk byl mnohem horší než drnčení řidiny. Kdyby musel ten zvuk poslouchat několik dnů, nejspíš by byl zralý do blázince, ale třicet minut vydrží. Jestli dojde na nejhorší, možná by mohl něco prostrčit dveřmi, upoutat p?reovu pozornost a dostat ho zpátky dřív.

Roland chvíli sledoval, jak se před Callahanem odvíjí ulice. Pohled dveřmi na břehu moře byl jako pohled očima tří vyvolených: Eddieho, Odetty, Jacka Morta. Tentokrát to bylo trochu jiné. Neustále viděl Callahanova záda nebo tvář, když se ohlédl, a to dělal často.

Aby si ukrátil čas, Roland vstal, aby se podíval na několik knih, které znamenaly pro Calvina Věže tolik, že jejich zabezpečením podmínil svou spolupráci. Ta první, kterou Roland vytáhl, měla na obálce siluetu mužské hlavy. Muž kouřil dýmku a měl jakousi loveckou čepici. Cort měl taky takovou a Roland si jako chlapec myslel, že je mnohem elegantnější než starý otcův propocený klobouk s otřepenou stahovací šňůrou. Slova na knize patřila do světa New Yorku. Roland věděl, že by je dokázal snadno přečíst, kdyby byl na druhé straně, ale to nebyl. Takto dokázal některá slova vyluštit, ale výsledek byl skoro stejně k zbláznění jako ty zvonky.

„Sir–lock Hones," četl nahlas. „Ne, Holmes. Jako Odettino jméno po otci. Čtyři… krátké… movely. Movely?" Ne, tohle bylo „Čtyři krátké novely od Sirlocka Holmese." Otevřel knihu a uctivě přejel rukou po titulní straně a potom si přičichl: ucítil kořenitou, nasládlou vůni dobrého starého papíru. Vyluštil název jedné ze čtyř krátkých novel – Znamení čtyř. V ostatních názvech rozeznal pouze slova Pes a Studie, ale zbytek byl nesrozumitelný.

„Znamení je sigul," řekl. Když zjistil, že začíná počítat písmena v názvu, musel se zasmát sám sobě. Navíc jich bylo jenom jedenáct. Vrátil knihu na místo a vzal jinou, tato měla vpředu kresbu vojáka. Z názvu přečetl jediné slovo: Mrtvý. Podíval se na jinou. Na obálce se líbali muž a žena. Ano, v příbězích se muži a ženy neustále líbali, lidé to měli rádi. Vrátil knihu a vzhlédl, aby zjistil, jak Callahan pokračuje. Oči se mu mírně rozšířily, když uviděl, že p?re vchází do rozlehlého sálu plného knih a toho, čemu Eddie říkal Magda–zíny… i když Roland stále netušil, o jakou Magdu má jít nebo proč by se o ní mělo tolik psát.

Vytáhl další knihu a usmál se, když uviděl titulní ilustraci. Byl na ní kostel, za ním rudý západ slunce. Kostel vypadal trochu jako u Panny Marie Klidného srdce. Otevřel ji a zalistoval. Záplava slov, ale on přečetl tak každé třetí, nanejvýš. Žádné obrázky. Už chtěl knihu vrátit, když mu cosi padlo do oka. Přímo mu to do oka skočilo. Roland na okamžik zadržel dech.

Poodstoupil, už neslyšel todesové zvonky, už se nestaral o velikou síň plnou knih, do které vstoupil Callahan. Začetl se do knihy s kostelem na obalu. Aspoň se o to pokusil. Slova mu před očima bláznivě poletovala, takže nemohl získat jistotu. Ne úplnou. Ale bohové! Jestli viděl to, co si myslel –

Intuice mu napověděla, že toto je klíč. Ale ke kterým dveřím?

Nevěděl, nepřečetl dost slov, aby to poznal. Ale ta kniha mu v rukou téměř zvučela. Roland si pomyslel, že ta kniha je možná jako ta růže…

… jenže existují i černé růže.

9

„Rolande, našel jsem to! Je to malé městečko uprostřed Mamě, jmenuje se East Stoneham, asi čtyřicet mil na sever od Portlandu a…" Zarazil se, důkladněji se na pistolníka zadíval. „Co se stalo?"

„To zvonění," odpověděl Roland rychle. „I když jsem si ucpal uši, slyšel jsem ho pořád." Dveře byly zavřené a zvonky ztichly, ale hlasy se ozývaly stále. Callahanův otec se právě ptal, jestli si Doníček myslí, že ty časopisy, které mu našel pod postelí, patří do rukou křesťanského chlapce, co kdyby je našla matka? A když Roland navrhl, aby vyšli z jeskyně ven, Callahan s radostí poslechl. Pamatoval se na ten rozhovor se svým otcem až moc dobře. Nakonec se společně modlili v nohou postele a ty tři Playboye putovaly do spalovače odpadků.

Roland vrátil vyřezávanou krabici do růžového pytlíku a ten pečlivě uložil za Věžovu skříň s cennými knihami. Knížku s kostelem vrátil na své místo, jen ji otočil titulem dolů, aby ji dokázal rychle znovu vyhledat.

Vyšli ven a zůstali stát bok po boku a nabírali plnými doušky čerstvý vzduch. „Určitě to byly jenom ty zvonky?" zeptal se Callahan. „Člověče, vypadal jsi, jako bys zahlédl ducha."

„Todesové zvonky jsou horší než duchové," řekl Roland. To mohla nebo nemusela být pravda, ale zdálo se, že Callahana to uspokojilo. Když se vydali po stezce dolů, vzpomněl si Roland na slib, který dal ostatním a také sobě, což bylo ještě důležitější: už žádná tajemství v rámci tet. Jak rychle se přistihl, že ten slib porušuje! Cítil však, že teď dělá

dobře. Alespoň některá jména v té knize znal. Ostatní je budou znát také. Později je budou potřebovat znát, pokud ta kniha byla tak důležitá, jak si myslel. Ale teď by je jenom rozptylovala a oni by se měli soustředit na nadcházející úkol s Vlky. Jestli dokážou vyhrát bitvu, pak možná…

„Rolande, víš určitě, že ti nic není?“

„Ano.“ Poklepal Callahana po rameni. Ostatní dokážou tu knihu přečíst a při čtení objevit, co kniha znamená. Možná ten příběh v knize byl jenom příběh… ale jak by to bylo možné, když…

„P?re?“

‚Ano, Rolande.“

„Novela je příběh, že? Vymyšlený příběh?“

„Ano, delší příběh.“

„Ale předstírá skutečnost.“

„Ano, taková je krásná literatura. Předstírá skutečnost.“

Roland se nad tím zamyslel. Karlík Šš–šš také předstíral skutečnost, jenomže v mnoha směrech, mnoha životně důležitých směrech, tomu tak nebylo. A jméno autora se změnilo. Existovalo mnoho různých světů, které držela pohromadě Věž. Možná…

Ne, teď ne. O těchto věcech teď nesmí přemýšlet.

„Vyprávěj mi o městečku, kam odjel Věž se svým přítelem,“ vybídl ho Roland.

„To vlastně nemůžu. Našel jsem ho v jednom maineském telefonním seznamu, nic víc. A k tomu schematickou mapu směrovacích čísel, dá se z ní odhadnout, kde se to místo nachází.“

„Dobře. To je velmi dobré.“

„Rolande, určitě ti nic není?“

Calla, pomyslel si Roland. Callahan. Přinutil se k úsměvu. Přinutil se znovu poplácat Callahana po rameni.

„Nic mi není,“ řekl. „Teď se vrátíme do městečka.“

V.
Setkání folken
1

Tian Jaffords se nikdy v životě tolik nebál, jako když stál na pódiu v Pavilonu a díval se dolů na folken z Calla Bryn Sturgisu. Věděl, že jich nejspíš není víc než pět set – nanejvýš šest set –, ale jemu jich připadalo mnohonásobně víc a jejich napjaté mlčení ho znervózňovalo. Podíval se na manželku, aby se uklidnil, ale toho se nedočkal. Zaliin obličej vypadal hubený, tmavý a špičatý, byla to spíš tvář staré ženy než té, která má před sebou ještě spoustu plodných let.

Ani dnešní pozdní odpoledne mu nepomohlo najít klid. Nebe bylo jasné, modré, bez mraků, ale na to, že bylo teprve pět hodin, byla moc tma. Na jihozápadě visela mohutná hradba mračen a slunce za ni zašlo, sotva Tian vystoupil po schůdcích nahoru. Bylo počasí, jaké by jeho děda nazval prapodivným; zlověstným, říkám díky. Ve věčné temnotě nad Hromovou tišinou létaly blesky jako velké jiskry.

Kdybych byl býval věděl, kam to dospěje, nikdy bych se do toho nepouštěl, pomyslel si zdivočele. A teď už nebude žádný p?re Callahan, který by aspoň vyhrabal mé ohořelé kosti z ohně. Ale Callahan tam byl, stál u Rolanda a jeho přátel – u těch těžkých kalibrů – a ruce měl založené na černé košili s kolárkem a křížem s Člověkem Ježíšem zavěšeným na krku.

Napomenul se, aby nebyl bláhový, Callahan mu pomůže a cizinci také. Přece kvůli tomu přišli. Zákon, kterým se řídili, nařizoval, že musejí pomoci, i kdyby to znamenalo jejich zkázu a konec cesty, na kterou se vydali. Řekl si, že stačí, aby představil Rolanda, a Roland přijde. Už jednou stál Roland na tomto pódiu a zatančil hopalu a získal jejich srdce. Copak Tian znovu pochyboval, jestli Roland uspěje i dnes? Po pravdě řečeno, Tian nepochyboval. V hloubi duše se však bál, že tentokrát to bude místo tance života tanec smrti. Protože tento muž a jeho přátelé znamenali smrt, ta byla jejich chlebem a vínem. Byla šerbetem, který si nabírali, aby si po jídle osvěžili chuť. Na té první schůzi – je možné, že se odehrála před necelým měsícem? – Tian promluvil plný zloby a zoufalství, ale měsíc byl dost dlouhá doba, aby si spočítal, co to bude stát. Co když udělal chybu? Co když Vlci vypálí celou Callu do základů svými světelnými tyčemi, seberou děti, které chtějí, a ostatní – mladé, staré, středního věku – rozmašírují těmi hvízdajícími smrtícími míčky?

Stáli a čekali, až začne, všichni shromáždění Callští. Všichni Eisenhartovi a Overholserovi a Javierovi a Berkovi (i když ti poslední neměli žádná dvojčata ve věku, který se líbil Vlkům, ach ano, takové štěstí Berkové měli), Telford stál s muži a jeho boubelatá, ale nepřátelsky zakaboněná manželka zase se ženami. Strongové a Rossiterové a Slightmanové a Handové a Rosariové a Posellové. Manni opět v jednou houfu jako tmavá inkoustová skvrna, Henchick, jejich patriarcha, stál s mladým Cantabem, kterého měly všechny děti tak rády. Andy, další oblíbenec dětí, stál stranou, hubené kovové paže založené v bok a modré elektrické oči se mu v šeru blýskaly. Oriziny sestry stály v řadě jako ptáci na plotě (Tianova manželka s nimi). I kovbojové tu byli, nájemné síly, podomci, dokonce starý Bernardo, místní ochmelka.

Napravo od Tiana trochu neklidně přešlapovali ti, kdo nesli pírko. Za obvyklých okolností stačila na nošení opopanaxového pírka jedna dvojčata. Ve většině případů lidé věděli dlouho dopředu, co se bude dít, a nošení pírka byla pouhá formalita. Tentokrát (byl to nápad Margaret Eisenhartové) vypravili s posvátným pírkem troje dvojčata, která ho vozila od drobných hospodářství přes ranče až po farmy v bryčce řízené Cantabem, který seděl neobvykle potichu a bez prozpěvování vpředu, pomlaskávaje si na pár hnědých mezků, kteří potřebovali trochu pomoci od podobných jako on. Ve svých třiadvaceti letech byli z dvojčat nejstarší Haggengoodovi, narodili se v roce posledního Vlčího nájezdu (a byli ošklivi jako hřích, podle názoru většiny místních, i když vzácně pracovití, říkáme díky). Pak byla Taveryova dvojčata, ti krásní kreslicí map. Poslední (a nejmladší, i když z Tianovy rodiny nejstarší) přišli Heddon a

Hedda. A byla to Hedda, kvůli které vytrval. Tian zachytil její pohled a všiml si, že jeho hodná dcera (i když s tuctovou tvářičkou) vycítila otcův strach a má slzy na krajíčku.

Eddie a Jake nebyli jediní, kdo slyšeli v duchu hlas někoho jiného. Tian právě slyšel hlas svého děda. Ne Jamieho, jaký byl teď, belhavý a skoro bezzubý, ale takového, jaký byl před dvaceti lety: to byl sice starý, ale stále dokázal člověka hnát až za Říční cestu, když byl drzý nebo nepřiložil včas ruku k dílu. Jamie Jaffords, který se kdysi postavil Vlkům. O tom Tian občas pochyboval, ale teď už ne. Protože Roland mu věřil.

Sakra! zavrčel mu ten hlas v hlavě. Co tě tak žere, že seš jak zpomalenej, spratku? Přece stačí říct jeho jméno a pak mu udělat místo, chápeš? Pak už to můžeš nechat na něm, ať už to dopadne, jak chce.

Přesto se Tian ještě chvíli rozhlížel po ztichlém davu, dnes večer lemovaném pochodněmi, které neměnily světlo – protože toto nebyla slavnost –, ale vydávaly klidné oranžové světlo. Protože chtěl něco říct, možná potřeboval něco říct. Už jen proto, aby bylo jasné, zeje to také jeho dílo. Ať už to dopadne, jak chce.

Ve východní temnotě odpálil blesk neslyšnou explozi.

Roland, který stál s pažemi založenými jako p?re, zachytil Tianův pohled a lehce na něho kývl. I v teplém světle pochodní byl pistolníkův modrý pohled studený. Studený skoro jako u Andyho. Přesto takové povzbuzení Tianovi stačilo.

Vzal pírko a podržel ho před sebou. Zdálo se, že zástup přestal i dýchat. Někde daleko nad městečkem zavolal řezák, jako by chtěl zadržet noc.

„Není to tak dávno, co jsem stál tamhle v Obecní síni a říkal vám, čemu věřím," začal Tian. „Že až přijdou Vlci, neseberou nám jenom děti, ale také naše srdce a duše. Pokaždé, když kradli a my přihlíželi, nás zasáhli o trochu hlouběji. Když zasáhnete strom moc hluboko, uschne. Když zasáhnete městečko moc hluboko, také uschne."

Hlas Rosality Munozové, která zůstala celý život bezdětná, zazvonil tím divným denním šerem jasně a silně: „Říkáš pravdu, říkám díky! Slyšte ho, folken! Slyšte ho dobře!"

„Slyšte ho, slyšte ho, slyšte ho dobře!" ozývalo se shromážděním.

„P?re tehdy večer vstal a řekl nám, že ze severozápadu přicházejí pistolníci, že procházejí Středolesem po stezce Paprsku. Někteří se posmívali, ale p?re mluvil pravdu."

„Říkám díky," odpověděli. „P?re řekl pravdu." A ženský hlas dodal: „Chvalte Ježíše! Chvalte Marii, matku Boží!"

„Od té doby byli stále mezi námi. Každý, kdo s nimi chtěl promluvit, s nimi promluvil. Neslíbili nic jiného, než že nám pomůžou –"

„A pak potáhnou dál a za sebou nechají krvavé trosky, jestli budeme takoví blázni, abychom jim to dovolili!" vykřikl Eben Berka.

Lidé polekaně vyjekli. Když ztichli, ozval se Wayne Overholser: „Sklapni, ty hubo nevymáchaná."

Berka se otočil k tomu velkému farmáři a svému nejlepšímu zákazníkovi, a zatvářil se naprosto užasle.

Tian řekl: „Jejich dinh je Roland Deschain z Gileadu." Věděli to, ale zmínka o takových legendárních jménech přesto vyvolala tiché, skoro sténavé mumlání. „Z Vnitřního světa, který už není. Vyslyšíte ho? Co říkáte, folken?"

Jejich odpověď rychle přešla v pokřik. „Slyšte ho! Slyšte ho! Vyslyšíme ho do posledního slova! Slyšte ho dobře, říkáme díky!" A k tomu se přidalo tiché, rytmické praskání, které Tian nejprve nedokázal rozluštit. Pak si uvědomil, co to je, a skoro se usmál. Takto znělo dupání, když se neprovozuje na prknech Obecní síně, ale venku na trávníku paní Orizy.

Tian vztáhl ruku. Roland předstoupil. Dusot přitom zesílil. Přidávaly se i ženy, dupaly co nejhlasitěji ve svých měkkých vycházkových střevíčkách. Roland vystoupil po schodech. Tian mu předal pírko a odešel z pódia, vzal Heddu za ruku a pokynul ostatním dvojčatům, aby šla před ním. Roland zůstal stát s pírkem před sebou, svíral jeho prastarý lakovaný brk v rukách, které měly pouze osm prstů. Nakonec dusot střevíců a bot utichl. Pochodně syčely a prskaly, osvětlovaly tváře folken, obrácené vzhůru a zrcadlící naději a strach, obojí bylo velmi zřetelné. Řezák zavolal a ztichl. Na východě pročísl temnotu velký blesk.

Pistolník jim stál tváří v tvář.

2

Stál a jen se díval velmi dlouho, jak se zdálo. V každém strnulém a polekaném pohledu četl totéž. Viděl to už mnohokrát a dalo se to vyčíst snadno. Tito lidé měli hlad. Dychtili koupit si něco k jídlu, zaplnit nespokojená břicha. Vzpomněl si na pekaře, který za nejparnějších letních dnů chodil po ulicích dolního města Gileadu a na to, jak mu matka říkala seppe-sai kvůli tomu, jak zle mohlo být lidem z jeho koláčů. Seppe-sai znamenalo prodavač smrti.

Tak, pomyslel si, ale já a moji přátelé si nic neúčtujeme.

Při tom pomyšlení se jeho tvář rozzářila úsměvem. Ten mu umazal řadu let ze svraštělé mapy tváře a zástup nervózně vydechl úlevou. Začal jako už dřív. „Naše setkání v Calle je dobré, slyšte mě, to žádám."

Ticho.

„Otevřeli jste se nám. My jsme se otevřeli vám. Není tomu tak?"

„Tak, pistolníku!" zavolal Vaughn Eisenhart. „Je!"

„Vidíte v nás to, co jsme, a přijímáte, co děláme?"

Tentokrát odpověděl Henchick z Manni. „Tak, Rolande, u Knihy, a říkám díky. Jsi z Eldů, Bílá se postaví proti Černé."

Tentokrát zástup vzdychl dlouze. Někde poblíž začala vzlykat jakási žena.

„Calla–folken, žádáte od nás pomoc a úlevu?"

Eddie ztuhl. Tuto otázku dostalo během uplynulých týdnů v Calla Bryn Sturgisu mnoho jednotlivců, ale podle jeho názoru pokládat ji zde bylo nesmírně riskantní. Co když odmítnou?

Za okamžik si Eddie uvědomil, že si nemusel dělat starosti. Při odhadování publika byl Roland protřelý jako vždy. Někteří skutečně řekli ne – opozici vedl houfec Haycoxových, hrstka Berkových a hlouček Telfordových –, ale většina

folken zaburácela z plných plic a okamžitě TAK, ŘÍKÁME DÍKY! Jen několik lidí – nejdůležitější z nich byl Overholser – neřeklo vůbec nic. Eddie si pomyslel, že ve většině případů by to byl nejmoudřejší tah. Tedy v politickém smyslu. Ale toto nebyl žádný běžný případ. Tito lidé měli před sebou nejneobvyklejší rozhodnutí, jaké budou muset v životě učinit. Jestli Ka-tet Devatenácti vyhraje proti Vlkům, lidé v městečku si budou pamatovat ty, kdo odmítli, i ty, kdo neřekli nic. Maně ho napadlo, jestlipak Wayne Dále Overholser bude v těchto končinách stále tím velkým farmářem, až se rok s rokem sejde.

Ale potom Roland zahájil poradu a Eddie na něho soustředil veškerou pozornost. Obdivnou pozornost. Vzhledem k tomu, jak a kde Eddie vyrůstal, vyslechl si spousty lží. Spousty jich sám navykládal a některé byly opravdu povedené. Ale než se Roland dostal do poloviny svého výstupu, uvědomil si Eddie, že v životě nestál vedle opravdového génia prolhanosti, až do dnešního podvečera v Calla Bryn Sturgisu. A –

Eddie se rozhlédl, pak spokojeně přikývl.

A všichni hltali každé jeho slovo.

3

„Když jsem před vámi stál na tomto pódiu naposledy," začal Roland, „tančil jsem hopalu. Dnes večer –"

George Telford mu skočil do řeči. Na Eddieho vkus byl příliš úlisný a příliš slizký, ale nemohl tomu muži upřít odvahu, takhle promluvit, když všeobecný proud směřoval opačně.

„Tak, to si pamatujeme, tancoval jsi dobře! A jak zatancuješ smrťáka, Rolande, to mi pověz, žádám."

Zástup nesouhlasně zamručel.

„Nezáleží na tom, jak tancuji," odpověděl Roland, kterého to vůbec nevyvedlo z míry, „protože dny mého tancování v Calle jsou u konce. Máme v tomto městečku práci, já a moji lidé. Vy jste nás uvítali a my říkáme díky. Najali jste nás, požádali o pomoc a úlevu, takže nyní žádám já vás, abyste velmi dobře naslouchali. Za necelý týden přijdou Vlci."

Souhlasný povzdech. Čas možná klouzal, ale i obyčejní folken dokázali odměřit v čase pět dní.

„V tu noc předtím, než mají přijít, budu mít všechna callská dvojčata mladší sedmnácti let zde." Roland ukázal nalevo, kde Oriziny sestry postavily stan. Dnes večer v něm byla spousta dětí, i když v žádném případě jich nebyla ta stovka, o kterou celkem šlo. Starší dostali za úkol starat se v průběhu schůze o mladší, a některá ze Sester občas zašla na kontrolu, aby se ujistila, že se jim vede dobře.

„Do toho stanu se všechny nevejdou, Rolande," namítl Ben Slightman.

Roland se usmál. „Ale do většího ano, Bene, a spoléhám, že Sestry nějaký najdou."

„Tak, a uvaříme jim jídlo, na které nikdy nezapomenou!" zavolala Margaret Eisenhartová kurážně. Kdosi se dobromyslně zasmál, ale víc lidí se nepřidalo. Hodně jich určitě přemítalo nad tím, že jestli Vlci přece jen zvítězí, polovina dětí, které zde stráví předvečer dne Vlků, si za týden nebo čtrnáct dní nedokáže vzpomenout ani na vlastní jméno, natož na to, co měla k jídlu.

„Nechám je přespat tady, abychom mohli druhý den brzy ráno vyrazit," řekl Roland. „Podle toho, co jsem se dozvěděl, se nedá nějak zjistit, jestli Vlci přijdou hodně brzy, pozdě nebo uprostřed dne. Vypadali bychom jako největší hlupáci na světě, kdyby přijeli velmi brzo a zastihli děti rovnou tady, nechráněné."

„Co jim zabrání, aby přijeli o den dřív?" vyjel Eben Berka bojovně. „Nebo už o půlnoci v předvečer dne Vlků, jak tomu říkáš?"

„To nemohou," řekl Roland prostě. A na základě vyprávění Jamieho Jaffordse si byli skoro jisti, že je to pravda. Staříkův příběh byl důvodem k tomu, aby nechali Andyho a Bena Slightmana dalších pět dnů a nocí běhat volně. „Přicházejí z daleka a celou cestu nejedou na koních. Jejich časový plán je stanovený dlouho dopředu."

„Jak to víš?" zeptal se Louis Haycox.

„To bych raději neříkal," odpověděl Roland. „Vlci mohou mít dlouhé uši."

Nato se rozhostilo překvapené ticho.

„Ve stejnou dobu – v předvečer dne Vlků – tu chci mít tucet povozů, největších v Calle, které odvezou děti na sever od městečka. Určím kočí. Pojedou s nimi také pečovatelé a zůstanou s nimi, až přijde čas. A nemusíte se mě ptát, kam pojedou, ani o tom bych raději nemluvil."

Samozřejmě si většina z nich myslela, že už ví, kam budou děti odvedeny: do staré Glorie. Leccos se rozneslo, jak Roland dobře věděl. Ben Slightman domýšlel věci ještě o kousek dál – až k Hejlovi číslo dvě, který byl jižně od Glorie – a to bylo také dobré.

George Telford vykřikl: „Neposlouchejte to, folken, to žádám! A jestli už posloucháte, tak to pro spásu svý duše a život tohodle městečka nedělejte! To, co povídá, je šílenství! Už dřív jsme se snažili děti schovat, a je to k ničemu! Ale i kdyby bylo, určitě by přišli a vypálili todle městečko z pomsty, vypálili do základů –"

„Ticho, ty zbabělče." To byl Henchickův hlas, suchý jako prásknutí bičem.

Telford by pokračoval i tak, ale jeho nejstarší syn ho vzal za paži a donutil zmlknout. Dobře udělal. Znovu se začalo rozléhat dusání bot. Telford se užasle podíval na Eisenharta a přímo měl napsáno na čele: Přece nemyslíš vážně, že se přidáš k tomu šílenství, nebo ano?

Rančer zavrtěl hlavou. „Nemá smysl se na mě takhle dívat, Georgi. Stojím při své ženě a ta stojí při Eldech."

Nato se rozlehl potlesk. Roland počkal, až se utiší.

„Rančer Telford říká pravdu. Vlci pravděpodobně budou vědět, kde jsou děti ukryté. A až přijdou, moje ka-tet tam bude, aby je uvítalo. Nebudeme proti takovým jako oni bojovat poprvé."

Bouřlivý souhlas. Další tlumený dusot nohou. A chvilka rytmického potlesku. Telford a Eben Berka se vytřeštěně rozhlíželi jako lidé, kteří zjistili, že se probudili v blázinci.

Když Pavilon znovu ztichl, pokračoval Roland: „Někteří lidé v městečku souhlasili, že budou bojovat s námi, folka s dobrými zbraněmi. Jde znovu o věc, o které v tuto chvíli nemusíte nic vědět." Ale ženská koncovka samozřejmě všem,

kdo ještě nevěděli o Oriziných sestrách, hodně napověděla. Eddie znovu musel obdivovat způsob, jakým je Roland vedl – rozhodně nehrál v rukavičkách.

Pohlédl na Susannah, ta zakoulela očima a usmála se. Ale ruka, kterou mu položila na paži, byla chladná. Chtěla, aby už to měli za sebou. Eddie přesně věděl, jak jí je.

Telford podnikl poslední pokus. „Lidi, slyšte mě! To všechno už jsme kdysi vyzkoušeli!“

Tentokrát se ozval Jake Chambers. „Nezkoušeli to pistolníci, sai Telforde.“

Bouře souhlasu přímo burácela. Dupot, tleskání. Roland nakonec musel zvednout ruce, aby je utišil.

„Většina Vlků zamíří tam, kde si budou myslet, že jsou děti, a tam se s nimi vypořádáme,“ řekl. „Menší skupinky mohou opravdu přepadnout farmy nebo ranče. Někteří mohou vjet do městečka. A je pravda, že může hořet.“

Tiše a napjatě poslouchali, přikyvovali, předjímali jeho myšlenky. Přesně, jak od nich chtěl.

„Vypálený dům může být znovu postaven. Zešmejdované dítě se opravit nedá.“

„Tak,“ řekla Rosalita. „Ani šmejdské srdce.“

Tentokrát souhlasně zamumlaly především ženy. V Calla Bryn Sturgisu (stejně jako téměř všude jinde) se muži za střízliva o srdečních záležitostech šíří neradi.

„Nyní mě slyšte, protože vám řeknu ještě aspoň toto: víme přesně, co jsou Vlci zač. Jamie Jaffords nám potvrdil, co jsme už tušili.“

Překvapené zahučení. Hlavy se otočily. Jamie, který stál vedle vnuka, dokázal na chvilku narovnat ohnutý hřbet a skutečně vypnout propadlý hrudník. Eddie jen doufal, že ten starý kozel dokáže aspoň chvíli udržet nit. Jestli zpacká nebo obrátí to, co se chystal Roland povědět, bude je čekat mnohem těžší práce. Přinejmenším by to znamenalo co nejdřív odchytit Slightmana a Andyho. A jestli Finli oTego – hlas, kterému Slightman podával hlášení z Doganu – nedostane zprávy od těch dvou v den před příchodem Vlků, získají podezření. Eddie ucítil, že ruka na jeho paži se pohnula. Susannah držela palce.

4

„Pod těmi maskami nejsou živé bytosti,“ prozradil Roland. „Vlci jsou nemrtví sluhové upírů, kteří vládnou Hromové tišině.“

Posluchači užasle zamumlali, když vyslechli tento pečlivě vypracovaný nesmysl.

„Moji přátelé Eddie, Susannah a Jake jim říkají zombie. Nedají se zabít lukem, kuší ani kulkou, pokud je nezasáhnete přímo do mozku nebo srdce.“ Roland si pro názornost poklepal na levou stranu hrudníku. „A když se vydají na lup, tak samozřejmě mají pod šaty pevné brnění.“

Henchick přikyvoval. Několik dalších starších mužů a žen – folken, kteří si dobře pamatovali ne jeden, ale dva nájezdy Vlků – dělali totéž. „Hodně se tím vysvětluje,“ řekl. „Ale jak –“

„Zasáhnout je do mozku je mimo naše schopnosti, protože pod kapucemi mají přilby,“ řekl Roland. „Ale viděli jsme podobné tvory v Ludu. Jejich slabina je zde.“ Znovu si poklepal na hrudník. „Nemrtví nedýchají, ale mají nad srdcem něco jako žábry. Když se jim překryjí, zemřou. A právě tam udeříme.“

Zašumělo to tichým, zamyšleným hovorem. A pak se ozval dědečkův hlas, pronikavý a vzrušený: „Každý slovo je pravda, protože Molly Doolinová jednoho takového zasáhla talířem, přesně jak von říká, a von vůbec nebyl mrtvej, ale padnul a už se nezvednul!“

Ruka Susannah zmáčkla Eddiemu paži tak pevně, až ucítil její krátké nehty, ale když se na ni podíval, usmívala se od ucha k uchu. Podobný výraz uviděl i u Jakea. Pořád jsi frajer, když jde do tuhýho, dědo, pomyslel si Eddie. Promiň, že jsem o tobě pochyboval. Ať se Andy a Slightman vrátí za řeku a ohlásí tuhle lahůdkovou kravinu! Ptal se Rolanda, jestli tamti (tím mínil kohosi bez tváře, který si říkal Finli oTego) takové blbosti uvěří. Plenili tento břeh Whye víc než sto let a ztratili jenom jediného bojovníka, odpověděl Roland. Myslím, že uvěří čemukoliv. V této chvíli jejich opravdová slabina je jejich vlastní samolibost.

„Přiveďte sem k nám dvojčata do sedmi hodin v předvečer dne Vlků,“ pokračoval Roland. „Budou zde paní – Oriziny sestry, víte – se seznamy na břidlicových destičkách. Přeškrtnou každou dvojici, jak budou přicházet. Doufám, že do devíti hodin bude čára přes každé jméno.“

„Jména těch mejch nebude nikdo škrtat!“ vykřikl rozzlobený hlas zezadu. Ten, komu hlas patřil, odstrčil několik lidí a postavil se vedle Jakea. Byl to podsaditý muž s malým rýžovým hospodářstvím na jihu. Roland zalovil ve skladišti krátkodobé paměti (sice nepořádném, ale zato se nic nevyhazovalo) a nakonec našel správné jméno: Neil Faraday. Jeden z těch několika, kdo nebyli doma, když Roland a jeho ka-tet přišli na návštěvu… nebo aspoň pro ně doma nebyl. Tian tvrdil, že je to pracant, ale ještě větší pijan. Rozhodně na to vypadal. Pod očima měl tmavé kruhy a na každé tváři mu vykvétala fialová síťka žilek. Takový otrhanec, odpudivý. Ale Telford a Berka se po něm vděčně, překvapeně podívali. Další rozumný člověk v tomhle blázinci, říkal jejich pohled. Díky bohům.

„Děcka někam vhodvedete a všicko tu lihne phopelém,“ pokračoval s tak silným přízvukem, že mu bylo stěží rozumět. „Ale já se vo ně postarám sám, i když mi tři ukradnou, ty už teda nikdá k ničemu nebudou, ale můj hogan za to stojí!“ Faraday se rozhlédl po lidech povýšeně a pohrdavě. „Vám všecko vypálejí do základů a to bude váš konec,“ řekl. „Hlupáci zabedněný!“ A když se vracel zase mezi lidi, překvapivě mnoho lidí vypadalo polekaně a zamyšleně. Svým pohrdavým a nesmyslným (aspoň Eddiemu to tak připadalo) výstupem dokázal obrátit poměr sil víc než Telford s Berkou dohromady.

Možná je to odrbanej chudák, ale nejmíň rok teď bude moct nakupovat u Berky na sekeru, pomyslel si Eddie. Tedy pokud ten obchod bude ještě stát.

„Sai Faraday má právo na svůj názor, ale já doufám, že ho během příštích několika dnů změní,“ řekl Roland. „Doufám, že mu pomůžete, aby ho změnil, lidi. Protože jestli to neudělá, zůstane tu ne se třemi dětmi, ale úplně bez dětí.“ Zvýšil hlas a nasměroval ho k místu, kde stál zamračený Faraday. „Potom uvidí, jak se mu bude líbit, až mu s oráním budou

pomáhat jenom dvě muly a manželka.“

Telford přistoupil k okraji pódia, obličej zrudlý vztekem. „Co všechno ještě neřekneš, jenom aby bylo po tvým, ty starostlivče? Copak je ti každá lež dobrá?“

„Já nelžu a nic neříkám najisto,“ odpověděl Roland. „Jestli jsem v někom vzbudil dojem, že znám všechny odpovědi, když jsem ještě před několika měsíci ani netušil, že Vlci existují, prosím za prominutí. Ale dovolte, abych vám vyprávěl jeden příběh, než vám popřeji dobrou noc. Když jsem ještě jako chlapec žil v Gileadu, před příchodem Dobrého muže a velkým vypalováním, které pak následovalo, na východ od panství byla stromová farma.“

„Kdo kdy slyšel, že by se pěstovaly stromy?“ ozval se kdosi posměšně.

Roland se usmál a přikývl. ‚Asi ne obyčejné stromy, možná ani železné dřevo, ale toto byly bloseny, báječně lehounké dřevo, přesto pevné. Nejlepší dřevo na čluny, jaké existovalo. Kousek takového dřeva, natenko uříznutý, přímo plul ve vzduchu. Rostly na více než tisíci akrech půdy, desítky tisíc blosenových stromů pěkně v řadách za sebou, a na všechny dohlížel lesník panství. A platilo pravidlo, které se nikdy neobcházelo, natož porušovalo: vezmi dva, zasaď tři.“

„Tak,“ souhlasil Eisenhart. „To platí taky u dobytka, a u plemenného dobytka navíc platí, že za každý prodaný nebo poražený kus vychováš čtyři. To si nemůže dovolit každý.“

Rolandovy oči zkoumaly shromáždění. „Během léta, kdy jsem dovršil deset let, postihl blosenový sad mor. Nejvyšší větve některých stromů opředli pavouci bílými pavučinami a tyto stromy odumíraly od špičky dolů a přitom hnily a nakonec padly vlastní vahou dávno předtím, než mor zasáhl kořeny. Lesník viděl, co se děje, a poručil, aby byly všechny zdravé stromy okamžitě pokáceny. Aby zachránil dříví, dokud ještě bylo zdravé, chápete? Už neplatilo ‚vezmi dva a zasaď tři‘, protože to pravidlo už nebylo k ničemu. Příští léto už blosenové lesy na východ od Gileadu nerostly.“

Mezi folken se rozhostilo naprosté ticho. Den pohasl a nastalo předčasné šero. Pochodně syčely. Nikdo nemohl od pistolníka odtrhnout oči.

„Tady v Calle Vlci sklízejí děti. A ani si nemusejí dávat tu práci a sázet je, protože – slyšte mě – tak to s muži a ženami chodí. Dokonce i děti to vědí. ‚Táta není hlupák, když rýži sází hopala, mamka ví, co dělat má.‘“

Folken zahučeli.

„Vlci vezmou, pak čekají. Vezmou… a čekají. Tak jim to vyhovovalo, protože muži a ženy vždycky zasadí nové děti bez ohledu na to, co se děje. Ale teď je čeká něco nového. Přichází mor.“

Berka se ozval: „Tak, říkáš pravdu, jste mor –“ Potom mu kdosi srazil z hlavy klobouk. Eben Berka se prudce otočil, aby našel pachatele, ale uviděl padesát nepřátelských tváří. Popadl klobouk, přitiskl ho k hrudníku a už neřekl nic.

„Jestli pochopí, že tady už děti dál pro ně neporostou,“ řekl Roland, „teď naposled si nevezmou jenom dvojčata, tentokrát si vezmou každé dítě, na které dosáhnou, dokud budou mít poslední možnost. Takže přiveďte sem své maličké v sedm hodin. To je nejlepší rada, jakou vám mohu dát.“

„Jakou jinou možnost jsi jim nechal?“ zahučel Telford. Byl bledý strachy a vztekem.

Roland už ho měl dost. Jeho hlas zesílil do řevu a Telford couvl před silou jeho modrých očí, které najednou vzplály. „Ty se samozřejmě rozhodovat nemusíš, sai, protože tvoje děti jsou velké, jak všichni v městečku vědí. Už jsi řekl svoje. Takže už radši zmlkni.“

Bouřlivý potlesk a dupot, tak zareagovali ostatní. Telford čelil tomu hulákání a posměškům, jak dlouho mohl, hlavu staženou mezi vysunutými rameny jako býk přichystaný k útoku. Potom se otočil a začal se prodírat davem. Za ním Berka. Za chvilku byli pryč. Zanedlouho schůze skončila. Žádné hlasování se nekonalo. Roland jim nenabídl nic, o čem by se hlasovat mohlo.

Ne, pomyslel si Eddie znovu, když strkal křeslo Susannah ke stolu s občerstvením, Roland si rukavičky nebere.

5

Chvilku poté Roland oslovil Bena Slightmana. Předák stál pod jedním držákem s pochodní, na nějž si opatrně pokládal šálek kávy a talířek s koláčem. Roland měl také koláč a kávu. Na trávníku stál stan pro děti, který se pro tuto chvíli stal stánkem občerstvení. Z něj se vinula dlouhá fronta čekajících lidí. Ozýval se tlumený hovor, ale skoro nikdo se nesmál. Poblíž byli Benny a Jake, házeli si spolu míčem a chvílemi zapojili do hry i Ocha. Brumlák spokojeně štěkal, ale chlapci vypadali stejně zamlkle jako lidé ve frontě.

„Mluvil jsi dnes večer dobře,“ pochválil ho Slightman a ťukl svým šálkem o Rolandův.

„To říkáš?“

„Tak. Samozřejmě už byli připravení, to jsi asi věděl, ale Faraday tě musel překvapit, a s tím sis poradil dobře.“

„Jenom jsem pověděl pravdu,“ řekl Roland. „Jestli Vlci ztratí dost svých vojáků, poberou, co můžou, aby ztráty vynahradili. Legendy živí samy sebe a dvacet tři roků je spousta času, aby taková legenda pořádně narostla. Callští předpokládají, že v Hromové tišině jsou tisíce Vlků, možná miliony, ale já si to nemyslím.“

Slightman se na něho díval jako uhranutý. „Proč ne?“

„Protože všechno přestává fungovat,“ odpověděl Roland prostě a dodal: „Potřebuji, abys mi něco slíbil.“

Slightman se na něho ostražitě podíval. Čočky brýlí zablikaly ve světle pochodně. „Jestli můžu, Rolande, tak slíbím.“

„Postarej se, aby tu tvůj chlapec ode dneška za čtyři noci byl také. Jeho sestra je mrtvá, ale pochybuji, že tím přestává být pro Vlky dvojencem. Nejspíš pořád ještě má to, pro co si přicházejí.“

Slightman se ani nenamáhal zakrývat, jak se mu ulevilo. „Tak, bude tu. Ani mě nenapadlo, že by to mělo být jinak.“

„Dobrá. A mám pro tebe úkol, jestli se ho chopíš.“

Ostražitý pohled se vrátil. „Jaký by to měl být úkol?“

„Zpočátku jsem byl toho názoru, že šest lidí bude stačit, aby se postarali o děti, zatímco my se budeme vypořádávat s Vlky, ale potom se mě Rosalita zeptala, co bych udělal, kdyby se děti polekaly a zpanikařily.“

„Aha, ale budeš je mít v jeskyni, ne?“ zeptal se Slightman ztišeným hlasem. „V jeskyni nemůžou děti utíkat daleko, i

kdyby se opravdu vylekaly.“

„Dost daleko, aby narazily někde do stěny a rozbily si hlavu nebo ve tmě spadly do nějaké díry. Jestli se dá na bezhlavý úprk jenom jediné, protože se poleká jekotu, kouře a střelby, pak by mohly všechny ve tmě spadnout do nějaké jámy. Rozhodl jsem se, že by děti mělo hlídat takových deset lidí. Chtěl bych, abys byl jedním z nich.“

„Rolande, jsem polichocen.“

„Má to znamenat ano?“

Slightman přikývl.

Roland se na něho pozorně zahleděl. „Víš, že jestli prohrajeme, pak ti, co se budou starat o děti, nejspíš zemřou?“

„Kdybych si myslel, že prohrajete, nikdy bych nesouhlasil, abychom tam s dětmi šli.“ Odmlčel se. „Nebo abych tam posílal toho svého.“

„Děkuji ti, Bene. Jsi dobrý člověk.“

Slightman ztišil hlas ještě víc. „Který důl to bude? Gloria, nebo Hejl?“ A když Roland hned neodpovídal: „Samozřejmě pochopím, jestli mi to radši neřekneš –“

„Tak to není,“ přerušil ho Roland. „Ale ještě jsme se nerozhodli.“

„Ale pošlete děcka do jednoho z nich?“

„Ach, tak, kam jinam?“ řekl Roland roztržitě a začal si balit cigaretu.

„A vy se pokusíte dostat se nad ně?“

„To by nevyšlo,“ řekl Roland. „Špatný úhel.“ Poklepal si na hrudník nad srdcem. „Musíme je zasáhnout sem, nezapomeň. Jinam… to je k ničemu. Ani kulka, která projde zbrojí, zombii moc neublíží.“

„Je to problém, že?“

„Je to příležitost,“ opravil ho Roland. „Znáš ten štěrkový jazyk, který se táhne ven pod přístupovými štolami do starých granátových dolů? Co vypadá jako dětský bryndák?“

„Tak?“

„Tam se skryjeme. Pod ním. A až přijedou k nám, zvedneme se a…“ Roland namířil na Slightmana palec a ukazovák a naznačil, že mačká spoušť.

Předákova tvář se rozsvítila úsměvem. „Rolande, to je geniální!“

„Ne,“ odporoval Roland. „Pouze jednoduché. Ale co je prosté, je obvykle nejlepší. Myslím, že je zaskočíme. Obklíčíme je a postřílíme. Už jednou se mi to vyplatilo. Není důvod, proč by to nemělo vyjít znovu.“

„Ne, to asi není.“

Roland se rozhlédl. „Radši bychom o takových věcech tady neměli mluvit, Bene. Vím, že ty nic neprozradíš, ale –“

Ben horlivě přikyvoval. „Už nic neříkej; Rolande, rozumím.“

Míč se dokutálel Slightmanovi k nohám. Jeho syn zvedl ruce a usmál se. „Tati! Hoď mi ho!“

Ben hodil, a prudce. Míč proletěl vzduchem přesně jako Mollyin talíř v dědečkově vyprávění. Benny vyskočil, chytil ho jednou rukou a zasmál se. Otec se na něho laskavě usmál, pak pohlédl na Rolanda. „Pěkná dvojice, že? Ten tvůj a můj?“

„Tak,“ řekl Roland a skoro se usmál. „Jsou skoro jako bratři, to je jisté.“

6

Ka-tet jelo pomalým krokem zpátky na faru, koně srovnané vedle sebe, a cítili, co je v pohledech všech očí městečka, které se za nimi otáčely: smrt na koních.

„Jsi spokojený s tím, jak to šlo, zlato?“ zeptala se Susannah Rolanda.

„Půjde to,“ připustil a pak si začal balit cigaretu.

„Rád bych si jednu dal,“ prohodil Jake najednou.

Susannah se na něho podívala pohoršené a zároveň pobaveně. „Nech si zajít chuť, zlato – ještě ti nebylo ani třináct.“

„Táta začal v deseti.“

„A než mu bude padesát, nejspíš bude pod drnem,“ řekla Susannah přísně.

„Žádná velká škoda,“ zamumlal Jake, ale přestal o tom mluvit.

„A co Mia?“ zeptal se Roland a o nehet palce škrtl zápalkou. „Je v klidu?“

„Kdyby nebylo vás, chlapci, nevím, nevím, jestli bych vůbec věřila, že nějaká taková ženská existuje.“

„A břicho je také v klidu?“

„Ano.“ Susannah si řekla, že každý má své pravidlo pro lhaní. To její znělo, že když už nějakou lež řekneš, nejlepší je co nejvíc ji zkrátit. Pokud měla v břiše chlapíčka – nějakou příšeru –, nechá je, aby jí s ním pomáhali, asi tak za týden od dnešní noci. Pokud tedy ještě budou schopni s něčím pomáhat. Prozatím nemuseli vědět, že se jí párkrát trošku křečovitě stáhlo břicho.

„Pak je všechno v pořádku,“ řekl pistolník. Chvíli jeli mlčky a potom se zeptal: „Doufám, že vy dva, chlapci, umíte kopat. Protože kopat bude potřeba.“

„Hroby?“ zeptal se Eddie, ale nebyl si jistý, jestli žertuje nebo ne.

„Na hroby dojde později.“ Roland pohlédl do nebe, ale od západu přispěchala mračna a zakryla hvězdy. „Jenom si pamatujte, že ty kopou vítězové.“

VI.
Před bouří

1

Z temnoty vycházel bolestný a vyčítavý hlas Henryho Deana, velkého mudrce a zasloužilého feťáka. „Jsem v háji, brácho! Jsem v háji a nemůžu si šlehnout a je to všecko tvoje vina!“

„Jak dlouho tu budeme muset být, co myslíš?“ zeptal se Eddie Callahana. Zrovna došli do Dveřové jeskyně a mladší bratr velkého mudrce si už potřásal dvěma náboji v pravé dlani jako kostkami – padni co padni, chlapeček potřebuje chvilku klidu. Byl den po velké schůzi, a když Eddie a p?re vyjeli z města, hlavní ulice vypadala neobvykle ztichlá. Skoro jako by se Calla schovávala sama před sebou, přemožena tím, k čemu se zavázala.

„Bojím se, že to chvíli bude trvat,“ přiznal Callahan. Byl úhledně (a nijak nápadně, jak doufal) oblečen. V náprsní kapse košile měl všechny americké peníze, které dokázali shromáždit: jedenáct pomačkaných dolarovek a pár čtvrťáků. Pomyslel si, že by bylo trpké, kdyby se ocitl v té verzi Ameriky, kde je na dolarovkách Lincoln a na padesátkách Washington. „Ale myslím, že to zvládneme postupně.“

„Díky bohu za drobné laskavosti,“ řekl Eddie a vytáhl zpoza Věžový knihovny růžový pytel. Zvedl ho oběma rukama, už se chtěl otočit, ale zarazil se. Svraštil obočí.

„Co se stalo?“ zeptal se Callahan.

„Něco v tom je.“

„Ano, krabice.“

„Ne, něco je v tom pytlíku. Zašité do lemu, řekl bych. Na pohmat jako nějaký kamínek. Možná je tam tajná kapsa.“

„A možná,“ řekl Callahan, „není ta pravá chvíle, abychom to zkoumali.“

Přesto Eddie předmět ještě jednou mírně stiskl. Nepřipadalo mu to přímo jako kamínek. Ale Callahan měl nejspíš pravdu. Čeká je už tak dost tajemství. Tohle si nechají na jiný den.

Když Eddie vytáhl krabici ze sáčku, hlavu i srdce mu zaplavil ochromující strach. „Nenávidím ten krám. Pořád mám pocit, že se to otočí proti mně a sežere mě to jako… jako palačinku.“

„Nejspíš by mohlo,“ souhlasil Callahan. „Jestli budeš cítit, že se děje něco opravdu zlého, Eddie, tak tu zatracenou věc zavři.“

„A prdel ti zůstane přilepená na druhé straně.“

„Nejsem tam zase takový cizinec,“ řekl Callahan a zahleděl se na nenalezené dveře. Eddie slyšel svého bratra, Callahan slyšel matku, věčně komandující, oslovující ho Doníčku. Nesnášel, když mu někdo říkal Doníčku. „Prostě bych tam počkal, až se otevřou znovu.“

Eddie si zastrčil náboje do uší.

„Jak to, že mu něco takového dovolíš, Doníčku?“ zakvílela Callahanova matka z temnoty. „Náboje v uších, to je nebezpečné!“

„Tak do toho,“ řekl Eddie. „Ať to máme za sebou.“ Otevřel krabici. Callahanovi v uších zadrnčely zvonky. A v srdci. Dveře vedoucí kamkoli se s cvaknutím otevřely.

2

Myslel na dvě věci: na rok 1977 a pánský záchod na hlavním podlaží newyorské veřejné knihovny. Vstoupil do kabinky s počmáranými stěnami (stálo tam BANGO SKANK), přičemž odněkud zleva se ozýval zvuk proudící moči. Počkal, až neznámý nalevo odejde, a pak z kabinky vyšel.

Trvalo mu jen deset minut, než našel, co potřeboval. Když vešel dveřmi zpátky do jeskyně, držel pod paží knihu. Požádal Eddieho, aby s ním vyšel ven, a nemusel žádat dvakrát. Na čerstvém povětří a slunci (noční mraky vítr rozfoukal) si Eddie vytáhl náboje z uší a prohlédl si knihu. Jmenovala se Yankeeský průvodce.

„Otec zlodějem knih,“ poznamenal Eddie. „Jsi přesně ten člověk, kvůli kterým zvyšovali poplatky.“

„Jednou ji vrátím,“ bránil se Callahan. Myslel to vážně. „Důležité je, že jsem na druhý pokus měl štěstí. Podívej se na stranu sto devatenáct.“

Eddie to udělal. Na fotografii byl strohý bílý kostel postavený na kopci nad polní cestou. Metodistická modlitebna v East Stonehamu, hlásal popisek. Postavena 1819. Eddie si pomyslel: Sečteno, a máme devatenáct. Samozřejmě.

Zmínil se o tom Callahanovi, který se usmál a přikývl. „Všiml sis ještě něčeho?“

Jistěže. „Vypadá jako Obecní síň v Calle.“

„To tedy ano. Je to skoro její dvojče.“ Callahan se zhluboka nadechl. „Jsi připravený na druhé kolo?“

„Snad ano.“

„Tohle bude asi delší, ale měl bys to vydržet. Máš tady toho spoustu ke čtení.“

„Myslím, že číst nedokážu,“ řekl Eddie. „Jsem zasraně nervózní, promiň ty výrazy. Možná se podívám, co je v lemu toho pytlíku.“

Ale Eddie na předmět v lemu růžového pytlíku zapomněl; nakonec to byla Susannah, kdo ho našel, a když se tak stalo, už to nebyla ona.

3

S myšlenkou na rok 1977 a s knihou otevřenou u obrázku metodistické modlitebny v East Stonehamu vkročil Callahan do nenalezených dveří podruhé. Vyšel na druhé straně do zářivě slunečného rána v Nové Anglii. Kostel tam stál, ale od doby, kdy ho fotografovali pro Yankeeského průvodce, dostal nový nátěr a cesta byla vydlážděná. Poblíž stála budova, která na fotografii nebyla: Obchod smíšeným zbožím, East Stoneham. Dobře.

Přišel blíž, následován dveřmi, které se vznášely ve vzduchu, a připomínal si, že nesmí utratit ani jeden čtvrťák, který pocházel z jeho vlastní zásobičky, pokud absolutně nebude muset. Ten od Jakea měl datum 1969, což bylo v pořádku. Ale jeho byl z roku 1981, a to v pořádku nebylo. Když prošel kolem benzínky Mobil (kde se obyčejný prodával za čtyřicet devět centů za galon), přendal si ho do zadní kapsy.

Když vešel do obchodu – kde to vonělo skoro stejně jako u Berky –, zacinkal zvonek. Nalevo ležela hromádka portlandských novin Press–Herald a pohled na datum mu způsobil ošklivý drobný šok. Když bral knížku z Newyorské veřejné knihovny, podle jeho biologických hodin ani ne před půl hodinou, bylo 26. června. Datum na novinách znělo 27. června.

Jedny noviny vzal, přečetl titulky (záplava v New Orleansu, obvyklé nepokoje mezi vražd'ícími idioty na Středním východě) a všiml si ceny: deseticent. Dobře. Dostane nazpátek na svůj čtvrťák z roku šedesát devět.

Možná si koupí kousek salámu se starou dobrou značkou Made in USA. Prodavač si ho radostně prohlížel, když se blížil k pultu.

„Co to bude?“ zeptal se.

„No, to vám povím,“ začal Callahan. „Posloužilo by mi, kdybych věděl, kudy se jde k poště, jestli mohu prosit.“

Obchodník povytáhl obočí a usmál se. „Mluvíte, jako byste byl zdejší.“

„To říkáte?“ usmíval se Callahan.

„Jojo. Nó, k poště se dostanete snadno. Něco přes kilometr po téhle cestě, nalevo.“ Slovo cesta vyslovil jako sista, přesně jako Jamie Jaffords.

„Dobrá. A prodáváte salám i po kolečkách?“

„Prodávám ho přesně tak postaru, jak ho chcete koupit,“ řekl obchodník přátelsky. „Jste letní host, že?“ Znělo to jako lhetní hust a Callahan skoro čekal, že prodavač dodá: Povězte, to žádám.

„Dalo by se mi tak asi říkat,“ připustil Callahan.

4

Eddie v jeskyni zatím bojoval proti slabému, ale k zešílení vtíravému zvučení zvonků a nakukoval pootevřenými dveřmi. Callahan procházel po venkovské cestě. Ten si tedy užíval. Mezitím by si chlapeček paní Deanové mohl zkusit něco přečíst. Studenou (a mírně roztřesenou) rukou sáhl do knihovny a vytáhl druhý svazek vedle knihy, která byla založena obráceně a která by pro něho určitě leccos změnila, kdyby po ní hmátl. Ale místo ní sáhl po Čtyřech krátkých novelách o Sherlocku Holmesovi. Ach, Holmes, další velký mudrc a význačný feťák. Eddie knihu otevřel u Studie v šarlatové a začal číst. Každou chvíli se však přistihl, že se dívá na krabici, ve které pulsovala svou přízračnou silou Černá třináctka. Viděl z ní sotva skleněný zakřivený povrch. Po chvíli se vzdal pokusů o četbu a hleděl jenom stále fascinovaněji na křivku skla. Ale zvonky utichaly, a to bylo dobré, ne? Po chvilce je sotva vůbec slyšel. A po další chvilce se mu do uší vkradl i přes náboje jakýsi hlas a začal k němu promlouvat. Eddie naslouchal.

5

„Promiňte, paní.“

„Jo?“ Poštmistrová byla žena hodně přes padesát nebo těsně po šedesátce, pro veřejnost vybavená dokonalým modrobílým účesem od kadeřníka.

„Rád bych tu nechal pro své přátele dopis,“ řekl Callahan. „Jsou z New Yorku a nejspíš se tu zapsali jako příjemci pošty.“ Hádal se s Eddiem, že Calvin Věž, který je na útěku před bandou nebezpečných darebáků a skoro jistě si chce zachovat hlavu pevně na krku, nebude tak hloupý, aby se ohlásil na poště. Eddie mu ale připomněl, co Věž vyváděl kvůli svým zasraným vzácným prvotiskům, a Callahan nakonec souhlasil, že to zkusí.

„Jsou tady na léto?“

„Jak račte,“ souhlasil Callahan, ale nebylo to tak docela správně. „Chci říct jo. Jmenují se Calvin Věž a Aaron Deepneau. Myslím, že takovou informaci nemáte dávat každému na potkání, ale –“

„Ale, tady u nás s tím takové strachy neděláme,“ řekla. Strachy zněly jako šráchy. „Jenom se podívám do seznamu… mezi Dnem obětí války a Dnem práce jich tu máme tolik…“

Ze strany pultu zvedla podložku se třemi nebo čtyřmi popsanými listy. Spousty ručně psaných jmen. První list obrátila, druhý list obrátila.

„Deepneau!“ řekla. „Jojo, to je on. Tak… teď se podíváme, jestli najdu toho druhého…“

„Neobtěžujte se,“ přerušil ji Callahan. Najednou zneklidněl, jako by se na druhé straně cosi nepříjemně změnilo. Ohlédl se a uviděl jenom dveře, jeskyni a Eddieho, který seděl v tureckém sedu s knihou na klíně.

„Někdo vás honí?“ usmála se paní z pošty.

Callahan se zasmál. I jemu samotnému to zaznělo nucené a hloupě, ale paní zřejmě nevycítila nic nepatřičného. „Kdybych chtěl napsat Aaronovi vzkaz a dát ho do oznámkované obálky, postarala byste se, aby ho dostal, až přijde? Nebo až přijde pan Věž?“

„Ach, není potřeba kupovat známku,“ řekla rozšafně. „Ráda to udělám.“

Ano, bylo to jako v Calle. Najednou se mu ta žena velmi zalíbila. Opravdu moc se mu líbila.

Callahan přistoupil k pultíku u okna (dveře ho poslušně následovaly na každém kroku) a načmáral vzkaz, nejprve se představil jako přítel muže, který pomohl Věžoví s Jackem Andolinim. Nakázal Deepneauovi a Věžoví, aby nechali svoje auto stát na místě a tam, kde bydlí, aby nechali svítit některá světla. Pak aby se odstěhovali někam poblíž – do stodoly, opuštěného tábořiště nebo nějaké kůlny. Aby to udělali okamžitě. Zanechte vzkaz s údaji, kde jste, ve svém autě pod rohožkou u řidičova sedadla nebo pod schodem zadní verandy, napsal. Budeme v kontaktu. Doufal, že dělá správně, tak dalece věci neprobírali a on v životě nečekal, že se zaplete do téměř špionážních záležitostí. Podepsal se, jak mu Roland přikázal: Callahan z Eldů. Potom, přestože byl stále neklidnější, přidal ještě řádku, a její písmena téměř vyryl do papíru: A ať je tento výlet na poštu váš POSLEDNÍ. To jste vážně tak pitomí???

Vložil papír do obálky, zalepil ji a napsal dopředu AARON DEEPNEAU NEBO CALVIN VĚŽ, OBECNÉ DORUČOVÁNÍ POŠTY. Odnesl ji zase k pultu. „Velmi rád si koupím známku,“ zopakoval.

„Né, jenom dva centy za obálku a jsme vyrovnáni.“

Dal jí niklák, který mu zbyl z obchodu, vzal si nazpět tři centy a zamířil ke dveřím. K těm obyčejným.

„Přeji hodně štěstí,“ zavolala paní z pošty.

Callahan otočil hlavu, aby se na ni podíval a poděkoval. Přitom zahlédl nenalezené dveře, stále otevřené. Co však neviděl, byl Eddie. Eddie zmizel.

6

Callahan se obrátil k těm zvláštním dveřím, jakmile byl z pošty venku. Obyčejně to nešlo, obyčejně se dveře otáčely s vámi jako při čtverylce, ale zdálo se, že poznají, kdy jimi chcete projít. Pak se může člověk postavit čelem k nim.

V okamžiku, kdy byl zpátky, se ho zmocnily todesové zvonky a ihned mu začaly vyrývat vzory do povrchu mozku. Z útrob jeskyně vykřikla jeho matka. „Tak, Doníčku, ty sis klidně odskočil a nechal jsi toho milého chlapce spáchat sebevraždu! Navěky zůstane v očistci a je to tvoje vina!“

Callahan ji sotva slyšel. Vrhl se k ústí jeskyně, pod paží stále držel Press–Herald, který si koupil v obchodě v East Stonehamu. Měl právě čas si všimnout, proč se krabice nezavřela a nenechala ho uvězněného v East Stonehamu v Maine někdy v roce 1977: trčela z ní tlustá kniha. Callahan měl dokonce čas přečíst si její titul: Čtyři krátké novely o Sherlocku Holmesovi. Potom vyrazil přímo do slunečního svitu.

Nejdřív neviděl nic, jenom balvan na stezce vedoucí k ústí jeskyně, a cítil hrůznou jistotu, že matčin hlas říkal pravdu. Potom se podíval nalevo a uviděl Eddieho tři metry od sebe, balancoval na okraji srázu na konci úzké cestičky. Košile vytažená z kalhot se plácala kolem pažby Rolandova velkého revolveru. Jeho obvykle ostré a poněkud liščí rysy teď byly napuchlé a prázdné. Byl to obličej bojovníka, který je omámený po utržené ráně a ztrácí půdu pod nohama. Vlasy mu poletovaly kolem uší. Zakymácel se dopředu… pak se ústa pevně sevřela a do očí se skoro vrátilo vědomí. Chytil se skalního výstupku a znovu získal rovnováhu.

Bojuje s tím, pomyslel si Callahan. A určitě bojuje srdnatě, jenže prohrává.

Kdyby na něho zavolal, nejspíš by tím způsobil jeho pád, Callahan to věděl díky pistolnické intuici, která je v krizových chvílích vždycky nejostřejší a nejspolehlivější. Místo aby na něho zakřičel, přesprintoval zbývající kousek cestičky a chytil Eddieho za cíp košile zrovna ve chvíli, kdy se Eddie znovu zhoupl kupředu, pustil se výstupku vedle sebe a rukou si zakryl oči v gestu, které vypadalo nechtěně komicky: Sbohem, krutý světe.

Kdyby košile povolila, Eddie Dean by byl nepochybně vyřazen z velké hry ka, ale možná i cípy podomácku tkaných košil v Calla Bryn Sturgisu (protože takovou měl právě na sobě) sloužily ka. Košile se prostě neroztrhla a Callahan vynaložil pořádný kus tělesné síly, kterou si vybudoval během let na cestě. Strhl Eddieho zpátky a chytil ho do náruče, ale mezitím se mladík udeřil hlavou o výstupek, který před několika vteřinami svírala jeho ruka. Řasy se mu zatřepotaly a Eddie se podíval na Callahana jako zpitomělý. Řekl cosi, co Callahanovi znělo jako neznámá hatmatilka: Pšeci mhůšu lhítat.

Callahan ho popadl za ramena a zatřásl s ním. „Cože? Já ti nerozumím!“ Ani nechtěl, ale musel s ním navázat nějaký kontakt, musel Eddieho přivést zpátky kdoví odkud, kam ho ta prokletá věc v krabici zavedla. „Já… ti… nerozumím!“

Tentokrát byla odpověď jasnější: „Říká, že můžu do Věže doletět. Můžeš mě pustit. Já tam chci letět!“

„Nemůžeš lítat, Eddie.“ Netušil, jestli to Eddie pochopil, a tak sklonil hlavu – hluboko, až se s Eddiem navzájem dotýkali čelem jako milenci. „Snažilo se tě to zabít.“

„Ne…,“ začal Eddie, ale pak se mu do očí vrátilo vědomí úplně. Oči, které byly na palec od Callahanových, se rozšířily pochopením. „Ano.“

Callahan zvedl hlavu, ale stále obezřetně držel Eddieho za ramena. „Už je ti líp?“

„Jo. Aspoň si to myslím. Vedl jsem si celou dobu dobře, otče. Přísahám, že jo. Teda, ty zvonky se mnou vyváděly věci, ale jinak jsem byl v pohodě. Dokonce jsem si vzal jednu knížku a začal si číst.“ Rozhlédl se. „Ježíši, doufám, že jsem ji neztratil. Věž by mě skalpoval.“

„Neztratil jsi ji. Zastrčil jsi ji napůl do krabice, a to jsi udělal zatraceně dobře. Jinak by se dveře zaklaply a z tebe by byl jahodový džem o sedm set stop níž.“

Eddie se podíval přes okraj a úplně zbledl. Callahan měl sotva čas zalitovat své upřímnosti a Eddie se vyzvracel na své nové boty.

7

„Dostalo mě to, otče,“ řekl, když mohl zase mluvit. „Ukolébalo mě to a potom to po mně skočilo.“

„Ano.“

„Zvládl jsi něco za tu chvíli, kdy jsi byl na druhé straně?“

„Jestli dostanou můj dopis a udělají, co jsem jim napsal, tak hodně. Měl jsi pravdu. Přinejmenším Deepneau se zapsal na poště pro obecné doručování. Nevím, jestli to udělal i Věž.“ Callahan rozzlobeně zavrtěl hlavou.

„Myslím, že zjistíme, že k tomu Deepneaua přemluvil Věž,“ řekl Eddie. „Cal Věž pořád nemůže uvěřit, do čeho se to namočil, a po tom, co se právě stalo mně – skoro se mi to stalo –, mám pro takové myšlení jisté pochopení.“ Podíval se na to, co Callahan pořád držel pod paží. „Co je to?“

„Noviny,“ řekl Callahan a podal je Eddiemu. „Chceš si číst o Goldě Meirové?“

8

Ten večer Roland pozorně poslouchal, když Eddie a Callahan vyprávěli o svých dobrodružstvích ve Dveřové jeskyni a za jeskyní. Pistolníka zřejmě tolik nezaujal Eddieho nebezpečný zážitek jako podobnost mezi Calla Bryn Sturgisem a East Stonehamem. Dokonce požádal Callahana, aby předvedl přízvuk prodavače a paní z pošty. Callahan (nakonec kdysi bydlel v Maine) to dovedl docela dobře. Roland poslouchal a přemýšlel, jednu nohu zapřenou o zábradlí na verandě fary.

„Co myslíš, budou nějakou dobu v bezpečí?“ zeptal se Eddie.

„To doufám,“ odpověděl Roland. „Jestli se chceš strachovat o něčí život, tak se strachuj o Deepneaua. Jestli Balazar ještě nedostal tu prázdnou parcelu, musí zachovat Věže při životě. Deepneau je teď prostě na odpis.“

„Můžeme je nechat být, dokud neskončíme s Vlky?“

„Nevidím jinou možnost.“

„Mohli bychom se tady na to vykašlat a přejít do toho Zapadákova a ochránit ho!“ vyhrkl Eddie horkokrevně. „Co ty na to? Poslouchej, Rolande, já ti přesně řeknu, proč Věž přemluvil svého kamaráda, aby se zapsal na tý poště: někdo

má knížku, kterou Věž chce, proto. Smlouval o ni a jednání dosáhla delikátního stadia, ale zrovna v tý chvíli jsem se ukázal já a přesvědčil ho, aby utekl do kopců. Ale Věž… kámo, ten je jako opičák s plnou hrstí rýže. Prostě ji nepustí. Jestli to Balazar ví, a to nejspíš ano, tak nebude potřebovat žádný směrovací číslo, aby toho chlapa našel, prostě mu bude stačit seznam lidí, se kterejma Věž obchodoval. Jenom prokristapána doufám, že jestli takovej seznam existoval, tak shořel při tom požáru."

Roland přikyvoval. „Rozumím, ale nemůžeme odtud odejít. Dali jsme slib."

Eddie se nad tím zamyslel, vzdychl, zavrtěl hlavou. „Sakra, tři a půl dne tady, sedmnáct dní tam, než vyprší lhůta na smlouvě, kterou Věž podepsal. Snad to do tý doby vydrží." Odmlčel se, kousal se do rtu. „Možná."

„Nic lepšího než možná teď nemáme?" zeptal se Callahan.

„Tak," řekl Eddie. „Prozatím to asi tak je."

9

Následující ráno seděla pořádně vyděšená Susannah Deanová v prevétu pod kopcem, a v předklonu čekala, až obvyklá série stahů pomine. Měla je už víc než týden, ale dnes byly zdaleka nejsilnější. Položila si ruce na podbřišek. Svalstvo tam měla znepokojivě ztuhlé.

Ach pane Bože, co když to na mě přijde zrovna teď? Co když je to ono?

Pokusila se namluvit si, že to není možné, že jí nepraskla voda a že skutečný porod nezačne, dokud nepraskne voda. Ale co vlastně věděla o porodu? Moc málo. Dokonce ani Rosalita Munozová, velmi zkušená porodní bába, by jí nedokázala nějak pomoct, protože Rosa se zabývala porody lidských dětí a matkami, které opravdu vypadaly těhotné. Susannah nyní vypadala méně těhotná než ve chvíli, kdy přijeli do Cally. A jestli měl Roland s tímhle děckem pravdu –

Není to žádné dítě. Je to chlapíček, a nepatří mi. Patří Mie, ať je to, kdo chce. Mie, dceři nikoho.

Stahy pominuly. Podbřišek se uvolnil, už nebyl tvrdý jako kámen. Vložila prst ke štěrbině vaginy. Připadala jí stejná jako vždy. Dalších pár dnů bude určitě v pořádku. Musí být. A i když souhlasila s Rolandem, že v jejich ka-tet už by neměla být žádná tajemství, cítila, že tohle musí zachovat. Až se nakonec strhne boj, bude to sedm proti čtyřiceti nebo padesáti. Možná i sedmdesáti, pokud Vlci zůstanou v jedné smečce. Budou tedy muset být ve vrcholné formě, naprosto soustředění. To znamenalo žádné rozptylování. Také to znamenalo, že musí být s nimi, aby zaujala své místo.

Škubla džínami k bokům, zapnula knoflíky a vyjela do jasného slunce, nepřítomně si mnula levý spánek. Uviděla na prevétu nový zámek – přesně jaký chtěl Roland – a pousmála se. Potom se podívala dolů na svůj stín a úsměv jí zmrzl na rtech. Když vcházela do klozetu, délka její Temné dámy ukazovala na devět hodin ráno. Teď jí říkala, že jestli ještě není poledne, bude tu zakrátko.

To je nemožné. Byla jsem tam přece jenom pár minut. Jenom abych se vyčurala. Možná to byla pravda. Možná že zbytek času tam strávila Mia.

„Ne," řekla. „To není možné."

Ale Susannah věděla své. Mia nebyla u kormidla – zatím –, ale získávala na síle. Připravovala se převzít moc, jestli to půjde.

Prosím, modlila se a opřela se jednou rukou o stěnu prevétu, aby se vzchopila, už jenom tři dny, Bože. Dej mi ještě tři dny, kdy budu sama sebou, dovol, abychom dostáli své povinnosti vůči zdejším dětem, a pak udělej, co je Tvá vůle. Jakákoli Tvá vůle. Ale prosím –

„Ještě tři dny," zamumlala, „a jestli nás tady přemůžou, stejně na tom pak nesejde. Ještě tři dny, Bože. Slyš mě, to žádám."

10

O den později se Eddie a Tian Jaffords vydali hledat Andyho. Natrapírovali ho, jak stojí úplně sám na široké prašné křižovatce Východní a Říční cesty a zpívá si z plných…

„Ne," řekl Eddie, když se s Tianem přiblížili, „nedá se říct plic, protože on plíce nemá."

„Prosím?" ozval se Tian.

„Ale nic," odbyl ho Eddie. „Na tom nezáleží." Ale asociační metodou – od plic k anatomii vůbec – ho napadla otázka. „Tiane, je v Calle doktor?"

Tian se na něho překvapeně a trochu pobaveně podíval. „Tady ne, Eddie. Ti kuchači břich možná poslouží boháčům, kteří mají peníze na zaplacení a čas k nim zajít, ale když onemocníme my, jdeme k některé ze Sester."

„Oriziných sester."

„Tak. Když je lék dobrý – obyčejně ano –, uleví se nám. Jestli ne, přitíží se nám. Nakonec všechno vyléčí zem, chápeš?"

„Ano," řekl Eddie a pomyslel si, jak těžké pro ně musí být zařadit šmejdské děti do takového běhu věcí. Ti, kdo se vraceli jako šmejdi, nakonec umřeli, ale celé roky jenom… prodlévali.

„Každý člověk se vejde do tří škatulek," řekl Tian, když se blížili k osamělému zpívajícímu robotovi. V dálce směrem na východ, mezi Calla Bryn Sturgisem a Hromovou tišinou, uviděl Eddie prachové sloupy stoupající k modrému nebi, i když na místě, kdy byli oni, panovalo naprosté bezvětří.

„Škatulek?"

„Tak, říkám pravdu," souhlasil Tian a rychle se dotkl čela, hrudi a zadku. „Hlava, kozy, hovna." A srdečně se zasmál.

„Tak to říkáte?" zeptal se Eddie s úsměvem.

„No… tady, mezi námi, to jde," řekl Tian, „ale žádná pořádná paní u stolu by asi nechtěla, abych ty škatulky takhle popisoval." Znovu se dotkl hlavy, hrudi a zadnice. „Myslivna, osrdí, kopanice."

Eddie nerozuměl. „Co znamenalo to poslední? Jakože se do zadku kope?"

Tian se zastavil. Měli Andyho už na dohled, ale robot si jich vůbec nevšímal a zpíval cosi, co znělo jako opera v jazyce, kterému Eddie nerozuměl. Každou chvíli Andy vztáhl ruce nebo je zkřížil, jako by ta gesta patřila k písni, kterou

zpíval.

„Slyš mě," řekl Tian laskavě. „Muž je poskládaný z vrstev, chápeš. Nahoře jsou jeho myšlenky, což je nejjemnější část muže."

„Nebo ženy," usmíval se Eddie.

Tian vážně přikývl. „Tak, nebo ženy, ale my říkáme muž, i když myslíme obojí, protože žena se narodila z mužova dechu, chápeš."

„To říkáte?" podivil se Eddie a vzpomněl si na některé feministky, které poznal, než odešel z New Yorku do Středosvěta. Pochyboval, že by této myšlence věnovaly větší pozornost než té části bible, kde se pravilo, že Eva byla stvořena z Adamova žebra.

„Zůstaneme při tom," souhlasil Tian, „ale prvního muže porodila paní Oriza, jak ti řeknou staří lidé. Říkají Ken–teh, ken–teh, annah, Oriza: , Veškerý dech pochází z ženy.'"

„Tak mi pověz o těch škatulkách."

„Nejlepší a nejvyšší je hlava, se všemi nápady a sny. Následuje srdce, se vší naší láskou a smutkem, radostí a štěstím –"

„City."

Tian se zatvářil zmateně i uctivě. „To říkáte?"

„No, tam, odkud pocházím, ano, tak při tom zůstaneme."

„Aha." Tian přikývl, jako by taková myšlenka byla zajímavá, ale jenom na hranici srozumitelnosti. A pak se nedotkl zadku, ale rozkroku. „V poslední přihrádce je všechno, čemu říkáme spodní hopala: šukat, srát, někomu třeba provést bez důvodu nějakou zlomyslnost."

„A když k tomu máte důvod?"

„No tak pak už to nebude zlomyslnost, ne?" zeptal se Tian pobaveně. „V tom případě by to patřilo do osrdí nebo myslivny."

„To je dost bizarní," řekl Eddie, ale vlastně mu to bizarní nepřipadalo, vůbec ne. V duchu viděl tři krabice v úhledném sloupku: hlava nad srdcem, srdce nad všemi zvířecími funkcemi a zbytečným vztekem, který lidé někdy cítí. Zvláště ho fascinovalo, jak Tian chápal slovo zlomyslnost, jako by to byl nějaký mezník v chování. Dávalo to smysl, nebo ne? Bude si to muset pořádně promyslet, ale teď nebyl čas.

Andy stále stál, celý se třpytil ve slunci a vyzpěvoval na celé kolo. Eddie si matně vzpomínal, jak nějaké děti v jejich čtvrti vyřvávaly Jsem lazebník sevillský, kurva ze všech nejlepší a pak utíkaly a v běhu se chechtaly jako cvoci.

„Andy!" zavolal Eddie a robot okamžitě zmlkl.

„Buď zdráv, Eddie, vidím tě dobře! Dlouhé dny a příjemné noci!"

„Totéž tobě," řekl Eddie. „Jak se máš?"

„Dobře, Eddie!" odpověděl Andy se zápalem. „Vždycky rád zpívám před prvním seminonem."

„Co to je?"

„Tak říkáme vichřicím, které přicházejí před opravdovou zimou," ukázal Tian na mračna prachu daleko za Whye. „Tam se blíží první. Myslím, že sem přijde v den Vlků nebo o den později."

„V den Vlků, sai," řekl Andy. „„Seminon se blíží, teplé dny prchají.' To se říká." Shýbl se k Eddiemu. Ze zářící hlavy se ozývalo cvakání. Modré oči blýskaly. „Eddie, sestavil jsem skvělý horoskop, velmi dlouhý a složitý, a ten ukazuje vítězství nad Vlky! Velké vítězství, opravdu! Potřeš své nepřátele a pak potkáš krásnou dámu!"

„Já už krásnou dámu mám," řekl Eddie a snažil se mluvit příjemně. Věděl velmi dobře, co ta rychle blýskající modrá světla znamenají. Ten parchant se mu smál. Inu, pomyslel si, možná za pár dní budeš zpívat jinak, Andy. To tedy doufám.

„To máš, ale mnohý ženatý muž má svou klisničku, jak jsem nedávno říkal sai Tianu Jaffordsovi."

„Ne takový, který miluje svou manželku," odsekl Tian. „Říkal jsem ti to už tehdy a opakuju ti to i teď."

„Andy, kamaráde," řekl Eddie naléhavě, „přišli jsme sem, protože doufáme, že nám v tu noc, než přijdou Vlci, trochu pícheš. Trochu vypomůžeš, chápeš."

Z hloubi Andyho hrudníku to několikrát zacvakalo, a když mu pak zablýskaly oči, vypadaly tentokrát skoro vylekaně. „Udělal bych to, kdybych mohl, sai," řekl Andy, „ano, ano, nic jiného si nepřeji víc než pomáhat přátelům, ale spoustu věcí dělat nemůžu, i kdybych chtěl sebevíc."

„Kvůli programování."

„Tak." Ten strojeně příjemný tón z Andyho hlasu vyprchal. Zněl teď víc jako stroj. Jo, to je obranná pozice, pomyslel si Eddie. To je Andy, když je opatrný. Viděl jsi je přicházet a odcházet, viď, Andy? Někdy tě nazývali zbytečným pytlem šroubů a drátů a většinou si tě nevšímali, ale nakonec jsi vždycky překračoval jejich kosti a zpíval svoje písničky, viď? Ale tentokrát ne, kámo. To si fakt nemyslím.

„Kdy tě postavili, Andy? Zajímá mě to. Kdy jsi sjel z montovací linky ve starém LaMerku?"

„Dávno, sai," modré oči teď blýskaly velmi pomalu. Už se nesmály.

„Před dvěma tisíci lety?"

„Bude to ještě víc. Sai, znám pijáckou písničku, která by se vám mohla líbit, je velmi zábavná –"

„Možná jindy. Poslouchej, kamaráde, jestli jsi tisíce let starý, jak to, že máš v programu Vlky?"

Zevnitř Andyho se ozvalo hluboké drnčivé cvaknutí, jako by se cosi zlomilo. Když znovu promluvil, mluvil mrtvým hlasem bez emocí, který Eddie poprvé uslyšel na okraji Středolesa. Byl to hlas Bosco Boba, když se starý Bosco chystal sevřít formaci a vrhnout se do útoku.

„Jake je vaše heslo, sai Eddie?"

„Myslím, že tohle jsme už zkoušeli, ne?"

„Heslo. Máte deset vteřin. Devět… osm… sedm…“
„Ta kravina s heslem se ti náramně hodí, viď?“
„Chybné heslo, sai Eddie.“
„Jako když zahneš kramle.“
„Dva… jedna… nula. Máte druhý pokus. Zkusíte to znovu, Eddie?“
Eddie se na něho zářivě usmál. „Fouká seminon i v létě, kamaráde?“
Zacvakalo to a zacinkalo. Andyho hlava, která byla dosud nahnutá na jednu stranu, se nahnula na druhou stranu. „Nerozumím vám, Eddie z New Yorku.“
„Promiň, jsem prostě starý lidský hlupák, že? Ne, nebudu to zkoušet znovu. Aspoň ne hned. Povím ti, co bychom od tebe potřebovali, a ty nám povíš, jestli ti to tvoje programování umožňuje. Je to jasné?“
„Jasné jako čisté povětří, Eddie.“
„Dobře.“ Eddie natáhl ruku a chytil Andyho za tenkou kovovou paži. Povrch měla hladký a na omak jaksi nepříjemný. Lepkavý. Mastný. Eddie ji přesto držel a ztišil důvěrně hlas. „Říkám ti to jenom proto, že určitě umíš udržet tajemství.“
„Ach ano, sai Eddie! Nikdo neumí zachovat tajemství jako Andy!“ Robot se znovu ocitl na pevné půdě a znovu se vrátil ke starým způsobům, vlezlým a samolibým.
„Takže…“ Eddie si stoupl na špičky. „Shýbni se.“
V trupu Andyho zabzučely servomotory – v té části, kde by měl osrdí, kdyby nebyl jenom high–tech plechovkou. Shýbl se. Eddie se zatím vytáhl ještě výš a měl absurdní pocit, že je malý chlapeček, který někomu šeptá tajnosti.
„P?re má nějaká děla z našeho patra Věže,“ zamumlal. „Dobré zbraně.“
Andy otočil hlavu. Oči svítily tak jasně, že mohly vyjadřovat jenom úžas. Eddie zachoval nehybnou tvář, ale v duchu se culil.
„Říkáš pravdu, Eddie?“
„Říkám díky.“
„P?re tvrdí, že jsou silná,“ přidal se Tian. „Jestli budou fungovat, můžeme je použít, abychom Vlky rozstříleli na cucky. Ale musíme je dostat na sever od městečka… a jsou těžká. Můžeš nám pomoct a naložit je v předvečer dne Vlků na vůz, Andy?“
Ticho. Cvaky cvak.
„Programování mu to nedovolí, to se vsadím,“ řekl Eddie smutně. „No, jestli seženeme dost silných chlapů –“
„Mohu vám pomoci,“ prohlásil Andy. „Kde jsou ty zbraně, sai?“
„To bych ti teď radši neříkal,“ odpověděl Eddie. „Počkáš na nás u p?reovy fary v předvečer dne Vlků, ano?“
„V kolik hodin mě očekáváte?“
„Co takhle v šest?“
„V šest hodin. A kolik děl to bude? Aspoň to mi povězte, abych mohl vypočítat požadovanou energetickou úroveň.“
Příteli, chce to mít za ušima, když chceš poznat, jestli ti za ně někdo něco nemaže, pomyslel si Eddie vesele, ale tvářil se stále vážně. „Takový tucet. Možná patnáct. Každé váží pár set liber. Víš, co je to libra, Andy?“
„Tak, říkám díky. Libra je přibližně čtyři sta padesát gramů. Šestnáct uncí. ‚Pinta je libra pro celý svět.‘ To jsou velká děla, sai Eddie, to je pravda! Budou střílet?“
„Jsme si docela jistí, že ano,“ řekl Eddie. „Že, Tiane?“
Tian přikývl. „A pomůžeš nám?“
„Tak, s radostí. V šest hodin, u fary.“
„Děkuju ti, Andy,“ řekl Eddie. Obrátil se k odchodu, ale ohlédl se. „Rozhodně o tom nikomu nebudeš povídat, viď?“
„Ne, sai, když mi to nařídíte.“
„Tak přesně to ti nařizuju. Poslední, co chceme, je, aby Vlci zjistili, že máme proti nim nachystaná děla.“
„Jistěže ne,“ řekl Andy. „Jaká je to dobrá zpráva! Přeji krásný den, sai.“
„Tobě taky, Andy,“ odpověděl Eddie. „Tobě taky.“

11

Když se vraceli k Tianovu domu – byl jenom dvě mile od místa, kde našli Andyho –, řekl Tian: „Věří tomu?“
„To nevím,“ řekl Eddie, „ale překvapením se málem podělal – všiml sis toho?“
„Ano,“ řekl Tian, „to jsem si všiml.“
„Bude tam, aby se přesvědčil na vlastní oči, to ti zaručuju.“
Tian přikyvoval a usmíval se. „Tvůj dinh je chytrý.“
„To je,“ souhlasil Eddie. „To tedy je.“

12

Jake znovu nespal a hleděl na strop Bennyho pokoje. Ochu znovu ležel u Bennyho v posteli, stočený s čumákem pod oháňkou. Zítra v noci bude Jake spát znovu u otce Callahana, znovu se svým ka-tet, a nemohl se dočkat. Zítra bude předvečer dne Vlků, ale dnes ještě ne, a Roland cítil, že pro Jakea bude nejlepší, když tuto poslední noc stráví na Rozkývaném B. „Nechceme budit nějaké podezření takto na poslední chvíli,“ řekl. Jake to chápal, ale páni, jak mizerně mu bylo. Vyhlídka na boj s Vlky byla sama o sobě hrozná. Pomyšlení na to, jak se na něho Benny možná bude dívat ode dneška za dva dny, bylo ještě horší.
Možná že všichni zahyneme, pomyslel si Jake. Pak bych si s tím nemusel lámat hlavu.
V tom zoufalství, jaké cítil, ho i taková myšlenka trochu utěšila.
„Jakeu? Spíš?“
Chvilku Jake přemýšlel, že to bude předstírat, ale cosi v něm se takové zbabělosti vysmálo. „Ne,“ řekl. „Ale měl bych se snažit, Benny. Pochybuju, že se zítra v noci vyspím.“

„To asi ne," zašeptal Benny uctivě a dodal: „Bojíš se?"

„Jasně. Co si o mně myslíš, že jsem cvok?"

Benny se zvedl na loket. „Kolik si myslíš, že jich zabiješ?"

Jake o tom přemýšlel. Z takového přemýšlení mu bylo zle, hluboko v žaludku, ale stejně o tom přemýšlel. „Nevím. Jestli jich bude sedmdesát, tak bych ji měl zkusit dostat deset."

Přistihl se, že myslí (s mírným údivem) na hodinu angličtiny slečny Averyové. Na zavěšené žluté koule se strašidelnými mrtvými mouchami uvnitř. Na Lucase Hansona, který se mu vždycky snažil podrazit nohy, když procházel mezi lavicemi. Na věty napsané na tabuli: pozor na nesprávně použité modifikátory. Na Petru Jesserlingovou, která vždycky nosila halenky áčkového střihu a byla do něho zamilovaná (aspoň to tvrdil Mike Yanko). Na monotónní hlas slečny Averyové. Na polední přestávky – obyčejný oběd na obyčejné soukromé škole. Pak seděl zase v lavici a snažil se neusnout. Opravdu se tenhle chlapec, ten upravený chlapec z Piperovy školy, chystá vyjet na sever od zemědělského městečka Calla Bryn Sturgis, aby bojoval s příšerami, které kradou děti? Mohl by ten chlapec být za šestatřicet hodin od této chvíle mrtvý, s vnitřnostmi na kouřící hromadě pod sebou, protože mu je z těla vykuchala jakási věc, které se říká Zlá Tonka? To přece nebylo možné, nebo ano? Jejich hospodyně, paní Shawová, mu odkrajovala z chleba kůrky a kdysi mu říkala Bama. Jeho otec ho naučil, jak vypočítávat patnáct procent na dýško. Takoví chlapci přece neumírají s pistolí v ruce. Nebo ano?

„Vsadím se, že jich dostaneš dvacet!" básnil Benny. „Páni, já bych tak chtěl být s tebou! Bojovali bychom bok po boku! Prásk! Prásk! Prásk! Pak bychom znovu nabili!"

Jake se posadil a podíval se na Bennyho s nelíčenou zvědavostí. „Ty bys šel?" zeptal se. „Kdybys mohl?"

Benny o tom přemýšlel. Výraz se mu změnil, byl najednou starší a moudřejší. Zavrtěl hlavou. „Né, bál bych se. Copak ty se doopravdy nebojíš? Opravdu?"

„Bojím se k smrti," řekl Jake prostě.

„Že umřeš?"

„Jo, ale ještě víc se bojím toho, že to zvorám."

„Nezvoráš."

To se ti lehko řekne, pomyslel si Jake.

„Jestli budu muset jít s malýma děckama, jsem aspoň rád, že s námа půjde můj táta," řekl Benny. „Vezme si kuši. Viděl jsi ho někdy střílet?"

„Ne."

„No, jde mu to moc dobře. Jestli vám některý Vlk proklouzne, on se o ně postará. Najde to místečko se žábrama na hrudníku, a práskl"

Co když se Benny dozví, že to s těmi žábrami je lež? napadlo Jakea. Falešná informace, kterou otec tohoto kluka snad předá dál? Co když se dozví –

V hlavě mu promluvil Eddie svým hlasem brooklynského všeználka. Jo, a kdyby ryby jezdily na kole, každá zasraná řeka by pořádala Tour de France.

„Benny, fakt bych se měl pokusit spát."

Benny si lehl. Jake udělal totéž a znovu se zahleděl na strop. Najednou mu vadilo, že Ochu leží u Bennyho, že se Ochu s tím druhým chlapcem tak přirozeně spřátelil. Najednou mu vadilo všechno a na všem. Hodiny, které zbývaly do svítání, až se bude moci sbalit, nasednout na půjčeného poníka a odjet zpátky do městečka, se táhly donekonečna.

„Jakeu?"

„Co je, Benny, co zas!"

„Promiň. Jenom jsem chtěl říct, že jsem rád, že jsi sem přijel. Užili jsme si trochu legrace, ne?"

„Jo," řekl Jake a pomyslel si: Nikdo by nevěřil, že je starší než já. Mluví jako… já nevím… jako pětiletý. To bylo zlomyslné, ale Jake měl pocit, že jestli nebude zlomyslný, mohl by se rozbrečet. Nenáviděl Rolanda za to, že ho odsoudil k této poslední noci na Rozkývaném B. „Jo, byla to pořádná legrace."

„Bude se mi po tobě stýskat. Ale vsadím se, že vám, chlapi, v Pavilonu postaví sochu nebo něco takového." Slovo chlapi pochytil Benny od Jakea a používal ho při každé možné příležitosti.

„Mně se taky bude stýskat," řekl Jake.

„Máš štěstí, že ses vydal po stezce Paprsku a různě cestuješ. Já nejspíš zkejsnu v tomhle pitomým městečku až do konce života."

Ne, nezkejsneš. Se svým tátou se nacestujete až do aleluja… jestli vůbec budete mít to štěstí a městečko vás pustí. Spíš si myslím, že zbytek života budeš snít právě o tomhle pitomém městečku. O místě, kde jsi byl doma. A můžu za to já. Viděl jsem… a pověděl jsem. Ale co jiného jsem mohl dělat?

„Jakeu?"

Už to nevydržel. Zbláznil by se z toho. „Spi už, Benny. A nech spát i mě."

„Tak jo."

Benny se obrátil tváří ke stěně. Za chvilku hluboce a pomalu dýchal. Za další chviličku začal chrápat. Jake zůstal vzhůru až skoro do půlnoci a potom také usnul. A měl sen. V tom snu klečel Roland v prachu na Východní cestě tváří v tvář ženoucí se hordě Vlků, která se táhla od skalisek až po řeku. Snažil se znovu nabít, ale obě ruce měl ztuhlé a na jedné mu chyběly dva prsty. Kulky neužitečně padly do prachu před ním. Stále se snažil nabít svůj velký revolver, když ho Vlci srazili k zemi.

13

Svítalo, byl den před příchodem Vlků. Eddie a Susannah stáli u okna v hostinském pokoji u Callahana a dívali se po svažitém trávníku na chalupu Rosality.

„Něco u ní našel," poznamenala Susannah. „Jsem tomu ráda."

Eddie přikývl. „Jak ti je?"

Usmála se na něho. „Je mi dobře." Myslela to vážně. „Co ty, zlato?"

„Bude se mi stýskat po spaní v opravdové posteli se střechou nad hlavou a hrozně rád bych do ní zase hupsnul, ale jinak je mi taky dobře."

„Jestli se všechno zhatí, nebudeš si muset dělat s ubytováním starosti."

„To je pravda," řekl Eddie, „ale nemyslím, že se to hatí. Ty ano?"

Než stačila odpovědět, domem otřásl poryv větru a zahvízdal pod okapy. Seminon nás zdraví, pomyslel si Eddie.

„Ten vítr se mi nelíbí," řekla. „Je to divoká karta."

Eddie pootevřel ústa.

„A jestli řekneš něco o ka, praštím tě do nosu."

Eddie ústa sklapl a naznačil, že je zavírá na zip. Susannah mu přesto zamířila pěstí na nos a dotkla se jeho špičky lehce jako pírko. „Máme slušnou šanci, že vyhrajeme," řekla. „Hodně dlouho bylo všechno po jejich, a tím pádem zpohodlněli. Jako Blaine."

„Jo. Jako Blaine."

Položila ruku na jeho bok a otočila ho k sobě. „Ale všechno by se mohlo pokazit, takže ti chci něco říct, dokud jsme sami, Eddie. Chci ti říct, jak moc tě miluju." Řekla to prostě, nijak dramaticky.

„Já vím," řekl, „ale ať se propadnu, jestli vím proč."

„Protože s tebou se cítím úplná," řekla. „Když jsem byla mladší, pořád jsem se nemohla rozhodnout, jestli je láska skvělé a nádherné tajemství, nebo jenom blbost, kterou si za krize vymyslela parta hollywoodských filmových producentů, aby prodali víc lupenů, když už dárečky pro diváky přestaly táhnout."

Eddie se zasmál.

„Teď si myslím, že se všichni rodíme v dírou v srdci a že pak hledáme osobu, která ji dokáže zaplnit. Ty, Eddie… jsi mě naplnil." Vzala ho za ruku a odváděla zpátky k posteli. „A zrovna teď bych byla ráda, kdybys mě zaplnil i jinak."

„Suze, je to bezpečné?"

„To nevím," řekla, „a nezajímá mě to."

Milovali se pomalu, tempo narůstalo jen ke konci. Tiše vykřikla s ústy přitisknutými k jeho rameni a v okamžiku, než mu vyvrcholení zatemnilo myšlenky, pomyslel si Eddie: Já ji ztratím, jestli nebudu opatrný. Nevím, jak to vím… ale ztratím ji. Prostě zmizí.

„Taky tě miluju," řekl, když skončili a už jen leželi vedle sebe.

„Ano." Vzala ho za ruku. „Já vím. Jsem ráda."

„Je to prima, dělat někomu radost," řekl. „To jsem dřív neznal."

„To nevadí," řekla Susannah a políbila ho do koutku úst. „Učíš se rychle."

14

V malém obývacím pokoji u Rosality stálo houpací křeslo. V něm seděl pistolník, nahý, a držel v jedné ruce hliněný talíř. Pokuřoval a díval se na východ slunce. Nebyl si jist, jestli ho ještě někdy uvidí vycházet na stejném místě.

Z ložnice vyšla Rosa, také nahá, zůstala stát mezi dveřmi a dívala se na něj. „Co tvoje kosti, pověz mi, to žádám?"

Roland přikývl. „Ten tvůj olej je zázrak."

„Nevydrží dlouho."

„Ne," souhlasil Roland. „Ale ještě je jiný svět – svět mých přátel –a možná tam mají něco, co vydrží. Mám pocit, že tam půjdeme brzy."

„Do dalšího boje?"

„Myslím, že ano."

„Sem se už nikdy nevrátíš, viď?"

Roland se na ni podíval. „Ne."

„Jsi unavený, Rolande?"

„K smrti," řekl.

„Tak se vrať na chvilku do postele, nechceš?"

Zamáčkl cigaretu a vstal. Usmál se. Byl to úsměv mladšího muže. „Říkám díky."

„Jsi dobrý člověk, Rolande z Gileadu."

Zamyslel se nad tím, potom pomalu zavrtěl hlavou. „Celý život jsem měl nejrychlejší ruce, ale v tom, jak být dobrý, jsem byl vždycky příliš pomalý."

Natáhla k němu ruku. „Pojď, Rolande. Hopala." A on k ní šel.

15

Časně odpoledne jeli Roland, Eddie, Jake a p?re Callahan po Východní cestě – v těchto místech, kde sledovala klikatou Devar–Tete Whye, to byla vlastně severní cesta – a vzadu na sedlech měli v srolovaných pokrývkách schované lopaty. Susannah byla od tohoto úkolu osvobozena vzhledem k těhotenství. Přidala se k Oriziným sestrám v Pavilonu, kde se stavěl větší stan a v plném proudu byly přípravy na velikou večeři. Když odjeli, Calla Bryn Sturgis se už začínala plnit, jako by byla pouť. Ale neozývalo se žádné výskání a jásot, žádné nestydaté práskání rachejtlí, nekonaly se žádné projížďky. Neviděli Andyho ani Bena Slightmana, a to bylo dobré.

„Co Tian?" zeptal se Roland Eddieho a tím přerušil poněkud těžké ticho, které na ně padlo.

„Sejdeme se před farou. V pět hodin."

„Dobře," řekl Roland. „Jestli neskončíme do čtyř, budeš se moci vrátit sám."

„Pojedu s tebou, jestli chceš," nabídl se Callahan. Číňani věří, že když někomu zachráníte život, jste pak za něho

navěky odpovědní. Callahan o tom nikdy moc nepřemýšlel, ale když Eddieho odtáhl od okraje propasti u Dveřové jeskyně, začalo mu připadat, že na tom něco pravdy bude.

„Raději bys měl zůstat s námi," řekl Roland. „Eddie se o to postará. Mám pro tebe jinou práci. Tedy kromě kopání."

„Ano? A co by to mělo být?" zeptal se Callahan.

Roland ukázal na prachové víry, které se svíjely a rejdily před nimi na cestě. „Modlitbami zažeň ten zatracený vítr. A čím dřív, tím líp. Rozhodně do zítřejšího rána."

„Máš strach kvůli tomu příkopu?" zeptal se Jake.

„Příkopu se nic nestane," řekl Roland. „Strachuji se o Oriziny sestry. Házet talířem je jemné umění i za nejpříznivějších podmínek. Jestli tu budeme mít vichřici, až přijdou Vlci, potom pravděpodobnost, že se všechno pokazí…" Ukázal rukou k zaprášenému obzoru a přitom s ní, přesně jako místní, fatalisticky máchl. „Delah."

Callahan se však usmíval. „S radostí se pomodlím, ale podívej se na východ, než si začneš dělat zbytečné starosti. Jen se podívej, to žádám."

Otočili se v sedlech naznačeným směrem. K rýžovým polím se táhl svah rýhovaný prořídlými řadami již sklizené kukuřice. Za rýží byla řeka. Za řekou končilo pomezí. A tam se svíjely, tancovaly a někdy i srážely prachové provazce vysoké čtyřicet stop. Vedle nich vypadaly prachové víry na tomto břehu řeky jako nezbedné děti.

„Seminon často dojde k řece a potom se vrátí," řekl Callahan. „Staří lidé tvrdí, že lord Seminon prosí paní Orizu, aby ho uvítala, když dojde k vodě, ale ona mu často ze žárlivosti zabrání ve vstupu. Víte –"

„Seminon se oženil s její sestrou," řekl Jake. „Paní Oriza ho chtěla pro sebe – byl by to sňatek větru a rýže – a ona má kvůli tomu pořád vztek."

„Odkud to znáš?" zeptal se Callahan pobaveně i užasle.

„Vyprávěl mi to Benny," řekl Jake a odmlčel se. Když si vzpomněl na jejich dlouhé debaty (někdy na seníku, jindy při lenošení u řeky) a dychtivé výměny různých legend, bylo mu smutno a teskno.

Callahan přikyvoval. „Tak ten příběh zní, správně. Myslím, že ve skutečnosti jde o nějaký meteorologický jev – tamhle je studený vzduch, z vody stoupá teplý vzduch, něco takového –, ale ať je to, jak chce, tenhle vítr dává všemožně najevo, že se vrátí tam, odkud přišel."

Vítr mu mrskl do tváře trochu štěrku, jako by chtěl dokázat, že se plete, a Callahan se zasmál. „Zítra za svítání bude pryč, to vám můžu skoro zaručit. Ale –"

„Skoro, to nestačí, p?re."

„Chtěl jsem říct, Rolande, že jelikož vím, že skoro nestačí, s radostí se pomodlím."

„Říkám díky." Pistolník se otočil k Eddiemu a namířil si dvěma prsty levé ruky do obličeje. „Oči, ano?"

„Oči," souhlasil Eddie. „A heslo. Pokud to nebude devatenáct, bude to devadesát devět."

„To nevíš jistě."

„Vím," řekl Eddie.

„Ale přesto… buď opatrný."

„Budu."

Za několik minut došli k místu, kde se po jejich pravé straně oddělovala skalnatá stezka směrem ke krajině plné roklin, ke Glorii a Hejlovi jedna a dvě. Folken předpokládali, že právě zde povozy zůstanou stát, a měli pravdu. Také předpokládali, že děti s pečovateli pak půjdou pěšky po stezce až k některému dolu. V tom se však mýlili.

Za chvíli tři z nich kopali na západní straně od cesty, čtvrtý hlídal. Nikdo sem nešel – folken z této oblasti už byli v městečku – a práce jim šla od ruky. Ve čtyři hodiny Eddie nechal ostatní, aby práci dokončili, a s jedním Rolandovým revolverem v pouzdře na boku odjel zpět do městečka, aby se setkal s Tianem Jaffordsem.

16

Tian si přinesl kuši. Když mu Eddie řekl, aby ji nechal u Callahana na verandě, farmář se na něho nespokojeně, nejistě zadíval.

„Nepřekvapí ho, když u mě uvidí bouchačku, ale kdyby tě uviděl s tímhle, mohl by se začít vyptávat," řekl Eddie. Bylo to tady, skutečný počátek boje, a když přišel, pocítil Eddie klid. Srdce mu tlouklo pomalu a pravidelně. Připadalo mu, že se mu projasnil zrak, viděl každý stín, který vrhala jednotlivá stébla v trávníku před farou. „Je silný, podle toho, co jsem slyšel. A velmi rychlý, když potřebuje. Nech to na mně."

„Tak proč tam vlastně jdu?"

Protože ani chytrý robot nebude čekat potíže, když se mnou uvidí takového venkovského balíka, tak zněla pravdivá odpověď, ale pronést ji nahlas by nebylo zrovna diplomatické.

„Pro jistotu," řekl Eddie. „Jdeme."

Došli k prevétu. Eddie ho použil mnohokrát za posledních několik týdnů a vždy s velkou radostí – pro očistu tam byly nachystány hromádky měkké trávy a člověk se nemusel bát jedovaté třapničky –, ale zvenčí ho podrobně zkoumal teprve teď. Byla to dřevěná stavba, vysoká a pevná, ale nepochyboval, že Andy by ji dokázal zakrátko zdemolovat, kdyby opravdu chtěl. Pokud by mu k tomu dali šanci.

Ze zadních dveří chalupy vyšla Rosa a podívala se po nich, rukou si přistínila oči před sluncem. „Jak se vede, Eddie?"

„Zatím dobře, Rosie, ale radši se vrať dovnitř. Budeme tu mít pranici."

„Opravdu? Mám hromádku talířů –"

„Myslím, že v tomto případě Oriza moc nepomůže," řekl Eddie. „Ale neuškodí, když zůstaneš poblíž."

Přikývla a beze slova zašla dovnitř. Muži se posadili, každý po jedné straně otevřených dveří do klozetu s novou zástrčkou. Tian se pokusil ubalit si cigaretu. První se mu v roztřesených prstech rozpadla a musel to zkusit znovu.

„Tyhle věci mi prostě nejdou," řekl a Eddie pochopil, že nemluví o jemném umění balení cigaret.

„To je v pořádku."

Tian se po něm nadějně podíval. „Opravdu?“

„Opravdu, tak to nech být.“

Přesně v šest hodin (Ti parchanti do něho určitě zabudovali hodiny nastavené na miliónti nu vteřiny, pomyslel si Eddie.) se na rohu fary objevil Andy, jeho stín se před ním plazil po trávníku jako dlouhý pavouk. Uviděl je. Modré oči mu zablýskaly. Zvedl ruku na pozdrav. Zapadající slunce se mu zatřpytilo na paži, takže to vypadalo, že ji má namočenou v krvi. Eddie také zvedl ruku a s úsměvem vstal. Napadlo ho, jestlipak se všechny myslící stroje, které dosud fungovaly v tomto dobíhajícím světě, obrátily proti svým pánům, a jestli ano, tak proč.

„Jenom klid a nech mě mluvit,“ ucedil koutkem úst.

„Ano, dobře.“

„Eddie!“ vykřikl Andy. „Tiane Jaffordsi! Jak rád vás oba vidím! A zbraně, které použijete proti Vlkům! Páni! Kde jsou?“

„Naskládané v kadibudce,“ řekl Eddie. „Jakmile je vynosíme ven, můžeme sem přistavit vůz, ale jsou těžké… a uvnitř není ani moc místa…“

Ustoupil stranou. Andy přišel blíž. Oči mu blýskaly, ale už ne smíchem. Zářily tak jasně, že Eddie musel přivřít oči – bylo to, jako by se díval do zářivek.

„Jsem si jist, že je dokážu vynosit,“ halasil Andy. „Jak rád pomáhám! Jak často jsem litoval, že moje programování mi dovoluje tak málo…“

Už stál mezi dveřmi prevétu, lehce ohnutý v kyčlích, aby dostal kovový válec hlavy pod horní zárubeň. Eddie vytáhl Rolandovu pistoli. Jako vždy mu santálové dřevo pažby připadalo v dlani hladké a dychtivé.

„Prosím za prominutí, Eddie z New Yorku, ale žádná děla nevidím.“

„Ne,“ souhlasil Eddie. „Já taky ne. Vlastně tu vidím jenom zasraného zrádce, který učí děti písničky a pak je posílá na –“

Andy se otočil strašlivě rychle, jen se mihl. Hučení servomotorků v krku připadalo Eddiemu velmi hlasité. Stáli necelé tři stopy od sebe, na dosah. „Ať ti slouží, ty nerezocelová svině,“ řekl Eddie a dvakrát vystřelil. Rány byly ve večerním tichu přímo ohlušující. Andyho oči vybuchly a ztemněly. Tian vykřikl.

„NE!“ zaječel Andy zesíleným hlasem. Ten zněl tak mohutně, že ve srovnání s ním byly výstřely jako bouchnutí špuntů z lahve. „NE, MOJE OČI, JÁ NEVIDÍM, ACH NE, VIDĚNÍ NULOVÉ, MOJE OČI, MOJE OČI–“

Hubené nerezocelové paže vzlétly k rozbitým očnicím, kde nyní přeskakovaly modré jiskry. Andyho nohy se narovnaly a válcovitá hlava prorazila horní část dveří prevétu, až nalevo a napravo odletěly odštěpky dřeva.

„NE, NE, NE, JÁ NEVIDÍM, VIDĚNÍ NULOVÉ, CO JSTE MI TO PROVEDLI? PŘEPADENÍ, ÚTOK, JSEM SLEPÝ, KÓD 7, KÓD 7, KÓD 7!“

„Pomoz mi do něho strčit, Tiane!“ zařval Eddie a vrazil pistoli zpátky do pouzdra. Ale Tian stál jako přimrazený, civěl na robota (jehož hlava teď zmizela v rozbitých dveřích) a Eddie nemohl čekat. Vrhl se vpřed a opřel se nataženýma rukama o štítek, na němž bylo uvedeno Andyho jméno, funkce a sériové číslo. Robot byl úžasně těžký (Eddieho v první chvíli napadlo, že si připadá, jako by tlačil do garážových vrat), ale byl také slepý, překvapený a nestál v rovnováze. Klopýtl zpět a najednou hlasitá slova ustala. Nahradilo je nepředstavitelné ječeni sirény. Eddie měl pocit, že mu praskne hlava. Popadl dveře a zabouchl je. Nahoře zela veliká zubatá díra, ale dveře pořád ještě dobře držely. Eddie zarazil novou zástrčku, tlustou jako lidské zápěstí.

Uvnitř prevétu ječela a drnčela siréna.

Rosa vyběhla z chalupy s talířem v každé ruce. Třeštila oči. „Co to je? Ve jménu Božím a Člověka Ježíše, co to je?“

Než stačil Eddie odpovědět, prevét se otřásl až do základů mohutnou ránou. Přímo se posunul doprava, takže se objevil okraj díry pod ním.

„To je Andy,“ řekl. „Myslím, že si zrovna sestavil horoskop, který se mu moc ne-“

„VY PARCHANTI!“ Tento hlas se naprosto lišil od tří rejstříků, které Andy obvykle používal: veselý, samolibý nebo falešně podlézavý. „VY HAJZLOVÉ! PODVODNÍCI! ZABIJU VÁS! JSEM SLEPÝ, ACH, JSEM SLEPÝ, KÓD 7! KÓD 7!“ Slova utichla a znovu se rozhoukala siréna. Rosa upustila talíře a zacpala si rukama uši.

Další rána dopadla na stěnu klozetu a tentokrát se vyboulila dvě důkladná prkna. Příští rána je prorazila. Ven vylétla Andyho paže, v zapadajícím slunci zářivě rudá, a čtyři prsty na jejím konci se křečovitě svíraly a rozvíraly. Eddie slyšel, jak se v dálce bláznivě rozštěkali psi.

„On se dostane ven, Eddie!“ vykřikl Tian a popadl Eddieho za rameno. „Dostane se ven!“

Eddie setřásl ruku a přistoupil ke dveřím. Další tříštivá rána. Další rozbitá prkna odlétla ze stěny prevétu. Trávník už jich byl plný. Ale Eddie nemohl překřičet kvílení sirény, bylo prostě příliš hlasité. Počkal, a než Andy udeřil znovu do stěny, siréna ztichla.

„PARCHANTI!“ zakřičel Andy. „ZABIJU VÁS! SMĚRNICE 20, KÓD 7! JSEM SLEPÝ, VIDĚNÍ NULOVÉ, VY ZBABĚLÍ–“

„Andy, robote vzoru Posel!“ zařval Eddie. Na kousek vzácného papíru od Callahana si už dřív načmáral Callahanovým špačkem tužky sériové číslo a teď ho přečetl. „DNF–44821–V–63! Heslo!“

Šílené rány a zesílený řev ustaly, jakmile Eddie dočetl sériové číslo, ale ani to mlčení nebylo úplně tiché. V uších mu po tom pekelném jekotu sirény stále zvonilo. Kovově to ťuklo a zacvakala relé. Pak se ozvalo: „Zde je DNF–44821–V–63. Laskavě zadejte heslo.“ Nastala odmlka a pak bez výrazu zaznělo: „Ty podvodnický hajzle Eddie Deane z New Yorku. Máš deset vteřin. Devět…“

„Devatenáct,“ řekl Eddie skrz dveře.

„Chybné heslo.“ A nebylo pochyb, že v Andyho hlase zní vzteklá škodolibost, i když byl plechový. „Osm… sedm…“

„Devadesát devět.“

„Chybné heslo.“ Teď Eddie uslyšel vítězný tón. Měl právě čas zalitovat své šílené namyšlenosti tam venku na cestě. Čas zahlédnout vyděšený pohled, který si vyměnila Rosa a Tian. Čas uvědomit si, že psi stále štěkají.

„Pět… čtyři…“

Devatenáct ne, ani devadesát devět. Co ještě zbývalo? Prokristapána, co toho parchanta vypne?

„… tři…“

Hlavou mu najednou bleskl, jasně jako Andyho oči těsně před tím, než je Rolandův revolver navěky zhasl, jeden verš načmáraný na plotu kolem prázdné parcely, nasprejovaný starorůžovou barvou: Ach Susannah–MIO, má rozštěpená dívko, Done zaparkoval její KOČÁR v JIŽANSKÉHO PRASÁTKA, v roce –

„… dva…“

Ani jedno, ani druhé, ale obojí. Proto ho ten zatracený robot nepřerušil po prvním nesprávném pokusu. Vlastně to úplně nesprávně nebylo.

„Devatenáct set devadesát devět!“ zaječel Eddie skrz dveře.

Za nimi se rozhostilo naprosté ticho. Eddie čekal, že se znovu rozječí siréna, čekal, že si Andy znovu začne prorážet cestu ven. Řekne Tianovi a Rose, aby utíkali, pokusí se je krýt –

Hlas, který se ozval z útrob rozbitého prevétu, zněl bezbarvě a lhostejně: byl to hlas stroje. Předstíraná podlézavost i ryzí vztek zmizely. Andy, jak ho znaly generace Callských, zmizel, a to nadobro.

„Děkuji vám,“ řekl hlas. „Jsem Andy, robot vzoru Posel, Mnoho dalších funkcí. Sériové číslo DNF–44821–V–63. Jak vám mohu pomoci?“

„Tím, že se vypneš.“

V prevétu se rozhostilo ticho.

„Rozumíš, co chci?“

Tichý, vyděšený hlásek pronesl: „Prosím, nenuťte mě k tomu. Vy zlý člověče. Ach, zlý člověče.“

„Vypni se, okamžitě.“

Ještě delší ticho. Rosa strnule stála s rukama přitisknutýma k hrdlu. U fary se objevilo několik mužů vyzbrojených různými podomácku vyrobenými zbraněmi. Rosa na ně zamávala, ať se nepřibližují.

„DNF–44821–V–63, splň rozkaz!“

„Ano, Eddie z New Yorku. Vypnu se.“ Do nového Andyho hlásku se vkradla strašlivá sebelítost. Eddiemu z ní naskočila husí kůže. „Andy je slepý a vypne se. Uvědomujete si, že když jsou mé hlavní energetické články vybity na devadesát osm procent, možná se už nikdy nedokážu zapojit?“

Eddie si vzpomněl na obří šmejdská dvojčata u Jaffordsových – Tiu a Zalmana – a pak si vzpomněl na všechny jim podobné, které toto nešťastné městečko za ta léta poznalo. Zejména si vzpomněl na Taveryova dvojčata, tak bystrá a pohotová a tak dychtivá udělat někomu radost. A tak krásná. „Nikdy, to je ještě málo,“ odpověděl, „ale myslím, že to bude muset stačit. Řeči skončily, Andy. Vypni se.“

Znovu se v polorozpadlém prevétu rozhostilo mlčení. Tian a Rosa se připlížili vedle Eddieho a tak všichni tři stáli pospolu před zamčenými dveřmi. Rosa chytila Eddieho za loket. Okamžitě ji setřásl. Chtěl mít ruku volnou pro případ, že by musel tasit. Jenže teď, když měl Andy oči pryč, netušil, kam by střílel.

Když Andy znovu promluvil, měl jednotvárný zesílený hlas, při kterém Tian a Rosa vyjekli a couvli. Eddie zůstal na místě. Už takový hlas i slova kdysi slyšel, tehdy na mýtině velkého medvěda. Andy nedrmolil úplně totéž, ale dost se to shodovalo.

„DNF–44821–V–63 SE VYPÍNÁ! VŠECHNY SUBNUKLEÁRNÍ ČLÁNKY A PAMĚŤOVÉ OBVODY JSOU VE FÁZI VYPÍNÁNÍ! VYPÍNÁNÍ JE UKONČENO ZE 13 PROCENT! JSEM ANDY, ROBOT VZORU POSEL, MNOHO DALŠÍCH FUNKCÍ! LASKAVĚ OZNAMTE MOU POZICI TOVÁRNÁM LAMERK NEBO NORTH CENTRAL POSITRONICS, LTD! VOLEJTE 1–900–54! JE NABÍDNUTA ODMĚNA! OPAKUJI, NABÍZÍ SE ODMĚNA!“ Ozvalo se cvaknutí a zpráva se začala přehrávat znovu. „DNF–44821–V–63 SE VYPÍNÁ! VŠECHNY SUBNUKLEÁRNÍ ČLÁNKY A PAMĚŤOVÉ OBVODY JSOU VE FÁZI VYPÍNÁNÍ! VYPÍNÁNÍ JE UKONČENO Z 19 PROCENT! JSEM ANDY–“

„Byl jsi Andy,“ řekl Eddie potichu. Otočil se k Tianovi a Rose a musel se usmát, když uviděl jejich dětsky vystrašené tváře. „To nic,“ řekl. „Už to skončilo. Takhle bude chvíli blábolit a pak bude po něm. Můžete z něho udělat… já nevím… třeba podpěru pro strom, nebo něco takového.“

„Myslím, že vytrháme podlahu a pohřbíme ho rovnou tady,“ řekla Rosa a kývla ke klozetu.

Eddie se usmál ještě víc a pak se zašklebil. Moc se mu líbila představa, že Andy skončí v žumpě. Ta představa se mu opravdu moc líbila.

17

Podvečer přešel do hluboké noci a Roland seděl na okraji pódia pro kapelu a díval se, jak se Callští hrnou dovnitř na velkou večeři. Každý věděl, že je to možná poslední jídlo, jaké v životě sní, že zítra večer touto dobou bude možná z jejich pěkného městečka kouřící zbořeniště, ale stejně byli veselí. A nejenom kvůli dětem, pomyslel si Roland. Velmi se jim ulevilo, že se konečně rozhodli udělat správnou věc. Dokonce i když lidé věděli, že cena bude asi vysoká, úleva se dostavila. Dokonce začali být i rozjaření. Většina lidí bude spát dnes v noci se svými dětmi a vnoučaty tady ve stanu, a tady zůstanou, tvářemi otočení k severovýchodu a budou čekat, jak bitva dopadne. Domnívali se, že uslyší střelbu (takový zvuk spousta z nich nikdy neslyšela) a potom uvidí mračno prachu, které bude znamenat, že Vlci byli rozprášeni a vracejí se tam, odkud přišli, nebo se ženou na městečko. Jestli to bude ten poslední případ, folken se rozprchnou a počkají, až začnou požáry. Až dohasnou, budou z lidí uprchlíci ve vlastním městečku. Budou ho stavět znovu, jestli takto padnou karty? Roland pochyboval. Bez dětí, pro které by stavěli – protože jestli Vlci zvítězí, tentokrát poberou všechny, o tom pistolník nepochyboval –, by k tomu neměli důvod. Na konci příštího období by zde zůstalo jen městečko duchů.

„Prosím za prominutí, sai."

Roland se rozhlédl. Před ním stál Wayne Overholser, klobouk mačkal v rukou. Když tak stál, vypadal spíš jako potulný tramp, na kterého se lepí smůla, než jako velký callský farmář. Oči měl vykulené a jaksi truchlivé.

„Není potřeba mě prosit za prominutí, když pořád nosím klobouk, který jsi mi dal," řekl Roland mírně.

„Jo, ale…" Overholser nedořekl, zamyslel se, jak vlastně chtěl pokračovat, a pak se zdálo, že se rozhodl vyklopit to rovnou. „Reuben Caverra byl jeden z chlapů, které jsi chtěl vzít k dětem na stráž, až dojde k boji, že?"

„Tak?"

„Ale dnes ráno mu pukla střeva." Overholser si ukázal na vypouklé břicho zhruba do míst, kde mohlo být slepé střevo. „Leží doma v horečkách a blouzní. Nejspíš umře na otravu krve. Někdo se uzdraví, tak, ale takových moc není."

„Je mi líto, že slyším takovou zprávu," pronesl Roland a snažil se vymyslet, kdo by nejlépe nahradil Caverru, statného chlapa, který udělal na Rolanda dojem tím, že skoro neznal strach a nejspíš vůbec nic netušil o zbabělosti.

„Vezmi mě místo něho, ano?"

Roland se na něho zadíval.

„Prosím, pistolníku. Nemůžu zůstat stranou. Myslel jsem, že můžu – že musím –, ale nejde to. Je mi z toho zle." A Roland viděl, že opravdu vypadá zle.

„Ví to tvoje manželka, Wayne?"

„Tak."

‚A souhlasí?"

„Souhlasí."

Roland přikývl. „Buď tady půl hodiny před svítáním."

Overholserův obličej zaplnil výraz tak prudké, skoro bolestné vděčnosti, že najednou vypadal až nepřirozeně mladě. „Díky, Rolande! Říkám díky! Velice!"

„Jsem rád, že tě mám. Teď mě chvilku poslouchej."

„Tak?"

„Věci nebudou přesně tak, jak jsem líčil na velkém setkání."

„Kvůli Andymu, chceš říct."

„Ano, částečně také."

„A kvůli čemu ještě? Přece nechceš naznačit, že je tu ještě další zrádce, nebo ano? To snad ne?"

„Říkám jenom, že jestli chceš jít s námi, musíš s námi držet až do konce. Rozumíš?"

„Ano, Rolande, velmi dobře."

Overholser mu znovu poděkoval za možnost zemřít severně od městečka a pak odspěchal s kloboukem stále v rukou. Než si to Roland třeba zase rozmyslí.

Přišel k němu Eddie. „Overholser se přidá k tanečku?"

„Vypadá to tak. Měl jsi velké problémy s Andym?"

„Šlo to dobře," řekl Eddie, protože nechtěl přiznat, že chyběl zlomek vteřiny, aby i s Tianem a Rosalitou byli na škvarek. Z dálky k nim pořád doléhalo jeho řvaní. Ale dlouho už to nejspíš nepotrvá, zesílený hlas oznamoval, že vypínání je ukončeno ze sedmdesáti devíti procent.

„Myslím, že sis vedl velmi dobře."

Poklona od Rolanda vždycky dávala Eddiemu pocit, že je mistr světa, ale snažil se nedávat to najevo. „Hlavně abychom si vedli dobře i zítra."

„A Susannah?"

„Vypadá v pořádku."

„Žádné…?" Roland si promnul levé obočí.

„Ne, nic takového jsem neviděl."

„A žádná useknutá nebo ostrá slova?"

„Ne, to je také dobré. Celou dobu, co jste kopali, cvičila s talíři." Eddie ukázal branou na Jakea, který seděl sám na houpačce s Ochem u nohou. „To spíš s tamhletím si dělám starosti. Budu rád, až ho odtud dostaneme. Tohle bylo pro něho tvrdé."

„Tvrdší tu bude pro toho druhého chlapce," řekl Roland a vstal. „Vrátím se k p?reovi. Trochu se prospím."

„Ty můžeš spát?"

„No jistě. S pomocí Rosina kočičího oleje budu spát jako pařez. Ty a Susannah a Jake byste to také měli zkusit."

„Tak jo."

Roland zadumaně přikývl. „Zítra ráno vás probudím. Pojedeme sem společně."

„A budeme bojovat."

„Ano," řekl Roland. Podíval se na Eddieho. Modré oči mu v záři pochodní svítily. „Budeme bojovat. Dokud nezemřou nebo dokud nezemřeme my."

VII.
Vlci
1

Podívejte se nyní sem a dívejte se velmi dobře:

Zde je cesta široká a udržovaná jako jakákoli okreska v Americe, ale povrch má z hladce udusané hlíny, které Callští říkají oggan. Z obou stran je lemovaná odvodňovacími příkopy a tu a tam pod ogganem vedou úhledné a dobře udržované dřevěné kanálky. Ve slabém, nadpozemském světle, které předchází úsvit, jede po cestě tucet povozů –

takové, v jakých jezdí Manni, kryté oblými plátěnými střechami. Plátno je zářivě čistě bílé, aby odráželo slunce a uchovávalo uvnitř chládek za parných letních dnů, a vozy vypadají jako divná, nízko plující mračna. Jako ta kupovitá, jestli račte. Každý vůz táhne spřežení šesti mezků nebo čtyř koní. Na sedátku každého vozu sedí pár bojovníků nebo stanovených strážců. Overholser řídí vedoucí vůz, vedle sebe má Margaret Eisenhartovou. Za ním následuje Roland z Gileadu provázený Benem Slightmanem. Pátý řídí Tian a Zalia Jaffordsovi. Sedmý Eddie a Susannah Deanovi. Pojízdné křeslo Susannah je složené ve voze za ní. Bucky a Annabelle Javierovi řídí desátý vůz. Na sedátku posledního vozu sedí otec Donald Callahan a Rosalita Munozová.

Uvnitř vozů je devadesát devět dětí. Zbylým dvojčetem – díky kterému je jejich počet lichý – je samozřejmě Benny Slightman. Jede v posledním povozu. (Nechtělo se mu jet se svým otcem.) Děti nemluví. Některé mladší znovu usnuly, za chvilku je ostatní probudí, až vozy dojedou k cíli. Vpředu, teď už necelou míli daleko, je místo, kde se od cesty odděluje stezka směřující nalevo do roklinových kopců. Napravo se kraj mírně svažuje až k řece. Všichni na kozlíku se neustále dívají na východ, do věčné temnoty, kde je Hromová tišina. Vyhlížejí blížící se prachové mračno. Žádné není vidět. Zatím. Dokonce i seminonové vichry utichly. Zdá se, že Callahanovy modlitby byly vyslyšeny, aspoň v tomto ohledu.

2

Ben Slightman, usazený vedle Rolanda na kozlíku, promluvil tak potichu, že ho pistolník sotva zaslechl. „Tak co se mnou uděláte?“

Kdyby se na Rolanda někdo obrátil, když vozy vyjížděly z Calla Bryn Sturgisu, a zeptal se ho, jaká je pravděpodobnost, že Slightman přežije dnešní den, řekl by Roland, že pět ze sta. Určitě ne víc. Byly dvě zásadní otázky, které bylo nutno nejprve položit a potom správně zodpovědět. První musela vzejít přímo od Slightmana. Roland vlastně nečekal, že ji ten muž položí, ale už to bylo tu, přímo z jeho úst. Roland otočil hlavu a podíval se na něho.

Předák Vaughna Eisenharta byl velmi bledý, ale sundal si brýle a pohlédl Rolandovi do očí. Pistolník to nepřičítal žádné zvláštní odvaze. Slightman starší se určitě snažil odhadnout Rolandovy reakce, a proto věděl, že se musí podívat pistolníkovi do očí, pokud má mít vůbec nějakou naději, i kdyby se mu to líbilo sebemíň.

„Jo, já to vím,“ řekl Slightman. Hlas měl klidný, aspoň zatím. „Co vím? Že vy to víte.“

„Nejspíš od chvíle, kdy jsme dostali tvého kamarádíčka,“ řekl Roland. Schválně volil sarkastický výraz (sarkasmus byla jediná forma humoru, které Roland skutečně rozuměl) a Slightman sebou trhl: kamarádíček. Tvůj kamarádíček. Ale přikývl a očima neuhnul.

„Musel jsem předpokládat, že když víte o Andym, víte i o mně. I když on by mě nikdy neudal. Nebyl tak naprogramovaný.“ Konečně ho to přemohlo a nedokázal ten pohled vydržet. Sklopil zrak a kousl se do rtu. „Poznal jsem to hlavně díky Jakeovi.“

Roland nedokázal skrýt překvapení.

„Změnil se. Nechtěl to, ne že by nebyl dost chytrý – a statečný –, ale změnil se. Ne vůči mně, ale vůči mému chlapci. Za ten poslední týden, týden a půl. Benny byl jenom… no, zmatený, tak bys to asi řekl. Něco vycítil, ale netušil, o co jde. Já ano. Jako by s ním ten váš kluk už nechtěl být. Ptal jsem se sám sebe, co to mohlo způsobit. Odpověď mi připadala docela jasná. Jasná jako pivní sklenice, jak račte.“

Roland se začal opožďovat za Overholserovým vozem. Třepl otěžemi po hřbetech spřežení. Přidalo trochu do kroku. Za nimi se potichu ozývaly děti, některé si povídaly, ale většinou pochrupovaly, a k tomu tiché cinkání postrojů. Požádal Jakea, aby nasbíral do krabičky různé dětské věci, a viděl, že už to dělá. Byl to hodný kluk, který nikdy žádnou práci neodkládal. Dnes ráno měl na hlavě klobouk, aby mu slunce nesvítilo do očí, a otcovu pistoli. Seděl na kozlíku jedenáctého vozu, s jedním z Estradových lidí. Odhadoval, že Slightman má také hodného chlapce, což nakonec velmi přispělo k tomu, aby ta dnešní šlamastyka byla opravdu pořádná.

„Jake byl v Doganu v noc, kdy jsi tam byl s Andym a předával zprávy o svých sousedech,“ řekl Roland. Slightman sebou na sedáku vedle něho škubl jako člověk, který právě dostal ránu do břicha.

„Tak,“ řekl. „Ano, skoro jsem to cítil… nebo si to myslel.“ Odmlčel se, a pak vzdychl: „Doprdele.“

Roland se podíval na východ. Už se jasnilo, ale žádný prach zatím nebyl v dohledu. To bylo dobré. Jakmile se prach objeví, Vlci se přiženou za chvilku. Jejich šedí koně budou rychlí. Roland pokračoval v hovoru téměř nenuceně a položil druhou otázku. Jestli Slightman odpoví záporně, nedožije se příchodu Vlků bez ohledu na to, jak rychle jejich koně uhánějí.

„Kdybyste ho našli, Slightmane – kdybyste našli mého chlapce –, zabili byste ho?“

Slightman si pracně a nešikovně brýle nasadil. Roland nepoznal, jestli Slightman chápe, jak důležitá je to otázka. Čekal, aby zjistil, jestli otec Jakeova kamaráda bude žít, nebo zemře. Bude se muset rozhodnout rychle. Blížili se k místu, kde se vozy zastaví a děti vystoupí.

Muž nakonec zvedl hlavu a znovu pohlédl na Rolanda. Otevřel ústa, ale nemohl promluvit. Bylo zřejmé, co se děje: mohl pistolníkovi odpovědět na otázku, nebo se mu mohl dívat do tváře, ale obojí najednou nedokázal.

Sklopil pohled na nehoblované dřevo mezi chodidly a řekl: „Ano, myslím, že bych ho zabili.“ Odmlčel se. Pokývl hlavou. Když pohnul hlavou, z jednoho oka mu vytekla slza a ta cákla na prkno pod kozlíkem. „Jo, co jiného?“ Teď zvedl hlavu. Teď už se mohl znovu podívat Rolandovi do očí, a když to udělal, uviděl, že o jeho osudu je rozhodnuto. „Udělej to rychle,“ řekl, „ale ať to můj chlapec nevidí. O to tě žádám.“

Roland znovu pohnal otěžemi mezky. Potom řekl: „Já nebudu ten, díky komu přestaneš dýchat, ty ubožáku.“

Slightman ale přestal dýchat už teď. Když pistolníkovi říkal, že ano, že by zabil dvanáctiletého kluka, aby uchoval své tajemství, udržel si jakousi strnulou vznešenost. Ale teď se mu ve tváři objevila naděje a tou nadějí zošklivěl. Skoro se pokřivil. Potom muž přerývaně vydechl a řekl: „Děláš ze mě hlupáka. Posmíváš se mi. Přece mě zabiješ, jistě. Proč by ne?“

„Zbabělec všechno soudí podle sebe," poznamenal Roland. „Nezabiju tě, pokud nebudu muset, Slightmane, protože já mám svého chlapce rád. Tohle musíš chápat, ne? Jaké to je, mít rád syna?"

„Jo." Slightman znovu sklopil hlavu a začal si mnout spálený zátylek. Zátylek krku, který podle jeho přesvědčení dnes skončí zlámaný v prachu.

„Ale musíš něco pochopit. Ve svém vlastním i Bennyho zájmu, i v našem. Jestli Vlci zvítězí, určitě zemřeš. To máš jisté. Jako úroky v bance, jak by řekl Eddie a Susannah."

Slightman se na něho znovu díval, oči za brýlemi zúžené.

„Poslouchej mě dobře, Slightmane, a pochop význam toho, co říkám. Nebudeme tam, kde si Vlci myslí, že budeme, a ani děti tam nebudou. Ať už vyhrajeme nebo ne, tentokrát budou mít Vlci ztráty. A ať už vyhrajeme nebo ne, poznají, že je někdo podvedl. A kdo je v Calla Bryn Sturgisu mohl podvést? Jenom dva. Andy a Ben Slightman. Andy je vypnutý, ocitl se mimo dosah jejich pomsty." Věnoval Slightmanovi úsměv, který byl studený jako severní konec země. „Ale ty ne. Ani ten jediný, na kterého se uboze vymlouváš."

Slightman o tom uvažoval. Očividně to pro něho byla úplná novinka, ale jakmile pochopil její logiku, nemohl ji nevzít na vědomí.

„Nejspíš si budou myslet, že jsi schválně změnil strany," pokračoval Roland, „ale i kdybys je dokázal přesvědčit, že to byla náhoda, stejně tě zabijí. A taky tvého syna. Z pomsty."

Zatímco pistolník mluvil, do tváří toho muže stoupala horkost – ruměnec hanby, domníval se Roland –, ale když uvažoval nad tím, do jaké míry je pravděpodobné, že Vlci zavraždí jeho syna, znovu zbledl. Nebo to možná způsobilo pomyšlení na to, jak Bennyho unášejí na východ – a udělají z něho šmejda. „Lituju toho," řekl. „Lituju toho, co jsem udělal."

„Na tvoji lítost kašlu," řekl Roland. „Ka pracuje a svět se hýbe."

Slightman neodpověděl.

„Jsem ochoten poslat tě s dětmi, jak jsem říkal," oznámil mu Roland.

„Jestli všechno půjde, jak doufám, neuvidíš ani vteřinu boje. Jestli věci nepůjdou, jak doufám, radím ti zapamatovat si, že střílení šéfuje Sarey Adamsová, a jestli s ní později budu mluvit, doufej, aby řekla, že jsi udělal všechno, co ti nařídila." Když Slightman pouze mlčel, pistolník ostře promluvil. „Řekni, jestli rozumíš, bohové ať tě proklejí. Chci slyšet, ‚Ano, Rolande, chápu'."

„Ano, Rolande, chápu velmi dobře." Odmlčel se. „A jestli vyhrajeme, zjistí to folken, co myslíš? Zjistí to… o mně?"

„Od Andyho určitě ne," řekl Roland. „Jeho blábolení ztichlo. A ode mě taky ne, pokud uděláš, co teď slibuješ. Ani od mého ka-tet. Ne z úcty k tobě, ale z úcty k Jakeovi Chambersovi. A jestli Vlci padnou do pasti, kterou jsem jim uchystal, proč by folken měli mít podezření, že tu byl ještě jiný zrádce?" Změřil si Slightmana studenýma očima. „Jsou to nevinní lidé. Důvěřiví. Jak dobře víš. Rozhodně jsi toho využil."

Slightman znovu zrudl. Opět sklopil zrak a zahleděl se na podnožku. Roland vzhlédl a uviděl místo, které vyhlížel, necelé čtvrt míle před sebou. Dobře. Na východním obzoru stále nebylo žádné prachové mračno, ale v duchu cítil, jak se tam sbírá. Vlci už jedou, ach ano. Někde za řekou právě vystoupili z vlaku a nasedají na koně a ujíždějí, jako by jim za patami hořelo. A nepochybně přijíždějí rovnou z pekla.

„Udělal jsem to kvůli synovi," řekl Slightman. „Přišel ke mně Andy a tvrdil, že mi ho určitě odvedou. Někam kdoví kam, Rolande –" ukázal na východ, k Hromové tišině. „Někde tam jsou jacísi ubožáci, říká se jim Bořitelé. Vězni. Andy říkal, že to jsou telepati a psychokitenici, a i když žádnému tomu výrazu nerozumím, vím, že mají něco společného s myšlením. Bořitelé jsou lidé a jedí to, co jíme my, aby živili své tělo, ale potřebují ještě jinou potravu, speciální potravu, aby živili to, kvůli čemu jsou speciální oni."

„Mozkovou potravu," řekl Roland. Vzpomněl si, jak jeho matka říkala, že ryby jsou potravou pro mozek. A potom, ani nevěděl proč, si vzpomněl na Susannah a její noční lovecké výpravy. Jenomže to nebyla Susannah, kdo navštěvoval půlnoční hostiny, to byla Mia. Dcera nikoho.

„Jo, asi tak," souhlasil Slightman. „Každopádně to mají jenom dvojčata, spojuje to jejich myšlenky. A tihle maníci – ne Vlci, ale ti, kdo Vlky posílají – to z dětí vyndávají. Když to vyndají, z dětí jsou idioti. Jsou z nich šmejdi. Je to potrava, Rolande, chápeš? Proto je nám berou! Aby krmili ty svoje zatracené Bořitelé! Ne jejich břicho nebo tělo, ale mozek! A já ani nevím, co to mají rozbořit!"

„Dva Paprsky, které stále drží Věž," řekl Roland.

Slightman zůstal jako omráčený. A vyděsil se. „Temnou věž?" zašeptal. „To říkáš?"

„Tak," řekl Roland. „Kdo je Finli? Finli o'Tego?"

„To nevím. Hlas, který přejímal moje zprávy, nic víc. Taheen, řekl bych – víš, co to je?"

„Ty ano?"

Slightman zavrtěl hlavou.

„Tak to necháme být. Snad se s ním časem setkám a prozradí mi, o co tu kráčí."

Slightman neodpověděl, ale Roland vycítil, že pochybuje. To bylo v pořádku. Skoro to měli za sebou a pistolník cítil, jak se neviditelný opasek, který měl utažený kolem pasu, začíná uvolňovat. Poprvé se k předákovi upřímně obrátil. „Andy vždycky někoho nachytal, Slightmane. Určitě ho tu ponechali právě kvůli tomu, a stejně tak nepochybuji, že tvoje dcera, Bennyho sestra, neumřela náhodou. Vždycky potřebují lichého dvojence a jednoho slabého rodiče."

„Přece nemůžeš –"

„Sklapni. Řekl jsi všechno, co ti může prospět."

Slightman vedle Rolanda zmlkl.

„Chápu, co je to zrada. Sám jsem se jí dopustil, jednou přímo na Jakeovi. Ale to nemění nic na tom, jaký jsi, to si musíme vyjasnit. Ty jsi mrchožrout. Čáp, ze kterého se stal sup."

Slightman byl opět rudý, téměř fialový. „To, co jsem udělal, jsem udělal pro chlapce," opakoval tvrdohlavě.

Roland si plivl do dlaně, pak zvedl ruku a pohladil Slightmana po tváři. Tvář byla nyní velmi prokrvená a horká na dotyk. Potom pistolník chytil brýle, které Slightman nosil, a lehce jimi zavrtěl mužovi na nose. „To nesmyješ," řekl velmi tiše. „Kvůli tomuhle. Takhle si tě označili, Slightmane. Toto je tvá značka. Namlouváš si, žes to udělal pro svého chlapce, protože ti to pomáhá v noci usnout. Já si říkám, že to, co jsem provedl Jakeovi, jsem udělal, abych neztratil svou šanci s Věží… to mi pomáhá usnout. Rozdíl mezi námi, jediný rozdíl, je v tom, že já jsem si nikdy nevzal žádné brýle." Otřel si ruku o kalhoty. „Zradil jsi svoje zásady, Slightmane. A zapomněl jsi tvář svého otce."

„Nech mě být," zašeptal Slightman. Otřel si z tváře pistolníkovy sliny. Místo nich tam proudily slzy. „Kvůli mému chlapci."

Roland přikývl. „Právě kvůli němu to všechno je, kvůli tvému chlapci. Táhneš ho za sebou jako mrtvé kuře. No, necháme to být. Jestli všechno půjde, jak doufám, možná prožiješ svůj život i s ním v Calle a zestárneš v úctě svých sousedů. Budeš patřit k těm, kdo se postavili Vlkům, když do městečka přišli pistolníci putující po stezce Paprsku. Až nebudeš moci chodit, bude tě podpírat. Chápu tě, ale nelíbí se mi to. Protože člověk, který prodá svou duši za brýle, ji znovu prodá za jinou cetku – třeba i lacinější–, a dřív nebo později tvůj chlapec stejně zjistí, co jsi zač. To nejlepší, co by se dnes tvému synovi mohlo přihodit, je, že zemřeš jako hrdina." A potom, než Slightman stačil odpovědět, Roland zvýšil hlas a zakřičel: „Hej, Overholsere! Hó! Overholserel Zastav vůz! Jsme tu! Říkám díky!"

„Rolande –" začal Slightman.

„Ne," přerušil ho Roland a přivázal otěže. „Řeči skončily. Jenom pamatuj, co jsem řekl, sai: jestli se ti dnes naskytne možnost zemřít jako hrdina, prokaž svému synovi laskavost a chop se jí."

3

Zprvu šlo všechno podle plánu a oni to nazývali ka. Když se všechno začalo hatit a nastalo umírání, také to nazvali ka. Ka, jak by jim mohl pistolník říct, je často to poslední, nad co se musíte povznést.

4

Roland dětem vysvětlil, co od nich chce, dokud byli stále pohromadě, pod rozsvícenými pochodněmi. Teď, když se rozžínal den (ale slunce dosud vyčkávalo v pozadí), děti dokonale zaujaly svá místa, seřadily se na cestě od nejstarších po nejmladší, všechna dvojčata se držela za ruce. Vozy stály na levé straně cesty, kola blíž ke krajnici téměř visela nad příkopem. Jediná mezera byla v místě, kde se od Východní cesty oddělovala stezka do roklin. Vedle dětí stáli v řadě pečovatelé, jejich počet se nyní zvýšil až na tucet, když přibyl Tian, p?re Callahan, Slightman a Wayne Overholser.

Naproti nim, v řadě nad příkopem napravo, stáli Eddie, Susannah, Rosa, Margaret Eisenhartová a Tianova manželka Zalia. Každá žena měla přes rameno rákosovou torbu lemovanou hedvábím a plnou talířů. V příkopu pod a za nimi byly naskládány bedny s dalšími orizami. Celkem v nich leželo dvě stě talířů.

Eddie pohlédl za řeku. Stále žádný prach. Susannah se na něho nervózně usmála, on jí oplatil stejným. Toto bylo nejtěžší – nejděsivější. Věděl, že později ho obklopí rudá mlha a ta ho uchvátí. Teď si všechno příliš uvědomoval. A nejvíc si uvědomoval to, že v této chvíli jsou bezmocní a zranitelní jako želva bez krunýře.

Řadou dětí se prodral Jake, který nesl krabičku s posbíranými drobnostmi: stuhou do vlasů, dudlíkem, píšťalkou z tisového dřeva, starým střevícem s prošlapanou podrážkou, lichou ponožkou. Měl skoro dva tucty takových zbytečností.

„Benny Slightman!" vyštěkl Roland. „Frank Tavery! Francine Taveryová! Ke mně!"

„Počkat!" vyhrkl Benny Slightman polekaně. „Proč voláš mého syna –"

„Aby splnil úkol, stejně jako ty," odsekl Roland. „Už ani slovo."

Čtyři děti, které vyvolal, stanuly před ním. Taveryovi byli zardělí a zadýchaní, oči jim svítily a stále se drželi za ruce.

„Teď poslouchejte, ať vám nemusím opakovat ani slovo," řekl Roland. Benny a Taveryovi se dychtivě naklonili dopředu. Jake, i když už se nemohl dočkat, aby vyrazil, nebyl tak netrpělivý. Znal svou úlohu i většinu toho, co mělo následovat. V co doufali, že bude následovat.

Roland oslovil děti, ale tak hlasitě, aby ho slyšela i vyrovnaná řada pečovatelů. „Půjdete nahoru po stezce a každých pár kroků něco pohodíte, jako byste to upustili při usilovném, rychlém pochodu. A očekávám, že vy čtyři budete usilovně, rychle pochodovat. Neutíkejte, ale skoro ano. Pozor na to, kam šlápnete. Dojdete tam, kde se stezka větví – to je asi půl míle –, a dál ne. Rozumíte? Ani o krok dál."

Dychtivě přikývli. Roland zaměřil pohled na dospělé, kteří napjatě stáli za nimi.

„Tito čtyři dostanou dvouminutový náskok. Potom půjde zbytek dvojčat, nejstarší jako první, nejmladší poslední. Nepůjdou daleko, poslední pár sotva sejde z cesty." Roland zakřičel rozkazovačným tónem. „Děti! Až uslyšíte tohle, vrátíte se! Vrátíte se ke mně tryskem!" Roland si strčil dva prsty levé ruky do koutků úst a zahvízdal tak pronikavě, že několik dětí si rukama zacpalo uši.

Annabelle Javierová řekla: „Sai, jestli chcete, aby se děti schovaly v jeskyních, proč je budete volat zpátky?"

„Protože do jeskyní nepůjdou," odpověděl Roland. „Půjdou tamhle." Ukázal na východ. „Paní Oriza se o děti postará. Schovají se v rýži, na tomto břehu řeky." Podívali se tam, kam ukazoval, a přesně v té chvíli všichni zahlédli prach.

Vlci se blížili.

5

„Naše parta je na cestě, zlato," prohodila Susannah.

Roland přikývl, pak se otočil k Jakeovi. „Do toho, Jakeu. Přesně jak jsem říkal."

Jake vyndal z krabice plné hrsti věcí a podal je dvojčatům Taveryovým. Potom přeskočil příkop po levé straně, půvabně jako srnec, a rozběhl se po stezce k roklinám s Bennym po boku. Frank a Francine mu byli v patách. Zatímco se Roland za nimi díval, Francine pustila z ruky dětský klobouček.

„Dobrá," ozval se Overholser. „Trochu to chápu, jak račte. Vlci uvidí poztrácené věci a jenom se ujistí, že děti jsou tam

nahoře. Ale proč ostatní vůbec posílat na sever, pistolníku? Proč je nenecháme napochodovat do rýže hned teď?“

„Protože musíme předpokládat, že Vlci cítí stopy kořisti stejně jako opravdoví vlci,“ řekl Roland. Znovu zvýšil hlas. „Děti, na stezku! Nejstarší první! Držte se po dvojicích za ruce a nepouštějte se! Až zahvízdám, vrátíte se!“

Děti vyrazily, přes příkop jim pomáhal Callahan, Sarey Adamsová, Javierovi a Ben Slightman. Všichni dospělí vypadali ustaraně, jenom Bennyho táta vypadal navíc nedůvěřivě.

„Vlci se pustí tudy, protože mají důvod věřit, že děti jsou tam nahoře,“ řekl Roland, „ale nejsou to hlupáci, Wayne. Budou hledat stopy a my jim je dáme. Jestli mají čich – a já bych vsadil poslední místní úrodu rýže, že ano –, půjdou po čichu, a k tomu uvidí pohozené střevíce a stužky. Až zmizí vůně hlavní skupiny, povede je ještě kousek dál vůně těch čtyř, které jsem poslal napřed. Možná je to zavede ještě dál, nebo taky ne. Ale pak už by na tom nemělo záležet.“

„Ale –“

Roland si ho nevšímal. Otočil se ke své skupince bojovníků. Bude jich celkem sedm. To je dobré číslo, řekl si. Mocné číslo. Pohlédl za ně na prachový mrak. Stoupal výš než všechny zbývající seminonové prachové víry a pohyboval se strašlivě rychle. Ale prozatím si Roland myslel, že je to v pořádku.

„Poslouchejte a slyšte.“ Teď mluvil k Zalii, Margaret a Rose. Členové jeho ka-tet už znali své úkoly, už od chvíle, když starý Jamie u Jaffordsů na verandě pošeptal své dlouho uchovávané tajemství Eddiemu do ucha. „Vlci nejsou lidé ani příšery, jsou to roboti.“

„Roboti!“ vykřikl Overholser, ale spíš překvapeně než nedůvěřivě.

„Tak, a je to druh, které moje ka-tet už kdysi vidělo,“ řekl Roland. Vzpomněl si na jistou mýtinu, kde poslední údržbáři velkého medvěda honili jeden druhého v nekonečném utrápeném kruhu. „Nosí kapuce, aby zakryli maličké otáčející se věci na hlavě. Jsou zřejmě takto široké a takto dlouhé.“ Roland jim ukázal asi dva palce na výšku a pět palců na délku. „Právě to Molly Doolinová kdysi svým talířem zasáhla a usekla. Zasáhla to náhodou. My to zasáhneme úmyslně.“

„Myslící čepičky,“ vysvětlil Eddie. „Jejich spojení s vnějším světem. Bez nich jsou mrtví jako psí lejno.“

„Mířte sem.“ Roland si podržel pravou ruku asi palec nad temenem.

„Ale hrudník… žábra v hrudníku…,“ začala Margaret naprosto popleteně.

„To je pitomost a vždycky byla,“ řekl Roland. „Mířte jim na vršky kapucí.“

„Jednou se dozvím, proč to chtělo takovou hromadu lží,“ prohodil Tian.

„Doufám, že nějaké jednou přijde,“ řekl Roland. Poslední děti – ty nejmladší – právě vyrážely na pochod po stezce, poslušně se držely za ruce. Nejstarší už možná budou na osminu míle daleko a Jakeova čtveřice nejméně o další osminu míle dál. To by mělo stačit. Roland se zaměřil na stráže.

„Teď se budou vracet,“ řekl. „Převeďte je přes příkop a pak kukuřicí ve dvou řadách vedle sebe.“ Bez ohlížení píchl palcem přes rameno. „Musím vám říkat, jak je důležité, že na kukuřici nesmí být nic poznat, zvlášť těsně u cesty, kam Vlci dohlédnou?“

Zavrtěli hlavou.

„Tam, kde začíná rýže,“ pokračoval Roland, „je zaveďte do některého potoka. Veďte je skoro až k řece, pak ať si lehnou do míst, kde je rýže vysoká a stále zelená.“ Rozpřáhl ruce, modré oči mu svítily. „Ať se rozestoupí. Vy dospělí zalehnete vedle nich ze strany od řeky. Jestli nastanou potíže – další Vlci, něco jiného, co nečekáme –, pak to přijde z té strany.“

Aniž jim dal možnost na něco se zeptat, Roland strčil prsty znovu do koutků úst a zahvízdal. Vaughn Eisenhart, Krella Anselmová a Wayne Overholser skočili k ostatním v příkopu a začali křičet na ty maličké, aby se otočili a vrátili se. Eddie se zatím znovu ohlédl a užasle si povšiml, jak hodně se zatím prachové mračno přiblížilo k řece. Takový rychlý přesun byl naprosto pochopitelný, jakmile člověk znal jeho tajemství. Ti šedí koně vůbec nebyli koně, ale mechanické dopravní prostředky převlečené za koně, nic víc. Jako flotila vládních chevroletů, pomyslel si.

„Rolande, jedou rychle! Pekelně rychle!“

Roland se podíval. „Zvládneme to.“

„Určitě?“ zeptala se Rosa.

„Ano.“

Nejmladší děti už utíkaly přes cestu, ruku v ruce, oči vytřeštěné strachem i vzrušením. Vedli je Cantab z Manni a Ara, jeho manželka. Ta jim říkala, že mají utíkat prostředkem mezi řadami kukuřice a snažit se, aby nezavadily ani o jediný stvol.

„A proč, sai?“ zeptal se jeden malý mudrc, kterému určitě nebylo víc než čtyři. Vpředu na kalhotkách s laclem měl podezřelou tmavou skvrnu. „Kukuřici už sklidili, vidíte?“

„Je to taková hra,“ prozradil mu Cantab. „Hra na to, kdo proběhne a ani se nedotkne žádné kukuřice.“ Začal zpívat. Některé děti se přidaly, ale většinou byly příliš zmatené a vyděšené.

Páry dětí jeden za druhým utíkaly přes cestu, od nejmladších po nejstarší, a Roland zatím znovu pohlédl k východu. Odhadoval, že Vlci jsou od tohoto břehu Whye ještě deset minut daleko, a deset minut by mělo stačit, ale bohové, hnali se tak rychle! Už mu prolétlo hlavou, že možná bude muset nechat Slightmana mladšího a dvojčata Taveryova tady nahoře, u nich. Nebylo to v plánu, ale když se věci dostanou tak daleko, plán se skoro vždycky začne měnit. Musí se změnit.

Přebíhaly už poslední děti a na cestě zůstal jenom Overholser, Callahan, Slightman starší a Sarey Adamsová.

„Běžte,“ poručil jim Roland.

„Chci počkat na svého syna!“ namítl Slightman.

„Běžte!“

Slightman vypadal, že se bude chtít hádat, ale Sarey Adamsová mu položila ruku na jeden loket a Overholser ho za ten druhý pořádně popadl.

„Jdeme," zavelel Overholser. „Ten chlap se o toho tvého postará jako o vlastního."

Slightman se naposledy na Rolanda nedůvěřivě podíval, potom překročil příkop a začal dohánět poslední děti v řadě směřující z kopce dolů, a za ním Overholser a Sarey.

„Susannah, ukaž jim kryt," řekl Roland.

Dávali dobrý pozor, aby děti přeskočily příkop na straně blíž k řece pořádný kus od místa, kde včera kopali. Susannah teď svými pahýly v čepičkách odkopala vrstvu listí, větviček a suchých kukuřic – prostě toho, co člověk běžně najde za odtokovým příkopem u cesty –, takže se ukázala tmavá díra.

„Je to jenom zákop," vysvětlila skoro omluvně. „Zakrytý prkny. Lehkými, snadno se odstrčí. Tam se schováme. Roland udělal takový… hm, nevím, jak tomu říkáte vy, ale u nás, odkud přicházím, je to periskop, taková věc na koukání se zrcátky uvnitř… a až přijde čas, prostě se vztyčíme. Prkna v tu chvíli popadají kolem nás."

„Kde je Jake a ty další tři?" zeptal se Eddie. „Už měli být zpátky."

„Je moc brzo," řekl Roland. „Uklidni se, Eddie."

„Neuklidním se a není moc brzo. Měli bychom je už aspoň vidět. Zajdu tam–"

„Nezajdeš," řekl Roland. „Musí nás tu být co nejvíc, než přijdou na to, co se děje. To znamená mít veškerou palebnou sílu tady, v jejich týlu."

„Rolande, něco se stalo."

Roland si ho nevšímal. „Paní-sais, vklouzněte tam, račte. Zásobní krabice s talíři budete mít na konci, jenom jsme na ně nahrnuli trochu listí."

Podíval se přes cestu, zatímco Zalia, Rosa a Margaret se začaly soukat do díry. Cesta k roklím teď byla naprosto prázdná. Po Jakeovi, Bennym a dvojčatech Taveryových pořád nebylo ani stopy. Začínal si myslet, že Eddie má pravdu. Že se něco zvrtlo.

6

Jake a jeho společníci došli k místu, kde se stezka větvila, rychle a bez nehody. Jakeovi zbývaly dva předměty, a když došli ke křižovatce, odhodil rozbitou řehtačku směrem ke Glorii a holčičí pletený náramek k Hejlovi. Vyberte si, pomyslel si, a udavte se tím.

Když se otočil, všiml se, že Taveryova dvojčata už vyrazila zpátky. Benny na něho čekal, v obličeji byl bledý a svítily mu oči. Jake na něho kývl a přinutil se Bennymu oplatit úsměv. „Jdeme," řekl.

Potom zaslechli Rolandův hvizd a dvojčata se rozběhla, bez ohledu na štěrk a popadané kamení, kterými byla stezka poseta. Pořád se držela za ruce a proplétala se mezi překážkami, jež nedokázala přelézt.

„Hej, neutíkejte!" křikl Jake. „Říkal, že nemáme utíkat a máme dávat pozor, kam –"

V té chvíli Frank Tavery šlápl do díry. Jake uslyšel zaskřípání a prasknutí, když se kotník zlomil, a ze zděšeného výrazu na Bennyho tváři poznal, že on to slyšel taky. Potom Frank potichu, skřehotavě zasténal a svalil se. Francine po něm hmátla a chytila ho za paži, ale chlapec byl příliš těžký. Propadl jejím sevřením jako pytel zrní. Lebka, která vrazila do žulového výstupku vedle něj, zapraskala mnohem hlasitěji než kotník. Krev okamžitě začala vytékat z rány na temeni a zazářila v časném ranním světle.

Problém, pomyslel si Jake. A na naší cestě.

Benny strnul s otevřenými ústy, ve tváři bílý jako tvaroh. Francine už klečela vedle bratra, který ležel v pokřiveném, ošklivém úhlu vzhledem ke své noze, stále vězící v díře. Dívka pronikavě, téměř bez dechu kničela. Potom, zčistajasna, kničení ustalo. Oči se jí obrátily v sloup a dívka se svalila ve smrtelné mdlobě na svého omráčeného bratra.

„Pohni se," houkl Jake, a když Benny pořád stál jako solný sloup a zíral, praštil ho Jake do ramene. „Pamatuj na otce!"

To Bennyho probralo.

7

Jake všechno viděl pistolnicky chladným, jasným zrakem. Krev rozlitou na kameni. Chomáč vlasů, který v ní uvízl. Chodidlo v díře. Sliny na rtech Franka Taveryho. Vlnu mladých ňader jeho sestry, která ležela jak široká, tak dlouhá na bratrovi. Vlci už se blížili. Neřekl mu to Rolandův hvizd, ale cit. Eddie, pomyslel si. Eddie sem chce jít.

Jake se nikdy nepokusil použít svůj cit k vysílání, ale teď to udělal: Zůstaň, kde jsi! Jestli se nedokážeme vrátit včas, pokusíme se schovat, až budou projíždět, ALE NECHOĎ SEM! NEPOKAZ TO!

Neměl tušení, jestli se jeho vzkaz dostal k příjemci, ale věděl, že na nic jiného nemá čas. Benny zatím… co? Jak to precizně vyjádřit? Slečna Averyová v Piperově škole byla na precizní vyjadřování velmi zatížená. A pak ho to napadlo. Drmolil. Benny drmolil.

„Co budeme dělat, Jakeu? Člověče Ježíši, oba dva! Nic jim nebylo! Prostě utíkali, a najednou… co když přijdou Vlci? Co když sem přijdou, a my budeme ještě tady? Měli bychom je tady nechat, co říkáš?"

„Nenecháme je tu," řekl Jake. Shýbl se a popadl Francine Taveryovou za ramena. Trhem ji posadil, hlavně ji chtěl dostat z bratra, aby Frank mohl dýchat. Hlava se jí zvrátila dozadu, vlasy jí splývaly jako tmavé hedvábí. Víčka se jí zatřepotala, pod nimi bylo vidět jenom hladké bělmo. Jake jí bez přemýšlení vrazil facku. Pořádnou.

„Au! Au!" Oči se jí rázem otevřely dokořán, modré a krásné a vyděšené.

„Vstávej!" zakřičel Jake. „Slez z něho!"

Kolik uplynulo času? Jake bylo všude ticho, když děti zmizely ze silnice! Ani ptáček nezazpíval, dokonce ani řezák. Čekal, že Roland zahvízdá znovu, ale Roland to neudělal. A proč by vlastně měl? Byli už odkázáni sami na sebe.

Francine se překulila a nemotorně se postavila. „Pomozte mu… prosím, sai, žádám…"

„Benny. Musíme mu dostat nohu z díry." Benny si klekl z druhé strany k prapodivně ležícímu chlapci. Byl stále bledý, ale rty měl stisknuté do pevné linky, která Jakeovi připadala povzbuzující. „Vezmi ho za rameno."

Benny popadl Franka Taveryho za pravé rameno. Jake za levé. Jejich pohledy se setkaly nad tělem bezvědomého chlapce. Jake přikývl.

„Teď.“

Společně zatáhli. Frank Tavery rázem otevřel oči – byly modré a krásné jako sestřiny – a vyrazil výkřik tak vysokým hlasem, že nebyl slyšet. Ale noha se neuvolnila.

Uvázl.

8

Z prachového mračna se už vylupoval šedozelený útvar a už byl slyšet dusot kopyt na planině. Tři callské ženy už byly v krytu. Jenom Roland, Eddie a Susannah stále zůstávali v příkopu, muži stáli, Susannah klečela, silná stehna široce rozkročená. Hleděli přes cestu na stezku k roklinám. Stezka byla pořád pustá.

„Něco jsem zaslechla,“ řekla Susannah. „Myslím, že se některý z nich zranil.“

„Seru na to, Rolande, já jdu pro ně,“ vyjel Eddie.

„Chce to Jake, nebo to chceš ty?“ zeptal se Roland.

Eddie zrudl. Uslyšel Jakea uvnitř hlavy – ne přímo slova, ale jejich smysl – a Roland nejspíš taky.

„Tam dole je stovka dětí a tamhle jsou čtyři,“ řekl Roland. „Do krytu, Eddie. Ty taky, Susannah.“

„A co ty?“ zeptal se Eddie.

Roland ze zhluboka nadechl, vydechl. „Pomůžu, jestli to půjde.“

„Přece pro něho nepůjdeš, že ne?“ Eddie se díval na Rolanda s rostoucí nedůvěrou. „To přece neuděláš.“

Roland pohlédl k prachovému mračnu a šedozelenému houfu pod ním, který se za necelou minutu rozčlení na jednotlivé koně a jezdce. Jezdce v rozšklebených vlčích maskách pod zelenými kapucemi. Nedalo se ani tak říct, že k řece jedou, spíš se k ní hnali.

„Ne,“ řekl Roland. „Nejde to. Do krytu.“

Eddie ještě chvilku postával s rukou na pažbě velkého revolveru, v obličeji mu bylo znát, že bojuje. Potom se beze slova odvrátil od Rolanda a chytil Susannah za paži. Klekl si vedle ní a pak vklouzl do díry. Teď už tu zbýval jenom Roland, velký revolver zavěšený nízko u levého boku, a díval se přes cestu na prázdnou stezku k roklinám.

9

Benny Slightman byl pořádný pořízek, ale balvanem, který skřípl chodidlo malého Taveryho, hnout nedokázal. Jakeovi to bylo jasné už po prvním pokusu ho odvalit. Jeho mysl (tak chladná, velmi chladná) se snažila odhadnout váhu uvězněného chlapce v porovnání s překážejícím balvanem. Odhadl, že kámen je těžší. „Francine.“

Podívala se na něho očima, které už byly plné slz a trochu oslepené úlekem.

„Máš ho ráda?“ zeptal se Jake.

„Tak, celým srdcem!“

On je tvoje srdce, pomyslel si Jake. Dobře. „Tak nám pomůžeš. Až řeknu, zatáhneš za něj ze všech sil. Ať křičí, jak chce, musíš pořádně táhnout.“

Přikývla, jako by rozuměla. Jake v to doufal.

„Jestli ho tentokrát nedostaneme ven, budeme ho tu muset nechat.“

„Já nikdy!“ vykřikla.

Na dohadování nebyl čas. Jake se připojil k Bennymu vedle plochého bílého kamene. Za jeho zubatým okrajem zela černá díra, ve které mizela Frankova zakrvácená holeň. Chlapec už byl úplně při vědomí, lapal po dechu. V hrůze koulel levým okem. Pravé oko zakrýval proud krve. Přes ucho mu visel cár kůže.

„My zvedneme ten kámen a ty ho vytáhneš ven,“ řekl Jake Francine. „Až řeknu tři. Připravená?“

Když přikývla, vlasy jí spadly do tváře jako opona. Nepokusila se je odhrnout, jenom popadla bratra pod rameny.

„Francine, to bolí,“ zaúpěl.

„Sklapni,“ sykla.

„Jedna,“ řekl Jake. „Benny, opřeš se do toho hajzla, i kdyby ti měly prasknout koule. Slyšíš mě?“

„Jo, hrome, už počítej.“

„Dva. Tři.“

Zatáhli a námahou vykřikli. Kámen se pohnul. Francine škubla bratrem dozadu ze všech sil a také vykřikla.

Výkřik Franka Taveryho, když jeho chodidlo vylétlo ven, byl nejhlasitější ze všech.

10

Roland uslyšel chraptivý křik velké námahy, přehlušený strašlivým bolestným zaječením. Něco se tam přihodilo a Jake s tím něco udělal. Otázka zněla, jestli tím dokázal napravit to, co se pokazilo?

Vlci vtrhli do Whye, až se v ranním světle rozlétly vodní závoje, a cválali na šedých koních k druhému břehu. Roland už je zřetelně viděl, přijížděli v řadách po pěti a šesti, pobízeli své koně. Spočítal, že jich je šedesát. Až dojedou k druhému břehu, zmizí pod výběžkem travnatého srázu. Pak se objeví znovu a to budou necelou míli daleko. Pak zmizí ještě naposledy, za posledním kopcem – všichni, pokud zůstanou pohromadě jako teď – a to bude pro Jakea, pro všechny čtyři, poslední možnost, aby přiběhli do krytu.

Hleděl na stezku a silou vůle je nutil, aby se už objevili – aby se objevil Jake –, ale stezka byla pořád prázdná.

Vlci se už hrnuli na západní břeh řeky, jejich koně rozstřikovali spršky kapek, které se třpytily v ranním slunci jako zlato. Všude odletovaly kusy hlíny a hrudky písku. Dusot kopyt se změnil v blížící se hromobití.

11

Jake ho popadl za jedno rameno, Benny za druhé. Tak nesli Franka Taveryho dolů, uháněli až nebezpečně rychle, sotva se dívali pod nohy, aby nezakopávali. Francine jim běžela v patách.

Vyběhli z poslední zatáčky a Jakea zaplavila radost, když naproti v příkopu uviděl Rolanda, nehybného Rolanda, který držel stráž se zdravou levou rukou na pažbě revolveru a kloboukem posunutým do týla.

„To můj bratr!“ křikla na něho Francine. „Upadl! Noha mu uvázla v díře!“

Roland najednou zmizel z dohledu.

Francine se rozhlédla, ani ne tak polekaně, ale popleteně. „Co –?“

„Počkáme,“ řekl Jake, protože lepší radu neměl. Neměl žádný nápad. Jestli něco takového platilo i o pistolníkovi, pak tu nejspíš zemřou.

„Můj kotník… pálí,“ hekl Frank Tavery.

„Zmlkni,“ napomenul ho Jake.

Benny se zasmál. Byl to šokový smích, ale byl opravdový. Jake se na něho podíval přes vzlykajícího, krvácejícího Franka Taveryho… a mrkl. Benny také mrkl. A najednou z nich byli zase kamarádi jako dřív.

12

Susannah ležela ve tmě pod krytem s Eddiem po levé straně a s pronikavou vůní listí v nose, když najednou dostala do břicha křeč. Sotva ji stačila zaznamenat a vzápětí jí levou půlkou mozku projel hřeb bolesti, modré a divoké, a ochromil jí celou polovinu tváře a krku. Ve stejném okamžiku jí před očima vytanul obraz velké hodovní síně: kouřící pečeně, nadívané ryby, horké řízky, obří lahve šampaňského, sudy omáček, řeky červeného vína. Uslyšela klavír a zpívající hlas. Ten hlas byl plný strašlivého smutku. „Kdosi mi zachránil, kdosi mi zachránil, kdosi mi dnes večer zachránil ží–ívot,“ zpíval.

Ne! vykřikla Susannah na tu sílu, která se ji snažila zaplavit. A měla ta síla nějaké jméno? Jistěže ano. Její jméno bylo Matka, to její ruka houpala kolébku a ta ruka, která houpá kolébku, vládne i –“

Ne! Musíš mě tohle nechat dokončit! Potom, jestli to opravdu budeš chtít porodit, ti pomůžu! Pomůžu, abys dostala, co chceš! Ale jestli se budeš snažit donutit mě k tomu teď, budu bojovat zuby nehty! A jestli se budu muset zabít a tím zabít i toho tvého vzácného chlapíčka, udělám to! Slyšíš mě, ty mrcho?

Chvilku nebylo nic než tma, tlak Eddieho nohy, trnutí v levé tváři, hromový dusot přijíždějících koní, čpavá vůně listí a dech Sester, chystajících se rovněž k boji, tomu svému. Potom z místa nad a za levým okem Susannah k ní poprvé promluvila Mia a každé slovo pečlivě vyslovila.

Vybojuj svůj boj, ženo. Dokonce ti pomůžu, jestli budu moct A ty potom dodržíš slib.

„Susannah?“ zamumlal vedle ní Eddie. „Není ti něco?“

„Ne,“ řekla. A byla to pravda. Ten hřeb zmizel. Hlas zmizel. I ta ohavná strnulost. Ale Mia čekala poblíž.

13

Roland ležel na břiše v příkopu a nyní sledoval Vlky jedním okem, kterým byla představivost, a druhým okem, jímž byla intuice, namísto očima v hlavě. Vlci byli mezi srázem a kopcem, jeli plnou rychlostí a pláště vlály za nimi. Asi za sedm vteřin všichni zmizí za tím kopcem. Tedy jestli zůstanou pohromadě a vůdci se nezačnou posunovat do čela. Jestli správně spočítal jejich rychlost. Jestli měl pravdu, bude mít pět vteřin na to, aby dal znamení Jakeovi a ostatním, aby přiběhli. Nebo sedm. Jestli měl pravdu, zůstane jim stejných pět vteřin na přeběhnutí cesty. Jestli se mýlil (nebo jestli budou děti pomalé), Vlci buď zahlédnou muže v příkopu, nebo děti na cestě, nebo všechny. Vzdálenost bude pravděpodobně příliš velká na to, aby použili zbraně, ale na tom nebude příliš záležet, protože jejich pečlivě připravená léčka bude prozrazena. Rozumné by bylo zůstat v skrytu a nechat děti svému osudu. Sakra, čtyři děti uvázlé na stezce k potokům by Vlky ještě víc přesvědčily, že ostatní jsou někde před nimi, v některém starém dole.

Dost přemýšlení, ozval se mu Cort v hlavě. Jestli se míníš hnout, červe, teď máš jedinou šanci.

Roland vyskočil na nohy. Přímo naproti němu, schovaní za hromadou balvanů, které označovaly místo, kde se stezka k potokům napojovala na Východní cestu, stál Jake a Benny Slightman, kteří mezi sebou podpírali Taveryho. Chlapec byl zakrvácený od hlavy k patě, jen bohové věděli, co se mu stalo. Přes rameno mu vykukovala sestra. V tom okamžiku nevypadali jako obyčejná dvojčata, ale jako siamská dvojčata srostlá těly.

Roland prudce trhl oběma rukama nad hlavou, jako by se snažil chytit do drápu vzduch. Ke mně, pojďte! Pojďte! A zároveň se podíval na východ. Po Vlcích ani stopa, dobře. Ten kopec je na okamžik opravdu všechny zakryl.

Jake a Benny přesprintovali cestu, chlapce stále táhli mezi sebou. Boty Franka Taveryho vyryly do ogganu čerstvé rýhy. Roland mohl jenom doufat, že Vlci těm stopám nebudou přikládat velkou důležitost.

Naposledy přiběhla dívka, lehce jako víla. „Dolů!“ zavrčel Roland, chytil ji za rameno a srazil k zemi. „Dolů, dolů, dolů!“ Padl vedle ní a Jake padl na něho. Roland cítil mezi lopatkami, jak tam prudce buší chlapcovo srdce, cítil to přes obě jejich košile, a měl chvilku na to, aby si ten pocit vychutnal.

Kopyta dusala tvrdě a prudce a každou vteřinou hlasitěji. Zahlédli je vedoucí jezdci? To se nedalo zjistit, ale oni to zjistí určitě, a brzy. Zatím mohli pouze pokračovat podle plánu. Leželi v krytu pořádně natěsnaní, s třemi lidmi navíc, a jestli Vlci zahlédli Jakea a ostatní, jak přebíhají cestu, nepochybně budou všichni usmaženi přímo na místě bez jediného výstřelu nebo hodu talířem, ale teď nebyl čas dělat si s tím starosti. Zbývala jim už nejvýš minuta, odhadoval Roland, možná jen čtyřicet vteřin, a i ten poslední časový úsek se rychle rozpouštěl.

„Slez ze mě a schovej se,“ řekl Jakeovi. „Hned.“

Tíha zmizela. Jake vklouzl do krytu.

„Ty jsi další, Franku Tavery,“ řekl Roland. ‚A budeš zticha. Za dvě minuty můžeš ječet, jak chceš, ale teď ani hlásku. To platí pro vás všechny.“

„Budu potichu,“ řekl chlapec přiškrceně. Benny a Frankova sestra přikyvovali.

„My v určité chvíli vstaneme a začneme střílet,“ řekl Roland. „Vy tři – Frank, Francine a Benny – zůstanete schovaní. Přimáčknete se k zemi.“ Odmlčel se. „Jestli je vám život milý, držte se nám z cesty.“

14

Roland ležel ve tmě vonící listím a hlínou a poslouchal prudké oddechování dětí nalevo od sebe. Ten zvuk brzo přehluší blížící se kopyta. Oči jeho představivosti a intuice se znovu otevřely, otevřely se víc než jindy. Za necelých třicet vteřin – možná i jenom za patnáct – všechno pohltí rudá zuřivost boje a jemu zbude jen to nejprimitivnější vidění,

ale prozatím viděl vše a vše, co viděl, bylo přesně tak, jak chtěl. A proč ne? Prospělo někdy někomu, když si představoval, jak se plány hatí?

Viděl dvojčata z Cally ležící na břiše jako mrtvoly v nejhustší, nejmokřejší části rýžového pole, a jemné bahno jim prosakovalo košilemi a kalhotami. Za nimi viděl dospělé, skoro až tam, kde rýže přecházela v říční břeh. Viděl Sarey Adamsovou s jejími talíři a Aru z Manni – Cantabovu manželku – zase s jejími, protože Ara také házela (avšak jako jedna z lidu Manni se nikdy nemohla spolčit s místními ženami). Viděl několik mužů – Estradu, Anselma, Overholsera – s kušemi přitisknutými k hrudi. Vaughn Eisenhart místo kuše tiskl kulovnici, kterou mu Roland vyčistil. Na cestě, od východu, viděl přijíždět jezdce v zelených pláštích a na šedých koních, v jedné řadě za druhou. Nyní zpomalovali. Slunce konečně vyšlo a lesklo se na jejich kovových maskách. Na těch maskách bylo směšné to, že pod nimi byl další kov. Roland nechal oko představivosti obrátit se výš a podívat se po dalších jezdcích – například po skupině, která by se od jihu blížila k nechráněnému městečku. Neuviděl nikoho. Alespoň v jeho hlavě zde byl celý jezdecký oddíl. A pokud spolkli návnadu, kterou Roland a Ka-tet Devadesáti devíti tak pečlivě nastražili, měli by tu být. Viděl kryté vozy seřazené po straně cesty blíž k městečku a měl právě čas zalitovat, že nevypřáhli, ale takto to samozřejmě vypadalo lépe, uspěchaněji. Uviděl stezku vedoucí k potokům, k dolům opuštěným i stále v provozu, k plástvi jeskyní za nimi. Viděl, že vedoucí Vlci zde strhli koně, trhli uzdami rukama v rukavicích, až koně vycenili zuby. Viděl jejich očima, viděl obrazy vytvořené nikoli teplým lidským pohledem, ale jakýmsi studeným, podobným těm v Magda–zínech. Uviděl dětský klobouček, který upustila Francine Taveryová. Jeho mysl měla kromě oka také nos, a ten ucítil jemné, ale bohaté aroma dětí. Ucítil cosi sytého a tučného – látku, kterou Vlci odnímali dětem, které unesli. Jeho mysl měla kromě nosu také ucho, a to slyšelo – slabě – stejné cvakání a klapání, které vycházelo z Andyho, stejné tiché bzučení relátek, servomotorů, hydraulických pump a bohové vědí, jakých ještě přístrojů. Jeho duševní zrak viděl, že Vlci nejprve zkoumají zmatenou spleť stop na cestě (doufal, že jim to připadá jako zmatená spleť), pak se podívali na stezku k roklinám. Protože představovat si, jak se dívají opačným směrem a chystají se usmažit deset lidí ležících v krytu jako kuřata na rožni, to by mu neprospělo. Ne, dívali se nahoru po stezce k potokům. Museli se tam dívat. Větřili děti – možná jejich strach i tu mocnou látku uloženou hluboko v jejich mozku – viděli několik poztrácených předmětů, které jejich kořist po sobě zanechala. Seděli na svých mechanických koních. Dívali se.

Jeďte tam, pobízel je Roland mlčky. Ucítil, jak se Jake vedle něho trochu pohnul, zaslechl jeho myšlenku. Skoro modlitbu. Jeďte tam. Jeďte za nimi. Vezměte si, co chcete.

Z jednoho Vlka se ozvalo hlasité cvaknutí. Po něm následovalo krátké zahoukání sirény. Po siréně následovalo ohavné drnčivé hvízdání, které Jake slyšel v Doganu. Poté se koně dali znovu do pohybu. Nejdřív tlumeně zadusala kopyta po ogganu, potom po mnohem kamenitější půdě na stezce k roklinám. Nic jiného se neozvalo. Tito koně nervózně neržáli jako ti, kteří byli stále zapražení do povozů. Rolandovi to stačilo. Spolkli návnadu. Vytáhl revolver z pouzdra. Jake se vedle něj znovu pohnul a Roland věděl, že dělá totéž.

Už dříve jim pověděl, jakou formaci Vlků mají očekávat, až vyskočí z krytu: asi čtvrtina Vlků bude na začátku stezky blíž k řece, čtvrtina jejich počtu bude mířit k městečku Calla Bryn Sturgis. Nebo možná jich tím směrem bude obráceno o něco víc, protože pokud nastanou potíže, Vlci – nebo programátoři Vlků – měli veškeré důvody očekávat, že ty problémy přijdou z městečka. A ostatní? Třicet nebo víc? Ti už budou na stezce. Pěkně v pasti, jak račte.

Roland začal počítat do dvaceti, ale když se dostal k devatenácti, rozhodl se, že už počítal dost. Skrčil nohy pod sebe – žádnou suchou křivici už necítil, ani náznakem – a pak vyrazil vzhůru s otcovou pistolí vysoko pozvednutou.

„Za Gilead a za Callu!“ zaburácel. „Teď, pistolníci! Teď, Oriziny sestry! Teď, teď! Zabijte je! Nikoho nešetřete! Zabijte je všechny!“

15

Rázem se vztyčili a vyrazili ze země jako dračí zuby. Prkna se rozlétla všude kolem, stejně jako suché závěje listí a plevele. Roland a Eddie každý držel jeden z velkých revolverů se santálovou pažbou. Jake měl otcův ruger. Margaret, Rosa a Zalia měla každá orizu. Susannah měla dvě, paže zkřížené na prsou, jako by jí byla zima.

Vlci byli rozestaveni přesně tak, jak je Roland v duchu viděl chladným zabijáckým zrakem, a pocítil na okamžik vítězství, ale vzápětí všechny nižší myšlenky a city smetla ta rudá opona. Jako vždy byl nesmírně rád, že žije, když se připravoval rozdávat smrt. Pět minut krve a hlouposti, řekl jim, a teď zde těch pět minut bylo. Také jim říkal, že je mu potom vždycky špatně, a i když to byla pravda, nikdy se necítil tak dobře jako ve chvíli, kdy to začínalo. Nikdy se necítil tak naprosto a opravdově sám sebou. Zde zněly ozvěny staré slávy. Nezáleželo na tom, že to byli roboti, bohové, to vůbec ne! Záleželo na tom, že sužovali bezbranné lidi celé generace a tentokrát je čekalo dokonalé a nemilé překvapení.

„Vršky kapucí!“ zaječel Eddie a v jeho pravé ruce začala Rolandova pistole dunět a plivat oheň. Zapražení koně a mezci se vzpínali v postraňcích, několik jich zaržálo překvapením. „Na vršky kapuci, sundejte jim ty myslící čepičky!“

A jako by chtěl názorně předvést, co má na mysli, zelené kapuce tří jezdců napravo na stezce sebou škubly, jako by za ně trhly neviditelné prsty. Všichni tři jezdci vyletěli ze sedla jako hadroví a dopadli na zem. V dědečkově příběhu o Vlkovi, kterého sundala Molly Doolinová, sebou pak Vlk ještě dlouho škubal, ale tito tři zůstali ležet pod nohama tancujících koní jako pařezy. Molly možná nezasáhla skrytou „myslící čepičku“ přesně, ale Eddie věděl, nač má střílet, a také to dělal.

Roland také začal pálit, střílel od boku, střílel téměř ledabyle, ale každá kulka našla cíl. Mířil na cíle na stezce, chtěl, aby se tam navršila těla, aby tam vytvořila barikádu.

„Riza létá věrně!“ zaječela Rosalita Munozová. Talíř, který držela v levé ruce, prolétl přes Východní cestu za doprovodu stoupajícího jekotu. Prosekl kapuci jezdce, který se v ústí stezky k roklinám zoufale snažil zvládnout svého koně. Padl pozadu, s nohama ve vzduchu, a dopadl na břicho a boty se mu zabořily do země.

„Riza!“ To byla Margaret Eisenhartová.

„Za mého bratra!“ vykřikla Zalia.

„Paní Oriza vám nakope zadek, vy hajzlové!“ Susannah trhla pažemi a vrhla oběma talíři vpřed. Letěly, ječely, jejich dráhy se ve vzduchu zkřížily a oba našly cíl. Cáry zelených kapuci se zatřepetaly ve vzduchu. Vlci, kterým kapuce patřily, dopadli na zem rychleji a tvrději.

V ranním světle nyní zazářily ohnivé tyče, energetické zbraně, které vytasili jezdci, prodírající se po stranách stezky. Jake srazil myslící čepičku prvního, jenž tasil, takže ten padl na svůj vlastní nepřátelsky syčící meč a jeho plášť se vzňal. Jeho kůň uskočil přímo do dráhy světelné hole jezdce nalevo. Koni upadla hlava, takže se ukázala změť drátů a jisker. Sirény už houkaly bez ustání jako pekelné alarmy.

Roland si předtím myslel, že Vlci nejblíž k městečku by se mohli pokusit uniknout a utéct do Cally. Místo toho těch devět, kteří na té straně zbývali – Eddie jich dostal šest prvními šesti ranami –, prolétlo kolem povozů a vrhlo se přímo na ně. Dva nebo tři vrhli bzučící stříbrné koule.

„Eddie! Jakeu! Zlé Tonky! Napravo!“

Obrátili se k nim jako vítr a nechali ženy, které házely talíři tak rychle, jak je dokázaly tahat z toreb lemovaných hedvábím. Jake stanul rozkročený s rugerem v natažené pravé ruce, levou rukou si podpíral pravé zápěstí. Vítr mu odfoukl vlasy z čela. Oči měl dokořán a byl hezký, usmíval se. Vypálil tři rychlé rány, každá práskla ranním vzduchem jako bič.

Matně, vzdáleně si vzpomněl na ten den v lese, kdy sestřeloval talíře z nebe. Teď střílel na něco mnohem nebezpečnějšího a těšilo ho to. Těšilo. První tři letící koule vybuchly v oslňujícím záblesku namodralého světla. Čtvrtá uhnula a rozlétla se rovnou na něho. Jake přidřepl a uslyšel, jak mu prolétla těsně nad hlavou, bzučela jako rozzuřený opékač topinek. Věděl, že se koule otočí a vrátí.

Než to stačila, Susannah se obrátila a hodila po ní talíř. Talíř letěl s vytím přímo k cíli. Když zasáhl, talíř i Zlá Tonka vybuchly. Kukuřici zasypaly střepiny, místy vzplály ohníčky.

Roland nabíjel, takže kouřící hlaveň revolveru na okamžik mířila dolů mezi chodidla. Eddie, který stál za Jakem, činil totéž.

Jeden Vlků přeskočil hromadu těl na začátku stezky k potokům, zelený plášť za ním zavlál, a jeden Rosin talíř mu shodil kapuci, takže se na okamžik objevil radarový talíř. Myslící čepičky medvědovy družiny se pohybovaly pomalu a trhaně. Tato se otáčela tak rychle, že se proměnila v kovovou šmouhu. Ale to už byla pryč a Vlk se svalil na bok a na spřežení, které táhlo Overholserův přední vůz. Koně uskočili zpět, takže vrazili s vozem do toho za sebou a začali drtit čtyři rzající, vzpínající se zvířata. Snažila se utéct, ale nebylo kam. Overholserův povoz se naklonil, pak převrátil. Kůň sraženého Vlka se udržel na nohou, překlopýtal přes tělo dalšího ležícího Vlka, a padl do prachu, s jednou nohou trčící v podivném úhlu k boku.

Roland nemyslel, jeho zrak viděl všechno. Měl dobito. Vlci, kteří předtím vyjeli po stezce nahoru, uvázli za hromadou těl, přesně jak doufal. Skupina patnácti Vlků blíž k městečku byla zdecimována, zbývali z ní jenom dva. Ti napravo se snažili objet příkop z boku, tam, kde držely pozice tři Oriziny sestry a Susannah. Roland ponechal zbývající dva Vlky na své straně Eddiemu a Jakeovi, a tryskem proběhl zákopem, aby se postavil za Susannah, a začal pálit na deset zbývajících Vlků, kteří se na ně hnali. Jeden zvedl Zlou Tonku, ale upustil ji, protože Rolandova kulka mu urazila myslící čepičku. Rosa dostala dalšího, Margaret Eisenhartová třetího.

Margaret se shýbla, aby si vzala další talíř. Když znovu vstala, usekla jí světlená hůl hlavu a vlasy na ní vzplály a skutálela se do příkopu. A Benny zareagoval pochopitelně. Margaret pro něho byla skoro druhá matka. Když vedle něho přistála hořící hlava, odstrčil ji a vyškrábal se z příkopu ven, oslepený panikou, vyjící hrůzou.

„Benny, ne, vrať se!“ vykřikl Jake.

Dva ze zbývajících Vlků vrhli na plazícího se, ječícího chlapce stříbrné smrtící koule. Jake jednu sestřelil v letu. S tou druhou vůbec neměl šanci. Zasáhla Bennyho Slightmana přímo do hrudi a chlapec prostě vybuchl, jedna paže se mu odtrhla od těla a dopadla dlaní vzhůru na cestu.

Susannah jedním talířem usekla myslící čepičku Vlkovi, který zabil Margaret, a druhým talířem tomu, který zabil Jakeova kamaráda. Vytáhla z toreb dvě nové orizy a otočila se znovu k blížícím se Vlkům zrovna ve chvíli, kdy první vskočil do příkopu, takže kůň svým hrudníkem srazil Rolanda k zemi. Vlk nad pistolníkem máchl mečem. Susannah připadal jako zářivá červenooranžová neonová trubice.

„Neopovaž se, ty hajzle!“ zaječela a mrskla pravou rukou talíř. Prolétl zářícím mečem a zbraň vybuchla přímo u jílce, takže utrhla Vlkovi paži. Vzápětí mu Rosin talíř amputoval myslící čepičku a Vlk se svalil a padl k zemi, jeho lesklá maska cenila zuby na strnulá, ustrašená Taveryova dvojčata, které tu ležela a tiskla se k sobě. Za okamžik se z masky začalo kouřit a začala se tavit.

Jake, který neustále křičel Bennyho jméno, přešel přes Východní cestu, přitom nabíjel ruger, a šlapal kamarádovou krví, aniž si to uvědomoval. Nalevo od něho se Roland, Susannah a Rosa blížili ke zbývajícím pěti Vlkům, kteří zřejmě tvořili severní křídlo. Jezdci vířili na koních v trhaných, zmatených kruzích, zdálo se, že nevědí, co v takové situaci dělat.

„Chceš doprovod, hochu?“ zeptal se ho Eddie. Napravo od nich leželi mrtví Vlci, kteří byli rozestaveni blíž k městečku. Jenom jeden z nich se dostal až k příkopu. Ležel tam s hlavou zakrytou kapuci zabořenou do čerstvě vykopané země a s nohama v botách na cestě. Zbytek těla měl zamotaný do pláště. Vypadal jako brouk, který chcípl ještě v kokonu.

„Jasně,“ řekl Jake. Mluvil, nebo jenom přemýšlel? To nevěděl. Sirény pořád ohlušivě ječely. „Jak chceš. Zabili Bennyho.“

„Já vím. Hnus.“

„Měl to být ten jeho zasraný táta,“ vybuchl Jake. Brečel? To nevěděl.

„Souhlas. Tu máš dárek.“ Eddie spustil Jakeovi do dlaně pár koulí o průměru asi osm centimetrů. Povrch vypadal

ocelový, ale když Jake stiskl, trochu povolily – jako by mačkal dětskou hračku vyrobenou z velmi, velmi tvrdé gumy. Na štítku po straně stálo:

„ZLÁ TONKA“ MODEL HARRY POTTER
Sériové č. 465–11–AA HPJKR
POZOR VÝBUŠNINA

Nalevo od tabulky byl knoflík. Jakea maně napadlo, kdo to asi byl Hany Potter. Nepochybně vynálezce Zlé Tonky.

Došli k hromadě mrtvých Vlků na začátku stezky k roklinám. Stroje možná nemohly být doopravdy mrtvé, ale Jake na ně nedokázal myslet jinak, když tam tak ležely jeden přes druhý. Byly mrtvé, ano. A on z toho měl divokou radost. Za nimi se ozval výbuch, následovaný výkřikem, buď nesmírně bolestným, nebo nesmírně radostným. Jakeovi bylo chvíli jedno, jakým. Veškerou pozornost soustředil na pozůstatky Vlků lapených na kamenité stezce. Bylo jich něco mezi osmnácti a dvěma tucty.

Vpředu popojížděl jeden Vlk s pozvednutou syčící ohnivou holí. Byl napůl obrácený ke svým druhům a teď jí mávl směrem k cestě. Jenomže to není žádná světelná hůl, pomyslel si Eddie. To je světelný meč, přesně jako byly v Hvězdných válkách. Jenomže tyhle světelné meče nejsou žádné zvláštní efekty – tyhle opravdu zabíjejí. Co se to tady sakra děje? Inu, ten chlapík vpředu se snaží seřadit své vojsko, tolik se zdálo jasné. Eddie se rozhodl, že mu zatrhne tipec. Zmáčkl knoflík na jedné ze tří Zlých Tonek, které si nechal pro sebe. Ta věc mu v dlani začala bzučet a vibrovat. Jako by držel bzučák.

„Hej, krasavce!“ křikl.

Hlavní Vlk se neohlédl, a tak Eddie po něm Zlou Tonku prostě hodil. Jelikož ji hodil obloučkem, měla dopadnout na zem asi dvacet nebo třicet yardů od hloučku zbývajících Vlků a pak se chvilku kutálet. Jenomže koule nabrala rychlost, vznesla se výš a zasáhla Vlka přímo doprostřed jeho strnulého šklebu. Vlk se rozletěl na kusy od krku výš, i s myslící čepičkou.

„Do toho,“ pobídl Eddie Jakea. „Zkus to. Použít proti nim jejich vlastní svinstvo má zvláštní pů-“

Jake si ho nevšímal, upustil na zem Zlé Tonky, které mu Eddie dal, přelezl hromadu mrtvol a vyrazil nahoru po stezce,

„Jakeu? Jakeu, to asi není moc dobrý nápad –“

Jakási ruka sevřela Eddieho paži. Prudce se otočil a zvedl pistoli, ale pak ji spustil, když uviděl Rolanda. „On tě neslyší,“ řekl pistolník. „Pojď. Zůstaneme s ním.“

„Počkej, Rolande, počkej.“ To byla Rosa. Byla umazaná od krve a Eddie předpokládal, že patří ubohé sai Eisenhartové. Na Rose neviděl žádné zranění. „Já bych si to vzala,“ prohlásila.

16

Dohnali Jakea ve chvíli, kdy zbývající Vlci podnikli poslední výpad. Několik jich hodilo Zlé Tonky. Roland a Eddie je snadno zasáhli v letu. Jake vypálil z rugeru devět klidných, rovnoměrných ran, pravé zápěstí sevřené levou rukou, a pokaždé, když vystřelil, jeden Vlk buď vyletěl po zádech ze sedla, nebo sklouzl bokem a pak ho rozšlapali koně, kteří se hnali zezadu. Když byl ruger prázdný, Rosa dostala devátého a křičela při tom jméno paní Orizy. Zalia Jaffordsová se také připojila a jedenáctý připadl na ni.

Jake nabíjel ruger a Roland s Eddiem, stojíce bok po boku, se zatím pustili do práce. Skoro jistě by spolu dostali zbývajících osm (Eddieho by moc nepřekvapilo, kdyby v tom posledním chumlu bylo devatenáct Vlků), ale poslední dva nechali Jakeovi. Když se blížili a oháněli se světelnými meči nad hlavou tak, že by určitě vystrašili hlouček farmářů, ustřelil chlapec myslící čepičku tomu nalevo. Potom ukročil stranou a přikrčil se, když se po něm ohnal poslední žijící Vlk.

Jeho kůň přeskočil hromadu těl na konci stezky. Na opačné straně silnice byla Susannah, seděla na zadku uprostřed rozbitých strojů pozakrývaných zelenými plášti a tavících se, hnijících masek. Také byla celá od krve Margaret Eisenhartové.

Roland pochopil, že Jake toho posledního nechal pro Susannah, pro kterou bylo nesmírně obtížné připojit se k nim u stezky k roklinám, protože neměla nohy. Pistolník přikývl. Chlapec dnes ráno viděl strašnou věc, utrpěl hrozný otřes, ale Roland si pomyslel, že se dá zase do pořádku. Ochu – který na ně čekal na faře – mu určitě pomůže, aby nejhorší smutek překonal.

„Paní Ó–Riza!“ zařvala Susannah a vrhla poslední talíř, zrovna když Vlk otáčel koně na východ k tomu, čemu říkal domov. Talíř nabral s jekotem výšku a uťal mu vršek zelené kapuce. Poslední zloděj dětí ještě chvilku zůstal v sedle, roztřesený a se spuštěnou sirénou, která volala o pomoc, jež nemohla přijít. Potom se prudce zvrátil dozadu, provedl ve vzduchu salto a dopadl na silnici. Siréna ztichla uprostřed houkání.

Tak a našich pět minut je pryč, pomyslel si Roland. Tupě se zadíval na kouřící hlaveň svého revolveru, pak ho zastrčil do pouzdra. Alarmy, spuštěné v poražených robotech, jeden po druhém umlkaly.

Zalia se na něho dívala jaksi omámeně a nechápavě. „Rolande!“ zavolala.

„Ano, Zalio.“

„Jsou pryč? Je to možné? Opravdu?“

„Všichni jsou pryč,“ přisvědčil Roland. „Napočítal jsem jich jedenašedesát a ti leží všichni tady nebo na silnici nebo v našem příkopu.“

Tianova manželka tam chvíli jenom stála a snažila se tu informaci zpracovat. Potom udělala něco, co muže, který nezažil překvapení často, zaskočilo. Vrhla se k němu, upřímně se k němu přimáčkla a pokryla jeho obličej hladovými, mokrými polibky. Roland to chvíli snášel, potom ji mírně odstrčil. Začalo se mu dělat zle. Znovu ten pocit zbytečnosti.

Pocit, že bude bojovat v takových nebo podobných bitvách pořád a pořád dokola až navěky, tuhle mu humroid ukousne prst, tamhle mu třeba chytrá stará čarodějnice vyloupne oko, a po každé bitvě bude cítit, že Temná věž je o něco dál, místo aby se blížila. A celou tu dobu se bude k jeho srdci prokousávat suchá křivice.

Nech toho, poručil si. Je to nesmysl a ty to víš.

„Pošlou sem další, Rolande?“ zeptala se Rosa.

„Možná že už žádné nemají,“ řekl Roland. „A jestli ano, tak jich skoro určitě bude méně. A teď znáte tajemství, jak je zabít, ne?“

„Ano,“ usmála se na něho od ucha k uchu. Její oči slibovaly na pozdější dobu něco víc než polibky, jestli ji nechá.

„Zajdi dolů za kukuřici,“ řekl jí. „Jděte se Zalií. Povězte jim, že už můžou vyjít sem nahoru. Paní Oriza byla dnes ke Calle přátelská. Stejně jako k rodu Eldů.“

„Nechceš tam zajít sám?“ zeptala se ho Zalia. Odstoupila od něho a tváře jí jenom hořely. „Nechceš tam jít, aby tě pozdravili?“

„Možná všichni později uslyšíme, jak nás zdraví,“ řekl Roland. „Ale teď si potřebuji promluvit an-tet. Ten chlapec prožil velký otřes, chápete.“

‚Ano,“ řekla Rosa. „Ano, dobře. Pojď, Zi.“ Natáhla se a vzala Zalii za ruku. „Budeš se mnou čelit přílivům radosti.“

17

Obě ženy přešly přes cestu a širokým obloukem se vyhnuly zakrvácené ubohé hromádce, která bývala mladým Slightmanem. Zalia si pomyslela, že to, co z něho zbývá, drží pohromadě jenom díky šatům a otřásla se, když pomyslela na žal jeho otce.

Krátkonohá paní-sai jiného mladého muže byla na severním konci příkopu a prohlížela si těla Vlků, která tam ležela. Našla jednoho, u kterého ta malá věc nebyla tak úplně ustřelena a stále se snažila otáčet. Vlkovy ruce v zelených rukavicích sebou nekontrolované škubaly v prachu, jako by dostaly křeč. Rosa a Zalia se dívaly, jak Susannah, chladně jako noc za Široké země, zvedla pořádný kus kamene a udeřila jím do zbytků myslící čepičky. Vlk okamžitě znehybněl. Tiché hučení, které z něho vycházelo, přestalo.

„Půjdeme to říct ostatním, Susannah,“ ozvala se Rosa. „Ale nejdřív ti chceme říct, jak dobře sis vedla. Jak moc tě máme rády, pravda!“

Zalia přikývla. „Říkáme díky, Susannah z New Yorku. Říkáme díky a díky, tak moc se ani poděkovat nedá.“

„Tak, pravda,“ souhlasila Rosa.

Paní-sai se na ně podívala a mile se usmála. Rosalita na okamžik zakolísala, jako by snad zahlédla v tom tmavě hnědém obličeji cosi, co vidět neměla. Například že tu už Susannah Deanová není. Potom pochybnost zmizela. „Půjdeme donést tu dobrou novinu, Susannah,“ řekla.

„Ať si ji vychutnáte,“ přála jí Mia, dcera nikoho. „Přiveďte je sem, jestli chcete. Povězte jim, že nebezpečí zmizelo a dovolte těm, kdo vám neuvěří, aby spočítali mrtvé.“

„Máš mokré nohavice,“ povšimla si Zalia.

Mia vážně přikývla. Další kontrakce jí proměnila břicho v kámen, ale nedala na sobě nic znát. „Asi to bude krev.“ Kývla směrem k bezhlavému tělu manželky velkého rančera. „Její.“

Ženy zamířily dolů kukuřičným polem ruku v ruce. Mia se dívala, jak k ní přecházejí přes cestu Roland, Eddie a Jake. Tady a teď nastane nebezpečná chvíle. Snad nakonec nebude až příliš nebezpečná, přátelé Susannah vypadali omámeně, ohlušeni bojem. Pokud sama vypadala trochu vyšinutě, snad si o ní budou myslet to samé.

Pomyslela si, že hlavně bude muset počkat na vhodnou příležitost. Počkat… a potom vyklouznout. Mezitím bude kontrakcemi v břiše proplouvat jako člun příbojovou vlnou.

Poznají, kam jsi šla, zašeptal jakýsi hlas. Nebyl to hlas v hlavě, ale v břiše. Hlas jejího chlapíčka. A ten hlas říkal pravdu.

Vezmi kouli s sebou, pověděl jí ten hlas. Vezmi ji s sebou, až půjdeš. Nenech jim tu žádné dveře, kterými by mohli za tebou jít.

Tak.

18

Ruger jedinkrát práskl a kůň zemřel.

Zdola, z rýže, sem dolehl hlasitý radostný řev, který nebyl nijak nedůvěřivý. Zalia a Rosa předaly dobré zprávy. Potom změť šťastných hlasů proťal pronikavý žalostný výkřik. Předaly i tu špatnou.

Jake Chambers usedl na kolo převráceného vozu. Tři koně, kterým se nic nestalo, vyprahl z postraňků. Čtvrtý ležel na zemi se dvěma zlomenýma nohama, bezmocně cenil zuby pokryté pěnou a pohledem prosil chlapce o pomoc. Chlapec mu ji poskytl. Teď seděl a zahleděl se na mrtvého kamaráda. Bennyho krev se vsakovala do silnice. Dlaň na konci Bennyho paže ležela obrácená k nebi, jako by si mrtvý chlapec chtěl potřást rukou s Bohem. Jakým Bohem? Podle toho, co se poslední dobou povídalo, byl vrchol Temné věže prázdný.

Z rýže paní Orizy zazněl další žalostný výkřik. Který patřil Slightmanovi, který Vaughnovi Eisenhartovi? Jake si pomyslel, že z dálky se rančer od předáka, zaměstnavatel od zaměstnance, nepozná. Bylo v tom nějaké poučení, nebo to bylo to, čemu by slečna Averyová na staré dobré Piperově škole říkala STRACH, falešný důkaz, který se staví jako skutečnost?

Dlaň ukazující do jasnícího se nebe, ta byla rozhodně skutečná.

Folken začali zpívat. Jake tu píseň poznal. Byla to jiná verze té, kterou Roland zpíval první večer v Calla Bryn Sturgisu.

„Už–je–tam a už je to, rýže přijde, hop na to, všichni hop–a do kola, užijem si hop–a–la, řeka už se blíží, Riza nám dá rýži…“

Rýže se vlnila, jak jí procházeli zpívající folken, vlnila se, jako by tancovala radostí, stejně jako pro ně tancoval Roland

za světla pochodní. Někteří přišli s dětmi v náručí, a i s takovým břemenem se pohupovali ze strany na stranu. Dnes ráno jsme tancovali všichni, pomyslel si Jake. Nevěděl, co tím myslel, byl si jenom jistý, že v té myšlence je pravda. Byl to tanec. Jediný, jaký umíme. Benny Slightman? Umřel při tanci. Sai Eisenhartová taky.

Roland a Eddie došli k němu, Susannah také, ale ta se držela víc vzadu, jako by se rozhodovala, jestli by aspoň prozatím chlapci neměli zůstat spolu sami. Roland kouřil a Jake na něho kývl.

„Ubal i pro mě, prosím."

Roland se otočil k Susannah a povytáhl obočí. Pokrčila rameny, potom přikývla. Roland Jakeovi ubalil cigaretu, dal mu ji, potom škrtl zápalkou o zadnici kalhot a připálil mu. Jake seděl na kole povozu, chvilkami vtahoval kouř, podržel ho v ústech a pak ho vypustil. Ústa se mu zaplnila slinami. Bylo mu to jedno. Na rozdíl do jiných věcí se člověk může slin zbavit. Nesnažil se šlukovat.

Roland se podíval z kopce dolů tam, kde první dva muži právě doběhli do kukuřice. „To je Slightman," poznamenal. „Dobře."

„Proč dobře, Rolande?" zeptal se Eddie.

„Protože sai Slightman bude mít na srdci řadu obvinění," odpověděl Roland. „Ve svém žalu se nebude starat, kdo ho uslyší a co jeho neobyčejné znalosti třeba prozradí o jeho úloze v dnešní práci."

„Tanci," opravil ho Jake.

Otočili se k němu. Bledý a zamyšlený seděl na kole vozu, cigaretu v ruce. „Dnes ráno to byl tanec," řekl.

Zdálo se, že Roland o tom uvažuje, pak přikývl. „Takže jakou měl úlohu v tom dnešním tanci. Jestli se sem dostane dost brzy, možná ho dokážeme uklidnit. Jestli ne, tak smrt jeho syna bude jenom začátek hopaly Benna Slightmana."

19

Slightman byl skoro o patnáct let mladší než rančer a doběhl na bojiště s velkým náskokem před ostatními. Chvilku jenom stál na druhé straně krytu a díval se na rozbité tělo ležící na silnici. Už tam nebylo moc krve – oggan ji žíznivě vypil –, ale utržená paže stále ležela na svém místě, a ta utržená paže prozradila všechno. Roland s ní nepohnul, než se sem Slightman dostal, protože by to bylo totéž, jako by si rozepnul poklopec a vymočil se na chlapcovu mrtvolu. Jeho otec, jako nejbližší příbuzný, měl právo uvidět, kde a jak se to stalo.

Muž nehybně stál snad pět vteřin, potom se zhluboka nadechl a vyrazil skřek. Eddiemu z něho ochladla krev. Ohlédl se po Susannah a uviděl, že už s nimi není. Nevyčítal jí, že se odklidila. Toto byla strašná scéna. Ta nejhorší.

Slightman se podíval nalevo, podíval se napravo, pak se podíval přímo před sebe a uviděl Rolanda, stojícího se založenýma rukama vedle převráceného povozu. Vedle něj stále seděl Jake a kouřil svou první cigaretu.

„TY!" zakřičel Slightman. Měl u sebe kuši a teď ji začal natahovat. „TOS UDĚLAL TY! TY!"

Eddie lehce vytrhl Slightmanovi zbraň z rukou. „Tohle ne, parťáku," zamumlal. „Tohle teď nepotřebuješ, já ti to chvilku podržím."

Zdálo se, že si ho Slightman vůbec nevšiml. Bylo to neuvěřitelné, ale pravou rukou pořád dělal ve vzduchu kroužívé pohyby, jako by kuši natahoval před výstřelem.

„TYS ZABIL MÉHO SYNA! ABY SES MI POMSTIL! TY HAJZLE! TY VRAHU–"

Roland se pohnul přízračnou, strašidelnou rychlostí, která byla pro Eddieho stále poněkud neuvěřitelná, chytil Slightmanův krk do ohbí lokte a trhl jím vpřed. Ten pohyb uťal příliv obvinění a zároveň ho přitáhl blíž.

„Poslouchej mě," řekl Roland, „a poslouchej dobře. Je mi jedno, co se stane s tvým životem a ctí, protože jedno jsi promrhal a to druhé dávno ztratil, ale tvůj syn je mrtvý a jeho čest mi velmi leží na srdci. Jestli okamžitě a v této chvíli nezmlkneš, ty červe červů, umlčím tě sám. Tak co uděláš? Mně je to jedno, tak nebo onak. Jim povím, že jsi při pohledu na něj zešílel, vyškubl mi pistoli z pouzdra a vpálil si kulku do hlavy, aby ses k němu připojil. Tak jaká bude tvoje volba? Rozhodni se."

Eisenhart byl nesmírně zadýchaný, ale nepolevil v tempu, ve kterém se proplétal mezi kukuřicí nahoru, a chraptivě volal manželku: „Margaret! Margaret! Ozvi se, miláčku! Odpověz mi, žádám tě!"

Roland pustil Slightmana a přísně se na něho zadíval. Slightman obrátil své děsivé oči k Jakeovi. „Zabil tvůj dinh mého chlapce, aby se mi pomstil? Pověz mi pravdu, chlapče."

Jake naposledy potáhl z cigarety a zahodil ji, kouřící nedopalek zůstal ležet v hlíně vedle mrtvého koně. „Podíval jste se na něj vůbec?" zeptal se Bennyho tatínka. „Tohle by nedokázala žádná kulka. Skoro přímo na něho spadla hlava sai Eisenhartové a Benny vylezl z příkopu z té strašné… hrůzy." Uvědomil si, že to slovo ještě nikdy nahlas nevyslovil. Nikdy ho nemusel nahlas vyslovit. „Hodili po něm dvě Zlé Tonky. Jednu jsem dostal, ale…" Polkl. V krku mu cvaklo. „Ta druhá… měl jsem, víte… snažil jsem se, ale…" Ve tváři mu zaškubalo. Hlas se mu zlomil. Ale oči měl suché. A stejně strašné jako Slightman. „S tou druhou jsem neměl absolutně žádnou šanci," dokončil, pak sklopil hlavu a rozbrečel se.

Roland se podíval na Slightmana a pozvedl obočí.

„Tak dobře," povolil Slightman. „Vidím, jak to bylo. Tak. Pověz mi, byl do té doby statečný? Pověz mi, to žádám."

„On a Jake sem přivlekli jednoho z nich," řekl Eddie a ukázal na Taveryova dvojčata. „Toho kluka. Uvázla mu noha v nějaké díře. Jake a Benny ho vytáhli a pak ho vlekli. To chtělo pořádnou kuráž. A tvůj kluk jí měl na rozdávání."

Slightman přikývl. Sundal si brýle z nosu a zadíval se na ně, jako by je v životě neviděl. Podržel si je chviličku před očima, pak je upustil na cestu a rozdrtil je podpatkem. Skoro omluvně se podíval na Rolanda a Jakea. „Myslím, že jsem viděl všechno, co jsem potřeboval," řekl a pak šel ke svému synovi.

Z kukuřice se vynořil Vaughn Eisenhart. Uviděl manželku a strašlivě zakřičel. Pak si roztrhl košili, začal se pravou pěstí tlouci do levé strany ochablého hrudníku a při každém úderu vykřikl její jméno.

„Panebože," vzdychl Eddie. „Rolande, měl bys to zarazit."

„Já ne," řekl pistolník.

Slightman vzal utrženou paži svého syna a vtiskl do dlaně polibek tak něžně, až to Eddiemu připadalo nesnesitelné. Položil paži na chlapcovu hruď, a pak se vrátil k nim. Bez brýlí vypadala jeho tvář nahá a jaksi beztvará. „Jakeu, pomohl bys mi najít nějakou pokrývku?“

Jake se svezl z kola povozu, aby mu pomohl hledat, co potřebuje. V odkrytém zákopu, který býval krytem, klečel Eisenhart, tiskl spálenou hlavu své manželky k hrudi a kolébal ji. Z kukuřice vybíhaly děti a jejich strážci a všichni zpívali „Rýžovou píseň“. Nejdřív si Eddie myslel, že to, co slyší od městečka, musí být ozvěna jejich zpěvu, ale pak si uvědomil, že zpívá celá Calla. Už to věděli. Zaslechli zpěv a věděli. Běželi sem.

P?re Callahan se vynořil z pole s Liou Jaffordsovou v náručí. Bez ohledu na rámus holčička spala. Callahan se podíval na hromady mrtvých Vlků, vytáhl jednu ruku zpod zadečku malé holčičky a naznačil do vzduchu kříž, pomalu a roztřeseně.

„Bohu díky,“ řekl.

Roland k němu přišel a vzal ho za ruku, která kříž udělala. „Dej mi taky jeden,“ požádal.

Callahan se na něho nechápavě podíval.

Roland kývl směrem k Vaughnu Eisenhartovi. „Tamhleten mi slíbil, že mě prokleje, jestli se jeho manželce něco stane.“

Mohl by toho říct víc, ale nebylo potřeba. Callahan pochopil a udělal Rolandovi na čele křížek. Jeho nehet po sobě zanechal teplo, které Roland dlouho cítil. A i když Eisenhart svůj slib nedodržel, pistolník nikdy nelitoval, že o tuto dodatečnou ochranu Callahana požádal.

20

Poté na Východní cestě následoval zmatek a oslavy smíšené s žalem nad dvěma padlými. Ale i tím žalem prosvítala radost. Zdálo se, že ztráty nikomu nepřipadaly porovnatelné se ziskem. A Eddie se domníval, že mají pravdu. Tedy pokud tím padlým nebyla zrovna vaše manželka nebo váš syn.

Zpěv z městečka se přibližoval. A teď už viděli prach. Na silnici se objímali muži a ženy. Kdosi se pokusil vzít hlavu Margaret Eisenhartové jejímu manželovi, ale ten ji prozatím odmítal pustit.

Eddie se přesunul k Jakeovi.

„Tys neviděl Hvězdné války, viď?“ zeptal se.

„Ne, už jsem ti to říkal. Chtěl jsem na ně jít, ale –“

„Odešel jsi moc brzo. Já vím. Ty krámy, kterejma se oháněli – Jakeu, ty byly z toho filmu.“

„Určitě?“

„Ano. A ti Vlci… Jakeu, už ti Vlci…“

Jake pomalu přikyvoval. Lidé z městečka už byli vidět. Příchozí uviděli děti – všechny děti, které byly stále tady a v bezpečí – a zazněl jásot. Ti vpředu se rozběhli. „Já vím.“

„Fakt?“ zeptal se Eddie. Měl skoro prosebný pohled. „Opravdu? Protože… kámo, je to tak šílený –“

Jake se podíval na mršiny Vlků. Zelené kapuce. Šedé kalhoty. Černé boty. Vyceněné, rozkládající se obličeje. Eddie už jednu tu hnijící kovovou tvář sundal a podíval se, co je pod ní. Nic než hladký kov, k tomu čočky, které sloužily jako oči, kulatá drátěná mřížka, která nepochybně sloužila jako nos, a na spáncích místo uší dva vyčnívající mikrofony. Ne, veškerá osobitost, kterou tyto předměty měly, obstarávaly masky a oblečení.

„Ať je to šílené nebo ne, já vím, co jsou zač, Eddie. Nebo aspoň odkud pocházejí. Z Marvelových komiksů.“

Eddieho obličej zaplavil výraz úlevy. Shýbl se a políbil Jakea na tvář. Chlapec se plaše usmál. Úsměv nic moc, ale aspoň něco.

„Seriály o Spidermanovi,“ vzpomněl si Eddie. „Když jsem byl malý, nemohl jsem se toho nabažit.“

„Já jsem si je nekupoval,“ řekl Jake, „ale Timmy Mucci ve Středoměstských drahách měl úplné hromady těch časopisů. Spiderman, Fantastická čtyřka, Neuvěřitelný Hulk, Kapitán Amerika, všechny je měl. Tihle maníci–“

„Vypadají jako Dr. Doom,“ doplnil Eddie.

„Jo,“ souhlasil Jake. „Ne úplně přesně, masky jsou určitě upravené, aby vypadali trochu víc jako vlci, ale jinak… stejné zelené kapuce, stejné zelené pláště. Jo, Dr. Doom.“

„A Zlé Tonky,“ řekl Eddie. „Slyšel jsi někdy o Harrym Potterovi?“

„Asi ne. Ty jo?“

„Ne, a řeknu ti proč. Protože Zlé Tonky jsou z budoucnosti. Možná z nějakého Marvelova komiksu, který vyjde někdy v roce 1990 nebo 1999. Chápeš, co mám na mysli?“

Jake přikývl.

„Všechno je devatenáct, že?“

„Jo,“ řekl Jake. „Devatenáct, devadesát devět a devatenáct set devadesát devět.“

Eddie se rozhlédl. „Kde je Suze?“

„Nejspíš šla hledat svoje křeslo,“ řekl Jake. Ale ještě než stačili hlouběji prozkoumat, kde se Susannah Deanová nachází (ale tou dobou už bylo nejspíš stejně pozdě), dorazili první folken z městečka. Eddieho a Jakea pohltila divoká, improvizovaná veselice – objímání, líbání, potřásání rukou, smích, pláč, díky a díky a díky.

21

Deset minut poté, co dorazila většina lidí z městečka, se Rosalita nesměle přiblížila k Rolandovi. Pistolník ji viděl nesmírně rád. Eben Berka se na něho vrhal a vykládal mu – zas a pořád, donekonečna –, jak se s Telfordem mýlili, jak naprosto a úplně se mýlili, a že až Roland a jeho ka-tet budou chtít odjet, Eben Berka jim pořídí výbavu od hlavy až k patě a nebude chtít ani desetník.

„Rolande!“ zavolala Rosa.

Roland se omluvil a vzal ji za loket a odvedl kousek dál po cestě. Vlci leželi všude a už je nemilosrdně obírali rozesmátí, k zbláznění šťastní folken. Každou chvíli dorazil některý opozdilec.

„Roso, copak je?“
„Jde o tu vaši paní,“ řekla Rosa. „Susannah.“
„Co je s ní?“ zeptal se Roland. Zamračeně se rozhlédl. Susannah neviděl a nemohl si vzpomenout, kdy ji viděl naposledy. Když dával Jakeovi cigaretu? Bylo to už tak dlouho? Asi ano. „Kde je?“
„O to právě jde. Nevím. Takže jsem nahlédla do vozu, kterým přijela, myslela jsem si, že si tam šla odpočinout. Že se jí možná udělalo slabo nebo špatně, chápeš. Ale ona tam není. A Rolande… její křeslo je taky pryč.“
„Bohové!“ zavrčel Roland a udeřil se pěstí do stehna. „Ach, bohové!“
Rosalita polekaně ucouvla.
„Kde je Eddie?“ zeptal se Roland.
Ukázala mu to. Eddie byl tak pohlcen obdivným davem, že by ho Roland vůbec nezahlédl, nebýt dítěte, které nesl na ramenou. Byl to Heddon Jaffords, rozesmátý od ucha k uchu.
„Určitě ho teď musíš vyrušit?“ zeptala se Rosa ustrašeně. „Možná si jenom odskočila, aby se vzpamatovala.“
Odskočila si, pomyslel si Roland. Přímo cítil, jak mu černota zaplavuje srdce. Klesající srdce. Odskočila si, to ano. A věděl, kdo nastoupil na její místo. Jejich pozornost ochabla v tom dozvuku bitvy… v Jakeově zármutku… gratulacích folken… v tom zmatku a radosti a zpěvu… ale to nebyla žádná omluva.
„Pistolníci!“ zařval a rozjásaný dav okamžitě ztichl. Kdyby se o to staral, zahlédl by strach, který se skrýval těsně pod jejich úlevou a obdivem. Nebylo by to pro něho nic nového. Oni se vždycky báli těch, kdo přicházeli s pořádnými bouchačkami. Když střílení skončilo, chtěli takovým jako oni podat poslední jídlo, možná se naposledy z vděčnosti pomiliskovat a pak je poslat znovu na cestu a znovu se chopit své mírumilovné motyky na poli.
Inu, pomyslel si Roland, brzo odejdeme. Vlastně jeden z nás už je na cestě. Bohové!
„Pistolníci, ke mně! Ke mně!“
Eddie doběhl k Rolandovi první. Rozhlédl se. „Kde je Susannah?“ zeptal se.
Roland ukázal do kamenité pustiny plné srázů a roklin a pak zvedal prst tak dlouho, až ukazoval na černou díru těsně pod obzorem. „Myslím, že tam,“ řekl.
Eddiemu Deanovi vyprchala z tváře veškerá barva. „Ukazuješ na Dveřovou jeskyni. Je to tak?“
Roland přikývl.
„Ale ta koule… Černá třináctka… nechtěla se k ní ani přiblížit, když byla v Callahanově kostele –“
„Ne,“ souhlasil Roland. „Susannah by to neudělala. Ale ona už nemá velení.“
„Mia?“ zeptal se Jake.
„Ano.“ Roland si prohlížel díru umístěnou vysoko v kopcích vybledlýma očima. „Mia se chystá porodit dítě. Porodit svého chlapíčka.“
„Ne,“ řekl Eddie. Ruce se mu zvedly a uchopily Rolanda za košili. Folken kolem nich tiše stáli a dívali se. „Rolande, řekni, že to není pravda.“
„Půjdeme za ní a budeme doufat, že nejdeme pozdě,“ řekl Roland.
Ale v hloubi srdce věděl, že už pozdě je.

Epilog
Dveřová jeskyně
1
Postupovali rychle, ale Mia byla rychlejší. Míli za místem, kde se stezka k roklinám dělila, našli její kolečkové křeslo. Poháněla ho tvrdě, svými silnými pažemi do něj divoce tloukla, aby projela nelítostným terénem. Nakonec křeslo najelo na vyčnívající skalisko tak prudce, že se levé kolo zkřivilo, takže křeslo nebylo k užitku. Byl to vlastně div, že se dostala tak daleko.
„Doprdele–hopala,“ zahučel Eddie, když uviděl křeslo. A všechny ty škrábance, prohnutí a rýhy. Potom zvedl hlavu, přiložil dlaně k ústům a zakřičel: „Bojuj s ní, Susannah! Bojuj! Už jdeme!“ Protáhl se kolem křesla a vyrazil po stezce, ani se neohlédl, jestli jdou ostatní za ním.
„Přece se nemůže dostat po té stezce do jeskyně, nebo ano?“ zeptal se Jake. „Přece nemá nohy.“
„To bys neřekl, vid?“ zeptal se Roland, ale v obličeji měl chmury. A kulhal. Jake už chtěl něco prohodit, ale pak si to rozmyslel.
„Co by tam nahoře vůbec mohla chtít?“ zeptal se Callahan.
Roland k němu otočil chladný zrak. „Dostat se někam jinam. To jsi určitě sám poznal. Jdeme.“
2
Blížili se k místu, kde se stezka strmě začala zdvíhat, a tam Roland dohnal Eddieho. Když položil ruku na rameno mladého muže poprvé, Eddie ji setřásl. Podruhé se otočil – nerad – a podíval se na svého dinha. Roland si všiml, že Eddie má vpředu na košili skvrny od krve. Uvažoval, jestli je Bennyho, nebo Margaret, nebo obou.
„Možná by bylo lepší nechat ji chvilku o samotě, jestli je to Mia,“ řekl Roland.
„Zbláznil ses? Copak ti při boji s Vlky přeskočilo?“
„Jestli ji necháme o samotě, bude moci dokončit svoje a pak odejde.“ Sotva to Roland vyslovil, hned o tom pochyboval.
„Jo.“ Eddie na něho hleděl rozpálenýma očima. „Dokončí svoje, to jo. Za prvé porodí děcko. Za druhé zabije moji ženu.“
„To by byla sebevražda.“
„Ale mohla by to udělat. Musíme jít za ní.“
Podvolovat se, to bylo umění, které Roland praktikoval málokdy, ale při těch několika příležitostech v životě, kdy to

bylo nutné, mu to šlo docela dobře. Znovu se podíval na bledý, napjatý obličej Eddieho Deana a podvolil se i dnes.
„Dobrá, ale budeme muset být opatrní. Bude bojovat, abychom ji nezajali. Bude zabíjet, jestli to bude nutné. Ty bys byl asi první na řadě."
„Já vím," odsekl Eddie. Jeho obličej ztratil jakýkoli výraz. Podíval se na stezku, ale ta asi po čtvrt míli zahýbala kolem jižní strany srázu a ztrácela se z dohledu. Stezka se klikatila sem a tam až ke vchodu do jeskyně. Strmý úsek byl pustý, ale co to dokazovalo? Mohla být kdekoliv. Eddieho napadlo, že tam nahoře možná vůbec není, že to rozbité křeslo byla možná jenom návnada jako ty dětské věci, které Roland nechal poházet po stezce k roklinám.
Tomu neuvěřím. V této části Cally je milion krysích děr, a jestli uvěřím, že by mohla být v kterékoli z nich…
Callahan a Jake je také dohnali, zastavili se a zadívali se na Eddieho.
„Jdeme," řekl. „Nezajímá mě, kdo to je, Rolande. Jestli čtyři schopní muži nedokážou dohnat jednu beznohou dámu, měli bychom vrátit bouchačky a odpískat to."
Jake se chabě usmál. „Jsem dojat. Právě jsi mě nazval mužem."
„Ať ti to nestoupne do hlavy, frajírku. Jdeme."

3

Eddie a Susannah se navzájem považovali za manžele, ale Eddie nemohl vzít taxík, zajet ke Cartierovi a koupit jí diamantový snubní prsten. Kdysi měl docela pěkný školní prsten ze střední školy, ale ztratil ho v písku na Coney Islandu tehdy v létě, když mu bylo sedmnáct, v létě, které patřilo Mary Jean Sobieské. Jenomže během cest od Západního moře Eddie v sobě znovu objevil talent k dřevořezbě („Činanej fajnovka," řekl by velký mudrc a zasloužilý feťák) a Eddie vyřezal své krásné a milované prstýnek z vrbového dřeva, lehkého jako pírko, ale pevného. Susannah ho nosila mezi prsy, zavěšený na koženém řemínku.
Našli ho dole na stezce, stále na kožené smyčce. Eddie ho zvedl, chvilku se na něj zachmuřeně díval, potom si ho navlékl na krk a zastrčil za košili.
„Podívej se," upozornil je Jake.
Otočili se k jednomu místu těsně u stezky. V kousku trávy, která tam rostla, byla stopa. Nebyla lidská, nebyla zvířecí. Tři kola v postavení, které Eddiemu připomnělo dětskou trojkolku. Co to mělo sakra být?
„Jdeme," opakoval a napadlo ho, kolikrát už to asi řekl od chvíle, kdy si uvědomil, že zmizela. Také ho napadlo, jak dlouho s ním půjdou, pokud to bude opakovat pořád dokola. Nezáleželo však na tom. Půjde dál, dokud ji nebude znovu mít, nebo dokud nezemře. Tak prosté to bylo. Nejvíc ho děsilo to dítě… to, čemu říkala chlapíček. Co když proti ní zaútočí? A on tomu docela věřil.
„Eddie," ozval se Roland.
Eddie se ohlédl a máchl na Rolanda rukou v jeho vlastním netrpělivém gestu: pojďme.
Roland však ukázal na onu stopu. „To byl nějaký motor."
„Slyšíš nějaký?"
„Ne."
„Tak to nemůžeš vědět."
„Ale vím," řekl Roland. „Někdo jí poslal povoz. Nebo něco."
„To nemůžeš vědět, krucinál!"
„Andy by jí tu mohl nechat nějaké vozítko," přidal se Jake. „Kdyby mu to někdo poručil."
„Kdo by mu poroučel něco takového?" zachraptěl Eddie.
Finli, pomyslel si Jake. Finli o'Tego, i když nevíme, kdo to je. Nebo možná Walter. Ale neřekl nic. Eddie byl už tak dost rozčilený.
Roland řekl: „Je pryč. Připrav se na to."
„Jdi se vysrat!" zavrčel Eddie a vyrazil po stezce nahoru. „Jdeme!"

4

Jenže v hloubi duše Eddie věděl, že Roland má pravdu. Zaútočil na stezku k Dveřové jeskyni bez naděje, ale s jakýmsi zoufalým odhodláním. Na místě, kde stezku tarasil spadlý balvan, našli opuštěné vozítko se třemi balonovými pneumatikami a elektrickým motorem, který stále tiše hučel, bylo to tiché a rovnoměrné bzučení. Eddiemu ta věcička připadala jako jedno z těch terénních prima vozítek, která prodávají u Abercrombieho a Fitche. Mělo to ruční plyn a ruční brzdy. Sklonil se blíž a přečetl si, co bylo vyraženo do oceli:

„ODPRUŽENÝ VOZÍK", VYROBENO NORTH CENTRAL POSITRONICS

Za sedadlem bicyklového typu byl malý kufr. Eddie otevřel víko a vůbec ho nepřekvapilo, když uviděl karton Nozz-A-Ly, což byl oblíbený nápoj mlsných bumhuků ve všech koutech světa. Jedna láhev byla pryč. Měla žízeň, samozřejmě. Při takovém fofru jednomu vyprahne. Zvlášť když zrovna rodí.
„Tohle je z toho místa za řekou," zamumlal Jake. „Z Doganu. Kdybych ten barák obešel, uviděl bych ho tam zaparkovaný. Nejspíš celé řady. Vsadím se, že to byl Andy."
Eddie musel uznat, že to dává smysl. Dogan byl určitě nějaké předsunuté stanoviště, které tam bylo nejspíš dřív než současní nepříjemní obyvatelé Hromové tišiny. To byl přesně ten druh vozidla, které se hodí pro jízdní hlídky v místním terénu.
Ze svého výhodného postavení vedle balvanu Eddie viděl bitevní pole, kde bojovali s Vlky talíři i olovem. Ten úsek Východní cesty byl tak zaplněný lidmi, až mu to připomnělo průvod u Macyho o Díkůvzdání. Veselila se tam celá Calla, ach, jak je Eddie v tu chvíli nenáviděl. Moje žena je pryč kvůli vám, vy zbabělí parchanti, pomyslel si. Byla to hloupá myšlenka, navíc hloupě nelaskavá, přesto mu poskytla trochu nenávistného uspokojení. Jakže to stálo v té básni od

Stephena Cranea, kterou četl na střední škole? „Chutná mi to, protože je to hořké a protože je to mé srdce.“ Něco takového. Dost blízko oficiální verzi.

Vedle opuštěné, potichu bzučící trojkolky už stál Roland, a ať už Eddie zahlédl v pistolníkových očích soucit – nebo ještě hůř lítost –, nestál ani o jedno.

„Jdeme, chlapi. Najdeme ji.“

5

Hlas, který je tentokrát pozdravil z hlubin Dveřové jeskyně, tentokrát patřil ženě, kterou Eddie nikdy doopravdy nepotkal, i když o ní slyšel – tak, říkám díky –, a okamžitě ten hlas poznal.

„Je pryč, ty velkej zpitomělej bimbasi!“ zaskřehotala Rhea z Cóosu ze tmy. „Odešla rodit jinam, chápeš! A já nepochybuju, že až její kanibalský děcko nakonec vyjde ven, pustí se do svý mámy rovnou od kundy nahoru, tak!“ Zachechtala se skutečně dokonalým (a dokonale skřípavým) smíchem pohádkové čarodějnice. „Tenhle nebude chtít mlíko z kozy, ty velkej vopuštěnej kluku! Tenhle bude chtít masíčkol“

„Drž hubu!“ zařval Eddie do tmy. „Drž hubu, ty… ty zasranej duchu!“

A duch kupodivu poslechl.

Eddie se rozhlédl. Uviděl Věžovu zatracenou knihovnu se dvěma policemi – první vydání za sklem, ať vám slouží –, ale po růžovém pytli z kovové síťoviny se slovy DRÁHY STŘEDOSVĚTA nebylo ani stopy, a ani po vyřezávané dřevěné krabici. Nenalezené dveře tu pořád stály, závěsy stále upevněné jakoby ve vzduchu, ale nyní vypadaly podivně mrtvě. Nejen nenalezené, ale také zapomenuté, pouze další zbytečný kus světa, který se hnul.

„Ne,“ řekl Eddie. „Ne, to neberu. Ta moc tady pořád je. Ta moc tady pořád je.“

Otočil se k Rolandovi, ale ten se na něho nedíval. Roland si kupodivu prohlížel knihy. Jako by ho pátrání po Susannah přestalo bavit, a tak si hledal něco na čtení pro ukrácení chvíle.

Eddie chytil Rolanda za rameno a otočil ho. „Co se stalo, Rolande, víš to?“

„Je jasné, co se stalo,“ odpověděl Roland. Callahan už stál vedle něho. Jenom Jake, který byl v Dveřové jeskyni poprvé, postával ve vchodu. „Dojela na křesle tak daleko, jak mohla, potom se plazila po rukou a kolenou až k začátku stezky, což byl velký výkon na ženu, která už pravděpodobně rodila. Na začátku stezky jí někdo – nejspíš Andy, přesně jak říká Jake – nachystal vozítko.“

„Jestli to byl Slightman, vrátím se a osobně ho zabiju.“

Roland zavrtěl hlavou. „Slightman ne.“ Ale Slightman by to mohl vědět jistě, pomyslel si. Nejspíš na tom nezáleželo, ale neměl rád nejasnosti o nic víc než nakřivo visící obrazy.

„Hele, brácho, promiň, že ti to říkám, ale ta tvoje kurvička je mrtvá,“ zavolal z hloubi jeskyně Henry Dean. Neznělo to moc lítostivě, spíš radostně. „Ten netvorek ji celou sežral! A cestou k mozku se zastavil jenom na chvíli, aby vyplivl její zuby!“

„Drž hubu!“ zaječel Eddie.

„Mozek je nejlepší potrava pro mozek, to víš,“ řekl Henry. Přešel do mírného, výchovného tónu. „Vyhledávaný všemi kanibaly na celém světě. To je ale chlapíček, Eddie! Roztomilej, ale hladovej!“

„Buď zticha, ve jménu Božím!“ vykřikl Callahan a hlas Eddieho bratra ztichl. Všechny hlasy ztichly, aspoň prozatím.

Roland pokračoval, jako by ho nic nevyrušilo. „Přišla sem. Vzala pytlík. Otevřela krabici, aby Černá třináctka otevřela dveře. Udělala to Mia – ne Susannah, ale Mia. Dcera nikoho. A potom, s otevřenou krabicí stále v ruce, prošla. Na druhé straně krabici zavřela a tím zavřela i dveře. Zavřela je před námi.“

„Ne,“ řekl Eddie a popadl křišťálový knoflík, v jehož geometrických fazetách byla vyryta růže. Neotočil se. Nepovolil ani o vlásek.

Ze tmy promluvil Elmer Chambers: „Kdybys byl rychlejší, synu, mohl jsi svého přítele zachránit. Je to tvoje vina.“ A pak umlkl.

„Není opravdový, Jakeu,“ řekl Eddie a přejel prstem po růži. Špičku prstu měl umazanou od prachu. Jako by tu nenalezené dveře stály, nepoužívané stejně jako nenalezené, celá staletí. „Jeskyně jenom vysílá to nejhorší, co ti najde v hlavě.“

„Vždycky jsem tě nenáviděla, ty hajzle!“ vykřikla Detta vítězně ze tmy za dveřmi. „Mám fakticky radost, že tě mám z krku!“

„Jako třeba tohle,“ řekl Eddie a píchl palcem směrem k hlasu.

Jake přikývl, celý bledý a zamyšlený. Roland se mezitím znovu vrátil k Věžově knihovně.

„Rolande?“ Eddie se snažil potlačit netrpělivost nebo aspoň přidat jiskřičku humoru, ale nepodařilo se mu ani jedno. „Nenudíme tě?“

„Ne,“ řekl Roland.

„Pak bych byl rád, kdyby sis přestal prohlížet ty knížky a pomohl mi přemýšlet, jak otevřít ty –“

„Já vím, jak je otevřít,“ řekl Roland. „První otázka zní, kam nás teď zavedou, když je koule pryč? Druhá otázka zní, kam chceme jít? Za Miou, nebo na místo, kde se Věž a jeho přítel skrývají před Balazarem a jeho přáteli?“

„Jdeme za Susannah!“ vykřikl Eddie. „Slyšel jsi něco z těch sraček, co tu ty hlasy vykřikovaly? Říkají, že je to kanibal! Moje manželka možná zrovna teď porodila nějakou kanibalskou příšeru, a jestli si myslíš, že je něco důležitější než tohle –“

„Věž je důležitější,“ přerušil ho Roland. „A někde za těmito dveřmi je muž, který se jmenuje Věž. Muž, kterému patří jistý prázdný pozemek a na něm roste jistá růže.“

Eddie se na něho neklidně zadíval. A Jake a Callahan také. Roland se znovu obrátil ke knihovničce. Vyjímala se vskutku podivně tady v té kamenné tmě.

„A patří mu tyto knihy,“ přemýšlel Roland. „Velmi riskoval, aby je zachránil.“

„Jo, protože ten cvok je jima posedlej.“

„Jenže všechny věci slouží ka a sledují stezku Paprsku,“ řekl Roland a vybral si z horní poličky jeden svazek. Eddie si všiml, že byl uložený vzhůru nohama, což mu připadalo u Calvina Věže velmi podivné.

Roland podržel knihu ve zjizvených, popraskaných rukou, jako by přemýšlel, komu ji dát. Podíval se na Eddieho… podíval se na Callahana… a potom dal knihu Jakeovi.

„Přečti mi, co stojí vpředu,“ řekl. „Ze slov tvého světa mě bolí hlava. Vplují mi do očí docela snadno, ale když po nich sáhnou moje myšlenky, znovu mi uplavou.“

Jake si toho nevšímal, protože nemohl odtrhnout pohled od obalu knihy, na kterém byl obraz malého venkovského kostelíka v západu slunce. Callahan zatím prošel kolem něho, protože se chtěl důkladněji podívat na dveře, které stály v šeru jeskyně.

Nakonec chlapec zvedl hlavu. „Ale – Rolande, není to městečko, o kterém nám vyprávěl p?re Callahan? To, kde mu upír zlomil kříž a přinutil ho napít se jeho krve?“

Callahan se prudce otočil od dveří. „Cože?“

Jake mu beze slova podal knihu. Callahan ji vzal do ruky. Skoro po ní chňapl.

„Prokletí Salemu,“ přečetl název. „Román od Stephena Kinga.“ Podíval se na Eddieho, potom na Jakea. „Slyšeli jste o něm? Některý z vás? Z mé doby není, to si nemyslím.“

Jake zavrtěl hlavou. Eddie už chtěl také zavrtět hlavou, ale pak cosi uviděl. „Ten kostel,“ řekl. „Vypadá jako Obecní síň v Calle. Skoro jako by to bylo její dvojče.“

„Také vypadá jako Metodistická modlitebna v East Stonehamu, postavená v roce 1819,“ řekl Callahan, „takže tu tentokrát máme trojčata.“ Ale sám sebe slyšel jakoby z veliké dálky a dutě, jako ty falešné hlasy, které k nim doléhaly z nitra jeskyně. Najednou sám sobě připadal celý falešný, neskutečný. Měl pocit, že je devatenáct.

6

To je nějaký vtip, ujišťovala ho část mozku. Určitě je to vtip, na obalu knížky stojí, že je to román, takže –

Potom ho cosi napadlo a zaplavila ho úleva. Byla to však úleva s podmínkou, rozhodně však lepší než žádná. Napadlo ho totiž, že lidé někdy napíšou vymyšlené příběhy o skutečných místech. Tak to bylo, určitě. Muselo to tak být.

„Podívej se na stranu sto devatenáct,“ řekl Roland. „Trochu jsem toho dokázal přečíst, ale ne vše. Nestačilo to.“

Callahan našel stránku a přečetl toto:

„V nezralých dobách semináře dal jeden přítel otci Callahanovi…“ Zmlkl, jeho oči letěly po řádcích slov dál.

„Pokračuj,“ pobídl ho Eddie. „Přečti to, otče, nebo to udělám já.“

Callahan pomalu pokračoval.

„… otci Callahanovi ubrousek s rouhačskou výšivkou, nad kterou tehdy Callahan vybuchl v poděšený chechtot, ale jak roky mílely, připadal mu text stále pravdivější a méně rouhavý: Bože, dopřej mi VYROVNANOST, abych přijal to, co nemohu změnit, HOUŽEVNATOST, abych změnil to, co změnit mohu, a HODNĚ ŠTĚSTÍ, abych to moc často nekurvil. To vše vyvedeno staroanglickým písmem s vycházejícím sluncem v pozadu

Když teď stál před pozůstalými… pozůstalými Dannyho Glicka, staré krédo… staré krédo se mu znovu vybavilo.“

Ruka s knihou poklesla. Kdyby ji Jake nechytil, nejspíš by dopadla na podlahu jeskyně.

„Ty jsi ho měl, že?“ řekl Eddie. „Ty jsi opravdu takový ubrousek měl, že?“

„Dal mi ho Frankie Foyle,“ přisvědčil Callahan. Téměř šeptal. „Kdysi v semináři. A Danny Glick… sloužil jsem jeho pohřeb, to jsem vám myslím říkal. Tehdy se zdálo, že se všechno jaksi změnilo. Ale tohle je románl Román je vymyšlený! Jak… jak by mohl…“ Jeho hlas najednou přešel v zoufalé vytí. Rolandovi zněl přízračně jako falešné hlasy, které k nim stoupaly z propasti. „Zatraceně, já jsem SKUTEČNÁ OSOBA!“

„Tady se píše o tom, jak ti ten upír zlomil kříž,“ hlásil Jake. „Konečně spolu!’ usmíval se Barlow. Měl výraznou, inteligentní a hezkou tvář, ale byla to jaksi ostrá, odpudivá krása – i když, jak se světlo pohnulo, vypadal téměř –“

„Přestaň,“ řekl Callahan otupěle. „Bolí mě z toho hlava.“

„Stojí tu, že ti jeho tvář připomněla strašidlo, které bydlelo u tebe ve skříni, když jsi byl malý. Pana Flipa.“

Callahan byl teď tak bledý, že sám vypadal jako upírova oběť. „O panu Flipovi jsem nikomu nevykládal, ani vlastní matce. To v té knížce být nemůže. Prostě nemůže.“

„Ale je,“ řekl Jake prostě.

„Vyjasníme si to,“ řekl Eddie. „Když jsi byl malý, tak existoval jakýsi pan Flip a ty sis na něho vzpomněl, když jsi měl před sebou jednoho konkrétního upíra prvního typu, Barlowa. Správně?“

„Ano, ale –“

Eddie se otočil k pistolníkovi. „Dostaneme se tím blíž k Susannah, co myslíš?“

„Ano. Dosáhli jsme středu velkého tajemství. Možná toho velkého tajemství. Věřím, že Temná věž je skoro na dosah. A jestli je Věž blízko, pak je blízko i Susannah.“

Callahan si ho nevšímal a horečně listoval knihou. Jake mu nahlížel přes rameno.

„A ty víš, jak ty dveře otevřít?“ ukázal na ně Eddie.

„Ano,“ řekl Roland. „Budu potřebovat pomoc, ale myslím, že lidé z Calla Bryn Sturgisu nám nějakou tu pomoc dluží, co říkáš?“

Eddie přikývl. „Tak dobře, povím ti tohle: jsem si docela jistý, že to jméno Stephen King jsem už někdy viděl, nejméně jednou.“

„Na tabuli se specialitami,“ ozval se Jake, aniž vzhlédl od knihy. „Jo, vzpomínám si. Bylo na tabuli se specialitami, když jsme poprvé todesovali.“

„Na tabuli se specialitami?“ zamračil se Roland.

„Na Věžově tabuli se specialitami,“ vysvětlil Eddie. „Byla za oknem, vzpomínáš? V té Restauraci pro duši.“

Roland přikývl.

„Ale něco vám povím, pánové," řekl Jake a konečně zvedl hlavu od knihy. „To jméno tam bylo, když jsme tam s Eddiem todesovali, ale nebylo tam, když jsem tam přišel poprvé. Když mi pan Deepneau pověděl hádanku o řece, tak tam bylo jiné jméno. Změnilo se, stejně jako jméno autorky Karlíka Šš–šš."

„Já přece nemůžu být v knížce," drmolil Callahan. „Já přece nejsem vymyšlený… nebo jsem?"

„Rolande." To byl Eddie. Pistolník se k němu obrátil. „Já ji potřebuju najít. Nezajímá mě, kdo je skutečnej a kdo ne. Nezajímá mě ani Calvin Věž, Stephen King ani římskej papež. Pokud jde o realitu, chci z ní jenom ji. Potřebuju najít svoji ženu." Klesl hlasem. „Pomoz mi, Rolande."

Roland natáhl levou ruku a vzal do ní knihu. Pravou se dotkl dveří. Jestli je stále naživu, pomyslel si. Jestli ji dokážeme najít a jestli se zase stane sama sebou. Jestli, jestli a jestli.

Eddie vzal Rolanda za paži. „Prosím. Prosím tě nenuť mě, abych se do toho pouštěl sám. Moc ji miluju. Pomoz mi ji najít."

Roland se usmál. Rázem vypadal mladší. Zdálo se, že ten úsměv ozářil jeskyni. A v tom úsměvu byla veškerá prastará síla Eldů: síla Bílé.

„Ano," řekl. „Půjdeme."

A potom opakoval, jako by to na tomto temném místě bylo zapotřebí ještě potvrdit:

‚Ano."

Bangor, Maine 15. prosince 2002

Autorova poznámka

Můj dluh vůči americkému westernu je z výstavby románů Temné věže jasně znát bez zvláštního zdůrazňování. Calla rozhodně nepřišla k dalším součástem (mírně pozměněným) svého jména náhodou. Přesto je třeba poukázat na to, že přinejmenším dva zdroje pro část tohoto materiálu nejsou vůbec americké. Sergio Leone (Hrst dolarů, Pro pár dolarů navíc, Dobrý, zlý a ošklivý atd.) byl Ital. A Akira Kurosawa (Sedm samurajů) byl samozřejmě Japonec. Byly by knihy Temné věže napsány bez kinematografického odkazu Kurosawy, Leoneho, Peckinpaha, Howarda Hawkese a Johna Sturgese? Bez Leoneho nejspíš ne. Ale troufám si tvrdit, že bez ostatních by vůbec nebyl žádný Leone.

Rovněž dlužím poděkování Robinu Furthovi, který dokázal pohotově posloužit tou pravou informací pokaždé, když jsem ji potřeboval, a samozřejmě své manželce Tabitě, která mi stále trpělivě poskytuje čas, světlo a prostor, které potřebuji, abych mohl dělat tuto práci podle svých nejlepších schopností.

S. K.

Autorův doslov

Než si přečtete tento krátký doslov, prosím, abyste si udělali chvilku (jestli ráčíte) a znovu se podívali na stránku s věnováním na začátku této knížky. Počkám.

Děkuji vám. Chci, abyste věděli, že Frank Muller namluvil na audiokazety spoustu mých knih, počínaje Čtyřmi ročními dobami. Potkal jsem ho tehdy ve vydavatelství Recorded Books v New Yorku a okamžitě jsme si padli do oka. Naše přátelství je starší než někteří z mých čtenářů. V průběhu naší spolupráce Frank nahrál první čtyři díly Temné věže a já, když jsem se chystal dokončit pistolníkův příběh, si je poslechl – všech šedesát nebo kolik kazet. Poslech je skvělý prostředek pro důkladnou přípravu, protože vás donutí, abyste všechno vstřebali; vaše uspěchané oči (nebo chvílemi unavený mozek) nemohou přeskočit ani jediné slůvko. Přesně to jsem chtěl, dokonale se ponořit do Rolandova světa, a přesně to mi Frank umožnil. A dal mi ještě něco navíc, něco nádherného a nečekaného. Byl to pocit novosti a svěžesti, který jsem kdesi cestou ztratil, pocit, že Roland a jeho přátelé jsou skuteční lidé se svým vlastním vnitřním životem. Když jsem ve věnování napsal, že Frank slyší hlasy v mé hlavě, myslel jsem to doslova. A jako poněkud laskavější verze Dveřové jeskyně dává těm hlasům život. Zbývající knihy jsou dopsány (tato již v konečné podobě, poslední dvě zhruba) a za to z velké části vděčím Franku Müllerovi a jeho skvělému podání.

Doufal jsem, že budu mít Franka na palubě, aby namluvil na kazety i poslední tři díly Temné věže (a to v nezkrácené podobě, já zpravidla nedovoluji žádné zkracování svých knih a neschvaluji je), a moc jsem se na to těšil. Probírali jsme tyto plány při večeři v Bangoru někdy v říjnu 2001 a během rozhovoru se Frank vyjádřil, že příběhy o Věži jsou jeho nejoblíbenější. Jelikož namluvil na kazety víc než pět set románů, nesmírně mi tím zalichotil.

Ani ne za měsíc po oné večeři a optimistickém rozhovoru plném plánů se Frankovi stala na dálnici v Kalifornii strašná motocyklová nehoda. Došlo k ní několik dní poté, co zjistil, že se stane podruhé otcem. Na hlavě měl helmu a to mu nejspíš zachránilo život – na to upozorňuji hlavně motorkáře –, ale utrpěl vážná zranění, zejména neurologická. Nakonec tedy poslední díly Temné věže namlouvat na kazety nebude. Zřejmě posledním Frankovým dílem zůstane jeho skvělé podání knihy Coldheart Canyon od Clive Barkera, které natočil v září 2001, těsně před nehodou.

Frank Muller už nikdy pracovat nebude, to by se musel stát zázrak. Jeho rehabilitace, která bude nejspíš trvat celý život, teprve začala. Bude potřebovat spoustu péče a spoustu odborné pomoci. Takové věci stojí peníze a peníze nejsou zrovna věc, které mívají umělci na volné noze nazbyt. S několika přáteli jsme vytvořili nadaci na pomoc Frankovi – a třeba i jiným umělcům na volné noze, které potká podobná katastrofa. Veškerý příjem, který mi poplyne z audiokazet s románem Vlci z Cally, poputuje na účet této nadace. Nebude stačit, ale budování nadace The Wavedancer Foundation (Tanečník na vlnách bylo jméno Frankovy plachetnice), stejně jako Frankova rehabilitace, je teprve v začátcích. Jestli máte trochu peněz, které zahálejí, a chcete pomoci zajistit budoucnost nadace The Wavedancer Foundation, neposílejte peníze mně, ale pošlete je na adresu:

The Wavedancer Foundation c/o Mr. Arthur Greene
101 Park Avenue New York, NY 10001

Frankova manželka Erika říká díky. Já také. A Frank by se přidal rovněž, kdyby mohl.
Bangor, Maine 15. prosince 2002